

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gençlik Çukur

SOLAGIN DANSI

SOKAĞIN DANSI

Gonca Çakır

Published: 2024

SOKAĞIN DANSI

Ben bir tutkuydum, ben bir alevdim. Tutkumun alev aldığı yerde özgürlüğüm başlar, dansım köle olurdu.

Şarkı: Sia - Unstoppable

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız.

"SOKAĞIN DANSI"

"Lidermiş!" Dedi hırslı bir şekilde. "Sen onu benim külahıma anlat. Sen hırsızsin!"

Öyle bir öfkeyle bakıyordu ki yüzüme, gözlerinden sıçrayan şimşek bedenimi kavuruyordu. "Sadece bir hırsız!"

Dudaklarımızın değmesine milim kalmıştı. Öpeceğini zannederek gözlerimi kapatma isteğiyle sızladım. Tam gözlerimi kapatıyordum ki geriye doğru bir adım attı ve bedenini işaret etti. "Hâlime bak! Beni ne hâle çevirdiğine bir bak!"

Başını kaldırıp hakimi olduğu karanlık gökyüzüne baktı. Kaldırır kaldırmaz da bereketi düştü yüzüne. Yüzünden usulca süzülüp gövdesine, gövdesinden yumruk yaptığı ellerine indi. Kabul etmedi avuç içleri bereketini. İtinayla kapalı kaldı, açılmadı. O bereketini değil, şimşegini istiyordu. Beni de kendini de yakacak şimşegi avuçları arasında sıkıca tutuyordu. "Seni öptü."

Aynı şekilde başımı göğ'e kaldırdım. Benim için indiği tahtından gönlümün tahtında ebedi yer bulmamış mıydı?

"O it gözümün içine baka baka seni öptü."

Göğüne bakmaya devam ettim. Her karanlıkta parlayabilirdim ama bir tek onun karanlığında göremiyordum ışığımı. Bir mumun ucunda yanan alevimi, onun karanlığı yutuyordu. Tıpkı bu gece ki gibi... Başımı yeniden dik konuma getirmeden önce sabırla işledim mızrağımı ve göğ'süne sapladım. "O benim sevgili..."

"Sakın!" diye haykırdığında aynı anda gözlerimiz birbirini buldu. "Sakın o cümlemin devamını getirme!"

Uzaklardan önce şimşegin görüntüsü indi yeryüzüne ardından gök gürültüsünün sesi duyuldu. Onun öfkesinin görüntüsüydü bu. Öfkesinin sesi...

"Sokayım ulan!" Öfkesinin sesine bu defa çöp tenekesinin tekmelenen sesi karıştı. "Böyle işin de böyle aşkın da dibine kadar sokayım!"

DEVAMI ÇOK YAKINDA

.....

*Benimle yepyeni bir maceraya hazır mısınız?
Bol aksiyonlu, danslı, romantik bir kurgu sizi bekliyor.
Farklı bir kalemle geleceğim karşınıza.*

*Ev Arkadaşım bitmeden buna başlamayacağım. Lavinia'yı ise arkada biraz bölüm biriktirip öyle yayımlayacağım. Ağır bir kurgu olduğu için gelişigüzel yazmak istemiyorum.
Çok bekletmeden gelirim.*

Tanıtımın başında da dediğim gibi ekranınızı beyaz kullanırsanız dans eden kadını daha iyi görürsünüz. Her bölüm onu göreceksiniz. Bölüm geçişlerim hep onunla olacak.

*Şimdilik benden bu kadar.
Umarım uzun soluklu bir macera olur.
Ben çok heyecanlıyım.
Yorumlarınızı bekliyor olacağım.*

1. Bölüm "Gecenin Hakimi"

Şarkı: Blueneck - Broken Fingers

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız.

"GECENİN HAKİMİ"

İçimi zehirleyen sinsi bir duman kadar tehlikeliydi karanlık...

Bakışlarımı aralarında mesafe olan sokak lambalarına çevirdim. Kimisinin ışığı cılız yanıyor, kimisinin hiç yanmıyordu. Dürüst olmam gerekirse bu sokağı ilk kez bu kadar karanlık görüyordum. Sanki biri ya da birileri tarafından özellikle kesilmiş gibiydi. Asıl sebebini merak etsem de attığım her adımda içime içgüdüsel olarak yayılan korku, merakımı rahatlıkla alaşağı ediyordu.

İhtiyatlı davranmaya çalışıp adımlarımı hızlandırarak etrafımı saran karanlığın içinde yürümeye devam ettim. Ayın ışığı da inadına önünü kapatan bulut yüzünden parlamıyordu. Kısa ve kesik nefesler alarak ağzımın içinde Ekin'e küfürler savurdum. Bu gece arkadaşlarıyla içmeye gitmek yerine beni almaya gelseydi şu an tüylerim diken diken yürümeyecektim.

Hızlıca köşeyi dönüp yeni bir karanlık sokağa daha saptım. Burası da ardımda bıraktığım sokaktan farksız değildi. Hatta buradaki terk edilmiş birkaç ev, bu sokağın daha da ürkütücü görünmesine sebep oluyordu. Nefesimi tutmuş bir halde etrafıma bakındım. Bu izbe sokakta kendimi tamamen yalnız hissediyordum. Bir anda altıncı hissimin ampulü yanıp sönmeye başlayınca olduğum yerde durdum. İçimde garip bir his vardı. Neredeyse 3 yıldır kullandığım bu sokağın sonu, hayatımı bitirecekmiş gibi hissettiriyordu. Karanlıktan dolayı zihnime sızan saçma ürpertiye bastırmak için yutkundum. "Rüya beni bekliyor." diye mırıldandım. "Acele etsem iyi olacak."

Yeniden adımlarımı harekete geçirdiğimde artık sokağın sonundaydım. Yolun sonu ikiye ayrılıyordu. Sol taraf çıkmaz yol, sağ tarafsız evimin yoluydu. Bedenimi yalayan soğuk rüzgâra kaşlarımı çatarak tepki verdim. Aslında tepkim rüzgâra değil sabahki güneşe aldanarak evden incecik ceketle çıkan kendimeydi.

Ceketimin yakalarına sıkıca sarındığımda kulaklarıma kesik bir inilti sesi doldu. Önce bunun zihnimin bana bir oyunu olduğunu düşünsem de aynı ses bir kez daha kulaklarımı tırmalayınca başımı sesin geldiği yöne, çıkmaz yola çevirdim.

Ardımda bıraktığım iki karanlık yol gibi burası da karanlıktı fakat karanlığın içinde karaltılar vardı. Gözlerimi kısarak karaltıları çözmeye çalıştım. Yaralı bir hayvan ya da yaralı bir insan mı vardı yoksa kuru ağaç dallarının rüzgârdan dolayı çatılara bahsettiği seslerden mi kaynaklıydı bilmiyordum ama karaltıyı çözmeye çalıştığımda aynı iniltiyi daha iç gıcıklayıcı bir şekilde yeniden duydum.

Ensemden ayaklarıma kadar inen korku hissiyle yavaşça bir adım geriye atarak burada daha fazla durmamam kanısına vardım fakat yaralı bir hayvan ya da insan olma ihtimali yeni bir adım atmamı engelledi. İçimdeki korkuya rağmen yana doğru hafifçe eğilerek, "Orada biri var mı?" diye sordum.

Sesim, gecenin karanlığına karıştığında aniden yakılan araba ışıklarıyla far görmüş kedi gibi afalladım ve kendimi, gözlerime kolumu siper ederken buldum. Ne olduğunu anlamamıştım ama içimdeki korkuyu köpürtecek bir hisle dolup taşmıştım.

Beynim o hisse tepki olarak otomatikman kaçma komutu verirken gözlerim ışığa alışır alışmaz gördüklerimin dehşeti karşısında yürekleri dağılayan yüksek sesli bir çığlık duydum. Benim çığlığım... Attığının bile farkında olmadığım çığlığım.

Tüm gözler anında üzerime çevrildi. Ona rağmen ayaklarım felç geçirmişçesine olduğum yere çivilendi. Hareket etmem için komut veren beynim dahi felç geçirdi. Kıpırdayamadım. Ta ki yerde sıtma geçirircesine titreyen adamın boğazını kesmeye devam eden adamın gözleri beni bulana dek.

Baştan aşağı siyah giymiş adamın bakışları bir ok gibi üzerime sabitlenince beynim alarma geçti ve adrenalinin de etkisiyle tüm gücümle evimin olduğu yöne doğru koşmaya başladım. Arkamdan gelip gelmediklerine bakmak için başımı geriye çevirme isteğiyle dolmuştum ki önümde kar maskeli iki adam belirince onlara çarpmamak için adımlarımı güçlükle durdurdum. Soluk soluğaydım. Nefesim, ciğerlerimi yırtacak kadar güçlüydü.

Güçlü soluklarımın arasında dudaklarımın titrediğini fark ettim muhtemelen ağlıyordum ama adrenalinin keskin salgısı yüzünden algılarım kapanmış gibiydi. Kafamın içi bomboştu. Adamların üzerime doğru yürüdüğünü görünce çaresizlik içinde hızla geldiğim yere geri döndüm fakat kaçabilme umudum, sönen bir balon misali anında uçup gitti. Aynı kar maskelerinden takan üç adam daha arkamda avını bekleyen yırtıcı gibi pusu kurmuş beni bekliyordu. Yardım için kuruyan dudaklarımı araladım ama çığlık atamayacak kadar boğazım kurumuştu. Kapana kısılmıştım.

Kalbim, kaçamayacak olmanın ağırlığı altında ezilirken tenimde hissettiğim saldırgan eller, canımı yakacak şekilde kollarımı belime sabitledi. "Yanlış zamanlama güzelim."

Adamın ani hareketiyle sersemlemiş olan bedenim yeni bir adrenalin dalgasıyla sarsıldı ve adamı göremesem bile bacağının olabileceği yeri tahmin ederek ayağımı sert bir şekilde geriye savurdum. "Bırak beni!"

İsabetim tutmuş, çıkan sestten anladığım kadarıyla muhtemelen kaval kemiğine vurmuştum. Adamın ellerinin gevşemesiyle birlikte bedenimi öne ittim fakat ikinci kaçma girişimim de başarısız oldu ve adamın elleri pençe gibi beni bedenine yapıştırdı. "Bu vahşiliğin sana pahalıya patlayacak."

İtilerek az önce yerdeki adamın boğazını kesen adamın yanına götürüldüğümü görünce içime paniğin bin bir tohumları ekildi. O tohumlar filizlendi, büyüdü ve beni cehennem ateşinin tam ortasına bıraktı. Delirmiş gibi çırpınarak elinden kurtulmaya çabaladım ama tüm direnişim nafile bir çabadan ibaretti. Sonunda Azrail'in önüne bırakıldım. Ağzımda atan kalbim yüzünden ayaklarım bana ihanet ederek dizlerimin üzerine düştüm.

"Bu gece burada gördüklerini unutacaksın." Karanlığın içindeki Azrail'in sesi bana ulaştığında arabanın farları yeniden sönünce zihnim dehşet veren düşünceyle çalkalandı. Canımı yakacaktı. Tıpkı karanlıkta öldürdüğü adam gibi...

Yerden destek alarak ayağa kalkmak için avuç içlerimi asfalta bastırmıştım ki ellerimde hissettiğim ıslaklıkla hızla geri çektim. Karanlıkta ne olduğunu göremesem bile yanı başımda yatan cesedin kanı olduğunu biliyordum. Burnuma dolan yoğun kan kokusu ve kesik başlı ceset yüzünden midem kusma isteğiyle kasıldı. Daha fazla dayanamayıp safram çıkana dek kusmaya başladım.

Ben öğürdükçe adamın kulağa keyifli gelen mırıltılarını duyuyordum. Sanki o cinayeti hiç işlememiş, yanı başında ceset yokmuşçasına şarkı söylüyordu. Yepyeni bir öğürtüyle daha içimdekileri boşaltınca adamın jilet gibi keskin sesini duydum. "Kaldırın şu cesedi yoksa bu velet sabaha kadar kusacak."

Önce kulaklarımı adım sesleri ardından etrafımı bacaklar ve eller sardı. Saniyeler içinde ceset yanımdan sürüklenirken ruhumu içimden sökecek adam, kolumdan tutarak beni tek hamlede ayağa kaldırdı. Aniden kaldırılmanın etkisiyle başım dönse de sendelememe bile fırsat vermeden beni bedeniyle arabanın arasına sıkıştırdı. "Polise ya da başka birine ötmeyeceksin."

Görüp görmeyeceğinden emin değildim ama korkuyla başımı salladım. Zayıf bir fısıltıyla, "Ötmeyeceğim." dedim.

Bir anda yanağımın üzerinde çeliğin keskin soğukluğunu hissettim. Elindeki bıçağı yavaşça yanağıma sürttü. "Eğer polise gidecek olursan..."

Muhtemelen elindeki bıçak az önce adamın boğazını kestiği bıçaktı çünkü burnuma dolan kan kokusuyla mideme yepyeni kusma dalgası yayıldı. Ağzımı açamadan bıçağı yanağımdan boğazıma indirdi. "Ya da ötersen..."

Telaşla, "Ötmeyeceğim." Diye yineledim ama beni duymuyormuşçasına bıçağı boğazımdan sürte sürte karın boşluğuma indirip ben daha nefes bile alamadan karın boşluğuma sapladı. "Bu başlangıç olur."

Gözlerim yuvalarından çıkacakmış kadar açıldığında vücuduma yoğun bir acı dalgası yayıldı. Her bir zerrem acıyla titredi. Dudaklarım hızlıca aralanıp ciğerlerimi tıkayan nefesim dışarıya yavaşça sızdı. Karanlık bile bulanıklaşıyordu. Saç diplerime kadar terlemiştim. Sırtımdan akan teri hissediyordum. Kalbim dörttnala koşarcasına bıçağın girdiği yerde atıyordu. Kulaklarımdan sesler yükseldi. Çınlama seslerinin uğultusunda adamın sesini güçlkle ayırt ettim. "Anladın mı?"

Konuşmak istedim fakat damarlarıma yapışan acı sesimi de kesmişti. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Hiçliğe düşmek üzereyken adamın güldüğünü duydum. "Aferin güzel kızıma."

Bıçağı hızlı bir şekilde karnımdan çıkarınca bacaklarım bir kez daha bana ihanet etti ve içi boş bir tenekeye dönen ayaklarımın yerle

temasını kesti ama bu defa düşmeden adamın engeliyle karşılaştım. Düşmeme izin vermediği için üzerine yığıldım. Alnım omzuna yaslanır yaslanmaz, "Kimse cazibeme dayanamıyor." deyince adamlarının korkunç kahkahalarını duydum. Başımı kaldırmak istesem de dünyam kayıyor gibi hissediyordum. Hiçbir tepki veremedim.

Arabaların farlarının bir kez daha yandığını gözlerimi çalan ışıktan anlayabildim. Her arabadan kapı kapanma sesleri geliyordu. *Bitti*, diye düşündüm. *Beni bırakacaklar.*

Adamın sesi, yanı başımızdaki adamlara ulaşınca yanıldığını anlamam uzun sürmedi. "Centilmen bir adam kolları arasındaki kızı mutlaka evine bırakır." Belimi saran kollarını hissettim. "Gecenin bir vakti yalnız başına sokaklarda dolaşırsa kötü adamlarla karşılaşabilir."

Adamlarının korkunç kahkahaları kulaklarımı yeniden tırmaladığında adamın sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Ölmeyeceksin merak etme. En geç iki haftaya iyileşirsin. Bu sadece bir uyarıydı ufaklık." Parmaklarını saç diplerimin arasına karıştırarak başımı omzundan ayırdı ve yüzüne bakmamı sağladı. Yüzümdeki her bir zerremi ezberleyecek kadar süzdükten sonra dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Gözüm hep üzerinde olacak!"

.....

Yepyeni kurgudan herkese merhaba ☺

Girişi nasıl buldunuz?

Yeni kurgum için oldukça heyecanlıyım. Umarım siz de beğenmiş ve heyecanlısınızdır.

Metis ve Kartal ile bizleri dolu dizgin bir aşk macerası bekliyor. ☺

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum. ☺

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın. ☺

2. Bölüm "Geçmişin Gölgesi"

Şarkı: Little Mix - Little Me

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"GEÇMİŞİN GÖLGESİ"

İskeleden sarkıtığım ayaklarımı, mırıldandığım şarkı eşliğinde ağır ağır sallıyor, bir yılan derisinin parlaklığındaki nehre yansıyan gölgemi gözümü kırpmadan izliyordum fakat bir gariplik seziyordum. Güneş tüm ihtişamıyla tam tepemde alev alev yanarken sıcaklığı tenime işlemekte geç kalıyordu.

Garipliğin sebebini anlamak için başımı yukarıya kaldırıp gözlerimi kısarak tepedeki güneşe baktım. Bakmamla içimden buz gibi bir ürpertinin geçmesi aynı anda oldu. Az önce tepemde olan güneş şimdi yerinde yoktu...

Bir anda etrafımı siyahın en koyu tonu sardı ve önümdeki nehir devasa bir beyaz yılanı dönüştü. Korkuyla yerimden sıçrayıp çığlık ata ata arkama bile bakmadan koşmaya başladım.

Ta ki beni sersemletecek kadar güçlü olan sert bir cisme çarpana kadar...

Neye ya da kime çarptığımı karanlıkta seçemesem de çarptığım cismin hemen arkasından yanan farlar, korkumun en derinlerini çoktan istila etmişti.

O adamdı. Sırf gözdağı vermek için beni bıçaklayan adamın ta kendisiydi. Tüm heybetiyle tam karşımda duruyor, simsiyah gözleri şefkatten yoksun bir soğuklukla parlıyordu.

Yeniden kaçmaya çalıştığım da beni kolumdan tutarak kendine çektiği gibi özel alanıma girdi ve nefes almama bile fırsat tanımadan elindeki bıçağı karnıma sapladı.

Kalp atışlarımın en yoğun temposunda gözlerimi araladım ve nefes nefese tavana baktım. Kan ter içinde kaldığımı göğsüme yapışan tişörtten ve alnımı esir alan saçlarımdan anlayabiliyordum. Beynim zonkluyordu ve ağzımın içinde keskin bir acı tat vardı.

Karın boşluğumda sızlama hissedince üzerimdeki çarşafı açıp kendimi kalkmaya zorladım. Yaranın üzerinden üç ay geçmesine rağmen o geceyi her anışında acısı, tazeliğini koruyordu. Sanki her

defasında yeniden bıçaklanıyordum. Her gece beni tüketen kâbuslarım yüzünden de bu his asla gitmiyordu. Zihnimi de bedenimi de fazlasıyla bitkin düşürmüştü.

Ayağımın altındaki eski parkelerin gıcırdamasını umursamadan odadan çıkıp odamın tam karşısındaki mutfığa girdim. Güneş doğmak üzereydi. Açık pencereden sadece ılık bir rüzgâr değil aynı zamanda günün ilk ışıkları da girerek mutfığın duvarlarında ve dolaplarında çoktan gezinmeye başlamış, bana ışık kaynağı olmuştu.

Işığı açma gereği duymadan doğruca ocağa yöneldim ve dolaptan aldığım kahve paketini tabiri caizse cezveye boca ettim. O kâbus dolu geceden sonra kahve tiryakisi olup çıkmıştım. Özellikle de şu an, kâbusumun görüntüleri bir film şeridi gibi gözlerimin önünde akmaya devam ederken sert bir kahveye şiddetle ihtiyacım vardı.

Ellerimin titrediğini fark edince musluğu açıp ellerimi suyun altında tuttum. İşe yarayacağını umut ederek bir süre geçmesini bekledim lakin hiçbir işe yaramıyordu. Yüzümü buruşturup musluğu kapattım ve ıslak ellerimi yüzüme bastırdım. Tenime değen soğuk ıslaklık, ellerimin titremesini geçirmese de zihnimde akmaya devam eden kâbusun görüntülerini az da olsa uzaklaştırmıştı.

Kahvenin kabaran sesi kulaklarıma süzülünce ıslak bakışlarım, üzerinde köpüğü dahi oluşmamış kahveye kaydı. Hızlı bir hamleyle ocağın altını kapatıp kahveyi büyük bir fincana doldurduğum gibi pencerenin altındaki masaya ilerledim. Gözlerim sigara paketini aradı. O geceden bana kalan diğer miras da sigaraydı. Paketi masanın üzerinde görünce dakikalar sonra ilk kez gülümsedim ve paketin içinden çıkardığım sigaramı alevle buluşturur buluşturamaz sersemletici bir hazla sandalyeye iyice sindim.

Bugün haziranın ilk günüydü ve kurtuluşum olan yarışmaya yalnızca 7 ay kalmıştı. 7 ay sonra o geceden de bu ülkeden de kurtulacaktım.

O gece... Sıradan hayatıma korku, endişe, panik ekleyen dehşet dolu o gece.

İşten çıkıp eve yürüdüğüm gece, o cinayeti görmemiş olsaydım bugün aynı muhasebecide çalışmaya devam ediyor olacak, sıradan hayatım tekdüzelikte akıp gidecekti ama o adamın, ben görmesem bile polise gitmemem ya da herhangi birine ötmemem için gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Beni korkunun girdabına hapseden o

olaydan sonra bir daha hiç karşılaşmamış olsak da karnımda bıraktığı kalıcı iz, tehdidini sürekli aklımda tutmama yetiyordu.

Sigaramdan çektiğim güçlü nefesi ciğerlerimde ağırladıktan sonra duvara yapıştırdığım broşüre doğru dumanını üfledim. Hayalim o broşürdeydi. Kâbus dolu günlerimi bitirecek, hayalime götürecek olan yalnızca o yarışmaydı.

En büyük tutkum dans etmektir. Ben bir sokak dansçısıydım ve çevremdeki hemen hemen herkesi sokak danslarıyla tanımıştım. Ekibimle de üniversitenin ilk yılında tanışmıştım. Okulun dans kulübüne üye olunca hepsi yaşıtım olmasa bile farklı bölümlerdeki aynı kafa dengi insanlarla dansın ritminde buluşmuştum. Daha sonra bunu ticarete dökmeye karar vermiş, kurduğumuz küçük ekiple farklı yerlerde sahneler almıştık. Her şey çok güzel gidiyordu. Sevdığım bir bölüm, sevdiğim insanlar, sevdiğim insanlarla tutkumu farklı sahnelerde hayata geçirmek... Sonu olmayan tozpembe bir rüyanın içinde gibiydim.

Ta ki annemi kaybedene dek...

Birinci senenin sonunda annemi kaybedince ikinci seneye başlayamamış, okulu dondurmak sabit geliri olan bir işe başlamak zorunda kalmıştım. Bir tek tutkumdan vazgeçememiştım. Eskisi gibi sahneler almasak da Baraka diye tabir ettiğimiz küçük depoda ara sıra ekibimle buluşup saatlerce dans etmiştik.

Eskisi gibi sahneler alamamızın bir diğer sebebi de aramızdan bazılarının mezun olmasıydı. İş hayatına atılınca öğrencilik günlerindeki gibi kimse özgür kalamamıştı.

Şimdi ise küçük ekibimle birlikte o yarışmaya katılacak, yarışmayı kazanırsak da Amerika'da dans eğitimi hakkı kazanacaktık. Amerika'ya gittikten sonra da bir daha buraya asla geri dönmeyecek, o mafyalardan da sonsuza dek kurtulacaktım.

Yüzüme yerleştirdiğim çarpık gülümsemeyle broşüre baktığımda Rüya'nın sesini duydum. "Metis."

Başımı geriye çevirdiğimde Rüya'nın uykudan yeni uyanmış mahmur ifadesiyle ve dağılmış saçlarıyla bana baktığını gördüm. Gözlerini yüzümden ayırıp havaya doğru yükselen sigara dumanını bakışlarıyla takip etti. "Yine mi kâbus?"

Cevap vermek yerine başımı broşüre çevirip sigaradan bir nefes daha çektim içime. Rüya da yanıma gelir gelmez usulca sandalyeye

oturdu ve önümden çektiği kahvemden bir yudum aldı.

Sahte bir kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Hey o benim kahvem!"

Rüya yüzünü tiksintiyle buruşturup kahveyi önüme geri bıraktı. "Zehir gibi zaten, al senin olsun."

Yüzüme düşen saçlarımı ince bir alayla geriye iterken, "Sade kahve seviyorum ben." Diyerek kahvemden büyük bir yudum aldım. "Sen niye erkencisin? Cumartesi günü de derse ya da staja gidecek halin yok ya?" Bunu, onu sinir etmek için bilinçlice sormuştum.

Rüya benim dans kulübünde tanıştığım, bana arkadaştan öte aile olabilen tek insandı. Turizm, otelcilik bölümü okuyordu ve bu sene son senesiydi. Dans kulübünde tanıştıktan sonra arkadaşlığımızın ilerlemesiyle birlikte ayrı eve çıkmıştık. Annem ölünce de bana kol kanat germiş, kendimi maddi açıdan toparlayana dek beni epey idare etmişti. Daha sonra babasının yardımıyla bir muhasebecinin yanında işe girmiştim. Bir şekilde hayatımı idame ettirebiliyordum. O gece o adamlarla karşılaşmasaydım idame ettirmeye de devam edecektim.

Parmak uçlarını, şortunun iz bıraktığı kasiğının üzerine bastırıp, "Yatmadan önce fazla su içmişim, çişim bir rahat bırakmadı, sürekli uyandırdı." Dedi kıkırdayarak ardından gözlerinin ifadesine çöken hüznle omuzlarını düşürdü. "Odanın kapısını açık görünce kâbusla uyandığını anladım."

Biten sigaramı kül tablasına bastırduğımda boğazımdaki yumrunun kaskatı kesildiğini hissettim. Daha fazla o gece ya da kâbuslar hakkında konuşmak istemiyordum. Tekrar tekrar aynı ateşe maruz kalmaya dayanacak gücüm yoktu.

Yeniden sigara paketine uzanınca Rüya paketi hızlıca geri çekti. "Son günlerde sigara içmeyi biraz abartmıyor musun? Tıpkı kahve gibi..." Diyerek önümdeki büyük fincanı işaret etti. "Sana zarar veriyorlar, farkında mısın?"

Rüya'ya karşı koymayı istesem de özellikle son günlerde nefes zorluğu çektiğimi ve bunun en büyük tutkumu etkilediğini anımsayınca karşı koymaktan vazgeçtim. "Elimde değil sürekli o geceyi ve adamları düşünmekten başka hiçbir şey yapamıyorum." Doğruyduda... Dans etmek dışında bütün dünya ile iletişimimi kesmiş, bir suçlu gibi odama kapanmıştım. Asıl suçlular dışarıda gününü gün ederken kabuğuna çekilen ben olmuştum. Aklıma işten çıktığım gelince mahcup gözlerle

yüzüne baktım. "Benim yüzümden kirayı tek başına ödemek zorunda kalıyorsun."

Rüya bana ciddi olamazsın bakışını atıp, "Sorun kira falan değil, asıl sorun olan ne biliyor musun?" Diye sorarak masa üzerindeki ellerime uzanıp dostane bir tavırla ellerimi sıktı. "Kendini her geçen gün öldürmeye çalışıyor olman, kendine zarar veriyor olman benim için sorun. Bak biliyorum, yaşadıkların kolay değil ama biz birlikte yepyeni bir gelecek kuracağız ve o yarışmayı kazanıp buradan birlikte gideceğiz, tamam mı?"

"Burnumun direğini sızlatmandan nefret etsem de..." Normal tonda çıkan sesim, cümlemin sonuna doğru fısıltıya karıştı. "Teşekkür ederim."

Rüya dolmaya başlayan gözyaşlarını -hoşlanmadığımı bildiği için- hızlıca bertaraf edip ellerimi bırakarak arkasına rahat bir tavırla yaslandı. "Ayrıca ben bu ruh halinden çok sıkıldım. Üç aydır Greendoor'a gitmiyorsun ve ben, bu duruma son verip seninle bir kaçamak yapmak istiyorum. Hiç mırın kırın etme, bu gece Greendoor'a gidiyoruz."

Ayağa kalkmadan önce kolumla karın boşluğunu dürtüp, "Kaçamak mı? Sen ona Enis'i özledim desene." Diyerek ayağa kalktım ve adımlarımı kapıya çevirdim. Hiç gidecek havam yoktu ama derinlerde bir yerden gelen sesin, bu duruma son vermem gerektiğini söylediğini duyuyordum. Belli belirsiz içimi çekti. Belki de bu gece Rüya'nın da dediği gibi kendime bir şans vermeli, daha fazla ruhsal çöküntünün altında ezilmemeliydim. Daha doğrusu Rüya'yı geri çevirmekten vazgeçip onu daha fazla üzmemeliydim. Bu defa mantığımla değil, duygularımla hareket etmeliydim... Basit bir hareketle bedenimi gevşettikten sonra, "Bugünkü dans provasında epey yorulacağız." Dedim ve başımı ona çevirip muzip bir çocuk edasında göz kırptım. "Torosumuzda benzin varsa giderim ama yoksa hayatta Greendoor'a kadar yürüyemem."

Rüya sevinçle el çırpıp ayağa fırladı. "Sen ciddi misin?"

Hevesle başımı salladığımı görünce tam boynuma atlamak için bana doğru koşuyordu ki birden duraksayıp gözlerini bir cevap ararcasına kıstı. "Torosumuzu beğenmediğini sanıyordum?" Dudaklarında beliren sahte küçümsemeyle gülümsemesini örtbas etmeye çalıştı. "Bir anda gözden mi oldu?"

Alaycı bir bakış atarak savunmaya geçtim. "Hâlâ gözdem değil ama ayağımızı yerden kesiyor ihtimalini de yok sayamayacağım. Söz veriyorum bir gün gerçek bir dans eğitmeni olduğumda ve çok para kazandığımda -en azından Amerika'da kazanabileceğimi düşünüyorum- istediğimiz o arabayı alacağım."

Rüya huysuz bir ifadeyle burnunu kıvırdı. "Onu ne emeklerle aldığımızı hatırlatırım. Ayrıca ben torosumuzu seviyorum. Her ne kadar çoğu kez bizi yarı yolda bırakmış olsa da."

Rüya'nın gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verip odama girerek doğruca yatağıma uzandım. Rüya ise odasına gitmek yerine benim odama girerek yatak ucuma oturdu. Az önceki heyecanlı hallerine şüphe karışmış gibiydi. "Ekin bara gitmemize sorun çıkarmaz değil mi?" Dudaklarını büke büke sesinin tınısına ısrar karıştırdı. "Kız kıza takılmak istiyorum, o yanımızda olunca rahat eğlenemiyoruz."

İşte sorun başlıyordu... Ağzımın içinde geveleyerek, "Merak etme onlar bu gece Yamaç'larla birlikte karaoke bara gidecekler." Dedim ama üç ay sonra ilk defa gece dışarı çıkacak olmamın Ekin'de hiçbir etki yaratmayacağını bilmenin ağırlığı, itiraf etmem gerekirse yalnız hissettirmişti ya da değersiz... "Yani ben çağırısam da benimle gelmeyecek."

Gerçeğin yavan bıraktığı sesimle Rüya hayretle yüzüme baktı. "Sen neden onlarla gitmiyorsun?" Diye sorunca yattığım yerden doğrulup sırtımı yatak başlığıyla buluşturdum. Anlaşılan konu yine uzayacak, Rüya ayrılmam için ısrar edecekti. "Canım istemiyor, eğlenecek havam yok. Hem benim sesim çok kötü. Asla şarkı söyleyemem."

Rüya son söylediğimle ilgilenmek yerine hayret ifadesini bir saniye bile değiştirmeden ilk söylediğime takılı kaldı. "Siz nasıl sevgilisiniz böyle?"

Umursamaz bir ifadeyle gülümsedim. "Herkes gibi işte..."

"Herkes gibi değil." Diyerek karşı çıktı Rüya. "Ekin'le evlerimiz karşılıklı. O erkek arkadaşlarıyla birlikte yaşıyor, sense benimle birlikte burada yaşıyorsun. Aynı yatağı geçtim, aynı evde bile yaşamıyorsunuz ve sizi aynı evde yaşamamak için bağlayan hiçbir sebep ya da zorlama yok."

Beni artık evinde istemiyor musun, diye ona takılacaktım ama ciddi ifadesi şaka kaldırmayacağını gösteriyordu. Sıkıntıyla soluyup birbirine kenetlediğim parmaklarımla oynama başladım. Ekin

konusunda haklı olduğunu biliyordum, ayrılmamızı istemesinin sebebini de anlıyordum ama şu an için neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Son yaşadıklarımın sonra sağlıklı düşünme yetimi kaybetmişim ve sağlıklı düşünemiyorken sevgili olarak geçirdiğimiz 1 yılı bir anda heba etmek istemiyordum. "Aynı evde yaşamıyoruz diye anormal sevgili mi olduk?"

"Üff!" Diyerek yüzünü buruşturdu Rüya. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Bak Eren'le Nefes'e. Birbirlerinin dibinden ayrılmıyorlar. Her anlarını birlikte geçiriyorlar, aynı evde yaşıyorlar."

Söz konusu Nefes olduğunda sinirden yanaklarımın alev almasını engelleyemiyordum. Kızgın gözlerle Rüya'nın yüzüne baktım. "Bana o yılandan bahsetme. Onun ne yaşadığı benim umurumda bile değil. Benden uzak dursun yeter."

Rüya yatağımın ucuna iyice çöreklenerek bağdaş kurdu ve cevabı bilmesine rağmen halimden eğlendiğini belli edercesine sinsi bir gülüşle sırttı. "Liderliğini bir türlü kabullenmediği için mi onu istemiyorsun?"

Yanımdaki yastığı alarak üzerine fırlattım. "Saçmalama istersen. O kızın ne kadar kötü olduğunu benden çok daha iyi biliyorsun, seninle de az uğraşmıyor."

Fırlattığım yastık tam kucağına düşünce Rüya ona sıkıca sarıldı. "İsteddiği kadar uğraşsın, o kız benim umurumda bile değil. Bence sen de onu takmamalısın çünkü bugünkü provada o da olacak."

Sert bir dille, "Hayır!" Diyerek yataktan fırladım. Belki fazla tepki veriyordum ama son günlerde her duygumu uç noktalarda yaşıyordum. Sanırım bu konuda psikolojik bir desteğe acilen ihtiyacım vardı. Dişlerimin arasından, "Onu ekibimde istemiyorum!" Dedim.

Rüyaysa benim aşırı tepkilerime alıştığı için beni tınlamadı bile. "İstemekten başka seçeneğin yok bebek çünkü Eren, Nefes olmadan dans etmeyeceğini söyledi."

Sinirle parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Eren dans ekibimin en iyi parçasıydı ve o olmadan o yarışmayı asla kazanamazdım.

Rüya; "Ayrıca." Diyerek beni deli etmek istercesine konuşmaya devam etti. "Nefes'in çok iyi dans ettiği gerçeğini de göz ardı edemezsin, şimdilik ona ihtiyacın var."

Rüya beni ya anlamıyordu ya da bilerek anlamak istemiyordu. Sabırsız bir ifadeyle karşımda çocuk varmışçasına tane tane, "İyi de yarışmaya en fazla 10 kişi katılabiliriz. Nefes'le 11 kişi oluyoruz. Hem Nur n'olacak? Eren'in partneri o." Dedim.

"Nefes kadar iyi dans edemeyenler de var ekipte." Rüya gülümseyerek göz kırpınca sinirle yüzümü buruşturup kürkçü dükkânına döner gibi yerime geri oturdum. Kast ettiği kişi Ekin'di ve kahretsin ki haklıydı. O yarışmayı kazanmak için Nefes'in varlığına katlanmak zorundaydım.

Rüya pes etmiş halimi görünce yüzündeki sinsi sırıtışını bozmadan kucağındaki yastığımı bana geri attı. "Ekin konusunda da ciddiym. Ayrıl ondan ve bence onu ekipten çıkar."

Sabırımın sonundaydım. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. "Anlamıyorsun beni Rüya. Tamam, kabul. Onunla gerçekten hiçbir zaman diğer sevgililer gibi olamadık. O da bunun farkında ama birbirimize iyi geliyoruz. Onun benden başka kimsesi yok, onu yüz üstü bırakamam." Deyince Rüya alayla karışık güldü. "Kimsesi yok mu? Onun senden çok daha kıymetli fotoğraf çekimleri var, sonra Yamaç'ı, Gökhan'ı, Eren'i var hatta zorba Nefes'i bile senden daha fazla önemsiyor."

Bedenen verdiğimiz tepkilerin bir sesi olsaydı gözlerimi devirme sesim net bir şekilde duyulurdu. "Abartma istersen."

"Yalan mı? Eren'e duyduğu sevgiden dolayı Nefes'e sana davrandığından çok daha iyi davranıyor. Söylesene hangi adam sevgilisinin düşmanına sırf arkadaşının sevgilisi diye melek muamelesi yapar ki?" Tek kaşı sorgularcasına kalktı. "Sana yaptıklarını görmesine rağmen."

Bunu bilmek genzimi yaksa da bazı şeyleri görme durumumu ısrarla göz ardı etmiştim. Muhabbetin daha fazla uzamasını istemediğimi belli etmek için kucağımdaki yastığımı yerine geri koyarak yatağıma uzandım. "Ekin benim dert ortağım, onunla dertleşmeyi seviyorum."

Lakin Rüya'nın Ekin konusunu kapatmaya hiç niyeti yoktu. "Bence sen Ekin'i yakın bir dostu sever gibi seviyorsun. Biz de dertleşiyoruz ama çıkmıyoruz."

Ayakucumdaki Rüya'yı tekmelemek istiyordum ama yapabildiğim tek şey bıkkınlık dolu nefes almak oldu. "İkisi aynı şey mi?"

"Elbette değil onu anlatmaya çalışıyorum. Kabul, sevgili demek aynı zamanda en yakın arkadaşın demek ama sen Ekin'e o gece yaşadığın olaydan bahsetmedin bile -ki bana göre bu olayı yaşamanda onun payı çok yüksek- Ekin senin ne yaşadığını bilmiyor ve 3 aydır gördüğün kâbuslardan haberi yok. Neden sigaraya başladığını bile bilmiyor çünkü hiç sorgulamadı, umurunda olmadığın için sorgulamadı. Sen de sorgulamamasını takmadın çünkü o da senin umurunda değil."

Evet, iten içe bunu kabul ediyordum. Rüya bu konuda da haklıydı ama haklılığı bazı gerçekleri değiştirmeye yetmiyordu. Silkelenerek kuyruğumu dik tutmaya devam ettim. "Ne zamandan beri ilişkiler uzmanı oldunuz Rüya Hanım? Ayrıca elbette Ekin'e bunu anlatmadım çünkü..." Bir anlığına gafil avlanarak başladığım cümlemin devamını getiremeyince sustum çünkü buna verebilecek hiçbir cevabım yoktu.

Ben sessiz kalınca Rüya benim yerime konuşmamı tamamladı. "ünkü ona sırrını açacak kadar güvenmiyorsun ve insan sadece gerçekten sevdiğine güvenir." Yataktan çıkıp adımlarını başucuma çevirdi ve üzerime eğilip etkili olabileceğini umut edercesine gözlerimin içine odaklandı. "Ayrıca grupta kötü dans eden biri varsa o da Ekin'dir. Onun yerine ekibe başka birini al. Eğer bunu yapmazsan o yarışmayı asla kazanamayacaksın."

Etkili olmuştu da... Yarışmada başarılı olmamak demek sonsuza dek küçük odamın içinde sığıntı gibi yaşamak demektir. Gözlerimi hızlıca kapattım ve aralanmasına izin vermeden onu can evinden vurarak kendimden uzaklaştırmak istedim. "Sen artık yatsana. Bak akşama Greendoor'a gideceğiz. Sabaha kadar eğlenebilmek için dinlenmeye ihtiyacımız var."

Gözlerimi açmasam bile üzerimdeki karaltı yok olunca Rüya'nın doğrulduğunu anladım fakat sesindeki tuhaf kaçan tını, gözlerimi aralamama sebep oldu. "Metis'in anlamı neydi?"

"Neden soruyorsun ki? Anlamını zaten biliyorsun."

Rüya'nın sesindeki tuhaflık yüz ifadesine de yerleşmişti ve ben Rüya'yı tanıyorsam kesinlikle bir işler çeviriyor demektir. Parmaklarıyla çenesini sıvazlayıp, "Yunan mitolojisine göre Metis, tanrıların babası olan Zeus'un karısıydı değil mi?" Diye sordu.

Muhabbetin nereye gideceğini aşırı merak ettiğim için sabırsızca başımı salladım. "Evet."

Rüya'nın gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "İki ay önce Greendoor'da Zeus lakaplı biri işe başladı da..."

Zeus lakabını duymamla tüylerimin diken diken olması aynı anda oldu ve zihnime anında annemin anıları doldu. Annem, masallara ve efsanevi hikâyelere fazlasıyla inanır, o dünyanın içinde babamla yakalamadığı mutluluğunu yakalayacağını düşünürdü. Sırf bu yüzden de adımı Metis koymuştu. Tıpkı hikâyedeki gibi günün birinde gerçek Zeusumu bulacağıma ve onunla bir bütün olacağıma inanmıştı.

Annemin anılarından Rüya'nın hareket etmesiyle birlikte çıktım. Ellerini şortunun ceplerine yerleştirerek bedenini kapıya çevirdi ve sessizce yürüdü. Tam kapıdan çıkıyordu ki çıkmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. "Kim bilir, annenin de dediği gibi belki de Metis'in Zeus'u odur."

.....

*Sürprizz! Ben geldimm.
Özlemiştik birbirimiz değil mi?*

Gelelim bölümümüze...

İlk bölümü nasıl buldunuz?

Bir sonraki bölüm aksiyona giriş bölümü olacak. Bizim kızlar bara gidecek ve Zeus'la karşılaşacaklar. Hatta alıntıda diyaloglar var😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🤝

3. Bölüm "Korkunun Girdabında Kördüğüm"

Şarkı: Pascal Letoublon - Friendships

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"KORKUNUN GİRDABINDA KÖRDÜĞÜM"

Yeniden gözlerimi araladığımda saat öğlene geliyordu. Rüya yüzünden geç yatmış, sağa sola dönerek saatleri geçirmiştım. Ekin konusunda fazlasıyla kafamı karıştırıyordu. En can sıkıcı tarafıysa haklı olduğunu biliyor olmamdı. Özellikle de bıçaklandığım o geceden sonra aramıza görünmez, buzdan bir duvar örülmüştü sanki. Ben ondan elimi ayağımı çekince ortada ilişkiye dair elle tutulur bir şey kalmamıştı.

Aslında aramızda aşk hiç olmamış, dans partnerliğinden dolayı yakınlığı sevgi sanmıştık ve günler geçtikçe bunu ikimiz de fark etmiştik ama ayrılmak yerine gizli bir antlaşmaya bağlanmışız gibi devam ettirmiştik. Belki de Rüya'nın dediğı gibi yollarımızı ayırmak gerekiyordu. En azından aramızdaki saygı da yok olmadan önce ayrılmak iki taraf için de en iyisi olacaktı.

Ağır tempoyla yataktan çıkıp kahve içme umuduyla mutfığa yöneldiğimde göğsümde kabaran öksürük hissiyle arka arkaya öksürdüm. Sanırım sigarayı gerçekten de azaltmam gerekiyordu. Yoksa bu şekilde eskisi gibi dans etmem mümkün değildi.

Kulaklarıma dolan seslerle boş bulunduğum için olduğum yerde irkildim. Sesler mutfaktan geliyordu. Anlaşılan benim ekip çoktan mutfakta toplanmıştı. Elimi, öksürmekten acıyan boğazıma götürüp doğruca mutfığa girdiğimde yanılmadığımı anladım. Ekin, Yamaç, Gökhan ve Rüya mutfakta bugünkü prova hakkında konuşuyorlardı.

Beni fark etmediklerini görünce uyku mahmuru sesimle, "Günaydın." Dedim ve beklediğim gibi tüm gözler üzerime çevrilince ocağı doğru adımlamaya başladım. Tam Ekin'in yanından geçiyordum ki kolumdan tuttuğı gibi beni kendine çekti. "Günaydın uykucu lider." Diyerek saçlarımı hızlıca karıştırdıktan sonra kolunu omzumun

üzerine attı. "Sevgilim diye demiyorum ama uykusuna çok düşkündür. Dışarıda kıyamet kopsa uyanmaz."

Ekin'le birlikte diğerleri de söylediklerine gülerken Rüya ile göz göze geldik. Rüya'nın haklılığı bir kez daha bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ekin 3 aydır uyuyamadığının farkında bile değildi.

Rüya'nın beni sinir etmek için bile bile takındığı acıyan bakışlarını görünce -ki başarılı da olmuştu- ters bir hareketle Ekin'in kolunun altından çıkıp tezgâha ilerledim. Tek ihtiyacım olan kahveydi. Şu girdaba girmiş gibi tek düzelikte devam eden hayatıma kısa mola veren yalnızca kahve ve sigara ikilisiydi.

Gözlerim, hevesle kahve paketini aradı ama yoktu. Başımı Rüya'ya çevirip; "Kahve nerede?" Diye sorunca Rüya'nın beni hayal kırıklığına uğratacak sesini duydum. "Bitti. Prova sonrası alırız."

Dudaklarımı huysuzlukla büktüğümde izlendiğim hissine kapılınca başımı hissin kaynağına çevirdim. Yamaç'ın dikkatli bakışları üzerimdeydi. *Ne var*, anlamında başımı sallayınca, "Yenge çok istiyorsan hemen gider alırım." Dedi.

Normalde bu teklifine asla karşı çıkmaz, seve seve kabul ederdim ama 'yenge' kelimesinden hoşlanmadığımı bilmesine rağmen Rüya gibi beni sinir etmekten hoşlandığı için söylediğini bildiğimden zaten içimde köpürmeye yer arayan sinirimi iyice zıplatmıştı.

Sert denilebilecek bir ifadeyle Yamaç'ın gözlerinin içine baktım. "Bana yenge demekten vazgeç Yamaç! Yüz kez söyledim sana!" Tıpkı gözlerimdeki ifade gibi sesimin tınısının da sert çıkmasına özen göstermiştim. Amacım biraz olsun ciddiye alınmaktı. Biraz da üç ay öncesinden kalan alt etmeyi başaramadığım bıçaklanma gerginliğinden kaynaklanıyordu.

Yamaç mesajı alır almaz teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. "Tamam, bir daha demeyeceğim. Sakin ol."

Ekin çıkışımı görünce yanıma gelip tam karşımda durdu. "Bir sorun mu var, neden bu kadar gerginsin? Yamaç ters bir şey söylemedi."

Üzerime gelindiğini hatta boğulduğumu hissediyordum. Umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarımı silktim. "Bir sorun yok sadece yarışma yaklaştıkça geriliyorum. Ayrıca..." Diyerek omzunun üzerinden arkasında kalan Yamaç'ı işaret ettim. "Yamaç'ın ters bir şey söylemediğini biliyorum, bildiğimin o da farkında. Daha fazla onun için

endişelenme." Yamaç bana doğru göz kırpınca Ekin'in yüzüne bakmadan yanından uzaklaştım. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

Hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp doğruca odama geçtim. Biliyordum ki Rüya peşimden gelecekti. Onu içeri almamak için tam kapıyı kilitliyordum ki Rüya benden önce davranıp içeri girdi. "Metis."

Hızlıca elimi kaldırıp konuşmasını engelledim. "Hiç ayrılık nutuklarını dinleyecek havamda değilim."

"Ama haklılığımın farkındasın değil mi?"

"Rüya lütfen." Dediğimde elim hâlâ havadaydı. "Konuşmak istemiyorum."

Rüya pes edercesine başını sallayınca direkt dolabıma yöneldim. Güne fazlasıyla agresif başlamış, yetmiyormuş gibi kahve ve sigara ikilisinden de şu saate kadar uzak kalmıştım. İçimden, *daha kötü ne olabilir ki* diyerek dolabımından siyah, yüksek bel, kısa bir şortla siyah, askılı crop top büstiyer alıp üzerimi değiştirdim.

Saçıma da tepede sıkı bir atkuyruğu yaptığımda artık hazırdım. Rüya hazır olduğumu görünce o ana kadar sürdürdüğü sessizliğini bozarak ayağa kalktı. "Bir an önce dans provamıza başlayalım yoksa sen yanardağ gibi patlayacaksın." Benim aksime Rüya tamamen beyazlara bürünmüştü. Beyaz bir eşofman altıyla, beyaz crop top büstiyer giymişti.

Alaya kaçan tınısına gözlerimi kısarak tepki verdim. "Lavlardan nasibini almak istiyorsun sanırım."

Rüya sahte bir ürpermeyle parmaklarını kollarına sardı. "Asla istemem."

Sevimli hallerine daha fazla dayanamayıp gülümsemeye başladım. Bu kızı gerçekten de çok seviyordum. "Hadi çıkalım. Yolda da simit alalım, çok açım."

Rüya, "Hah şöyle gül." Diyerek yanıma gelip yanağımdan nefret ettiğim şekilde öptü. Sulu sulu...

Bakışlarımı, ona atacak bir şey aramak için etrafımda gezdirmeye başlayınca Rüya ne yapacağımı anlayıp kaçır adımlarla kilidi açarak odamdan çıktı.

Dakikalar sonra küçük ekibimle beraber Baraka'ya geldiğimizde gözlerim Eren'i aradı. Baraka, bizim eve yakın boş bir depoydu ve biz burayı dans etmek için kullanıyorduk.

Eren'in gelmediğini görünce sorgulayan bakışlarım Ekin'i buldu. "Eren nerede?"

"Nefes'le birlikte seni boykot ediyor. Nefes olmadan buraya gelmeyecekmiş."

Ekin'in sözleriyle başımdan aşağı bir kova kaynar suyun boca edildiğini hissettim. Bu yarışmayı kazanmayı ne kadar istediğimi bilmesine rağmen bana resmen son dakika golü atıyordu. Şaşırmış gibi görünmeye bile yeltenmeden, "Bunu, bana şimdi mi söylüyorsun?" Diye çıkıştım.

Ekin yanlış bir şey yaptığını idrak etmiş gibi başını kaşıdı. "Biliyorsun sandım."

Yanaklarımı sıkıntıyla şişirip oflayarak ahşaptan bozma bankın üzerine oturdum. Bacaklarımın ayakta durmalarını sağlayan kaslarım, kendini salmıştı sanki.

Ekin'in bunu bana son dakika söylemesine mi kızsam Nefes'in, Eren'i doldurmasına mı sinir olsam ya da o yarışmayı kazanmanın gitgide zorlaşmasının gerginliğini mi içimde ağırlasam bilmiyordum.

Ellerimi yüzümden kaydırarak başımı geriye atıp örümcek ağlarının sardığı tavana baktım. "Nefes ekibe katılırsa Nur'u çıkarmak zorunda kalırım. Yarışmaya 5 kız 5 erkek olarak katılıyoruz." Başımı yeniden dik konuma getirip her hareketimi pür dikkat izleyen ekibime baktım. "Nur'a bunu yapamam."

"Nefes olmazsa da Eren yerine birini bulmak zorunda kalacaksın. Eren kadar iyi dans eden başka birini tanıyor musun?"

Gökhan'ın sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim ve umutsuzca başımı sağa sola salladım. "Tanımıyorum."

"Öyleyse." Dedi Yamaç ve başparmağı ile serçe parmağını telefon şeklinde yaparak kulağına götürdü. "Nur'u ara ve kovuldun de."

Ekin ve Gökhan, Yamaç'a gülümserken Rüya, "Acımasız." Diyerek Yamaç'ın omzuna yumruk yaptığı eliyle hafifçe vurdu.

Yamaç canı yanmış gibi omzunu tutup sahte bir acıyla kıvrandı. "Bir daha kolumu kırırdamayacağım, sanırım felç oldum. Beni hastaneye kaldırın."

Rüya, Yamaç'ın abartılı tepkilerine yüzünü buruşturup, "Soytarı." Diyerek bana döndü. "Ben bu soytarı ile partner olmak zorunda mıyım? Nur kalsın, Yamaç gitsin."

Rüya ile Yamaç ekibin anlaşılamadığı tek partnerdi. Birbirlerini sevmediklerini her defasında açıkça belli etseler de partnerlik konusunda inanılmaz bir uyumları vardı ve bu uyumu, ekipten başka hiç kimseyle yakalayamamışlardı.

Rüya'nın çıkışıyla Yamaç keyifli bir ifadeye bürünüp düzgün duran yakasını ince bir alayla düzeltmeye çalıştı. "Nur'la partner olamazsın çünkü bende olan Nur'da yok. O yüzden yine bana talipsin pıtırıcık."

"Sana talip olacağıma hamam böceğine talip olur daha iyi."

Sabahtan beri süregelen olumsuzluklar başıma ağır saplamışken Rüya ile Yamaç'ın çekişmesi, ağrımı iyice kamçılıyordu. "Susun artık şu an konumuz Eren." Diyerek aralarındaki atışmaya son verdim. "Ona çözüm bulmamız lazım."

"Tek çözümü var." Dedi Ekin ve bir elini bacağımın üzerine yerleştirerek yanıma oturdu. "Nur'u ekipten çıkarmalısın."

Çaresiz gözlerle Ekin'in yüzüne bakıp inler gibi bir sesle, "Bunu ona nasıl söyleyeceğim?" Dedim ondan yardım istercesine. Gerçekten de en azından bu konuda onun yardımına ihtiyacım vardı. Eren'le araları çok iyiydi ve belki bir şeyler yapabilirdi.

Ekin elindeki telefonu işaret ediyordu ki tam o esnada Baraka'nın kapısı açılınca Nur'un gelme ihtimaliyle kalbim korkuyla gümbürdedi ve bakışlarımı hızla kapıya çevirdim. Demir kapının açılması sanki yüz yıl sürmüş, ömrümden en az 5 yıl götürmüştü. Gelenleri görünce dudaklarımın arasından rahat bir nefes üfledim. Neyse ki gelenler ekibin diğer üyeleri Lodos, Cemre ve Erva'ydı.

"Gençlik." Dedi Lodos heyecanlı bir sesle. Aramızda benden sonra bu yarışmayı kazanıp Amerika'ya gitmeyi en çok Lodos istiyordu. Dansı en büyük tutkusu haline getirmiş, dans ederek adını dünyaya duyurmak istiyordu. "Hemen çalışmalara başlayalım."

"Başlayamayız çünkü Nur ve Eren yok."

Lodos, Ekin'e bakıp merakla, "Neredeler ki?" Diye sorduğunda eş zamanlı olarak benim telefonuma mesaj geldi ve aynı anda Baraka'nın demir kapısı tiz bir gıcırtyla yeniden aralandı.

Telefonu arka cebimden alıp mesaja baktığımda gelen mesajın Nur'dan olduğunu gördüm. "Ben yarışmaya katılmaktan vazgeçtim. Size yarışmada başarılar."

Mesajın karşısında gözlerim şaşkınlıkla büyürken buna sebep olan kişinin sesi doldu kulaklarıma. "Yeni dans arkadaşınıza merhaba

deyin."

Bakışlarımı, Baraka'nın kapısında dikilen Nefes'e çevirdim. Bir elini sarı saçlarının arasına geçirmiş, diğer elini de beline yerleştirmiş şeytani diyebileceğim bir ifadeyle sırtıyordu. Nur'a tam olarak ne dediğini bilmesem de onu korkutarak gruptan çıkmasına sebep olduğunu çok iyi biliyordum.

Gözlerimi kısarak ayağa kalktım ve işaret parmağımı üzerine doğrulttum. "Sen!" Dedim ve bir hışımla üzerine yürüdüm. Bedenim öfkeyle alev almış, mantık beni tamamen terk etmişti. "Nur'a n'aptın?"

Benim delirmiş halimi gören Eren hızla aramıza girerek Nefes'in önünde bariyer kurdu. "Hop hop hop, sakın ol lider. N'oluyoruz?"

Sanki ben öfkelenmemiş ve onun üzerine hiç yürümemişim gibi Nefes beni takmayarak Eren'in arkasından çıkıp az önce kalktığım eski bankın yanına ilerledi. "Bir şey yapmadım. Dün yolda karşılaştık, ekipte mutlu olmadığını ve senin despotluğundan sıkıldığını söyledi."

Öfkeli gözlerim şımarık ifadesinde takılı kaldı ve sinirle güldüm. "Ben mi despotum?" Diyerek suçlayıcı tavrımı sürdürdüm. "Nur sana öyle bir şey asla demez, onu vazgeçiren sensin."

Nefes söylediklerimin onda hiçbir tesir bırakmadığını belli edencesine omuzlarını silkti. "Neye inanmak istiyorsan ona inan, o senin problemin." Dedi ve Eren'e döndü. "Aşkım hoparlörü getirir misin? Tabletini bağlayacağım, sesi cansız çıkan şu teybinizle bu iş yürümez." Alaycı bakışları annemden bana yadigâr kalan eski teybin üzerindeydi.

Dişlerimi sıkıtiğında kolumda Rüya'nın parmaklarını hissettim. Kulağıma yaklaşıp alçak çıkan sesiyle, "Sakin ol. Sakın öfkene yenik düşüp de onun kazanmasına izin verme. Sadece 7 ay. 7 ay sonra ondan sonsuza dek kurtulacaksın ama kurtulman için ona biraz katlanmak zorundasın." Dedi.

Sinirle soludum. "Nasıl katlanayım söylesene? Her seferinde bilerek üzerime oynuyor."

Rüya etrafımıza kısa bir bakış attıktan sonra kulağıma iyice yaklaştı. "O adamlardan kurtulmanın tek yolu Nefes'e katlanmak olacak. Ömür boyu o adamların korkusuyla yaşamaktansa bence 7 ay katlanabilirsin."

O adamlar aklıma gelince yaramın üzeri sızım sızım sızladı ve yüzüm, acıyla buruştu. Sanırım 7 ay bu kaçığa katlanabilirdim.

Rüya'ya başımı sallayıp deponun ortasına ilerledim ve Nefes'in tavırlarını görmezden gelerek ellerimi birbirine çarptım. "Pekâlâ, ekip. Herkes yerine geçsin!"

Herkes yerine geçerken Nefes müziği açıp yerine geçmek yerine yanıma geldi ve bedenini ekibe çevirdi. "Evet ekip. Bugün serbest stil çalışacağız. Eren, Yamaç ve Ekin siz..." Deyince şaşkın bakışlarımı yüzünden ayırmadan onu susturdum. Diğerleri de şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Serbest falan çalışmayacağız Nefes. Bunun için çok erken. Daha grup uyumunu bile yakalayamadık."

Rüya bana destek çıkarak ters denilebilecek bir sesle, "Yerine geç Nefes!" Deyince Nefes onu duymazlıktan gelip bana döndü. "Üzgünüm Metis ama liderlik işini yapamıyorsun, bu şekilde o yarışmayı kazanamayız. Benim stilimle çalışırsak asıl o zaman kazanırız."

Bu kız şansını fazla zorluyordu ve ben onu pataklamak istiyordum. Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldım. "Bak Nefes, biz aylardır üzerinde çalıştığımız koreografiye göre çalışmaya devam edeceğiz. Kafana göre yeni bir koreografi yaratamazsın. Ayrıca bu hepimizin ortak kararıydı." Elimi kaldırıp işaret parmağımı Eren'in yanına çevirdim. "Şimdi yerine geç ve sana ne denilirse onu yap!"

Nefes itiraz edencesine karşımda dikilmeye devam edince nihayet Eren araya girdi. "Hadi aşkım yanıma gel, Metis haklı bir anda koreografiyi değiştiremeyiz."

Nefes, bir Eren'e bir de bana doğru ters bir bakış atıp yerine geçince ekibe döndüm. Lodos da müziği yeniden başa almıştı.

Çalmaya başlayan müzikle birlikte, "Önce iki bacağı aç." Dedim. Benimle birlikte ekip de aynı anda bacaklarını açınca talimatlara devam ettim. "İki dizi içeri kır ardından sağ dizi aç ve göğsü öne doğru dışarı çıkar."

Topuk, parmak ucu, topuk, parmak ucu... Söylediğim ve gösterdiğim her hareketi tekrar tekrar yapmaya başladık. Yaptığım her hareket, müziğin ritmiyle buluştukça Nefes'ten de sinirlerimden de korkularımdan da soyutlanıyor, bambaşka bir dünyaya geçiyordum.

Ben bir tutkuydum, ben bir alevdim. Tutkumun alev aldığı yerde özgürlüğüm başlar, dansım köle olurdu.

Yaklaşık iki saatlik çalışmadan sonra ekipten birkaç kişinin işi olduğu için bugünkü provayı bitirmek zorunda kalmıştık.

Provamız biter bitmez diğerleri Baraka'dan çıktığında Baraka'da yalnızca Rüya, Eren, Nefes ve ben vardık. Bakışlarım Nefes'e kaydı. Bilerek ağır hareket ediyor, tuhaf bakışları Rüya'nın üzerinde dolaşıyordu.

Eren'in, "Sonra görüşürüz." sesini duyunca bakışlarımı Nefes'ten alıp Eren'e çevirdim. Samimi bir tebessüm vardı yüzünde. Neden Nefesle birlikteydi, neden onu bu kadar çok seviyordu ya da gerçek yüzünü görmüyor muydu bilmiyordum ama onun adına üzülmeden edemiyordum. Aynı şekilde gülümsedim. "Sonra görüşürüz."

Eren, Nefes'in eline uzanınca Nefes yüzümüze bile bakmadan adımlarını kapıya yönlendirdi. Nefes'ten beklediğim hareket olmasına rağmen tavrına gözlerimi devirmeden edemedim. Neyse ki ona katlanmak zorunda kalacağım 184 günüm kalmıştı. Arkasından ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. Koca bir 184 gün...

Eren'le birlikte tam kapıdan çıkıyordu ki bir şeyi söylemeyi unutmuş gibi durup Eren'e, "Sen kapının önünde bekle, ben kızlara bir şey söyleyip geliyorum." Dedi.

Eren'in bakışları direkt beni buldu. Bakışlarından anladığım kadarıyla ne derse desin sakın kalmamı istiyordu. Şaka gibi... Kışkırtan o olmasına rağmen herkes benim sakın kalmamı bekliyordu.

Eren'e istediğini vermemek için başımı Rüya'ya çevirdim. Onun da kaşları çatılmış, merakla Nefes'e bakıyordu.

Eren dışarı çıkınca Nefes yüzündeki keskin alay ifadesiyle yanımıza geldi ama bu defaki hedefi ben değil, Rüya'ydı. Yanılmadım da... Bakışlarının odağı yalnızca Rüya oldu. "Erkek arkadaşın..." Duraksadı ve parmaklarını çenesine götürüp başparmağını hafifçe üzerine sürttü. "Adı neydi?"

Rüya şüpheyle, "Enis." Deyince Nefes'in dudaklarındaki alay elle tutulacak kıvama geldi. "Ha evet Enis'ti. Benden duymuş olma tatlım ama dün gece Enis'i bir kızla çok samimi görmüşler hatta fazla samimi... Sonra mekândan el ele çıkmışlar falan. Yani yeni sevgilisi diyorlar." Dudakları yılışık diye tabir edebileceğim bir şekilde iyice kıvrıldı. "Ayrıldınız mı yoksa sana boynuz mu takıyor?"

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken tedirginlikle Rüya'ya baktım. Rüya öylesine bozguna uğramış gibi duruyordu ki bir an ayakta duramayacağını, yere düşeceğini sandım fakat yere düşmek yerine Nefes'in üzerine doğru atılınca hızla araya girip onu durdurdum.

Nefes'i artık sadece ben pataklamak istemiyordum. "Ben şimdi sana bir boynuz takarım, görürsün sen!"

Nefes, Rüya'nın boş tehdidinin bilincinde ağzı kulaklarında kapıya geri döndü. "Bana inanmıyorsan sevgilini iyi gözetle tatlım."

Rüya, "Enis öyle bir şey yapmaz." Diye Nefes'e doğru bağıırken onu güçlkle sakınleştirmeye çalıştım. "Yalan söylüyor, seni sinir etmek için yapıyor. İnanma şuna, amacı da o zaten."

Sözlerimi tamamladığımda Nefes Baraka'dan çıkınca Rüya da kollarım arasında çırpınmayı bıraktı. Burnundan soluyordu ama yüzü ağlamaklı ifadeye bürünmüştü. "Yalan söylüyor değil mi? Enis böyle bir şey yapmaz." Dedğinde sesi de en az görüntüsünü destekler nitelikteydi.

Rüya'nın sorusuyla ne diyeceğimi bilemedim. Enis, Greendoor'da barmendi ve ilişkileri yeni başlamış sayılırdı. Açıkçası onu çok fazla tanıımıyordum. Tanımadan da kesin bir şey konuşamıyordum. Gözlerimi kaçırarak, "Yapmaz herhalde, niye yapsın ki?" dedim.

Beklediğim gibi Rüya cevabımdan tatmin olmayınca hırsla soludu. "Bu gece kesinlikle Greendoor'a gidiyoruz!"

Yaklaşık 2 saat sonra Rüya'nın kucağıma bıraktığı poşetlerin içine dehşetle baktım. "Bunlar da ne?"

Rüya kendi önündeki poşetten çıkardığı ateş kırmızısı elbiseyi üzerine tuttu ve sıradanmışçasına, "Kıyafet." Dedi.

Sorun bende miydi yoksa Rüya'nın sıradanlık algısında mıydı bilmiyordum ama emin olmak için poşetin içindeki kıyafetleri yatağımın üzerine döküp yeniden baktım.

Üzerime giydiğim takdirde neredeyse popomun 1cm altında kalacak leopar desenli mini bir elbise. Elbisenin, göbeğime kadar inecek ve göğüslerimin yanlarını tamamen açıkta bırakacak bir dekoltesi vardı. Ayrıca diğer poşette de platform topuklu kırmızı bir çizme ve uzun kızıl bir peruk vardı. Huzursuz bakışlarımı kıyafetlerin üzerinden ayırmadan, "Greendoor'dan sonra yol kenarında işe mi çıkacağız?" diye sordum.

Rüya sıradanlık algısını sürdürmeye devam ederek, "Fahişe kıyafetleri olduğu doğrudur. Tiyatrocu bir arkadaşımın ödünç aldım, fahişe rollerinde sürekli bunları giyiyorlarmış." Deyince başımı kaldırıp yapmaya çalıştığı saçmalıkta ciddi olup olmadığına baktım.

Lakin yüz ifadesi oldukça kararlı görünüyordu. Burun kemerimi sıkıp, "Bunları giymeyeceğiz değil mi?" diyerek itiraz ettim.

"Hayır, canım. Ekin'le Enis'e giydirip seksi olup olmadıklarına bakacağız." Bıkkınlık dolu bir nefes alarak sert bir ifadeyle soluğunu geri üflediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nefes'e olan öfkesi hâlâ geçmiş değildi ama bana kalırsa asıl öfkesi böyle bir ihtimalle karşı karşıya kalmış olmasındaydı. "Şaka mısın sen, elbette giyeceğiz ve Greendoor'a gidip dikkat çekmeden Enis'i izleyeceğiz."

"Bu kıyafetlerle dikkat çekmeyeceğimize emin misin?" Leoparlı elbiseyi üzerime tutup kısık bir ışıık çaldım. "Ben daha çok barın gözdesi olacağımızdan eminim."

"En azından Enis şüphelenmeyecek. Ona az önce mesaj attım. Yorgun olduğumu ve yatacağımı söyledim. Eğer Nefes haklıysa bu gece o kız kesin gelecektir. Biz de yalan söyleyip söylemediğini anlamış olacağız."

Hayretler içinde Rüya'ya bakakaldım. Gerçekten de bu kıyafetleri giyip gece dışarı çıkmamızı istiyordu. İki adım sonrası tecavüze uğrama hatta öldürölme ihtimalimizin fazlasıyla olmasına rağmen...

Kıyafetleri alıp tekrardan poşetin içine geri teptim. "Ben bunları asla giymem."

Rüya, "Lütfen Metis." Diyerek ağlamaklı bir ifadeyle yanıma geldi ve poşetin içine teptiğim kıyafetleri çıkarmaya çalıştı. "Hem bizi bu kıyafetlerle doğru dürüst kimse tanıyamaz, gece boyunca rahat rahat eğleniriz."

Kollarımı göğsümde bağladım ve aslında söylediğine kendisinin de inanmadığını belli eden küçümseyici bir bakış attım. "Bu kıyafetlerle mi rahat olacağız? Onca erkeğin ağızlarının suyu akarak bizi izlerken öyle mi?" Neredeyse kahkaha atacaktım. "Boş yere nefesini tüketme."

Rüya neyi kast ettiğimi anlayınca aklımdan geçen türlü senaryoları yok etmek için, "Bir şey olmayacak, inan bana. Zaten torosla gideceğiz. Buraya gelmeden deposunu da fulledim sayılır. Bu defa bizi yarı yolda bırakmayacağından eminim." Diyerek beni ikna etme çalışmalarına devam etti. "Eğer bu kıyafetleri giymezsek Enis kim olduğumuzu anlar ve tüm planım alt üst olur." Elime uzandı ve sıkıca tuttu. "Lütfen senden sadece birkaç saat istiyorum."

Gözlerime çizgi filmlerdeki sevimli hayvanlar gibi bakıyordu ve sanırım beni ikna etmeyi başarıyordu. Huysuz bir homurtuyla, "Ya kapıdaki güvenlik?" diye sordum.

"O iş bende."

Planı aklıma çok yatmasa da Rüya benden nadiren bir şey istediği ve daha fazla üzülmesini istemediğim için kabul etmek zorunda kaldım. Başımı geriye yatırıp yüksek sesle uzunca ofladım. "Oooofffff! Senden nefret ediyorum Rüya."

Benim aksime Rüya sevinçle çığlık attı ve ağzı kulaklarında boynuma atladı. "Ben de seni çok seviyorum."

Ondan ayrılıp poşetin içine girip çıkmaktan iyice top haline gelmiş leoparlı elbiseyi elime aldım. Neredeyse Rüya'nın bile zor duyabileceği kısık, bir o kadar da sıkıntılı bir sesle, "Hemen gidelim de bu işkence bitsin." Dedim.

Torosumuzu kapıya çok yakın bir yere park edip insanların tuhaf bakışları altında Greendoor'a girdiğimizde her zamankinden daha kalabalık olduğunu gördüm. Üç ay sonra ilk kez buraya geliyordum ve burası görmeyeli epey değişmiş gibiydi.

İnsanın başını ağrıtabilecek tarzda bağırarak bir müzik, kendini kaybetmişçesine pistin ortasında dans eden insanlar ve bizim gibi giyinen kadınlar... Sadece tarzı da değil... İç dizaynı, duvarlarının rengi, ışıklandırma...

Bizim gibi giyinen kadınlar kafama dank edince etrafı incelemeyi bırakıp şaşkınlıkla onlara döndüm. Bizden tek farkları bizim gibi gözlerinde maske yoktu. Rüya'nın beni duyabilmesi için kulağına doğru yaklaşarak bağırdım. "Planımıza dâhil ettiğin başka kadınlar da mı var?"

Rüya'nın gözleri, bakışlarını takip etti ve kast ettiğim kadınları görünce gülümsedi. "Son bir iki aydır ara sıra buraya geliyorlar, saatlerce eğlenip sonra kayboluyorlar. Aslında bu kıyafetleri seçme amacım da oydu. Bu gece gelip gelmeyeceklerinden emin değildim ama yadırganmayacağımızı biliyordum."

Kadınları incelemeye devam ederken bir yandan da Rüya'nın bunu bana neden şimdi söylediğini anlamaya çalışıyordum.

Rüya bir anda bileğimi tutup beni bara yakın bir masaya çekti. "İşte Enis orada, müşterilerle ilgileniyor."

Direkt Enis'e baktım. Rüya'nın da dediği gibi önünde kuyruk oluşturan insanlara alkol yetiştirmeye çalışıyordu. Enis'i izlemeye devam ederken yanında çalışan diğer adama kaydı gözlerim. Neredeyse Enis'in iki katı gibi duran adam, fark edilmeyecek gibi değildi. Uzun ve kalıplı duran bedeni, esmer teni, katran karasından farksız siyah saç ve gözleriyle pür dikkat önündeki sıraya Enis gibi alkol yetiştirmeye çalışıyordu.

Yeniden Rüya'nın kulağına eğilerek, "Yanımdaki kim?" Diye sordum. "Daha önce onu burada hiç görmemiştim."

Rüya beni koluyla hafifçe dürterek imalı bir şekilde sırttı. "Sana bahsettiğim Zeus o işte. Fazla yakışıklı ve dikkat çekici değil mi?"

Dikkat çekici olduğu konusunda hem fıkirdik. Ortak olmadığımız kısmı, adamın sıra dışı iri yarı ve tehlikeliymiş gibi durmasıydı. "Evet, fazla ayıboğan..."

Rüya bana, *hadi ama* bakışı atarken Zeus ile Metis zırvalıklarına da böylece set vurmuş oldum.

Ona doğru zafer bakışları atıyordum ki Rüya birden panikleyerek, "Enis bir yere gitti. Her iki sıraya da Zeus bakıyor. Kesin o kızla alakalı bir durum var. Ben Enis'i bulmaya gidiyorum. Sen de sıraya gir. Sarhoş taklidi yapıp Enis'le ilgili ağzından laf almaya çalış, anlaştık mı?" Deyince doğru mu duydum diye bir an kendimi yokladım.

Muhtemelen bağırın müzik yüzünden kulaklarımın zarı yırtılmış, Rüya'nın söylediklerini anlamıyordum.

Lakin Rüya parmaklarını kollarıma dolayıp beni hafifçe sarsarak, "Anlaştık mı?" Diye yineleyince kulak zarımın yırtılmadığını aslında onun saçmaladığını anladım. "Ciddi olmazsın."

Rüya'nın bakışları yeniden çizgi filmlerdeki sevimli hayvanların masumluluğuna çevrildi. "Lütfen Metis, ben sarhoş taklidi yaparsam beni sesimden tanır ama seni hiç görmedi. Sen ağzından laf alabilirsin." Diyerek üzerimdeki kıyafeti işaret etti. "Bak, seni böyle bir duruma soktuğum için özür dilerim ama Enis'le ilgili gerçeği öğrenemesem bir daha asla rahat olamam. Lütfen beni bu dertten kurtar. Sana yalvarıyorum."

İçimden bir ses arkama bile bakmadan kaçıp gitmemi söylüyordu -ki en son ki bıçaklanma deneyimimden sonra içimdeki sesi kesinlikle dinlemem gerekiyordu- ama kahretsin, Rüya'yı yarı yolda

birakamıyordum. Planda o adamla sohbet etmek olmamasına rağmen...

Bir Rüya'ya bir de barmene baktım. Adam yapmaya çalıştığımız küçük oyunu anladığı takdirde beni çok rahatlıkla çiğ çiğ yiyebilirdi. Yutkundum. "Çok meşgul ve sırada bekleyen insanlar huzursuz. Beni tınlamayacak bile."

Rüya sıranın sonunu işaret etti. "Geldiğimizden beri yeni birileri eklenmedi. Eklense bile birkaç kişiden ibaret olur. En azından bir kez şansını dene."

Derin bir nefes aldığımda Rüya, Enis'i bulmak için yanımdan ayrıldı. Sakin bir halde bedenimi barmene çevirdim. Kaşları hafifçe çatıktı ve yaptığı işten sıkılmış gibi duruyordu. Ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle beni yer."

Ağır adımlarla sıranın en sonuna geçtim. Adama ne diyeceğim ya da nasıl sarhoş taklidi yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. O an tamamen doğaçlama konuya girecektim ama bana istediğim cevabı verip vermeyeceği fazlasıyla meçhuldü.

Tırnaklarımı yeme istediğimi bastırıp kaçamak bakışlarla adamı izlemeye başladım. Sıra yaklaştıkça adamın çevik el hareketleriyle alkolleri teslim etmesine de bir yandan küfür ediyordum. Bu işte profesyonel olduğu açıkça belliydi ve önümde yalnızca birkaç kişi kalmıştı.

Aklıma gelen fikirle başımı geriye çevirip arkamda duran iki kıza maskenin ardından baktım. "Ben hâlâ ne içeceğime karar veremedim. Siz öne geçin."

İki kız memnuniyetle başını sallayıp önüme geçince derin bir nefes aldım. En azından birkaç dakika daha kazanmıştım.

Fakat anlık rahatlama çabuk sona erdi ve önümdeki iri kıyım adamla karşı karşıya kaldım. Ben sessizce ve çenem yukarıya doğru kalkık bir şekilde ona bakakalırken o çatık kaşlarını bozmadan insanı suçluymuş gibi hissettiren tok sesiyle, "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Bir an amacımı anlamış olabileceğini düşünüp paniklesem de aslında müzikten dolayı sesini duyurabilmek için bağırdığını idrak edince rahatlayarak gülümsedim.

Hatta öyle çok gülümsemiştim ki adamın çatık kaşları düz bir çizgi halini aldı. "Komik olan ne?" Adamın ifadesi, dalga mı geçiyorum yoksa sarhoş muyum diye çözme eğilimindeydi.

Bunu fırsat bilerek bakışlarımı yan tarafımdan duran bar taburesine çevirdim. Ağır hareketlerle onu kendime çekip üzerine oturarak adama yeniden aptal bir tebessüm gönderdim. "Hep böyle ciddi misindir?"

Başarılı olmuş muydum bilmiyordum ama ağzımı çarpıtarak konuşunca karşımdaki adam bıkkınlıkla soludu. Anlaşılan sürekli sarhoşlarla uğraşıyordu.

"İşim var. Ne içeceksen söyle, al ve git!"

"Oooo haşin erkek."

Söylediğimi idrak etmemle ağzımı kapatma isteği aynı anda gelse de kendimi durdurmayı başardım. Sonuçta sarhoş birinin ne söylediği çokta önemli değildi. İçimden, yüzümün yarısını kaplayan maskeye de ayrıca teşekkür ettim. Maske olmasaydı sarhoş olmadığım ve kendimce verdiğim tepkiler net bir şekilde belli olurdu.

Cümlemi tamamlamamla beraber karanlık bakışları, etrafında birini arıyormuşçasına gezindikten sonra yeniden beni buldu ve bar tezgâhına doğru iyice eğildi. "Bir şey içmeyeceksen beni oyalama!"

Bedenim refleks olarak hafifçe geriye gitti. Alnımda oluşan terler yakayı ele vereceğimi açıkça söylüyordu ve ben daha yolun başında Zeus lakaplı barmeni kızdırmıştım. Daha fazla şansımı zorlamamak için bir çırpıda, "Bira." Dedim. En azından bir bardakla sarhoş olmayacağım kesindi ve Rüya'nın hatırına birkaç dakika daha şu ana dek gördüğüm en kibirli ya da egoist adama katlanabilirdim.

Tam olarak kibirli mi egoist mi onu da çözemiyordum. Aslında onu hiçbir şekilde çözemiyordum çünkü bana olan bakışları ilk kez görmesine rağmen fazla nefret doluydu ve o bakışların altında yıkılmış bir binanın altında can verir gibi eziliyordum.

Zeus cevap vermeden yaslandığı yerden doğrulup bardağa birayı doldurmaya başlayınca belli belirsiz rahat bir nefes verdim. Sarhoş taklidine devam etmem ve asıl amacımdan karşımdaki adamdan ürkmeme rağmen kopmamam lazımdı.

Ağzımı mide bulandırıcı bir şekilde yaya yaya, "Adın ne?" Diye sorunca başını kaldırmadan dudaklarına yerleştirdiği tehlikeli ve bir o kadar da küçümseyici sırıtışla, "Seni neden ilgilendiriyor?" Dedi.

Yüzündeki ifade mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme ve dişlerimi gıcırdatmama sebep oldu. Anlaşılan ona ulaşmam kolay olmayacaktı. Pes etmek üzereydim ama o an gelen anlık aydınlanmayla önüme ittiği bardağı alıp oturduğum yere iyice yerleştirdim. "Hep böyle ters misindir

yakışıklı? Sadece muhabbet etmek istemiştim." Cümlemi tamamladığımda az daha kusuyordum. Resmen adama yavşıyordum.

Karşımdaki adam burnundan soludu ve nefret dolu bakışlarını, gözlerimin içine dikerek, "Fahişelerle ilgilenmiyorum." Dedi.

Gözlerim mi dolmuştu yoksa alnımdan gözlerime doğru akan terden dolayı mı karşı taraf bulanıklaşmıştı bilmiyordum ama adamın, tavrımdan ve kıyafetimden dolayı bu şekilde konuştüğünü bilmeme rağmen sözleri fazlasıyla ağır gelmişti.

Muhtemelen sarhoş olmadığımı, dakikalardır para karşılığında kendimi ona satmaya çalıştığımı düşünüyordu.

İçimden Rüya'ya ardı ardına küfürler etmeye başladım. Daha fazla bu hakarete ve küçük düşürücü ortamda durmaya dayanamazdım.

Birayı barmenin yüzüne boca etmeyi istesem de bir an önce buradan çıkabilmek için bu istediğimden vazgeçip oturduğum yerden aşağı indim ve bedenimi kapıya çevirdim.

Tam oradan uzaklaşacaktım ki bir an neden birayı yüzüne boca etme isteğimi bastırmaya çalıştığımı sorguladım çünkü eve gittiğimde bunu yapmadığım için pişman olacağımı çok iyi biliyordum.

Ani bir kararla tekrardan barmene dönüp o daha ne olduğunu anlamadan bira bardağını aldığım gibi içindeki birayı yüzüne fırlattım.

Yüzüne bira fırlatmamı beklemediği o kadar belliydi ki o şaşkınlık ifadesinden yararlanmayı da ihmal etmeyip orta parmağımı gösterdim.

Zaten koyu olan gözleri anlık öfkeyle daha da koyulaştı ve çenesindeki kası seğirdi. İfadesini görür görmez beynim kaçma alarmı çalarak bedenimi yeniden kapıya doğru çevirdi fakat kapıdan içeriye giren polisleri görmemle ciğerlerimdeki nefesin çekilmesi aynı anda oldu ve görünmez bir duvara çarpışım gibi afallamama sebep oldu.

Dehşete düşmüş gibi içeriye giren polislere bakakalırken az ilerideki kadının çığlığını duydum. "Baskın var! Fuhuş baskını!"

Kadının çığlığı, bıçak gibi müziğin sesini de kesmişti. Bense hâlâ aynı yerde duruyor, gözümü kırpmadan kapıdan içeriye girmeye devam eden polislere bakıyordum. Bir yandan da kadının sözleri kendi düşüncelerimle birleşip beni çılgık attıracak raddeye getiriyordu. Fuhuş, fahişe, baskın, polis, mafya, ölüm...

Ortalık bir anda karışırken çılgık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve beynim kapıya doğru koşmamın mantıksız olacağını ve saklanmamın doğru olacağı komutunu verince

düşünmeden az önce el hareketi çektiğim adama doğru döndüm. Bana olan öfkesi dinmiş miydi ya da dinmemiş miydi çok belli olmuyordu ama bakışları bende değil karışan ortalıktaydı.

Öfkesi dinmemiş olsa bile bunu düşünecek durumda değildim çünkü eğer yakalanır da kıyafetimden dolayı kendimi izah edemeden o polislerle beraber buradan çıkarsam o mafya tarafından tereddütsüzce öldürülecektim. Ne dersem diyeyim bana asla inanmayacaklar, bir daha ikinci şansı vermeyeceklerdi.

Korkudan adrenalin salgılayınca kendimi az önce oturduğum tabureyi basamak olarak kullanırken buldum ardından bar tezgâhını geçit olarak kullanıp ayaklarımı barmenin hemen yanı başındaki zemine bastırdım.

Bastırmamla birlikte gözlerimiz birbirine kenetlenince yepyeni tehlike sinyalinin de açıkça almış oldum çünkü karanlık gözleri beni adeta delip geçmişti.

Ona durumumu izah edecek zamanım yoktu ama, "Bana bak güvenlikten bozma barmen herif. Kıçma bakarsan o gözlerini oyarım!" Tehdidimi de es geçemezdim.

Barmenin kaşları, şaşkınlıkla havalanırken şaşkın bakışlarının ablukasında aceleyle yere eğilip emekler pozisyonuna gelerek daha önce Enis'ten bildiğim personel odasına doğru hızlı hızlı emeklemeye başladım. En azından oradaki pencereden dışarı çıkabilirdim.

Biraz emekleyebilmişim ki belime aniden sarılan kolla daha fazla emekleyemeden durduruldu. Daha doğrusu ellerimin ve dizlerimin yerle teması kesilmiş, barmenin koluyla bedeni arasına tavla gibi sıkıştırılmışım. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun? Buraya gel."

Bedenim polislerin görebileceği şekilde meydana çıkınca delirmiş gibi çırpındım. Korku öyle çok nevrime döndürmüştü ki mantıklı düşünmeden nefes nefese, "Beni sakla." Diye bağırdım. "Saklamak zorundasın!"

Ben umutla beni saklamasını beklerken umduğumun aksine barmenin alaya kaçan tınısını duydum. "Fuhuş yapan birini neden saklamak zorunda olayım ki?" Birden durup beni yere indirdi ve kaçmama zerre imkân tanımayarak bileğimi büyük avcunun içine hapsetti. "Yürü şimdi!"

Korkumdan neredeyse ağlayacaktım hatta belki de ağlıyordum ama fark edecek durumda değildim. Onu durdurabilme ümidiyle hızla

peruğu ve maskeyi çıkardım. "Yemin ederim fuhuş yapmıyorum. Buraya Enis'in, Rüya'dan başka sevgilisi olup olmadığını öğrenmek için gelmişim. Bu kıyafetleri de tanınmamak için giymişim. Lütfen beni polise verme."

Gözlerindeki dakikalardır süren tiksinti bir anlığına beni tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışır gibi bir ifadeye bürününce beni saklamasında ikna edici olabileceğini umut edip, "7 ay sonra uluslararası bir yarışmaya katılacağım. Böyle bir durum duyulursa kara leke olarak üzerimde kalır ve o yarışmayı kazanamayabilirim. O yarışmayı kazanmaya çok ihtiyacım var. Lütfen bana yardım et." Diyerek soluksuz konuşmama devam ettim. Aslında suçsuz olduğum kanıtlandığı zaman yarışma için herhangi bir sorun yaşamazdım ama karşımdaki hiç tanımadığım bir adama da peşimdeki mafyadan bahsedemezdim. "Sana o yarışmaya katılacağımı kanıtlayabilirim. Zaten Enis de beni görür görmez tanır."

Polis telsizinin sesi iyice yakından gelince beni saklaması için bedenine sığınıp yalvarırcasına inledim. "Ne istersen yaparım, yeter ki beni onlara verme."

.....

İkinci bölümü nasıl buldunuz?

Namıdiğer Zeus yani Kartal ile Metis karşılaştı.

Kartalın, Zeus'un simgesi olduğunu biliyordunuz değil mi? Instagram'da açıklamıştım.

Hatta tanıtım bölümündeki taht, yağmur, şimşek, gök gürültüsü betimlemelerimin hepsi Zeus'a ithafendi. 🙏

Sizce Kartal, Metis'e yardım mı edecek yoksa polise mi verecek?

Ya da polise fuhuş haberini veren kimdi?

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

4. Bölüm "Ölüme Bir Kala"

Şarkı: Alan Walker - Lily

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"ÖLÜME BİR KALA"

Zaman durmuştu sanki. Yelkovan da tıpkı akrep gibi takılı kalmıştı olduğu zaman diliminin üzerinde.

Çığlıklar da kesilmiş, bir tek polis telsizinin yakından gelen sesi kalmıştı kulaklarımda. Bir de karşımdaki adamın inisiyatifine bırakılmış hayatım... Beni polise verdiği takdirde habersizce ölüm fermanımı imzalayacak, vermediğinde ise farkında olmadan üç aydır pamuk ipliğine bağlı olan hayatımı bağışlamış olacaktı.

Gözlerimi kapatıp alnımı etten duvara yani Zeus'un göğüs kafesine yasladım ve içimden, bildiğim tüm duaları etmeye başladım.

Polis telsizinin sesi, biraz daha yakından gelince gözlerimi iyice kapatıp minicik bir adımla bedenine sokuldum. Başımı öyle çok bastırıyordum ki etten duvara, tenini delip geçeceğimi zannettiğimde küçükken geceleri düşlediğim hayallerimin anısı doldu karanlık gözlerimin önüne. Sihirli güçlerimin olmasını ve bilmediğim diyarlarda kaybolma isteğimi anımsadım tek tek. Anımsadıkça daha da sokuldum ona. Tıpkı küçüklük hayallerimdeki gibi şimdi de sihirli güçlerimin olmasını ve başımı yasladığım adamın teninden geçip damarlarında kaybolmayı istiyordum.

"Lütfen." Diye mırıldandım. "Lütfen bir mucize olsun."

Zeus'un göğsünde ne kadar bir süre öyle durduğumu bilmesem de az önce yüzüne bira fırlattığım birine göre oldukça uzun bir süre, gözlerim kapalı bir şekilde öylece kaldım. Ta ki geri adım atmama zorlanana dek...

Başımı yasladığım yerden kaldırıp gözlerine baktığımda donuk gözleri içimi ürpertse de kulaklarıma ulaşan sesi gülümsememe sebep oldu. "Polis kimlik kontrolü yapıyor. Çok az vaktimiz var." Bakışlarını vücuduma indirip dudaklarında kıvrılmakla kıvrılmamak arasında bir

çizgi belirdi." Sana yardım edebilmem için önce üzerindeki kıyafetlerden kurtulmamız lazım."

Sözlerini bitirdiğinde başıyla arkamda kalan personel odasını işaret edince onun yönlendirmesiyle birlikte odaya doğru adımlamaya başladık. Daha doğrusu ben geriye o ileriye adımlıyorduk. Bu şekilde yürümek zor olsa da bedeni beni rahatlıkla gizlediği için adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

Neyse ki oda çok yakındaydı ve saniyeler içinde -ben yere düşmeden-kendimizi odanın içinde bulduk.

Zeus kapıyı kilitler kilitlemez bir anda baş başa kalmamızın verdiği gerginlikle bedenimi soğuk bir ürperti esir alınca olası bir duruma karşı pencereye doğru bakarak aramızdaki mesafeyi hesap etmeye çalıştım. Gerçi benden üstün beden kuvvetiyle beni rahatça alt edecek olmasına rağmen elbette kaçma şansımı da göz ardı edemezdim.

Zeus'un bakışları, baktığım yere çevrilince planımı anlamış gibi sırttı fakat bu sırtıma hiç de güven verici değildi. "Kaçmayı düşünmüyorsun değil mi? Ya da Enis'le yüzleştirmeden seni bırakacağıma..." Bakışlarını, hayal kırıklığına uğramış gözlerimden ayırmadan dolabı işaret etti. "Kaçmayı düşünmek yerine kıyafet seçsen daha iyi edersin yoksa seni polise veririm!"

Adamın ses tonu öylesine diktatördü ki itiraz etmek imkânsız gibiydi. Zaten ölümle burun burunayken ona itiraz etmek en mantıksızca seçimim olurdu.

Cevap vermeyip polise yakalanma korkumu biraz olsun içimde bastırmayı başararak işaret ettiği dolaba ilerledim ve dolapta asılı duran fuşya rengindeki gömleklerle siyah eteklere baktım. Her gömleğin yaka kısmının altından geçirilmiş gömlek renginden daha koyu tonda fularlar vardı.

Hangi kıyafetin uyacağını anlamak için hızlıca gömleklerdeki bedenlere baktım. Bana uyan gömleği eteğiyle birlikte aldığımda içime sütyen giymediğim aklıma gelince gömleklerin az ilerisinde asılı duran siyah önlüklerden birini de alıp Zeus'a bakmadan doğruca giyinme kabinine ilerledim.

Attığım her adımda donuk bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Hissettikçe de kalbimden ağzımın içine doğru tırmanan ürpertinin, soluklarımın sesini yükseltmesine engel olamıyordum.

Soluklarımı duymaması için yutkunup tabiri caize kendimi hızlıca kabinin içine attım. Tam kapıyı kilitliyordum ki diktatör sesini yeniden duydum. "Acele et, zamanımız yok!"

Sözleri, sadece az önce bastırmayı başardığım polis korkumu değil aynı zamanda öfkemi de filizlendirmişti. İçimdeki korku yüzünden tıklıp kalan öfkemi, nefesimle birlikte dışarı bıraktım. "Benim de yapmaya çalıştığım şey acele etmek, burada keyif yapmıyorum!"

Ani çıkışımla gülmüş müydü, gözlerini mi devirmişti yoksa sabır mı çekmişti?

Gerçek şu ki ne yaptığını, ne görebilmiş ne de duyabilmişim. Dolayısıyla aklımdan geçen hiçbir soruya da yanıt alamamışım. Sessizliği öylesine yoğundu ki biraz önce o kapıdan birlikte girdiğimizi bilmesem varlığını sanrıdan ibaret sayabilirdim.

Onun, sözlerime verdiği tepkiyi düşünmekten vazgeçerek hızlı bir şekilde üzerimdeki elbiseyi çıkarıp yere attım ardından gömleği alelacele üzerime geçirdim. Panikten ellerim titriyordu ve düğmelerin yerini bulmak beni epey zorluyordu.

Oflama eşliğinde gömlekle işimi bitirince eteği elime alıp bacaklarımdan geçirmek için öne eğildim. Eğilmemle birlikte ateş kırmızısı çizmelerim bana ısl ısl göz kırptı. İlk kez görmüş gibi dehşet içinde çizmelere bakakaldım. Üzerime ne giyersem giyeyim bu çizmelerle çok fazla inandırıcı durmayacaktım.

Zeus'un bir çözüm yolu bulacağını umut ederek eteği giyip fuları da bağladıktan sonra önlüğü üzerime geçirdim. Artık hazırdım. Çıkmadan önce bir kez daha üzerimi kontrol ettim. Göğüslerimi gizlemeyi başarmıştım başarmasına ama çizmeler fazlasıyla sorundu.

Sorunu ona da gösterebilmek için kabinden çıkıp çizmeleri işaret ettim. "Buna bir çözümün var mı?"

Bakışları doğruca ayaklarıma inince yüzünü çok çirkin bir şey görmüş gibi buruşturdu. "Enis için tüm bunlara değer miydi?"

Bilmiş gibi görünmem umurumda olmadan, "Enis için değil, Rüya için. Dostluk böyle bir şeydir." Desem de olduğumuz ana göre pek etkili bir cümle olmamıştı sanki.

Zeus da etkili olmadığını belli eden bir ifadeyle dolapların yanına giderek, "Kaç numara giyiyorsun?" Diye sordu.

"38"

Başını hafifçe salları gibi hareket ettirip dolabın içinden çıkardığı makosen tarzı siyah ruganları yere bıraktı. "Daha fazla oyalanırsak dikkat çekeceğiz. Kimliğın yanında mı?"

Yere bıraktığı ayakkabıların yanına gidip çizmelerden hızlıca kurtularak siyah ruganları ayağıma geçirdim. Muhtemelen yeniydi, keskin duran kenarları daha önce giyilmediğini gösteriyordu. "Kimliğim yanımda." Diyerek kabine yeniden girdim ve bel çantamı karnımın üzerine takıp üzerini önlükle kapattım. Kimliğimi ise elime almıştım.

On an içimde yepyeni bir korku belirdi. Ya barın içinde mafyalardan biri varsa ve kimliğimi polise verdiğimi görürse? Bunun sorun olup olmayacağını bilmesem de hiçbir şekilde polisle muhatap olmak istemiyordum.

Diğer elime aldığım elbise ve perukla kabinden çıkıp yerdeki çizmeleri de alarak dolaba kimsenin göremeyeceği bir yere tıktım ardından beni kapının yanında sabırsız bir şekilde bekleyen Zeus'un yanına ilerledim. Muhtemelen başı benim yüzümde belaya girmek üzereydi ve bu onu, epey germiştir.

Gözlerindeki donukluk ise zerre geçmemiş, hâlâ beni ürperterek delip geçmeye devam ediyordu. Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak en sevimli gülümsememle kimliğimi ona uzattım. "Kimliğimi polise sen verir misin?"

Zeus, hayatındaki en saçma isteği duyuyormuş gibi bana bakarken, "Sen niye vermiyorsun?" Diyerek soruma soruyla karşılık verdi.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. Odaya girdiğimizden beri genel olarak sessiz dursa da konuştuğunda ya sorular soruyor ya da emir yağdırıyordu. Açık bir öfkeyle, tıpkı onun yaptığı gibi sorusuna soruyla karşılık verdim. "Hep böyle çok soru sorar mısın?"

Dudakları sırtıma eğilimde kıvrılrsa da samimiyetten oldukça uzak bir kıvrımla yeniden, "Hep böyle garip mi davranırsın?" Diye sordu.

Pes etmiş gibi yanaklarımı bir kez daha şişirdim. Onunla soru yarışına girersem muhtemelen yenik düşen taraf ben olacaktım. "Polisle muhatap olmak istemiyorum!" Diye çıktım ama çıkışımı destekleyen mantıklı bir yalan bulamadım. Zaman kazanabilmek için kapıya bakışlar atarken aklıma gelen anlık düşünceyle tekrardan ona döndüm. "Yarışmayı kazanamamaktan çok korkuyorum ve az önce o

korkuyla burun buruna geldim. Kekelemekten, yanlış bir şey söylemekten çekiniyorum."

Bana yalan söylemekte başarılı değilsin bakışı atsa da bir şey demeden elimdeki kimliğe uzandı. Çok kısa bir müddet kimliğime baktı. Sanki her yazılanı hafızasına kazıyormuş gibi baktı. Çok geçmeden, "Metis Manas." Diyerek gözlerime odaklandı. "Adın... Anlamı nedir?"

Nedense sorduğu soruyla kalbimin teklediğini hissettim. Lakabının Zeus olduğunu bilmesem bu teklemeyi yaşamayacağıma emindim. Kalbimdeki teklemenin dilime yansımamasını umarak bir çırpıda, "Yunan mitolojisindeki tanrıların başı olan Zeus'un, karısının adı." Dedim.

Donuk gözlerindeki bakışlarım, havalanan tek kaşına kaydı. Söylediklerime gerçekten de şaşırmış gibi duruyordu ve bu ifadesi, düşündüklerimin ağırlığı yüzünden karnıma kramp girmesine sebep oldu. Daha önce bu soruya hep aynı şekilde cevap versem de şu an ilk kez buna pişman oluyordum.

Bakışlarım havalanan tek kaşına takılı kaldığında ikimiz de susuyorduk. Bu hem tuhaf hem de garip bir şekilde tedirgin ediciydi. Hissettiğim tedirginlikten dolayı kalp atışlarım dahi hızlanmış, gözlerine bakma cesaretim bir anlığına yok olmuştu.

Yanaklarım da ısınmaya başlamıştı ve biraz daha böyle kalırsam yanaklarımı fark etmesi an meselesi olacaktı. Gözlerimi kırpıştırarak ona yeniden baktığımda sırtıtmamak için çaba harcadığını gördüm. Bu yanaklarımın daha da ısınmasına yol açarken o tek kelime etmeden kimliğimi cebine koyup kapıdan çıktı.

Resmen gafil avlanmış gibi hissediyordum. Sanki kendim bir tuzak hazırlamışım da daha sonra kendi kazdığım kuyuya kendim düşmüşüm gibi rahatsız edici bir his, beni tepeden tırnağa tokatlamıştı. Kaşlarımı çatıp hızlı adımlarla peşinden ilerleyerek, "Senin adın ne?" Diye sordum fakat cevabımı alamadan tam karşısında duran iki polise kimliklerimizi uzattığını gördüm.

Kimliklerimizi uzattığında aynı anda kimliklerimize bakan polise beni işaret etti. Polisin bakışları kimliğimden bana kayınca olduğum yerde durup başımı hafifçe öne eğdim. Yanlarına gitme cesaretim yoktu. Polisten ne kadar uzak durursam benim için o kadar iyiydi.

Kısa bir kimlik kontrolünden sonra polisler, kimliklerimizi Zeus'a geri verip başkalarının kimliklerini kontrol etmek için yanından uzaklaşınca rahatlayarak nefesimi üfledim. Sanırım tehlike geçmişti.

Kimliğimi almak için doğruca Zeus'un yanına ilerledim. Bir an önce buradan gitmek uzun bir süre de evden dışarı çıkmak istemiyordum. Onun yüzüne bakmadan giden polislerin arkasından bakarak az önceki düşüncemi teyit etmek için, "Tehlike geçti mi?" Diye sordum.

"Şimdilik." Deyince ona baktım. Kimliğimi cebine geri koyuyordu.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü ve, "N'aptığını sanıyorsun sen?" Diyerek kimliğimi geri alabilmek için ona doğru hamlede bulundum fakat elini aramıza bariyer gibi yerleştirerek beni durdurdu. "Enis'i bulana dek kaçmaman için bu bende kalacak."

Ona itiraz etmeyi istesem de etrafımız polis kaynıyorken sadece susabilirdim. Sıkıntılı bir şekilde boğazımı kaşıyıp, "Onlar nerde ki?" Diye sordum ardından Rüya'yı aramak için çantamdan telefonumu çıkardım.

Tam Rüya'yı arayacaktım ki Zeus'un havadaki eli telefonumun üzerine kapandı. "Şimdi değil, polislerin kontrolü bitmedi."

Demek istediğini anlayınca Rüya'yı arayamadan telefonumu yeniden çantama koyup az önce tezgâhtan inip emeklemek için kapandığım yere geçtim. Bir barmen gibi görüldüğüm için bar tezgâhının iç tarafında kalmam daha iyi olacaktı.

İri kıyım Zeus da yanıma gelip aramızda az bir mesafe bırakarak kollarını tezgâha yasladı. Bana bakmıyor, polislere bakıyordu ama bedeni, beni barla arasına almıştı. Anlaşılan kaçmamam için kendince önlemler almaya çalışıyordu.

Hapsoldüğüm yerden bakışlarımı izlediği tarafa çevirdim. Bizim gibi giyinen kadınlar yaka paça bardan çıkarılırken geri kalan diğer müşteriler de bu durumdan sıkılmış gibi bir havaya bürünmüşlerdi. Sanki polisler gitse de eğlence yeniden başlasa gibi etrafa bakışlar atıyorlar, son derece sabırsız hatta gergin görünüyorlardı.

Bir anda arka tarafta yeni bir kargaşa çıkınca tüm gözler oraya döndü. Arka kapıdan kaçmaya çalışan kadının biri yaka paça götürülmeye çalışırken polisler engel olmak isteyen bir grupta kargaşa iyice büyüdü. Bize olan mesafe, uzak olsa bile içimden bir ses kargaşanın kasırğa gibi büyüyeceğini ve bizi de içene alarak dağıtacağını söylüyordu.

Farkında olmadan geri geri adımlarken duyduğum şişe sesiyle durmak zorunda kaldım. Zeus'un da bakışları beni buldu ve o an her şey çok ani oldu. Zeus hızla üzerime eğildi ve düşmek üzere olan şişeyi baldırıma yakın bir yerde yakaladı.

Korkudan dolayı nefes nefese kalmıştım ve bana yakınlığı yüzünden kokusunu çok rahat bir şekilde duyabiliyordum. İtiraf etmem gerekirse aldığım koku midemi bulandırmaya yetmişti. Yüzüne fırlattığım biradan dolayı öyle çok alkol kokuyordu ki kokuyu almamak ve midenin bulanmaması imkânsızdı.

Yüzüme yakın duran yana doğru hafifçe eğilmiş yüzüne baktım. Güneş yanığı gibi esmer olan yüzünü iç içe geçmiş siyah bıyık ve sakal süslüyordu. Kısa duran tüm sakalın boyu aynıydı. Ya dudaklarını çevreleyen sakalından ya da dudaklarının yapısından dolayıydı bilmiyordum ama dudakları oldukça dolgun duruyordu.

Dudaklarına biraz daha dikkatli baktım. Alt dudağı üst dudağına göre biraz daha kalındı. Yani benim tam zıttımdı.

Neyin kıyaslamasını yaptığımı ve neye dikkatlice baktığımı idrak edince alnıma vurmamak için kendimi zor tutarak bana bile saçma gelen bir gülümsemeyle elindeki şişeyi işaret ettim. "Reflekslerin kuvvetliymiş."

Kirpiklerinin ardındaki koyuluk gülümsememle birlikte dudaklarıma inince dudaklarımda bir sızlama hissettim ve elimde olmadan dudaklarımı dilimle ıslattım. Bunu neden yaptığımı dair hiçbir fikrim yoktu. Tek isteğim sızlamanın geçmesiydi.

Fakat ne yazık ki ıslatmam işe yaramamış aksine sızlamayı arttırmıştı. Ta ki Zeus benden uzaklaşana dek...

Dudaklarını bir şey söyler gibi hareket ettirdi ama ne söylediğini ya da ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Ben söylediğini çözmeye çalışana dek o, eğildiği yerden doğrulup düşen şişeyi yerine geri koydu. "Kırılan her şişe, bizim hesaba kitlendiği için refleksler gelişmek zorunda kaldı diyelim."

Zeus'a cevap vermek için dudaklarımı aralıyordum ki kargaşadan gelen sesler artınca bakışlarım yeniden oraya kaydı ve gördüğüm manzarayla gözlerim şokla aralandı. Rüya, iki kadın polis tarafından dışarı çıkarılıyordu. "Rüya." Diye bağırdım panikle. Tam ona doğru koşuyordum ki Zeus'un engeliyle karşılaştım. "Şu an ona bir faydan

olmaz, ifadesi alınmadan bırakılmaz. Daha sonra onu almaya karakola gidersin."

Zeus'un söyledikleriyle beynimden vurulmuşa döndüm ve bir an için yepyeni bir gerçekle sarsıldım. Ben Rüya'yı almak için karakola gidemezdim.

Bunu Rüya da biliyordu. Muhtemelen beni değil babasını aramalarını isteyecekti. Yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. "Oraya gidemem." Dediğimde Zeus bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Neden?"

Gerçekten de çok soru soruyordu ve ben ona sürekli cevaplar verebilecek kişi değildim. Sorusunu cevaplamamak için, "Enis'in alması daha doğru, sahi o nerede?" Diyerek bakışlarımı etrafımda gezdirdim.

Lakin sorumun cevabını Zeus'tan değil karşımda gördüğüm manzaradan aldım. Adamın biri bar taburesini Enis'in sırtına geçirince sanki benim canım yanmış gibi ben çığlık attım. Benim çığlığımın Zeus da bakışlarını oraya çevirirken Enis'in de adama karşılık vermesiyle birlikte aralarında büyük bir kavga başladı.

Zeus ise sadece kavgaya bakıyor, arkadaşını kurtarmaya gitmiyordu. Polisler kavgaya son verirken hiddetle, "Neden arkadaşına yardıma gitmiyorsun?" Diye çıkıştım.

"O benim arkadaşım değil."

Zeus'un hissiz çıkan sesiyle hayretle ona baktım. "Yan yana çalışıyorsunuz."

Zeus, aynı hissizliğini sürdürerek, "Bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor." Dedi ve polisleri işaret etti. "Kimse için başımı belaya sokamam."

Yeniden bakışlarımı işaret ettiği yere çevirdiğimde Enis'in bacağını tutarak kıvrandığını gördüm. Aynı zamanda kaşının üzerinden de kan akıyordu. Ona bakmaya devam ederken sağlık personelinin içeriye girdiğini gördüm ve bu durum, bir kez daha kaşlarımın havalanmasına sebep oldu.

Kapıda ambulans mı vardı? Muhtemelen bu tarz baskınlarda olasıydı.

Enis'in sedyeye alınışını izlemeye başladığımda personel kapısının az ilerisindeki kapıdan iki polisle beraber iyi giyinimli fazlasıyla para babası olduğunu belli eden bir adam, elleri kelepçeli çıktı ve hızlı bir şekilde arka kapıdan çıkarıldı.

O adamın çıkarılmasıyla birlikte polislerin tok sesini duydum. Eğlencenin hâlâ devam edeceğini düşünen müşterilere, eğlencenin bittiğini ve barın mühürlendiğini söylüyorlardı.

Barın mühürlendiğini duyunca ağzım bir karış açık halde Zeus'a baktım. Az önce bir şişenin hesabını yaparken şimdi işsiz kalmıştı.

Ama sandığımın aksine Zeus buna bozulmamış, üzerindeki siyah gömleğin birkaç düğmesini pervasız bir şekilde açıyordu. Ona şaşkın bir halde baktığımı fark edince sırtıp kapıyı işaret etti. "Tehlike şimdi geçti, artık Enis'le yüzleşmeye gidebiliriz."

Bir anlığına barda kameraların olduğunu ve birazdan birkaç kişinin ortaya çıkıp tüm bunların kamera şakası olduğunu söyleyerek kameralara doğru el sallamamı isteyeceklerini düşündüm çünkü dakikalardır yaşadıklarımın başka hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Hele ki Zeus'un işini kaybetmesine üzülme yerine hâlâ beni, Enis'le yüzleştirme derdinde olması fazlasıyla mantıksızdı. "Sen şaka mısın? Az önce işsiz kaldın... Hâlâ mı Enis'le yüzleştirme derdindesin?" Ellerimi, duyduklarıma inanamıyormuş gibi iki yana açtım. "Ayrıca masum olmasam Enis ve Rüya'yı nasıl tanıyabilirim ki?"

Ardı ardına sorduğum sorulara gülümsedi ama hoşnutluktan ziyade kibirliceydi. "Onları burada daha önce görmüş ve isimlerini öğrenmiş olabilirsin. Hem Rüya gerçekten arkadaşın olsaydı karakola onu almaya giderdin. Sonuçta üzerindeki kıyafetten dolayı artık kimse seni tutuklamayacağına ve o bahsettiğin yarışma için 'kara leke' diye tabir ettiğin olayı yaşamayacağına rağmen..." Duraksadı ve gözlerimin içine dikkatlice baktı. "Neden gitmiyorsun?"

Kabul ediyorum ki söylediklerinde son derece haklıydı ama bilmiyordu ki benim derdim yarışma değil mafyaydı.

Sürekli köşeye sıkıştırılmaktan ve mantıklı bahaneler aramaktan dolayı ellerim terlemişti. Avuç içlerimi önlüğe sürtüp, "Babası gidecektir." Diyerek geçiştirdim ve ondan kurtulabilmek için adımlarımı işaret ettiği kapıya çevirdim. "Bir an önce yüzleşelim de şu saçmalık artık son bulsun!"

Hem yürüyor hem de bir yandan onun duyabileceği bir şekilde söyleniyordum. "Şaka gibi... Sırf yüzleşmek için hastaneye götürülen bir adamın peşinden gidiyoruz. Ağrısı sızısı var mı? Kimsenin umurunda değil, tek derdimiz yüzleşmek..."

Zeus en son arkamda kaldığı için bir anda yanı başımda sesini duyunca boş bulunarak irkildim. İrkildiğimi ona belli etmeden yürümeye devam ederek bakışlarımı ona çevirdim.

Onun odağı ise tamamen karşıydı ve garip bir şekilde düşünceliydi. "Aslında yüzleşmek için gitmiyorum. Bildiğim kadarıyla kimsesi yok. Bir ihtiyacı var mı diye bakmaya gideceğim, böylelikle sen de aradan çıkmış olacaksın." Bana doğru imalı bir bakış atıp, "Tabii seni gerçekten tanıyorsa..." Dedi.

Bıkkınlıkla soludum. "Elbette tanıyor." Bu defa imalı bakış atma sırası bendeydi... "Hem hani arkadaşın değildi, birden ne değişti?"

"Başımı belaya sokacak kadar arkadaşım değil ama yardım edecek kadar muhabbetimiz de var."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutup boynumu ince bir alayla yana yatırdım. "İyiliğiniz karşısında gözlerim neredeyse yaşaracak barmen bey."

Boş bulunarak bir kez daha gafil avlandım ve gafillliğime eş, Zeus'un dudakları alayla kıvrıldı. "Bana Zeus de Metis. Buralarda bilinen adım, Zeus'tur."

Zeus'un cümlesini tamamlamasıyla bu gece ikinci kez kalbimin teklemesi aynı anda oldu. Zeus ve Metis'e yaptığı vurgu, kalp ritimlerimi değiştirecek kadar baskındı.

Bir şey dememe fırsat kalmadan adımlarını hızlandırıp aramızdaki mesafeyi açınca söylediklerinden etkilenmişim de sessiz kalmışım gibi bir hava olmasını istemediğim için, "Zeus diye isim mi olur, uydurma." Diyerek ona yetiştim. Aslında tam olarak demek istediğim bu değildi, sadece düşünmeden konuşmuştum.

"Lakabım." Dediğinde bardan dışarı çıkmıştık. "Zeus, kedimin ismi..."

Kedilerin cinsinden pek anlamasam da konuştuğumuz gereksiz muhabbeti kapatabilmek için kedisinin cinsini sormayı düşündüm fakat soramadan bakışlarım torosumun olduğu yöne kayınca az daha küçük dilimi yutacaktım. "Arabam yok!" Diye haykırdım ve doğrucu olması gereken yere koştum. "Buraya park etmiştim."

Zeus kollarını göğsünde birleştirip olduğum yerdeki tabelayı işaret etti. "Park edildiği takdirde çekileceği yazısını hiç mi okumadın?"

Zeus'un göstermesiyle o ana kadar fark etmediğim tabelaya bakıp, "Bu, burada yoktu ki." Dedim ama söylediğime kendim bile

inanmamıştım. Muhtemelen Enis'i suçüstü yakalama heyecanıyla gözlerim geçici bir körlük yaşamıştı. Yüzümü şüpheyile buruşturdum. "Hem geceleri araç mı çekilir?"

"Başka araçların giriş çıkışı engelleniyorsa her zaman çekilir." Dedi ve yolun karşındaki yan yana dizilmiş motosikletleri işaret etti. "Arabanı yarın alırsın, şimdilik benim motosiklete talipsin."

Elbette onun motosikletiyle hiçbir yere gitmeyecektim. Bu kadarı fazlaydı ve ben, daha fazla bu saçmalığa katlanamayacaktım. Madem benim arabam çekilmişti öyleyse Ekin bizi hastaneye götürebilir, bu saçma geceye son verebilirdi. Onun işaret ettiği yere yürümek yerine, "Birini aramam gerekiyor." Diyerek çantamdan telefonumu çıkardığımda Zeus'un gözleri üzerimde dolaştı.

Rehberden hızlıca Ekin'in adını aradım çünkü en son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum. Ekin'i adını bulur bulmaz üzerine tıkladım ve sabırsızca telefonumu kulağıma götürdüm. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açılmayınca, "Lütfen, aç şu telefonunu." Diye mırıldandım lakin telefon ısrarla açılmadı. Ya müziğin sesinden duymuyordu ya da sahnede şarkı söylüyordu. Ekin'e dudaklarımın arasından Zeus'un duyamayacağı şekilde küfürler savururken bu defa Yamaç'ı aradım.

Sabırsız bekleyişim yine telefonumun açılmayışıyla sonuçlanınca Gökhan'ı da aramayı düşündüm fakat Yamaç da açmadığına göre büyük bir ihtimalle üçü de sahnede karaoke yapıyordu.

Pes ederek telefonu çantama geri koydum, sinirden ağlamak üzereydim. Tüm bunlara sebep olan adamın yüzüne ters bir bakış atarak motosikletlerin oraya ilerledim. "Şu aptal gecenin bir an önce bitmesi için hemen hastaneye gidelim!"

Arkamdan geldiğini ayak seslerinden anlıyordum. Tek laf etmeden yürüyordu. Hangi motosikletin ona ait olduğunu bilmediğim için adımlarımı yavaşlattım ve onun öne geçmesini bekleyip göz ucuyla ona baktım. Yanımdan geçerken yüzünde gördüğüm ifadeyle bedenimi bir anda karıncalanma sardı. Karşısındaki motosiklete bakmasına rağmen yüzünde insanı tedirgin eden ürpertici bir tebessüm vardı.

O an beynimde yepyeni bir ampul yandı. Motosikletine bindiğim takdirde beni istediği yere götürmeyeceğine kim ihtimal verebilirdi?

Adımlarımı durdurup, "Gideceğimiz hastane yakın mı?" Diye sordum.

O ise adımlarını durdurmadan motosikletinin yanına gitti ve eline aldığı siyah kaskı bana uzattı. "Yakın sayılır."

Bakışlarım elindeki kaskta gezinirken, "Sana niye güvenip de motosikletine bineyim ki? Üstelik daha adını bile bilmiyorum." Diyerek yeniden yüzüne baktım. Yüzünde bir umut, güven verici bir ifade aradım fakat yüzündeki ifade daha çok arkama bile bakmadan ondan kaçmam yönündeydi.

İfadesine yansıyan bir hareketle omuzlarını silkip, "Sen bilirsin. O zaman ya yürüyerek ya da taksiyle gelirsın, kimliğinle beraber seni hastanenin bahçesinde bekliyor olacağım." Dedi ve kaskı ağır hareketlerle başına takıp siyah motosikletine bindi ardından motosikletini çalıştırıp farlarını açtı.

Kimliğimle beraber gerçekten gideceğini anlayınca önüne panikle geçip, "Kimliğim sendeyken senin de benimle gelmen gerekmiyor mu?" Dedikten sonra sesimi onun gibi kalınlaştırmaya çalıştım. "Yürüyerek ya da taksiyle."

Dudakları gülmekle gülmemek arasında kıvrılsa da kararlı ifadesini değiştirmeden, "Motosiklete binmeni teklif ettim." Dedi.

Aman ne incelik!

Omuzlarımı dikleştirip dürüstçe, "Sana güvenmiyorum!" Dedim.

"İki seçeneğin var. Ya bana güvenip benimle birlikte hastaneye kadar gelirsın ya da kimliğin için yine bana güvenip hastaneye taksiyle gelirsın. Tercih senin."

Motosikleti tutan eliyle ara gaz verip motorundan yüksek ses çıkarttığında kararım için hâlâ yüzüme bakıyordu. Sıkıntıyla soludum. Gerçekten de dediği gibi ya ona güvenip motosikletine binerek tamamen inisiyatifine kalacaktım ya da taksiye binip kimliğim ondayken yine onun inisiyatifine kalacaktım.

Karşımdaki adama küfür etmemek için kendimi zor tutup sinirli sinirli arkasına geçerek motosikletine bindim ve popomu oturma yeriyle buluşturmadan önce ellerimi omuzlarına yerleştirip, "Bana bak, eğer yolundan saptığını hissedersen çantamda taşıdığım çakıyı karın boşluğuna saplarım haberin olsun!" Diyerek aslında çakı olmayan törpümle onu korkutmaya çalıştım.

Bana inanmadığı alaya kaçan tınısından açıkça belliydi. "Çantadaki çakıyla güvenliklen geçmeyi nasıl başardın?"

Mantıklı bir soruydu ama buna verecek cevabım da vardı. "Elbette Rüya sayesinde Zeus Efendi." Diyerek ellerimi omuzlarından çekip oturdum.

"İsmim Kartal." Dedi ve gazı köklemeden önce son söylediği, "Sıkı tutun." Oldu.

Anlık hızla bir an geriye gitsem de alelacele kollarımı beline sarmayı başardım ardından bildiğim tüm duaları kaza yapmamak ve hastane yolundan sapmamak için etmeye başladım.

Kaç dakika içinde hastane bahçesindeydik bilmiyordum ama sanki dakikalar değil saniyeler geçmiş gibiydi. O kadar hızlı gelmiştik ki hâlâ başım dönüyordu. Yanağımda Kartal'ın sırtına yapışmış vaziyetteydi.

"İnmeyi düşünmüyor musun?"

Kartal'ın sözlerini duysam da kendimi pek inecek gibi hissetmiyordum. Gözlerimi kapatıp açtığımda bir tık daha iyiydim. O sırada telefonum çalmaya başlayınca sessizce motosikletten inip arayan kişiye baktım. Ekin arıyordu.

Sinirle gülümseyip telefonumu açtım. Kartal da kaskı çıkarıp bana bakmadan hastaneye doğru ilerlemeye başladı.

Ekin, "Metis." Dediğinde direkt bulunduğum hastaneyi ve beni almaya gelmesini söyleyip telefonu kapattım. Biliyordum ki cevap hakkı tanırısam önce neden hastanede olduğumu soracak daha sonra da taksiyle gitmemi önerecekti.

Telefonu sessize alıp hızlıca Kartal'ın peşinden ilerledim. Kartal, danışmadan Enis'in yattığı odayı öğrenince ikimiz de sessizliğimizi koruyarak doğruca yanına gittik.

Kartal önde ben arkasında odasına girdiğimizde Enis'in yüzünde bizi yan yana görmeyi beklemediğini belli eden öyle bir ifade belirdi ki sözleriyle de yüz ifadesini destekledi. "Siz ikiniz ne alaka?"

Hem başı hem de bacağı sarılıydı ve öylece yatıyordu. Gülümseyerek Enis'in yanına gittim ve Kartal'a, "Gördün mü beni tanıyor?" Dedim zafer edasıyla.

Enis ise hâlâ tuhafça bize bakıyordu. "Neler oluyor?"

Kartal, benim zafer dolu bakışlarımı ve onun sorusunu es geçip, "Nasılsın?" Diye sordu.

Enis bacağına işaret ederek, "Bacağımda kırık var, yarın sabah ameliyata alınacağım." Dedi ve bana döndü. "Rüya hâlâ karakolda mı?"

Ağır ağır başımı salladım. "Evet, muhtemelen babası birazdan alır."

Enis'in bakışları şüpheyle kısılıp, "Sen neden onun yanında değilsin de buradasın? Ayrıca neden bizim barmaidlerin kıyafetlerini giyiyorsun?" Deyince Kartal'a doğru bakış attım. "Kıyafetler uzun hikâye ama burada olmamın sebebi senin, beni tanıyıp tanımıyor olman ama bence artık tanıdığına inanmıştır."

Enis'le aynı anda bakışlarımız Kartal'a döndüğünde sessizce ikimizi dinliyordu. Genel olarak sürekli sessizdi, çok az konuşuyordu ama konuştuğunda da laf kalabalığına girmeden açık ve net ifadesini sürdürüyordu.

Bakışlarımızın ona döndüğünü görünce tıpkı az önce yaptığı gibi konumuzu ekarte ederek, "Yarın ameliyatın kaçta?" Diye sordu.

"Sabah 8'de."

"Yanına biri gelecek mi?"

Bu soruyu muhtemelen ailesi olmadığı için sormuştu ve benim de meraklanmama sebep olmuştu.

Enis hafifçe öksürüp, "Rüya'nın haberi olursa gelir." Diyerek bana baktı.

Elbette Rüya'ya bunu söyleyecektim ama önce öğrenmem gereken Nefes'in doğruyu söyleyip söylemediğiydi. Ve bu defa kılık değiştirmeler, küçük oyunlar olmadan bunu öğrenmek istiyordum. Dürüstçe, "Rüya'yı aldatıyor musun?" Diye sordum.

Eğer aldatıyorsa bu soruya doğru cevabı vermeyecek olmasını bilmeme rağmen açıkça sormuşum çünkü gece boyunca yaşadığımız onca sıkıntıyı boş yere yaşamış olmayı istemiyordum. En azından bir açık yakalayabilme ümidini de göz ardı edemezdim.

Sorduğum sorunun ağırlığı odaya çökerken Enis'in gözleri önce şaşkınlıkla büyüdü akabinde ne diyeceğini bilemiyormuşçasına sessizliğe büründü. Bir Kartal'a baktı bir de kapıya... Sonra yine bana döndü. "Nerden çıkardın bunu?" Ortada gülünecek bir şey olmamasına rağmen gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Yok öyle bir şey."

Beklediğim cevaptı ama tepkileri beklemediğim gibi değildi. Ya gerçekten aldatmıyor, korkmuştu ya da aldatıyor, yakayı ele verecek kadar aptaldı.

Cevap vermeyip söylediklerini görmezden geldim. Muhtemelen Ekin gelmek üzereydi ve bahçede olsam iyi olacaktı. Belimdeki çantayı

düzelterek, "Geçmiş olsun, Rüya'ya ameliyatını söyleyeceğim." Dedim ve Kartal'a yan bakış atıp yeniden ona döndüm. "Bu arada bilmen gereken bir şey var."

Enis merakla, "Nedir?" Deyince konuşmaya devam ettim. "Bu gece çalıştığın bar kapatıldı."

Enis'in üzülmelerini hatta sinirlenmesini bile beklemiştim ama, "Yani?" Diye soru sormasını hiç beklememişim. Şaşkınlığının ses tonuma da yansımalarına izin vererek, "Yanisi işsiz kaldın." Deyince Enis gülmeye başladı. "Bizler işsiz kalmayız." Dedi ve bakışları kendi vücuduyla Kartal arasında gezindi.

Anlamama sırası bendeydi. "Nasıl yani?"

"Yıllardır barlarda ya da gece kulüplerinde çalışıyorum. Bu tarz baskınlar hep olur. Yalnızca baskının türü değişir. Sonra işletme mühürlenir, birkaç gün içinde işletme sahibi el değiştirerek yeniden açılır ve biz çalışanlar kaldığımız yerden çalışmaya devam ederiz." Enis duraksayıp sargılı bacağına işaret etti. "Gerçi ben bir süre çalışamam."

Enis'in söylediklerini duydukça kafamın içindeki yapbozun eksik parçası tamamlanmış oldu. Demek ki Kartal, barın mühürlendiğini duyduğunda ondan o kadar pervasızca davranmıştı.

Anladığımı belirtircesine başımı sallayıp Kartal'a döndüm. "Artık kimliğimi alabilir miyim?"

Umduğumun aksine Kartal, "Dışarı çıkalım." Dedi ve adımlarını kapıya çevirdi.

Enis'ten mi çekinmişti yoksa bir şey mi söyleyecekti bilmiyordum ama kimliğimi hemen vermemesine şaşırılmışım. İtiraz etmeden peşinden ilerleyip dışarı çıktım.

Koridor sessizdi ve bizden başka hiç kimse yoktu. Bedenini bana çevirdiğinde kapıyla bedeni arasında sıkışıp kaldım.

Aramızda yalnızca yarım metre mesafe vardı. "Enis'i duydun." Dedi ve koyu kirpiklerinin ardından gözlerimin içine odaklandı. "Bar birkaç gün içinde açılacak ve o, bacağından dolayı çalışamayacak." Bakışları, gözlerimden vücuduma indi ve üzerimdeki kıyafetleri kast ederek, "Yardımcıya ihtiyacım var... Bir işin var mı?" Diye sordu.

Yanında çalışmamı istediğini anlayınca içimden kasvet dolu yoğun bir duygu geçti ve direkt karşı çıktım. "Bir işim yok ama yanında da çalışmayacağım."

Dudaklarında kendinden emin bir gülüş peydahlandı. "Çalışacaksın. Bu gece, yardım karşılığında ne istersen yaparım diyen sendin. Şimdi yardım etme sırası sende."

O sözler, o an korkuyla ağzımdan çıkmıştı ve şimdi sözlerimin arkasında durmak istemiyordum. Yine de beni ölümün ucundan çekip almasını da es geçemezdim. İnatlaşmadan ve kabalaşmadan onu vazgeçirmeyi denedim. "Dans yarışması için sürekli provalar yapıyoruz. Uzun süreli bir iş provaları aksatır ve ben bunu göze alamam."

Lakin Kartal vazgeçecek gibi değildi. "Uzun süreli bir iş değil, Enis iyileşene kadar. Gündüz dans provanı yaparsın akşamları bana yardım edersin."

"Barmaidlikten anlamam."

Kartal'ın, "Ben sana yardımcı olurum." Dediğindeki sırtışı mideme kramp saplamıştı. Midemdeki kramplar yüzünden kaskatı bir sesle, "Gerçek bir barmaid sana benden daha yardımcı olur." Diyerek itiraz çalışmalarına devam ettim.

Ne kadar itiraz etsem de Kartal kararlı ifadesini bozmadan konuştu. "Gerçek barmaid geçici bir işte çalışmak istemez. Bu da barmaid bulana dek yalnız çalışmam demektir ve ben bunu istemiyorum." Dudaklarındaki sırtış genişledi. "Üç gün sonra beni ara. Enis'te numaram var." Dedi ve bana cevap hakkı tanımadan muhabbeti bitirmeyi istercesine kimliğimi uzattı.

Tam kimliğimi almak için parmaklarının arasından çekmiştim ki parmaklarını sıkıştırıp almamı engelledi. "Sana ilk tavsiyem, bir daha yabancı birine kimliğini asla teslim etme."

Kaşlarımı çatıp kimliğimi daha sert çekiştirdim ama parmaklarının arasından kurtarmak imkânsız gibiydi. "Ver şunu!"

Kimliğimi çekiştirmeye devam edince bana doğru küçük bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi iyice azalttı. "İkinci tavsiyem, tanımadığın hiçbir adamın aracına binme. Aklından geçen korkularını çok rahat hayata geçirebilirler."

Üzerime doğru küçük bir açıyla eğildiğinde aramızdaki mesafe neredeyse yok olmak üzereydi. Sözleri güven aktarsa da yakınlığı tehlike arz ediyordu. Yakınlığı yutkunmama sebep olurken o ise tavsiyelerine devam etti. "Üçüncüsü de duyduğun her söze inanma."

Bana yaklařtıķķa sanki etrafımızı garip bir sis sarmış, bizi arasında kaybetmişti fakat son sylediēiyle aramızdaki sis daēıldı ve gerķek, gözlerimin önünde bir kuş gibi süzüldü. İlk iki tavsiyesi bu gece yaşadıklarımız olurken son tavsiyesinin bizimle alakası yok gibiydi. Öyleyse Enis'i mi kast ediyordu?

Zihnimde Enis ihtimali cirit atınca kaşlarımı ķattım. Bu arada ikimiz de kimliēimi tutmaya devam ediyorduk ama onun parmaklarının tutuşu gevşetmişti. Elimi hafifķe geri ķektiēimde kimliēim bende olacaktı ama ben, kimliēimi ķekmek yerine Kartal'ın gizemli derinliklerine bakmaya devam ettim. Gözleri, okyanusu dibi gibi karanlık ve gizemliydi.

Kast ettiēi kişinin Enis mi olduēunu sormak iķin dudaklarımı aralamıştım ki tanıdık bir ses dolunca kulaklarıma Kartal'ın gözlerinin iķine bakmaktan vazgeķip başımı sesin kaynaēına ķevirdim. "Metis!"

Ekin, yanında yürüyen Yamaķ ve Gökhan'la birlikte bize doēru geliyordu. Kartal da başını onlara ķevirdi ve aramızda kapattıēı mesafeyi geri adımlayarak aķtı.

Bakişlarımı onlardan ayırmadan elimdeki kimliēi ķantama koyduēumda Ekin dibime geldi ve Kartal'a doēru ters bir bakiş atarak bana ithafen, "İyi misin?" diye sordu.

Ekin'in, Kartal'a olan bakişlarını görünce aķıkķası şaşırmadan edemedim ķnk ilk kez yanımdaki bir erkeēe böyle bakiyordu. Belki de az önce aramızda grdē yakınlıēı yanlış anlamıştı.

Sadece Ekin deēil, Yamaķ ile Gökhan da Kartal'a ters bakiyordu ve Kartal'ın da onlara olan bakişları deēiřmiř, havaya gerginlik sinmişti.

Dikkatleri üzerime ķekebilmek iķin alelacele, "Bir arkadaş iķin buraya gelmiştim ama aracım ķekildi. Eve dönebilmek iķin seni aradım." Deyince Ekin'in bakişları beni buldu. Beni baştan ayaēı süzüp, "Neden böyle giyindin?" diye sorduēunda Yamaķ da, "Rüya nerede?" diye sordu.

"İkisi de uzun hikâye sonra anlatırım." Diyerek yeniden Kartal'a döndüm ve büyük bir ihtimalle hayatımda son kez greceēim adama, "Bu gece iķin yani bana yardım ettiēin iķin teşekkür ederim. Teklifini ise dřneceēim." Dedim.

Bence onun yanında ķalıřmayacaēımı ikimiz de biliyorduk.

Kartal yine sessiz kalıp sadece başıyla beni onaylarken boynumda Ekin'in kolunu hissettim. Boynuma sardıēı koluyla beni kendine ķekip

başımın üzerinden öptü. "Evimize gidelim sevgilim." Dediğinde muhtemelen bakışları Kartal'ın üzerindeydi. Ekin'i göremesem de Kartal'ı görüyordum ve Kartal'ın bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

.....

Gelelim bölümümüze...

Bölümü nasıl buldunuz?

Kartal, Metis'e yardım etti ama karşılığında yanında çalışmasını istedi.

Sizce Metis, Kartal'ın teklifini kabul edecek mi?

Ve ederse Ekin'in tepkisi ne olur?

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın

5. Bölüm "Çaresizlik"

Şarkı: Sia - Bird Set Free

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"ÇARESİZLİK"

Ekin, yanında yürüyen Yamaç ve Gökhan'la birlikte bize doğru geliyordu. Kartal da başını onlara çevirdi ve aramızda kapattığı mesafeyi geri adımlayarak açtı.

Bakışlarımı onlardan ayırmadan elimdeki kimliği çantama koyduğumda Ekin dibime geldi ve Kartal'a doğru ters bir bakış atarak bana ithafen, "İyi misin?" Diye sordu.

Ekin'in, Kartal'a olan bakışlarını görünce açıkçası şaşırmadan edemedim çünkü ilk kez yanımdaki bir erkeğe böyle bakıyordu. Belki de az önce aramızda gördüğü yakınlığı yanlış anlamıştı.

Sadece Ekin değil, Yamaç ile Gökhan da Kartal'a ters bakıyordu ve Kartal'ın da onlara olan bakışları değişmiş, havaya gerginlik sinmişti.

Dikkatleri üzerime çekebilmek için alelacele, "Bir arkadaş için buraya gelmiştim ama aracım çekildi. Eve dönebilmek için seni aradım." Deyince Ekin'in bakışları beni buldu. Beni baştan ayağı süzüp, "Neden böyle giyindin?" diye sorduğunda Yamaç da, "Rüya nerede?" diye sordu.

"İkisi de uzun hikâye sonra anlatırım." Diyerek yeniden Kartal'a döndüm ve büyük bir ihtimalle hayatımda son kez göreceğim adama, "Bu gece için yani bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Teklifini ise düşünceğim." Dedim. Bence onun yanında çalışmayacağımı ikimiz de biliyorduk.

Kartal yine sessiz kalıp sadece başıyla beni onaylarken boynumda Ekin'in kolunu hissettim. Boynumu sardığı koluyla beni kendine çekip başımın üzerinden öptü. "Evimize gidelim sevgilim." Dediğinde muhtemelen bakışları Kartal'ın üzerindeydi. Ekin'i göremesem de Kartal'ı görüyordum ve Kartal'ın bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

O an yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. İtiraf etmem gerekirse Ekin'in gövde gösterisi beni rahatsız etmişti. Şu ana kadar bana sevgilim diye bir kez bile hitap etmemişken bir anda sevgilisi olduğumu hatırlaması ve bunu gövde gösterisine dâhil etmesi fazlasıyla irrite ediciydi. Bu, benden ziyade kendini ya da adı her neyse onu düşünmesiydi.

Yine de arkadaşlarının ve yabancı birinin yanında onu mahcup etmek istemediğim için sessizce kolunun altından çıktım. Sadece, "Gidelim." Demekle yetinip çıkış kapısına doğru yürümeye başladım.

Arkamdan geldiklerini adım seslerinden duyabiliyordum. Çok geçmeden Ekin yanıma gelip, "Bu halin nedir, o adam da kimdi? Neden bu gece Greendoor'a gideceğini bana söylemedin?" Diye ardı ardına sorular sordu.

Soru sorma şekli benim için endişelenmekten ziyade hesap sorar tarzdaydı. Ona doğru ters bir bakış atıp aynı şekilde hesap sordum. "Telefonunu aradığımda niye açmadın?" Normalde bununla zerre ilgilenmez, umursamazdım ama onun şu anki tavrı, üzerime sinir dalgasının yayılmasına sebep olmuştu.

Verdiği cevapla da dakikalar önce bulunduğum tahminimde yanılmadığımı anlamış oldum. "Sahnedeki karaoke yapıyorduk, arayabileceğini hiç düşünmedim."

Nedense Ekin'le bizim hakkımızda konuştuğumuzda kendimi değersiz hissediyordum ve şu an o hissimi en derinime kadar yaşadığım anlardan birindeydim. Dudaklarım bunun bilincinde hafifçe yukarı kıvrıldı ve elmacık kemiklerim gün yüzüne çıktı. "Dışarıda olacağımı biliyordun, seni arama ihtimalim yüksekti."

Ekin'in bakışları keskinleşti. "Evet ama bu sorduğum soruların cevabı değil." Dudaklarının arasından sabırsız bir soluk verdi. "Yine soruyorum, o adam kimdi?"

Adımlarımı durdurup ona çevirdiğimde hastane kapısının önündeydik. Ekin de adımlarını durdu ve cevap bekleyen bakışlarını gözlerime dikti. Ekin'i ilk kez böyle görüyordum ve ister istemez afallamama sebep olmuştu fakat bunu ona yansıtma niyetinde değildim çünkü bilmek istemiyordum. Tavrına şaşırمامış gibi, "İsmi Kartal ve bu gece bana çok yardım etti. Eğer o olmasaydı şu an Rüya gibi ben de karakolda olacaktım." Dedim.

Ekin'den önce cevap veren yürümeye devam eden Yamaç oldu. Sesimi duymasıyla adımlarını durdurup bedenini bize çevirmesi aynı anda oldu. "Rüya karakolda mı?"

"Evet, bu gece bara baskın oldu ve Rüya bir yanlış anlaşılma yüzünden polisler tarafından götürüldü."

Yamaç yüzünü tiksintiyle karışık bir ifadeyle buruşturup, "O andaval sevgilisi, yanında mı şimdi?" Diye sordu.

Başparmağımla çıktığımız kapıyı işaret ettim. "Hayır, Enis çıkan arbedede yaralandı. O şu an yatıyor. Muhtemelen Rüya'nın yanında babası var."

Yamaç burun kemerini sıkıp başını iki yana salladı. "Aptal kız, andavallarla takılırsan böyle olur." Diyerek Ekin'e döndü. "Ben Rüya'nın yanına gidiyorum, bir şeye ihtiyacı olabilir."

Ekin onu gereğinden fazla soğuk bir tavırla –ki bu beni bir kez daha şaşırtmıştı- onu onayladığında onun da sorgulayan bakışları beni buldu. "Hangi karakola götürüldüğünü biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

Gökhan da bizi öylece izlemekten sıkılmış gibi araya girip, "Birlikte karakol karakol gezelim." Deyince Yamaç itiraz etti. "Siz eve geçin. Ben onu taksiyle her türlü bulurum." Dedi ve taksi bulabilmek için adımlarını hastanenin çıkışına çevirdi.

"Neler oluyor, en baştan anlatsan mı diyorum?" Ekin abartılı bir hareketle bileğimi tutup ona bakmamı sağlayınca Yamaç'tan bakışlarımı bileğime çevirmek zorunda kaldım. Böylesine korku ve endişe içinde geçen gecenin sonunda Ekin'in ilk kez karşılaştığım tavrı karşısında nasıl hissetmem gerektiği ya da nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum ama içimin bir an da buz kestiğini de rahatlıkla hissedebiliyordum. Hafifçe geriye çekilip bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım. "Çok yorgunum daha fazla ayakta dikilmeye halim yok." Diyerek Gökhan'ın arabasını işaret ettim. "Yolda anlatırım."

Fakat Ekin'in, gerçekleri bilmeden bileğimi bırakacak gibi bir hali yoktu. Geri çekmeme rağmen bileğimi ısrarla sıkı tutuyordu. Bileğimi yepyeni bir hamleyle kurtarmaya çalıştığımda birinin varlığını hissettim. Daha doğrusu adım seslerini duyuyordum.

Bakışlarımı sese çevirdiğimde Kartal'ın hastane kapısından çıktığını gördüm. Dakikalardır konuştuklarımızı duyup duymadığından emin

değildim ama bileğimi Ekin'in elinden kurtarmaya çalıştığımı gördüğünden emindim çünkü karanlık bakışlarının direkt odağı bileğimdi.

Ekin'in de bakışları baktığım yöne çevrildi ve Kartal'ı görür görmez aramızda açtığım mesafeyi yeniden kapattı. Artık bileğimi zorla tuttuğu görünmüyor, sarmaş dolaş mutlu bir çift gibi görünüyorduk.

Kartal adımlarının hızını kesmeden yürümeye devam etti. Muhtemelen motosikletine gidiyordu ama bakışları bu defa bileğimde değil yüzümdeydi. Yanımdan geçmesine bir adım kala gözlerimin içine bakarak, "İyi geceler." Deyince gözlerindeki ifadeyi ilk kez anladım. Yardım isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordu. Büyük ihtimalle Ekin'i, sevgilisine zorbalık yapıp şiddet uygulayan erkeklerden zannetmişti ve bana yardım edebilmek için herhangi bir işaretimi bekliyordu fakat Ekin öyle bir sevgili değildi. Yapmamıştı, yapmazdı da... Sadece bu gece biraz tuhaftı ve ben sebebini hâlâ anlayabilmiş değildim.

Zora ki bir tebessümle başımı sallayınca Kartal yanımdan uzaklaşıp motosikletine doğru yürüdü. Saniyeler içinde kaskı başına takıp hastanenin bahçesini güçlü motor sesiyle doldurdu ve hastaneden çıktı.

Ekin'in de bakışları tıpkı benim gibi Kartal'ın üzerindeydi. Onun çıkmasıyla beraber benden ayrılmadan Gökhan'ın arabasına doğru ilerlemeye başladı.

Bu gecenin bir an önce son bulması için adımlarına ayak uydurdum ve arabanının yanına gelir gelmez ondan ayrılıp doğruca arka koltuğa yerleştim. Gökhan da sürücü koltuğuna yerleşirken Ekin beni bir kez daha şaşırtarak yanıma oturdu. Normalde arabada üç kişi varsa ya direksiyon başına geçer ya da yan koltuğa otururdu ama bu gece yanıma oturmuştu ve bunun kesinlikle Kartal ile bir ilgisi vardı.

Galiba onu kıskanmıştı.

İçimde hissettiğim büyük boşlukla bakışlarımı dışarıya çevirdiğimde elini bacağımın üzerinde hissettim. Bacağımın üzerine birkaç kez hafifçe vurarak, "Seni dinliyorum." Dedi. Sabırsızlığı ve gerginliği elle tutulacak kadar maddiydi.

Bu geceki Ekin, geçmişimin derinliklerini sorgulamama sebep oluyordu. Onu üç yıldır tanımama ve bir yıldır sevgili olmamıza rağmen bu haliyle yeni tanışıyordum. Sevgililik boyunca ufak tefek

tartışmalar haricinde gerçek anlamda hiç kavga etmemiştik ve içimden bir ses sabırsızlığına biraz daha kayıtsız kalırsam ilk kez kavga edeceğimizi söylüyordu.

Kötü geçen gecenin üzerine bir de kavga çekmemek için yaşadığım her olayı –mafya korkum ve Kartal'ın teklifi hariç- başta sona anlattım. Ekin de beni dinliyordu ama tepki vermiyordu sadece başını sallıyordu.

Anlatacaklarımı bitirince nihayet sessizliğine son verdi ve, "O adamın teklifi neydi?" diye sordu.

"Enis'in yerine geçici bir süreliğine yanında çalışmamı istedi."

Ekin sinirle gülerek, "Pezevenk." Deyince hayretle yüzüne bakakaldım. İlk kez yanımda küfür ediyordu. Küfür etmesinden rahatsızlık duymamıştım lakin Kartal'ın teklifini yanlış anlamasına ve dakikalardır içimden onun için 'ilk kez' lafını tekrarlatmasına bozulmuştum. "Art niyeti yoktu." Diyerek savunmaya geçtim.

Belki vardı belki yoktu ama bana yardımı dokunan birine de en azından bu konuda bir anda kırmızı çizgiler çizmek istemiyordum. Ön yargıdan nefret ediyordum. Ayrıca sadece Kartal'ı değil, şu an sokaktan geçen herhangi birini bile Ekin'e karşı savunmak istiyordum. Garip bir şekilde ona gıcık kapmıştım. "Yanında çalışacak kimse kalmadığı için yardımı karşılığında benden yardım istedi."

"Senden başka piyasada eleman mı yokmuş, gördü tabii güzel kızı yavşadı hemen."

"Ekin!" Dedim yüzümü buruşturarak. Daha fazla saçma tavırlarına kayıtsız kalamayacaktım. "Kendine gel. Biraz daha saçmalarsan arabadan inerim!"

Dediğimi yapmak için Gökhan'la dikiz aynasından göz göze geldiğimizde Ekin beklemediğim bir hamleyle beni kendine çekti ve kolları arasına hapsetti. "Ben kendimdeyim lider, sen yeter ki sakın ol."

Ekin'in sıcak nefesini boynumda hissedince aslında neden böyle konuştuğunu daha iyi anladım. Az önce aldığım alkol kokusunu, Kartal'ın yüzüne attığım biranın burnumda kalıcı etki yaptığını zannederken aslında Ekin de en az Kartal kadar alkol kokuyordu. Sarhoş değildi ama çakırkeyif olduğu belliydi ve ben bunu yeni fark ediyordum.

Öyleyse daha fazla konuşmamızın da bir anlamı yoktu muhtemelen sabahına birçoğunu unutacaktı. Sessiz kalıp Ekin'in kolları arasında yeniden dışarıyı izlemeye başladım.

Eve geldiğimizde Gökhan arabayı park ederken Ekin'le birlikte arabadan inip evin önüne kadar birlikte yürüdük. İkimiz de sessizdik. Bu sessizlik, konuşacak muhabbet bulamamaktan değil arabadaki saçmalığın devam etmemesi içindi.

Kapının önünde durunca apartman kapısından içeri girmeden önce ona dönüp, "Yarın ki dans provasında görüşürüz." Dedim.

Ekin ise beni onaylamak yerine kollarını yeniden belime dolayıp beni kendine çekti. Alkol kokusunun sindiği nefesi dudaklarımı dağlıyordu. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sorup dudaklarımı dudaklarımın üzerine sürttü.

Alkol kokusundan dolayı midemde bulantı hissedince başımı hafifçe geriye çekip, "Sarhoşsun." Dedim. "Eve gidip uyusan iyi olur."

Parmaklarını, canımı yakmayacak bir şekilde saçlarımın arasından geçirip, "Kahve yaparsın, ayılırim sonra da birlikte uyuruz." Dedi ve başımı sabitleyerek dudaklarını yeniden sürttü.

Belki ilk kez birlikte uyumayacaktık ama şu an özellikle de çakırkeyifken nedense güven vermiyordu. Yepyeni bir çabayla dudaklarımı kurtarıp başımı geride tutmayı başardım. "Sabah sen de duydun, kahve bitti ve dönüşte de almayı unuttuk." Bakışlarım bize doğru gelen Gökhan'a kaydı. Onun da çakırkeyif olup olmadığını bilmiyordum ama araba kullanabildiğine göre Ekin'e göre bir tık daha iyiydi. Sanki Ekin dakikalar geçtikçe daha sarhoş oluyor gibi tuhaf bir hale bürünüyordu.

Yardım istercesine Gökhan'ın gözlerine bakmaya başlayınca mesajı almış gibi başını hareket ettirdi ve yanımıza gelir gelmez, "Hadi koca bebek, ben sana kahvelerin en güzelini yapacağım." Diyerek Ekin'i benden uzaklaştırmaya çalıştı.

Ekin itiraz etmeden benden ayrılınca rahat bir nefes verdim ve minnetle Gökhan'a baktım. "İyi geceler." Diyerek apartmana girip koşar adımlarla merdivenleri tırmandım.

Ekin çakırkeyif olduğu için yaptıklarını çok önemsememiştim ama yarın kendine geldiğinde bu konuyu onunla mutlaka konuşacaktım. Onu ve yaptıklarını zihnimin karanlık köşelerine itip Rüya'ya odaklandım. Şu an benim için önemli olan yalnızca oydu. Şimdi ne

yapıyordu, ne haldeydi hiçbir fikrim yoktu ve yanında olamamak vicdan azabı çekmeme sebep oluyordu. Tüm olanlar onun fikriyle başlasa da karakolda yalnız kalmayı hak etmiyordu.

Sıkıntıyla eve girip doğruca odama geçtim. Sigarasızlıktan ve kahvesizlikten dolayı başıma ağrı saplanmıştı ama kahretsin ki ikisi de yoktu. Ekin sarhoş olmasa sigarayı ondan alırdım almasına fakat onunla bu gece bir daha yüz yüze gelmek istemiyordum.

En iyisinin ılık bir duş olduğuna karar vererek dolabıma yönelip eşyalarımı aldıktan sonra banyonun yolunu tuttum. Üzerimde hâlâ Kartal'ın verdiği kıyafetler vardı. Bir an teklifini kabul ettiğimi, bundan sonra bu kıyafetlerle işe gidip geleceğimi hayal ettim. Zihnimin öne çıkardığı saçma hayale dakikalar sonra ilk kez gülümseyip banyoya girdim.

Modernlikten uzak küçük bir banyomuzun olmasına rağmen banyoya boy aynası almayı ihmal etmemiştim. Tipik bir aslan burcu kadınıydım ve aynaları, kendime bakmayı fazlasıyla seviyordum. Üzerimdeki kıyafete daha dikkatlice bakabilmek için doğruca aynanın karşısına geçtim. Üstümdeki siyah önlük, eteğimden daha uzundu ve diz kapaklarımın altında bitiyordu. Önlüğü üzerimden çıkarıp asıl kıyafete baktım. Gömlek ve etek bedenimi tam sarmış, yakışmış gibiydi.

Yavaşça fuları çözüp gömleğin düğmelerini açmaya başladım. Bu defa panik yoktu ve özenle düğmeleri açmaya çalışıyordum çünkü kıyafetleri Rüya'yla birlikte Enis'e gönderecektim.

Gömlekten sonra eteği de çıkarıp beyaz küvetin içine girdim. Evde benden başka kimse olmadığı için küvetin mavi perdesini yarıya kadar çekip şofbeni açtım. Su istediğim kıvama gelince de duş başlığını üzerime tuttum. Ilık su tenime değdikçe yorgun bedenimi canlandırıyor gibiydi. Duş sonrasında ağırlık çökeceğini bilmeme rağmen şu anki canlandırmanın tadını keyifle çıkarmaya başladım.

Yaklaşık 15 dakikanın ardından, duştan çıktıktan ve kurulandıktan sonra biraz daha iyi hissediyordum. En azından saatler boyu süren gerginliğim ve korkularım gitmişti. Geriye bir tek Rüya kalmıştı. Rüya da karakoldan geldikten sonra bu geceyi unutacak, hiç yaşanmamış sayacaktık.

Bakışlarımı saate çevirdim, gece yarısını çoktan geçmişti ve Rüya hâlâ yoktu. Rüya'nın ifadesinin alınıyor olma ihtimalinden dolayı onu

arayamıyordum ama Yamaç'ı arayabilirdim. Yine de gelip gelmediklerini görebilmek için önce balkondan bakmayı düşünerek mutfağın yola bakan balkonuna çıktım.

Sokak lambaların aydınlatdığı sokakta birkaç kedi dışında hiç kimse yoktu. Havayı da ölüm sessizliği kaplamış, neredeyse kedilerin adım sesleri dahi duyulacak hale gelmişti.

Görünürlerde Rüya ya da Yamaç da yoktu. Yamaç'ı aramak için içeri gireceğim sırada ağaçların gerisinde karaltı fark edince gözlerimi kısıp o yöne doğru dikkatle bakmaya başladım. İlk önce karaltıyı ağaçların gölgesi zannetsem de dikkatli baktıkça aslında onun ağaç gölgesi olmadığını, siyah bir araç olduğunu anladım.

Tıpkı o geceki gibi siyah bir araç orada duruyordu.

Kendimi, normal bir aracın oraya park edildiğine ikna etmeye çalıştım fakat yanılmam uzun sürmedi ve ön koltuktan inen siyahlara bürünmüş biri benim ona baktığımı anlamış gibi sokak lambasının altına kadar gelerek bana baktı. Elleri ceplerinde, omuzları dikti. Ayrıca uzak olmasına rağmen yüzündeki sinsi gülüşü rahatlıkla görebiliyordum.

Bana gülümsediğini idrak edince beynimde anında panik ampulleri yanıp söndü ve sırtımdan aşağıya terin döküldüğünü hissettim. Onlar tarafından izlendiğimi biliyordum ama ilk kez izlendiğim gösterilmişti çünkü o gecedan sonra ilk kez polisle karşı karşıya gelmişim.

İliklerime kadar titreme hissedince alelacele kendimi içeriye attım. Artık emindim, peşimi asla bırakmayacaklar, polisle karşı karşıya geldiğim her an ensemde biteceklerdi. Ağlamak istiyordum, avazım çıktığı kadar bağırarak, o geceye isyan etmek istiyordum.

Tüm bu hisleri içimde ağırlayarak koşar adımlarla banyoya gidip yüzümü arka arkaya soğuk suyla yıkamaya çalıştım lakin bir türlü beceremiyordum. Suyu yüzümle buluşturamadan dökülmesine sebep oluyordum. Bakışlarımı suyu tutan ellerime çevirdim, tir tir titriyorlardı. En kötüsü de yapayalnızdım. Korkumu alabilmesi için sarılacağım hiç kimse yanımda yoktu.

Kapı açılma sesini duyunca panikle çılgık atıp banyo kapısını kilitlemek için koştum. Tam kapıyı kilitliyordum ki Rüya ile babasının hararetli sesini duydum. Kilitlemekten vazgeçip rahatlayarak derin bir nefes aldım. Bir an o adamın geldiğini ve beni götüreceğini zannetmişim.

Elimi deli gibi atan kalbimin üzerine bastırıp sakinleşmesini bekledim fakat Rüya'nın babasının yüksek çıkan sesi kalp atışlarımın hızını daha da arttırdı.

Rüya'nın babası kızgınlıkla söyleniyor Rüya ise ağlıyordu. Banyodan çıkıp çıkmama konusunda kararsız kaldım. Şiddet uygulamadığı sürece baba kız arasına girmek doğru muydu bilmiyordum ama Rüya'nın babası şiddet uygulayacak biri olmadığı için o konuda rahat hissediyordum.

Yine de Rüya'yı daha fazla yalnız bırakmamak için banyodan çıkmaya karar vermiştim ki babasının tüm harçlığına ve kartlarına el koyduğunu duyunca adımlarımı durdurdum. Aynı anda Rüya'nın itiraz seslerini de duydum. İki gün sonra finallerinin başlayacağını, finallerden sonra mezuniyetinin olacağını ve iş bulana dek harçlığını kesmemesini söylüyordu ama babası öyle öfkeliydi ki onu dinleyecek gibi değildi.

On an yanlarına gitme isteğim anında söndü çünkü babasının bana bulduğu işten çıkmıştım ve babasına karşı oldukça mahcuptum. Omuzlarımı düşürerek onları dinlemeye devam ettim.

Rüya itirazlarını sürdürse de babası onu dinlemeden gidince saklandığım yerden alelacele çıkarak odaya girdim. Rüya'nın saçında peruk olmasa da üzerinde hâlâ o kıyafetler vardı. Saçları dağılmış, yüzü ve gözleri ağlamaktan şişmişti.

Beni görür görmez koşarak boynuma sarıldı ve boynumda hıçkırarak ağlamaya başladı. Benim de az önce yaşadığım olaydan dolayı dizlerimin titremesi geçmemiş, yığılmam an meselesiymiş gibi geriye doğru yalpalanmıştım.

Rüya boynumda ağlamaya devam edince onunla birlikte yere çöktüm. Şimdi ikimizde odanın ortasında, yerdeydik ve Rüya boynumda ağlamaya devam ediyordu. Ne diyeceğimi ya da nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Elimi dağılmış saçlarının arasına karıştırıp kardeşçe bir tavırla canını acıtmayacak bir şekilde sıktım. "Sakin ol, geçti artık."

Rüya hıçkırıklarının arasında, "Karakolda her şey çok kötüydü. Kendimi aklayana kadar ömrümden ömür gitti." Dedi ve ağzından büyük bir hıçkırık koptu.

Neler olduğunu merak ediyordum ama aynı anları yeniden yaşamasını istemediğim için soramıyordum. Hıçkırıklarına biraz ara

verince onu kendimden ayırıp, "Hadi şu üstündekilerden kurtulalım. Bir duşa gir, daha sonra yine konuşuruz." Diyerek onu ayağa kalkmaya zorladım.

Ağır ağır bedenini kaldırıp birlikte banyoya girdik. Üzerindeki elbisenin fermuarını açıp çıkarmasına yardımcı oldum. Daha sonra da elbisesiyle birlikte banyodan çıkmamla kapının arka arkaya çalması aynı anda oldu. İçimden yepyeni bir titreme geçerken kalbimin ağzından fırlayıp gideceğini zannettim. Muhtemelen bu gece de ölmezsem başka hiçbir gece ölmeyecektim.

Yamaç'ın, "Benim, kapıyı açın." Sözlerini duyunca yeniden rahatlayarak nefesimi verdim ve doğruca kapıya ilerledim.

Kapıyı açar açmaz ise karşımda tedirgin ve meraklı Yamaç'ı gördüm. "Rüya nerede?"

İçeriye işaret ederek, "şimdi banyoya girdi." Dedim.

"Hâlâ ağlıyor mu?" Yamaç bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu ve bu dikkatimden kaçmamıştı.

Yavaşça başımı salladım. "Zor bir gece geçirdi. Karakolda mı karşılaştınız?"

"Ben gittiğimde babasıyla birlikte çıkıyordu. Onlara yetişemedem arabaya bindiler ama ağlarken onu gördüm." Beklemediğim bir şekilde dişlerini sıktı. "Babasının ona bağırdığını da..."

Onu onaylarcasına, "Evet, evde de tartıştılar." Diyerek kapının önünden geçmesi için çekildim.

Yamaç kesik bir soluk alarak içeri girdi ve doğruca odaya geçti. Odamız küçüktü ama oldukça cıvılcıvıldı. Rüya'yla anlaşamadığımız tek konu, Rüya'nın benim aksime pembeye olan düşkünlüğüydü ve odanın birçok yerinde pembe aksesuar mevcuttu hatta yoğun ısrarından dolayı televizyonun arkasındaki duvarı da birlikte pembeye boyamıştık.

Yamaç koltuğa oturmak yerine sabırsızca ayakta dikilince koltuğu işaret ettim. "Otursana."

İtiraz ederek başını salladı. "Rüya'nın iyi olup olmadığını görmek için geldim, fazla durmayacağım."

Yamaç'ı, Rüya için endişelenirken ilk kez görüyordum. Anlaşamamalarına rağmen ufak tefek bazı konularda Rüya'ya karşı korumacı tavrı gözümünden kaçmamış olsa da bu geceki tavrı çok başkaydı.

Sebebini merak edince daha fazla dayanamayıp soru sorarcasına, "Rüya için seni endişelenirken ilk kez görüyorum." Dedim. Aslında bu hali, gülümseme isteği getirse de endişeli tavrı buna engel oldu.

Yamaç da böyle bir soru beklemiyormuş gibi daha doğrusu bu endişesini kendi de yeni idrak ediyormuş gibi afallayarak bana baktı. Sanki derin bir uykudaymış da gözlerini bu odada açmış gibi tuhaf bir hale bürünmüştü.

Çok kısa bir an ne diyeceğini düşündü ardından, "Çünkü onu böyle ağlarken ilk kez gördüm." Dedi ama kendisi de söylediğine pek inanmamış gibiydi.

"Hmm." Diyerek kollarımı göğsümde bağladım ve inandığının aksini söyledim. "Rüya ile pek anlaşılamadığınızı düşününce ağlaması hoşuna gider sandım."

Dans ekibimde en çok gülen, hayatı tiye alan, neredeyse her şakayı kaldıran Yamaçken şu anki sözlerime bozulması beni üzmüştü. Amacım asla onu bozmak ya da kırmak değildi, hatta ekipte Rüya'dan sonra en sevdiğim oydu ama sanırım bu gece ağızdan laf alamama günlerimden biriydi ve Enis'te de Yamaç'ta da başarısız olmuştum.

Cümlemini tamamladığımda Yamaç bana doğru sert bir bakış attı. "Evet, Rüya'yı sinir etmek hoşuma gidiyor ama ne onun ne de ekipten herhangi birinin gerçekten üzüldüğünü görmekten hoşlanmıyorum."

Yamaç'ın sözleriyle kendimi iyice kötü hissettim ve yanına gidip kolunu hafifçe sıktım. "Şaka yapmak istemiştin, hemen kızma."

Dudaklarımı bükünce Yamaç belli belirsiz sırıtıp çenemi dostane tavırla sıktı ve lafı değiştirme ihtiyacı içinde, "Rüya duştan çıktıktan sonra bu odadan geçecek değil mi?" diye sordu.

Genel olarak bu eve çok girip çıktıklarından evle ilgili tüm detayları biliyorlardı. Oturduğumuz oda Rüya'nın odası ile banyo arasındaydı ve Rüya banyodan çıktıktan sonra havluyla bu odadan geçmek zorundaydı.

"Ben şimdi ona eşya götürürüm, çıkmak üzeredir."

Tam yanından ayrılıyordum ki kolumu tutup engel oldu. "Ben balkondayım. Rüya müsait olunca gelirim." Dedi ve benim bir şey söylememe bile müsaade etmeden yanımdan ayrıldı.

Balkon lafını duyunca birkaç dakikadır unuttuğum korkum yeniden üzerime sindi ve parmaklarımı kollarıma sarıp koltuğa oturarak Rüya'yı beklemeye başladım.

Tahmin ettiğim gibi Rüya da birkaç dakika sonra banyodan çıkıp yanıma geldi. "Yamaç mı geldi?" Başımı salladığımı görünce de yüzünü buruşturdu. "İnan ki onun alaylarını dinleyecek halim yok."

Oturduğum yerde keyifle arkama yaslandım. Rüya'nın da en az benim kadar şaşıracağını biliyordum. "Alay etmek için değil, merak ettiği için gelmiş. O, seni karakola almaya gitmişti ama size yetişememiş. Ağladığını görünce de soluğu burada almış."

Rüya bana inanmadığını belli edercesine gülümsedi. "Yamaç olduğuna emin misin? Enis olmasın."

Enis'in adını duyunca yüzümdeki keyifli ifade anında silindi. Rüya'ya, Enis'in ameliyatından ve aldatıp aldatmadığını sorduğumdaki yüz ifadesinden bahsetmem gerekiyordu. Yaslandığım yerden ayağa kalkarak, "Enis'le bu gece konuştun mu hiç?" diye sordum.

Rüya kızgınlıkla bakışlarını kısıp, "Hayır ona kızgınım, beni ne aradı ne de karakola geldi." Deyince başımı salladım. "Enis ile ilgili seninle konuşacaklarım var ama önce Yamaç evine gitsin."

Rüya meraklansa da şu an ona bir şey anlatmayacağımı bildiği için koşar adımlarla üzerini değiştirmek için odasına gitti. Ben de mutfığa girip balkona çıkmadan Yamaç'a seslendim. En azından bu gecelik balkona çıkabilme cesaretim yoktu.

Yamaç beni duyunca balkondan mutfığa girip, "Çıktı mı?" diye sordu.

"Giyinmeye gitti, biz odaya geçelim."

Yamaç, onaylarcasına başını salladığında onunla birlikte odaya ilerledim. Çok geçmeden Rüya da yanımıza gelince direkt Yamaç'ın bakışlarının odağına girdi ve Yamaç ona ağır adımlarla ilerledi. "İyi misin?"

"İyiym de neden buradasın? Bak eğer buraya benimle alay etmek için geldiysen hi.."

"Hayır." Diyerek sözünü kesti Yamaç. "Sadece çok kötü olduğunu gördüm ve iyi olup olmadığını görmek için geldim. Telefonlarımı da açmadın."

Rüya yüzünü ağlamaklı bir ifadeyle buruşturup omuzlarını düşürdü. "Babam yanımdaydı ve çok öfkeliydi. O an açamazdım."

"Gördüm." Dedi Yamaç ve bunu söylerken az önceki gibi endişeli bakmıyordu Rüya'nın yüzüne. Daha çok öfkeli gibiydi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Rüya, "Hayır." Deyince başını sallayıp, "Bir şeye ihtiyacınız olursa ararsınız kızlar." Diyerek evden çıktı.

Yamaç evden çıkar çıkmaz Rüya da ellerimden tutup, "Enis ile ilgili ne söyleyeceksin?" Dedi.

Ellerimi bırakmasına izin vermeden, "Odama geçelim ve bu gece birlikte uyuyalım. Sana anlatacağım o kadar çok şey oldu ki..." Diyerek onunla birlikte odama geçtim.

Rüya'nın sabırsızlığı bakışlarından belliydi. Odaya girince yanıma uzanmak yerine yatağıma oturup bağdaş kurarak anlatacaklarımı beklemeye başladı.

Onu daha fazla bekletmemek için sırtımı yatak başlığına yaslayıp Enis'in yaralandığından, yarın ameliyat olacağından ve ona sorduğum sorudan bahsettim. Rüyaysa şaşkınlıkla beni dinliyordu.

Anlatacaklarımı bitirince, "Ne yani beni aldatıyor mu?" diye çıkıştı.

"Bilmiyorum daha doğrusu emin olamadım ama şundan eminim ki genel olarak erkeklerin aklı, kadın gördükleri zaman direkt çüklerine kayıyor. Kalpleri bile orada atıyor. Yani öyle bir şey olmuş da olabilir olmamış da..."

Rüya sinirle soluyup, "Ben ona bir kayarım, görür o." Deyince sesli bir şekilde gülmeye başladım. "Yarın gidecek misin ameliyatına?"

"Bilmiyorum." Dedi ve elindeki telefonu bana gösterdi. "Karakolda olduğumu ve zor durumda olduğumu biliyordu. Merak edip bir mesaj bile atmadı. Ayrıca sen gittiğinde odasında yatıyor dedin. Tamam, bacağı kırılmış olabilir ama onun dışında iyi. Yani ölmemiş, kısacası bir mesaj atabilirdi." Omuzlarını hayal kırıklığıyla düşürdü. "Sana Ekin'den ayrıl ilgi göstermiyor diyorum ama aslında aynısını ben de yaşıyorum, farkında değilim."

Ekin'in adını duyunca bütün bedenim kasıldı ve Rüya gibi sinirle soludum. "Bana bu gece Ekin deme, resmen kendini kaybetti!"

"Nasıl yani?"

"Rüya." Dedim ve oturduğum yerde huzursuzca kıpırdadım. "Beni bu gece polislerin elinden kurtaran Kartal oldu." Diyerek Kartal'la konuşmaya başladığım andan, Ekin ile olan karşılaşmalarına kadar her anı en ince detayına kadar anlattım.

"Muhtemelen Kartal, Ekin'i yanlış anladı." diye sözlerimi bitirdiğimde Rüya dakikalar sonra ilk kez keyiflenmiş gibi gülmeye başladı. "Demek Kartal'la tanıştın?"

Rüya'nın imasıyla gözlerimi kısıtım. "Adının Kartal olduğunu biliyordun ama bana sürekli lakabından, Zeus'tan bahsettin. Zeus ile Metis zırvalıkları yüzünden değil mi?"

Sorduğum sorunun cevabını beklemeden tüm bu yaşananlarda Rüya'nın parmağı olabileceği aklıma gelince gözlerim kocaman büyüdü. "Yoksa bu gece planlı mıydı, o da benim geleceğimi biliyor muydu?"

Rüya direkt karşı çıktı ve başını şiddetle sağa sola salladı. "Hayır, yani Zeus'un lakabını senin aklına girebilmek için ısrarla söyledim ama bu gece kesinlikle planlı değildi. Benim böyle bir düşüncemden ne Enis'in ne de Kartal'ın haberi var. Ekin'i hiç sevmesem de senin arkandan asla iş çevirmem." Duraksayıp işgüzar bir ifadeyle göz kırptı. "Ama senin aklına Zeus'u sokmaya devam ederim."

Rüya ayaklarımın ucunda olduğu için ayağımla onu rahatlıkla dürtebilmişim. Rüya, "Ahh!" Diye sahte acıyla inerken, "Hiç heveslenme, onu bir daha göreceğimi zannetmiyorum. Daha doğrusu uzun bir süre dışarı çıkabileceğimi zannetmiyorum çünkü korkuyorum." Dedim.

Normal şartlarda Rüya'nın Kartal imasına daha fazla karşı çıkardım ama az önceki adam tüm direncimi kırmıştı. Başımı öne eğip içimi çektim. "O adamlar bu gece kendini gösterdi."

Rüya'nın mimiklerini görmesem de sesindeki korkuyu duyabilmişim. "Gerçekten mi? Bir şey yaptılar mı sana?"

"Hayır." Diyerek başımı kaldırdım. "Karşı karşıya gelmedik ama az önce balkonda seni beklerken onlardan birini gördüm. Sokak lambasının altına gelerek bana gülümsedi."

"Bıçaklayan adam mı?"

Öyle çok sarılmaya ihtiyacım vardı ki bu ihtiyaçtan dolayı kollarım sızlıyordu. Dizlerimi kendime doğru çekerek bacaklarıma sarıldım. "O değildi ama eminim ki adamlarından biriydi. İlerideki ağacın altına arabasını park etmişti. Ben oraya bakınca kendini gösterdi. Açıkça bir mesajdı bu. Muhtemelen barda olduğumu biliyorlardı ve polis baskınını gördüler. Eminim polisle muhatap olmadığımı da görmüşlerdir. Yoksa şu an burada değil, mezarda olurdum."

Rüya yoğun bir pişmanlıkla bana baktı ve emekleyerek yanıma gelip sarılma ihtiyacımı anlamış gibi boynuma sarıldı. "Özür dilerim, ben olayların buraya kadar gelebileceğini hiç tahmin etmemiştim. Enis'i ya

yakalarız ya da yakalamayız sonra da eve döneriz diye düşünmüştüm. Yıllardır Greendoor'a gidiyoruz, daha önce hiç baskın olmamıştı. Aklımın ucundan bile baskın olacağı geçmemişti."

Rüya'nın sarılmasına karşılık versem de aklımı kemiren soru yüzünden kollarım onu gevşek sarmıştı. "Neden o kadınların ara ara oraya geldiğini bana söylemedin?"

Rüya neyi kast ettiğimi anlayınca benden ayrılıp direkt savunmaya geçti. "Yemin ederim fuhuş yaptıklarını bilmiyordum. Ben öylesine birkaç kadeh içip gittiklerini zannediyordum."

Gözlerindeki dürüstlüğü görebiliyordum ve sesindeki ona inanmayacağım korkusunu duyabiliyordum. Bu gece ikimiz de zor bir gece geçirmiştik ve daha fazlasına gerek yoktu. Onu daha fazla üzme istemediğim için gülümseyince Rüya yanağımdan öperek özür dilemeye başladı.

Bir süre sessiz kaldım fakat öpmeye devam edince onu kendimden uzaklaştırdım. "Sen anlat, karakolda neler yaşadın?"

Rüya daha fazla öpemeyeceğini anlayınca benim gibi sırtını yatak başlığına yasladı ve karakolda yaşadıklarını baştan sona anlattı. Ardından sözlerini, "Babam bana çok kızdı." Diyerek bitirdi. "Utancımdan bir süre yüzüne bakamayacağım."

Avuç içlerimden destek alarak ona doğru biraz daha yanaştım ve başını omzuma yaslamasını sağladım. "Kızgınlığı geçince seni affedecektir."

Derin bir iç çekerek, "Sanmıyorum, en kötüsü de parayı kesmesi oldu. Haftaya kirayı ödememiz gerekiyor ve biliyorsun ki kiramızı babam ödüyordu." Dedi.

Son söylediğini sesi kısık bir halde, sıkılarak söylemişti. Üç aydır kiraya dâhil olamadığım için ne kadar üzüldüğümü biliyordu ve bu konuda üzüntümü alabilmek için elinden geleni yapmış, bir kez bile bana imasında bulunmamıştı. O yüzden şu an kiradan bahsederken nasıl sıkıldığını rahatlıkla anlayabiliyordum.

İkimiz de sessizliğe büründük. Önümüze yine karanlık bir yol çıkmıştı ve yolumuzu aydınlatacak ışığı düşünüyorduk. Bir çıkış, bir umut ya da yol ayrımı...

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra Rüya, "Acaba." Dedi ve başını yasladığı yerden kaldırıp bana baktı. "Enis'in yerine geçici bir süre ben

mi çalışsam? Sonuçta onun yardımcıya ihtiyacı var, bizim de paraya... Bence olur."

Rüya'nın, benim için kendini bir kez daha feda etmesi burnumun direğini sıplatmıştı. Onu tokatlama isteğimi içimde ağırlayıp, "Saçmalama istersen." Diyerek sözlerine karşı çıktım. "Senin pazartesi günü finallerin başlıyor, zaten dans provaları yüzünden devamsızlıkla başını derde soktun şimdi de finallerden mi çakacaksın?"

"Finallerimi engellemez ki sonuçta barda gece çalışacağım."

Çenemi dikleştirmekle gözlerimi devirmek arasında kalınca galip gelen gözlerim oldu. "Ah tabii ya... Sabaha kadar barda çalışıp tek kelime ders çalışmadan sabahına da uykusuz uykusuz sınavlarına girersin. Sonrasında da rahatlıkla mezun olursun."

Rüya buruk bir tebessümle yüzüme baktı. "Ev sahibinin evden çıkarmasından iyidir."

Ona yük olmama rağmen benden vazgeçmemesinden ve evimiz için uğraşmasından, benimse sürekli bir korkak gibi davranmamdan ve sığıntı gibi yaşamaya çalışmaktan dolayı psikolojim bozulmuştu. Üç ay önceki güçlü Metis yoktu, o güçlü kızı kaybetmişim. Hâlâ da yerimde sayıyor, korkunun tüm özgüvenimi ele geçirmesine izin veriyordum.

Tavanın üzerime geldiğini hissedince yataktan çıkıp odanın içinde deli gibi ileri geri dolanmaya başladım. Bu şekilde ömrümü geçiremezdim, her korktuğumda yatağımın altına saklanamazdım. Evet, o adam bende fiziksel ve ruhsal bir iz bırakmıştı ama izin kaybolup kaybolmaması bir yerde benim elimdeydi. İzin, daha fazla derinleşmesine izin vermeden –en azından ruhumdan- söküp atmalıydım.

Ani kararlar Rüya'ya dönüp, "Ben onunla çalışırım." Deyince bu defa Rüya itiraz etti. "Normal şartlarda Kartal'la yan yana çalışmanı o kadar çok isterdim ki ama olmaz. O adamlar peşindeyken olmaz."

"O adamların derdi bir yerde çalışıp çalışmam değil. Onların derdi polise ötüp ötmemem."

Rüya'nın gözlerinin kenarlarında tedirgin olduğunu belli eden çizgiler belirdi. "Ya yine baskın olursa?" diye sorunca, sıkıntıya üfledim. "Bunu önce Kartal'la konuşmam lazım."

"Numarasını mı aldın yani?" Rüya işveli işveli sırtınca tekrardan yanına oturup dirseğimle karın boşluğuna vurdum. "Hayır, beyefendi Enis'ten almamı söyledi."

"Adam cool ya."

Az önceki kararlı ifademden yatağıma tünememle birlikte vazgeçme isteğıyle dolup taşım. Sığıntı gibi yaşamının ölmekten beter olduğunu bilsem de onlar tarafından öldürölmekten korkuyordum ve bu korku, keskin bir bıçak gibi beni delik deşik ediyordu. Rüya'ya belli etmemek için alayla gülümsemeye çalıştım çünkü gözlerimdeki umut ışığı onu heyecanlandırmıştı. Ağız ucuyla, "Cool adam görmesek." Diyerek yatağıma uzandım ve Kartal konusunu tamamen kapattım. "Işığı sen kapatırsın, iyi geceler."

Rüya ışığı kapatmak için homurdanarak yataktan çıkınca sessizce yutkundum. Rüya kararlılığını çoktan kabullenmişti. Artık geri dönüşü yoktu. Kartal hâlâ benimle çalışmak istiyorsa Enis iyileşene dek onunla çalışacaktım. Bu da en az 3 ay demekti.

.....

Bölüm aslında daha uzundu ama sizi bekletmemek için ikiye böldüm. Birkaç gün içinde diğer yarısını paylaşırım.

Gelelim bölümümüze...

Bölümü nasıl buldunuz?

Metis, Kartal'ın teklifini kabul edecek zaten bunu hepimiz biliyorduk. Bundan sonra Kartal'ı daha çok okuyacağız, neler yaşayacaklar birlikte göreceğiz.

Bakalım Ekin, bu olay karşısında nasıl tepki verecek?

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🤍

6. Bölüm "Kartalin Kanadında"

Şarkı: Chanel - Slomo

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"KARTALIN KANADINDA"

Ertesi sabah gözlerimi zil sesiyle araladığımda sağ bacağı ve kolu üzerimde olan Rüya'ya baktım. Zil sesini duymadığı gibi bana doğru dönerek üzerime ağırlığını daha da verdi. Resmen sol omzumu bedeni altında ezmişti. Acının tadını hissettiğim sırada zilin sesi yeniden duyulunca üzerimdeki ölüden farksız ağırlıktaki koldan ve bacadan kurtulmaya çalıştım. "Kapı çalıyor, duymuyor musun?"

Rüya mırıldanırcasına bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlamamıştım. İyi tarafı, kolundan ve bacağından kurtulmuştum. Üzerimdeki ağırlık kalkınca ezilen omzum sağlam mı diye hızlıca hareket ettirip telefonumdan saate baktım. Pazar sabahına göre oldukça erken bir saatte kapının zili çalıyordu.

Erken saatte kapı zilin çalması demek büyük bir ihtimalle alacaklı demekti ve benden alacağı olan tek kişi, beni bıçaklayan adamdı. O adam gözlerimin önünde belirince bedenim korkuyla gerildi ve Rüya'yı sarsarak uyandırdım. "Kalk kapı çalıyor!"

Korkunun getirisiyle Rüya'yı delirmiş gibi sarsınca yattığı yerden panikle doğruldu ve telaşla yüzüme bakmaya başladı. "N'oluyor, savaş mı çıktı?"

Artan gerginliğimle Rüya'ya yüzümü buruşturup, "Ne savaşı, kapı çalıyor." dedim ve yataktan hızla kalktım. "Bu saatte bize kim gelir?" Sorduğum soruya vereceğim cevap çılgılık atma isteği uyandırdı fakat gırtlığıma kadar tırmanan korkudan dolayı sesim umduğumun aksine kısık çıktı. "Ya dün geceki adamsa?"

Rüya nasıl korktuğumu görünce aynı şekilde yataktan çıkıp yanıma geldi ve destek olmak istercesine elime uzandı. "Dün geceki adam eminim ki kapıyı çalmaz. Yolun ortasında seni öylece bıçaklayan bir adam kapıyı asla çalmaz. Sakin ol."

Rüya'nın sesi o kadar sakin çıkmıştı ki bir anlığına paniğimin hafiflediğini hissettim. Haklılığı yüksek ihtimaldi fakat benim, kolay kolay o geceyi unutup da korkularımı yenebilecek gücüm yoktu. Üzerinden yalnızca 3 ay geçmişti ve dün gece yeniden tehdit edilmişim. Temkinliliği elden bırakmadan, "Birlikte kapıya gidelim eğer yabancı biriye açmayalım." Dedim.

Rüya, "Tamam." deyince el ele tutuştuk ve odadan çıkıp kapıya doğru parmak uçlarımızda ilerledik. Koridordan kapıya sadece 1.5 metre vardı ama bana sanki kilometrelerce yol yürümüşüz gibi hissettirmişti. Nihayet kapının yanına gelince Rüya elimi bırakmadan kapının deliğinden baktı ve gülmeye başladı. "Bizimkiler gelmiş."

Rüya'nın sözleriyle ufak çaplı bir şaşkınlık yaşadım çünkü bu kadar erken saatte onları da beklemiyordum. Hele ki Ekin'in, içtiğinde sabahına ayılması öğleni bulurdu. "Prova için çok erken değil mi?" Diyerek kapıyı açtığımda Ekin'i, Yamaç'ı ve Gökhan'ı ellerinde poşetlerle gördüm.

Hayırdır, dememe fırsat kalmadan Yamaç omzuma hafifçe çarparak içeri girdi. "Ağaç olduk kızım, bu kadar derin uyku mu olur?"

Yamaç sahte bir kızgınlıkla söylenerek mutfağa ilerleyince Rüya da peşinden ilerledi. "Siz niye bu kadar erken geldiniz? Burada ne işiniz var? Rüyanızda mı gördünüz bizi?"

Rüya ardı ardına sorularını sorarken Gökhan da, "Günaydın lider." diyerek Yamaç ile Rüya'nın peşine takıldı.

Bir tek Ekin kalmıştı karşımda. Yüzündeki tuhaf gülümsemesiyle gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Aslında tuhaflığın sebebini biliyordum muhtemelen dün gece için özür dileyecekti.

Bakışlarımı elindeki poşete indirince, "Bu sabah kahvaltıyı birlikte yapmak istedim, bizim çocukları da ayarttım." Dedi ve tahmin ettiğim gibi içinden kahve paketi ile sigara paketini çıkardı. "Ayrıca dün gece için özür dilemek istiyorum. Gökhan ileri gittiğimden bahsetti."

Sigara ve kahve paketini görünce gözlerim anlık ışıldasa da dün geceki tavrı yüzünden biraz geri durmak istiyordum. Kollarımı göğsümde bağlayıp çenemi dikleştirdim. "Dün gece seni ilk kez öyle gördüm."

Derin ama bir o kadar da sıkılmış gibi bir nefes aldı. Sanki saatlerdir laf anlatıyormuş da anlamıyormuşum gibi uzunca soludu. "Dün geceyi

unutalım mı? Hiç yaşanmamış sayalım." Sigara paketini uzatıp gülümsemesini genişletti. "Bence uzatmadan barışalım."

Ona küs değil kırgındım fakat dürüst olmam gerekirse ciğerlerimin özlemle kavuşmayı beklediği sigara, ona olan kırgınlığımdan daha önemliydi benim için. Sanırım sağlıklı bir ilişki için sorunları çözme tezini çürütmüş, hataları görmezden gelerek yok gibi davranmaya alışmıştık.

Elindeki sigaraya baktım ve onu içime çektiğimi hayal ettim. İşte o an, Ekin için daha fazla sigarasız kalmayı reddederek tereddütsüzce sigara paketine uzandım. "Hiç küsmemiştim."

Bir çocuk heyecanıyla elimdeki paketi sıkıca tutup dün gece olanlardan dolayı Rüya'nın babasının harçlığını kestğini ve kira yüzünden Kartal'ın teklifini düşündüğümü söylemek için, "Seninle konuşmam gereken bir konu var." dedim ama bir an cümlenin sonunu nasıl getireceğimden emin olamadım. Dün geceki tavrı içkiden dolayı olsa da Kartal'ın adını duyduğunda aynı tepkiyi verme ihtimali beni huzursuz etmişti.

Lakin Ekin huzursuzluğumu anında ekarte ederek, "Çok açım, kahvaltıdan sonra konuşuruz." Diyerek cevap vermemi bile beklemeden içeri girince karşımdaki boşluğa bakakaldım.

Belki hataları görmezden gelerek yok gibi davranmaya alışmıştık ama neden bu alışkanlığı kabullenerek kısa süreliğine de olsa kendimi değersiz hissettirmesine izin verdiğimi anlamıyordum. Galiba ayrılma cesaretini bulamıyordum. Ekin'in duymayacağını bile bile, "Sen bilirsin." Dedim mırıldanırcasına. "Daha sonra konuşuruz."

Kapıyı kapatıp doğruca mutfığa girdim. Rüya ile Yamaç masayı hazırlamaya çalışıyorlardı. Ekin'le Gökhan da çoktan yerlerine oturmuşlar, aralarında sohbe başlamışlardı. Genel olarak rutin böyleydi. Ekin ile Gökhan etliye sütlüye çok karışmaz, her işe koşturmaya çalışan Yamaç onlara söylenir dururdu.

Onlara bakmaktan vazgeçip Rüya'ya yanıma gelmesi için kaş göz işareti yaptım. Rüya mesajı alınca onunla birlikte odama geri döndüm. İçeri girer girmez merakla, "Yine n'oldu?" diye sordu.

"1 saat sonra Enis ameliyat olacak. Gitmeyecek misin?"

Rüya umursamaz diyebileceğim bir tavırla omuzlarını silkip, "Pazar günleri ameliyat olmaz ki. Olması için acil olması gerekir, o kadar acil mi ameliyatı? Ayrıca onun için önemli biri olsaydım şu saate kadar bir

mesaj dahi olsa atardı. Demek ki önemsizim ki gerek bile duymadı. Ben de önemsiz biri olarak dans provasından sonra beş dakikalığına geçmiş olsun demek için uğrarım."

Nedense söyledikleri çok hoşuma gitmişti. Rüya'nın mutlu olmasını ve ona gerçekten değer veren biriyle birlikte olmasını istiyordum. Tıpkı onun da benim için istedikleri gibi...

Keyiflendiğimi belli edercesine gözlerimi kısıp yanağından makas aldım. "Aferin kızıma."

Aynı şekilde Rüya da gülümsedi ama onunkisi daha çok ima doluydu. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Evet çünkü seni üzen hiç kimseyi sevemiyorum."

"Benim Ekin'i sevmediğim gibi mi?"

Rüya'nın imasının sebebi olmuştu. Ekin söz konusu olduğunda lafi gediğine oturtmaktan hiç geri kalmazdı.

Konuşmaya nokta koyabilmek için bana bile oldukça yabancı gelen bir sesle, "Ekin beni üzmüyor." Dedim. Genelde bu ses tonunu yalan söylediğimde kullanıyordum ve Rüya beni çok iyi tanıdığı için anında yakalanıyordum.

Rüya *emin misin* bakışlarını atınca konuyu geçiştirmek için, "Enis'ten Kartal'ın numarasını almayı unutma." Dedim ama kendi kendimin gafil avlamasına sebep oldum. "Oooo..." Dedi heyecanlanarak Rüya. "Gerçekten onunla birlikte çalışmakta kararlısın."

Rüya'nın boş heyecanı karşısında iç geçirdim. "Bunu gerçekten istemesem de başka seçeneğimizin olmadığını biliyorum. Aynı muhasebeciye gidemem, adamları yüz üstü bıraktım. Kapıdan kovarlar beni. Başka bir işe başvurduğumda da ilk önüme sunacakları madde tecrübe olacak. Muhasebecilik dışında hiçbir tecrübem yok. Şu an başka muhasebecinin yanında iş bulmamın da hemen mümkün olmadığını sen daha iyi biliyorsun. Kısacası Kartal'ın teklifine ihtiyacımız var."

Rüya'nın heyecanla parlayan gözlerini anında hüznü kapladı. "Hepsi benim yüzümden. Dün gece bu saçmalığa kalkışmasaydım sen çalışmak zorunda kalmayacaktın."

Daha fazla melankoliğe gelemeyecektim. Muhtemelen Rüya regl olmak üzereydi çünkü olaylara fazlasıyla duygusal yaklaşıyor ve saçmalıyordu. Sıkıntıyla nefesimi üfledim. "Seni ele geçiren o

hormonlarına söyle, bu evi geçindirebilmek için ikimizin de çalışmasına ihtiyaç var. Ayrıca üç aydır çalışmıyorum ben. Hayatımda boyunca hiç çalışmamışım gibi davranmasan mı diyorum?"

Rüya ağlamaklı bir ifadeyle dudaklarını sarkıtıp boynuma sarıldı. "Yine de ben sana hiç kıyamıyorum ki."

Ben bu ses tonunu ve ruh değişikliğini çok iyi biliyordum. Rüya kesinlikle PMS dönemindeydi. Rüya'yı kendimden uzaklaştırıp kapıya yöneldim. "Bir an önce kahvaltı yapıp, Baraka'ya gidelim. Bence dün geceyi bize unutturacak tek şey dans etmek."

Rüya da beni onayladı ve birlikte yeniden mutfağa döndük. Erkekler tabii ki bizi beklememiş kahvaltıya başlamışlardı. Rüya kulakları tırmalayan bir sesle itiraz edince parmağımı kulağıma bastırıp Ekin'in yanına oturdum. Rüya da Yamaç'ın yanına oturdu ve her zaman ki tatlı sert atışmaları başlamış oldu.

Masadaki herkes gülümsüyordu. Mutfak cıvılcıvılcı sesler dolduruyordu. İkili ilişkilerde olmasa da arkadaşlık ilişkilerinde her birimiz daha iyi, daha mutluyduk. Dans, bizleri bir araya getirmişti ve bir arada tutmaya devam edecekti.

Kahvaltıdan sonra Baraka'ya geldiğimizde Nefes ile Eren hariç herkes gelmişti ve ekibimin geri kalanları da bugün oldukça dinamikti. Eski bankın üzerine oturup onları izlemeye başladım. Birbirlerine yeni dans hareketleri gösteriyorlar ardından birlikte yapmaya çalışıyorlardı.

Onları keyifle izlediğim sırada Ekin yanıma oturup, "Benimle sabah ne konuşacaktın?" Diye sordu.

Başımı yavaşça ona çevirdim. Benim gibi o da ekibi izliyordu. Yan profiline baktıkça boynumdan bedenime doğru inen bir gerginlik hissettim ve gerginlikle beraber sabahki cesaretim de içgüdülerimin etkisiyle kayboldu.

İçimden bir ses para ihtiyacıma değil Kartal'a takılacağını söylüyordu. Derin bir nefes alıp kendim için aldığım karara saygı duyacağını umarak dürüstçe, "Rüya'nın babası akşamki karakol olayına çok kızdı. Biliyorsun evin kirası ve mutfak için bize epey yardımcı oluyordu ama Rüya'yı cezalandırmak için..." Dedim ama cümlemi tamamlayamadan Ekin de bana dönüp bacağımı hafifçe sıktı. "Biliyorsun ki en sevmediğim konu, para konularıdır. Hayat çok kısa ve para muhabbetleriyle geçirmeye değmez. Hadi eğlenelim." Diyerek

elimden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. "Bu dansı bana eşlik eder misin liderim?"

Artık Ekin'e karşı o kadar hissizleşmişim ki beni dinlememesini umursamayıp çapkınvari haline gülümsemeden edemedim. Bir önemi yoktu, önemli olan dans etmektir. Dans etmek ruhumda vardı ve beni tamamen bambaşka bir dünyaya hapsediyordu. Tutku dolu özgürlük dolu bir dünya... Onun dışında her şey bir hiçti.

İçimdeki ritim, teklifine tereddütsüzce başımı sallamama sebep oldu. Ben başımı sallayınca Ekin, Lodos'a seslenip salsa müziği açtırdı ve beni kendine çekip dansımızı başlattı.

Ekin beni kendine çektikçe, kendinden uzaklaştırdıkça, kolu altında döndürdükçe... Eğleniyordum, gülüyordum. Kısacası dans etmekten zevk alıyordum. Baraka'dan ve içindekilerden tamamen soyutlanıyor, gerçek kimliğimi buluyordum.

Bir süre sonra diğerleri de bize katıldı ve birlikte yepyeni bir ambiyans yakaladık. Ta ki Eren ile Nefes Baraka'ya gelene dek.

Nefes'i görünce Rüya ile benim yüzüm düşse de diğerleri bundan etkilenmedi. Erkeklerle zaten bir sorunu yoktu. Erva ve Cemre ile bizimle uğraştığı gibi uğraşmadığı için o ikisiyle de sorun yoktu ama yine de onlara tepeden baktığı gözümünden kaçmamıştı.

Nefes, yüzündeki sinsi sırıtışla Rüya'nın yanına gelip, "Duydum ki akşam karakollara düşmüşsün." Dedi ve alayla gülmeye başladı. Amacının, her seferinde yaptığı gibi provamızı provoke etmek olduğu belliydi fakat Rüya bunu anlamadı. Gözlerini kısıp ona doğru bir adım attı. "Sen." Dedi hiddetle. "Polise haber veren sendin değil mi?"

Nefes direkt karşı çıktı. "Neyin haberini polise vereceğim ki?"

"Fuhuş baskını." Dedi Rüya ama diğerlerinin de bakışlarının ona döndüğünü görünce söylediğine pişman olmuş gibi başını öne eğdi.

Fakat bu Nefes'i daha da keyiflendirdi. "Ne yani fuhuş yaparken mi basıldın?"

Rüya sinirle başını kaldırıp, "Ağzını topla." Diyerek üzerine yürümeye yeltenince onu durdurup kulağına yaklaştım. Bugünkü provada resmen rolleri değişmiştik. "Bilerek yapıyor, uyma şuna."

Rüya kızgın ifadesiyle bana baksa da kaşlarımı kaldırdığımı görünce gönülsüzce başını salladı ardından Nefes'e sert bir bakış attı. "Senin ne düşündüğün umurumda değil."

Nefes gülmeye devam ederken ellerimi birbirine ırttım. Biraz daha provayı başlatmazsam çıkacak kavgayı ben bile durduramayacaktım. "Hadi bir an önce başlayalım."

Tüm ekip her zamanki yerini aldığında Loda da müziği başlattı ve çok geçmeden kendimizi müziğin ritmine bıraktık.

Rüya nmdeki sehpaye elindeki kahvenin birini bıraktığında sigaramı dudaklarımla buluşturdum. Dn geceki gibi fakat daha korkusuz bir halde balkondaydım ve Rüya'nın daha önceden önüme bıraktığı küçük kâğıda bakıyordum. O kâğıtta Kartal'ın numarası vardı ve ben hâla onu arayıp aramama konusunda kararsızdım. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama kararsızlığımın en büyük etkeninin Kartal olduğunu biliyordum. Onunla çalışmaya başladığım andan itibaren kendimi karanlık bir ormanın içinde bulacakmışım, bir daha da o ormandan hiç ıkamayacakmışım gibi garip bir his yüzünden gelgitler yaşıyordum.

Rüya bakışlarımdaki kararsızlığı görünce sabahtan beri tekrarladığı cümleyi yeniden tekrarladı. "alışmak zorunda değilsin eminim bir şekilde babama kendimi affettirebilirim."

Sigaramın dumanını gecenin karanlığına karıştırdım. Bakışlarım da bir yandan dn geceki ağacın oradaydı. Etrafta birileri ya da karaltı görünmese de oraya bakmaktan kendimi alamıyordum. "Sürekli babandan ya da senden geinemem."

"Aşk olsun." diyerek kırgın bir bakış attı Rüya. "Biz seninle kardeş gibiyiz aramızda paranın lafı olmaz."

İyimserliği karşısında gülümsedim. Farkında değildi ama bu iyimserliği, kararlılığımı daha da perinliyordu. "Biliyorum ama başka türlü de kendimi rahat hissedemem. Sen de beni anla."

Rüya, "Ama." Diyerek karşı çıkınca daha fazla itiraz etmemesi için elimi kaldırdım. "Yarın sınavın var." Havadaki elimin parmakları kapıyı işaret etti. "Gidip biraz ders çalışsan iyi olacak."

Rüya'nın gözlerindeki kırgınlık ifadesi birkaç dakika sürdü çünkü o haline devam ederse kızacağımı çok iyi biliyordu. "Hmm." Dedi işveli bir şekilde sırtarak. "Demek Zeus'unla baş başa konuşmak için beni başından kovuyorsun."

Rüya'nın her zamanki imalarının başladığını görünce yanımdan bir an önce gitmesi için balkondaki terliğe uzandım. Rüya da ne

yapacağımı anlayıp direkt elindeki kahveyi işaret etti. "Atma bak yanarım." Diyerek koşar adımlarla içeri girdi.

Rüya'nın arkasından gülümseyerek başımı iki yana sallayıp yeniden sigaramdan bir nefes çektiğimde Ekin'in balkona çıktığını gördüm. Beni fark eder etmez balkon demirlerine yaslanıp, "N'apıyorsun?" Diye sorunca elimdeki sigarayı gösterdim.

Tam karşımızdaki apartmanda, bizim gibi en son dairede oturuyorlardı ve balkonlarımız birbirine bakıyordu.

Gecenin sessizliğinden dolayı onu rahatça duyabilmeme rağmen yaslandığı yerden doğrulup telefonumu işaret ettiğinde aynı anda telefonum çaldı. Arıyordu... Telefonu açmamla birlikte bir kez daha, "Balkonda tek başına n'apıyorsun?" Diye sordu.

Sabahki duyarsızlığının devam edeceğini bile bile, "Bir karar vermeye çalışıyorum." Dedim ve biten sigaramı kül tablasına bastırdım.

Sigaram ezildikçe içimden buruk bir his yükseliyordu. Mutluluğu elinde alınmış bir çocuk gibi gözlerim, yaştan şeffaf bir duvar örüyordu görüş alanıma.

"Ne kararıymış o? Sabah bahsettiğin Rüya ve para mevzuları mı?"

Omuzlarımı düşürüp izmariti elimden bıraktım ve bakışlarımı ona çevirdim. Balkon demirlerinden epey uzaklaşmış, bedeni kapıya yaklaşmıştı. "Evet, onlara epey yük oldum."

Ekin tam bir şey söyleyecekti ki arkadan Yamaç'ın sesi duyuldu. Ekin'i içeri çağırıyordu. Ekin içeriye doğru baktıktan sonra tekrardan bana döndü. "Pes atıyorduk, hava almak için balkona çıkmıştım şimdi girmem gerekiyor. Sonra konuşalım."

Dümdüz bir sesle, "Tamam." Diyerek telefonu kapatmaya yeltendiğimde sesini duydum. "Ne karar alırsan al yanımdayım liderim."

Zoraki gülümseyip telefonu kapattım. Ben telefonu kapatınca Ekin el salları gibi elini kaldırıp içeri girdi. Bir süre arkasından baktım.

Havanın sıcaklığına rağmen kalbim buz gibi, dünyayla iletişimini kesmiş bir haldeydi. Boşluğa doğru omuzlarımı silkip elimde kalan telefona boş gözlerle baktım. Daha sonra da Kartal'ın numarasını tuşladım.

Telefon hemen açılmadı, açılacak gibi de durmadı. Daha fazla çaldırmamak için telefonu kapatıyordum ki Kartal'ın o kendine has

tok sesini duydum. "Alo."

Sesini duymamla beraber tenimin sıcaklığına anında soğuk bir örtü serildi. Huzursuzluğumun ses tonuma yansımamasını umarak, "Kartal, ben Metis." Dedim ve dün geceki konuşmamıza atıfta bulundum. "Dediğin gibi Enis'ten numaranı aldım."

En azından *nasılsın* diye halimi hatırlımı sormasını bekledim ama o direkt, "Dinliyorum." Dedi.

Yalnız ses tonu ilk açtığındaki gibi değildi. Her ne kadar kabalığını korusa da altta yatan belli belirsiz alay tınısı duyuluyordu.

Dişlerimi sıkarak telefonu yüzüne kapatma isteğimi bastırmaya çalıştım. Muhtaçlığım yüzünden onun sözüne gelmişim ve şimdi aksi bir şey söyleyemiyordum. Lafı uzatmadan, "Teklifini kabul ediyorum ama öncesinde sormak istediğim bazı sorular var." Dedim.

Soğuk bir sesle, "Sor." Deyince iyice sinirlendiğimi hissettim. Kararsızlığıma olumsuz yönde yardımcı oluyordu haberi yoktu. "Telefonda olmaz. Yarın, atacağım konuma gelebilir misin?"

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Ya çağırmamdan hoşlanmamıştı ya da kafasında yarınki planlarını tartıyordu. Çok kısa bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Öğleden sonra gelirim." Dedi.

"Tamam, öğleden sonra atarım." Dedim ve başka bir şey demesini beklemeden telefonu kapattım. Zaten dese bile söyleyecekleri daha çok sinirlerimi bozacağı yönündeydi.

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Aslında muhtaçlığımın tek sebebi, o mafyaydı. Sıkıntıyla soludum.

Bu ülkeden bir an önce gidebilsem. Ölmeden bunu bir başarabilsem...

Zihnimde tekrarlanan cümlelerin önünü, keskin bir bıçak gibi kesen ölüm kelimesi oldu. Ölüm aklıma gelince gözlerim yeniden ağacın altına kaydı. Şu anda kimse yoktu fakat içimden bir ses izlendiğimi söylüyordu. Daha fazla oyalanmadan içeriye girip yatmak için doğruca odama geçtim.

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda Rüya'nın koşuşturmalarını duydum. Sınavı öğleden sonra olmasına rağmen şimdiden telaşa düştüğü belliydi. Haline tebessüm ederek yataktan kalkıp odadan çıktım ve onu mutfakta buldum.

Benim adımlarımın rotası kahve yapmak için ocak olurken o, masada bir şeyler atıştırıyordu. "Günaydın." Dedim ve kahve paketiyle cezveyi elime aldım. "Sınava hazır mısınız?"

Rüya çikolata sürmeye çalıştığı ekmeğini ağzına götürdü. "Hazır gibiyim ama aynı zamanda tüm çalıştıklarımı unutmuş gibiyim." Sesi, ağzındaki lokmasından dolayı boğuk çıkmıştı.

"Hep aynısı olur ama sınavda aklına gelir, merak etme."

"Umarım." Dedi Rüya ve dikkatli bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. "Söyle bakalım, akşam Zeus'u aradın mı?"

Umursamaz görünmeye çalışarak başımı sallayıp cezveye kahve ile suyu koydum. "Evet, bugün onu Baraka'ya çağıracağım."

Rüya'nın öksürme sesi eşliğinde cezveyi ocağı bırakıp bakışlarını Rüya'ya çevirdiğimde elindeki bardaktan su içmeye çalıştığını gördüm. Suyunu içer içmez, "Baraka'ya mı? Orada ne işi var?" Diye sordu.

"İşle ilgili sormam gereken sorular var. Eve ya da kafeye çağıramam." Kafeye çağırmama sebebim biraz maddiyatla alakalıydı ama bunu, Rüya'nın duyduğunda kızacağını bildiğim için kafe sebebini açıklamadım. "Kendimi en rahat hissettiğim yer Baraka. Hem o gelene kadar biraz çalışmış olur, stresimi de atarım."

Rüya bana muzip bir gülümsemeyle göz kırptı. "Belki o da dans ediyordur ve Ekin yerine ekibe onu alırsın."

Dünyaya barışın bile gelebileceğine inanırdım ama Kartal'ın dans edeceğine hayatta inanmazdım. "Kendileri, dansın zarif tanımına pek uymuyor. Daha çok insan pataklama tanımına uyuyor." Deyince Rüya sesli bir şekilde gülmeye başladı. "O konuda haklısın, fazla iri yarı."

"Ayıboğan en doğru tanım."

Rüya bir kez daha güldüğünde kahvem hazırды. Kahvemi alıp yanına geçtim ve her sabah yaptığım gibi Rüya'nın kötü bakışlarının ablukasında kahvaltıdan önce kahve ve sigara ikilimle güne başladım.

Öğleden sonra Baraka'ya geldiğimde içerideki rutubet kokusunun dışarı çıkması için kapıyı biraz aralık bıraktım. Rüya, Eren ve Nefes okuldaydılar. Ekibin geri kalanları da iş başı yapmışlardı.

Ekin ise genel olarak serbest stil çalışsa da son günlerde Yamaç'ın şirketinin lansman çekimlerini yapıyordu. Kısacası bugün akşama kadar tek başıyım.

Kartal'a bulunduğum yerin konumunu atıp o gelene dek çalışmak için annemin eski teybinde müziği açtım ve ekibimle birlikte ortak yaptırdığımız, neredeyse deponun bir duvarını komple kaplayan boy aynasının karşısına geçip dans etmeye başladım.

Ne kadar bir süre dans ettiğimi bilmesem de –ki dans ederken kendimi kaybettikten dolayı uzun bir süre demekti bu- soluklanmak için durup yanımda getirdiğim şişeden kana kana su içtim ardından yeniden müziği açıp dansıma başladım. Biraz dans edebilmişim ki baştan ayağı simsiyah giyinen Kartal'ın yansımasını aynada gördüm.

Baraka'nın aralık kapısından içeri girip kapısını kapattı ve ellerini ceplerine yerleştirip aynaya yansıyan dansımı izlemeye başladı. Enine ve boyuna öylesine iriydi ki sanki depo, o içindeyken havası sönmüş bir balon gibi küçücük kalmıştı.

Bakışlarımı ondan ayırmadan dans etmeye devam ettim.

Sokak dansı yaptığım için hareketlerim sert ve hızlıydı ama Kartal hiçbir hareketimi kaçırmıyor, gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. Herhangi bir sıkılmışlık belirtisi de göstermiyordu. Birinin, dansımı izlemesinden haz alıyordum hatta beğeniyle izlediğinde kalbimin dört nala koşuşuna mani olamıyordum ve şu an Kartal'dan aldığım enerji tam da bu yöndeydi. Sırf bu yüzden dansımı sürdürmeyi istedim fakat onu daha fazla gereksiz yere bekletmek istemediğim için hızlanan nabzıma rağmen müziği kapatıp dansıma son vererek nefes nefese ona döndüm.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, dümdüz yüzüme bakıyordu lakin pencereden yüzüne vuran güneş, koyu gözlerindeki tehlikeyi bariz bir şekilde parlatıyordu.

Sigara yüzünden eskisinden daha çabuk yorulduğum için yorgun bir sesle, "Hoş geldin." Diyerek ona doğru bir adım attım fakat o yerinden kıpırdamadan sadece başını sallamakla yetindi ve bakışlarını üzerimden ayırıp etrafında gezdirdi. Tavana, duvarlara, zemine, devasa aynaya ve annemin eski teybine... Hepsine tek tek baktı.

Sonunda da, "Yarışmaya hazırlanmak için fazla küçük bir yer değil mi?" Diye sordu.

Onun baktığı gibi etrafa baktım. Haklılık payı vardı, özellikle 10 kişi aynı çatı altında olduğunda hareketli danslarda alan kıtlığı yaşıyorduk ama dans edebilecek başka bir yerimiz olmadığı için burası bize göre velinimetti.

Derin bir solukla nefes nefese kalan göğsümü sakinleştirmeye çalıştım. "Bahisler sayesinde burayı kazandık."

Kartal'ın çevreyi inceleyen bakışları direkt yüzümü buldu. "Bahis?"

Ama ne kadar derin nefesler alırsam alayım işe yaramıyor, bir türlü göğsümün altında çırpınan kalbim sakinleşmiyordu. Tekrardan güçlü nefes almak yerine bu defa kalp atışlarımın ve soluklarımın düzene girmesi için elime aldığım su şişesiyle banka oturdum. "Bazı geceler sokak yarışları düzenlenir. Biz de yarışmanın yapılacağı alana gider, orada yarış öncesi başka dans ekipleriyle dans atışması yaparız. Hem eğlencelidir hem de atışmayı kazanan ekibe para verilir. Biz paramızı buraya çevirdik."

Su şişesini dudaklarımla buluşturduğumda Kartal'ın hafifçe kıstığı bakışları dudaklarıma indi. Yerindense hâlâ kıpırdamamıştı. "Sen ekibin lideri misin?"

İçtiğim sudan dolayı sorusuna cevap verememiştim. Onun bakışları da hâlâ dudaklarımdaydı ama bu defaki hedefi alt dudağımın üzerinde kalan su damlasındaydı. "Lideriyim." Dediğimde damlanın çeneme doğru yol yapışını izledi.

Bu hareketiyle kalbim birden tekler gibi oldu ve tenimin altındaki bir noktada tuhaf bir ısı belirdi. Isıdan kurtulabilmek için alelacele, "Seni buraya barmaidlik hakkında konuşmak için çağırdım." Dedim.

Ellerini ceplerinde bırakmakta ısrarcı gibiydi ama geriye doğru bir adım atarak sol omzunu Baraka'nın duvarına yasladı. "Dinliyorum."

Elimdeki şişeden destek almak istercesine hafifçe sıkıp, "Hâlâ benim barmaidlik yapmamı istiyor musun?" Diye sorduğumda şişeden çıkan sesle bakışları şişeye kayd.

Çok kısa bir an şişeye baktıktan sonra karanlık bakışları bir kez daha yüzümü buldu ama bu defaki karanlık, yıldızların ve ayın parlatmadığı gökyüzü kadar ürkütücüydü. "Erkek arkadaşın izin vermez sanıyordum."

Ses tonunda küçümseme mi vardı yoksa acıma mı vardı tam olarak anlamamıştım ama tınısı canımı sıkmaya yetmişti. Kaşlarımı çatmaktan çekinmeyerek, "Erkek arkadaşım bana karışmaz." Dedim sertçe. Doğruyduda... Ekin bu zamana kadar hiçbir konuda bana karışmamıştı. "O gece biraz içmişti, hepsi bu."

Kartal anladığını belli edercesine başını salladığında konunun Ekin üzerinden gitmesi için -sanki barmaidlik yapmamı istediğini söylemiş gibi- bütün gece boyunca üzerine düşündüğüm sorularımı sormaya devam ettim. "O gün de dediğim gibi ben daha önce hiç barmaidlik

yapmadım. Yani o işi anlamıyorum, müşterilere yetişemeyebilirim. Bu sorun olmayacak mı?"

Yaslandığı yerdeki rahat istifini bozmadan, "Zamanla öğreneceksin, yetişemediğin yerlerde ben devreye gireceğim." Dedi.

"Ya sarhoşlar." Bir an cümlenin devamını nasıl getireceğimi yanlış anlaşılmaktan korktuğum için getiremedim. "Nasıl desem, yani bana sıkıntı çıkarırlar mı ya da..."

Kartal konuşmakta zorlandığını görünce, "Eğer asılan biri olacak mı diye sorun ediyorsan." Dedi ve kaşlarını çatarak tereddütsüz sesle konuştu. "Benim yanımdayken kimsenin cesaret edeceğini sanmıyorum. Sana asılmalarını izleyecek ve izin verecek bir adam değilim, rahat ol."

"Ya sen yokken?"

Çattığı kaşları eski düzenini alırken tek kaşı yavaşça havalandı. "Seni gözümün önünden ayırmak gibi bir niyetim yok. Bana yardım etmen için seni işe alıyorum. Hep yana yana çalışacağız. O yüzden aklından geçen tedirginliklerini unut."

Onu tanı mıyordum ama sözlerinde, garip bir şekilde dürüstlük seziyordum. Zaten fiziği de sözlerini destekliyordu. Bir erkeğin cesaret edip de kolay kolay onu karşısına alabileceğini düşünmüyordum.

Başımı hızlıca sallayıp aslında benim için sorun olan ve onu buraya çağırmandaki asıl sıkıntımı sormak için dudaklarımı araladım. "Peki ya polis?" Diyerek oturduğum yerden ayağa kalkıp ona doğru adımlamaya başladım.

Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Hatta kırpmadığına bile bahse girerdim. Muhtemelen hesap yapıyordu daha doğrusu ona soracağım bir sonraki soruyu tahmin etmeye çalışıyordu. Aramızda biraz mesafe kala durdum. "Yeniden bir baskın olur mu? Ya da barlarda fuhuş çok olur mu?"

Görünürde saçma bir soru olduğunun farkındaydım ama mafya konusunda kendimi korumaya almalıydım.

Yüzüme dikkatle baktı. Alnıma, yanaklarıma, çeneme, dudaklarıma... En sonunda gözlerimde durdu ve dudaklarını bilmiyorum anlamında kıvırdı. "Olabilir de olmayabilir de. Bunun önüne çalışanlar değil, işletme sahibi geçer. Onun müsaade ettiği kadar olur."

Vereceği cevaptan dolayı nefesimi tutmuştum. Bakışlarını gözlerimden ayırıp tekrardan deponun içinde gezdirdiğinde tuttuğum nefesimi ona belli etmeden yavaşça verdim. Bir sır sakladığımı fazla belli ediyor gibi hissediyordum ve içimden bir ses, Kartal'ın bunu fark ettiğini söylüyordu. Yanılmadığımı da sözlerindeki imasından anladım. "Ama derdin yarışmaysa seni ve yarışmanı bağlamaz."

Cevap vermediğini görünce Baraka'yı incelemeyi bıraktı. "Mekân yarın yeniden açılacak. Sabah 10'da orada ol, işe alınma prosedürlerini yapacaksın. Gecesine de benimsin. Gece boyunca ben ne dersem onu yapacaksın."

Sözleri karşısında sertçe yutkundum. Bu anı tuhaf birkaç dakika takip etti ve aynı tuhafılıkta bir etki yaratarak ikimizi de içine hapsetti. Onu gördüğüm andan beri o bana baktıkça kendimi karanlık bir odaya kapatılmış gibi hissediyordum. En kötüsü de o karanlıktan kaçmak yerine karanlığın üzerime sinmesine izin vererek kalmaya devam ediyordum.

Ortamın havasından çıkabilmek için, "Gerçekten barmaidlik yapabileceğime inanıyor musun?" Diye sordum. Çünkü benim inancım hiç yoktu. "İçkileri bile doğru dürüst tanımıyorum ve paniklersem sakarlığım tutar, o zaman da içki şişelerini kırabilirim." Şu an onu neden vazgeçirmeye çalıştığımı dair hiçbir fikrim yoktu. Her söz kontrolüm dışında ağızımdan çıkıyordu.

Kendimi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Kartal söylediklerimi tartıyormuş gibi bir süre daha yüzüme daha doğrusu gözlerimin içine bakmaya devam etti. Tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyordum ama çalışmamı isteğinden vazgeçmiş gibi hissediyordum.

İçimde birden panik filizleri belirdi. Kartal beni işe almazsa kirayı ödeyemezdik. Kirayı ödeyemezsek de kapının önüne konurduk. Başka işe de tecrübesizliğimden dolayı alınmaz, tek tecrübem olan muhasebe işine de bir tanıdık olmadan hemen başlayamazdım. Rüya'nın babasının ise bir daha kefil olacağını hiç zannetmiyordum.

Tedirginlikle alt dudağımın kenarını kemirmeye başladım. Bir yandan da az önceki patavatsızlığımı küfürler ediyordum.

Kartal'ın bakışları kemirmeye çalıştığım dudağıma kayınca tedirginliğimi anlamış gibi dudağının sağ kenarını hafifçe yukarı

kıvırdı ardından gözlerini yeniden gözlerimle buluşturdu. "Gel benimle."

Kendimi tüm olumsuz cevaplara hazırlamıştım ama gel benimle demesini hiç beklememiştim. Şaşkınlıkla, "Nereye?" Diye sordum.

"Sana barmaid olup olmayacağını göstereceğim."

Yepyeni bir şaşkınlık daha bana eşlik ederken, "Nerede?" Diye yeniden sordum.

Sorduğum soruyla dudağının diğer kenarı da yukarıya doğru kıvrıldı. "Gidince görürsün."

Bir anlığına kararsız kalsam da parasızlık, kararsızlığımı alaşağı edince başımı salladım. Kartal da başımı salladığını görünce bedenini kapıya doğru döndürdü.

Hızlı adımlarla peşinden ilerledim. O motosikletine binip çalıştırırken ben de Baraka'nın kapısını kilitleyip yanına gittim.

Motosikletini göz ucuyla süzüp, "Motosikletle mi gideceğiz?" Diye sordum. Aslında bunu gideceğimiz yeri öğrenebilme umuduyla sormuştum. Belki mesafesinden dolayı yerini söyler diye düşünmüştüm.

Lakin umduğumun aksi bir karşılık verdi. "Hâlâ bana güvenmiyorsun?"

Karşısında dik bir duruş sergilemek istedim ve bunu beden dilime de yansıtarak, "Elbette güvenmiyorum." Dedim.

Bu onu yeniden gülümsetti ama gülümsemesi az öncekinden daha da karanlıktı ve hiç güven vermiyordu. "Ben de bana güvenmezdim." Diyerek kaskı uzattı. "Atla."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama beni korkutmak için söylediğinin farkındaydım. Büyük olasılıkla onun bir türlü çözemediğim karanlık tarafından çekiniyor olmamdan hoşlanmıştı ve bunun üzerine gidiyordu.

Madem para uğruna bir süreliğine bu adama katlanmak zorundaydım öyleyse köprüyü geçene dek ayıya dayı demeliydim.

Ona cevap vermeden elindeki kaskı alıp başıma geçirdim ve o geceki gibi arkasına yerleştim. Dikkatimi ilk olarak çeken, kaskın içine sinen kokusu oldu. Galiba kullandığı şampuanın kokusu sinmişti ve ferah bir koku vardı.

Ondan ilk kez alkol kokusu dışında başka bir koku aldığımı fark ettiğim sırada tıpkı o geceki gibi tok bir sesle, "Sıkı tutun." Sözlerini

duydum. Lakin o yine tutunmama fırsat vermedi. Bana tutun derken bile beni kendinden koparacak bir hızda, tabiri caizse motosikleti uçurur gibi hareket ettirdi. Can havli miydi tutunma hissi miydi bilmiyordum ama bedenim geriye düşmeden kollarımı beline sardım.

Kollarımın altındaki bedeni kaskatıydı, aynı zamanda parmaklarımın karnının üzerinde birleşmesi imkânsızdı. Anca bacaklarla sarıldığında bedeni çevrelenebilirdi.

Kafamın içinde cirit atan saçma düşünceler yüzünden bedenine tutunmak içimde nahoş bir his yaratınca ellerimi bedeninden ayırıp siyah tişörtünü tutmaya çalıştım. Vücudunun genişliğinden dolayı tişörtü teninden ayırmak zor olsa da en sonunda avuç içlerimde tutmayı başarabildim.

Yaklaşık 15 dakikalık bir mesafenin sonunda önünde durduğumuz bara baktım. Bizim evin güzergâhına ters düştüğü için daha önce bu bara hiç gelmemiştim ama adını çok duymuştum. Dış görünüşü, 80'lerden fırlamış gibi dursa da içerisinin son derece modern olduğunu aldığım duyumlardan biliyordum. Sahibi, dış cephesinin ilk açtığı haliyle kalmasını özellikle istemiş ama içerisinin de değişen teknolojiye ayak uydurmasını sağlamıştı.

Kartal'ın, "Tişörtümü sevdin galiba." Sözlerini duyunca düşüncelerimden çıktım ve parmaklarımın hâlâ Kartal'ın tişörtünü tuttuğunu gördüm.

Ateşe değmiş gibi ellerimi geri çekerken Kartal'ın tişörtünün tuttuğum yerleri de buruş buruştu. Hızlıca motosikletten inip kaskı çıkardım. "Çok hızlı kullanıyorsun ve başımı döndürdün, hemen inemedim." Diye aklıma ilk gelen yalanı söyledim. Hâlbuki bu defa başım dönmemişti sadece barın dış görüntüsünü izlemeye kendimi kaptırmıştım.

Sözlerimi tamamladığımda Kartal da motosikletten inip kapıya doğru ilerlemeye başladı fakat yüzünde adlandıramadığım tuhaf bir ifade vardı. "Sevindim." Dedi sadece ve ilerlemeye devam etti.

Neden öyle dediğini anlamamıştım. Hızlı kullandığını söylememe mi, hemen inememe mi yoksa başımı döndürmesine mi?

Kafamın içi karmakarışık bir halde peşinden ilerledim. "Neye sevindin? Hem biz neden buraya geldik?" Diye sorduğumda bardan içeri girdik.

İçerisi tam da aldığım duyumlar gibi dış görünüşüne oldukça zıt bir ambiyanslıkta moderndi.

İçeri girer girmez sorduğum ilk soruya cevap vermek yerine onu es geçerek ikinci sorduğum soruya yanıt verdi. "Barmaidlik yapacaksın."

Çalan müzikten dolayı sesi yüksek çıkınca belki kalınlığından dolayıldı bilmiyordum ama bana biraz ürkütücü gelmişti. Sakin bir tonla konuşmasını bu sese tercih ederdim. Bakışlarımla barın içini işaret ederek, "Burada mı?" Diye sorduğumda ses tonum da yüzümün ifadesi kadar şaşkınlık barındırıyordu. "Şimdi mi?"

Bakışlarını birini arıyormuş gibi etrafta gezdirdiği için bana bakmadan başını salladı. "Burası bir arkadaşşıma ait. 1, 2 saatlik fazla eleman işine gelecektir. Hem bu saatlerde çok fazla müşteri olmadığı için zorlanmazsın."

Bir an bar tezgâhında yalnız olacağımı ve az müşteriyle kaderime terkedileceğimi hissettim. Yüksek sesle, "Sen yanımda olmayacak mısın?" Diye telaşlanınca bedenini bana çevirdi.

Görüş alanımı kapatan uzun bir duvar gibiydi ve o tam karşımdayken göğüs kafesinden başka hiçbir şey göremiyordum. Yüzüne bakmak için çenemi yukarı kaldırdığımda onun da hafifçe üzerime eğildiğini gördüm.

Ilık nefesi saçlarımla arasına karıştığına, "Seni burada da yalnız bırakmaya niyetim yok." Dedi ve göz kırparak belli belirsiz sırıttı. Gülümsemesi fazla gizem doluydu. "Birazdan geleceğim, ben gelene kadar bir yere kaybolma."

Yine karanlığın üzerime sindiğini hissediyordum ve tek yapabildiğim başımı sallamak olmuştu. Kartal benden uzaklaşıp ortadan kaybolunca derin bir nefes alıp bar tezgâhını izlemeye başladım. Sarışın, uzun boylu genç bir adam önündeki birkaç müşterisine içki servis etmekle meşguldü. Hareketleri ağırdı muhtemelen müşterilerin azlığından dolayı kaygısızca çalışıyordu.

Çok geçmeden Kartal, yanında ondan bir kafa boyu kısa bir adamla beraber içeriden çıktığında gözleri direkt beni aradı. Bıraktığı yerde görünce de yanındaki adama beni işaret etti. Adam, birkaç şey söyleyip yanından ayrılarak bar tezgâhın yanına gidince Kartal da adımlarını durdurmadan yanıma geldi. "2 saatlik mesain başladı, hazır mısın?"

Yüzümü bar tezgâhındaki adama çevirdim. "O sarışın adamla birlikte mi çalışacağım?"

Sorumun cevabı için yeniden Kartal'a döndüğümde kimi sorduğumu bildiği için onlara bakmak yerine bana bakmaya devam ettiğini gördüm. Soğuk bir sesle, "Benimle çalışacaksın, o bugünlük izinli." Deyince bir kez daha onlara baktım. Sarışın barmen gülümsüyordu. Anlaşılan izinli olmasına sevinmişti.

Barmen üzerindeki önlüğü çıkarırken Kartal'la birlikte o yöne doğru ilerlemeye başladık. Bir yandan da bedenim tedirginlikten dolayı kasılıyordu. İçki şişelerini kırmaktan fazlasıyla çekiniyordum. Tek dileğim tedirginliğimin bana çelme takmamasıydı.

Biz bar tezgâhına geçtiğimizde barmen gitmiş sadece Kartal'la birlikte içeriden çıkan adam kalmıştı. Adamın karşısında durunca beni tahmin ettiğimden daha sıcak bir gülümsemeyle selamladı. "Bu sektörde yeniymişsin."

Samimiyeti, beni sakinleştirmek yerine daha da tedirgin yaptı çünkü olası kırdığım her şişede iyi niyetini suiistimal edecektim gibi hisle dolmamı sağlamıştı. Terleyen avuç içlerimi üzerime sürüp, "Evet." Dedim ve kaçamak bakışlarla Kartal'a baktım. Barmenin çıkardığı önlüğü anlamadığım bir şekilde eliyle kontrol ediyordu. "İlk kez çalışacağım." Dediğimde Kartal aldığı önlüğü geri bırakıp yanımıza geldi. "Başka önlük var mı?"

Adam, "Var, getiriyorum." Diyerek içeri gidince merakla bıraktığı önlüğü işaret ettim. "O önlüğün nesi var?"

"Sıcak." Dedi sesindeki gariplikle. "Barmenin beden sıcaklığı işlemiş."

Söylediğini idrak etmemle tedirginliğimin uçup gitmesi aynı anda oldu. Dumura uğramakla gülmek arasında gidip geldim. Demek ki fazla titizdi ve başkasının kullandığı bir eşyayı kullanmak istemiyordu. Alaya vurgu yapan bir sesle kollarımı göğsümde bağladım. "Bu kadar mı hassassın, başkalarının eşyalarını kullanmak seni rahatsız mı eder?"

Tek kaşı yavaşça havalandı ve bakışları, beyaz eşofman altı ile beyaz crop büstiyerimin üzerinde çok kısa bir an gezindi. Yeniden gözlerime bakıp, "Önlüğü ben değil, sen giyeceksin." Deyince gülümsemem yüzümde soldu. "Ben sadece sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

Konuşmak için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamayınca öylece Kartal'ın yüzüne bakakaldım. O da bana bakıyordu ve

gözlerinde zafer parıltıları vardı.

Çok geçmeden omzumun üzerinden arkamdaki bir noktaya bakınca adamın geldiğini anladım. Adamı görmesem de varlığını hissediyordum.

Yan tarafımdan önlüğü Kartal'a uzatıp, "Kolay gelsin." Diyerek yanımdan uzaklaşınca Kartal, önlüğü başımın üzerinden geçirdi. "Ve evet. Başkasının sıcaklığı işlemiş bir kıyafeti ne kendim kullanırım ne de bir erkeğin sıcaklığı işlemiş bir kıyafeti yanımdaki kadına giydiririm. Bu konuda fazlasıyla hassasım."

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Metis, Kartal'ın teklifini kabul etti ve bundan sonra ikiliyi daha çok yan yana okuyacağız.

Bakalım Ekin, bunu duyduğunda tepki verecek mi yoksa yeniden umursamayacak mı?

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🤝

7. Bölüm "Zincirin İlk Halkası"

Şarkı: Bazzi - Fantasy

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"ZİNCİRİN İLK HALKASI"

Barmen üzerindeki önlüğü çıkarırken Kartal'la birlikte o yöne doğru ilerlemeye başladık. Bir yandan da bedenim tedirginlikten dolayı kasılıyordu. İçki şişelerini kırmaktan fazlasıyla çekiniyordum. Tek dileğim tedirginliğimin bana çelme takmamasıydı.

Biz bar tezgâhına geçtiğimizde barmen gitmiş sadece Kartal'la birlikte içeriden çıkan adam kalmıştı. Adamın karşısında durunca beni tahmin ettiğimden daha sıcak bir gülümsemeyle selamladı. "Bu sektörde yeniymişsin."

Samimiyeti, beni sakinleştirmek yerine daha da tedirgin etti çünkü olası kırdığım her şişede iyi niyetini suistimal edecektim gibi hisle dolmamı sağladı. Terleyen avuç içlerimi üzerime sürüp, "Evet." Dedim ve kaçamak bakışlarla Kartal'a baktım. Barmenin çıkardığı önlüğü anlamadığım bir şekilde eliyle kontrol ediyordu. "İlk kez çalışacağım." Dediğimde Kartal aldığı önlüğü geri bırakıp yanımıza geldi. "Başka önlük var mı?"

Adam, "Var, getiriyorum." Diyerek içeri gidince merakla bıraktığı önlüğü işaret ettim. "O önlüğün nesi var?"

"Sıcak." Dedi sesindeki gariplikle. "Barmenin beden sıcaklığı işlemiş."

Söylediğini idrak etmemle tedirginliğimin uçup gitmesi aynı anda oldu. Dumura uğramakla gülmek arasında gidip geldim. Demek ki fazla titizdi ve başkasının kullandığı bir eşyayı kullanmak istemiyordu. Alaya vurgu yapan bir sesle kollarımı göğsümde bağladım. "Bu kadar mı hassassın, başkalarının eşyalarını kullanmak seni rahatsız mı eder?"

Tek kaşı yavaşça havalandı ve bakışları, beyaz eşofman altı ile beyaz crop büstiyerimin üzerinde çok kısa bir an gezindi. Yeniden gözlerime bakıp, "Önlüğü ben değil, sen giyeceksin." Deyince gülümsemem

yüzümde soldu. "Ben sadece sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

Konuşmak için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamayınca öylece Kartal'ın yüzüne bakakaldım. O da bana bakıyordu ve gözlerinde zafer parıltıları vardı.

Çok geçmeden omzumun üzerinden arkamdaki bir noktaya bakınca adamın geldiğini anladım. Adamı görmesem de varlığını hissediyordum.

Yan tarafımdan önlüğü Kartal'a uzatıp, "Kolay gelsin." Diyerek yanımdan uzaklaşınca Kartal, önlüğü başımın üzerinden geçirdi. "Ve evet. Başkasının sıcaklığı işlemiş bir kıyafeti ne kullanırım ne de bir erkeğin sıcaklığı işlemiş bir kıyafeti yanımdaki kadına giydiririm. Bu konuda fazlasıyla hassasım."

Ses tonunda öylesine dokunaklı bir vurgu vardı ki hâlâ Kartal'a bakıyordum ve ses tonunun, bende yarattığı etkisinden dolayı ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Boğazımın kuruduğunu hissedince yavaşça yutkundum. Bu hareketimle gözleri, boğazıma indi ve boğazımdaki hareketliliği izledi. Bakışları öylesine keskindi ki hiçbir hareketimi kaçırmıyor gibiydi.

Bakışlarındaki odaklılık boğazımı daha da kurutunca boğazımda hafif bir yanma hissettim ve o yanma hissinden kurtulabilmek için, "Ee ilk olarak n'apıyoruz?" Diye sordum ama sesim kuruluğa yenik düştü, hastaymışım gibi hırıltılı bir ses çıktı.

Çıkardığım sese lanet ederken Kartal'ın bakışları yüzümü buldu ve hemen yan tarafımızda kalan içki şişelerinin bulunduğu arka bankoyu işaret etti. "Alkolle aran ne kadar iyi, önce onu anlayalım."

"Bira tercihimdir." Diyerek hafifçe öksürdüm. Aptal hırıltı geçmemiştir. "Diğerleri pek tercihim değildir. O yüzden kırmızı şarap ve rakı dışındaki içkileri ayırt etmem zordur. Onları da renklerinden dolayı ayırt edebilirim."

Kartal, kıstığı kopkoyu gözleriyle gözlerimin içine kısa bir süre daha baktıktan sonra –muhtemelen yüzüne fırlattığım bira aklına gelmişti çünkü kızmış gibi bakmıştı- tok bir sesle, "Hepsini öğreneceksin." Dedi ve bar tezgâhından aşağı yukarı 110 cm mesafesi olan arka bankonun yanına ilerledi. "Buradaki raflar Greendoor'a göre daha az olduğu için içki çeşitliliği de daha az. Greendoor'da daha fazlasıyla karşılaşacaksın."

Ağzımın içinde hoşnutsuzca geveleyerek, "Aman ne güzel!" Deyince Kartal beni duydu ve keskin bakışlarını gözlerimin içine sabitledi. Bir saniye, iki saniye, üç saniye.... Belki de daha uzun süre çözemediğim bir ifadeyle gözlerime baksa da üzerinde durmadan raflardaki içki şişelerini tanıtmaya başladı.

Bakışları üzerimden gidince ona belli etmeden soluğumu verdim ve anlattıklarına kulak vererek gösterdiği şişeleri tek tek inceledim.

O kadar çok içki türü vardı ki... Bir anlığına hepsini aklımda tutabileceğimden emin olamadım. Sadece içki türleri olsa yine aklımda tutardım ama bar takımlarına ve bar terimlerine geçtiğinde kafamı tamamen karıştırdı. Hazırlanan kokteylleri, buzların kırılma şekillerini, tüm bunların servis edilme biçimlerini öğrenmem biraz zaman alacak gibi duruyordu.

Kartal anlatacaklarını bitirdiğinde karmakarışık olduğumu görünce, "Boşuna tedirgin olma. Kulağa karışık geliyor ama alışacaksın." Dedi.

"Fazla karışık." Dedim sıkıntılı bir sesle. "Bir de tüm bunları yaparken müşteriyi bekletmemek lazım değil mi?"

"Kimse bekletilmekten hoşlanmaz."

Kartal'ın dediğine hak verirken bar taburelerine oturan bir çift, "İki bira." Deyince Kartal arkasında kalan buzdolabına yaslanıp, "Müşteriler senindir." Dedi ve koyu gözlerini üzerime dikerek beni izlemeye başladı.

Onun üzerime mihlanan bakışlarıyla gerilmiştim ama en azından birayı tanıyordum ve rahatlıkla bira servisi yapabilirdim. Tek yapmam gereken biraları bardağa döküp onlara servis etmektir. Bu kadar basitti.

Bir anda dolup taşıdığım özgüvenle karşımdaki çifte, "Hemen geliyor." Dedim ve arka bankoya döndüm.

Sağımdaki rafta kalan birayı ve Kartal'ın az önce gösterdiği bira bardaklarını aldım. Tam biraları bardaklara dolduruyordum ki Kartal'ı arkamda hissettim. Bedeni bana değmiyordu ama nefesi saçlarıma çoktan karışmıştı. "Biralarda kendi aralarında alkol oranlarına ve renklerine göre çeşitlerine ayrılır. Alkolsüz bira, düşük alkollü bira ve yüksek alkollü bira." Elimdeki bira şişesini alıp üzerimden uzanarak rafa geri koydu ve bunu yaparken yine bedeni bana değmedi. Buna özellikle özen gösterdiği dikkatimden kaçmamıştı.

"Elindeki düşük alkollü biraydı. Müşteri, düşük alkollü bira istediğinde bunu mutlaka belirtir. Belirtmezse alkollü istiyordur. "

Raftan yeni bir şişe aldığında saçlarımı dağılayan nefesi yüzünden sıcaklık hissedince bedenimi ona çevirmek gibi bir hata yaptım. Şimdi onun iri yarı bedeniyle arka banko arasında sıkışıp kalmıştım. Tek iyi tarafı bedeninin hâlâ değmiyor olmasıydı. Kötü tarafıysa sıcak nefesi artık yüzümü dağılıyordu ve siyah gözlerindeki parıltılar içimdeki sıcaklığa kıvılcımlar bırakıyordu.

Benden uzaklaşmadan ve gözlerini yüzümden ayırmadan bankoya bıraktığım bardağa uzanıp bir sır vermek istermiş gibi dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Müşteriye arkayı dönerek arka bankoda içki hazırlayamazsın. Bar tezgâhının iç kısmındaki çalışma tezgâhında içkileri servise hazır hale getirirsin."

Boğuk sesi ve nefesi kulağıma felç etmişti sanki ve söylediklerini, beynimin algılaması birkaç saniyemi aldı. Belki de daha fazla bir süreydi. Hatta nefes alıp almadığımdan bile emin değildim, beynim uyuşmuş gibiydi.

Uyuşukluk hissiyatıyla boğuşmaya devam ederken önce nefesi tenimden uzaklaştı ardından bedenini önümden çekerek o ana dek fark etmediğim çalışma tezgâhını işaret etti.

En iyi bildiğim birada bile başarılı olmayınca ya da saniyeler önce yaşadığım sebebini bile bilmediğim tuhaf uyuşmanın etkisinden dolayı hissettiğim gerginlikle, "Bana o tezgâhı az önce söylemeliydin." Diye savunmaya geçtim.

Kendimi savunmaya geçmem onu keyiflendirdi ve bunu göstermekten çekinmeyerek dudaklarını hafifçe yukarı kıvırdı. "Önceliğimiz içkilerdi."

İtiraf etmem gerekirse onun laflarının altında kalmamak ve ona sürekli karşılık vermek gibi müthiş bir istekle yanıp tutuşuyordum ama müşteriyi daha fazla bekletmemek için içimdeki isteği zoraki bastırarak sadece başımı salladım.

Ben başımı sallayınca dediği tezgâha geçip elindeki şişeyi ve bardağı işaret etti. "Bardakla servis etme tekniğine gelirsek... Bardağı 45° açıyla eğik tutup birayı dökmeye başlayacaksın ve dökerken bardağın orta kısmındaki kavise doğru dökereceksin. Biraz doldurduktan sonra da bardağı dik konuma getirip şişeyi bardaktan uzaklaştırarak dökmeye devam edeceksin ki böylece fazla köpük elde edeceksin."

Bir an Kartal'a *sen ne anlatıyorsun, dök geç işte* diyecektim ama sonra kirayı ödeme zorunluluğum aklıma gelince susmayı tercih ederek izlemeye devam ettim.

Kartal bana tekniği anlatırken aynı zamanda birayı anlattığı şekilde bardağa döküyordu –biraz da şov yapıyordu- ve yaptıkları eline fazlasıyla yakışıyordu.

Bardakla işi bitince zafer edası eşliğinde boş bardağı bana uzattı. "Sıra sende."

Yaptığı şov hariç teknik kolay gelmişti. İtiraz etmeden elindeki bardağa uzandım. "Şov yapmam da şart mı?"

Aslında bunu, kızdırmak için ona söylemiştim ama umduğumun aksine o bununla daha da eğlendi. "Şov yapabiliyorsan sahne senindir."

Tek kaşımı kaldırıp elimdeki bardağı 45° eğdim. Ona bakmadan, "Ben şovumu sadece dansta yaparım." Dedim ve birayı onun anlattığı gibi dökmeye başladım.

İlk bir iki saniye, onun bakışlarının derinliğinden dolayı ellerim titrese de çabuk toparladım ve bardağı doldurup onun gibi köpük elde ettim.

Bu defa zafer edasıyla bakma sırası bendeydi. Zafer edası eşliğinde ona göz kırpmayı da ihmal etmeyip diğer hazır olan bardakla beraber müşteriye uzattım.

Aslında biralarını geciktirmiştik ama ikili öyle koyu muhabbete dalmıştı ki benim uzattığım biraları fark etmediler bile. "Biralarınız hazır." Deyince nihayet bana döndüler ve içkilerini alıp bar tezgâhından uzaklaştılar.

Arkalarından baktım. Mutlu bir çift oldukları bakışlarından belliydi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Hatta adamın, kadını dinlerken gözlerinin içi gülüyordu. Hayatında daha önce böyle bir ses ya da konu duymamış gibi büyülenmiş gibi bakıyordu.

Ekin'in tam aksi...

"Dansta iyisin." Düşüncelerimden beni çıkaran Kartal'ın sesi oldu. Ona döndüğümde tezgâha yaslanmış bir halde aynı çifte bakarken gördüm.

Ben dönünce onun da bakışları üzerime çevrildi ve gözlerinde iç yakıcı diye tabir edebileceğim bir parıltı belirdi. "Gerçekten iyisin."

Söz konusu dans olduğunda karşımdaki kişi kim olursa olsun övünmeyi kesinlikle çok seviyordum. Muzip bir tavırla, "İzlediğin daha hiçbir şeydi. Özellikle ekibimle bir araya geldiğimizde görsel şölen yaşıyoruz diyebilirim." Dedim ve bir anda engel olamadığım bir içgüdüyle onu kapişmaya davet ettim. "Eğer izlemek istersen 2 hafta sonra yeni bir dans kapişması olacak. Oraya beklerim."

Kartal'ın kaşı sorgularcasına kavislendi. "Nerede?"

"Henüz belli değil. Gelmek istersen kesinleştiği zaman yerini haber veririm."

Kartal başını salladı ama gelip gelmeyeceği konusunda hiçbir şey demedi. Belki de gelmek, izlemek istemedi o yüzden sessiz kaldı.

Sessiz kalması, nedenini bilmediğim bir şekilde canımı sıktı. Bunu, ona da belli etmemek için çalışma tezgâhının seviyesindeki musluğu işaret ettim. "O nedir?"

Kartal bakışlarını işaret ettiğim yere çevirmeden önce yüzümü dikkatle süzdü. Aslında bunu ilk kez yapmıyordu. Sanki ne düşündüğümü görüyor, ne hissettiğimi anlıyor gibi bakıyordu her defasında ve garip bir şekilde ben de anlamasını ister gibi gözlerimi ayıramıyordum onun bakışlarından. İzin veriyordum.

Bir süre daha baktıktan sonra ifadesini bozmadan işaret ettiğim yere baktı. "Bardakları yıkama yeri." Dedi ve yıkanmayı bekleyen bardakların yanına gitti. "Müşteriler gelene kadar bunları yıkarsan daha sonra sıkışmazsın. Hemen yıkamaya başla."

Son söylediği kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Hayretler içinde ona baktım. "Ben mi yıkayacağım?"

"Evet sen..." Dudakları şaşkınlık ifademden eğlenir gibi büküldü. "Sadece içki servis edeceğini düşünmedin değil mi?"

Dürüst olmam gerekirse sadece içki servis edeceğimi düşünmüştüm. Düşüncelerim, bardak yıkamanın yanından dahi geçmemişti. Tabii bunları Kartal'ın bilmesine gerek yoktu. Ukala görünmemek için, "Hayır." Dedim ve bardakların yanına geçtim.

Kartal da az ilerimde durarak geldiğimizden beri neredeyse sürekli yaptığı eylemini gerçekleştirdi. Yani, tezgâha yaslanıp beni izlemeye başladı.

Bardak yıkamak zor değildi. Zor olan onun keskin bakışları altında bunu gerçekleştirmekti. İster istemez ellerim birbirine karışıyordu ve bardakları kuruması için kapatırken birbirine çarpıyordum. Daha

fazla izlemesine dayanamayınca, "Sen sürekli beni mi izleyeceksin?" Diye çıkıştım.

Biraz çekinmesini kendini toparlamasını bekledim ama Kartal beni bir kez daha yanıltmayı başardı. "Evet, sürekli seni izleyeceğim."

Böyle bir cevap vermesini beklemediğim için boş bulunarak, "Neden?" Diye sordum.

Yüzünde adlandıramadığım tuhaf bir ifade belirdi. Bana kalırsa sırtışını maskelemeye çalışıyordu. "Rahatsız mı oldun?"

Sonunu düşünmeden cevap verdim fakat aynı anda pişmanlığını da yaşadım. "Evet çünkü elim ayağım birbirine karışıyor."

Ağzımdan çıkan kelimeleri idrak edince akan musluğun altına başımı sokup kendimi boğmak istedim. Hatta Kartal, ifadesindeki maskeyi kaldırıp karanlık sırtışını gün yüzüne çıkarınca daha da istedim ama tek yapabildiğim, bardakları yıkamaya devam etmek oldu.

Kartal da benimle eğlenme fırsatını kaçırmayıp aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatarak neredeyse dibime kadar sokuldu ve fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Öyleyse daha yakından izlerim." Dedi.

Başımı çevirip yeniden ona baktım. Özel alanımı işgal etmiyordu ama bedeni işgal etmeye çok meyilli duruyordu. Yüzündeki karanlık sırtışı ise çoktan özel alanımı işgal etmiş, içime işlemişti.

Kartal'ın ablukası altında bardakları yıkamayı güçlükle bitirdiğimde Kartal içkileri yeniden tanıtmaya başladı. Hatta arada gelen birkaç müşteriyi o karşıladı ve istedikleri içkilerin, servis edilme şekillerini gösterdi. Bir süre sonra onun yardımı olmadan müşterileri karşılamayı başardım.

Kartal'ın yüzünde de memnuniyet ifadesi vardı ve bunu görmek yani başarabildiğimi hissettirmesi işi yapabileceğime dair inancımı arttırdı, heveslenmeme sebep oldu. Şimdi barmaidlik işine daha ılımlı bakıyordum. Enis iyileşene kadar barmaidlik yapacak, kirayı ödeyebilecektim. Sonrasında da yarışmayı kazanıp buralardan gidecektim.

Bunun hayali eşliğinde 2 saat su gibi akıp gitmişti. İtiraf etmem gerekirse Kartal'la çalışmayı da sevmiştim. Evet, bakışları karanlık ve gizemliydi. Söylemesi gerekeni bitirdikten sonra kolay kolay konuşmuyordu ve genel olarak sadece sorularla karşılık veriyordu ama esrarengiz bir çekimi olduğu gerçeğini de inkâr etmeyecektim. Yalnız

bu çekim, Rüya'nın bahsettiği gibi bir çekim değildi. Bence Kartal'la çok iyi iş arkadaşşı olabilirdik.

Üzerimdeki önlüğü çıkarırken barın sahibi yeniden yanımıza geldi. Ağzı kulaklarındaydı ve yüzünde en az Kartal'ın ki kadar memnurluk ifadesi vardı. "İkiniz iyi iş çıkardınız." Dedi ve yıkadığım bardakları gösterdi. "Bizi geceye de hazırlamış oldunuz, bu kadarını tahmin etmemiştim."

Ne yani, 2 saat boyunca yıkadığım bardaklar onları geceye hazırlamak için miydi?

Bir anda aydınlanma yaşayınca ağzım neredeyse açık kalacaktı. Adamın dediği gibi ben aslında onları geceye hazırlamıştım. Onca bardağı yıkamamın bana hiçbir faydası yoktu çünkü bar zaten kalabalık değildi.

Yaşadığım aydınlanmayla direkt Kartal'a kötü bir bakış attım. Kartal bakışlarımı görünce belli belirsiz sırtıp adama döndü. "Belki bir gün yeniden yardıma gelir." Dedi ve bana başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi gidelim."

Kartal'dan bakışlarımı çekip adama samimi bir gülümsemeye teşekkür ettim ve Kartal'la birlikte çıkışa yürüdüm.

Dışarı çıkar çıkmaz ters bir ifadeyle, "Onca bardağı bilerek mi bana yıkattın?" Diye sordum.

"Hayır." Dedi Kartal ve sinsi bir gülümsemeye yüzümü süzdükten sonra kaskı bana uzattı. "İşi öğrenmeni istedim."

Yorgunluğun da etkisiyle risk alıp elindeki kaskı sertçe çektim. "Bardak yıkamasını zaten biliyordum." Diyerek ondan önce motosiklete bindim ve 2 saat önce onun takındığı tavırla arkamı işaret ettim. "Atla."

Kartal'ın kaşları bunu beklemediğini belli edercesine havalandı. "Ehliyetin var mı?"

Umursamaz bir ifadeyle omuzlarımı silkip ona meydan okurcasına motosikletini çalıştırdım. "Kimin umurunda? Önemli olan sürmesini bilmek..."

Gözlerindeki şaşkınlık, sözlerimi tamamladığımda yerini hoşnutluk ifadesine bıraktı ve o ifadeyi sürdürerek bakışlarını, bacaklarımın arasında kalan siyah motosikletin üzerinde gezdirdi. "Kendi agresifliğini üzerindeki insanlara da yansıttığını söylerlerdi,

inanmazdım." Dedi ve arkama geçip elini belime dolayarak beni birden arkaya çekti.

Bu hareketiyle karnımda tuhaf bir hareketlenme hissetsem de yaptığımı idrak etmemle kaşlarımı çatmam aynı anda oldu. "Ne yapıyorsun?"

Ses tonumdaki şaşkınlığım, dudaklarında esrarengiz bir tebessüme ev sahipliği yaptırdı. "Benim olduğum yerde kontrol daima bendedir, unutmamanı öneririm."

Hayatımda duyduğum en saçma cümleyi duyuyormuş gibi yüzümü buruşturdum. "Kontrol manyaklarından mısın?"

Dudaklarındaki tebessüm hızlıca silindi ve onu tanıdığım ilk gündeki gibi ciddi bir ifadeye bürünerek motosikletine bindi. "Motosikletimi benden başkası kullanamaz."

Bu son sözleri oldu ve çalışır haldeki motosikletini direkt harekete geçirdi. Tabii ki yine tutunmama fırsat vermedi ama bu defa daha temkinliydim ve hızlıca tişörtünü yakaladım.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama muhtemelen beni Baraka'ya bırakacaktı. Çok geçmeden kırmızı ışıklarda durunca sorumun cevabını aldım. "Deponun oraya mı bırakayım?"

Yüksek çıkan sesine yüksek sesle karşılık verdim. "Oranın adı Baraka."

"Yani?"

Baraka benim için çok özel bir yerdi ve önemsizmiş gibi sorması sinirlerimi bozmuştu. "Oraya bırak. Evime çok yakın, oradan geçerim." Neden gereksiz açıklama yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. O benim sinirlerimi her bozduğunda sözcükler ağzımdan kontrolüm dışında çıkıyordu.

"Öyleyse evine bırakırım, yaklaşınca tarif et." Dedi ve yeşile dönen ışıkla beraber bir kez daha tozu dumana kattı.

Dakikalar sonra evin önünde durduğumuzda evi tarif etmem için yavaşladığından dolayı bu defa başım dönmüyordu. Kartal'ın tuttuğum tişörtünü bıraktım ve kaskı başımdan çıkarıp saçlarımda düzelmesi için başımı iki yana salladım.

Tam motosikletten iniyordum ki Ekin'in, kendi yaşadıkları apartmandan dışarı çıktığını görünce çok hızlı bir şekilde kafamda olasılıkları hesap etmeye çalıştım.

Ona görünmeden gitmeyi ya da ikisini tanıştırmayı...

Ne kadar hesap etsem de geçen gece ilk kez gördüğüm Ekin'den dolayı doğru bir sonuca ulaşamadım ve kararsızca ona bakmayı sürdürdüm.

İlk başta beni fark etmedi hatta ona bakmayı sürdürmesem belki beni fark etmeyecekti bile ama ona bakmaya devam edince başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu ardından bakışlarını motosikletteki Kartal'a çevirdi.

Kartal da onu fark etmemişti ama sessizliğimi koruyarak karşıya baktığımı görünce başını o yöne çevirdi. Kartal'ın, Ekin'e bakmasıyla da Ekin bize doğru ağır adımlar atmaya başladı.

Aramızdan yalnızca bir yol geçiyordu ama adımlarının ağırlığından dolayı yanımıza gelmesi asırlar sürmüş gibiydi. Yanımıza gelir gelmez sakın ama vurgulu bir sesle, "Sevgilim." Dedi ve sorgulayıcı bakışlarını Kartal ile benim aramda gezdirdi. "Nereden geliyorsun böyle?"

Sorusunun cevabı uzun olduğundan daha doğrusu yalnızken konuşmanın daha doğru olacağını bildiğimden, "Anlatırım." Diyerek onu geçiştirdim. "Sizi tanıştırsam iyi olacak." Dedim ve Kartal'a dönüp Ekin'i işaret ettim. "Ekin benim..."

Fakat Ekin cümlemi benim yerime keskin bir dille tamamladı. "Ben erkek arkadaşımı ve seninle tanışmak istemiyorum."

Böyle bir tepki asla beklemiyordum. Şaşkınlık ve tedirginlik arasında bir duyguda gidip geldim. Kalp atışlarım da bir anda hızlanmıştı ve durumu nasıl toparlayabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sakin kalmanın çözüm olacağını umut ederek, "Ekin." Dedim uzlaşmacı bir sesle. "Lütfen kendine gelir misin?"

Ne yazık ki sakinliğim Ekin'i arsızlaştırdı ve beni suçluymuşum gibi görerek bir hışım bana döndü. "Neden onun motosikletinden iniyorsun, nereden geliyorsunuz?"

Ses tonu hem yüksekti hem de fazlasıyla diktatördü. Kartal'ın yanında bana olan tavrından öyle utanmış ama aynı zamanda öyle öfkelenmişim ki yanaklarımın ısısı anında yükseldi. Kaçamak bakışlarla Kartal'a baktım. Onun da öfkelendiği açıp kapanan burun deliklerinden ve çatılan kaşlarından belliydi. Hatta Ekin'in ileri gitmesi halinde motosikletten inip Ekin'in üzerine yürüyeceği, bedeninin şeklinden açıkça belliydi.

Kesik bir soluk alıp omuzlarımı dikleştirerek ondan üstün bir terslikle, "İş için buluştuk, oradan geliyoruz." Dedim.

Ekin afallamış bir halde yüzüme baktı. "Ne işi, benim niye haberim yok?"

Onun afallaması beni daha da afallatmıştı. Kartal'ı unutmayıp arabada Kartal hakkında konuştuklarımızı unutmuş olması fazla saçma değil miydi?

Sakinliğimi koruyabilmek için burun kemiğimi sıktım. Kartal'ın yanında tartıştığımıza inanamıyordum. Buna sebep olduğu için Ekin'e ayrıca öfkelenmiştim.

İğneleyici bir tavırla, "Çünkü dinlemedin. Dünden beri işe gireceğimi sana defalarca söylemeyi denedim ama dinlemek yerine aldığım kararda yanımda olacağını söylemiştin." Diyerek sinirli olmama rağmen sahte bir gülümseme takındım. "Kartal iş arkadaşım. Yarından itibaren her gece Greendoor'da birlikte çalışacağız."

Lakin Ekin'in sözleri yüzümde zoraki duran gülümsemeyi de soldurdu. "Sırf kirayı ödeyemiyorsunuz diye geceleri mi çalışacaksınız? Sen kendinde misin?"

Ekin'in çıkışıyla ağzım bir karış açık kaldı ve ona öylece bakakaldım. Hiç tanımadığı bir adamın yanında beni utandırmaya ya da kararımı küçük görmeyi kendinde nasıl hak bulabilirdi?

Ayrıca beni, Kartal'a karşı da yalancı çıkarmıştı. *Erkek arkadaşın izin vermez sanıyordum dediğinde erkek arkadaşım bana karışmaz demiştim* ve şimdi tam tersi yaşıyordu.

Son sözleri bendeki kayışları tamamen kopardı ve Ekin'e doğru bir adım attım. Dişlerimi olabildiğince sıkıp dişlerimin arasından, "Ekin yeter! Şimdi ne yeri ne de zamanı. Şu an olmaz!" Dedim ve dediğimi desteklercesine başımı yavaşça iki yana salladım.

Ekin de benden böyle bir tepkiyi ilk kez görüyordu ve bunu hiç beklemediğini bakışlarından açıkça belli ediyordu. Hatta geri adım atmasına bile sebep oldu. Tabii ki de benden korktuğu için değil, benim nazarımda ileri gittiğinin farkındalığıyla bunu yaptı.

Ekin'in farkındalığıyla sıkıttığım dişlerimi serbest bıraktım ve yaşadığımız saçmalığa son vermek amacıyla, "Şimdi beni Kartal'la yalnız bırakır mısın?" Dedim.

Ekin itiraz etmek yerine başını sallayarak geri geri adımlamaya başladı. Bakışları da Kartal'ın üzerindeydi. Bana ithafen, "Seni evimizde bekliyorum sevgilim." Dedi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ayrıca Kartal'a artistleneceğim diye biraz daha geri yürümeye devam ederse düşecekti haberi yoktu. Sinirlerimi bozduğu için daha fazla ona bakmak istemedim ve bedenimi Kartal'a çevirdim.

Onun da ters bakışları Ekin'in üzerindeydi ama ona döndüğümü görünce bakışlarını yüzüme çevirdi. Çatılı kaşlarıysa düzelmemişti.

Gerginliğimi bastırmak için derin bir nefes aldım ve nazik bir sesle, "Tavır için üzgünüm, böyle olacağını tahmin edememiştim. O, son günlerde zor zamanlardan geçiyor." Diyerek yalan söyledim.

"Sorun değil." Dedi Kartal ve omzumun üzerinden arkamda kalan Ekin'e baktı. Ya hâlâ oradaydı ya da apartmana girmişti bilmiyorum ama bakışlarının yüzüme dönmesi saniyelerini almadı. "Evdeyken sana bir zarar verir mi?"

Bu soruyu sorarken onu ilk kez bu kadar samimi görüyordum ve bunu hissetmek Ekin'e olan öfkemi bir kez daha perçinledi. "Vermez zaten onun evine gitmeyeceğim. Öfkem geçene dek onu görmek istemiyorum." Deyince Kartal'ın ifadesinde şaşkınlık belirdi.

Aslında şaşırmakta haklıydı da... İkidir Ekin, evimiz diye vurgu yapıyorken birlikte yaşadığımızı sanması olasıydı. Şaşkınlığını almak istercesine, "Aynı evde yaşamıyoruz, o arkadaşlarıyla yaşıyor ben de Rüya'yla. Sadece evlerimiz karşılıklı." Dedim ve bir an önce eve gidebilmek için elimdeki kaskı ona uzattım. "Yarın sabah 10'da Greendoor'da olurum."

Kartal başını sallayıp kaskı alınca oyalanmadan koşar adımlarla yaşadığım evin apartmanına girdim. Kendimi o kadar küçük düşürülmüş hissediyordum ki sinirden ağlamak üzereydim.

Hâlbuki sorunun daha en başında, Ekin'le oturup konuşabilseydik başka çözümler bulabilir ya da Greendoor'da çalışmak için birlikte karar alabilirdik ama daha sorunun başında beni yalnız bırakmışken bulduğum çözüm karşısında benimle alay eder gibi sevgililik taslaması kabul edilir değildi.

Sinirle soludum ve elime aldığım telefondan Ekin'e, onu birkaç saat görmek istemediğime dair mesaj atıp telefonumu kapattım. Sinirden ellerim titriyordu ve sigaraya duyduğum muhtaçlık beni bir kez daha içine çekmişti.

Sigara paketini aldığım gibi balkona fırladım. Görünürler de Kartal yoktu ama Ekin, balkona çıktığımı görür görmez aynı şekilde balkona

çıktı. Hızlıca arkamı dönüp mutfağa girdim ve balkon kapısını kapatıp perdeyi çektim ardından sigaramı yakıp kahve yapabilmek için ağızımdaki sigarayla ocağın başına geçtim.

Akşamüzeri Rüya eve geldiğinde televizyon karşısında boş boş vakit geçiriyordum. Bakışlarım ekranda akan görüntüdeydi ama aklım hâlâ Kartal ile Ekin olayındaydı. Kaşlarımı çatarak ekrana bakmaya devam ettim. Ekin'e olan sinirim geçmemişti.

Rüya odaya girer girmez yüzümdeki ifadeyi görünce, "Kartal'la buluşma iyi geçmedi mi?" Diye sordu.

Öyle derin nefes aldım ki Rüya işlerin yolunda gitmediğini daha fazla idrak etti ve koşar adımlarla yanıma geldi. "Neler oluyor? Kartal canını sıkacak bir şey mi yaptı yoksa?"

"Sorun Ekin." Dedim ve yanımda duran kumandaya uzanıp televizyonu kapattım ardından Kartal'ın, Baraka'ya gelmesinden son yaşadığımız olaya kadar her şeyi tek tek anlattım.

Rüya, Kartal ile yaşadıklarımı anlatırken gülümsüyordu ama Ekin ile olanlara gelince benim gibi burnundan solumaya başladı.

Anlattıklarımı bitirince de, "Yok artık Ekin iyi mi?" Diye sordu. Aslında sorusu bana değil kendineydi. O da ilk kez böyle bir Ekin'le karşılaşılıyordu ve tuhaflığın farkındaydı. "Ekin seni kıskanmaz ki. Kartal'a olan tavrı da ne?"

"Bence Kartal'ı sevemedi inada bindirdi. Sorun ben değil, sorun tamamen kendisiyle alakalı."

Rüya beni desteklercesine başını salladı. "Bak bu doğru olabilir işte. Ekin'in ilk bencilliği değil sonuçta." Birden sustu ama gözlerime devamını anlatacak gibi bakıyordu, sanki konuşup konuşmamakta kararsız gibiydi.

Devam etmesi için işaret edince tedirgin bir tavırla, "Bu söylediklerime belki kızacaksın ama Ekin'e bencilliği konusunda izin veren sensin. Bencilliklerine ses etmediğin için hep daha fazlasını kendinde hak görüyor ve bunu arttırarak devam ediyor. İnsanlar böyledir, sen müsaade ettiğin kadar seni üzebilirler ya da kırabilirler. Bunun önüne geç artık. Ekin hep böyleydi onu değiştiremezsin ama onu hayatından çıkararak daha fazla bencilliklerine ve seni değersiz hissettirmesine katlanmamış olursun." Dedi.

Rüya yine haklıydı ama aramızda geçen bir yılı bir anda silmek istemiyordum. Aslında ilişkimiz bitince partnerliğimizin bitmesinden

ve o yarışmayı kazanamamaktan korkuyordum. " Haklısın." Dedim ve başımı öne eğip parmaklarımla oynamaya başladım. "Özellikle bıçaklandığım o geceden sonra yalnız kaldığım gecelerde fark ettim ki Ekin'le hiç sevgili olamamışız. Evet, arkadaş olarak iyiyiz. Onunla dans etmeyi seviyorum ama söz konusu sevgili olmak olunca iyi olmayı başaramıyoruz. Birbirimize iyi gelmiyoruz. O da bunun farkında."

"Neden o zaman inatla devam ediyorsunuz?"

Rüya'nın sorusuyla eğdiğim başımı kaldırdım. "Dediğim gibi bıçaklanana kadar sevgili olup olmadığımızın farkında bile değildim. Arkadaşlığımızı sevgililiğe taşıdığımızda aslında hiçbir şey değişmedi. Ben bunu bıçaklandığım gece fark ettim. Ekin hâlâ arkadaşımış ama sonra yarışmanın olacağını ve o mafyadan kurtulabilme umudum olduğunu öğrendim." Duraksadım ve omuzlarımı bir suçlu gibi düşürdüm. "Sanırım ben de bencilim. Yarışma için Ekin'le ilişkiye devam ediyorum. Ayrıldığımızda ekibi terk etmesinden ve yarışmayı kazanamamaktan korkuyorum."

Rüya bana inanmadığını belli edercesine ellerini iki yana açtı. "Sen delirdin mi? Ekin'e asla muhtaç değilsin. Ekin dans etmesini bile bilmiyor."

Abartıyordu ve bunu kendi de biliyordu. Ben kaşlarımı kaldırınca geri vites yaptı. "Tamam, o kadar değil ama yine de kötü dans ediyor gerçeğini değiştirmiyor. Asıl onunlayken yarışmayı kazanamama şansımız var. Bence onun yerine başka birini bulabiliriz."

Başımı ısrarla iki yana salladım. "Ekin, ekibe uyumlu dans ediyor. Hemen birini bulmak hem çok zor hem de adapte olmasını beklemeye zaman yok. Şu an için değil ama yarışmadan sonra Ekin'le ilişki durumumuzu konuşacağım."

Rüya beni ikna edemeyeceğini anlayınca bıkkınlıkla soludu ve birden değişen bir ruh haliyle elimden tutup ayağa kaldırdı. "Daha fazla Ekin'i konuşup da bu güzel günü bozmayalım. Benim bugünkü sınavım çok iyi geçti. Sen de işe alınmışsın, öyleyse bunu kutlayalım. Önce ikimize leziz bir makarna yapalım sonra da dışarıda kutlamaya devam edelim."

Bir an kendi derdime düşüp Rüya'nın sınavını sormadığım için kendimi mahcup hissettim ve o mahcuplukla gülümsemeye çalıştım. "Sınavın aklımdan tamamen uçup gitmiş, çok üzgünüm."

Rüya sahte bir kızgınlıkla omzuma vurup, "Saçmalama istersen." Diyerek mutfağa çekiştirdi. "Ama makarnayı sen yaparsan seni affedebilirim."

Adımlarımı durdurdum ve çenemi hafifçe dikleştirerek muzip bir tavırla, "Hani saçmalama diyordun, son anda niye döndün?" Diye sordum. Cevabını biliyordum. Mutfağı ve yemek yapmayı hiç sevmiyordu. Tıpkı benim gibi. Açlıktan ölmeyeceğimizi bilsek mutfağa adımımızı dahi atmazdık.

"Çünkü yemek yapmayı hiç sevmiyorum."

Rüya'nın bana da bulaştırdığı enerjisi karşısında gülümsedim ve mutfağa girer girmez makarna suyu koymak için tencere arayışına girdim. Bir yandan da dışarıdaki kutlamayı düşünüyordum. İlk maaşımı almadan kesinlikle dışarıdan yiyip içme olaylarına giremezdim. Rüya'ya yan bakış atıp, "Dışarıda kutlama yapalım derken?" Diye sordum.

"Greendoor açılmış mı?"

Sorduğu soruyla kutlamadan kastını anlayınca burnumu kıvırdım. "Henüz açılmadı ama şu an için öyle bir kutlama yapamayız."

"O niye?"

Tencereyi alıp musluğun altına tuttum. "Çünkü paramız yok."

"Kim demiş?" Dedi Rüya sinsi bir sırıtışla ve yanıma gelerek yanağımdan makas aldı. "Annem babamdan gizli az da olsa harçlık gönderdi ve babam affedene dek ondan gizli göndermeye devam edecekmiş."

Enerjisinin sebebi belli olmuştu. Muhtemelen annesine telefonda ağlamış, annesi de ona kıyamamıştı. "Senin neden bu kadar neşeli olduğun belli oldu." Dedim ama yine de isteğini kabul etmemekte kararlıydım. "Sen dışarıdaki kutlamayı unut, makarna neyimize yetmiyor."

Rüya'nın dudakları ısrarla büküldü. "Ben ısmarlayacağım."

Musluğu kapatıp ocağın altını yaktım ve bedenimi Rüya'ya çevirdim. "Zaten o yüzden olmaz ya. Maaşımı aldığımda gideriz."

"Metis kızıyorum ama..." Diyerek direkt karşı çıktı Rüya. "Geçirdiğimiz o kötü gecenin üzerine güzel şeyler olmaya başladı. Ufacık bir kaçamak yapmak istiyorum ve maddi açıdan beni zorlamayacak bir kaçamak olacak bu, ne var kabul etsen?"

Rüya bazen beni anlamamakta ısrar ediyordu ve şu an tam olarak o anlardan birini yaşıyorduk. "Bunu çok konuştuk Rüya. Ne düşündüğümü..."

Rüya parmaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı ve konuşmamı engelledi. "Ne düşündüğünü biliyorum ama en sevdiğim insana bir içki ısmarlayamayacak mıyım? Bunun nesi yanlış? Maaşını aldığında da sen bana ısmarlarsın olur biter." Parmaklarını dudaklarımın üzerinden çekip ellerimi tuttu ve yavru kedi bakışlarını takındı. "Lütfen Metis kırma beni. Hem sen nereye istersen oraya gideriz. Alkol almak istemezsen sadece meyve kokteyli de alabiliriz. Kalkalım dediğin anda da döneriz."

Çok kısa bir müddet yalvaran gözlerine baktım. Benim acilen para kazanmaya ihtiyacım vardı. Kendimi yük oluyormuş gibi hissetmekten hem yorulmuş hem de fazlasıyla bu yükün altında ezilmiştim. Nasıl ki annem hastalığına rağmen çalışıp ne beni ne de kendini ezdirmişti benim de aynı yoldan ilerlemem gerekiyordu.

Sıkıntıdan gerilen boynumu gevşetmek için başımı iki yana yatırdım ve soluğumu sesli bir şekilde dışarı verdim. Karşımdaki Rüya olmasa dışarı adımımı atmazdım ama bugünkü neşesini daha fazla baltalamamak adına olabildiğince kararlı bir tavırla, "Tek bir şartım var, maaşımı almaya başladıktan sonra uzun bir süre ısmarlayan taraf ben olacağım. Anlaştık mı?" Dedim net bir dille.

Rüya itiraz edecek gibi olsa da kararlı tavrımı görünce başını salladı. "Tamam kabul."

Rüya'ya karşı bu kadar ciddi görünmekten hoşlanmıyordum. Genelde bu maskeyi dışarıda kendimi korumak için kullanıyordum. Gülümseyerek yanaklarını sıktım ve parmaklarımı bırakmadan başını iki yana salladım. "O zaman yemekten sonra seni harika bir yere götüreceğim."

Rüya bakışlarımdaki muzip parıltıları fark edince hızla ellerimden yüzünü kurtarıp, "Bugün çalıştığın yere gideceğiz değil mi?" Diye heyecanla sordu.

"Evet, inan bana bayılacaksın oraya."

"Orayı çok merak ediyordum. Hadi bir an önce yiyip gidelim."

Rüya'nın heyecanı karşısında bir kez daha yanaklarını sıktım ardından makarnanın başına geri döndüm.

Yemekten sonra evden çıktığımızda ise kapının önünde torosumuzu görmeyi hiç beklemiyordum. En son yanlış yere park ettiğimizden dolayı çekilmiş, polis korkumdan dolayı yerini bile sormamıştım. "Torosumuzu nasıl geri aldın?"

Rüya göz kırparak, "Onu da annem halletti." Dedi.

Gardımın düşmemesi için uğraşıyordum ama Rüya bu konuda beni epey zorluyordu. Sanırım ben de regl olmak üzereydim çünkü fazla duygusallaşmıştım. Burnumun akması için çaba göstererek Rüya'nın elinden anahtarı aldım. Tam arabanın kapısını açmıştım ki Ekin ile Yamaç apartmandan çıktılar ve bizi direkt bakışlarının odaklarına aldılar.

Ekin arabaya binmemem için işaret yapınca Rüya yüzünü buruşturup sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa yerleşti. "Bence sen de bin ve gazı kökle. Hemen kaçalım."

Rüya'ya gülümsemek istesem de Ekin'e karşı ciddi tavrımı korumak için gülümseme isteğimi bastırdım ve Ekin'in yanıma gelmesini bekledim.

Ekin yanıma gelir gelmez, "Konuşalım mı?" Diye sorduğunda Yamaç da bizden uzaklaşarak Rüya'nın yanına gitti.

Kaşlarımı çatıp, "Sen benimle konuşuyor muydun? Ahh pardon." Dedim ve sahte bir şaşkınlıkla ağzımı kapattım. "Sen benimle konuşmazsın, unutmuşum. Sadece ben konuşurum ama onu da dinlemezsin."

Ekin pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü. "Özür dilerim Metis bir anlığına saçmaladım."

"Sadece bir anlığına mı sence?"

Ekin irkilerek, "Uzatma lütfen." Dedi ama sesi ricadan ziyade emrivaki yapıyor tarzdaydı. "İleri gittim farkındayım ama seni başka bir adamın yanında görünce kıskandım. Aşk böyle bir şey üzgünüm."

Sinirden gülmeye başladım. Özrü kabahatinden büyüktü farkında değildi. "Aşk böyle bir şey değil Ekin. Aşk, sevdiğini dinlemekle başlar ve onu başkaları yanında küçük düşürmeye çalışmaz. Hem sen beni ilk defa bir adamın yanında görmüyorsun. Ayrıca hatırlatırım, o adam bana iki kez yardım etti."

Bu defa Ekin sinirle gülümsedi ve üste çıkmaya çalışan bir sesle, "Bana o adamı mı savunuyorsun?" Diye çıkıştı.

Daha, benim neyi kast ettiğimi bile anlamıyordu. Kollarımı göğsümde bağlayarak üzerine basa basa, "Ekin sorun, Kartal ya da bir başkası değil. Sorun olan sensin. Benim yardıma ihtiyacım varken bunu bilmene rağmen yanımda olmayan sensin." Dedim. Bir umut anlamasını, empati kurmasını bekledim. İstedğim çok zor bir şey değildi.

"Tamam, kiranızı bir süreliğine ben öderim. Sen de o adamla çalışma."

Ekin teklifiyle beni öyle bir dumura uğratmıştı ki şaşkınlıktan az daha kahkahayı basacaktım. 3 ay boyunca Rüya'ya para konularında yardımcı olamadığım için o yükün altında ezilirken ve Ekin bunun bilincinde bir kez bile böyle bir teklifte bulunmamışken –ki mecbur olmadığı gibi zaten kabul de etmezdim- ama şimdi Kartal'dan dolayı böyle bir teklifle gelmesi midemi bulandırmıştı. Yani beni önemseydiğinden değil tamamen kendi bencilliğindendi. Kahkaha isteğimi yutkunarak bastırmaya çalıştım. "Ekin daha fazla konuşmayalım olur mu? Yoksa kalbini kıracağım." Dedim ve arabaya yerleştim.

Kapıyı çekmek için uzandığımda Ekin kapıyı tutarak engel oldu. "Nereye gidiyorsunuz?"

İroniye vurgu yapan bir sesle, "Bir sakıncası yoksa biraz kafa dağıtacağız." Diyerek kapıyı çektim.

Ekin kapıyı çekmeme izin verse de ellerini kapının üzerinden çekmemişti ve camı açmam için tıklatıyordu.

Camı açmamla, "Nereye?" Diye sorusunu yineledi.

Öğrenene kadar bırakmayacağını anlayınca NobleBar'a gideceğimizi söyledim ve daha fazla bir şey demesine izin vermeden arabayı çalıştırıp yanlarından uzaklaştım.

Ekin, aramızda yaşananlardan dolayı sinirliydi. Rüya da gayet memnun ve mutluydu. Bir tek Yamaç mutsuzdu. Ekin'le beni üzümlere izliyordu.

Benimse içim bomboştu. Kendimi tamamen hissizleşmiş gibi hissediyordum.

Bu defa arabayı çekilmeyecek bir yere park ettikten sonra Rüya ile beraber NobleBar'a girdik. İçerisi sabahkinden çok daha fazla kalabalıktı ve oturabileceğimiz boş bir masa neredeyse yoktu.

Dikkatlice etrafta oturabileceğimiz bir yer aradık lakin tıklım tıklımdı. Kendi kendime, *başka bir yere mi gitsek* diye düşünürken gözüme boş tabureler çarpar gibi oldu. Pistin ortasındaki dans eden kalabalık gruptan dolayı barı göremesem de aradaki boşluklardan görebildiğim kadarıyla tezgâhın önündeki bar tabureleri boş görünüyordu.

Yüksek sestten dolayı Rüya beni duyamayacağı için bar taburelerini işaret ederek elinden tuttuğum gibi o yöne ilerledim. Kalabalık grubu aşmak zordu. İnsanlar duymasalar bile pardon diye diye ilerlemeye çalıştım. Bazıları umursamıyordu bile, bazılarıysa yüzümüze kötü kötü bakınmakla yetiniyordu.

Nihayet kalabalığı aştığımızda bar taburelerine oturabilmeyi başarmıştık. Barda aşağı yukarı 25 yaşlarında uzun saçlı ve yüzünde birden fazla piercingi olan bir adam müşterilere içki servisi ediyordu.

Sabahki sarışın adama göre eli daha çabuk ve daha profesyonelceydi. Hiçbir müşteriyi bekletmiyor, herkes memnun ayrılıyordu.

Barmeni izlemeye devam ederken birkaç saat önce onun çalıştığı yerde olup şu an müşteri konumunda olmak yüzümde engelleyemediğim bir gülümsemeye sebep oldu.

Gözlerimi üzerinden ayırmadan gülümseyince barmen de bu gülümsemeyi kendi üzerine alnıp tıpkı benim gibi gülümseyerek, "Ne içerdiniz?" Diye sordu.

Barmenin sorusuna benden önce Rüya cevap verdi ve bir bira söyledi. Tam ben de siparişimi veriyordum ki arka bankonun hemen yanı başındaki fazla içki şişelerinin bulunduğu odanın kapısı açıldı ve içeriden Kartal'la aşağı yukarı onunla aynı yaşlarda diyebileceğim uzun boylu bir kadın çıktı.

Kartal'ı burada görmeyi beklemememin verdiği şaşkınlıkla içimde nahoş bir sıcaklık oluşurken kadın Kartal'ın yanağına öpücük kondurup yanından ayrıldı.

Kadının gidişini izlemeyi istedim fakat bakışlarım Kartal'ın üstünde takılı kalmıştı. Üzerine lacivert bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı. Barın sürekli hareket eden renkli ışıkları, üzerine vurdukça esmer kemikli yüzünü iyice esrarengiz yapmıştı. Gözleriyse okyanusun karanlık diplerindeki titreşip parıltıyan denizanalara gibi tehlikeli parıltılar saçıyordu.

Yüzüne vuran her ışıhta nedense yutkunma isteğiyle dolup taşıyordum ve gözlerimi asla ayıramıyordum, çivilenmiş gibi ona bakıyordum. Kartal da belki izlenmenin verdiği hisle belki de yanındaki kadın gittiği içindi bilmiyorum ama birden başını bana doğru çevirdi.

Onun bana bakmasıyla birlikte kısa bir panik dalgası içime yayıldı ve o an ne yapacağımı bilmeyerek yapmamam gereken en çocukça hareketi yaptım. Bakışlarımı hızla ondan kaçırıp önüme döndüm.

Niye birden paniklediğimi ve bakışlarımı kaçırdığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu yaptığımı çoktan pişman olmuşum.

Kendimi kurtaracak bir çözüm aradım ve işe yaracak her ihtimali zihnimde hızlıca taradım. En sonunda da sanki başımı çevirirken onu son anda fark etmişim gibi bir hava takınmak için yeniden ona baktım.

O ise çoktan karşımda durmuş, aramızdaki aşağı yukarı 60 cm genişliğindeki tezgâhın gerisinden kıstığı gözleriyle bana bakıyordu.

Yanındaki barmen bana ithafen, "Siz ne alırdınız?" Diye sorunca Kartal gitmesi için ona başıyla işaret etti. "Ben ilgilenirim."

Yanındaki barmen mesajı alır almaz yanımdan uzaklaşınca Kartal bir kez daha gözlerime odaklandı. "İyi misin?" Yine samimi görünüyordu ve sorusunun hedefi, Ekin'le olan tartışmamızdı.

"İyiyim." Dedim ve üzerime yaptığı sıcak etkiden kurtulabilmek için, "Seni burada görmeyi beklemiyordum. " Dedim.

Kartal, "Ben de." Dediğinde Rüya gülümseyerek araya girdi. "Kartal nasılsın?"

Kartal'ın dikkatli bakışları nihayet benden Rüya'ya döndü ve az önceki samimiyetinden yoksun bir gülümsemeyle, "Bıraktığın gibiyim. Görüşmeyeli çok olmadı." Dedi. "Seni sormalı."

Rüya imayla, "Daha iyiyim, fazlalıklardan kurtulduğumda daha da iyi olacağım. Darısı Metis'in başına." Diyerek Ekin'i kast edince dirseğimle Kartal'a belli etmeden onu dürtmeye çalıştım.

Rüya dürtülmenin etkisiyle -muhtemelen panikle biraz sert dürtmüştüm- öksürmeye başladığında Kartal'ın bakışları yine bana döndü ama bu defa Rüya'nın dediğini çözmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Doğal görünmeye çalışarak ilgiyi üzerimden atmak istedim. "Yoksa burada da mı çalışıyorsun?"

Kartal, "Greendoor mühürlendiğinden beri." Dedi ve konuşmasının devamını, "Ne içmek istersiniz?" Diye bitirdi.

Rüya öksürmeyi bırakıp, "Bira." Deyince ben de araba kullanacağım için, "Alkolsüz meyve kokteyli." Dedim.

Neden bilmiyorum ama Kartal'ın gözleri birden beni buldu ve orada niyetini çözemediğim bir parıltı beni delip geçti. İçimi görür gibi bana bakıyordu ve o bakışları yüzünden üzerimdeki sıcaklık, buz gibi bir ürpertiye döndü.

Bakışlarının kısıkcı altında bu defa bile isteye gözlerimi ondan kaçırdım ve bakışlarımı dans edenlere çevirdiğimde müziğin de durduğunu fark ettim. Sebebi anlamak için bakınırken Kartal'ı öpen kadının barın sağ tarafında kalan sahneye çıktığını gördüm. Elinde mikrofon vardı ve arkasındaki çalgı ekibine bir şeyler söylüyordu. Demek ki kadın şarkıcıydı ve burada çalışıyordu.

Belki de Kartal'ın kız arkadaşıydı.

Bu düşünce, güneşli bir havada havanın açık olmasına rağmen birden yağmaya başlayan yağmur gibi hem şaşırtıcıydı hem de rahatsızlık hissiyle beraber huzur verici bir hissin karışımıydı sanki.

Olumlu ya da olumsuz etkilenmemiştim. Her ikisini birden hissetmişim ve garip bir şekilde bu hissin varlığından hoşlanmışım çünkü çok uzun zamandır üzerime çöreklenen hissiyatsızlığa sızan ilk ışık gibiydi.

Sessizlik yüzünden bar tezgâhına bırakılan bardağın sesini duyunca sesin geldiği yöne baktım ve Kartal'ın, Rüya'nın birasını verdiğini gördüm. Bakışlarım onlara dönünce bana yan bir bakış atıp meyve kokteyli hazırlamaya başladı.

Tam karşımda, ellerimi bıraktığım tezgâhın alt kısmındaki çalışma tezgâhında karışımı hazırlıyor, ara ara da bana bakıyordu ve yüzünden onu izlememden dolayı hoşnutluk ifadesi seziliyordu.

Ben de istediğini ona vererek onu izlemeye devam ettim. Çok geçmeden karışımı usta el hareketleriyle hazırlayıp bitirdiğinde, "Özel tarif." Diyerek bardağı önüme itti.

Bardağı tutup içini görüş alanıma getirerek merakla içine baktım ardından hafifçe yukarı kaldırıp içinde ne olduğunu anlayabilmek için kokladım ama ne olduğunu anlayamamışım.

Yeniden Kartal'a bakarak, "İçinde ne var?" Diye sordum.

Kartal bardağı işaret edip, "İçmeden anlayamazsın." Deyince başımı sallayıp bardağı dudaklarımla buluşturdum.

Kartal'ın meraklı bakışları dudaklarıma indi ve her hareketini takip etti. Ta ki üzerime çöken gölgeye kadar...

Gölgenin sahibini anlamak için bardağı dudaklarımdan uzaklaştırıp başımı yana çevirdiğimde Ekin'in yanıma geldiğini gördüm.

Başımı çevirmemle birlikte, "Sevgilim." Dedi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan üzerime iyice eğilerek dudaklarımı kavradı.

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Kurguya ısınmaya başladınız mı?

Bu arada biranın servis edilme tekniklerini bir barmenin yazısından aldım. Aslında daha uzundu ama kısa kestim.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤍

8. Bölüm "Kaybolmaya Yüz Tutan Korkular"

Şarkı: Sezen Aksu - Aşktan Ne Haber

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"KAYBOLMAYA YÜZ TUTAN KORKULAR"

Belki de Kartal'ın kız arkadaşıydı...

Bu düşünce, güneşli bir havada havanın açık olmasına rağmen birden yağmaya başlayan yağmur gibi hem şaşırtıcıydı hem de rahatsızlık hissiyle beraber huzur verici bir hissin karışımıydı sanki.

Olumlu ya da olumsuz etkilenmemiştim. Her ikisini birden hissetmiştim ve garip bir şekilde bu hissin varlığından hoşlanmıştım çünkü çok uzun zamandır üzerime çöreklenen hissiyatsızlığa sızan ilk ışık gibiydi.

Sessizlik yüzünden bar tezgâhına bırakılan bardağın sesini duyunca sesin geldiği yöne baktım ve Kartal'ın, Rüya'nın birasını verdiğini gördüm.

Bakışlarım onlara döndüğünde bana yan bir bakış atıp meyve kokteyli hazırlamaya başladı.

Tam karşımda, ellerimi bıraktığım tezgâhın alt kısmındaki çalışma tezgâhında karışımı hazırlıyor, ara ara da bana bakıyordu ve yüzündeki ifadesinden onu izlememden dolayı hoşnutluk ifadesi seziliyordu.

Ben de istediğini ona vererek onu izlemeye devam ettim. Çok geçmeden karışımı usta el hareketleriyle hazırlayıp bitirdiğinde, "Özel tarif." Diyerek bardağı önüme itti.

Bardağı tutup içini görüş alanıma getirerek içine merakla baktım ardından hafifçe yukarı kaldırıp içinde ne olduğunu anlayabilmek için kokladım ama ne olduğunu anlayamamıştım.

Yeniden Kartal'a bakarak, "İçinde ne var?" Diye sordum.

Kartal bardağı işaret edip, "İçmeden anlayamazsın." Deyince başımı sallayıp bardağı dudaklarımla buluşturdum.

Kartal'ın meraklı bakışları dudaklarıma indi ve her hareketini takip etti. Ta ki üzerime çöken gölgeye kadar...

Gölgenin sahibini anlamak için bardağı dudaklarımdan uzaklaştırıp başımı yana çevirdiğimde Ekin'in yanıma geldiğini gördüm.

Başımı çevirmemle birlikte, "Sevgilim." Dedi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan üzerime iyice eğilerek dudaklarımı kavradı.

İlk birkaç saniye ne olduğunu anlayamadım. Dudaklarımdaki ıslaklık, çekiştirmeler, acı...

Dudaklarım bir lastikmiş gibi sadece sağa sola çekiştiriliyordu ve aşk adına hissettiğim tek bir haz yoktu.

Öpüşmek, normalde iki kişinin isteğiyle yapılan insanda stresi azaltan ve güvende hissettiren bir eylem değil miydi?

Öyleyse neden şu an onurumun hiçe sayıldığını ve kişilik haklarıma saldırılmış gibi hissediyordum? Neden kendimi kullanılmış ve öfkelenmiş hissediyordum?

Ekin alt dudağımı dişleyince acının da verdiği öfkeyle bir anda kanım çekildi ve avuç içlerimi göğüs kafesine yaslayarak onu tüm gücümle ittim. "Sen!" Dedim hiddetle ve oturduğum yerden ayağa fırladım.

Benim çıkışımla etrafımızdaki birkaç göz bize dönse de müzikten dolayı büyük çapta kimsenin dikkatini çekmemiştik. "Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Sanki ben onu hiç itmemişim, ona hiç çıkışmamışım gibi gayet doğal bir ortam varmışçasına başparmağıyla alt dudağındaki ıslaklığı silip pişkin pişkin sırtarak Kartal'a döndü. "Sevgilimin yumuşak dudaklarını çok özlemişim. Görünce dayanamayıp öptüm."

Daha ne kadar şaşırabilirim dediğim her an Ekin beni şaşırtmayı başarıyordu ama bu defaki bardağı taşıran son damla oldu. Onurumu hiçe sayıp kişilik haklarıma saldırdığı yetmiyormuş gibi bir de beni muhatabı saymayıp sorduğum soruyu Kartal'a bakarak cevaplaması çok fazlaydı, çok ağırdı.

Hâlâ beni ne hale soktuğuyla ya da ne hissettiğimle ilgilenmiyordu. Beni asla görmüyordu. Tek derdi Kartal'a gövde gösterisi yapmaktı.

Sinirden, güneşte kalmaktan iyice kırmızıya dönen domates gibi yanaklarımin kızardığını kestirebiliyordum ve Ekin'e saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir anda sinirlerimin boşaldığını hissettim ve gülmeye başladım.

Ekin'in bakışları yine bana dönmemişti, umurunda değildim ama biraz sonra koparacağım fırtınayla nasıl radarına gireceğimi çok iyi biliyordum. Sinirle gülmeye devam ederken kolumda birinin varlığını hissettim. Bakışlarımı koluma çevirdiğimde Rüya'nın destek olmak istercesine kolumu tuttuğunu ve sakın kalmam için baktığını gördüm.

Ama sakın kalmam için çok geçti...

Az önce fırladığım bar taburesine geri döndüm ve o an Kartal'a bakma isteğiyle doldum. Nitekim isteğimi de geri geçirmedi ve direkt ona baktım.

Ellerini çalışma tezgâhına yaslamış, çatık kaşlarıyla Ekin'e meydan okurcasına bakıyordu. Muhtemelen onu, benim dövmek istediğim gibi dövmek istiyordu çünkü gövde gösterisinin kendine olduğunu biliyordu. Ayrıca gerilen kol kasları ve çenesi de benden daha beter benzeteceğini açıkça söylüyordu.

Bir anlığına bunu her şeyden çok istediğimi fark etsem de Ekin'e haddini bildirmenin benim hakkım olduğunu bildiğim için Kartal'ın bana hazırladığı meyve kokteyli alıp Kartal'a ithafen, "Hesabı eski sevgilime yazarsın." Dedim ve Ekin'in bakışlarının bana dönmesiyle birlikte kokteyli başından aşağı döktüm.

Ekin şaşkınlıkla, "Metis." Diyerek kokteylden kaçmaya çalışırken Rüya'nın sesli bir şekilde güldüğünü duydum ardından bardağı tezgâha bırakarak çantamı aldım. O saniyeden itibaren de ne Kartal'a ne de Ekin'e bakmadım. Zira öfkem, bir kılıç kadar keskindi ve bir savaşçı gibi kılıcımı birine saplamayı şiddetle arzuluyordum. Ayrıca sinirden gözlerimin yaşarması da an meselesiydi. Biraz daha oyalanır ya da biriyle göz göze gelirsem gözyaşlarım akacaktı. Bu ıstıraptan bir an önce kurtulabilmem için ortamdan hızla uzaklaşmam gerekiyordu.

Arkama bile bakmadan kapıya doğru yürümeye başladım. Arkamdan birinin gelip gelmediğini ya da seslenip seslenmediğini bilmiyordum çünkü çalan müzik ve kalabalık grup beni öfkemle baş başa bırakmış gibiydi. Umurumda da değildi. Tek istediğim tek bir damla gözyaşı akıtmadan evime gidebilmektir.

Hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Hızlı adımlarımı durduran ise kapıdan girmeye çalışan kadına çarpmam oldu.

Kadın çarpmamın etkisiyle geriye doğru giderken ben de öne doğru sendeledim. Neredeyse üzerine düşeceğim bir anda çarptığım kadının

yanında duran 45 - 50 yaşlarındaki bir adam ellerini koluma sararak beni durdurdu.

Adam, "İyi misiniz?" Diye sorduğunda Ekin, Yamaç ve Rüya da hemen yanımda yerlerini aldılar.

Öyle öfkeliydim ki canımın yanıp yanmadığını bile bilmiyordum. "İyiym." Dedim hırslı bir şekilde ve adama teşekkür bile etmeden kadına baktım. "Özür dilerim sizi görmedim, iyi misiniz?"

Kadın sadece bana baktı baktı baktı... Çok geçmeden soluk yüzünü buruşturdu ve ayaklarının dibine kismaya başladı.

Kadının değişen yüz ifadesiyle paniklesem de ayaklarıma kusmuğunun gelmemesi için hızlıca geri adımladım. Benim gibi çevresindeki insanlar da geriye kaçarken kalabalıktan gelen bir adam, kadının yanına geldi ve, "Çok içti." Diyerek onu lavaboya doğru sürüklemeye başladı.

Çok kısa bir süre kadının arkasından baktım, yürüyüşü bile çarpık çarpıktı. Adam tutmasa ayakta dahi duramayacaktı. Onları izlemeyi bırakıp bedenimi yeniden kapıya çevirdiğimde Ekin'in histeri sesini duydum. "Metis sence de abartmıyor musun?"

Serinkanlılığımı korumaya çalışıyordum ama Ekin şansını çok fazla zorluyordu. Ekin'e döndüm ve tiksintiyle karışık bir öfkeyle, "Ben abartıyorum öyle mi?" Diye çıktım.

Ekin'in saçmalıklarına Rüya da daha fazla dayanamayarak gülmeye başladı. "Ekin kafan mı güzel senin, ne yapmaya çalışıyorsun?"

Ekin'in ters bakışları Rüya'ya döner dönmez Yamaç araya girerek, "Sen karışma Rüya. Bu onların meselesi." Deyince Rüya bu defa ona çıkıştı. "Sen de bana karışma. Arkadaşımla aklıyla ve duygularıyla dalga geçilmeye çalışılıyor, nasıl sessiz kalayım?"

Yamaç, "Sen o küçük burnunu her yere sokmazsan daha iyi edersin." Diye Rüya'ya karşılık verince her zaman ki tartışmaları başlamış oldu.

Tuhaf olan onların tartışması değildi. Tuhaf olan Ekin'in beni bırakıp onları dinlemeye başlamasıydı. Bana karşı öylesine vurdumduymaz bir tavır sergiliyordu ki karşısında taş olsa çatlardı.

Ekin'in beni görmemesine rağmen yan profiline ciddi olamazsın bakışları attığımda izlendiğim hissine kapılınca bakışlarımı o yöne çevirdim ve Kartal'ın gözünü bile kırpmadan beni izlediğini gördüm.

Çatılı kaşları hâlâ düzelmemişti. Gizemli bakışları ise bu defa öfkeyle yanıyordu.

Derin bir nefes alarak mekândan çıktım ve doğruca arabayı park ettiğim yere ilerledim. Bu defa arkamdaki adım seslerini de Rüya ile Yamaç'ın devam eden tartışmalarını da duyuyordum.

Arabanın yanına gelir gelmez kilidini açmamla birlikte Ekin kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "Çocuk gibi davranmayı kes artık. Konuşmak istiyorum."

Sözlerini ve tavrını sindirmeye çalışarak kolumu elinden sertçe kurtardım. "Neyi konuşacağız Ekin? Ya da ne önemi olacak, sen az önce ne yaptığının farkında mısın?"

Ekin kibirli bir şüpheyile gözlerini kısıp yüzümü süzdü. "Ben sevgilimi öptüm. Asıl, sevgilinin öpmesinden sen neden rahatsız oldun?"

Öyle bir ses tonuyla sormuştu ki sorusunu ima ettiği şey beni öpmesinden daha da mide bulandırıcıydı.

Cehennem ateşi gibi deli bir öfke göğsümün tam orta yerinde belirdi ve dişlerimi sıkarak ona yaklaşıp işaret parmağımı göğüs kafesine sertçe bastırdım. Hatta sinirden buharlı bir trenin bacasından çıkan dumanlar gibi kulaklarımdan dumanların çıktığını hissediyordum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun Ekin! Neyi ima ettiğine dikkat et ve bir daha sakın benimle bu şekilde konuşayım deme!"

Ekin tehdidimle alay eder gibi omzunu silkip küstah bir tavırla sırttı. "Ben bir şey ima etmiyorum, sen neden durup dururken buna bozuldun ki?"

Hissettiğim öfkeden dolayı resmen göğüs kafesim sancılanıyordu. Nefes alışverişlerim bile değişmişti. Ekin'e saldırma arzusuyla yanıp tutuşuyordum ve bu arzu, bir tehdit gibi dizlerimi titretiyordu. Öfkem kulaklarımda gümbürderken Ekin'i sertçe geriye ittim. "Allah belanı versin Ekin!" Diyerek bir hışım arabama bindim.

Aynı şekilde Rüya da vakit kaybetmeden arabaya bindi ve Ekin'in yüzüne bakmadan arabayı çalıştırıp hızlıca uzaklaştım.

Dikiz aynasından Ekin'e baktığımda Yamaç'a omuzlarını kaygısızca silktiğini gördüm. Kızmam, alınmam ya da ayrılmam umurunda bile değildi.

Halbuki bu gece aramızdaki arkadaşlık da bitmişti.

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda yepyeni bir hayata gözlerimi açmış gibi hissediyordum. 1 yıllık sevgilimden ayrılmıştım ve korkularımın üzerine ayak basarak çalışma hayatına başlayacaktım.

Her ikisi de benim için bir dönüm noktasının tabularını yıkmak gibiydi. Kısacası Rus Ruleti oyununun tek kurşununu yerleştirmiştım. Ya daha iyi olacaktım ya da ölecektim.

Yataktan çıkmadan önce saate bakmak için telefonu elime aldım. Kartal'a söz verdiğim saatte orada olmak için erkenden evden çıkmam gerekiyordu.

Saate bakıp telefonu geri bıraktım. Dün gece Ekin'le ayrıldığımızdan beri bir daha onu hiç görmemiş ya da telefondan herhangi bir bildirim almamıştım. Hâlâ da yoktu. Ne bir arama ne de bir mesaj.

Onunla ayrılığımızın bu kadar kolay olacağını hiç düşünememiştım. Garip bir şekilde omuzlarımın hafiflediğini hissediyordum.

Tek sıkıntım ekibi bırakmak isteme ihtimalinin olmasıydı. Dün geceki öfkeyle bu ihtimali ekarte etmişim ama öfkem dinince o ihtimal karabasan gibi üzerime çöktü. Yine de kalbimde bir ferahlık vardı. İçimden bir ses ekibi bırakmayacağını söylüyordu ki Rüya'nın da benimle aynı görüşte olması içimdeki ferahlığı besliyordu.

Yanılıp yanılmadığımızı da akşamüzeri yapacağımız provada öğrenecektik. Ekin'in tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum ama bugünkü provaya, ekibi bırakmak istemezse gelecek isterse gelmeyecekti.

Düşüncelerimin eşliğinde yataktan çıkıp doğruca mutfağa girdim ve kahve yapabilmek için cezveyi elime aldım. Cezveye biraz su koymuştım ki midemde hissettiğim kıpırtıyla beraber Rüya'yla kahvaltı yapmak istediğimi fark ettim. O andan itibaren de cezveyi bırakıp çaydanlığı elime aldım ve şarkılar söyleye söyleye kahvaltı hazırlamaya başladım.

Uzun zaman sonra kendimi ilk kez bu kadar neşeli ve hafiflemiş hissediyordum. Öyle ki söylediğim şarkılara garip garip dans hareketleri de ekleyip kendimce eğlenmeyi sağlıyordum.

Yaklaşık 20 dakika sonra Rüya mutfağa girdiğinde elimde mikrofon niyetine kullandığım çatalı az daha yere düşürecektim. Söylediğim şarkıya kendimi öyle bir kaptırmıştım ki Rüya'nın mutfağa girdiğini bile duymamıştım.

Rüya beni görür görmez ısl ısl parlayan gözleriyle, "Bir insana ayrılık bu kadar mı yarar be." Dedi ve her zamanki gibi yanağımdan sulu sulu öptü.

Kısa çaplı yaşadığım korkunun etkisiyle Rüya'ya ters bir bakış atıp, "Ayrılıkla ne alakası var?" Diyerek aynı terslikle yanağımı sildim. "Ayrıca beni şöyle öpmekten vazgeç."

Rüya beni umursamadan masaya oturup dilimlediğim domatesi ağzına attı. "Çünkü çok uzun zaman sonra seni ilk kez kahvaltı hazırlarken görüyorum." Domatesini yutar yutmaz gözlerini kısıp yüzüme baktı. "Doğruyu söyle kahve ve sigara içtin mi?"

İroni dolu sözleri karşısında kaygısızca iki bardağa çay doldurup karşısına oturdum. "Hayır, bu sabah canım içmek istemedi."

Sözlerimi tamamladığımda Rüya'nın gözleri az daha yuvalarından fırlıyordu. İfadesine gözlerimi devirdim. Cidden bazı şeyleri abartmayı çok seviyordu. "Halini gören beni kahve ve sigara dışında başka hiçbir şey yiyip içmediğimi zannedecek."

"E ama öyle." Diyerek savunmaya geçti. "Evet, normalde de kahve içiyordun ama o elim olaydan sonra sigaraya başladın, kahveyi de arttırdın."

Rüya o geceyi anınca bıçaklandığım yerde sızı hissettim ve parmaklarım istemsizce bıçak izinin üzerine kapandı. "Biraz daha konuşursan kahvaltı yapamadan sigara yakacağım."

Rüya telaşla ellerini havaya kaldırdı. "Sakın, tamam sustum." Diyerek kahvaltısına gömüldü.

Haline gülümseyerek, "Masayı toplama ve bulaşıklar ellerinden öper." Dedim ve aynı şekilde kahvaltıya başladım.

Kahvaltıdan sonra doğruca Greendoor'a gittiğimde arabadan inmeden önce tedirginlikle bara bakmaya başladım. Kararlı olmasına kararlıydım ama korkumu da tam anlamıyla üzerimden atabilmiş değildim. Tecrübesizlik bir yandan, mafyanın ben göremesem bile üzerimde olan gözleri bir yandan nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Tedirginlikle bara bakmaya devam ederken birden arabanın kapısı açıldı ve Kartal yüzündeki dalgın ifadesiyle sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa oturdu.

Onu beklemediğim için anlık şaşırırsam da gözlerimi üzerinden alamadım. Bu defa siyah yerine beyaz bir tişört, altına da kalın

bacaklarını saran siyah bir kot giymişti. Açıkçası onu ilk kez beyaz bir tişörtle görüyordum ve itiraf etmem gerekirse esmer tenine beyazı çok yakıştırmıştım.

Ayrıca onun arabaya binmesiyle beraber içimde gıcıklayıcı bir his oluşmuştu ve bu his, tabiri caizse kalbimi ayaklarıma kadar indirmişti. Bunun sebebi de arabanın içine dağılan kokusuydu. Tıpkı bakışları gibi kokusu da bana gizemli gelmişti çünkü ne olduğunu çözmemiştim. Çözmekle de ilgilenmiyordum, tek ilgilendiğim harika kokmasıydı.

Kartal'ı incelemeye devam ederken Kartal da o gelmeden önce baktığım yere, yani Greendoor'a bakıyordu. Sakin bir sesle, "Tabelada bir eksik var değil mi?" Diye sordu.

Demek istediğini anlamayınca kaşlarım soru sorarcasına büküldü. "Anlamadım?"

Kartal'ın dudakları gülme isteğiyle kıvrılrsa da hızlıca eski haline geri getirip bana bakmadan eliyle Greendoor'un tabelasını işaret etti. "Tabelayı diyorum, sence rengi değişmeli mi?"

Kartal'ın bana neden böyle sorular sorduğunu anlamıyordum ama başımı, onun işaret ettiği neon ışıklarıyla yanıp sönen tabelaya çevirip garip olduğu belli eden tınıyı sesime yansıtarak, "Şu anki renginde ne var ki?" Diye sordum.

Sorduğum soruyla Kartal'ın bakışları nihayet bana döndü. Gözlerinde bu defa karanlık ve gizemli parıltılar yoktu. Bariz bir şekilde alay vardı. "Bilmem, geldiğinden beri oturduğun yerde kıpırdamadan tabelayı izleyen sensin."

Kartal'ın benimle alay ettiğini anlayınca homurdanmadan edemedim. Resmen benimle kafa buluyordu. Aptalca hissetmekle ve öfkelenmek arasında kaldım. En sonunda da kendime mani olamayıp yumruk yaptığım elimle Kartal'ın omzuna yavaşça vurdum.

Canının yanmayacağını hatta duymayacağını adım gibi biliyordum çünkü parmaklarımin altında kalan sertlik omzuna betondan kalkan yapmış gibiydi. "Benimle dalga geçmeyi kes. Sadece içeri gelebilmek için cesaret topluyordum."

Yine düşünmeden konuşmuştum ve Kartal'ın soru kışkacına girmekten kurtulamamıştım. "Seni bu kadar korkutan erkek arkadaşın mı yoksa polis baskınları mı?"

Sorunun sonuna doğru gözleri iyice koyulaşıp bakışları kısıldı ve dikkatle yüzümü taradı. Artık emindim, çekindiğim bir şey olduğunu ona belli etmiştim ve o, tepkilerimi ölçerek ağızından laf almaya çalışıyordu.

Büyük bir olasılıkla da beni azılı bir suçlu zannediyordu.

Sakladıklarım olduğu konusundaki gerginliğimi belli etmemek için sorusundan sıkılmış bir havayı sesime yansıtarak, "Ekin'le her şey bitti. O artık bana karışamaz." Dediğimde kısılan bakışları eski haline döndü. "Polis kısmına gelirsek de onlardan da korkmuyorum. Sonuçta yarışmamı etkileyecek bir durum olmayacak." Diye yalan söyledim.

Sözlerimi bitirdiğimde bedenini tamamen bana doğru çevirdi. Şimdi arkasında kalan camdan dışarıyı görmek imkânsızdı ve arabanın içini garip bir sıcaklık sarmıştı. Dalga dalga sıcaklık, Kartal'ın aldığı her nefeste yüzüme çarpıyordu. Araba ibresi gibi harareten ibrem yükselince kendi yanımda kalan camı açma isteğiyle doldum fakat Kartal'ın gözlerime saplanan bakışları yüzünden hareket yetimi kaybetmiş gibi kıpırdıyamadım.

Gözlerinde ateş barındıran sert bir ifade vardı. "Eski erkek arkadaşının." Dediğinde eskiye yaptığı vurgu, sıcaklığın da etkisiyle kalp ritmimi değiştirdi. "Kendine güveni yok ve her şeyi mahvedecek kadar ahmak. Bir adam..." Dedi ve yüzüme iyice yaklaşarak bakışlarını direkt dudaklarıma indirdi. "Başka bir erkeğin yanında sevgilisini öpmez." Sanki sihirli güçleri vardı ve bakışlarıyla dudaklarımı kurutuyordu. Bana bu kadar yakınken yutkunma isteğimi güçlkle bastırdım ama dudaklarımı hafifçe aralamamın önüne geçemedim. Ben dudaklarımı aralayınca dudaklarının kenarında yukarıya doğru bir çizgi belirdi ve bakışlarını ağır ağır yüzüme tırmandırdı. "Cevheri kendine saklar."

Nefesini dudaklarımın üzerine hafifçe üfleyince ibrem tamamen tavan yaptı ve yanaklarımla beraber kulaklarım da yanmaya başladı. Oysaki saat daha sabahın 10'uydu ve havanın rüzgârlı olmasına rağmen bana bu kadar sıcak basması normal değildi.

Öyleyse Kartal bana ne yapıyordu? Cehennem sıcaklığından beter etkisi de neyin nesiydi?

Başımı geriye çekip güçlkle camı açma mekanizmasını buldum ve çevirerek camı indirdim. Kartal'ın gülümsediğini hissedebiliyordum ve pürüzsüz dudaklarına bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kendime hakim olabilmek için dikkatimi dağıtmak amacıyla, "Ekin'in amacı gövde gösterisiydi." Dedim ama bu defa da sinirlenmemi sağlamıştım. Kartal'ın karşısında düşünme yetimi kaybedip tam bir aptal gibi hareket ediyordum.

Kaşlarımı olabildiğince çatıp yeniden Kartal'a döndüm. Belki sinirlenmiştim ama dudaklarına bakmamayı da başarmıştım. "Olmayan ilişkimizde kendince ilk defa yerini belli etmeye çalıştı ama onu da beceremedi."

"Olmayan ilişki?" Kartal'ın bakışları bir kez daha sorgularcasına kısıldı.

Onaylamak istercesine başımı salladım. "Aslında Ekin'le üniversitenin dans topluluğunda tanıştık ve kurduğumuz ekiple birlikte yıllarca sahneler aldık. Arkadaş olarak iyiyiz, arkadaşlığımızı sevgililiğe taşıdığımızda hata yaptık ama bunu çok sonradan fark ettik. Ayrılık için birinin adım atması gerekiyordu, dün gece de o adımı atmış olduk."

Kartal sesindeki ani değişimle, "Aynı ekipte misiniz?" Diye sordu.

Kartal'ın ses tonundaki değişikliğin sebebini anlamasam da sıkıntıyla soludum. "Maalesef evet hatta dans partnerim. Tek sıkıntım, ekibi bırakması. Eğer bırakırsa o yarışmayı kazanıp da buralardan asla gidemem."

Kartal'ın yüzünü bu defa şaşkınlık kapladı ve şaşkınlığını ses tonuna da yansıtarak, "Ayrıldığınıza değil ama yarışmayı kazanamama ihtimaline mi üzülüyorsun?" Dedi.

Dürüstçe, "Evet." Dedim. Yabancı birine duygularımı anlatmak daha rahat hissettiriyordu ve yargılanma korkusu olmadan içimden geldiği gibi konuşuyor, kendimi durdurmaya zorlamıyordum. Kendime bile itiraf etmekte zorlandıklarımı, beni şaşkınlığa uğratacak bir netlikle karşımdakine itiraf ediyordum. "Ben Ekin'i arkadaştan öte sevemedim. Ona âşık olamadım. O yüzden üzülüyorum."

Kartal bakışlarını gözlerimden ayırmadan uzun bir sessizlikte –ki bir süre sonra bu sessizlik ürkmeme sebep oldu- gözlerimin içine baktı. En sonunda da, "Anladım." Diyerek elini arka cebine atıp cebinden çıkardığı kâğıdı bana uzattı. "Bunlar, işin için alman gerek evraklar. Hepsini bir günde toparlayamayabilirsin. Sorun değil. Bu gece başlıyoruz. 21.00 -05.00 arası çalışacaksın. Saat tam 21.00'de barda ol."

Başımı sallayıp uzattığı kâğıdı elinden aldım ama neden birden Ekin konusundan evraklara geçtiğini anlamamıştım. Alacağını aldıktan sonra konuyu değiştirmesi canımı sıkıyordu. Ayrıca benimle ilgili bir şeyleri öğrenmek için sorular sorduğunda benim de bülbül gibi şakımam sinirlerimi yeniden bozmuştu. Tam da az önce bu konuda kendimi iyi hissediyorken yapması beni tamamen germişti.

Benim de onunla ilgili bir şeyler öğrenmeye hakkım vardı değil mi? Mesela dün gece barda gördüğüm kadın sevgilisi olabilir miydi?

Gelişi güzel bir hava takınarak, "Senin bir kız arkadaşın var mı ya da âşık mısın?" Diye sordum sormasına ama sormamla da pişman olmam eş zamanlı oldu çünkü ses tonum, gerginliğin etkisiyle sert ve yüksek çıktı. Böylece gelişi güzel hava, üzerimde son derece yapmacık durmuş oldu.

İçimden bildiğim tüm küfürleri aptallığıma ederken Kartal da dünyanın en saçma sorusunu duyuyormuş gibi gülümseyip kapıyı açtı ve soruma cevap vermeden arabadan indi.

Tam kapıyı kapatıyordu ki bir elini arabanın üzerine yerleştirerek öne doğru hafifçe eğilip yüzüme baktı. "Birine âşık olacak kadar canıma susamadım."

Bana doğru karanlık bir ifadeyle göz kırptıktan sonra kapıyı kapattı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Kartal'ın istediği evrakların bir kısmını hallettikten sonra akşamüzeri Rüya'yla birlikte Baraka'da tedirginlikle etrafı inceliyordum. Gerginlikten ellerim buz gibiydi. Biraz sonra ekibin provası başlayacaktı ve Ekin'in gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

Baraka'nın demir kapısı açılınca heyecanla kapıya baktım ama gelenler Eren, Nefes ve Cemre'ydi. Lodos ile Erva da onlardan önce gelmişti. Şu an için olmayanlar Yamaç, Gökhan ve Ekin'di.

Gerginliğimi belli etmemek için kendimi gülümsemeye zorlayarak ayağa kalkıp Eren ve Cemre'nin yanına ilerledim. Nefes ise telefonla konuşuyordu ve konuşmalarından anladığım kadarıyla olduğu final hakkında konuşuyordu. Açıkçası onunla selamlaşmamak işime gelmişti. Hiçbir şekilde onunla muhatap olmak istemiyordum.

Eren elindeki su şişesini yere bırakır bırakmaz, "Millet sokak yarışının yapılacağı yer belli olmuş. Sir Joe' de yapılacak." Deyince "Yine mi aynı adam?" Diye araya girdi Rüya.

Sir Joe, Joe lakaplı bir para babasının yasadışı sokak yarışlarına yer temin ettiği mekânların adıydı ve temin ettiği yerler ona ait olmamasına rağmen polislerden ve şehirden çok uzak bir noktada ayarladığı için o yer onun adıyla anılıyordu.

"Tabii ki yakalanmamak için pıtırıcık."

Rüya'nın sorusuna içeriye yeni giren Yamaç cevap verdi. Bakışlarımı hızlıca kapıya çevirdim. Yamaç önden girmiş, arkasında da Gökhan vardı.

Gözlerim Ekin'i aradı ama o yoktu. Omuzlarım hayal kırıklığıyla düşüyordu ki çok geçmeden Ekin içeriye girince sevinçten el çırpmamak için kendimi zor tuttum.

Evet, ona hem kırgın hem de kızgındım ama o mafyalardan kurtulmak yani canım, hepsinden önemliydi.

Tabii ki bu, koşup boynuna sarılacağım anlamına da gelmiyordu. Bakışlarımı Ekin'in üzerinden hızlıca ayırıp konuşmaya başlayan Rüya'ya çevirdim. "Orası bize çok uzak ayrıca geçen defa polisin haberi olduğunu, bilerek gelmediklerini söylüyorlar."

Yamaç alayla sırtıttı. "Şehrin göbeğinde yapmayın da dışarıda ne bok yiyorsanız yiyin demişlerdir de ondan gelmemişlerdir."

Bir sorun çıkmadan provayı başlatabilmek için, "Biz dansımıza bakarız, yarış bizi ilgilendirmiyor. Dans kapışması sonrası döneriz, onlar ne yaparsa yapsın." Diyerek ellerimi birbirine çarpıp Nefes'e yan bakış attım. Telefonla görüşmesi bitmişti. "Herkes geldiğine göre hemen başlayalım."

Ekip yerine geçerken Ekin de sessizliğini koruyarak yerine geçti. Açıkçası bu kadar sessiz olmasını beklemiyordum, ayrılığımızı çoktan kabullenmiş gibi görünüyordu.

Lodos müziği başlatır başlatmaz Ekin'in yanına geçtim. Ona bakmıyordum ama bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. Bakışlarına aldırmadan müzikle birlikte ekibin de dansını başlattım.

Yaklaşık 1.5 saatlik provadan sonra hepimiz nefes nefeseydik. Kimimiz olduğu yere oturmuş, kimimiz de ellerindeki su şişelerini başlarına dikmekle meşguldü.

Su şişesini dudaklarımdan uzaklaştırdığımda Ekin'in nefesini kulağımda hissettim ve irkilmeden edemedim. "Senden ayrılmak istemiyorum. Kafan yerinde değil, düşünmen için sadece zaman tanıyorum. Boşuna heveslenme."

Bir hışım Ekin'e döndüm ama özellikle de Nefes'e malzeme vermemek için olabildiğince rahat bir tavırla, "O zamanı, kışına sok Ekin." Diye fısıldadım. "Ben daha fazla böylesine saçma bir ilişkiye katlanamayacağım. Hayatımda ilk kez kafam yerinde ve seninle daha fazla sevgili olmak istemiyorum."

Ekin söylediklerime ciddi manada hem bozuldu hem de ilk kez bana olan bakışları öfkeyle parladı. Yine de sakinliğini koruyarak beklediğimin çok dışında, "Ne pahasına olursa olsun seni yeniden geri kazanacağım." Diyerek Yamaç'ın yanına ilerledi.

Ekin'in arkasından dumura uğramış halde bakakaldım. Kafamı allak bullak etme konusunda son derece başarılıydı. İki saat önce düşündüğümle şimdi düşündüğüm arasında dağlar kadar fark vardı ve bu durum iyice canımı sıkmayı başarmıştı. Bana âşık olmadığına emindim ama ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

Ekin'e daha fazla kafa yormayı bırakıp Rüya'nın yanına ilerledim. Bir yandan da ekibin toparlanmasını izliyordum. Baraka'yı kilitlemek için herkes çıktıktan sonra çıkacaktım. Bakışlarım saatime kaydı. Greendoor'a gitmek için de 2 saatim kalmıştı.

Bakışlarımı yeniden ekibe çevirdiğimde Nefes'in bakışlarının ablukasına girdiğimi fark ettim. Ona bakmamla birlikte bana doğru yürüyüp, "Greendoor'da çalışmaya başlayacakmışsın." Deyince hızla Ekin'e baktım.

Muhtemelen Ekin, Eren'e Eren de Nefes'e söylemişti. Yanılmadığımı da Ekin'in benden kaçırdığı bakışlarından anladım. Bu hayatta en gıcık olduğum birine sürekli malzeme vermesinden bıkmıştım.

Nefes'e cevap veremediğim Cemre araya girdi. "Aaa gerçekten orada mı çalışmaya başlıyorsun? Hiç böyle bir şeyden bahsetmemiştin."

Cemre sözlerini bitirdiğinde bu defa Erva araya girdi. "Ne zaman başlıyorsun?"

Üç kızın çemberi arasında kalmıştım ve arka arkaya sordukları sorularla bir an kendimi köşeye sıkışmış gibi hissetmiştim. Ekin'in kaçamak bakışları da üzerimdeydi. Benden öğrenemediği sorularının cevabını şimdi duymayı bekliyordu. Nefes'e bir şey söylemek istemesem de Cemre ile Erva'ya yalan söylemek istemiyordum. Ayrıca eninde sonunda beni orada görecektlerdi. Bir çırpıda, "Bu gece." Dediğimde Ekin'in sesli nefes aldığını duydum. Ona aldırış etmeden, "2 saat sonra mesaim başlayacak." Dedim.

"Öyleyse bu akşam oradayız."

Erva'nın sevincine Cemre de dâhil oldu ve onu başıyla onayladı. "Akşama alırım seni birlikte geçeriz."

Rüya, "Beni de alın. Metis önden arabayla gidecek." Deyince Yamaç, "Ben seni götürürüm." Dedi ama Rüya onu anında reddetti. "Kızlarla gitmeyi tercih ederim."

Yamaç umursamaz bir ifadeyle omuzunu silkti. "İyilik de yaramıyor sana. Ne halin varsa gör."

Rüya hırsla, "Asıl sen gör." Deyince Lodos bıkkınlıkla soludu. "Bunlar yine başladı, ben kaçar."

Lodos'a gülümseyerek, "Yarın yine aynı saatte görüşürüz." Dedim.

Lodos başını salladığında Nefes de Eren'in yanına ilerleyip, "Biz de gidelim sevgilim." Deyince şaşkınlıkla ona baktım. Greendoor hakkında bir şey dememiş ya da kızların peşine takılmamıştı.

Eren bana başıyla selam verip kapıdan çıktığında onlarla beraber Cemre ve Erva da çıkmıştı. Şimdi Baraka'da sürekli birlikte vakit geçirdiğimiz kişiler kalmıştı ama bu defa aramızda tuhaf bir sessizlik hatta gerginlik vardı.

Gökhan yanıma gelip, "Yeni işin hayırlı olsun lider. Akşama biz de gelmek isterdik ama bu gece işlerimiz var." Deyince ona belli etmeden rahat bir nefes verdim. Dürüst olmam gerekirse Ekin'in gelmeyecek olması beni fazlasıyla hem rahatlatmış hem de sevindirmişti.

"Hiç önemli değil." Dedim samimi bir gülümsemeyle. O sırada Yamaç da yanıma gelip tebrik ederken Ekin bir şey demeden Baraka'dan çıktı.

Hepimizin bakışları kapıya döndüğünde Yamaç, "Seni sevdiğinden yapıyor ona biraz zaman tanı." Deyince Rüya direkt karşı çıktı. "Şimdi mi sevdiği aklına geldi? Sevgiymiş, güldürme beni."

"Allah Allah." Diyerek kollarını göğsünde birleştirdi Yamaç. "Sizin sevgi tanımınız ne Rüya Hanım? Andavallarla sevgili olmak mı?"

"Sana ne! Orası seni hiç ilgilendirmez, istediğim kişilerle sevgili olurum."

"Sonra omzumda ağlıyorsun ama."

Rüya afallamış bir ifadeyle Yamaç'a baktı. "Ben senin omzunda ne zaman ağladım? Atma. Senin omzunda ağlayacağıma yoldan geçen ayyaşın omzunda ağlarım daha iyi."

"Sonra o da seni..." Dedi Yamaç ardından başını sinirle sağa sola salladı. "Akşam akşam konuşturacak beni salak." Diyerek kapıya doğru yürümeye başlayınca Rüya da arkasından seslendi. "Sensin salak."

Gökhan gülümseyerek, "Ateş hattında arada kaynamadan ben de gitsem iyi olacak, sonra görüşürüz kızlar." Dedi ve o da Baraka'dan çıktı.

Onlar Baraka'dan çıktığında Rüya hâlâ hırsla soluyordu ve Nefes'in öylece çekip gitmesi dikkatini henüz çekmemişti. Gözlerimi kapıdan ayırmadan, "Sence de Nefes fazla tepkisiz kalmadı mı?" Diye tedirginlikle sordum çünkü onun sessizliği beni garip bir şekilde ürkütmüştü.

"Sahiden." Deyince Rüya ona döndüm. O da yeni idrak etmiş hatta biraz da şaşırmış gibi bakıyordu. "O niye seninle uğraşmadı?"

Zoraki gülümsedim. "Uğraşsa uğraşıyor diye kızıyoruz, uğraşmasa neden uğraşmadı diyoruz."

"Ama sen de biliyorsun ki uğraşmaması daha tehlikeli."

Sıkıntıyla soludum. Haklıydı, sessizliği daha tehlikeliydi.

"Yakında kokusu çıkar." Diyerek saatime baktım. "Hadi bir an önce eve gidip bir şeyler yiyelim sonra da Greendoor'a geçelim. Yalnız gitmek istemiyorum. Kızlarla değil, benimle birlikte gelersin."

Rüya, "Olur." Dedi ve birlikte Baraka'dan çıktık. Yarın sınavı yoktu ve ben, bütün gece onu yanımda tutmayı düşünüyordum çünkü biliyordum ki ilk gece benim için zor geçecekti ama onun varlığından alacağım destekle her zorluğu aşacağıma inanıyordum.

Saatler sonra Rüya'yla birlikte Greendoor'a geldiğimizde kendimi son derece gergin hissediyordum.

Greendoor tam da beklediğim gibi açılışa özel fazla kalabalık ve gürültülüydü. Ürkek bir ceylan gibi adımlarımı temkinle atarak kalabalığı aşmaya çalıştım. Rüya da hemen yanımda ilerliyor, bir yandan da bakışlarıyla Kartal'ı arıyordu.

"Kartal'ı hâlâ göremiyorum." Deyince bakışlarımı bara çevirdim. Barda aşağı yukarı 35 yaşlarında bir adam vardı ve servisle ilgileniyordu.

Adamı işaret ediyordum ki dün gece Kartal'la gördüğüm ve kız arkadaşı olmasından şüphelendiğim şarkıcı kadınla Kartal'ın yeniden

arka odadan çıktıklarını gördüm. Kadın üzerini düzelterek Kartal'ı yanağından öperek yanından ayrıldı.

Yavaşça yutkundum. İki gecedir yanında olduğuna göre büyük ihtimalle kız arkadaşındı ama o zaman neden âşık olmadığını söylemişti?

Rüya da benim gibi düşünüyor olmalıydı ki, "Kartal'ın kız arkadaşını varmış? Daha önce hiç görmemiştin." Dedi.

Omuzlarımı silkerek, "Varmış." Dediğimde Kartal'ın bakışları, uzakta olmama rağmen beni buldu ve bana doğru yürümeye başladı.

Onun yürümesiyle birlikte içimde oluşan minik kıpırtılar eşliğinde Rüya'yla beraber ona doğru ilerledim. Yanımıza gelir gelmez direkt benimle göz teması kurarak, "Ben de seni bekliyordum, gel benimle." Dedi ve Rüya'ya döndü. "Hoş geldin."

Rüya sıcak bir gülümsemeyle, "Hoş buldum, arkadaşım sana emanet." Dedi ve yanağımdan öperek boş bir masaya ilerledi.

Rüya'nın arkasından baksam da Kartal'ın gitmek için hareketlendiğini görünce peşinden ilerlemek istedim fakat beni durduran az önce Kartal'ın yanından ayrılan kadının sesi oldu. Bakışlarımı anında o yöne çevirdim.

Eline aldığı mikrofonla ona ayrılan sandalyeye oturmuş, şarkıya başlamadan önce kısa bir konuşma yapmaya çalışıyordu. Adının Eftalya olduğunu söyledikten sonra Sezen Aksu'nun, Aşkta Ne Haber şarkısına giriş yaptı.

Kadının sesinin güzelliğini dün gece duymuştum ama şarkıya girmesiyle Ekin'in yanıma gelip beni öpmesi hemen hemen aynı zamanlarda olmuştu ve ondan sonrası ben de film tamamen kopmuştu.

Kadının sesi öylesine güzeldi ki büyülenmemek mümkün değil gibiydi. Hayran olmuş gibi onu izlerken kadının, "Aç kalbini, ben geldim. Sıkı sıkı tut, bırakma" dediği yerde bileğimin sımsıkı tutulduğunu hissettim ve bakışlarımı bileğime indirdiğimde Kartal'ın bileğimden tuttuğunu gördüm. "Bir an önce üzerini değiştir, servise geçeceğiz." Dedi ve benim bir şey dememe fırsat kalmadan bileğimi bırakmayıp ilerlemeye başladı.

Bileğimde garip bir sızı hissetsem de onun sayesinde kalabalıktan kolayca sıyrılabilirdim için bileğimi tutmasına izin vererek ilerledim.

Yaklaşık birkaç dakika sonra Kartal'ın az önce Eftalya ile birlikte çıktığı odaya girdik. Burası da NobleBar'daki gibi malzeme odasıydı ve

istiflenmiş içki şişeleriyle doluydu fakat biraz daha büyüktü.

Kartal da bileğimi bırakmadan ilerlemeye devam ediyordu. Nereye götürdüğünü ilk etapta anlamasam da önümüze çıkan ilk kapıdan içeri girince polisten kaçtığımız gün girdiğimiz personel odasının olduğunu anladım. Demek ki malzeme odasından personel odasına açılan bir kapı daha vardı ve malzeme odasını koridor gibi kullanıyorlardı.

İçeri girer girmez bileğimi bırakıp bedenini bana çevirdi ve geçen gün içinden kıyafet aldığım dolabı işaret etti. "Bedenine uygun kıyafeti ve ayakkabıları alıp hazırlan." Bakışlarını kolundaki siyah saate indirdi. "5 dakikamız kaldı, acele et."

Başımı sallayıp dolaba ilerledim. "Sen geç, ben hemen hazırlanıp geliyorum." Dediğimde dolabın önüne gelmiştim. Hızlıca dolabı açıp içine baktım. Aslında evde kıyafet vardı ama onları yanımda getirmeyi unutmuşum.

Dolaptaki kıyafetleri görünce ufak çaplı bir şaşkınlık yaşadım. Kıyafetler tamamen değişmiş, beyaz gömlekle ve siyah etekle kombine edilmişti. Boyun için de bu defa siyah fular eklenmişti.

Bedenime uygun kıyafeti bulmaya çalıştığım da Kartal'ın sesini duydum. "Seni yalnız bırakmayacağımı söylemiştim. Bara birlikte çıkacağız."

Kıyafetlere bakmayı bırakıp başımı ona çevirdim. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, her zaman ki keskin bakışlarıyla benim her hareketimi inceliyordu. Onun üzerinde de simsiyah bir kot pantolonla bedenini tam saran beyaz bir gömlek vardı. Gömleğinin kollarını yine dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Bir bileğini saati süslerken diğer bileğini de siyah ince bir bileklik süslüyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda az önceki sözlerine karşılık sadece gülümsedim ve yeniden kıyafetlere döndüm. Bedenime uygun kıyafeti aldıktan sonra ayakkabıları da seçip kabine doğru ilerledim.

Kartal da beni izlemeye devam ediyordu. Tam kabine giriyordum ki, "Beklediğimden daha sakınsın." Dedi tok sesiyle. Aslında değildim ama ona güveniyordum ve garip bir şekilde sakinliğimi korumayı başarabiliyordum. Başımı arkada kalan Kartal'a çevirdim. "Çünkü sana güveniyorum."

Ona baktığımda bakışları kısıktı ama sözlerimi tamamladığımda kısılan bakışları eski halini aldı ve sessizce gözlerimin içine baktı. Ben de ona baktım. Bu anı yaklaşık 15 saniye gibi bir süre daha takip etti

ardından bakışlarımı onun gözlerinden yere indirip başımı ağır ağır eski konumuna getirerek kabine girdim.

Kabine girmek saniyelerimi alsa da bir anda karıncalanan ayaklarım yüzünden bana bir asır sürmüş gibi geldi. Kalp atışlarımın ritmi, damarlarımın arasında bir yerde attı ve bir boşlukta süzülüyormuşum gibi hissettirdi. O boşluk kanımı ateşe verdi, içime sıcaklık bahsetti. O boşluk damarlarımdaki kanı emdi, ölü teninin soğukluğuna çevirdi. Çekildim, o boşlukla beraber hiç bilmediğim bir karanlığa doğru hızlıca çekildim.

Gözlerimi kapatıp yanaklarımı sıkıntıyla şişirdim. Düşünmem gereken karanlık değil, bu geceydi. Tüm enerjimi işime odaklamalıyım. Düşüncemi onaylarcasına başımı sallayıp gözlerimi araladım ve üzerimi değiştirerek kabinden dışarı çıktım ardından Kartal'ın karşısına dikildim.

Bakışları çok kısa bir an üzerimde gezinse de gözleri açık saçlarımda takılı kaldı. Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve parmaklarını saçlarıma yaklaştırdı.

Dokunacağını zannettim ve o an kalbimin dört nala koştuğunu hissettim. Neden kalbimin deli gibi bir tepki verdiğini anlamasam da Kartal saçlarıma yakın bir mesafede parmaklarını durdurup, "Saçlarını topla." Dedi.

Kaşlarımı soru sorarcasına çatıp, "Neden?" Diye sordum.

Sorduğum soruyla hızla geri adım atıp aramızdaki mesafeyi yeniden açtı. "Çalışırken rahatsız olursun." Dedi ama asıl söyleyeceği şeyin bu olmadığı açıkça belliydi. Sonradan aklına gelmiş gibi bir tavırla söylemişti.

Sebebini anlamak için yeni bir soru sormaya hazırlanıyordum ki beni anında ekarte ederek, "Artık gitme vakti." Dedi ve geldiğimiz kapıya doğru ilerledi.

Onun ilerlediğini görünce sorgulamayı bırakıp peşinden gittim. Odadan çıkar çıkmaz az önce barda gördüğüm adamın üzerindeki önlüğü çıkardığını gördüm. Kartal'a başını eğip bardan ayrıldı ve benim ilk mesaimi başlatmış oldu.

Gergin bir nefes üfleyip bar tezgâhına yaklaştım. Bar taburesinde oturan birkaç kişi dışında şu an için bir yoğunluk yoktu. O müşterilerden biri de Rüya'ydı ve varlığını hissettirmek için elinden geleni yapıyordu.

Rüya'ya minnetle bakıp Kartal'a dikkat kesildim. Müşterinin azlığından fırsat bilerek içkilerin üzerinden geçiyordu.

Dünkü gördüğüm içkilerin hepsi burada mevcuttu hatta fazlası bile vardı. Gerginlikten tutulan boynumu rahatlatabilmek için başımı iki yanıma yatırdım. Kartal'dan öğrendiklerimle istenilen içkiyi rahatlıkla servis edebilirdim etmesine ama kokteyl hazırlaması biraz zordu çünkü onu hazırlamak ayrı bir özen istiyordu.

Kokteyl yapımında kullanılan içkiler, ana içki ve yardımcı içki diye ikiye ayrılıyordu. Buzlar(küp buz, kar buz), meyve suları ve bitterler... Tüm bunları, ölçülerine ve sıralarına göre karıştırmak ya da çalkalamak çok önemliydi.

Kartal'a göre tat alma duygusunu pozitif yönde uyarmak için mutlaka verdiği tariflere ve ölçülere uymalıydım. Aksi halde istenilen kokteylin tadına asla ulaşamazdım.

"Bir bira." Diyen müşteriyle düşüncelerimden çıktım ve bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde ağzım az daha açık kalacaktı. Az öncenin aksine müşteri dolmuştu ve arkaya doğru uzun bir kuyruk oluşmuştu.

Panikle Kartal'a baktığımda yanıma geldiğini gördüm. Kulağıma yaklaşp, "Yanımdayım, sakın ol." Deyince kulağımı dağlayan sıcak nefesi yüzünden bir anlığına birayı bilip bilmediğimden şüphe ettim.

Uzulca nefesimi dışarıya üfledim fakat bana eğikliği yüzünden bu defa benim sıcak nefesim onun dudaklarını dağladı. Ona çarpan nefesim yüzünden benim gibi gerilmesini bekledim ama yanılmam uzun sürmedi, dudaklarını hafifçe aralayarak nefesimin içine karışmasına izin verdi.

Belki bilinçli yapmıştı belki de farkında olmadan yapmıştı ama bu hareketi daha da paniklememe sebep olmuştu. Ondan uzaklaşıp, "Hemen birayı hazırlıyorum." Diyerek arka bankoya ilerledim ve o an yepyeni bir gerçeğe sarsıldım.

Beni sadece müşterilerin istekleri panikletmeyecekti. Kartal'ın bana yakınlaştığı her an, paniğin tüm aşamaları beni her zerremde ziyaret edecekti.

Düşüncelerimin eşliğinde birayı ve bardağı alıp müşterinin karşısına geçerek birasını hazırlamaya başladım. Kartal da diğer müşterilerle ilgilenmeye başlamıştı. Ben bir müşteriye içki servis edene dek o en az üç müşteriye servis yetiştirebiliyordu.

Benim acemiliğimden dolayı benim önümdeki kuyruk daha kısaydı ve Kartal'ın önü boşaldıkça sabırsız müşteriler o yöne geçiyordu. Rüya da bar tezgâhın önünde kalabalık yapmamak için yakınımıdaki bir masaya geçmişti. Şimdi işimle tamamen baş başa kalmıştım ve gerginliğimi müşterilere yansıtmamak için keyif alıyormuşum gibi gülümsemeye çalışıyordum.

İlk 15 dakika acemi ve ağır olmama rağmen güzel geçmişti. Ta ki karşıma dikilen yeni müşteriye kadar...

Onu görmenin şaşkınlığıyla gözlerim istemsizce açılırken Nefes kibirli bir sırıtışla uzun tırnaklarını tezgâh üzerinde ritim tutar gibi hareket ettirdi. "Selam Metis."

Şaşkınlığımı hızlıca üzerimden attım ve umursamaz görünmeye çalışarak, "Ne içmek istiyorsun?" Diye sordum.

Sahte bir kızgınlıkla dudaklarını büktü ama ifadesinde daha çok eğlenir gibi bir tavır vardı. "Selam sabah yok mu?"

"Yoğunum, kaybedecek vaktim yok."

Nefes, Kartal'a doğru yan bir bakış atıp gülümsedi ve yeniden bana döndü. "Yoksa Zeus, sana yardımcı olmuyor mu?"

Gözlerimi kısıp şüpheyle ona baktım. "Zeus'u tanıyor musun?"

Nefes alayla güldü ama soruma cevap vermek yerine, "Bir tane Martini Dry istiyorum." Deyince korkunun parmakları kalbime dolandı.

Martini; beyaz şaraba su, baharat, kokulu bitkiler ve karamel eklenerek hazırlanan bir kokteyldi ve ben ölçü miktarlarını kesinlikle bilmiyordum. Aksi gibi Nefes'in arkasında da git gide uzun bir kuyruk oluşuyordu.

İstemsizce ellerimle oynayarak; "Neden sadece beyaz şarap içmiyorsun?" Diye sordum. Amacım, bir umut onu vazgeçirmektir fakat düşünmeden hareket etmem bana pahalıya patladı.

Ellerime kayan bakışlarıyla dudaklarında sinsi bir gülüş oluşurken hızlıca parmaklarımı bıraktım ama artık çok geçti. Korkumu ona çoktan belli etmiştim.

Nefes keskin bir küçümsemeyle, "Yoksa Martini hazırlamasını bilmiyor musun?" Dedi ve arkasına döndü. "Greendoor çok acemi bir barmaidle açılışı yapmış, daha kokteyl hazırlamasını bile bilmiyor. Biz buraya eğlenmeye geldik ama anlaşılan acemi barmaid yüzünden

vaktimiz sırada geçecek." Deyince öfkeyle çıkıştım. "Nefes ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Nefes yeniden bana döndüğünde yüzünde sahte olduğu açıkça belli olan bir hüznü vardı. "Tatlım, sana iyilik de yaramıyor. Amacım kuyruğu boşaltmak ve sana zaman kazandırmak."

"Bana daha çok işten kovulmam için uğraşıyormuşsun gibi geldi."

Nefes cevap veremedi arkadaşın uğultu gibi yüksek sesler gelmeye başladı. Nefes amacına ulaşmış, sabırsız bekleyen müşterilere gaz vermişti. Böylelikle de elimi ayağımı iyice birbirine dolandırmayı başarmıştı.

Öfkeyle gözlerimi kısıp, "Sen artık gitsene!" Dedim fakat Nefes kollarını tezgâha yerleştirip, "Martinimi almadan hiçbir yere gitmiyorum. Biraz daha oyalanırsan seni patronuna şikâyet ederim." Dedi.

Nefes'e, nefesimi harcamak boş yere zaman tüketmekti. Dişlerimi sıkıp sadece başımı salladım ve arka bankodan beyaz şarap ile martini bardağını aldım. Sırada yardımcı içkiler vardı ama hangisini önce ya da ne kadar koyacağım konusunda bilgim yoktu.

Kartal'a yan bakış attım. Hem çalan müzikten hem de yoğunluğundan dolayı Nefes'le olan kısa atışmamı ve Nefes'in gaza getirdiği müşterilerin homurtularını duymamıştı.

Bardağı ve şarabı çalışma tezgâhına bırakıp Kartal'dan yardım istemek için ona doğru yöneliyordum ki Nefes'in hemen arkasındaki bir erkek müşteri, "Hadisene be kardeşim sabaha kadar seni mi bekleyeceğiz? Burada yetkili yok mu?" Diye bağırdı.

Adamın bağırmasıyla birlikte Nefes gülümserken Kartal'ın gövdesi anında omzuma değdi ve sert sesiyle adama doğru, "Sorun nedir?" Diye sordu.

"Sorun yanındaki kadının beceriksizliği. Bir saattir bekletiyor bizi. Böyle işe yaramayan müsveddeleri toplarsanız daha çok bekleriz."

Adam sözlerini tamamladığında Kartal'ın omzuma değen bedeni kaskatı kesildi ve ben daha ne olduğunu anlamadan önüme geçip ellerini bar tezgâhına yaslayarak öne doğru eğildi. "Senin hakaretini öyle bir sikerim ki üç gün hiçbir yere oturamazsın." Diye gürleyince benim gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılırken adamın önündeki Nefes hemen sıradan çıkıp ortalıktan kayboldu.

Şimdi Kartal'ın öfkesi direkt karşısındaki adamaydı ve öfkesinde zerre azalma yoktu. "Sikik ağzını toplamayı bilmeyen dalyaraklara içki satışımız yoktur. Şimdi siktir git."

Adam, Kartal'ın sert çıkışıyla sinmişti ama erkekliğine de yedirememişti. İşaret parmağını üzerimize doğrultup, "İkinizi de şikâyet edeceğim." Diyerek neredeyse koşar adım Kartal'ın önünden uzaklaştı.

Hatta birkaç müşteri daha bu durumdan rahatsız olup sıradan çıkmıştı.

Hem korkmuş hem gerilmiş hem de Nefes yüzünden diğer müşterilere rezil olmuştum. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi daha ilk geceden Greendoor'un müşteri kaybetmesine de sebep olmuştum. Bir kez bile görmediğim, adını bile bilmediğim patronuma kendimi savunacak yüzüm dahi yoktu.

Ayrıca Kartal'ı da zor durumda bırakmıştım. Adam şikâyet ettiği takdirde onun da işsiz kalmasına vesile olacaktım.

Dudaklarım titreyince ağlamak üzere olduğumu anladım ve kendimi tutabilmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Burada kalmaya devam ettiğim sürece Kartal'ın da işi tehlikeye girecekti.

Adamın uzaklaşmasıyla bedenini bana çeviren Kartal'ın yüzüne gerginlik, korku ve hayal kırıklığıyla baktım. Öfkesi hâlâ yerindeydi ve burnundan soluyordu.

Yavaşça yutkundum. "Yapamayacağım." Dedim titreyen sesime lanet ede ede. "Daha bir saat bile dolmadan her şeyi mahvettim. Sana demiştim ben barmaidlik yapamam diye. Biliyorum bir söz verdim ama..."

Cümlemin devamını getiremememe sebep olan Kartal'ın dudaklarımın üzerine bastırduğu iki parmağı oldu. Dudaklarımın üzerinde çok hafif bir baskı vardı ama birbirine kenetlenmesine sebep olmuştu.

Bile isteye ikinci kez dokunuyordu bu gece bana. İlk dokunuşu sadece sızı yaratırken ikinci dokunuşu kalbime sıcaklık pompalamıştı sanki.

"Gidemezsin." Dedi erkeksi bir sesle. "Hiçbir yere gidemezsin."

Sözümü tutmadığım için böyle söylediğini biliyordum ama benim yapamayacağımı neden görmediğini anlamıyordum.

Dudaklarımdaki baskısını iyice azalttı. Elini çekmemişti ama kuş tüyündeki ağırlığı, kalbime onlarca yük taşıyor gibiydi. Başını yüzüme

doğru eğince kalbimin gümbürdediği duydum. Bakışları fazla derindi. Az önceki öfkesi silinmiş, derinliğinin yanına esrarengiz bir ifade yerleşmişti.

Bilinmezlik ve yakınlığının hissettirdiği sıcaklıkla arkama bile bakmadan çekip gitmeyi istedim ama bir yanımda deli gibi yanımda kalmayı, o esrarengiz bakışlarının girdabında kaybolmayı istedi. Öylesine güçlü bir istekti ki mantığıma galip gelerek ayaklarımı olduğum zemine sabitledi.

Yeniden konuşmak için dudaklarımı araladığımda parmaklarını çekeceğini zannederken çekmek yerine dudaklarımın üzerinde hafifçe oynatınca kalbimdeki sıcaklık dudaklarıma tırmandı ve bir zebaninin parmakları arasında ateşle ezer gibi kıvrandırdı.

Ateşin etkisinden kurtulabilmek için, "Kartal." Diye fısıldayınca dudaklarımdaki baskısını yeniden arttırdı. "Verdiğin sözünü tutmadan benden gidemezsin. Çok tatlı ama aynı zamanda mide bulandırıcı zehirli içkiyi senden almadan gitmene izin vermiyorum küçük barmaidim."

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Metis'in, Ekin'e bir şey hissetmediğini Kartal'ın öğrenmesi çok iyi oldu demii 😊

Nefes ortalık karıştırmaktan çok hoşlanıyor, kolay kolay da Metis'i bırakmaz gibime geliyor 😊

Yarın gece de Ev Arkadaşım'ın üçüncü bölümünde buluşalım. 😊

Görsellerde de parodilerimin insta hesapları var.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🍀

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

9. Bölüm "Ruhuma Sızan Ateş"

Şarkı: Sena Şener - Teni Tenime

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"RUHUMA SIZAN ATEŞ"

Yavaşça yutkundum. "Yapamayacağım." Dedim titreyen sesime lanet ede ede. "Daha bir saat bile dolmadan her şeyi mahvettim. Sana demiştim ben barmaidlik yapamam diye. Biliyorum bir söz verdim ama..."

Cümlemin devamını getiremememe sebep olan Kartal'ın dudaklarımın üzerine bastırdığı iki parmağı oldu. Dudaklarımın üzerinde çok hafif bir baskı vardı ama birbirine kenetlenmesine sebep olmuştu.

Bile isteye ikinci kez dokunuyordu bu gece bana. İlk dokunuşu sadece sızı yaratırken ikinci dokunuşu kalbime sıcaklık pompalamıştı sanki.

"Gidemezsin." Dedi erkeksi bir sesle. "Hiçbir yere gidemezsin."

Sözümü tutmadığım için böyle söylediğini biliyordum ama benim yapamayacağımı neden görmediğini anlamıyordum. Dudaklarımdaki baskısını iyice azalttı. Elini çekmemişti ama kuş tüyündeki ağırlığı, kalbime onlarca yük taşıyor gibiydi.

Başını yüzüme doğru eğince kalbimin gümbürdediğini duydum. Bakışları fazla derindi. Az önceki öfkesi silinmiş, derinliğinin yanına esrarengiz bir ifade yerleşmişti.

Bilinmezlik ve yakınlığının hissettirdiği sıcaklıkla arkama bile bakmadan çekip gitmeyi istedim ama bir yanımda deli gibi yanımda kalmayı, o esrarengiz bakışlarının girdabında kaybolmayı istedi. Öylesine güçlü bir istekti ki mantığıma galip gelerek ayaklarımı olduğum zemine sabitledi.

Yeniden konuşmak için dudaklarımı araladığımda parmaklarını çekeceğini zannederken çekmek yerine dudaklarımın üzerinde hafifçe oynatınca kalbimdeki sıcaklık dudaklarıma tırmandı ve bir zebanın parmakları arasında ateşle ezer gibi kıvrandırdı.

Ateşin etkisinden kurtulabilmek için, "Kartal." Diye fısıldayınca dudaklarımdaki baskısını yeniden arttırdı. "Verdiğin sözünü tutmadan benden gidemezsin. Çok tatlı ama aynı zamanda mide bulandırıcı zehirli içkiyi senden almadan gitmene izin vermiyorum küçük barmaidim."

Kartal'ın boğuk sesi kulaklarıma ulaştığında ilk birkaç saniye ne demek istediğini anlamadım ve sessizce çözmeye çalıştım. Saniyeler uzadıkça çözebilmeyi umdum ama yine başarılı olamadım. Buna, üzerimde yarattığı etkinin sebep olduğunu düşünerek aramızda kapattığı mesafeyi bir adım geriye atarak açtım.

Parmakları dudaklarımdan üzerinden ayrılmıştı lakin işe yaramamıştı. Ne etkisi geçmiş ne de ne dediğini çözebilmişim. Hissettirdikleri ve gizemli sözleri, deli gibi esen bir rüzgârda saatlerce kalmışım gibi sersemletmişti.

Kendime bunun sebebini sorarken aynı zamanda da Kartal'a, "O ne demek?" Diye sordum.

Kartal hâlâ gözlerini üzerimden ayırmıyor, gözbebeklerimin en derinine bakıyordu ama bakışlarının ardında anlayabileceğimin çok daha ötesinde anlamlar barındırıyordu.

Bana eğildiği için düşürdüğü omuzlarını yeniden dik konuma getirdi ve tavizden yoksun bir sesle, "Gitmeni istemiyorum demek." Dedi.

Ne kendime sorduğum sorunun cevabını alabilmişim ne de ona sorduğum sorunun cevabını... Başımı hafifçe iki yana sallayarak, "Zehirli içki ne demek?" Diye ısrarla yeniden sordum. İma etmeye çalıştığı şeyin güçlü bir sebebi olduğu, alelade söylemediği ses tonundan açıkça belliydi.

"Yani sana içkileri, bu işi öğreteceğim demek."

Omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm. Sözleri inandırıcı gelmemişti ama bakışlarının yarattığı etki öylece kabullenmeme sebep oldu. Biraz da daha fazlasını öğrenemeyeceğimi anlamamdan kaynaklandı.

Dudağımı dişleyerek başka sorular sormamak için kendimi tuttum ve bakışlarımı Kartal'ın üzerinden ayırarak Rüya'yı aradım. Az önceki yaşananlara şahit olup olmadığını bilmiyordum ama ortalıkta görünmüyordu. Ayrıca sıradaki müşterilerin çoğu da dağılmıştı. Sıkıntıyla oflayıp, "Sayemde müşteri kaybettik." Deyince Kartal'ın çehresi sertçe kasıldı. "Müşteri saygısızdı. Burada kimse çalışanlar hakkında böyle konuşamaz, genel kuraldır bu."

"Kural mı?" Parmaklarımı gerginlikten kasılan enseme yerleştirip boynumu hafifçe yana eğerek avuç içime yasladım. "Patronun umurunda mı? Kulağına gittiğinde seni bile tehlikeye atmış olacağım."

Beklediğimin aksine Kartal sözlerime gülümseyerek tepki verdi lakin biraz küçümseyici bir gülüştü bu. "Patron sorun değıl." Diyerek arkada kalan tek tük müşterileri işaret etti. "Ama daha fazla bekletmesek iyi olur."

Müşterilere yan bakış attım. Kalanlar, ısrarla beklemeye devam ediyorlardı ve az önce olanlar umurlarında değıldi ama benim umurumdaydı. Sinirlerim ve konsantrasyonum ciddi anlamda bozulmuştu. Kendime gelebilmem için sigara içmem gerekiyordu.

Kartal'a dönüp, "Sigara içmeden sakinleşemem. Beni beş dakika idare edebilir misin?" Dedim umutla gözlerinin içine bakarak.

Kartal ise onu gördüğüm andan şu ana dek bana ilk kez afallayarak baktı. "Sigara mı içiyorsun?"

Bu kadar şaşırması tuhafıma gitmişti. "Evet, bir sakıncası mı var yoksa yasak mı?" Diye sordum ama asıl söylemek istediğim yasak da olsa beni idare etmesiydi.

"Hayır." Dedi Kartal ilk şaşıknlığını atarak. "Dansçı olduğun için beklememiştim sadece."

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda ve elim istemsizce bıçaklandığım yere kapandı. "Nerede içebilirim?"

"Malzeme odası." Dedi Kartal ve arkasını döndü. "Beş dakika içinde burada ol."

"Tamam." Dedim ve hızla malzeme odasına girdim. Adımlarımın hızını kesmeden personel odasına geçip çantamdan aldığım sigarayla malzeme odasına geri döndüm.

Oda istiflenmiş içkilerle doluydu ve içeride loş bir ışık hâkimdi. İnceler bakışlarımı etrafta gezdirirken üzerine oturabileceğim bir masa görüş alanıma girince demir masanın yanına gidip avuç içlerimden destek alarak üzerine çıktım ardından sabırsız bir arzuyla sigaramı yaktım.

Çakmağı tutan parmaklarım titriyordu ve gerginliğimi üzerimden henüz atabilmiş değıldim. Resmen Nefes bu gece beni kovdurmak için gelmiş, bile bile üzerime oynamıştı.

Sigaramın dumanını içime çekip ciğerlerimde minnetle karşıladıktan sonra sıkıntıyla dumanını geri üfledim. Maruz bırakıldığım

çaresizlikten dolayı 7 ay boyunca doğru dürüst ne Ekin'e ne de Nefes'e bir şey demeyecektim. Ölüm ensemdeyken Ekin'in saçmalıklarına da Nefes'in zorbalıklarına da katlanacaktım.

Sinirle gülümseyip bundan 3 ay önceki Metis'i düşündüm. O Metis, Ekin'i ekipten kovar, Nefes'in saçlarını yolar ekibin yanından geçirmezdi. Nefes uğruna da Eren'e eyvallah etmezdi ama bugünkü Metis mafya korkusundan dolayı bir pısırik gibi tüm olanlara göz yummakla meşguldü.

7 ay diye içimden geçirdim. 7 ay sonra tüm bu saçmalıklardan kurtulup eski Metis'le kendime yepyeni bir hayat kuracaktım.

Sigaramdan yepyeni bir nefes daha çektiğimde içime sızan zehirli dumanla beraber gözlerimi kapattım. Hayat çok garipti. Hiç beklemediğiniz bir anda olmam dediğiniz kişi olabilir, yapmam dediğiniz her şeyi yapabiliydiniz. Hayatın size getirdiklerine ister hazırlıklı olun ister olmayın. Ansızın gelen bir dalga gibi sizi okyanusun içine çektikten sonra onun kurallarına göre oynamaktan başka şansınız kalmıyordu. Ya kurallarına uyup yüzerek kıyıya çıkacaksınız ya da içinde yok olup bu hayattan silineceksiniz.

Düşüncelerimden duyduğum ayak sesleriyle çıkıp gözlerimi hızlıca araladım ve her ihtimale karşı sigaramı bacak aramda saklamaya çalıştım ama yukarıya süzülen duman, saklambaç oynarken sadece başını saklayan çocuklar gibi kendini belli ediyordu.

Kartal'ın olması umuduyla kapıya doğru bakarken duyduğum topuklu ayakkabı sesinden aslında Kartal'ın gelmediğini de anlıyordum. Çok geçmeden sesin sahibi görüntüsüyle buluştu ve Eftalya tam karşımda belirdi.

Kahverengi uzun dalgalı saçları, pürüzsüz dekoltesinin üzerine dökülmüştü. Kahve telvesi koyuluğunda göz rengi, dolgun dudakları vardı ve yüz hatları tartışmasız fazla seksiydi.

Beni görür görmez dolgun dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi ve dümdüz ilerlemeye devam etti. Muhtemelen personel odasına geçecekti ama onu durduran sigaramın yaydığı koku oldu.

Düşüncelerimi onaylarcasına, "Burası sigara kokuyor." Dedi ve bakışlarını sigarayı görebilmek için üzerimde gezdirdi. "Sen mi sigara içiyordun?"

Bulunduğum yerde sigara içmenin yasak olup olmadığından emin olamasam da Kartal'dan aldığım onayla kadının karşısında dik duruş

sergilemeden edemedim. Omuzlarımı dikleştirip iki parmağımın arasında tuttuğum sigaramı görüş alanına çıkardım. "Ben içiyorum."

Sesimde dalgalanan meydan okumaya kendim şaşırsam da Eftalya -ya anladı ya da anlamamazlıktan geldi- hevesle, "Fazladan sigaran var mı?" diye sordu. "Sigarayı bırakmaya çalışıyorum ama bu koku..." Dedi ve derin bir nefes çekti içine. "ok cezbedici."

Eftalya'dan her türlü tepkiyi beklemiştim ama böyle bir tepkiyi asla beklememiştim. şaşkın, bir o kadar da sessiz bir ifadeyle ona bakınca aramızdaki mesafeyi kapatarak sigaramın dibine geldi. "En azından bir fırt çekeyim. Her durumda iradem güçlüdür ama bu merete gelince yelkenler suya iniyor."

Ani bir hareketle sigarama yeltendiğini görünce hızla sigaramı geri çektim. "Kaç gündür içmiyorsun?"

Eftalya'nın gözleri sigaramın üzerindeydi ve bana asla bakmıyordu. "2 gündür."

"Daha çok yolun başındasın. Eğer şimdi iersen bırakmaya çalışmış olmayacaksın."

Sözlerim sigara dumanı gibi aramızda süzülünce Eftalya'nın gözleri nihayet bana döndü ama biraz sinirlenmiş gibiydi. "Babaannem gibi konuşuyorsun."

Sesi homurtu gibi çıkınca gülümsemeden edemedim. "Babaannen akıllı bir kadınımış."

Eftalya'nın tek kaşı ağır bir hareketle kavislendi ve itiraf etmem gerekirse hareketi fazla seksiydi. "Aslan burcu musun?"

Yüzümdeki tebessüm silinirken şaşkınlıkla Eftalya'ya bakakaldım. Haklıydı, gerçekten de aslan burcuydum. "Nereden anladın?"

Bu defa gülümseme sırası Eftalya'ya geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan elimdeki sigarayı çekti. "Tahmin etmesi zor olmadı." Dedi ve sigaramdan derin bir nefes çekip dumanını havaya doğru üfledikten sonra sigaramı bana geri uzattı. "Sadece sorduğun soruya odaklanma. Gözlerini dört a ve reflekslerinin kontrolünü sağla."

Çok bilmiş tavrına kaşlarını çatıp sigaramı tam elinden almıştim ki Eftalya'nın arkasında birden Kartal belirdi. "Yine mi gizli gizli içmiyorsun?" diye sorduğunda Eftalya boş bulunarak irkildi. Açıkçası Kartal'ın nereden, nasıl bir an da yanımıza geldiğini ben de anlamamıştim ve tok sesiyle Eftalya gibi irkilmiştim.

Eftalya hızla arkasına dönerek kızgınlıkla, "Bunu yapmaktan vazgeç." Dedi. "Sürekli sessiz geliyorsun."

Kartal'ın yüzünde hiçbir mimik oynamıyordu ama konuştuğunda sesi sıkılmış gibiydi. "Kapıyı açık bırakmışsın."

Eftalya anında savunmaya geçip, "Telefonumu içeride unutmuşum onu alıp çıkacaktım ama onun sigara içtiğini görünce dayanamadım." Deyince ikisinin de bakışları bana döndü.

Bir anda, evdeki tüm suçu işleyen evin küçük kızı gibi kalakaldım karşılarında ve ne diyeceğimi, nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim.

Benim tepkisizliğim uzayınca, "Bu arada ben Eftalya." Diyerek elini uzattı. "Daha önce seni hiç görmemiştim, yeni mi işe başladın?"

"Bu gece ilk iş gecem." Dedim ve masanın üzerinden inerek eline uzandım. "Metis ben de."

Eftalya gülümseyerek, "İsmin farklıymış, anlamı nedir?" Diye sorunca direkt Kartal'a baktım. Yüzünde sinsi bir sırıtış vardı ama bu defa mitolojideki aşkı karıştırıp ona istediğini vermeyecektim.

Yeniden Eftalya'ya dönüp elimi geri çektim. "Yunan mitolojisindeki hikmet ve bilgelik tanrıçası."

Eftalya başını sallamakla yetinirken Kartal tekrardan eski ciddi haline bürünüp diktatör sesiyle aramızdaki tanışma faslına noktayı koydu. "Sigaran bittiyse müşteriler bekliyor."

Sigarama kısa bir bakış attım, içmekten değil boş boş yanmaktan bitmişti. Tam Kartal'a *geliyorum* diyordum ki Eftalya'nın sesini duydum. "Ooo Kartal'la yan yana mı çalışıyorsun? İşin çok zor. Fazla disiplinlidir, çok karışır." Dedi bunu deneyimlemiş gibi.

Nereden deneyimlediğini merak edip bir anlığına merakıma yenik düşerek onun da barmaidlik yapıp yapmadığını soracaktım ama sevgilisi olma ihtimaliyle disiplinli olduğunu bilmesinin normal olduğunu düşünerek sessiz kaldım. Ayrıca dikkatimi çeken kısım, *çok karışma* kısmı olmuştu çünkü Kartal soru sormak dışında anlatacaklarını bitirdikten sonra konuşmazdı.

Zihnime dolan fikirle dudaklarımı istemsizce gerdim. Elbette sevgilisinin yanında benim yanımda olduğu gibi sus pus değildi. Üzerime neden geldiğini kavrayamadığım yeni gerginlikle, "Henüz deneyimlemedim." Diyerek sigaramı söndürmek için boş pakete uzandım ve paketin üzerinde söndürüp izmariti içine attım.

Yeniden önüme döndüğümde Kartal'ın ilerlediğini görünce Eftalya'ya hafifçe tebessüm ederek peşinden ilerledim.

Zihnimde de az önceki düşüncelerime tezat yepyeni düşünceler yer ediniyordu. Sevgili olduklarını düşünsem de Kartal, Eftalya'ya sevgilisiymiş gibi davranmıyordu. En azından Eftalya'nın yanından hiçbir şey söylemeden öylece çekip gitmesi sevgili davranışı değildi.

Muhtemelen sevgili değillerdi.

Düşüncelerimin eşliğinde bara döndüğümde kalabalığın dağıldığını gördüm. Anlaşılan Kartal hepsini halledebilmişti.

Ona doğru manidar bir bakış attım. "Aslında bana pek de ihtiyacın yokmuş."

Kartal demek istediğimi anlayınca alayla sırıttı. "Kim demiş?" Diyerek kirli bardakları işaret etti.

"Yine mi?" Diye sordum umutsuzca ama gerçek şuydu ki yıkanıp kurulanmayı bekleyen bulaşıkları Kartal ve benden başka yıkayacak kimse yoktu.

Kartal başını sallayıp eline aldığı havluyla bardakların yanına ilerledi. "Yıkama işi senindir."

Huysuz bir homurdanmayla dudaklarımı büktüm. "Ben niye yıkıyorum?"

Kartal'ın bakışları direkt parmaklarıma indi. "Çok narin." Dedi ve bakmaktan çekinmeyerek dikkatle parmaklarımı inceledi. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama yüz ifadesinde anlamlandıramadığım serseri bir tebessüm vardı ve o ifadesi içimi gıdıklamıştı.

İfadesini daha fazla görmemek için onun gibi bakışlarımı ellerine indirdim. Büyük ve kemikli elleri, ellerimiz arasındaki farkı bariz bir şekilde göz önüne seriyordu. "Ben yokken kim yıkıyordu?"

Soruma cevap verebilmek için parmaklarımı incelemeyi bırakıp muzip parıltılar doldurduğu bakışlarını gözlerime tırmandırdı ve rahat bir tavırla havluyu sağ omzuna attı. "Bardak yıkama makinası."

Muhtemelen ağzım açılmıştı çünkü Kartal dudaklarıma bakarak gülümsemişti. Bakışlarını umursamadan, "Niye o zaman şimdi biz yıkıyoruz?" Diye sorduğumda sesim de şaşkınlığımı belli ediyordu.

"Çünkü arızalı, yetişmedi. Bir iki güne gelir."

Noblebardaki bulaşıkları da yıkadığım aklıma gelince şüpheyile gözlerimi kıstım. "Ya Noblebar?"

Kartal sadece gülümsedi hatta ilk kez fazla samimi gülümsedi ve havluyu alıp bardakların yanına geçti.

Gülüştü ben de sıcak etki yapsa da gülme sebebi kaşlarımı çatmama sebep oldu. Orada da makine vardı ve Kartal bana bilerek onca bulaşığı yıkatmıştı.

Yanına gidip ona ters bir bakış attıktan sonra bulaşıkları yıkamaya başladım. Ona bakmadan, "Orada da makine vardı ve sen bana bilerek yıkattın değil mi?" Diye sordum huysuz bir ses tonuyla.

"Evet." Dedi dürüstçe ve dibime kadar sokulup yıkadığım bardakları kurulamaya başladı.

Öyle çok yakındı ki bana, kollarımız birbirine değiyordu ve bu temas yüzünden elim ayağım Noblebardaki gibi birbirine karışıyordu.

Ama Kartal benim aksime gayet normal hareket ediyordu. Hiçbir gerginliği yahut içinde herhangi bir ısı yükselmesine dair belirtisi yoktu. Kendi kendine etkilenip gelin güvey olan bendim. Sanki benim benim kontrolüm dışında pervasızca bağ kurmaya çalışıyordu. İradesizliğimden dolayı içimden kendime küfürler ederken bir yandan da bardak kırmamak için Kartal'ın temaslarından uzak durmaya çalıştım ve hafifçe kenara kaydım.

Şimdi sürekli bir temas yoktu ama ara ara tenlerimizin birbirine değmesi kaçınılmaz oluyordu.

Gereksiz bağ kurmaya çalışan benimdeki dikkatimi, "Neden?" Diye sorarak Kartal'a verdim.

Kartal bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi bardakları kurulamayı bırakıp bedenini bana çevirdi. "Çünkü seni izlemek son günlerde keyif aldıklarımın listesinde en tepeye taşındı."

Kartal'ın sıcak ama kontrollü nefesi saçlarıma karıştığında bardak az daha elimden kayıyordu ki güçlükle onu tuttum ve hızlanan nabzımın yavaşlaması için küçük bir nefes verdim.

Nefesi ve sözleri, bacaklarımı titretmişti, her an ihanetlerine uğrayacakmışım gibi hissediyordum. Göğsümde de ayaklarımı yerden kesmeye hazır ritimler, kulaklarımı uğuldatmaya başlamıştı.

Tüm bunlarla başa çıkabilmek için yüzüne bakmayı istedim ama ona döndüğüm anda yüzlerimizin birbirine değecek mesafede olacağını bildiğim için bunu yapmayı içimdeki isteğe rağmen reddettilim. "Böyle davranmaktan vazgeç." Dedim ona bakmadan. "Benimle uğraşmaktan zevk alıyorsun farkındayım ama benimle uğraşma."

Gülümsediğini hissettim çünkü nefesi saçlarıma daha kuvvetli karıştı hatta birkaç tutam saçın yüzüme dökülmesine sebep oldu. Garip bir şekilde nefesinin saçlarımı bu denli karıştırmasından zevk aldım ve aynı hissi bir daha yaşamak için ona deli gibi sokulmayı istedim. Saçma ama kuvvetli isteği içimde bastırmaya çalışırken tam da beklediğim gibi Kartal keyifli diyebileceğim bir fısıltıyla, "Seninle uğraşmıyorum." Dedi. "Seni etkilemeye çalışıyorum."

Sonunda korktuğum oldu ve bardak elimden kayarak lavabonun içine düşüp kırıldı. Panikle, "Eyvah." Dediğimde ellerim Kartal'ın ellerinin arasında kayboldu.

Önce kaybolan ellerime ardından Kartal'a baktığımda kaşlarının endişeyle çatıldığını gördüm. Muhtemelen benimle eğlenmeye çalışırken onun yüzünden yaralanma ihtimalimin doğması suçlu hissettirmişti. "Elin kesildi mi?"

Ellerimin hâlâ avcunun içinde olması paniğime daha fazla panik katsa da kayıtsız görünmek için ellerimi usulca geri çektim. "Hayır, kesilmedi ama..." Diyerek kırılan bardağa hüznle bakıp kayıtsızlığımı sürdürdüm. "Patron bu gece beni kovmazsa başka hiçbir gece kovmaz."

Kartal söylediklerimi hafife alır gibi, "Ben istemediğim sürece kimse seni buradan kovamaz." Diyerek lavabo içinden kırılan bardakları toplamaya başladığında Rüya'nın sesini duydum. "Metis."

Başımı kaldırıp ona baktım. Hemen sağ çaprazımda bar tezgâhının arkasında duruyordu ve nefes nefeseydi. "N'oldu?" Dedim tedirginlikle.

Benim tedirgin çıkan sesime Kartal da başını kaldırıp Rüya'ya baktı. "Nefes'in peşinden koştum ama yakalayamadım. O adam onun yüzünden sana bağırdı değil mi?"

Hızlıca Kartal'a yan bakış attım. Bakışlarını kırılan bardağa indirmişti ama dikkatinin bizde olduğu belliydi.

"Sen neden Nefes'in peşinden koştun?" Diyerek ona doğru adımladım. Kartal'ın yanından ancak bir iki adım uzaklaşabilmişim. Bu yüzden kısık bir sesle, "Yarışmayı unutma." Dedim.

Rüya da benim gibi kısık bir sesle, "Elbette haddini bildirmek için ama ben onun parmağı olduğunu anlayana kadar o çoktan gitmiş oldu." Dedi ve omuzlarını umursamaz bir ifadeyle silkti. "Ayrıca Nefes kolay kolay o yarışmadan vazgeçmez. Ben eminim ki Eren'le bile sırf o

yarışma için birlikte. Yarışmayı kazanıp yurt dışına gittiğimizde ona tekme basacak."

Şaşkınlıkla Rüya'ya baktım. Evet, Nefes'i sevmiyordu ama Eren'le ilişkisine de imrenerek bakıyordu. "Bakıyorum da fikrin değişmiş. Ekin'den ayrılmam için ideal çift olarak onları gösteriyordun."

"Yanılmışım." Dedi Rüya bir kez daha omuzlarını silkerek. "Provalarda onları daha fazla izleme şansım oldu. Kabul, Eren körkütük âşık ama Nefes onu sadece kullanıyor."

"Her neyse konumuz bu değil." Dedim geçiştirmek istercesine çünkü birkaç müşteri yeniden sıraya girmişti ve Kartal onlarla ilgilenmeye başlamıştı. "Nefes'e şimdilik bir şey demeyeceğiz, ben ondan onun tarzıyla intikam almasını bilirim."

Rüya rahatlamış gibi gülümsedi. "Aklından neler geçiyor?"

"Bekle ve gör." Diyerek müşterileri işaret ettim. "Benim müşterilerle ilgilenmem gerekiyor."

Rüya başını salladığında müşterilerin yanına ilerledim. Neyse ki müşteriler azdı ve bildiğim içkileri alıp gitmişlerdi.

Rüya da önümdeki tezgâhın arkasında oturuyordu ve sıkılmış görünüyordu. Kartal ise bardakların başına geçmişti. Ona yardım etmem gerekiyordu ama Rüya'nın daha fazla benim yüzümden tek başına vakit geçirmesine de izin vermek istemiyordum.

Yeniden karşısına dikilip, "Cemre ve Erva gelmeyecek sanırım, geç olmadan eve dönsen iyi olacak." Dedim.

Rüya derin bir iç çekti. "Resmen ektiler beni." Diyerek saatine baktı. "Bu saatten sonra da gelmezler ama seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Doğruyu söylemek gerekirse Rüya'nın varlığından alacağım desteğe hâlâ ihtiyacım vardı ama bencillik edip de onu sabaha kadar yanımda tutamazdım.

"Yalnız değilim." Diyerek kaçamak bakışlarla Kartal'ı işaret ettiğimde Rüya'nın yüzünde ima dolu bir tebessüm belirdi. "Fazla korumacıymış. Sana laf gelmesini kaldıramadı, aslan kesildi."

Kartal'ın duyacağı korkusuyla bir kez daha ona baktım. Neyse ki bardaklara bakmaya devam ediyordu muhtemelen bizi duymamıştı.

Yeniden Rüya'ya dönüp sessiz ama sert bir fısıltıyla, "Seni duyacak." Dedim ve daha yüksek sesle hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ettim. "Artık gitmelisin."

Rüya göz kırpıp çantasına uzandı. "Aldım mesajı." Dedi muzip bir tavırla ardından abartılı bir sesle, "Hemen taksi çağırıyorum, sen arabayla dönersin çünkü döneceğin saatte bizim mahalle pek tekin değil." Dedi.

Rüya'nın neden bir anda abartılı bir tavırla bunu söylediğini anlamasam da hem söylediklerinin doğruluğunu bildiğim hem de taksiye verecek param olmadığı için başımı sallıyordum ki Kartal yanımda bitti ve Rüya'ya, "Sen arabayla dön. Metis'i ben bırakırım." Dedi.

Rüya'ya imkânlarımın kısıtlılığından dolayı itiraz edememiştim ama Kartal bunu bilmediği için rahat rahat edebilirdim. "Gerek yok." Dedim ona dönerek. "Arabam var ve Rüya taksiyle gidebilir."

Fakat itirazıma ilk darbeyi ummadığım kişiden yani Rüya'dan yedim. "Ashında Kartal'la gelmen daha mantıklı çünkü o saatte arabayı park edecek yer arayacaksın, sonra park edene kadar oyalanacaksın... Ya o sırada bir sarhoş seni gözüne kıştırırsa?"

Şok içinde Rüya'ya döndüm. Az önceki abartılı tavırlarını neden sergilediğini şimdi anlamıştım. Kartal'ın dikkatini çekebilmek için yapmıştı, amacına da ulaşmıştı. Rüya'ya ters bir bakış atıp, "Karşıma sarhoş falan çıkmayacak." Dedim. "Ayrıca kendimi koruyabilirim, çantamda biber gazım var."

Kartal, "Biber gazı mı?" Diye sorunca Rüya'ya olan sinirimden dolayı boş bulunarak cevap verdim. "Evet, o gecedен sonra yanımda taşıyorum."

Kartal'ın bakışları anında kısıldı. "Ne oldu ki?"

Kartal'ın sorusuyla söylediğimi idrak ederken Rüya beni kurtarma amacıyla araya girdi. Tabii ki de Kartal'ın beni eve bırakma ihtimalini güçlendirmek için yalan söyledi. "Geçen gece bizim evin önünde sarhoşun biri tarafından taciz edildi de onu diyor. Kâbus gibi bir gece yaşadı, çok korktu. " Dedi ve çıkardığı telefonunu çantasına geri koydu. "O yüzden Metiscim Kartal ile gelsen senin için daha iyi olur, ben arabayla gidiyorum. Size kolay gelsin." Diyerek bar taburesinden inip bana cevap hakkı tanımadan çıkışa doğru yürümeye başladı.

Arkasından, "Rüya" diye seslensem de bana dönmeden yürümeye devam etti. Biliyordum ki ağzı kulaklarındaydı.

İçimden, *ben sana bunun hesabını sorarım* diyerek Kartal'a döndüm. "Klasik Rüya işte, abartmayı sever. Teklifin için teşekkür ederim ama

beni bırakmana gerek yok, taksiyle dönerim."

Kartal'ın dudağının kenarında yukarıya doğru kısa bir çizgi belirdi. Gülüp gülmediğini anlamamıştım ama yüz ifadesinden eğlendiği belliydi. Yüzüme doğru yavaşça eğildi hatta fazla eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Teklif etmiyorum, evine bırakacağımı söylüyorum."

Kartal'ın sıcak nefesi dudaklarımın arasından içime karıştığında itiraz istemediğini belli eden sesi de itiraz etmemin boşuna olduğunu söylüyordu. Zaten param olmadığı ve o saatte eve yürüyerek gitmenin doğru olmadığını bildiğim için çaresizce, "Olur." Dedim ardından Kartal'ın yıkadığı bardakları kurulamak -daha doğrusu yakınlığının getirisi ateş basmasından kaçmak- için bardakların başına geçtim.

O sırada Eftalya da arka odadan çıkıp bar tezgâhının etrafından dolanarak tam karşımda kalan tabureye oturdu. "Kartal bana her zamankinden verir misin?" Diye Kartal'a seslendi ve bakışlarını üzerime sabitledi.

Ona bakmıyordum ama bakışlarının ağırlığını net bir şekilde hissedebiliyordum.

"İlk iş günün..." Gülümsediğini duydum. "Daha doğrusu gecen, nasıl gidiyor?"

Sorduğu soruyla bakışlarımı yüzüne çevirdim. Nefes'in tahriği, adamın çıkışması ve Kartal'ın sıcak etkileri dışında iyi gidiyordu. "Alışmam için zamana ihtiyacım var."

Eftalya'nın gülümsediğini şimdi daha iyi görebiliyordum. "Kartal'la çalışmak zor olsa da kısa süre içinde işi öğreteceğinden eminim." Deyince sevgili olup olmadıklarından emin olabilmek için deli gibi bir istek duydum.

Neden bu durumla bu kadar ilgileniyordum bilmiyordum ama öğrenmeyi her şeyden çok istiyordum.

Kartal'a doğru yan bir bakış attım. Eftalya'nın içkisini hazırlıyordu. "Siz onunla..." diyerek Eftalya'ya döndüm. "Uzun zamandan beri mi tanışıyorsunuz?"

"Evet." Dedi Eftalya ağız kulaklarında. "Kartal benim yakın arka..." Dediğinde cümlesini tamamlayamadan Kartal aramızdaki tezgâha içkiyi bırakarak, "Kuzeniz." Dedi.

Sevgili olma ihtimallerine öyle odaklanmıştım ki kuzen olmalarına ufak çaplı bir şok yaşadım, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü lakin tek

şaşıran ben değildim.

Eftalya da şaşkınlıkla Kartal'a bakakalmıştı. "Kuzen mi?" Dedi bunu duyduğuna inanamıyormuş gibi ve Kartal'ın gözlerinin içine baktı.

Sanki bu bir sırmış da Kartal'ın söylememesi gerekiyormuş gibi bir hava takınmıştı.

Kartal da ona bakıyordu ve gözleriyle birbirlerine bir şeyler anlatmaya çalışıyorlar gibi duruyorlardı.

Gözlerini ilk çeviren Eftalya oldu ve eline aldığı bardakla bana bakıp zoraki bir gülümsemeyle, "Evet kuzeniz. Ablası sayılırım bu ufaklığın." Deyince şaşkınlığımı üzerimden atıp gülmemek için kendimi zor tuttum.

Kartal ve ufaklık kelimesini yan yana getirememiştim. Eftalya ile beni iç içe geçirseler bile bir Kartal edemezdik.

Kartal sertçe çattığı kaşlarıyla ters ters Eftalya'ya baktı. "Sadece bir yaş büyüksün."

"Sonuçta büyüğünüm." Dedi Eftalya ve içkisinden büyük bir yudum aldı. "Ablanım."

Kartal tartışmaya girmenin anlamsız olduğunu belli edercesine burun kıvrıp gelen müşterinin yanına ilerledi.

Eftalya'nın inceler bakışları ise üzerimdeydi ve bana olan bakışları az öncekine göre biraz daha değişmişti. Bu, iyi anlamda mıydı yoksa değil miydi işte orası tam bir muammaydı. "Kartal ile sen ne zamandan beri tanışyorsun?"

"Yeni sayılır." Diyerek bardakları kurulamaya devam ettim. "Daha önce burada Enis çalışıyordu, onun bacağı kırılınca yerine geçici olarak geldim."

"Geçici." Dedi ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Asıl mesleğin nedir?"

"Dansçıyım." Dediğimde ağzım kulaklarımdaydı ve bu, Eftalya'yı da gülümsetmişti. "Dansçı olduğun fiziğinden belli." Deyince şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" Diye sordum.

Eftalya daha da gülümsedi. "Bacakların ve popon çok güzel." Sağ ve sol işaret parmaklarıyla havada hayali bir çember çizdi. "Popon yusuvarlak." Diyerek bar taburesinden indi. "Yeniden şarkı söyleyeceğim, istediğin bir şarkı var mı?"

Eftalya'nın yaptığı iltifat hoşuma gitmişti ve sanırım ona ısınmışım. Onun gibi gülümseyerek, "Teşekkür ederim ama şu an için yok." Dedim.

Eftalya tam arkasına dönüyordu ki dönmekten vazgeçip tezgâha eğilerek işaret parmağıyla bana gel işareti yaptı. Ne söyleyeceğini merak ettiğim için hızlı ama temkinli bir şekilde ona yaklaştım. "Kartal'ın da sesi çok güzel. Bir ara sana şarkı söylemesini iste."

Dudaklarım anında A şeklini alırken Eftalya göz kırpıp yanımdan uzaklaştı.

Kartal'ı şarkı söylerken düşünemiyordum bile. Bir an için onun hakkında daha fazla bilgiler öğrenmek istediğimi fark ettim. Merak duygusu içimde dört bir yana saçılmış gibiydi fakat karanlık bir yanı olduğu gerçeği de uzak durmam gerektiğini söylüyordu. Çözemediğim bir gizemi vardı sanki. Tıpkı benim sakladığım bir şey olduğu gibi onun da sakladığı bir şey vardı. Kartlarını asla açık oynamıyordu.

Kartal'a baktığımda önündeki yoğunluğunun arttığını fark ettim. Bardakları kurulamayı bırakıp ona yardım etmek için yanına ilerledim.

Müşteriler ikiye ayrılıp bir kez daha önümüzde uzun kuyruklar oluştururken bu defa garip bir özgüven hissiyle dolup taşım. Nedenini bilmiyordum ama uzun zaman sonra ilk kez böyle hissediyordum. Yanlış yapmaktan da korkmuyordum. Kartal'dan aldığım cesaretle bildiğim içkilerin servisini daha rahat yapabiliyordum.

Değişen ruh halim ve özgüvenim Kartal'ın da dikkatini çekmişti. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ve ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir süre sonra neden kendimi engellediğimi sorguladım ve direkt yüzüne baktım. Ona baktığımda ise göz kırpmasıyla birlikte kalbimin buna heyecanla tepki vermesi aynı anda oldu.

İşin en tuhaf yanıysa bu heyecanlı tepkiye sadece gülümsedim.

Her ne kadar özgüvenim ve ruh halim beni keyiflendirse de gecenin ilerleyen saatlerinde pertimin çıktığını hissediyordum. Ayakta durmaktan belim çatlamak üzereydi.

Bakışlarım saate kaydı. İşten çıkmama 2 saat vardı ve yoğunluk yeni yeni azalmaya başlıyordu. Bakışlarımı saatin üzerinden çekip oturacak bir yer aramak için gezdirdiğimde Kartal bunu anlamış gibi yanıma geldi. "Yoruldu mu?"

"Dans ederken bile bu kadar yorulmuyorum. Şu an belimi hissetmiyorum." Diye gülümsemiştim ki gülümsememi solduran Kartal'ın arkama geçişi oldu ve ben daha ne olduğunu anlamadan parmaklarını belime sardı.

Bedeni bana değmiyordu ama parmaklarının belimde yarattığı etki elektrik akımı gibiydi. Parmaklarını hareket ettirdiği anda çarpılacakmışım ve tamamen yanacakmışım gibi hissediyordum.

Hislerimde yanılmadığımı nefesini enseme hissettiğimde anladım. Sıcak nefesi, ensemden aşağıya ateşini bıraktı ve boğuk bir fısıltıyla, "Dokunmama izin var mı?" Diye sordu. "Seni bu gece daha fazla etkilemek istiyorum."

Neye izin verip vermeyeceğimi ya da etkilemesini isteyip istemeyeceğimi, benimle eğlendiğini anlamama rağmen bilmiyordum çünkü belime sabitlenen parmakları sadece bedenimi değil beynimi de uyuşturmuş gibiydi. İri parmakları ateşte kızdırılmış bir demirdi sanki. Tek odak noktam, o parmakların tenimde dolaşmasını istememdi.

İçimde yabancıysa olduğum yeni beliren arzuya kayıtsız kalamayarak başımı salladım. Ben başımı sallayınca Kartal derinden gelen bir gülümsemeyle tenimi ürperterek masajına başladı.

Öyle hassas ama aynı zamanda varlığını tüm bedenime kazıyan dokunuşları vardı ki bir an o parmakların vücudumun her köşesinde gezindiğini hayal ettim ve istemsizce gözlerimi kapattım. Her dokunuşunda tenimi eritiyor, kasıklarım sızı olarak geri dönüyordu. Nabzım kasıklarımda atıyordu.

Ne düşündüğümü idrak edince kaskatı kesilip gözlerimi hızlıca araladığımda Kartal, iri gövdesini omuzlarıma yasladı. Tıpkı benim bedenim gibi onun bedeni de ateş gibiydi ve küle dönmemiz an meselesiydi. "Hoşuna gidiyor mu?"

Kartal'ın boğuk fısıltısı kulaklarıma ulaşmadan önce aşına olduğum kokusu doldu ciğerlerime ve sigara gibi minnetle kabul etti en ücra köşelerine.

Sesini duyduğumda ise omzumun üzerinden geriye dönerek ters bir bakış attım yüzüne.

Kartal da yüzümü daha rahat görebilmek için iyice üzerime eğildi ve dudaklarında beliren kurnaz bir gülümsemeyle, "Belin." Diyerek bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Rahatlıyor mu?"

Dudaklarımda takılı kalan bakışları yüzünden daha da kasıldım lakin gerginlikten değil arzudan kasılıyordum. Üzerimde yarattığı etkiyi fark etmemesi için, "Pek sayılmaz." Dedim. "İşe yaramıyor."

Bakışlarını ağır ağır gözlerime tırmandırdı. Siyah gözleri hiç görmediğim kadar koyulaşmış, yıldızsız bir gecenin karanlığına karışmıştı sanki. "Farkındayım." Dedi sesine de kattığı karanlık gizemiyle. "Gevşemek yerine kasılıyorsun." Cümlemin sonunda dudakları bir kez daha kurnaz gülümsemeye ev sahipliği yaptı, asıl beklediği buymuş gibi.

Biraz daha belime masaja devam ederse değil gevşemek ben diye bir şey ortada kalmayacağı için, "Bu kadar yeterli, teşekkür ederim." Diyerek ondan uzaklaşıp parmaklarının bedenimden ayrılmasını sağladım.

Bedenim parmaklarından ayrılınca kurnaz gülümsemesini bozmadan parmaklarına baktı ve bana yan bir bakış attı. "Benim için bir zevkti. Her zaman yapmayı yeğlerim."

Alt dudağımı dişleme tehlikesiyle karşı karşıya kalsam da müşterinin sesini duyunca kendime hâkim olabilmeyi başardım.

Kartal da eski ciddi haline bürünerek çalışma tezgâhının altındaki tabureyi işaret etti. "Sen biraz dinlen, ben müşteriyi ilgilenirim."

Başımı sallayıp gösterdiği tabureyi aldım ve oturur oturmaz bacaklarımın da ağrıdığını hissettim. *Bunu da Kartal'a söylesem mi* diye içimden geçirirken gülümsemeden edemedim. Çok geçmemişti ki Kartal'ın sesini yeniden duydum. "Neye gülümsüyorsun öyle?"

Yakalansam da neye güldüğümü hiçbir zaman bilemeyeceği için, "Hiç." Dedim. "İçimden gülümsemek geldi."

Kısa bir sessizlikle baktı gözlerimin içine ardından, "Daha sık yapmalısın." Diyerek müşterinin sipariş ettiği içkiyi arka bankodan almak için ilerledi.

Sözlerine kayıtsız kalamayarak genişçe gülümsedim. Buradayken daha sık gülümser miydim bilmiyordum ama iş yoğunluğundan dolayı sigarayı azaltacak gibi duruyordum. Düşüncemi tasdiklercesine kendi kendime başımı salladım. Nefes olayı dışında saatlerdir sigaraya ihtiyaç duymamıştım.

Nedenini bilmediğim bir şekilde bunu Kartal'a söylemek istedim ve duyabileceği tonda, "Burası her gece bu kadar yoğun olursa muhtemelen sigarayı azaltırım." Dediğimde Kartal müşterisine içkiyi

verip yanıma geldi ve kalçasını bar tezgahına yasladı. "Aslında boş anların vardı, tiryakisi gibi durmuyorsun."

Kartal cümlesini tamamladığında gülümsemem anında soldu ve zihnimin karanlık köşesindeki o adam, ıslıl ıslıl gözleriyle bana el salladı. "Yeni başladım. Şimdi de kendimi ne zaman kötü hissetsem soluğu onda alıyorum."

Kendimi kötü hissetsem kısmına yaptığım vurguyla Kartal'ın kaşları sorgularcasına çatıldı ve sigara içmeye gitmeden önceki o anı sordu. "Az önce ne oldu, neden o adam birden bağırdı?"

"Nefes yüzünden. Benden Martini istedi, ben oyalanınca da arkadaki müşterileri gaza getirdi."

Kartal, "Nefes?" Diye sorunca şaşkınlıkla ona baktım. "Onu tanımıyor musun?"

"Hayır."

"Ama o seni tanıyor, lakabının Zeus olduğunu biliyor."

Kartal alayla gülümsedi ama pek bu muhabbetle eğleniyor gibi durmuyordu. "Zeus'u herkes bilir ama Kartal'ı..." Dedikten sonra cümlenin devamını getirmedi.

Çok kısa bir an Kartal'ın söylediklerini düşündüm. Asıl adını herkesin bilmemesi bana tuhaf gelmişti çünkü tanıştığımız ilk gece bana adını söylemişti. Bunu ona sormayı düşünsem de o gece yaşananlardan sonra söylemek istemesi olası olduğu için vazgeçtim. "Nefes benim ekipten arkadaşım ya da düşmanım."

"Sen ekibin lideri değil miydin? Neden düşmanın ekipte?"

Sorduğu soru mantıklı olmasına rağmen dikkatimden kaçmayan ayrıntı, benimle ilgili bilgiyi unutmamasıydı. "Yarışmayı kazanabilmek için onun varlığına ihtiyacım var çünkü erkek arkadaşı da ekipte ve Nefes giderse o da gidecek. Benim bu yarışmayı her ne olursa olsun mutlaka kazanmam gerekiyor."

"Bu yarışmayı bu kadar önemli kılan ne?"

Sorusunun cevabı çok basitti. Tek sebebi yaşamak istememdi. Hani hep derler ya işin sonunda ölüm mü var olsa da olur olmasa da olur. Hayatımda ilk kez bu cümlenin gerçekliğini hissediyordum. Yarışmayı kazanamazsam işin sonunda ölüm vardı.

Kötü düşünceler yüzünden ensemdeki tüyler diken diken olsa da Kartal'a belli etmemek için rahat bir tavırla bacak bacak üstüne attım.

"Amerika'da eğitim hakkı kazanıp oraya yerleşeceğim, bir daha da buraya dönmeyi düşünmüyorum."

Kartal birden gerilip bunu belli eden bir ifadeyle gözlerini kısıtı. "Gitmeyi çok istiyorsun..." Gözlerini kısmayı bırakıp, "Ya ailen?" Diye sorunca rahat tavrım silindi ve omuzlarım elimde olmadan çöktü. "Ailem yok. Rüya dışında kimsem yok."

Kartal'ın gerilen yüz hatları yumuşadı ama tek laf etmeden başını sallayıp yeni gelen müşterinin yanına ilerledi.

2 saat sonra işten çıkma vakti geldiğinde üzerimi değiştirmek için personel odasına girdim. Uykusuzluk ve açlık içimde savaş halindeydi ama açlık bu savaşı kazanacak gibi duruyordu. Bir şeyler yemeden yatmayı kesinlikle düşünmüyordum.

Kartal'ı bekletmemek için hızlıca üzerimi değiştirdim ve çantamı boynumdan geçirip o saate kadar bakmak aklıma gelmeyen telefonu çantamdan çıkararak arayan soran var mı diye kontrol ettim.

Bir tek mesaj vardı, o da Rüya'dandı.

Mesajında Kartal'a eve bıraktığı için teşekkür etmek anlamında içeri davet etmemi, evi toparladığını ve rahat takılabilmemiz için odasının kapısını kilitlendiğini yazıyordu. Mesajının sonuna da şeytan emoji koymuştu.

Rüya'nın mesajına gülümseyerek başımı iki yana sallayıp telefonu tekrardan çantama koydum ve odadan çıkıp bara geçtim.

Kartal beni bekliyordu. Çıktığımı görür görmez, "Gidelim." Dedi ve o önde ben arkasında arka çıkışa doğru ilerledik.

Dışarı çıktığımızda ondan önce davranıp motosikletinin arkasına oturunca Kartal gülümsedi ve eline aldığı kaskla beraber yönünü bana çevirerek oturdu. Şu an ikimiz de motosikletin üzerinde oturuyorduk ve yüzlerimiz birbirine dönüktü.

Uykum çok geldiği zamanlarda sarhoş gibi olurdum ve şu an tam da o anlarımdan birini yaşıyordum. Sersemliğin etkisiyle gülümseyince Kartal, "Yine gülümsüyorsun." Dedi.

"Bu sefer sebebini söyleyebilirim."

Kartal'ın kaşları anlamadığını belli edercesine havalanınca işaret parmağımla onu ve kendimi göstererek konuşmaya devam ettim. "Bence komik görünüyoruz."

Bu defa Kartal da gülümsedi ve yüzünü yüzüme yaklaştırarak bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Kimin umurunda? Önemli olan

bizim ne istediğimiz."

Kartal dudaklarıma öyle bir bakıyordu ki yakınlığının da etkisiyle az daha öpeceğini zannettim ve nefes almayı bıraktım. İçime hava girmeyince de ciğerlerim acıyla kıvrandı. Acıya son verebilmek için, "Biz ne istiyoruz ki?" Diye aptalca bir soru sordum.

Sorduğum soruyla Kartal'ın dudakları iyice gerildi ve dudaklarımızın arasındaki mesafeyi sadece hava geçebilecek bir mesafeye indirip başını yana eğdi. "Seni bilmiyorum ama ben ne istediğimi biliyorum."

Dudaklarıma eziyet eden sıcak nefesi yüzünden ağır ağır yutkundum. Öpmek üzereydi... Öpmek üzereydim... Ne olduğunu tam bilmiyordum ama ağırlaşan göz kapaklarım yüzünden gözlerim kapanmak üzereydi. Resmen bedenim kontrolüm dışında öpüşme pozisyonuna geçiyordu.

Cansız çıkan bir fısıltıyla, "Ne istiyorsun?" Diye yeniden soru sorunca cevap vermek yerine başını diğer tarafa eğdi ve yakınlığını sürdürerek hiç kıpırdamadan yaklaşık on, on beş saniye öylece durdu. Tek yaptığı aldığı nefesini dudaklarımın üzerine vermek oldu. Dudaklarıma eziyet eden sıcak nefesi ise dudaklarımı eritmek üzereydi.

Öpecek kadar yakın ve hevesli duruyordu ama asla yeltenmiyordu. Aksine öpmesi için beni yalvartacak kıvama getirmeye çalışıyordu. İşin kötü yanıysa biraz daha böyle durursa öpmesi için yalvaracaktım çünkü Ekin'i öperken alamadığım hazzı, Kartal'ın dudaklarıma çarpan sıcak nefesinden çoktan almıştım ve kasıklarımı sızlatan bu hazzın devamı için dakikalarca yalvarabileceğimi biliyordum. Mantığa dair her şeyi kaybetmişim. Tek hissettiğim çekimdi.

Onu öpmekle öpmemek arasında savaşımlı verirken –muhtemelen onun amacı da buydu- eziyetine belli belirsiz bir gülümsemeyle son vererek başını geriye çekti ve yüzündeki gülümsemesi silinmeden elindeki kaskı özenle başıma geçirdi ardından motosikletten inip bana arkasını dönerek yeniden bindi.

Motosikleti çalıştırdığında üzerimde bıraktığı sıcak etkiyle beraber hiçbir yabancılık hissetmeden ve çekinmeden kollarımı beline sardım. Farklı olansa onun kasılan bedenini bu defa daha fazla hissetmem oldu. Bedeni ilk defa ona dokunduğumda bu denli güçlü bir tepki veriyordu.

Çok geçmeden evimin önüne geldiğimizde aklımda Rüya'nın mesajı vardı ve Kartal'ı eve davet edip etmeme konusunda kararsızdım.

Normalde böyle bir düşünce aklımın ucunda yokken Rüya kafamı bulandırmayı başarmıştı.

Düşüncelerimin eşliğinde motosikletten inip kaskı başımdan çıkararak Kartal'a uzattım. "Getirdiğin için teşekkür ederim."

Kartal kaskı elimden alıp, "Sen içeri girene kadar burada olacağım." Deyince birkaç sokak lambasının aydınlattığı karanlık sokağa baktım. Bizden başka kimse yoktu ve birazdan güneş doğacaktı.

Ufak bir çekimserlikle Kartal'a dönüp, başparmağımla arkamda kalan evimi işaret ettim. "Gelmek ister misin? Açım ve güzel tost yaparım. Eğer sen de açsan..." Dedim fakat cümlemin sonunu utanmaktan getiremedim çünkü Kartal'ın yüz ifadesi bunu beklemediğini açıkça göstermiş ardından da yüzüne arsız bir tebessüm yerleşmişti.

Yüzüm tepeden tırnağa kızarıırken Kartal kızaran yüzümü keyifle izleyip sözlerimi ikiletmeden kabul etti. "Seninle her türlü aktiviteye varım ben."

Yavaşça yutkundum. Resmen kabul etmişti. Oysaki ben teklifimi Rüya yüzünden nezaketen yapmıştım. Ayrıca her türlü aktivite derken tam olarak neyi kast etmişti?

Zihnime sızmaya çalışan arsız düşünceleri durdurup zoraki bir gülümsemeyle önüme dönerek apartmana doğru ilerlemeye başladım. Kartal da peşimden geliyordu ve gülümsediğini hissediyordum.

Apartmanın önüne gelince çantamdan anahtarları çıkarıp kapıyı açtım ve iterek içeri girdiğimde Kartal'ın da girmesi için kapıyı tuttum.

Kartal girdikten sonra da tam kapıyı kapatıyordum ki izlendiğim hissine kapılınca o yöne baktım. Ekin balkona çıkmış, çattığı kaşlarıyla bize bakıyordu ve bana olan bakışları ilk kez bu kadar düşmancaydı.

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Ufak tefek yakınlaşmalar başladı. 🤔

Eftalya da Kartal'ın kuzeni çıktı. 😊

Ayyy Kartal'ın da sesi güzelmiş. Sizce Metis'e şarkı söyler mi?

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🌸

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

10. Bölüm "Zeus'un Karısı"

Şarkı: Rema - Calm Down

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"ZEUS'UN KARISI"

Çok geçmeden evimin önüne geldiğimizde aklımda Rüya'nın mesajı vardı ve Kartal'ı eve davet edip etmeme konusunda kararsızdım. Normalde böyle bir düşünce aklımın ucunda yokken Rüya kafamı bulandırmayı başarmıştı.

Düşüncelerimin eşliğinde motosikletten inip kaskı başımdan çıkararak Kartal'a uzattım. "Getirdiğin için teşekkür ederim."

Kartal kaskı elimden alıp, "Sen içeri girene kadar burada olacağım." Deyince birkaç sokak lambasının aydınlattığı karanlık sokağa baktım. Bizden başka kimse yoktu ve birazdan güneş doğacaktı.

Ufak bir çekimserlikle Kartal'a dönüp, başparmağımla arkamda kalan evimi işaret ettim. "Gelmek ister misin? Açım ve güzel tost yaparım. Eğer sen de açsan..." Dedim fakat cümlemin sonunu utanmaktan getiremedim çünkü Kartal'ın yüz ifadesi bunu beklemediğini açıkça göstermiş ardından da yüzüne arsız bir tebessüm yerleşmişti.

Yüzüm tepeden tırnağa kızarıırken Kartal kızaran yüzümü keyifle izleyip sözlerimi ikiletmeden kabul etti. "Seninle her türlü aktiviteye varım ben."

Yavaşça yutkundum. Resmen kabul etmişti. Oysaki ben teklifimi Rüya yüzünden nezaketen yapmıştım. Ayrıca her türlü aktivite derken tam olarak neyi kast etmişti?

Zihnime sızmaya çalışan arsız düşünceleri durdurup zoraki bir gülümsemeye önüne dönerek apartmana doğru ilerlemeye başladım. Kartal da peşimden geliyordu ve gülümsediğini hissediyordum.

Apartmanın önüne gelince çantamdan anahtarları çıkarıp kapıyı açtım ve iterek içeri girdiğimde Kartal'ın da girmesi için kapıyı tuttum.

Kartal girdikten sonra da tam kapıyı kapatıyordum ki izlendiğim hissine kapılınca o yöne baktım. Ekin balkona çıkmış, çattığı kaşlarıyla

bize bakıyordu ve bana olan bakışları ilk kez bu kadar düşmancaydı.

Bir an yanlış bir şey yaptığımı zannedip paniklesem de arkadaşımı eve davet etmem de bir sakınca görmediğim için içimde yayılmaya başlayan panik dalgasını durdurmaya çalıştım. Sonuçta Kartal, arkadaşım değil sevgilim dahi olsa Ekin'in bu saatten sonra bana karışmaya hakkı yoktu. Bizim ilişkimiz sevgisizlikten ve onun saçma sapan hareketleri yüzünden bitmişti.

Düşüncelerimin eşliğinde bakışlarımı Ekin'den ayırıp kapıyı kapattığımda zihnimden geçenlere rağmen içimdeki paniği durdurabilmiş değildim çünkü Ekin'i ilk kez bu kadar düşmanca bakarken görüyordum. Panik yüzüme de yansımış olacak ki Kartal'ın az önceki arsız ifadesi anında silindi. Çattığı kaşlarıyla yüzümü süzüp, "Sorun nedir?" Diye sordu. Muhtemelen hortlak görmüş gibi yüzüne bakıyordum.

"Bir sorun yok." Dedim ve gözlerimi ondan kaçırarak yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına kıstırdım. Genelde yalan söylediğimde bu hareketi yapardım ve sorun olmadığını söyleyerek yine yalan söylemişim ama derinlerde bir yerlerde bir ses, doğruyu söylemem konusunda beni uyarıyordu. Ekin çıkıp gelebilirdi ya da Kartal evden çıktığında karşısına dikilebilirdi. En azından bizi gördüğünü bilmeye hakkı vardı. Korkularımsa... Bence Kartal için gereksiz bir ayrıntıydı. "Ekin'i gördüm sadece."

Kartal'a yeniden baktığımda çattığı kaşlarının neredeyse burnuna inecek kadar derinleştiğini gördüm fakat bakışlarımız birbirine değer değmez birden keyifli bir ifade yerleşti yüzüne. Belki sahte bir keyifti ama çatılı kaşlarından eser kalmamıştı. "Yakında alışır." Diyerek nereye çıkacağını biliyormuş gibi merdivenlere yöneldi.

Neyi ima ettiğini tam olarak anlamamıştım. Daha doğrusu imalarının karşılığını kendi kafamda doğru ya da yanlış olarak kurmaktansa direkt ondan almak istiyordum. Kaşlarım soru sorarcasına büküldü. "Neye alışır?"

Lakin Kartal soruma cevap vermek yerine merdivenleri tırmanmaya devam edince ben de peşinden ilerledim.

Saniyeler saniyeleri kovaladı. Nefes seslerimiz içimize, adım seslerimiz apartmanın boşluğuna karıştı. Çok geçmeden dairemin olduğu kapının önünde durunca şaşkınlıkla, "Burada yaşadığımı nereden biliyorsun?" Diye sordum.

"Tahmin." Dedi Kartal umursamaz bir ifadeyle kapının yanındaki duvara yaslanarak ama umursamaz ifadesinin altındaki gülme isteğini zor bastırıyormuş gibi bir hali vardı.

Ona inanmadığımı belli edercesine sesime ince bir alay kattım. "Vay be isabetli atış."

Kartal bu defa gülümsemesini çekinmeden gösterdi. "Benim atışlarım hep isabetlidir."

Söylediğine direkt yüzümü buruşturdum. "Burası testosteron koktu." Diyerek anahtarı kapı deliğine yerleştirip kapıyı açtım.

İçeri girmeden önce söyledığıme nasıl bir tepki verdiğini görebilmek için ona bakma cesareti gösterdim ama bu bana kalp çarpıntısı olarak geri dönünce kendime kızmadan edemedim ve hemen önüme döndüm çünkü serseri gülümsemesi oldukça davetkârdı.

Gülümsemesini düşünmemeye çalışarak birlikte içeri girdiğimizde kapının kapanmasıyla beraber bu defa evimde baş başa olduğumuz gerçeği, kalp çarpıntımı arşa çıkardı. Bu da demek oluyordu ki ellerim yine birbirine karışacak, basit bir tost bile hazırlayamayıp yeniden rezil olacaktım.

Rezil olmak umurumda değildi ama saçma sapan heyecanlandığımı görmesini istemiyordum. Odayı işaret ederek, "Sen içeri geç, ben tostları hazırlayıp gelirim." Dedim ama umduğumu bulamadım. Kartal anında karşı çıktı. "Birlikte yaparız."

"Gerek yok." Dedim yine geçiştirmek için fakat Kartal'ın kararlı bakışları beni dinlemeyeceğini açıkça gösteriyordu. Nitekim yanılmadım da. "Fazlasıyla gerek var."

Daha fazla itiraz edecek halim yoktu. Sessiz kalıp mutfağa ilerledim. Tabii Kartal da hemen yanımda ilerliyordu. O an içime yeni bir huzursuzluk doldu. Genelde mutfağın penceresinin perdesi açık olurdu. Hava henüz aydınlanmadığı için de ışığı yakmamla beraber Ekin eğer balkondaysa bizi görme ihtimali direkt yükseliyordu.

Mutfağa girer girmez pencereye baktım. Neyse ki perdesi kapalıydı. Rahatlayarak sessiz bir şekilde nefesimi verdim ve tezgâha ilerledim. Kartal da mutfağı inceliyordu.

Mutfak dolaplarına, buzdolabına, masaya tek tek baktı. Bakışlarındaki kısa gezintiyi durduran duvara yapıştırdığım yarışmanın broşürü oldu. "Yarışmaya az kalmış."

Derin bir iç çektim. "Hem iyi hem de kötü."

Söylediğim tuhaf gelmiş olmalıydı ki bakışları yüzüme çevrildi. "Neden?"

"İyi tarafı buradan gitmeme az kaldı, kötü tarafıysa henüz hazır değiliz. Ekipte ters giden bir şeyler var."

"Ne gibi?"

Ona karşı bir kez daha dökülmemek için kendimi zor tutarak, "Eski uyumumuz yok gibi. Birlikte sahneye çok çıktık ama olmayan bir şey var ve henüz çözemedim." Dedim. Olmayan şey kesinlikle Nefes'ti. Uyum bozan yalnızca oydu. "En azından ilk eleme turuna kadar eski uyumumuzu yakalayabilirsek finale çıkma şansımız yükselir."

"Kaç eleme var?"

"2 eleme var. Elemeleri geçen finale kalır." Diyerek ekmeklere uzandım.

Kartal ekmekleri aldığımı görünce yanıma geldi ve tezgâha yaslanarak beni izlemeye başladı. Yüzüne bakmamak için kendimi sıktım çünkü biliyordum ki bakışlarından arsızlık akıyordu. Ve yine biliyordum ki bunu bile bile yapıyordu. Elimi ayağımı karıştıracaklarını bildiğinden bilerek üzerime oynuyordu.

Onu umursamamaya çalışarak ekmeği ortadan ikiye böldüm ve yarısını göstererek ona yan bir bakış attım. "Hepsini yiyebilir misin?" Gerçi cüssesine bakılırsa ekmeğin arasına beni de koyup yiyebilirdi ama açlık durumunu bilmediğim için sormadan edemedim.

Gülümsedi ama insanın içini yakacak türden bir gülümsemeyle gerildi dudakları. Cevap vermek yerine yiyebileceğini belli etmek için sadece başını salladı. Bakışları da tam tahmin ettiğim gibi beni delip geçecek gibiydi. Sakin kalabilmek için küçük bir nefes verip önüme döndüm.

Bu anı birkaç sessiz dakika daha takip etti. Ona bakmıyordum ama izlendiğimi bilmek bile elimi ayağımı birbirine karıştırmaya yetiyordu. Garip bir enerjisi vardı ve o enerji, mıknatısmışım gibi beni kendine anında çekiyordu.

Dikkatimi dağıtıp sakın kalabilmek için, "Eftalya neden senin için arkadaşım dedi?" Diye sordum. "Sen kuzen olduğunuzu söylemesen arkadaş olduğunuzu sanacaktım."

Sorduğum sorunun aramızdaki sessizliği kıracağını düşünmüştüm ama Kartal'ın sessizliği daha da uzadı.

Bir süre daha Kartal'dan cevap gelmeyince bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki arsız gülümsemesi silinmiş, gözleri gizemli bir karanlığa bürünmüştü. Benim bakmamla beraber, "Beni kıskanır." Dedi.

Söylediği bir anlığına o kadar ütöpik gelmişti ki şaşkınlıkla, "Neden kıskanıyor ki? Ne alakası var?" Diye yeniden sordum.

Soru sormak gibi bir hata yaptığımı, Kartal'ın gizemli hallerinin yerinde kavak yellerinin esmesiyle anladım. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi ve gözlerindeki parıltısına paydaş bir gülümsemeyle arkama geçti. Ne yapacağını bilmediğim için nefesimi tutup beklemeye başladım. Bana iyice yaklaştı. Yine bedeni değmiyordu ama nefesi çoktan saçlarıma karışmıştı.

Kollarını iki yanımdan uzatıp beni tezgâhla bedeni arasına hapsetti ardından elimdeki ekmeği ve bıçağı benden alarak ağır hareketlerle ortadan ikiye kesmeye başladı. "Her güzel..." Dediğinde çenesini de omzuma yaklaştırdı. Çenesindeki sakalları, tenime değmekle değmemek arasında gelip gidiyor, bedenime sıcak bir ürperti bırakıyordu. "Ve çekici kadının sevgilim olacağını zannediyor."

Sıcak nefesi kulağımı dağladığında sağlıklı düşünme yetimi de kaybetmişim. Sadece kalbimin varlığını hissediyordum. Deli gibi çırpınışları, okyanusun kıyıya vuran dalgaları gibi kendinden geçmişti ve beni de kendimden geçirmişti. Sırf bu yüzden de ne demek istediğini hemen idrak edememişim.

İdrak ettiğimde ise gözlerim az daha yuvalarından fırlayacaktı. Tabii ki bunu Kartal'a belli etmemek için alaya kaçan bir sesle gülmeye başladım. "Sevgili mi? Çok saçma değil mi, böyle bir durumda görümcelik yapmak adına kuzen olduğunu söylemesi gerekmez mi?"

Kartal'ın gülümsediğini duydum ama tınısında asla alay yoktu. Daha çok sıcaklık doluydu. Bana fazlasıyla ateş bastıran bir sıcaklık... "Sen bu durumda gelin mi oluyorsun? Benim gelinim. Zeus'un karısı Metis..."

Eğer bir sıvı olsaydım şu an hissettiğim sıcaklıkla çoktan buharlaşıp yok olmuştum. Anında itiraza başvurdum. "Ben onu lafın gelişi söyledim." Bıçağı bıraktığını görünce parmaklarına temas etmeden bıraktığı yerden alıp diğer yarısından yiyebileceğim kadarını kesmeye başladım. Kartalsa kılını kıpırdatmadan arkamda kalmaya devam

ediyordu. "Ayrıca Zeus çapkınlıklarıyla nam salmış ve Metis'i korkusundan yutmuş."

Şu an bunu neden Kartal'a söylediğimi bilmiyordum ama kendimi de durduramıyordum. Sanki elinde ipler vardı ve beni bir kukla gibi kullanarak istediği cevapları vermemi sağlıyordu. Kendimi durdurmayı umut ederek konuşmama son noktayı koydum. "Çapkın ve korkak adamlarla işim olmaz. Yani Zeus'un karısı Metis, ben değilim."

Kartal gülerek arkamdan çekilince rahat bir nefes verip ona bakmadan ekmekleri tost makinesine yerleştirdim ardından buzdolabından aldığım domates ve peyniri tezgâhın üzerine bıraktım. Kartal benden önce davranıp peyniri dilimlemeye başlayınca domatesi yıkayıp yanına gittim.

Yaptığı işe konsantre olduğu için ona bakma cesareti bulabilmişim, en azından yan profiline rahatlıkla bakabiliyordum. Yüzünde benimle eğlenmenin hazzı vardı ve onu izlediğimin bilincinde bunu belli etmekten asla çekinmiyordu.

Sessiz bir iç çekerek çekmecedен başka bir bıçak alıp domatesleri dilimlemeye başladığımda bir an dışarıdan nasıl görüldüğümüzü düşündüm. İkimiz de yan yanaydık ve önümüzdekileri birbirimize bakmadan dilimliyoruzduk.

Düşüncelerimden sıyrılan Kartal'ın eğlenen sesi oldu. "Demek çapkın ve korkak adamlarla işin olmaz." Dedi az önceki sözlerime atıfta bulunarak. "Akıllıca."

Kartal yüzüme bakmadan sessizce dudaklarını hareket ettirerek bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlamamıştım. Peynirle işi bittikten sonra ekmekleri makineden almaya gittiğinde, "Ne söyledin?" Diye sordum. Sanırım bu gece fazla soru sorma sırası bana geçmişti. Git gide Kartal'a benzemeye başlamıştım.

Ekmekleri alıp yeniden yanıma geldi ve kendim için kestiğim ekmeğin içine domates ile peyniri yerleştirip bana uzattı. "Sendeki kriterler için kendime tik atıyorum."

Ne demek istediğini yine anlamamıştım. Tostumdan bir ısırık alıp, "Daha açıklayıcı konuşamaz mısın? Bu gece seni anlamıyorum." Dedim.

Kartal'ın dudaklarına edepsiz bir gülüş yerleşti. "Çapkın ve korkak adam değilim. O kriterlerini kendimde eledim."

Isırdığım tost az daha boğazımda kalıyordu. Deli gibi hızlanan kalp atışlarımın eşliğinde küçük bir öksürükle boğazımdaki tostan kurtulup, "Bu neden önemli ki?" Diye sordum.

Neredeyse dişleri görünecek kadar edepsiz gülüşünü genişletti. "Tüm kriterlerini geçebilen, tek adam olmak istiyorum."

Kalbimi yerinden oynatan sözleriyle içime anında sıcaklık yayıldı ve ağzımın içinde şaşkınlık nidası oluştu lakin sıcaklık boğazımı kurutmuş, sesim çıkmamıştı. Ayrıca sıcaklıkla beraber göğsümün ortasına nefesimi kesen bir kısıkaç yerleşmişti. Aynı zamanda dizlerim de titriyordu ve bedenimi taşımayacak hale gelmişlerdi.

Kartal'ın eğlenen ifadesiye yerli yerinde duruyordu. Gözlerini bana kenetlemiş, ben şekilden şekile girerken o bununla sadece eğleniyordu. Beni nefessiz bırakmaya çalışan kısıkaç yok sayarak kaşlarımı çattım. "Gerçekten neden benimle uğraşıyorsun? Bile bile yapıyorsun, farkındayım."

Kartal soruma hemen cevap vermek yerine elimdeki tosta eğilip ısırdığım yerden bir ısırık alarak bakışlarını gözlerimin içine çevirdi. "Çünkü teninden yayılan sıcaklığı hissetmek hoşuma gidiyor."

Utangaçlığıma ve heyecanlanmama yaptığı vurguyla beraber tam bana göz kırpmıştı ki kapı yerinden sökülmeğe istercesine yumruklanmaya başlayınca olduğum yerde korkuyla sıçradım.

Kartal'ın da anında kaşları çatılırken Ekin'in öfkeli sesi duyuldu. "Açın kapıyı. Ne yapıyorsunuz içeride?"

Ekin'in sesi aramızda yankılandığında Kartal'ın yüzü kapkara kesildi. "Lan ben bu lavuğun dilini götünden çıkarmazsam..." Diyerek tüm heybetiyle kapıya doğru yürümeye başlayınca onu durdurmaya çalıştım. "Kartal dur lütfen, ben hallederim." Ama hiçbir işe yaramamıştı. Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Onun derdi seninle değil benimle." Dedi. "Bu artık benim meselem!"

Çaresizce omuzlarımı düşürdüm ve Kartal'ın hızına yetişmeye çalışarak yanında yürüdüm. Ekin de kapıyı kırma gayretine devam ediyordu. Biraz daha böyle yumruklamaya devam ederse komşuları başımıza toplaması an meselesiydi.

Kartal kapıyı açar açmaz her şey çok hızlı gelişti. Ekin daha önce onda hiç görmediğim bir öfkeyle, "Senin benim sevgilimin evinde ne işin var lan pezevenk." Diyerek Kartal'a doğru yumruğunu savurdu.

Kartal da çevik bir hareketle Ekin'in yumruğunu havada yakalayıp kolunu sırtına doğru kıvırdığı gibi yüzünü de duvara çarptı. Ekin'in kolunu sırtına bastırmaya devam ederken diğer eliyle de başını duvara sabitlemişti. "Astarını siktiğimin yavşağı, sana mı soracağım nerede olacağımı?"

Ekin'in ağzı duvarda olduğu için boğuk çıkan sesiyle, "Bana soracaksın ulan. Bu kızı sana yar eder miyim sanıyorsun? Sik gibi kalacaksın ortada." Diyerek Kartal'ın elinden kurtulmaya çalıştı.

Ama çırpınışları nafile bir çabadan ibaretti. Kartal cüssesinin avantajıyla Ekin'i öyle çok duvara bastırıyordu ki elinden Ekin'in kurtulması imkânsızdı. Yine de Ekin çabalamayı bırakmadı. Boğuk çıkan sesine rağmen öyle çok bağıra bağıra elinden kurtulmaya çalışıyordu ki panikle bir ona bir de kapiya baktım.

Paniğimin sebebi Ekin'e bir şey olacağı için değildi çünkü Kartal onu dövmek istese şimdiye çoktan yere sermişti. Tek yaptığı duvara bastırmaktı. Belki kendi öfkesinin belki de Ekin'in öfkesinin dinmesini bekliyordu bilmiyordum ama benim paniğimin tek sebebi, Ekin'in bağrıslarıydı çünkü biraz daha bağırmaya devam ederse komşular polise şikâyet edecekler, evime gelen polisler yüzünden mafyayla yani ölümle burun buruna gelecektim.

Ölümü anınca ağızımın içinde kan tadına benzer tuhaf bir tat belirdi ve sırtımdan aşağıya paniğin teri süzüldü. Hissettiğim paniğin dehşetiyle hızlıca yanlarına gidip titremeye başlayan parmaklarımı Kartal'ın koluna sardım. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, delirdiniz mi? Komşular gelecek şimdi. Kartal lütfen Ekin'i bırak."

Sesim cümlelerin sonuna doğru titrek çıkmış olmalıydı ki Kartal'ın öfkeli bakışları direkt bana indi ve o an gözlerinde tedirgin olduğunu belli eden bir ifade belirdi. Muhtemelen ya korktuğumu ya da Ekin'e zarar vereceğini düşündüğümü zannediyordu. "Lütfen." Diye mırıldandım. "Şikâyetle uğraşamam."

Kartal, neyi kastettiğimi anlayınca Ekin'i bırakıp geriye doğru adımladığında Rüya da seslere uyanıp koşarak yanımıza geldi ve şok olmuş bir halde bize bakmaya başladı. Eminim karşısında öfkeli Kartal'ı, paniklemiş beni ve üstü başı dağılmış Ekin'i görmeyi hiç beklemiyordu.

Rüya'yı es geçip bakışlarımı Ekin'in üzerine sabitledim. Bir yandan da gereksiz bir güç gösterisiyle Kartal'la arasına girmek için adımlar

atıyordum. Olası bir saldırı anında Kartal'ın önünde bariyer kurmuş olacaktım. Tabii Ekin istese beni çok rahat ekarte edebilirdi ama bana zarar vermeyeceğini bildiğim için onu durdurmuş olacaktım. Böylece kavga büyümeden olayı kapatacaktım.

Lakin umduğum gibi olmadı. Ekin, Kartal'a saldırmak yerine nefret dolu bakışlarını ona çevirerek sadece tehdit etti. "Ben sana bunun hesabını sormaz mıyım?"

Ekin'den beklediğim hamle Kartal'dan geldi. "Hadi şimdi sorsana..." Diye üzerine yürüyünce avuç içimi gerginlikten kaskatı kesilmiş gövdesine bastırarak onu durdurdum. "Ben hallederim."

Kartal'ın nasıl tepki verdiğini göremiyordum çünkü elim Kartal'ın gövdesinde olmasına rağmen bakışlarım Ekin'in üzerindeydi. "Ekin sen ne yaptığını sanıyorsun? Dağ başımı burası da evimi basabiliyorsun? Ne hakla?"

Ekin'in öfkeli bakışları elimle yüzüm arasında gezindi. "Bu herifin senin evinde ne işi var? Benden ayrılıp hemen onun kollarına mı koşun?"

Ekin'den bir tokat yesem sanırım daha az canım yanardı. Kartal ve benim hakkımda düşündüklerini bu defa ima etmemiş, açık bir şekilde hem de Kartal'ın yanında sormuştu bana.

Ekin'e saldırmak için güçlü bir istek duydum ama kendime güçlükle hâkim olup dişlerimi sıkarak, "Ekin siktir git!" Diye haykırdım ve Kartal'ın gövdesinden elimi ayırıp işaret parmağımla kapıyı işaret ettim. "Evimden git ve bir daha sakın gelme!"

"Metis bu adam senin aklını başından almış. Bu sen değilsin."

Kartal daha fazla dayanamayıp yeniden üzerine yürüyünce onu bileğinden yakaladım ve durması için parmaklarımı sımsıkı sardım. İşe yaramıştı da. Parmaklarımı sarmamla Kartal'ın durması aynı anda oldu.

Ekin'in gözleri de ellerimize inmişti ve cesareti olsa koşup ayırarak gibiydi. Bakışlarını es geçip, "Ekin hemen evimden gitmezsen polis çağıracağım." Diyerek onu tehdit ettim. Evet, polis falan çağırmaıyacaktım ama blöfün kimseye zararı yoktu.

Ekin başını tehditkâr bir ifadeyle sallayıp Kartal'a işaret parmağını salladı. "Bugünü sakın unutma. Yaz bir kenara. Benden çekeceğin var."

Kartal, "Siktir lan." Dediğinde Ekin kapıyı çarparak evden çıktı.

Tabii bu şekilde çıkması Kartal'ın onu dövme isteğini yeniden harladı. "Ben bunu gebertirim." Diyerek kapıya yeltenince bu defa kolunu tuttum. "Kartal lütfen, yeterince olay çıktı zaten."

Kartal burnundan soluyup bir bana bir de bizi hâlâ korkuyla izleyen Rüya'ya bakınca Rüya, "Kartal hoş geldin diyeceğim ama pek hoş gelmiş gibi değilsin." Dedi zoraki bir gülümsemeyle.

Rüya'ya içeri girmesi için başımla işaret ettim. Rüya da mesajı alır almaz, "Ben uyumaya devam etsem iyi olacak, sonra görüşürüz." Diyerek odasına geri döndü.

Onun gözden kaybolmasıyla birlikte Kartal'a mahcup bir ifadeyle döndüm. "Ben Ekin'i gerçekten anlamıyorum asla böyle biri değildi sanki içinden başka biri çıktı. Ben onun adına senden özür..." Cümlemi tamamlayamadan Kartal'ın parmakları dudaklarımın üzerine kapandı. "Kimse için benden özür dileme, hele ki o çapsız için asla."

Tam itiraz etmek için başımı geriye çekip parmaklarının baskısından kurtulacaktım ki Kartal parmaklarını yüzüme düşen saçlarımın arasına karıştırdı. "Saçların." Dediğinde gözlerindeki az önceki öfke silinmiş, yerine anlamlandıramadığım tuhaf bir ifade yerleşmişti. "Saçların." Dedi ve parmaklarını ağır ağır indirerek saçlarımdan uzaklaştırdı.

Cümlesini devam ettirmek yerine susmayı tercih edince merakla, "Saçların ne?" Diye sordum.

"Yüzünü örtüyordu." Dedi ama bu söylediğine kendi de inanmıyormuş gibi garip bir tavır takındı ardından, "Ben artık gitsem iyi olacak sen de biraz uyu." Diyerek beni geçiştirdi.

Israr etsem de cevap alamayacağımı biliyordum ama asıl dikkatimi çeken gidecek olmasına içimde verilen tepkiydi. Gitmesini istemiyordum. Biraz daha kalabilmesi için umutsuzca, "Ama daha tostunu yemedin." Dediğimde Kartal'ın kaşları az önceki gibi öfkeyle çatıldı. Aslında verdiği tepki, beklediğim tepkiydi. Her ikimizde de tost yiyecek hal kalmamıştı.

Kartal, "Belki başka zaman." Diyerek kapıya yönelince sessizce peşinden kapıya ilerledim. Bir yanım gitmesini istemezken diğer yanımda, Ekin'in dışarıda Kartal'a pusu kurmasından dolayı endişeliydi.

Endişemi Kartal'a da söylediğimde kapının önüne çıkmıştık. "Eğer Ekin dışarıdaysa ve yine sana vurmaya kalkarsa?"

Kartal gülümsedi ama bu pek keyifli bir gülümseme değildi. "O korkak bana hiçbir şey yapamaz." Dedi sıkılmış gibi ve Ekin konusunu tamamen kapattı. "Akşam 8'de hazır ol, seni almaya geleceğim."

Rüya'nın, sırf Kartal beni eve bıraksın diye söylediği yalanını biraz ciddiye almamış mıydı? Hatta abartmamış mıydı? Yüzümü huysuz bir ifadeyle buruşturdum. "Çocuk değilim Kartal, kendim gelebilirim."

"Biliyorum." Dedi ve arkasını döndü. "Tam 8'de aşağıda ol, bekletilmekten hoşlanmam."

Kapıyı kapatıp balkona çıkma ihtiyacı içinde arkamı döndüğümde Rüya'yı görünce ufak çaplı bir çığlık atıp elimi kalbimin üzerine bastırdım. "Kızım deli misin? Ne işin vardı arkamda? Sessiz sessiz duruyorsun bir de."

Rüya ise korkuma aldırış etmeden gülümsedi. "Öpüştüğünüzü görürüm diye ümitlenmişim." Dedikten sonra yüzünü buruşturdu. "Ama avcumu yaladım."

Hayretler içinde Rüya'ya bakakaldım. "Ne öpüşmesi ne saçmalıyorsun sen?"

"Ayy az önce saçlarına dokunup *saçların* dediğinde öpüşeceksiniz sanıp heyecanlanmışım. Olmayınca belki uğurlarken öpüşürsünüz diye umut ettim ama yine olmadı. Beni hayal kırıklığına uğratmaya hakkınız yok."

Rüya dudaklarını büke büke omuzlarını düşürünce şokum resmen iki ile çarpıldı. "Sen röntgenci misin? Bizi mi izliyorsun?"

"Tabii ki sizi izliyorum çünkü sevgili olmanızı çok istiyorum."

Bıkkınlıkla soluyup Rüya'yı es geçerek mutfağa girdim. Kartal'la Ekin'in yeniden karşı karşıya gelip gelmediğini merak ediyordum. Nedense Ekin'e güvenmiyordum. Yamaç'la değil ama Gökhan'la Kartal'ın karşısına dikilme ihtimali çok yüksekti.

Hızlıca balkona çıktığımda aşağıya baktım. Görünürlerde Kartal yoktu. Bakışlarımı Ekin'lerin evine çevirdim. Ekin de görünürlerde yoktu ama odasının ışığı açıktı. Anlaşılan Ekin odasına kapanmış, Kartal da çoktan gitmişti.

Tam mutfağa girmiştik ki Rüya hortlak gibi yeniden karşıma dikilince kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Rüya, mafyanın yerine sen mi geçtin? Yoksa onların maşası mısın? Bıçakla acıtır diye kalpten götürmeye mi niyetin var?"

"Üff." Dedi Rüya gözlerini devirerek. "Ne alakası var? Ben olanları merak ediyorum."

"Asıl sana üff! Sessizce karşıma çıkmaktan vazgeç."

Rüya teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp, "Ayy tamam uzatma da anlat olanları." Diyerek tostları işaret etti. "Tost mu yiyordunuz? Ekin yüzünden yiyemediniz değil mi?"

Rüya'nın düşüncesini haklı çıkarır gibi başımı sallayıp omuzlarımı düşürerek sandalyeye oturdum. "Evet yiyemedik ama asıl sorun o değil, asıl sorun Ekin. Ne yapmaya çalışıyor böyle? Neden Kartal'ı bir anda bu kadar kıskanmaya başladı?"

Rüya bilmiş ifadeyle sırtıp Kartal'ın hiç yiyemediği soğuyan tostundan kocaman bir ısırık aldı. Ağzındaki lokmasından dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Siz karşıdan nasıl görünüyorsunuz haberin var mı?" Diye sordu.

Rüya her zamanki yakıştırmalarına yine başlıyordu başlamasına ama bu defa nedense dikkat kesilmiştim. "Nasıl görünüyormuşuz?"

Tostan bir ısırık daha alıp düşünür gibi yaparak bir süre ağzındaki lokmasını çiğnedi. "Nasıl desem? Dışarıya yaydığınız inanılmaz bir enerji var. Aranızdaki çekim neredeyse elle tutulacak."

Bunu duymak Ekin'e olan öfkemi bile bastırıp dudaklarımda belirsiz, silik bir tebessüme ev sahipliği yaptı. Öylesine silikti ki Rüya'nın görmesi mümkün değildi. Görmemeliydi de... Kartal'a karşı gerçekten ne hissettiğimden emin olmadan ona bir şey söyleyemezdim. Düşüncemi tasdiklercesine, "Saçmalama istersen." Diyerek ayağa kalktım. Ayrıca gereksiz yere gelin güvey de olmaya gerek yoktu sonuçta Kartal benimle yalnızca kafa buluyordu. "Biz onunla iş arkadaşınız ve ikimiz de halimizden gayet memnunuz."

"O kadının sevgilisi olduğunu düşündüğün için böyle diyorsun değil mi?"

Bahsettiği kişi Eftalya'ydı. Bu defa onun görebileceği şekilde gülümsedim ve kapıya doğru ilerledim. "Hayır, onlar kuzenmiş."

Rüya'nın yüz ifadesini göremiyordum ama ses tonundan şaşkınlığını rahatça anlayabilmişim. "Kuzen mi?"

Kapıdan çıkmadan önce adımlarımı durdurup ona döndüm. "Evet, hatta ablası sayılırmış." Daha da gülümsediğimde ağzım neredeyse kulaklarımdaydı. Kartal'a *küçük* deyişi kulaklarımdan silinmiyordu. Yeniden olduğumuz ana dönüp ciddi bir hale büründüm. "Ayrıca

bilgin olsun diye söylüyorum 7 ay sonra gireceğimiz bir yarışma, kazandığımızda değiştireceğimiz bir ülke var. Aşk meşk şu an için söz konusu değil."

"Metis." Rüya'nın keyifli ifadesi birden silindi ve elindeki tostı tezgâha geri bırakıp tam karşıma dikildi. "Ya o yarışmayı kazanamazsak?"

"Sakin." Diyerek anında karşı çıktım. Yarışmayı kazanamamak en büyük kâbusumdu. Ekin'e de Nefes'e de katlanmamın, benliğimden ödün vermemin tek sebebi yarışmaydı. Ne yapıp edip o yarışmayı mutlaka kazanmalıyım. "Sakin o konuyla ilgili olumsuz bir şey söyleme. Her ne olursa olsun o yarışmayı kazanacağız. Aksi takdirde ölürüm."

Ölüm kelimesi ağızımda yine buruk bir tat bırakınca yüzümü ekşittim ve arkamı dönüp mutfaktan çıktım. Rüya da hemen peşimden geldi. "Neden öyle düşünüyorsun ki? Sen konuşmadığın sürece sana dokunmayacaklar bile."

Rüya resmen, son üç aydır yaşadıklarımı unutmuş gibi davranıyordu. "Sen ciddi misin?" Diye sorarak bir hışım ona döndüm. "Buna hayat mı diyorsun? Sürekli onlardan biriyle karşılaşacağım diye korka korka sokakta doğru dürüst adım atamıyorken ya da basit bir polis çevirmesine denk geleceğim diye aklım çıkarken sen buna yaşamak mı diyorsun? Hem Greendoor'a baskın yapıldığı gece adamlar balkonumuzun altına kadar gelip gövde gösterisi yapmadı mı?"

Rüya'nın gözlerine anında pişmanlık çöktü ve pişmanlığını sesine de yansıtarak, "Özür dilerim patavatsızlık yaptım. Ben sadece kazanamama ihtimalimiz olduğu gerçeğine de kendini hazırlaman için söylemiştim." Dedi.

Başımı şiddetle iki yana sallayıp odama girdim. Kapımı yüzüne kapatmadan önce son söylediğim, "Öyle bir ihtimal yok." Oldu.

Telefon alarmı çalmaya başladığında gözlerimi zar zor araladım ve susturmak için elimi telefonun üzerine attım. Uykumu henüz alabilmiş değildim. Güçlkle saate baktım. Saat 16.00'a geliyordu ve dans provasına gitmek için 1 saatim daha vardı.

Saati yarım saat sonrasına kurmak için tuş kilidini açtığımda dans ekibimle kurduğumuz grubumuzda yazışmaların olduğunu gördüm. Normalde orada önemli bir durum olmadığı sürece konuşulmazdı.

Hızlıca mesajları açıp konuşmaları başa alarak okumaya başladım. İlk mesaj Eren'dendi ve Nefes'le işlerinin olduğunu, bu yüzden provaya katılamayacaklarını yazıyordu. Sinirle gülümsedim. Demek ki akşamki mevzu yüzünden Nefes hanım benimle karşılaşma cesareti bulamamıştı. Sinirimin geçmesini bekliyordu.

Konuşmaların biraz daha aşağısına indiğimde Erva ile Cemre'nin de provaya gelmeyeceklerini gördüm. Erva hasta olduğunu belirtirken Cemre de şehir dışında olacağını yazmıştı. Kaşlarım hayretle havalandı.

İkisinin de Nefes'le aynı anda provaya katılmamaları tesadüf müydü yoksa Nefes'in parmağı mı vardı?

Erva ile Cemre gelemediğinden Lodos ve Gökhan'ın da gelmesi anlamsızdı. Bu yüzden onlar da gelmeyeceklerini yazmışlardı. Sadece Ekin, ben, Rüya ve Yamaç kaldığı için de bugünkü provayı yarına ertelemişlerdi.

İçime bir anda yayılan sinir dalgasına rağmen provasız bir günün yarışmayı çok etkilemeyeceğini bildiğimden sessiz kalıp, telefonu komodinin üzerine geri bıraktım lakin hissettiğim sinirden dolayı uykum çoktan açılmıştı.

Gözlerimi kapatıp yeniden uyumaya çalıştım. Çok kısa bir süre hareketsiz kaldım, bir şey düşünmemeye çalıştım fakat Nefes yüzünden zihnime süzülen zehirli düşünceler öfkemi harlıyordu. İşin en kötü yanıysa hissettiğim öfke, sigara içme isteğimi gün yüzüne çıkarmıştı ama kahretsin ki ne sigaram ne de param vardı.

Gözlerimi açıp hırsla soluyarak ayağa kalktığımda telefonuma gelen mesajla bakışlarımı telefonuma çevirdim. Komodinin üzerine eğilip telefonu elime aldığımda Ekin'den mesaj geldiğini gördüm.

Mesajında prova olmayışını değerlendirmek ve buluşmak istediğini yazıyordu. Ekin'e orta parmak emojisini gönderip odadan çıktım ve doğruca mutfağa girdim.

Rüya mutfak masasında finalleri için ders çalışıyordu. Beni görür görmez, "Günaydın uyuyan güzel." Dedi ardından söylediğini beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Pek günaydınlık bir durum yok ama neyse."

"Rüya yine çok boş yapıyorsun." Diyerek buzdolabına yöneldim. Sigara isteğimi köreltecek bir şeyler aramaya başladığımda Rüya huysuz ses tonuyla, "Sen de yine tersinden kalkmışsın." Dedi.

Dolabın içine baktım ama karnım aç olmadığı için ağzıma göre bir şey bulamadım. Annesinin gönderdiği meyvelere uzanıp dolabın kapağını kapattım. "Nefes yüzünden dans provası iptal edilmiş. Nasıl sakın olabilirim ki?"

Ters bir şekilde elimdekileri masaya bırakınca Rüya önce masadakilere baktı sonrasında bana. "Sadece Nefes değil diğerlerinin de işi çıkmış."

"Tasadüfün güzelliği. Sen buna inandın mı?"

Sesim tahmin ettiğimden daha yüksek çıkmıştı. Rüya da buna şaşırarak, "Tamam sakın ol. Bir günden bir şey olmaz hem benim de işime geldi yarınki finalim çok önemli." Dedi.

Rüya'nın sözlerini duyunca ileriye gittiğimin farkına varıp içime oturan suçlulukla Rüya'ya bakakaldım. Yarışmayı kazanmayı o kadar çok kafama takmışım ki diğerlerinin başka hayatları olduğunu tamamen unutmuştum.

"Üzgünüm." Dedim ve az önceki ses tonumun zıttı bir şekilde konuşmaya başladım. "Nefes dün gece canımı çok sıkınca, bir de onun yüzünden 1 saat sonraki prova iptal olunca sinirlerime hâkim olamadım."

Rüya elime uzanıp hafifçe sıktı. "Nefes'e ben de kızgınlım ve provanın iptalinde parmağının olduğunun farkındayım ama bir günden bir şey olmaz. Gerekirse bir başka gün daha fazla çalışır, telafi ederiz."

Haklıydı... İlk defa prova iptal edilmiyordu ve daha sonra telafisi yapılmıştı ama içimde bir sıkıntı vardı. Bu sıkıntının temeli de Nefes'in gruba dâhil olduğu gün başlamıştı. Bunu Rüya'ya da söylemek istedim. "Bence Nefes bir şeyler karıştırıyor. Amacı gerçekten yurt dışında eğitim görmek olsaydı yarışma için grubu kurduğumuz ilk gün dâhil olurdu. Neden üç ay bekledi de Nur'un çıkmasına sebep oldu. Onun yüzünden gruptaki uyumu yeniden sağlamaya çalıştık. Bizi geriletti. Şimdi de provayı iptal ettirdi. Sanki yarışmayı kazanmamamız için uğraşıyor gibi bir hali var."

Rüya haklılığımı fark etmiş gibi gözlerini kırptı akabinde oturduğu yerden ayağa fırladı. "Vay sinsi yılan tabii ya yarışmamızı baltalamaya çalışıyor." Dedi ama sonrasında aklına gelen fikirle başını iki yana sallayıp yerine geri oturdu. "Kızım abartma istersen iyice paranoya

oldun. Nefes yarışmayı kazanmamamızı istese Eren'i gruptan çıkartır. Biz zaten direkt elenmiş oluruz."

"Ya Eren yarışmaya katılmayı çok istiyorsa Nefes onu vazgeçiremeyeceğini anlayıp böyle bir yola başvuruyorsa ya da onun yerine birini bulabileceğimize inanıyorsa?"

Rüya yeniden düşünür gibi gözlerini kıstı. "Evet, mantıklı ama Eren, Nefes'in ağzının içine bakıyor. Ne derse kabul eder, kendi istekleri ikinci planda."

"Belki de bundan da bir çıkarı vardır, kimbilir. Bunu anlamamanın bir tek yolu var." Masaya doğru eğilip Rüya'ya yaklaş işaretini yaptım. Rüya yaklaşıncı da, "Nefes'i takip edeceğiz. Bir nevi dedektiflik oynayacağız." Diye fısıldadım. Hâlbuki evde bizden başka kimse yoktu.

Rüya da heyecanlanmıştı ve hevesle ellerini birbirine sürüp benim gibi fısıldadı. "Nasıl takip edeceğiz, aklından neler geçiyor?"

"Öncelikle finallerinin bitmesi gerekiyor." Diyerek masanın üzerindeki çalışma notlarını gösterdim ve eğildiğim yerden doğruldum. "Sınavlarından sonra Nefes'i hem gece hem de gündüz takibe alacağız. Böylece ne karıştırdığını öğreneceğiz."

Rüya ise hâlâ masaya eğik duruyordu ve gözlerimin içine melûl melûl bakıyordu. "Geceleri sen çalışıyorsun ama."

"Elbet izinli olacağım geceler olacak." Tabii bir de mafya konusu vardı ama polis işin içine girmediği sürece bu duruma takılmazlar diye ümit ediyordum. Zaten Nefes bir iki gün içinde kendini ele verirdi.

Rüya yaslandığı yerden doğrulup "Heyt be!" Diyerek omzuma sahte bir yumruk attı. "Desene maceraya atılıyoruz."

"Maceracı, sen önce sınavlarını hallet." Dedim ve notlarını üst üste koyarak ona uzattım. "Hadi şimdi odanda çalış, ben de burada bir şeyler atıştırayım yoksa ortalıkta deli gibi sigara diye dolanacağım."

Rüya ağzı kulaklarında notları elimden alıp ayağa kalktı ve yanağıma eğilip sulu sulu öptü.

"İğrençsin Rüya."

Rüya cevap vermek yerine öpücük atıp mutfaktan çıktı. Rüya'nın arkasından gülümseyerek baktığımda gülümsememi solduran bildirim sesi oldu. Bakışlarımı telefonuma çevirince mesajın yine Ekin'den geldiğini gördüm.

Birkaç saattir düşündüğünü, fazlasıyla ileri gittiğini ve bunun için özür dilemek istediğini yazıyordu. Beni sevgili olarak kaybettiğini

kabullendiğini ama arkadaşlığımı kaybetmek istemediği için telafisine izin vermemi istiyordu.

Bir an ona ne diyeceğimi düşündüm. Son günlerde yaptıkları, bu sabahki ileri gidişi... Evet, ona hâlâ kızgındım ama dans partnerim olduğu sürece düşman gibi de olmak istemiyordum. Eski arkadaşlığımızın olması bu saatten sonra imkânsız olmasına rağmen dans provaları boyunca düşman olmamak ikimizin de işine gelirdi.

Ekin'e iki saat sonra buluşabileceğimizi söyleyip meyveleri yemeye başladım.

Yaklaşık 2 saat sonra evden çıktığımda Ekin'i evin önünde Gökhan'ın arabasına yaslanmış bir halde beni beklerken gördüm. Üzerinde füme rengi bir tişörtle siyah bir kot pantolon vardı. Başına da üzerindeki tişörtün tonlarında kep takmıştı. Şapkanın ön kısmını arkaya gelecek şekilde ayarlamıştı.

Beni görünce yaslandığı yerden doğrulup gülümsedi ve arabanın kapısını açarak içerisini işaret etti. "Buyurun liderim."

Dürüst olmam gerekirse Ekin'in hali beni şaşırtmıştı. Tavrı tıpkı onunla sevgili olmadan önceki gibiydi. Doğal ve samimi.

Yüzümdeki şaşkınlığı zoraki bir gülümsemeyle gizlemeye çalışarak ona doğru adımlamaya başladım. Attığım her adımda samimi yüz ifadesini daha net görebiliyordum. Bu da daha da şaşırmama sebep oluyordu. İlerlemeye devam ettim. Yanına varır varmaz şaşkınlığımı ona belli etmeden, "Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

Bana göz kırparak, "Senin en sevdiğin yere." Dedi.

Anlaşılan gönlümü almakta ısrarlıydı. Beni, ne zaman keyfim kaçsa gittiğim deniz kenarına götürecekti. Aslında bunu ona ben söylememiştim. Rüya ile konuştuğumuz bir ana şahit olduğunda kendi öğrenmişti.

Bir şey demeden arabasına binince Ekin de kapımı kapatıp hızlı adımlarıyla sürücü koltuğuna yerleşti ardından deniz kenarına doğru sürmeye başladı.

Çok kısa bir süre sessizce gittikten sonra bakışlarımı yan profiline çevirdim. Yüzünde eskisi gibi bir gülümseme vardı. Hafiflemiş gibiydi, rahattı, doğaldı ve tüm bunlar çok tuhaftı. Ekin'e bakmaktan vazgeçip saatime baktım. Oyalanmadan geri dönmek zorundaydım çünkü iki saat sonra Kartal beni almaya gelecekti.

Sıkıntılı bir nefes alarak bakışlarımı yola çevirdim.

Yarım saat sonra deniz kenarına geldiğimizde Ekin arabayı park etti ve arka koltuğa uzandı. Gelen seslerden poşetin içinde şişeler olduğunu anladım. Muhtemelen yanıma alkol almıştı. Başımı geriye çevirdiğimde yanılmadığımı anladım.

Poşeti eline alıp içinden şişeleri aldı. "Bize bira aldım. Denize karşı içeriz diye düşündüm. Seversin sen."

Bir Ekin'e bir de elindeki bira şişelerine baktım ve başımı iki yana salladım. "İki saat sonra işe gideceğim, alkol almak istemiyorum."

"1 biradan zarar gelmez." Diyerek arabadan inip kaputun üzerine oturunca çok kısa bir süre Ekin'e baktım. Önce birasını açtı sonrasında da sigara paketini kaputun üzerine bıraktı.

Sigarayı görünce onu içme arzusu cehennem alevi gibi beynimi sardığında tek yapabildiğim içimi çekmek oldu ve ayaklarım benim kontrolümün dışında hareket ediyor gibi arabadan çıkıp doğruca Ekin'in yanına ilerledi. Sigaraya bağımlıydım... Hayır bağımlı değildim. Ben sadece öfkemi sigaramın dindirdiği düşünesine bağımlıydım ve içmediğim her an öfkemin karanlık sularında boğulacak gibi oluyordum.

Ekin bunun bilincinde çarpık bir gülümsemeyle yanını işaret edince yanına oturdum ve uzattığı sigarayı sorgusuz kabul ettim. Gözlerim yaktığı çakmağın alevindeydi ve özlemle o alevin sigaramı yakmasını, içime çekeceğim dumanın başımı döndürmesini bekliyordum.

Nihayet çakmağın alevi sigaramla buluştu ve içime çektiğim baş döndürücü duman, öfkemi ağır ağır sis bulutuna bıraktı. Sigaranın sonunda sis bulutu dağılacak, ciğerlerim içindeki zehirle yeni öfke dalgasını bekleyecekti.

Sigaramdan bir nefes daha çektiğimde Ekin açtığı birayı bana uzattı. Sigaraya hayır diyemezdin ama alkol almamakta kararlıydım. Bir de midemde ufak ufak hissetmeye başladığım açlık krampları da alkolü şiddetle reddediyordu. Başımı yeniden olumsuzca salladım. "Bir bira da olsa çarpıyor, sabaha kadar ayakta kalacağım. O yüzden içmek istemiyorum."

Ekin kendi birasını dudaklarıyla buluşturdu ve büyük bir yudum aldı. "Gerçekten orada çalışmayı istiyor musun? Sabaha kadar ayakta durmak çok mu cezbedici?"

Ekin'e doğru ters bir bakış attım. "Eğer beni buraya getirmekteki amacın vazgeçirmekse hemen geri dönelim konuşacak bir şeyimiz yok

Çünkü!"

"Hayır Metis." Dedi ve birasını bırakıp sigarasını yakmak için aramıza ufak bir sessizlik yerleştirdi. İçine güçlü bir nefes çektiğinde dumanını üflemeden önce, "Söylediklerimi kötü anlıyorsun ama ben senin iyiliğini düşünüyorum. Yorulmanı istemediğim için söylüyorum." Diyerek dumanını kelimelerinin arasına karıştırdı.

Sesimin olabildiğince kararlı çıkmasına özen göstererek, "Benim paraya ihtiyacım var Ekin. Çalışmak zorundayım." Dedim. "Sürekli Rüya'dan geçinemem."

Ekin sesindeki tuhaf sahiplenicilikle, "Neden orası? Bence gündüz çalışabileceğin iş bulabilirdik." Deyince şaşkınlıkla ona bakakaldım. Derdimi dinleme tenezzülü bile göstermemişken bir anda kıymetlisi olup üzerine bir de biz olmuştuk.

Sigaramdan bir nefes daha çekip alalacele söndürdüm. "Ben bunları daha fazla konuşmak istemiyorum." Dedim ve avuç içlerimi kaputa yaslayıp arabanın üzerinden atladım.

Ekin de aynı şekilde arabadan atlayıp beni durdurmak için koluma uzandı ve gözlerimin içine samimiyetle baktı. "Tamam özür dilerim. Söz bir daha işin hakkında konuşmayacağım. Seni buraya getirmekteki tek amacım kendimi affettirmektir. Seninle düşman gibi olmak istemiyorum. Hayatımdan çıkmanı kaldıramam."

Bıkkınlıkla soluyup kolumu parmaklarının arasından kurtardım. "Ekin biz bir daha sevgili olmayız. Sen de biliyorsun ki biz aslında hiç sevgili olamadık. Arkadaşlığımızı sevince sevgili de olabileceğimizi sandık ama yanıldık, arkadaştan öte sevemedik birbirimizi."

Ekin'in gözlerinde bozulduğunu belli eden bir parıltı belirdi lakin o parıltıyı çok çabuk gözlerinden sildi. "Ben seni sevdim Metis. Hâlâ da sevmeye devam ediyorum ama seni dönmen için zorlamayacağım. Seni ya da arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum. En büyük tutkumuzu yan yana gerçekleştirirken bana nefretle bakmanı istemiyorum. Eski günlerdeki gibi olalım istiyorum."

Ekin eskiye vurgu yapınca gülümsemeden edemedim. Onunla sevgili olmadan önceki günler, en huzur bulduğum günlerdi. Ders aralarındaki kaçamak danslar, derslerden sonra aldığımız sahneler, sabahlara kadar süren kahkahalar ve daha nicesi... Tüm bunlar Ekin'le sevgili olduğumuz andan itibaren yavaş yavaş bozulmaya başlamış, bıçaklanmamla beraber ekip ruhundan tamamen uzaklaşırken

Nefes'in gelmesiyle birlikte birbirimize zor katlanan kişilere dönmüştük.

Ben gülümseyince Ekin de gülümsedi. "Bu beni affediyorsun demek mi?"

Aslında tam anlamıyla affediyorum demek değildi çünkü kızgınlığım ve kırgınlığım geçmemişti. Geçmeyecekti... Dürüst olup bunu ona da itiraf ettim. "Sen beni son zamanlarda çok şaşırttın Ekin. Yaptıkların, söylediklerin benim tanıdığım Ekin değildi. Geçen geceki imaların, bu sabah evimi basman..." Yüzümü, tadı iğrenç olan bir şey yemişim gibi buruşturdum. "Bunlar çok kötüydü. Bu yüzden sana olan kırgınlığım ve kızgınlığım geçmedi, geçeceğini de düşünmüyorum ama katılacağımız bir yarışma var. Yarışmaya kadar her gün yüz yüze bakacağız, yan yana dans edeceğiz. Bu yüzden düşman kalamayız."

Ekin başını salladı ama yüzündeki ifadesi epey değişmişti. Canı sıkılmış hatta üzülmüş gibi görünüyordu. Hafifçe öksürüp yeniden arabanın kaputuna oturdu. Bir süre boşluğa baktı ardından yarım bıraktığı birasından bir yudum daha aldı ve gözleri denize daldı.

Yanına oturup aynı şekilde denizi izlemeye başladım. Dalga sesleri huzur vericiydi lakin eve dönüp hazırlanmam gerekiyordu. Ayrıca uyandığımda sinirden doğru dürüst bir şey yemediğim için midemdeki açlık krampları daha fazla aç durmamam gerektiğini söylüyordu.

Bakışlarımı Ekin'e çevirip, "Artık gidelim mi?" Diye sordum.

Ekin yine sessizce başını sallayıp birasını başına dikti. Neredeyse nefes almadan sonuna kadar içti. Birasını bitirdiğinde de, "Eskisi gibi olacağız." Diyerek gülümsedi. "İki yakın arkadaş."

Yakınlık kısmı doğru olmasa da en azından yarışmaya kadar arkadaş kalmaya devam edecektik.

"Eskisi gibi arkadaş." Dedim ve onun gibi gülümseyerek kaputtan inip arabanın içine girdim.

Çok geçmeden Ekin de yanıma gelip arabayı çalıştırdı fakat hemen hareket etmedi. Bir anlığına arabanın bozulduğunu düşünüp omurgamın kasıldığını hissettim ve panikle, "Bir sorun mu oldu?" Diye sordum.

"Hayır." Dedi Ekin hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirmek istercesine. "Sadece sana bir soru daha sormak istiyorum ama konuya nasıl gireceğimi düşünüyorum. Yani seni kızdırmadan, arkadaşça bir teklif."

Üzerimdeki panik son sürat giden arabanın durması gibi sarsılarak midemi alt üst ederken Ekin'in gizemi aramıza gerginlik inşa etmişti. "Ne sormak istiyorsun?"

Sesimdeki alevlenmeye hazır öfke Ekin'in çabuk konuşmasını sağladı. "Aç mısın, seni bir yere daha götürmek istiyorum."

Bir an, *teklifin gerçekten bu muydu* diye patlamak istedim ama dans için yeniden arkadaşlığın temelini attığımız şu dakikalarda bunu yapmayı reddettilim ve rahatlayarak nefesimi verdim. Tek dediğim, "Bir şey oldu sandım." Diyerek acıktığım konusunda yalan söylemeden teklifini geri çevirdim. "Vaktim yok eve gidip hazırlanmam gerekiyor."

"Ama ben çok acıktım ve biliyorsun ki yalnız yemeyi sevmiyorum. Bana ayırabileceğin bir yarım saatin de mi yok? Hem benim sana yemek borcum vardı."

Ekin'in borçtan kastettiği olayı anlamak için zihnimin derinliklerine daldım ve bıçaklanmadan birkaç gün önce ona ısmarladığım yemeği hatırladım. Olduğumuz ana ışık hızıyla geri dönerken belli belirsiz yüzümü buruşturdum. "Bana hiçbir borcun yok Ekin."

"Lütfen Metis, beni kırma." Dedi ve ellerini masumane bir tavırda kaldırdı. "Arkadaşın olarak sana yemek ısmarlamak istiyorum. " Gülümseyip göz kırptı. "Biraz da yalnız yememek için ısmarlamak istiyorum. Yamaç ile Gökhan'ın işi var ve ben çok açım."

Ekin gözlerimin içine o kadar istekli bakıyordu ki geri çevirdiğim takdirde ağlayacakmış gibi bir tavır sergilemişti. Bakışlarımı sıkıntıyla telefonumdaki saate çevirdim. Yolu da hesaba kattığımda Ekin'e ayırabileceğim en fazla yarım saatim vardı fakat yarım saat, bir yerlerde oturup bir şey yemek için yeterli değildi.

Yüzündeki ağlayacakmış gibi olan tavrı silmek için hafifçe güldüm ve olabildiğince tatlı bir sesle, "İnan ki vaktim yok. Çok koştur koştur olmak zorunda kalacağım." Dedim. Umuyordum ki üstelemeden ya da üzülmeden vazgeçecekti.

Ekin omuzlarını düşürse de aklına yeni bir fikir gelmişçesine alt dudağını dişleyerek gülümsedi. "Açsın ama değil mi? O zaman senin vaktini almadan sana yemek ısmarlayabilirim." Dedi ve arabayı hareket ettirdi.

Ekin'in ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Merakla, "Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

Geniş gülümsemesiyle, "Eve." Dedi.

Verdiği cevap aklımdan geçenlerin cevabı değildi. Konuşmak için ağzımı açtım ama Ekin'in telefonu çalmaya başlayınca konuşmadan geri kapattım.

Ekin, "Gökhan arıyor." Diyerek telefonu cevapladı ve Gökhan'la konuşmaya başladı.

Konuşmalarından anladığım kadarıyla Gökhan nerede olduğumuzu soruyor, arabasını istiyordu. Ekin de yolda olduğumuzu ve bizim evin yakınlarındaki dürümcüde duracağımızı söyleyince vaktimi almadan bana nasıl yemek ısmarlayacağını anlamış oldum.

Telefonu kapatır kapatmaz, "Dürüm mü?" Diye sorduğumda Ekin, "Hem de senin en sevdiğinden, tavuklu dürüm." Deyince kabul etmekten başka şansım kalmadı. "Kabul."

Yaklaşık yarım saat sonra evin yakınlarındaki dürümcüde durduğumuzda Ekin siparişlerimizi verdi ve birlikte Gökhan'ı beklemeye başladık. Bekleyişimizin üzerinden çok geçmemişti ki Gökhan yanımıza uğradı ve Ekin'den arabanın anahtarını alarak yanımızdan uzaklaştı.

Acelesine şaşırımtım ve neredeyse yüzümüze bile bakmayışına içten içe bozulmuştum fakat içimdeki bozgunu, işinin önemliliğine verip söndürmeye çalıştım. Genelde işi herkesten önce gelirdi.

Düşüncelerimin eşliğinde Ekin, "Burada mı yiyelim, paket yaptırıp evde mi yiyelim yoksa yolda giderken mi?" Diye sorunca bana zaman kazandıracak tek seçeneği seçtim. "Yolda yiyelim. Eve gidene kadar yemiş olurum sonra da hazırlanır çıkarım."

Ekin başını sallayıp içeriye seslendi. Benim de bakışlarım saatime kaydı. Kartal'ın gelmesine yarım saatten az bir vakit vardı ve içimde engelleyemediğim tuhaf bir kıpırtı belirmişti. Bana yakınlığı, nefesimi ve ayaklarımı yerden kesmesi, tüm bunlardan keyif alması... Hem sinir bozucu hem de cehennem alevi gibi sonsuz bir ateşti.

İçimdeki kıpırtıyı kesik soluklarla bastırmaya çalıştığımda Ekin elindeki dürümün birini bana uzattı. "Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim." Diyerek gülümsedim ve onunla birlikte eve doğru ilerlemeye başladım.

Bir yandan dürümü yiyor bir yandan da Ekin'in fotoğrafçılığı hakkında anlattıklarını dinliyordum ama aklım tamamen ne giyeceğimdeydi. Hâlbuki üzerimdeki kıyafetle işe gidebilirdim çünkü orada zaten üzerimi değiştirecek, barmaid kıyafetimi giyecektim.

Bakışlarımı hızlıca üzerimdeki kıyafette gezdirdim. Garip bir şekilde daha özenli giyinmek istiyordum. Daha iyi daha güzel... Kendimce inkâr etmeye çalışsam da aslında tüm bunları Kartal'ı etkilemek için istediğimi içten içe kabullenmeye başlıyordum.

Evin olduğu sokağa tam dönmüştük ki telefonum çalmaya başlayınca arka cebimden çıkardım ve Rüya olduğundan neredeyse emin olarak arayana baktım. Lakin yanılmıştım. Gördüğüm isimle az daha dürümü elimden düşürecektim. Arayan Kartal'dı.

Bir anda içimi gereksiz bir suçluluk duygusu sardı ve telefona öylece bakakaldım. Ekin'in de sesi kesilmişti. Muhtemelen kimin aradığını ve neden hâlâ açmadığımı merak ediyordu.

Telefonu açmaya yeltendiğim sırada telefon sesi kesilince bakışlarımı ekrandan kaldırdım ve işte o an Kartal'la göz göze geldim. Bizim evin önünde, motosikletinin üzerinden bana bakıyordu.

Onu görür görmez adımlarım istemsizce durdu ve bakışlarım üzerine sabitlendi. Bir elimde telefon bir elimde dürümle nefes almadan Kartal'a bakmaya başladım. Yanımda da elindeki dürümüyle Ekin yürüyordu. Tam da bu sabah benim için, bizim için kavga etmişken ve ben Ekin'i evden kovmuşken...

Açıklama yapmak zorunda mıydım? Elbette hayır ama neden kendimi suçlu hissediyor ve koşa koşa yanına gidip Ekin'i affetmediğimi sadece yarışma için aradaki düşmanlığı kaldırmaya çalıştığımı söylemek istiyordum? Neden yanlış anlamasından korkuyordum?

Benim durduğumu gören Ekin de adımlarını durdurup baktığım yöne çevirdi bakışlarını ve ortama anında elle tutulur bir gerginlik çöktü. Doğal görünmeye çalışarak yeniden bacaklarımı hareket ettirdim. Bakışlarım da hâlâ Kartal'daydı. Ekin'i göremiyordum ama yanımda yürüdüğünü seçebiliyordum.

Kartal'ın yanına vardığımızda Kartal gözlerinde parlayan simsiyah bir ışıkla bir bana bir de Ekin'e baktı ardından elimizdekilere... Bakışları olduğumuz ana göre oldukça uzun diyebileceğim bir süre de ellerimizdeki dürümlerde oyalandı. Baktı baktı baktı ve benim o bakışların arasında, zihnimde deli gibi sağa sola koşuşturan açıklamalara karşı tek diyebildiğim, "Erken gelmişsin." Oldu. En azından onu 15 - 20 dakika daha geç bekliyordum.

Kartal cevap vermeden Ekin araya girip, "Sonra görüşürüz Metis." Dedi ve Kartal'a kaba diyebileceğim bir ifadeyle göz kırpıp yanımızdan uzaklaştı.

Ekin yanımızdan uzaklaşınca bozuk plak gibi tekrara bağlamışçasına aynı sorumu yineledim. "Neden erken geldin? Bir sorun mu var?"

Bedenimi karıncalaştıracak kadar soğuk bir bakış attı. "Hayır." Dedi ve motosikletini çalıştırdı. "Hazırsan gidelim."

Artık üzerimi değiştirmek istemiyordum ama elimdeki dürümden kurtulmak istiyordum. Ayrıca birlikte eve çıkarsak kendimi açıklayabilirim diye umuyordum çünkü kendimi ona açıklamak istiyordum. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor." Diyerek evi işaret ettim. "Beni biraz bekler misin? Beraber çıkalım."

Kartal çalıştırdığı motosikletini kapatıp, "Burada bekliyorum." Deyince omuzlarım hayal kırıklığıyla düştü. Eve gelmek istememişti.

Sadece başımı sallayıp sessizce eve doğru adımlaya başladım. Apartmana girer girmez hızlı hızlı merdivenleri tırmanıp eve girdim ve elimdeki dürümü mutfığa bırakıp doğruca odama geçtim. Rüya'yı görememiştim ama muhtemelen odasında ders çalışmaya devam ediyordu.

Dolabımdan çıkarmaya çalıştığım eşyaları giymeye çalıştığımda Rüya odama girip kapının kirisine yaslandı. "Çıkıyor musun?"

"Evet, Kartal aşağıda bekliyor."

"Ooo yakışıklı Zeusumuz, Metis'ine de hiç kıyamazmış."

Şu an öyle karmaşık duygular içindeydim ki bütün duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissediyordum. "Off Rüya! Yine başlama hiç havamda değilim." Deyince Rüya yaslandığı yerden doğruldu. "N'oldu?"

Aynanın karşısına geçip yüzüme baktım. Hissettiğim kaygıdan dolayı resmen yanaklarım kızarmıştı. "Kartal beni Ekin'le gördü. Yani sabah olanlardan sonra yan yana görünce sanki biraz ayıp oldu gibi."

"Hmm." Dedi Rüya imalı imalı. "Sen ayıp olmasına mı takıldın yoksa sizi yanlış anlar diye mi korktun?"

Yüzüme bakmaktan vazgeçip saçıma elimle hızlıca şekil verdim ve kapıya doğru yürüyüp Rüya'nın yanağından makas aldım. "Sadece ayıp olmasına takıldım."

"Hı hı." Dedi Rüya ve popoma şaplak indirdi. "Sen onu külahıma anlat."

Yüzümü buruşturup, "Acıdı." Diyerek popomu sıvazladım ve daha fazla oyalanmadan dış kapıya ilerledim. "Ama şaplağın acısını çıkarırım Rüya, haberin olsun." Dedim ve neredeyse uçarcasına merdivenlerden inip dışarı çıktım.

Kartal beni görür görmez motosikletini çalıştırdı ve yanına gitmemle kaskını bana uzattı. Yüz ifadesinde ise zerre değişim yoktu.

Kartal'a o an açıklama yapmayı istesem de hevesli görünmeden geliş güzel bir hava takınıp konuşmanın daha mantıklı olduğunu düşündüm ve süreyi biraz erteledim. Müşterilerin yoğun olmadığı bir anda söylemek daha doğru geliyordu. Kısa bir anlığına daha sessizliğimi korumaya karar vererek uzattığı kaskı alıp arkasına yerleştim.

Kollarımı beline sarmamla bedeninin kasılması aynı anda oldu ve sonrası... Adeta tozu dumana katmaydı.

Onun motosikletine bindiğimden beri ilk kez bu kadar hızlı kullanıyordu. Evet, normalde de çok hızlı kullanıyordu ama bu defaki çok başkaydı. Çok daha hızlı, çok daha öfkeli, tekerleklerden acısını çıkarırcasına... Ona rağmen müthiş bir kontrole motosikletine ve yola hâkimdi. Korku adına hissettiğim tek bir belirti yoktu ama midem ve başım için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Dakikalar sonra Greendoor'un önünde durduğumuzda midem fena halde bulanıyordu ve başım dönüyordu. Ne Kartal'ın belini bırakabilmişim ne de motosikletten inebilmişim. Öylece kaldım arkasında.

Bir süre Kartal da kıpırdamadan öyle durdu. İnmem için zaman tanıdı ama benden hiçbir tepki alamadı.

Biraz daha tepki alamayıp, "Geldik." Deyince kollarımı güçlükle belinden ayırdım. Baş dönmem biraz olsun geçmişti ama midem hâlâ kötüydü.

Motosikletten inip kaskı ona uzattım ve kaşlarımı çatarak, "Midemin içine ettiğin için sağ ol." Dedim.

Kartal'ın yüz ifadesi onu gördüğümünden beri ilk kez değişti ve yüzüne eklenen yeni ifadesiyle yani tedirginlikle, "İyi misin?" Diye sordu.

"Sayende iyi değilim, bu kadar hızlı kullanmak zorunda mıydın?"

"Düşünemedim." Dedi ve motosikletinden inip yanıma dikildiği gibi destek olmak istercesine parmaklarını koluma sardı. "Personel odasında biraz dinlen."

Kızgınlıkla, "Kendim yürüyebilirim, yardımına gerek yok." Deyip kolumu parmakları arasından kurtarmaya çalıştım lakin buna izin vermedi ve benim de hareket etmemi sağlayarak yürümeye devam etti.

Arka kapıdan girip doğruca personel odasına geçtiğimizde bankın üzerine beni yavaşça oturttu. "Kola, mide bulantısına iyi gelir. Hemen getiriyorum." Dedi ve benim bir şey dememe fırsat vermeden odadan çıktı.

Onun çıkmasıyla birlikte ayaklarımı bankın üzerine çıkarıp dizlerimi karnıma doğru çektim ve başımı geriye yasladım. Mide bulantım biraz olsun azalmıştı. Tam gözlerimi kapatıyordum ki kapı açıldı. Kartal'ın geldiğini sanıp başımı eski konumuna getirdim ve gelen kişiye baktım lakin gelen Eftalya'ydı.

Beni görünce şaşkınlıkla, "Aaa senin burada ne işin var, 9'da başlamıyor muydun?" Diye sordu.

"Kartal yüzünden. Saat 8 olmadan beni almaya geldi." Midemdeki kusma isteğini bastırmak için parmaklarımla midemin üzerine baskı yaptım. "Çok hızlı geldik, şimdi de bana kola getirmeye gitti."

Eftalya'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesi iyice belirginleşti. "Kartal burada mı?" Dedi üzerine basa basa. "E onun randevusu yok muydu?"

Bu defa şaşırma sırası bendeydi. "Ne randevusu?" Diye sorduğumda kalbimde panik çırpınışları belirmişti.

Eftalya'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesinin yerini ise bir gizemi çözmeye çalışırmış gibi bir ifade aldı. "Kartal'ın gitmeyi sevdiği bir yer var. Oranın sahibi arkadaşdır. Telefonda konuşurken duydum. Boş yer olup olmadığını, birazdan iki kişi olarak geleceklerini söyledi." Birden duraksadı ve bakışlarını boşluğa indirip o anı düşünüyormuş gibi gülümsedi. "Bana yakalanınca çok bozulmuştu." Gülümsemesi anında silinirken bakışlarını yeniden yüzüme dikti ama bu defa da canı sıkılmış gibi bakıyordu. "Kartal'ın ağzından kolay kolay laf alamazsın. Çok ısrar edince kim olduğunu söylememişti ama sabah yarım kalan bir işi tamamlayacağını söylemişti. Ne oldu ki acaba? Bir sorun mu oldu da gitmekten vazgeçti." Diye mırıldanınca kalbimde keskin bir kısıkaç hissettim.

Eftalya'nın bahsettiği kişi bendim. Muhtemelen sabah yarım kalan iş dediği de Ekin'in gelmesinden dolayı yiyemediğimiz tostlardı ve şimdi

Ekin'le d¼r¼m yediğimizi g¼r¼nce Eftalya'nın dediği yere gitmekten vazgeçmişti.

.....

B¼l¼m¼ nasıl buldunuz?

Kartal'ın hevesi kursağında kaldı. Epey bozuldu gibi😊

Metis de buna z¼ld¼. Bakalım diğer b¼l¼m Metis ne yapacak nasıl tepki verecek😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🍀

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🙏

11. Bölüm "Bir Yudum Aşk"

Şarkı: Gloria Gaynor - I Will Survive

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"BİR YUDUM AŞK"

Kartal'ın çıkmasıyla birlikte ayaklarımı bankın üzerine çıkarıp dizlerimi karnıma doğru çektim ve başımı geriye yasladım. Mide bulantım biraz olsun azalmıştı. Tam gözlerimi kapatıyordum ki kapı açıldı. Kartal'ın geldiğini sanıp başımı eski konumuna getirdim ve gelen kişiye baktım lakin gelen Eftalya'ydı.

Beni görünce şaşkınlıkla, "Aaa senin burada ne işin var, 9'da başlamıyor muydun?" Diye sordu.

"Kartal yüzünden. Saat 8 olmadan beni almaya geldi." Midemdeki kusma isteğini bastırmak için parmaklarımla midemin üzerine baskı yaptım. "Çok hızlı geldik, şimdi de bana kola getirmeye gitti."

Eftalya'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesi iyice belirginleşti. "Kartal burada mı?" Dedi üzerine basa basa. "E onun randevusu yok muydu?"

Bu defa şaşıрма sırası bendeydi. "Ne randevusu?" Diye sorduğumda kalbimde panik çırpınışları belirmişti.

Eftalya'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesinin yerini ise bir gizemi çözmeye çalışmış gibi bir ifade aldı. "Kartal'ın gitmeyi sevdiği bir yer var. Oranın sahibi arkadaşındır. Telefonda konuşurken duydum. Boş yer olup olmadığını, birazdan iki kişi olarak geleceklerini söyledi." Birden duraksadı ve bakışlarını boşluğa indirip o anı düşünüyormuş gibi gülümsedi. "Bana yakalanınca çok bozulmuştu." Gülümsemesi anında silinirken bakışlarını yeniden yüzüme dikti ama bu defa da canı sıkılmış gibi bakıyordu. "Kartal'ın ağzından kolay kolay laf alamazsın. Çok ısrar edince kim olduğunu söylememişti ama sabah yarım kalan bir işi tamamlayacağını söylemişti. Ne oldu ki acaba? Bir sorun mu oldu da gitmekten vazgeçti." Diye mırıldanınca kalbimde keskin bir kısıkaç hissettim.

Eftalya'nın bahsettiği kişi bendim. Muhtemelen sabah yarım kalan iş dediği de Ekin'in gelmesinden dolayı yiyemediğimiz tostlardı ve şimdi Ekin'le dürüm yediğimizi görünce Eftalya'nın dediği yere gitmekten vazgeçmişti.

Kalbimdeki keskin kısılcın darbeleri arasında Kartal elinde şişe kolayla yanımıza geri geldiğinde derin bir rüyanın tam ortasından uyanıyormuş gibi ona bakakaldım. Duygularım, düşüncelerim o kadar düzensiz, her bir yere saçılmıştı ki tek sabit kalan kalp kırıklığı hissiydi ve bu his şakaklarıma keskin bir ağırlık saptırmış gibiydi.

Onun bakışlarında da memnuniyetsizlik oluşmuştu ama bu memnuniyetsizliğin sebebi ben değil, Eftalya'ydı.

Eftalya, "Kartal, neden..." Dediğinde onu bakışlarıyla susturdu. Büyük bir ihtimalle Eftalya, randevusunu soracaktı ama Kartal bunu duymamı istemiyormuş gibi ya da yeri, zamanı değilmişçesine tehditkâr bir tonda onu durdurdu. "Ne neden?" Duraksadı ve bedenini tamamen ona çevirdi. "Sahneye çıkman gerekmiyor mu, geç kalıyorsun."

Eftalya'nın yüzü, Kartal'ın gizli tehdidinin etkisine girmiş gibi sarsılırken randevusu olan kişinin, ben olduğumu anladı ve kırdığı potun ağırlığı eşliğinde bakışlarını bana çevirdi. Pişmanlık, korku, panik... Ama her şeyin ötesinde yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Sessiz kalmamı, söylediklerini Kartal'ın duymamasını ister gibi bakıyordu.

Daha birkaç dakika önce Ekin konusunda kendimi açıklama derdindeyken şu an tek istediğim randevuyu sormaktı.

Ne randevusuydu ya da neden gitmekten vazgeçmişti?

Aslında sorularımın cevapları basitti. Elbette, elimdeki dürümle beni yemeğe götürmeyecekti ama asıl soru, beni neden götürmek istediğiydi? Ya da o kişi gerçekten ben miydim?

Bu soruların cevabı Kartal'dayken Eftalya sessiz kalmamı istiyordu. Bir an ne yapacağımı bilemeyip belki de bencilce bir hisle kendi isteğime tutunmaya çalıştım lakin Eftalya'nın ifadesi, Kartal'dan çekindiğini fazlasıyla belli ediyordu ve beni sessiz kalmaya itiyordu.

Derin bir iç çekip konuşmayacağıma dair gözlerimi hızlıca kapatıp açtığımda Eftalya rahatlamış gibi gülümsedi ve rahatlığını sürdürerek –ki bunu Kartal anlamasın diye yapıyordu- beni işaret etti. "Neden kızı bu hale getirdin? Yoksa delice sürüş deneyimimi yaşadı?"

Nihayet Kartal'ın bakışları bana döndü ve tıpkı az önceki gibi tedirginlikle yüzümü süzdü. "Miden hâlâ kötü mü?" Tedirginlikle kısılan gözleri pişmanlık parıltısıyla bezendi. "Kola iyi gelecek."

Gözlerimi ondan kaçırıp saçlarımı kulağımın arkasına kıştırarak, "Daha iyiyim." Dedim ama iyi değildim hem de hiç iyi değildim. Zihnimde dönüp duran, kalbimi kurcalayan onlarca soru varken iyi olmanın yakınından dahi geçemiyordum. Kartal'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Benim çekingenliğimle kafa bulduğunu sanıyorken şimdiki öfkesi ve ilgisi, ciğerlerime süzülen duman kadar zehirliydi.

Kalbimi kendisiyle zehirlemek üzereydi.

Onun yüzüne bakmadan uzattığı kolayı aldım ve midemi bastırması umuduyla dudaklarımla buluşturdum. Eftalya da kolundaki hayali saate bakarak, "Sana iyi dinlenmeler, benim sahneye çıkmam gerekiyor. Sonra görüşürüz." Dedi ve odadan çıktı.

Onun odadan çıkmasıyla birlikte üzerimden garip bir ürperti geçti. Sanki Eftalya'nın elinde bir bomba vardı ve odadan çıkmasıyla o bombanın pimini çekip aramıza bırakmıştı. Saatin uzun ibresi ana geldiğinde patlayacaktı ve o an, bakışlarımızın buluşacağı an olacaktı.

Yanılmadım da... Yelkovan hareket etti. "Ben gerçekten düşünemedim." Dedi. Bakışlarım yüzüne tırmandı, yelkovan ana vurdu. "Kola, bir dürümün yerini tutmaz ama iyi gelecek."

İtiraf etmem gerekirse Kartal'ın ilk cümlesindeki ses tonu, gözlerindeki ifadesi kadar pişmanlığını bağıırıyordu ve bu durum, benim için fazlasıyla şaşılacak bir durumdu çünkü ben buna yalnızca gülüp geçmesini beklemiştim ama şaşkınlığım, ikinci cümlesiyle benim pişmanlığıma daha doğrusu suçlu hissetmeme direksiyon kırdı.

"Dürüm konusu..." Dedim ama beni delip geçmeye hazırlanan bakışları ve çatılmaya başlayan kaşları yüzünden devamını getiremedim. Ne diyeceğimi bir anlığına unutturmuştu resmen. Devamını getirmek amacıyla bir çırpıda, "Ekin'le aramızı düzelttik." Deyince kaşlarının çatılışı derinleşti. Muhtemelen beni yanlış anlamış, sevgili olarak barıştığımızı sanmıştı. Hâlbuki tek amacım konuya girmekti.

Kartal çatık kaşlarını bozmadan yine yanılmadığımı gösterdi bana. "Adınıza sevindim." Fakat bakışları pek de sevinmiş gibi durmuyordu.

Bunun iki sebebi olabilirdi. Ya aramızdaki sözde arkadaşlığı ileri taşımak istiyordu ya da kendine ayıp edildiğini düşünüyordu.

Hangi seçeneğin doğru olduğunu belki ikinci seçenekten dolayı ona hemen soramıyordum ama yanlış anlamasının önüne geçebilirdim. İtiraz edercesine, "Yani sevgili olarak değil, arkadaş olarak düzelttik." Dedim. "Eskisi gibi arkadaş olamayacak olsak da düşmanlığı kaldırdık."

Kartal hiçbir şey demedi ama çatılı kaşlarını bozmadan tamamını öğrenmek ister gibi bana bakmaya devam ediyordu. Ben de, gördüğüne göre yargılaması yerine tüm gerçeği öğrenmesini yeğlediğim için ona istediğini verdim. "Sen gittikten sonra bana mesaj attı. Çok düşündüğünü, yanlış yaptığını ve kendini affettirmek istediğini yazdı. Sevgili olmayacağımızı söyleyince arkadaşlığımızı kaybetmek istemediğini söyledi. Ben de kabul ettim. Sence de haksız değil miyim?" Diyerek onun da ne düşündüğünü öğrenmeye çalıştım. "7 ay boyunca her gün yan yana dans edeceğiz. Düşmanken yan yana gelmemiz de uyumu yakalamamız da çok zor olmaz mı?"

Niye kendimi bu kadar aklama çabasına girmiştin bilmiyordum ya da neden tüm gerçeği bilerek sabahki gibi bana yakın olmasını istiyordum hiç bilmiyordum. Bir çekim tüm bunlara sebep olmamalıydı... Çünkü sonrası çok fena yakardı.

"Gerçekten benim fikrimi mi merak ediyorsun?"

Kartal'ın sorusuyla öylece kalakaldım. Bu nasıl saçma bir soruydu böyle? Onca açıklama çabam, bu soru için miydi? Neden haklısın, doğru olanı yapmışsın dememişti? Zora sokmaktaki amacı neydi?

Üzerime yayılan kızgınlıkla tek kaşımı yavaşça kavislendirdim. "Şu an kapıyla konuşmadığıma göre demek ki senin fikrini merak ediyorum."

Ters çıkışımla Kartal'ın çatılı kaşları bir anda düzelince gülümseyeceğini düşündüm ama ötesi olmadı. Yüzünde gülümsemeye dair hiçbir iz yoktu. "Aklımdan geçenleri bilseydin, kapıyla konuşmayı tercih ederdin."

Anlaşılan zoru oynamakta ısrarcıydı. Öne doğru hafifçe eğilip meydan okurcasına ona baktım. "Söyle öyleyse, tercih kararını ben veririm."

Ağır hareketlerle ellerini ceplerine yerleştirdi. Beklediğimin çok dışında hedefinden saptırırcasına, "O çapsızla bir daha görüşmeni

istemezsem onunla görüşmeyecek misin?" Diye sordu.

Sorusu beni afallatsa da meydan okuyan ifademi bozmadım. "Bunu niye isteyesin ki?"

"O önümde engel ve ben engelleri hiç sevmem."

Tereddütsüz sesi ve vurgusu, kalbimi tekletti ve meydan okuyuşumu sarstı. Ona rağmen direndim. "Neyin engeli?"

"Hayatındaki tek adam olmamı engelliyor."

Meydan okuyuşum buraya kadardı. Kalbimin atışları fütursuzca sağa sola savrulurken direnişim ancak bu kadardı. Dürüst müydü yoksa benimle kafa mı buluyordu bir türlü emin olamıyordum ama içimde deliren kalp atışlarına da engel olamıyordum. Kafa bulmasını bitirmesini umarak sabahki sözlerine atıfta bulundum. "Boşuna benimle uğraşma. Tenimden sıcaklık falan yükselmiyor ama mideme yaptığın etki devam ediyor." Dedim ve parmaklarımı mideme bastırdım.

Kartal'ın ciddi ifadesi anında tuz buz oldu. "Kola işe yaramadı mı?"

Dürümü tercih ederdim diyerek onu kızdırmayı istesem de Ekin konusunu daha fazla uzatmak istemediğim için işe yaradığını belli edercesine başımı sallayıp hafifçe gülümsedim.

Başarmıştım da... Kartal'ın sessizliği, az önceki konuyu yani beni istediğini söyleyen imalarının devamını getirmeyeceğini gösteriyordu. Yani benimle kafa bulması bitmişti.

Bitirmesini kendim istememe rağmen içimde belirmeye çalışan kırgınlığı, "Burada sadece kola mı içiyoruz?" Diye sorarak bastırmaya çalıştım.

Kartal'ın dudaklarına onu gördüğüm andan beri ilk kez tebessüm yerleşti ve yanıma oturdu. "Başka ne içmek istiyorsun?"

Düşünür gibi bakışlarımı boşluğa diktim ama düşünme yetimi geçici bir süreliğine kaybetmiştim çünkü Kartal'ın koluma değen kolu fazla sıcak hissettirmişti. Gereğinden fazla sıcak... Beni tamamen etkisi altına alan ve yakan bir sıcaklık... "Ağızma göre herhangi bir şey."

Kartal'ın gülümsediğini duyunca başımı ona çevirdim ve bana baktığını gördüm. Dudaklarında yeni bir serseri gülüş peydahlanmış, bakışları kalbimi zehirleyecek parıltılarla bulanmıştı. Ona bakmamla birlikte başını hafifçe yana yatırıp dudaklarını, dudaklarıma yaklaştırdı. "Ağzının tadını merak ettim."

Sıcak nefesi, heyecandan kurumuş dudaklarıma çarptığı anda beynimin karıncalandığını hissettim ve tüm kontrolümü kaybettim. Dudaklarıma olan tehlikeli yakınlığı, beynime tek bir komut veriyordu. Onu öpmemi söylüyordu. Davetkâr dudaklarını usulca emmemi istiyordu.

O güçlü komuta karşı koyabilir miydim bilmiyordum ama onu öpmemem gerektiğini iyi biliyordum. Bir şeyler söyleme ihtiyacı içinde dudaklarımı araladım ama bu, daha çok öpmek için aralandığını söyleyen bir mesaj gibi durdu.

Ve Kartal da tam da mesajı öyle aldı. Genişçe gülümseyerek başını geriye çekip kısa eziyetinden kurtardı. "İstediyini içebilirsin. Sınır yok. Sana kendi ellerimle kokteyller hazırlayabilirim."

Koşmamıştım ama saatlerdir koşmuşum gibi kalp atışlarım hızlanmış, soluksuz kalmıştım. Bakışlarımı Kartal'ın dudaklarına kaydırdım. Bir an gerçekten de o dudakları emecektim ve Kartal bunun bilincinde sırtmaya devam ediyordu.

Utanmakla kendime gelmek arasındaki ince çizgide gidip geldim. Ne utanabiliyordum ne de tam anlamıyla kendime gelebiliyordum. Tek yaptığım gülümsemeye çalışmak oldu. Daha fazla saçmalamamak adına utanmayı sonraya erteledim ve kendime gelebilmek için başımı yeniden eski konumuna getirip kolayı dudaklarımla buluşturdum. Asidin boğazımı yakmasını ve beni silkelemesini istiyordum. "Sarhoş olmamıza izin var yani."

Kartal, "Mesainin bitmesine saniyeler kala." Dediğinde kolamdan bir yudum daha aldım. "Evin yolunu bulamam."

"Seni ben bırakırım."

Gülümsedim ve ona bakmamak için başımı arkamızda kalan duvara yasladım. O dudaklara mümkün değil şu an için bakamazdım. "İçerken bana eşlik etmeyecek misin? O zaman sen de evin yolunu bulamazsın." Elbette Kartal'la içmeyecektim sadece ironi yapıyordum ama Kartal her zamanki gibi beni dumur etmeyi başardı. "O zaman otele gideriz."

Gözlerimi kısıtım. Az önceki beni isteme imalarını konuyu değiştirme çabama rağmen yeniden açmıştı. Her konuşmanın sonunu bir şekilde oraya getirmeyi başarıyordu. Dürüst olmam gerekirse hoşuma da gidiyordu.

Ne diyeceğimi bulmak için çok kısa bir süre sessiz kaldım ama o an, fark ettim ki bu defa utanıp lafı değiştirmek istemiyordum.

Oyununa oyunla karşılık vermek için sesime ince bir alay katıp, dudaklarına bakmamaya özen göstererek ona yan bakış attım. "Seninle otele gitmem, hele ki sarhoşken hiç gitmem."

Tıpkı benim gibi Kartal da bana doğru yan bir bakış attı ama onun bakışı kalp tekleten cinstendi. "Bana hâlâ güvenmiyor musun?"

Aslında heyecandan bayılmak üzereydim ama tam tersi bir görüntü verebilmek için omuzlarımı dikleştirip bedenimi tamamen ona çevirdim. Kola şişesinden de destek almak istercesine sıkı sıkıya tuttum. "Güvenmiyorum. Bana, beni yatağa atmak istiyormuşsun gibi bakıyorsun."

Sözlerim aramızda yankılandığında Kartal da bedenini bana çevirdi. Yüzünde alaycı bir ifade, serseri bir gülüş bekliyordum ama tam zıttı bir ifadeyle karşılaştım. Kendinden emin, ciddi bir ifade, dudaklarında insanı ürküten belli belirsiz karanlık bir gülüş. "İnkâr edemem."

Üzerime bir kova sıcak su boca edilse bu kadar kızaramazdım. Sanki tenimden yükselen buharlar, izini bırakarak benden uzaklaşıyordu. Baştan ayağı kıpkırmızı olmuşum.

Bedenimdeki renk değişimine inat tek kaşımı kaldırıp onun gibi karanlık bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştım lakin benimki karanlıktan ziyade ürkekçeydi. Beni anında ele vermişti. "İşte o yüzden seninle otele gitmeyeceğim."

Kartal bir süre gözünü kırpmadan gözlerimin içine baktı. Sanki puslu bir karanlığın arkasından bakıyormuş gibi duruyordu ve kirpiklerinin gölgesi dahi kıpırdamıyordu. Kızmış mıydı, yeni bir alaya mı hazırlanıyordu, savunmaya mı geçecekti? Ne düşündüğünü ya da bana bakarken ne gördüğünü bir türlü çözemiyordum. Gözlerinde hiçbir anlam yoktu. Hissettiği tüm duyguları gizlemiş, gün yüzüne çıkarmamakta direniyor gibiydi.

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken esrarengiz tavrına eş, boğuk bir sesle, "Atladığın bir yer var." Dedi ve ayağa kalkıp gözlerimin içine baktı. "Sen beni gerçekten istemedi ben sana dokunmam." Bakışlarını, gözlerimden boynuma indirip derin bir soluk çekti içine. "Koklamam." Boynumdaki bakışları ağır ağır dudaklarıma tırmandı. "Öpmem."

Kartal'ın sözlerini sindirmem saniyelerimi aldı. Normalde söyledikleri beni heyecanlandırmalıydı ama bu defa yanlış olan bir şey vardı ve ben ilk defa ateş hissetmiyordum.

Kaşlarım yavaşça çatıldı. Resmen benimle kafa bulduğunu açıkça itiraf etmişti. Evet, ben de bu şekilde düşünüyorum bir türlü emin olamıyordum ama dürüst cevabını duymak mideme yumruk yemişim gibi hissettirmişti.

Bana karşı bir şey hissetmiyordu. Onca zaman bana yakınlaşıp ateş bastırdıktan sonra geri çekilmeleri benden ilk adımı beklediği içindi. Ben istediğim için öpecek ya da yatacak sonra her şey bitecekti. Ötesi olmayacaktı.

Kartal elleri cebinde arkasını dönüp kapıya doğru yeltenince hırsla arkasından konuştum. "Bana dokunmanı ya da öpmeni hiçbir zaman istemeyeceğim."

Kartal'ın adımlarını durduran sözlerim oldu. Kısa bir müddet öylece durdu ardından kapıyı açtı ve çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. "Otele gitmemizi teklif eden kişi, ilk sen olacaksın ve ben senin sözünü asla ikiletmeyeceğim."

Kola şişesini kafasına fırlatmamak için kendimi zor tutup, "Küstah." Diye söylendiğimde Kartal odadan çıkmıştı.

Kapıyı kapatır kapatmaz hırsla söylenmeye devam ettim. "Ben teklif edecektim, yok ya! Avucunu yalarsın Kartal Efendi!"

Kolayı sinirle dudaklarımla buluşturup şişeyi dibine kadar diktim. Asidi müthiş bir hızla boğazımı yakmıştı. Yüzümü buruşturup şişeyi uzaklaştırdım. "Neymiş? Ben istersem benimle yatacakmış... Allah Allah niye sen istiyorsun diye yatmıyoruz?"

Ne söylediğimi idrak edince yeniden yüzümü buruşturdum. "Ne diyorum ben ya?" Ayağa kalkıp bitmiş şişeyi çöpe attığımda çöpün içinde Kartal varmış gibi hafifçe ittim. "Hepsi senin yüzünden aptal herif... Ayarlarımı bozdun benim."

Hırsımı alamamıştım ama daha fazla oyalanmamam gerektiğini biliyordum. Söylene söylene dolabıma yönelip aldığım kıyafetlerle kabine girdim.

Yaklaşık 10 dakika sonra odadan çıkmadan önce kendime çeki düzen vermek için derin bir nefes aldım. Bu kadar bozulduğumu Kartal'a tabii ki de belli etmeyecektim. Belli ettiğim takdirde kıcını kaldırmış

olurdum. Umurumda değilmiş gibi davranırsam da onu ben bozmuş gibi olurdum.

Bunu yapabilmeyi umut ederek dışarı çıktım ve doğruca bara doğru adımlamaya başladım. Yaklařtıķa Eftalya'nın sesi daha yakından geliyordu. Gloria Gaynor'dan I Will Survive şarkısını sylyordu ve sesi insanı inanılmaz mest ediyordu.

Eftalya'nın sesiyle yüzümde ufak bir tebessüm belirdi ve yüzümdeki tebessümle içki stoklarının bulunduğu odayı geçerek bara ıktım. Gözlerim direkt Kartal'ı aradı. Mesaimizin başlamasına az bir süre olmasına rağmen işinin başına geçmiş, diğer barmeni göndermişti.

Benim geldiğimi anlamış gibi başını bana çevirdi ve dudaklarına her zamanki serseri gülüşü eşlik etti ardından iki adımda yanıma gelerek, "Daha iyiysen..." Eliyle tezgh altındaki boş bardakları işaret etti. "Bulaşıklar seni bekliyor."

Ona, *aman ne hoş* bakışı atıp bardaklara doğru ilerledim. "Bugün de mi makine yok?"

Kartal arkamda kaldığı için yüzünü göremiyordum ama ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum. "Bir iki gün daha yok."

"Patronun parası mı bitmiş? Neden makinenin yedeği yok?"

Bardakların yanına geldiğimde bakışlarımı Kartal'a döndürdüm. Yeni gelen müşterisine içki servisi yapıyordu. Müşterinin içkisini almak için arkamdan geçtiğinde, "alışanlar daima makinelerin yedekleridir." Dedi.

Haklıydı ve bu bardaki bardak yıkama makinesinin yedeği ben oluyordum. Yeniden önüme döndüm ve kirli bardakları yıkamaya başladım. Bir yandan da Eftalya'nın şarkısına sessizce eşlik ediyordum. Müziğin ritmi de usulca beni kendine çekiyordu.

Dikkat çekecek kadar dans etmiyordum, yerimde ufak ufak hareket ediyordum ama Kartal'ın dikkatini çekmiştim. Bakışları sürekli bana kayıyordu.

Ona aldırış etmeden hareket etmeye devam etmiştim ki çok geçmeden Kartal'ın gövdesini sırtımda hissettim. "Ben yardımcı olayım."

Bir nmdeki biten bardaklara bir de sol tarafımda kalan, Kartal'ın uzun kuyruk oluşturan müşterilerine baktım. Muhtemelen elimin yavaşlığına vurgu yapmıştı ama yavaş hareket etmemiştim, çabuk bir şekilde bardakları yıkamıştım.

Kaşlarımı hafifçe çatarak ona itiraz etmek için bedenimi ona doğru çevirdim fakat Kartal bana bakmıyordu. Gözlerinde oluşan kopkoyu bir öfkeyle sağ tarafımda kalan bir noktaya bakıyordu.

Bakışlarını takip edip baktığı yöne dönünce iki tane adamın bar taburesine oturduğunu ve bize baktığını gördüm. Benim dönmemle adamların bakışları üzerime indi.

Adamlardan biri, bakışlarını benden ayırmadan, "İki viski..." Deyince viskileri almak için hareketlendim lakin Kartal'ın kolu hesaplayamadığım bir hızda karnımı sardı ve beni, geriye doğru yani yanına çekti. "Ben burayı hallederim, sen diğer müşterilerle ilgilen."

Kartal'ın ses tonu en az bakışları kadar öfke doluydu ve ben bunun sebebini anlamamıştım. İtiraz mı etsem yoksa dediğini mi yapsam ikileminde kalıp olduğum yerden kıpırdamayınca Kartal'ın öfkeli gözleri bana indi ve o bakışlardan nasibimi aldım. İtiraz duymayı istemiyormuş gibi, "Ben ilgilenirim." Dedi ve beni adamların görüş alanından çıkarak önüme geçti.

Şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken, "Kırmızı şaraplarımız nerede kaldı?" Diyen kadına baktım. Sabırsızca bana bakıyordu. "Şimdi getiriyorum." Diyerek şarapların olduğu kısma ilerledim.

Bakışlarım da Kartal'ın üzerindeydi, yüzünü göremiyordum ama gerilen kasları beyaz gömleğinin altında kendini fazlasıyla belli ediyordu.

Bir anda ne olmuştu böyle? O adamları tanıyor muydu yoksa benim görmediğim bir şey mi olmuştu?

Düşüncelerim eşliğinde müşteriye içkisini uzattığımda Kartal da çoktan adamlara içkilerini verip postalamıştı. Ne olduğunu sormak istiyordum ama önümdeki kuyruğun yoğunluğu Kartal'ın yanıma gelmesiyle birlikte onun önüne geçti ve konuşmamızı erteledi.

Huysuzca yanaklarımı şişirip önümdeki müşterilere döndüm.

Nerdeyse 1 saat süren müşteri yoğunluğundan sonra çektiğim tabureye kendimi zor bıraktım. Ayakta durmaktan belim ağrımaya başlamıştı.

Parmaklarımı belimin üzerine bastırdığımda bir anlığına Kartal'a belimin ağrıdığını söylemeyi düşündüm ve dün geceki gibi belime masaj yaptığını düşledim. Dudaklarım gülme isteğiyle kıvrılsa da Kartal'ın elinde bardakla bana doğru geldiğini görünce kendimi tuttum.

Yanıma gelir gelmez elindeki bardağı bana uzattı. "Senin için hazırladım, yorgunluğunu alacak."

Hazırladığı kokteyli alıp direkt kokladım. "Harika kokuyor, yine özel tarif mi?"

Kartal'ın yüzünde tembel bir gülümseme belirdi ve ellerini arka ceplerine yerleştirerek dudaklarıma baktı. "Sadece sana özel bir tarif. Tadını beğeneceğini umuyorum."

Sesindeki ton, hiç de güven verici değildi. Kokteyle bakıp yavaşça yutkundum. "Beni zil zurna sarhoş edip zorla otele gidelim mi dedirteceksin?"

Kartal sesli bir şekilde gülünce bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yüzü ve gülümsemesi resmen midemde kelekler uçuşturmuştu. Öyle güzel bakıyordu ki bana, söylediğimden fazlasıyla etkilenmiş gibi duruyordu. "Sana özelden kasıtım, alkol oranını çok düşük tutmamdı. Merak etme sarhoş olmayacaksın."

Kokteyle kısa bir bakış atıp dudaklarımla buluşturmadan önce, "Yine de bu gece taksiyle gitmeyi yeğlerim." Dedim ve küçük bir yudum aldım. Taksiyle gitmeyecektim ama kendimi koruma çabamdaki maddi durumumu Kartal'ın bilmemesi, ekstra güven sağlıyordu.

Kokteylin tadı yumuşak, meyve aromalıydı ve inanılmaz lezzetliydi. Aynı tadı bir kez daha alabilmek için bardağı dudaklarımla buluşturmuştum ki Kartal, "Seni taksiyle eve göndermem." Dedi.

Yeniden kokteylden bir yudum aldım, müthiş bir tattı. Gözlerimi kapatıp tadın keyfini çıkarmak istiyordum ama önce alayla gülmem gerekiyordu. "Neden, taksicilere güvenmiyor musun?"

Düşünmeden tereddütsüzce cevapladı sorumu. "Kendim dâhil hiçbir erkeğe güvenmem."

Gülümsemem yüzümde solarken, "Çok güven vericisin." Dedim.

Kartal da anında karşılık verdi. "Sadece dürüstüm."

Az önceki adamları öğrenebilme umuduyla, "Her konuda mı?" Diye sordum ve kokteylden bir yudum daha aldım. "Az önceki adamlar kimdi? Neden o kadar gerildin?"

Kartal'ın kaşları hızla çatıldı ve sert bir nefes çekti içine. "Önemsiz bir konu." Deyince Eftalya'nın sözleri geldi aklıma. *Kartal'ın ağzından kolay kolay laf alamazsın. Sanırım haklıydı. Ne kadar sorsam da Kartal bana ne olduğunu söylemeyecek, ısrar etmem de anlamsız olacaktı.*

Neredeyse bitmek üzere olan bardağımlı görüş hizasına getirdim. "Bu şey, her neyse harika ötesi olmuş."

Kartal'ın yüzünde memnuniyet ifadesi belirdi ama az önceki soruma takılmış gibi hali vardı. Daha doğrusu o adamlara...

Dikkatini dağıtabilmek için, "Yalnız birazdan bir tane daha isteyebilirim ve söz veriyorum, mesai bitimine kadar sarhoş olmam." Deyince Kartal gülümseyerek, "Olur." Dedi.

Kartal'ın gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vermek istedim lakin gülümsemesine rağmen canının sıkıldığı bariz bir şekilde belli oluyordu. Neden bilmiyorum ama onun bu halinden hoşlanmamıştım. Onu yeniden keyiflendirebilmek için etrafıma kısaca göz attım. Ne yapabilirim diye zihnimde onlarca fikri hızlıca tarttım ve aralarında en mantıklı gelen fikre sıkıca tutunarak bar tezgâhının arkasına müşteri gelip gelmediğine baktım.

Müşteri olmadığını görünce de ayağa kalkıp, "Ben de sana kokteyl hazırlamak istiyorum." Diyerek elimdeki bardağı Kartal'ın parmaklarının arasına bıraktım. "Hem beğenirsen bundan sonra müşterilere de denerim."

Kartal'ın bir şey demesine fırsat vermeden içkilerin olduğu bölüme ilerledim. Kartal'ın bana anlattıklarıyla ilk kokteylim deneyecektim.

İçime dolan garip bir özgüvenle bardağı alıp alkolleri karıştırdığımda Kartal yanıma geldi ve direkt yaptığıma baktı. Ona doğru yan bir bakış attım, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Yaptığımı beğenmediği açıkça belliydi. Ona belli etmeden gülümsedim ve son alkolü de karıştırdıktan sonra elimde bardakla Kartal'a döndüm. "Hiç bana öyle bakma, emin ol beğeneceksin."

Kartal elimdeki bardağa kusacakmış gibi bakıyordu. Oysaki ben onun yaptığı kokteyli, en azından tadı konusunda tereddütsüzce içmiştim. Bir çocuk masumluğunda dudaklarımı büküp, "Eğer içmezsen kalbim çok kırılır." Dedim.

Kartal bakışlarını bardaktan çekip gözlerime çevirdi ve bakışlarımız birbirine değdiği anda belli belirsiz bir iç çekip sessizce gözlerimi izlemeye başladı. Her bakışında derin bir kasvetin ardından kendine ördüğü bariyerleri yıkılıyormuş gibi bir ifade belirmişti. Aynı ifadesini sürdürerek sessizce izlemeye devam etti. Sessizliğini ise bardağı elimden aldıktan sonra bozdu. "İçersem benden etkilenecek misin?"

Yine başlıyorduk ama bundan sonra utanıp sıkılmak yoktu. İstedğini vermemekte kararlıydım. Parmak uçlarımda yükselip kulağına uzanınca Kartal da bana doğru hafifçe eğildi. "Hâlbuki bardağı elimden aldığı anda etkilenmeye başlamıştım bile. Eminim etkilenme yolunda kalbimi kırmak istemezsin."

Geri çekilip yeniden yüzüne baktığımda kararsız ifadesini sürdürdüğünü gördüm. Altı üstü bir yudum alacaktı neden bu kadar kararsız olduğunu anlamamıştım ve bana güvenmemesinin neden içime oturduğunu da çözmemiştim.

Kartal nihayet dudaklarını bardağa yaklaştırıp içmeden önce kokladı ardından büyük bir yudum aldı.

Yüz ifadesi dümdüzdü ve ağzının içindekini hemen yutmamıştı. O kadar mı kötüydü? Resmen yutup yutmama konusunda kendisiyle savaş veriyordu.

Tam omuzlarımı düşürüyordum ki Kartal ağzındakini yuttu ve yüzünü belli belirsiz buruşturdu. "Alkol oranı çok yüksek. Bir dublesi bile zil zurna sarhoş olmaya yettirir. Alkol oranı bu kadar yüksek içkiler karıştırılmaz."

Anlaşılan zehir gibi içecek hazırlamıştım. Beceriksizliğime hem gülesim gelmiş hem de üzülmüştüm. Bardağı elinden usulca çektim. "Tamam, yeni bir tane daha deniyorum." Dediğimde müşteri seslenince Kartal, "Şu an için gerek yok." Diyerek yanımdan uzaklaştı.

Yeni bir karışım fikri bile Kartal'ı irite etmeyi başarmıştı. Nasıl bir tat elde ettiğime bakmak için Kartal'ın içkisini yudumladım ve yüzümü çok acı bir şey içiyormuşum gibi buruşturdum. Boğazımı yaka yaka mideme inmişti ama tadı kötü değildi.

Öyleyse neden yeni bir tane daha karışım hazırlamamı istememişti?

Yaptığım içkiden bir yudum daha aldığımda Eftalya mola vermek için sahneden indi ve bara doğru adımlamaya başladı. O adım attıkça dudaklarıma şeytani bir gülüş yerleşti. Ona kurbanmış gibi bakıyordum. Yeni deneğimi bulmuştum.

Eftalya'nın rotası, Kartal'a doğru olunca bana doğru gelmesi için elimi kaldırdım. Eftalya da mesajımı alır almaz karşıma gelerek bar tezgâhının gerisindeki tabureye oturdu. "Poposu güzel, buyur."

Sözlerine gülümsemeyle karşılık verip elimdeki bardağı tezgâh üzerine bıraktım. "Sence tadı nasıl?"

Eftalya'nın bakışları sorgularcasına kısıldı. "Bu ne?" Diye sorarak bardağı incelemeye başlayınca gözlerini devirmemek için kendimi zor tuttum. Nedense bu gece ne Kartal'a ne de Eftalya'ya bir türlü güven verememiştim.

"Kokteyl, ben hazırladım. İlk deneyimim."

Eftalya bardağı incelemeyi bırakıp kokteylden küçük bir yudum aldı. Önce yüzünü ekşitse de sonrasında gözleri parlayarak bardağa baktı. "Çok acı ama aynı zamanda çok güzel. Kartal'ın tahtını sallandıracağını."

Eftalya'nın sözleriyle kafamda anında aydınlanma şimşekleri çıktı. Belki de Kartal kokteyli kışkırttığı için beğenmediğini söylemişti. Zihnimdeki saçma sapan düşüncelere yüzümü buruşturdum. Beni kıskanacak olsa karışımları öğretmek için saatlerini vermezdi. Omuzlarımı düşürüp, "Kartal beğenmedi ki." Dedim.

Eftalya bilmiş bir ifadeyle sırtıp kokteylin tamamını içti. "İçmediği için beğenmemiştir. Olur da bir gün yeniden içki içmeye başlarsa ilk bu kokteylden içmesini iste."

Ben mi yanlış duyuyordum yoksa Eftalya başka Kartal'dan mı bahsediyordu? Dünyanın en absürt cümlesini duyuyormuş gibi Eftalya'nın yüzüne bakakaldım. Kartal bir barmenken, birbirinden güzel tarifler hazırlıyorken içki içmemesi imkânsızdı. Tadını bilmediği bir içeceği hazırlayamazdı. Her şeyden ötesi daha az önce gözümün önünde yaptığım kokteylden içmişti.

"İçki içmiyor mu?" Dedim ona inanmadığımı belli edercesine ve bakışlarımı, az ilerideki şampanya şişesini usta bir el hareketiyle açan Kartal'a çevirdim. "Kartal mı içmiyor?"

Eftalya, "Evet." Deyince yeniden ona döndüm. Onun da bakışları Kartal'daydı ve gözlerine çoktan hüznün perdeleri çekilmişti. "Kötü ve aynı zamanda Kartal'ın aşamadığı bir anı... O gün yemin etti, bir daha da ağzına sürmedi."

Eftalya yüzüme bir yumruk atsa bu kadar sarsılmazdım. Titremeye başlayan sesimi kontrol etmeye çalışarak, "Ne anısı?" Diye sordum ama kontrol edememiştim.

Eftalya da bunu fark etmiş gibi bakışlarını bana çevirdi ve samimiyetle gülümsedi. "Benim anlatmam doğru olmaz zaten Kartal canımı okur." Söylediğine daha da gülümsedi. "Belki bir gün sana kendisi anlatır ama şu an hazırladığın karışımları içmediği için

takılma. Seninle alakası yok. Onun derdi, kendiyle. Kendine hükmünü yitirdiği zaman içmeye başlar."

Eftalya'nın sözleriyle omurgamdan yukarı rahatsızlık verecek şekilde pişmanlık hissi tırmandı.

.....

Bölüme geçmeden önce, bundan sonra kısa ve hızlı bölümler yayımlayamaya karar verdim. Umarım başarabilirim asdfjkl

Gelelim bölümümüze...

Bölümü nasıl buldunuz?

Metis, Kartal'ın ona dokunmam dediği kısmı tamamen yanlış anladı. Kartal'ın tek amacı vardı o da güven vermeye çalışmaktı.

Siz olsanız nasıl tepki verirdiniz?

Son bölümde ise Kartal, Metis için yemininden vazgeçti gibi bir şey oldu. Metis de buna pişman oldu.

Bakalım diğer bölüm Metis ne yapacak ya da bunu Kartal'a sorabilecek mi? 😊

Bu arada Kartal ve Metis'e ısınmaya başladınız mı? Merakla cevaplarınızı bekliyor olacağım.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🌸

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

12. Bölüm "Dans Kapişması"

Şarkı: Keri Hilson - Buyou

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"DANS KAPIŞMASI"

Hayat ansızın gelen iyi veya kötü sürprizler yüzünden ya daha iyi olur ya da bir anda tepetaklak olur ama bazen de tepetaklak olan hayat, daha iyisi dediğimizden çok daha iyisine götürür bizleri. Hayatın mizah anlayışı, bizim gördüğümüzden çok daha fazlasıdır.

Benim hayatımın mizah anlayışı da birkaç ay öncesine kadar bir muhasebeci yanında bilgisayar başında saatlerimi geçirirken bir anda beni korkunun girdabına hapsedip, o girdaptan çıkabilmek için canla başla bir yarışmaya tutunmama sebep olmuştu.

Ve o yarışma bana umudu, umut yeniden ayağa kalkabilmeyi getirmişken aniden etrafımı saran çaresizlik bana, Kartal ve Eftalya'yı getirmişti.

Kartal hayatıma yeni girmiş lakin bana hissettirmeye başladıkları, kafamı allak bullak etmesi ve her şeyden öte beni kendine bağlayan o çekimi, hiç tatmadığım ama sanki yıllardır beklediğim bir duygu gibiydi.

Onu bir türlü çözemiyor, çözemedikçe daha fazla çekiliyor ve buna engel olamıyordum. Ne midemde uçuşan kelebeklere ne de her imasında fütursuzca sağa sola koşan nabızlarıma... Hele ki değersiz biriymişim gibi hissettirilen bir ilişkiden çıktıktan sonra Kartal'ın bana olan yaklaşımları ve sözleri, inkâr edemeyeceğim bir gerçeklikle yüreğimi ısıtıyordu.

Eftalya ise onu Kartal'ın yanında görmemle hayatıma dâhil olmuş ve tanışma arifemizde bana yalan söylemeye çalışmıştı.

Bakışlarımı Eftalya'nın üzerinden ayırmadan Kartal'ın onun hakkında söylediklerini düşündüm. *Yanımdaki her kadının sevgilim olabileceğini zannedip, kıskandığı için yalan söylüyor demişti.*

Öyleyse şu an yalan söyleme ihtimalinin olmadığı göz ardı edilemezdi.

Belki Kartal ile aramda bir şeylerin olabileceğini düşünüyor, beni istemiyordu. İstemediği için de kendince beni küçük düşürecek planlar yapıyordu. Ben Kartal'a gidecek, benim için yeminini bozduğunu söyleyecek, sonuç olarak Kartal da bana kıcıyla gülecekti.

Biraz düşününce gerçekten de gülünecek bir durum vardı ortada. Evet Kartal'a içmesini ben söylemiştim. Küçük bir ısrar da eklemiştim ama Kartal bana içmediğini söyleseydi ben zaten ısrar etmezdim. Böyle bir şey söylemediğine ve ben saatlerce ısrar etmediğime göre Kartal'ın direkt içmesi Eftalya'nın yalan söylediğini bariz bir şekilde ortaya koyuyordu.

Belki de Eftalya da Nefes gibi biriydi. Benden hoşlanmadığı için sürekli bir açığını yakalamakla uğraşacaktı.

Düşüncelerimin eşliğinde yan profiline bakıp gülümsemeye çalıştım. "Ona çok fazla değer veriyorsun. Gözlerinden belli." Dedim az önceki söylediklerini umursamadığımı belli ederek. İsteddiği gibi Kartal'a gidip kendimi rezil etmeyecek, konuyu içki içme mevzusundan tamamen saptıracaktım.

Eftalya öyle bir iç çekti ki sanki içinde yıllardır biriktirdiği bir kederi vardı. "Kartal bambaşka biridir. Biz birlikte büyüdüğümüz sayılır. Ondan bir yaş büyük olmama rağmen bana sürekli küçük kız kardeşiymişim gibi muamele yapar." Duraksadı ve başını söylediklerine inanmıyormuşçasına iki yana salladı. "Ne zaman biri bana asılmaya kalksa Kartal onu anında yerle bir ederdi." Sonunda bana döndü ve tek solukta, "Onun yüzünden evde kaldım, kimse korkudan bana yaklaşmıyor." Dediğinde sesinde ince bir alay vardı ve ben bunu, hemen anlayamamıştım.

Anlayamadığım gibi duruma da şaşırmıştım çünkü Eftalya öylesine alımlı ve güzel bir kadındı ki onu bir anlığına yalnız düşünemedim. "Gerçekten hayatında kimse yok mu? Yani dürüst olmam gerekirse yüz hatların fazlasıyla seksi. Peşinde bir sürü adam vardır."

Söylediklerim hoşuna gitmiş olmalıydı ki Eftalya'nın ağzı neredeyse kulaklarına vardı. "Senin popon kadar olmasa da benim yüzüm de seksidir." Elini hafifçe tezgâh üzerine vurdu. "Hayatımda biri var." Tezgâh üzerindeki eli havaya kaldı ve işaret parmağını dudaklarının üzerine yasladı. "Aman diyeyim Kartal'ın yanında bir şey deme. Yeni yeni alışmaya başladı, her an pürüz çıkaracak diye korkuyorum."

Kartal'ın kıskançlık krizlerine girdiği anı zihnimde resmedince sesli gülmeden edemedim. Çıkan sesime Kartal'ın bakışları direkt dudaklarıma kaydı ve derin bir iç çekti. İç çektiğini görmemle kalbim aşağıya doğru yuvarlanıyormuş gibi bir his, aynı anda kendini belli etti. Panikle Kartal'dan bakışlarımı kaçırdım ve yeniden Eftalya'ya baktım. "Gerçekten pürüz çıkarır mı?"

Eftalya, "Sen daha Kartal'ı tanımıyorsun. Kartal, pürüzün alasını çıkarır." Dediğinde gülümsemesi kaygı doluydu. Az önce Kartal konusunda yalan söylemiş miydi bilmiyordum ama şimdi söylemediği kesindi. Kartal'ın pürüz çıkarmasından dolayı gerçekten de endişeliymiş gibi duruyordu. Yüzünü ekşiterek, "Benim yeniden sahneye dönmem gerekiyor. Daha sonra gideceğim, bu gece kendimi pek iyi hissetmiyorum." Dedi.

"Neyin var?"

"Sanırım üşütmüşüm." Oturduğu tabureden ayağa kalkınca olduğu yerde hafifçe sendeledi. "Ve galiba çakırkeyif oluyorum. Sigarayı bırakayım derken alkole sardım. Acilen bu huyumdan da vazgeçmeliyim."

Hazırladığım kokteylin alkol miktarı, Kartal'ın dediği kadar kuvvetliyse Eftalya'nın sendelemesi bu yüzdendi çünkü benim de hafif bir baş dönmem vardı. Belki Kartal'ın hazırladığı kokteyli içmeseydim kendi yaptığımdan bu kadar çabuk etkilenmezdim.

Eftalya daha fazla bir şey söylemeden yanımdan uzaklaşınca Kartal'a yardım etmek için yanına ilerledim. Aslında yardıma ihtiyacı olmadığını farkındaydım. Şu an için bir iki müşterisi vardı ve kendi halledebiliyordu. Tek amacım, fırsattan yararlanarak Eftalya'nın söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaktı. İçimdeki, doğru olduğunu söyleyen sese karşı koyamıyordum.

Kendime bile yabancı gelen yumuşak bir sesle, "Eftalya çok kafa dengi birine benziyor." Deyince Kartal'ın bakışları ona kaydı. "Evet." Dedi tok bir sesle. "Ama nadiren insanlara kanı ısınır, sen bunu başarmış gibi görünüyorsun."

Kartal'dan duymayı hiç beklemediğim sözlerle bir an için ne diyeceğimi bilemeden öylece Eftalya'nın ardından bakakaldım. Az önce Eftalya hakkındaki olumsuz düşüncelerim, Eftalya'nın yaklaşımı ve Kartal'ın söyledikleri... Her biri kafamın içinde o kadar absürt bir hal almıştı ki hangi düşünceye tutunacağımı şaşırmıştım. Bozuntuya

vermeden, "Aranız nasıl?" Diye sordum ve ona döndüm. "Birbirinize çok yakın duruyorsunuz."

Kartal müşterisine içkisini uzatıp bedenini bana çevirdi. Yüzünde de bizim baş başa kaldığımız anların dışındaki o sert ve ciddi ifadesi vardı. "Eftalya benim kırmızı çizgidir. Belki klişe bir laf olacak ama ona yapılan yanlış bana yapılmış demektir."

Kartal'ın neden birden bu kadar ciddileştiğini anlamamıştım. Eftalya'ya verdiği önemi ilk kez böylesine net göstermişti. İtiraf etmem gerekirse de ufacık bir miktar bu durumu kıskanmıştım. "Çok şanslı." Diye mırıldandım. Kartal'ın anlamsızca bakan ifadesini görünce daha yüksek bir sesle, "Kız ya da erkek fark etmeksizin birbirine sahip çıkan kuzenim ya da kuzenlerimin olmasını isterdim." Dedim.

"Senin kuzenlerinle aran nasıl?"

"Çok fazla tanımıyorum. Hayatımda birkaç kez görmüşümdür. O da bayramlarda annemle babamın memleketine gidince." Burukça gülümsedim. "Hemen buraya geri döndüğümüz için onlarla pek vakit geçiremezdim. Yıllardır da görüşmüyoruz."

Kartal'ın söylediklerimden bir şey anlamadığı yüz ifadesinden belliydi. Yavaşça tek kaşını kaldırdı. "Neden hemen geri dönüyordunuz?"

"Babam yüzünden." Dedim ve ağzıma acı bir tat gelmiş gibi yüzümü buruşturdum. "Annemin tarafını sevmediği için onlarla görüşmezdi, kendi tarafının yanında da rahatça içemediğinden buraya içmeye koşardı. Annem ondan korktuğu için sesini çıkaramazdı, benim de söz söyleme hakkım yoktu."

Kartal'ın havalanan kaş, bu defa dümdüz bir çizgi halini aldı. "Kötü bir çocukluk mu?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Babamı hiç sevmedim, annemi kaybedince de bir daha onunla görüşmedim. Eminim bir yerlerde sızmakla meşguldür."

Kartal'ın gözlerinde bir anlığına şefkat parıltıları belirdi ve kısa bir süreliğine sessiz kalmayı tercih etti. Sessizliğine şefkat dolu bakışları da eşlik etti. Bir gecenin karanlığı kadar yoğun bakıyordu gözlerime. Daha sonra tek dediği samimi bir sesle, "Üzgünüm." Oldu ardından gelen müşteriye döndü.

Ne zaman annemi ansam boğazımda yutmayı beceremediğim bir hıçkırık belirirdi ve içimde isyan etmeyi bekleyen o öfke, katran gibi

kalbimi kaplardı. Öfkeyle mücadele edebilmek için dudağımı ısırđım ve dikkatimi kendi üzerimden Kartal'ın üzerine çekmek istedim. "Ya senin ailen, çocukluğun nasıldı?"

Kartal soruma cevap vermek yerine önce müşterinin içkisini verdi sonrasında bana dönerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Sıradan bir çocukluktu..." Duraksadı, kendince bir şeyler tartıp ölçtü. "Ailem buradan uzakta, yaşlılıklarının tadını çıkarıyorlar."

Nedense böyle bir şey söylemesini beklememiştim. Hayata o kadar olumsuz bakıyordum ki ailesini yıllar önce kaybetmesini bekledim. Yine de böyle bir acıyı tatmadığı için içten içe mutlu olarak gülümsedim. "Ne güzel."

Kartal'ın bakışları yeniden dudaklarıma kayınca istemsizce dudaklarımı ıslatıp hızlıca içkilerin yanına ilerledim. Alelacele, "Yeni bir kokteyl daha denemek istiyorum." Dedim ve elime geçen ilk alkolü bardağı boşaltım.

Kartal'ın yardıma gelmesi için yanıma bekledim ama bu defa gelmemişti. Müşterisi olup olmadığına bakmak için arkamı döndüm lakin Kartal çoktan bardakları yıkamaya geçmişti.

Gerçekten içmiyor ve kaçıyor olabilir miydi?

Kartal ve kaçmak kelimesi yan yana o kadar saçma durmuştu ki tekrardan önüme döndüm ve yeni bir karışım elde ettim. Az öncekine göre daha çabuk hazırladığım bir kokteyl olmuştu. Kokteyle şüpheli bir bakış atıp Kartal'a götürmeden önce tadına baktım. Ne lezzetliydi ne de lezzetsiz... Pek bir şey anlamayınca bu sefer büyük bir yudum aldım ama boğazımı o kadar çok yakmıştı ki Kartal'ın yanına giderek kokteyli lavabonun içine döktüm. Mahcup bir ifadeyle, "Olmadı." Dedim.

Kartal belli belirsiz gülümsese de tek kelime etmedi. Anlaşılan bu kokteyl konusunda beni yalnız bırakmaya niyetliydi. Onu orada bırakıp yeni bir tane daha denedim. Ama onun da tadı olmamıştı. Tekrardan Kartal'ın yanına gittim ve o karışımı da döktüm.

Kartal'ın sessizliği tercih ettiğini görünce yeni bir karışım daha denemek için yanından ayrıldım. Yeni bir tane daha yeni bir tane daha derken en son kokteyl de Kartal yanıma geldi ve elimdeki şeyi aldı. "Bu kadar yeterli, döktüğün sekizinci bardak."

Diğer elimdeki kokteylden bir yudum aldığımda acısından yüzümü buruşturmuştum ki Kartal bardağı da parmaklarımın arasından aldı.

"Ayrıca sarhoş olmana ramak kaldı."

Haklıydı, baş dönmem artmıştı ama öyle çok hırslanmışım ki asla Kartal'ın hazırladığı gibi bir kokteyl hazırlayamamışım. Omuzlarıma çöken yenilgiyle, "Niye olmuyor? Hâlbuki senin söylediklerini uyguluyorum." Dedim.

Kartal bilmiş ifadeyle sırıttı. "Miktarlarını tutturamıyorsun zamanla alışacaksın."

Gözlerimi kısıp kötü kötü baktım ona. "Hiçbirinin tadına bakmadın." Aslında karşıdan bakıldığında kötü kötü bakıyormuş gibi duruyordum ama heyecandan kalbim, neredeyse ağzımda atıyordu. Ortaya Eftalya'nın söyledikleri konusunda bir yem atmıştım.

Tabii ki Kartal yemi yutmadı ve hevesimi kursağımda bıraktı. "Tadı kötü olmasaydı onları dökmezdin. Bu durumda bakmama gerek yok."

Alkolün etkisiyle gözlerim bilinçsizce dudaklarına kaydı. "Belki ağızlarımızın tadı farklıdır."

Yaptığım hatanın farkına başımı kaldırıp yeniden Kartal'ın gözlerine baktığımda anladım. Sanki gözlerinden ateş saçılıyordu ama bu öfkeden değil yoğun bir arzudan parlıyormuş gibi duruyordu. Başını küçük bir açıyla ağzıma doğru eğdi. "Test edebiliriz."

Üzerime zamansız çöken sıcaklıkla anı bozmak istedim çünkü bu geceki kontrolümü yitirmek üzereydim. Aramızdaki mesafeyi hızla açarak tabureye ilerledim. "Alkol çarptı sanırım, başım dönüyor."

Açıkçası alkolden önce Kartal çarpmıştı ve tabureye oturduğumda Kartal bunun bilincinde sırıtıyordu.

Saatler sonra personel odasında üzerimi değiştirirken ciddi anlamda çakırkeyif olmuşum ve yaşadığım anı, belli belirsiz hissediyordum. Üzerimdeki eteği nasıl çıkardığımı hatırlamıyordum ama pantolonumu giydiğimi hatırlıyordum. Aynı şey üzerimdeki gömlekle yer değiştiren tişörtte de olmuştu. An, bir var bir yok gibiydi.

Üzerimi değiştirmeyi başardığımda Kartal beni barda bekliyordu. Beni görür görmez, "Çıkalım." Dedi ama olduğum yerde durup gülümseyince, "Sorun nedir?" Diye sordu.

Kısa bir anlığına soğuk bir espri yapmakla yapmamak arasında gidip geldim. Soğuk esprimi duyduğu an, Kartal'ın beni burada tek başıma bırakıp gitme ihtimalinin olmasından yapmamayı tercih ettim.

Bir yandan da yüzümde aptalca duran gülümsemeyi alkolden dolayı silemiyordum. Beynimi akışkan bir sıvı gibi hissediyordum. Kontrolü

çok zordu.

Ben gülümsemeye devam edince Kartal da gülümsedi ve itiraf etmem gerekirse fazla tatlı bir gülümsemeydi. "Sarhoş değilsin ama ucundasın."

Başımı sallamak gibi büyük bir aptallık yaptım çünkü sallamamla başımın daha da dönmesi ve yerimde sendelemem aynı anda oldu. "Çok ucundayım, ben saçmalamadan gidelim."

Kartal yanıma gelerek kolunu belime sardı ve bedenine yaklaştırdı. "Saçmalamış halini duymak isterim, bekli benim hakkımda ağzından bir şeyler kaçırırsın."

Kartal yürümeme yardımcı olmak için beni sarmıştı ama bilmiyordu ki daha çok ayaklarımı birbirine dolandırmıştı. "Senin hakkında niye ağzımdan bir şey kaçırayım ki?" Diye sorunca boğazından çıkan boğuk bir hırıltıyla, "Çünkü normalde bana karşı dürüst değilsin." Dedi ve benimle birlikte yürümeye başladı.

Ağzımın bir karış açık kalma tehdidini umursamadan ona öylece baktım. Onun hakkında düşündüklerimi biliyormuş gibi konuşmuştu. Adımlarımı durdum ve kendimi savunmaya geçer gibi, "Sen bana karşı hep mi dürüstsün?" Diye sordum.

Kartal'ın da bakışları gözlerimi buldu ve uzunca bir an gözlerime baktıktan sonra kalbimdeki bir direnişi daha yıktı. "En başından beri sana söylediğim her söz de dürüsttüm."

Buna verebilecek hiçbir cevabım yoktu sadece gözlerinin içine bakabiliyordum. Kartal beni bu durumdan kurtarmak istercesine yeniden hareket etmemizi sağladı.

Kafamın içinde sözleri uğuldarken ellerinden kurtulup kendim yürümeyi istiyordum ama ondan ayrılırsam da düşecekmişim gibi bir his benliğimi sardığı için itiraz etmeden adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum.

Dışarı çıktığımızda Kartal'ın adımları, motosikletinin zıttı yönüne oldu. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Merakıma yenik düşürerek geride kalan motosikletini işaret ettim. "Motosikletin arkada kaldı."

Kartal, beyaz bir Clio'nun önünde durdu ve arabanın kapısını açtı. "Motosikletle değil arabayla gideceğiz."

Şaşkınlıkla, "Araban mı var?" Diye sorduğumda Kartal beni çoktan koltuğa yerleştirmişti. Emniyet kemerine uzanıp gövdesiyle bedenimi

ezdikten sonra dudaklarımın üzerine, "Barın arabası." Dedi. "Acil durumlarda kullanılır ve sen acil durumsun."

Alkol bir, Kartal'ın nefesinin sıcaklığı iki, beni çok başka dünyaya götürse de son açık kalan bilincimle, "Benim neyim acil?" Dedim. "Neden acilim?"

Kartal dudaklarımdan uzaklaşmıştı ama yüzü, yüzüme hâlâ çok yakındı. "Bedeninin kontrolü yerinde değil ve motosikletten bana tutunamayıp düşme ihtimalin çok yüksek." Yeniden dudaklarıma yaklaştı. "Ve ben seni riske atmam."

Anlaşılan Kartal bu gece aklımı başımdan almakta kararlıydı. Sadece içimi çekebildim çünkü hissettirdiklerine daha fazla dayanamayıp ya boynuna sarılacak ya da öpecektim. Tehlikeli yakınlığıyla içimi eriten sözleri, kontrolden çıkmamı bekleyen bedenime ve zihnime lehinde mesajlar veriyordu.

Benim iç çekmemle Kartal gülümseyip benden uzaklaştı ve kapımı kapatıp kendisi de sürücü koltuğuna yerleşti ardından arabayı hareket ettirdi.

Biraz ilerlemiştik ki onu biraz daha yakından tanıma umuduyla, "Sen nerede yaşıyorsun?" Diye sordum.

Kartal'ın dudaklarına biz baş başayken beliren edepsiz tebessüm, sekmeden yerine yerleşti. "Bana mı gelmek istiyorsun?"

Sorusu karşısında büyük bir özgüvenle sııttım. "Senin için yanıp tutuştuğumu sanıyorsun ama yanılıyorsun. Ben bana âşık olmayacak bir adam için yanıp tutuşmam. Sadece muhabbet açmak için sormuştum."

Kartal'ın dudaklarındaki tebessüm hızla silinirken başını direkt bana çevirdi. "Âşık olmayacağımı nereden çıkardın?"

Çok fazla tehlikeli sulara yüzdüğümün farkındaydım ama onu çözebilmek için tuhaf bir tutku barındırıyordum. "Sen söyledin. Birine âşık olacak kadar canıma susamadım, dedin."

Kartal'ın bakışlarında tüm endişelerimi silecek bir ifade belirdi ve yeniden yola dönüp derin, erkeksi bir sesle, "Belki de artık öyle düşünmüyorumdur. Fikrim değişmiştir." Dedi.

Kalbimin teklemesini görmezden gelerek, "Yani birine âşık olma ihtimalin var öyle mi?" Diye sordum.

Sorduğum soru karşısında Kartal bu defa sessiz kalmayı tercih etti. Ne evet dedi ne de hayır. Ondan cevap alamayacağımı anlayınca ona

bakmaktan vazgeçip başımı yola çevirdim.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde benimle birlikte Kartal da indi ve hızlı adımlarla yanıma gelerek kolunu yine belime sardı.

"Kartal kendim yürüyebilirim." İtiraz etmişim etmesine ama boşluğa basıyormuşum hissi, itiraz etmememi söylüyordu.

"Bunu inkâr etmiyorum zaten."

Her şeye cevabı olması bazen çok sinir bozucu oluyordu. "O zaman beni, niye bırakmıyorsun?"

Önce genişçe gülerek benimle birlikte ilerledi. Sonra da, "Manayla sana sarılmış oluyorum, niye bırakayım ki?" Dedi.

O kadar edepsizdi ki... Kaşlarımı çatıp ters ters yüzüne baktım. "Edepsiz ve sinir bozucusun."

Kartal'ın gülümsemesi iyice belirginleşti. "Bana hayran olduğunu bu kadar belli etmemelisin."

"Hayran olmak hafif kalır, senin için ölüyorum haberin yok."

"Bildğim iyi oldu." Dedi ve bana yardımcı olarak daireme kadar birlikte yürüdük.

Kapının önüne gelince Kartal'dan ayrıldım ve çantamın içinde anahtarımı aramaya başladım ama yoktu. "Nerede bu?" Diye söylenirken son anda bulduğum anahtarla rahatlama yaşayarak kapıyı açtım.

İçeriye girer girmez kapıyı kapatmadan önce ona dönüp, "Teşekkür ederim." Dedim ve Rüya yüzünden şoförlüğümü daha fazla yapmasına engel olmak istedim. "Ama böyle sürekli beni alıp getirmene gerek yok, arabamla gider gelirim ben."

Beni geçiştirircesine, "Yolumun üzerindesin." Diyerek arkasını döndü. "Yarın seni aynı saatte alırım."

Yine itiraz etmeye niyetleniyordum ki Kartal birden adımlarını durdurup bana döndü ve aramıza sığ bir mesafe bırakana kadar yaklaştı. "Herhangi birine değil sadece sana."

Beynim artık o kadar benimle değildi ki ne demek istediğini anlamamıştım ve öğrenebilmek için, "O ne demek?" Diye sordum lakin Kartal gülümsedi ve cevap vermeden yanımdan uzaklaştı.

Telefonun alarmıyla gözlerimi araladığımda saat 16.00'a geliyordu ve başımda inanılmaz keskin bir ağrı vardı. Resmen kokteyl hazırlama sevdasına kendimi sarhoş etme eşiğine getirmiştım. Başımdaki keskin ağrının sebebi de bu yüzdendi.

Ilık bir duşun iyi geleceğini düşünerek yataktan çıktım ve aldığım eşyalarla beraber banyoya doğru ilerdim. Rüya'nın da sesi çıkmıyordu. Muhtemelen yine odasına kapanmış ders çalışıyordu.

Üzerimdekilerden hızlıca kurtulup duşa girdim ve kendimi ılık suyun altına bıraktım. Başımda ağrı olmasına rağmen aklım Kartal'daydı. Daha doğrusu birkaç saat öncesindeydi. Her ne kadar tam anlamıyla sarhoş olmasam da alkolün verdiği etkiyle yanında saçmalamış olmaktan korkuyordum.

Gözlerimi kapatıp dün geceyi düşünmeye başladım. Eftalya'nın Kartal hakkında söyledikleri, Kartal'ın onun hakkında söyledikleri ve sonrasında benim ardı ardına tadına baktığım kokteyller... Tüm bunlar yaşanırken Kartal'a tek kelime etmemiştim. Bir tek arabada onun hakkında konuşmuştum ve o da kaçamak cevaplar vererek sorularımı ekarte etmişti.

Yine de en son giderken söylediği cümle, fazlasıyla kafamı karıştırmıştı ama ne dediğini çözemeyecek kadar beynim uyuşmuştu.

Gözlerimi açıp ne söylediğini yeniden düşündüm. *Herhangi birine değil sadece sana...*

Bu ne demektir?

Neyi kast etmişti?

Arabada söylediğim âşık olma ihtimaline atıfta bulunmuş olabilir miydi?

Midemdeki kelebekler, uçuşa hazırlanınca onları durdurdum. Emin olmadığım bir imanın heyecanını boş yere yaşamak ya da olmayacak hayallere kapılmak istemiyordum.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip duşa devam ettim.

Yaklaşık yarım saat sonra mutfakta yiyecek bir şeyler hazırlarken Rüya da mutfığa girdi. "Uykucu günaydın."

Ona gülümseyerek, "Günaydın." Deyince Rüya da gülümsedi. "Bugün tersinden kalkmamışsın anlaşılan akşam güzel geçmiş."

"Nefes Hanım bara beni ziyarete gelmediği sürece gecelerim güzel geçiyor."

Rüya'nın yüzü anında düştü. "Bugün karşı karşıya gelince bir şey diyecek misin?"

"Hayır." Dedim ve hazırladıklarımı masaya yerleştirmeye başladım. "Onunla aynı çatı altında olduğum sürece ne kadar az konuşursak o

kadar iyi. Zaten daha sonra onu takip edeceğim. İlla bir açığını bulup bu yaptıklarının bedelini ödeteceğim. Şimdilik tadını çıkarsın."

Rüya, "Senden korkulur." Dedi ve direkt masaya geçip hazırladıklarını yemeye başladı. Yanına gidip canını acıtmayacak şekilde eline vurdum. "Sana değil kendime hazırladım, kalk kendine başka yap."

"Ama." Dedi Rüya dudaklarını bükerek. "Şimdi hiç uğraşasım yok."

"O zaman benimkilerde de uzak dur."

"Duramam." Dedi Rüya ve önüne çekerek yemeye devam etti. "Yoksa bir yerlerim şişer."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve kendime bir şeyler yapmak için yeniden ocağa yöneldim.

Saat tam 17.00'da herkes Baraka'daydı ve bu durum beni inanılmaz şaşırtmıştı. Genelde tam vaktinde kimse olmazdı. Muhtemelen dünden dolayı herkes vaktinde gelmek istemişti. Biraz da 2 hafta sonra yapılacak olan dans kapışmasının etkisindendi çünkü kapışmayı biz aldığımız takdirde güzel bir para alacak, iki üç ay rahat edecektik. Kısacası yarışma öncesi hem maddi açıdan hem de moral açısından bize iyi gelecekti.

Düşüncelerimi tasdiklemek istercesine, "Herkes tam vaktinde burada yoksa kapışma heyecanı mı?" Diye sorunca Ekin sırtarak yanıma geldi. "Liderim sana harika haberlerimiz var." Dedi ve Lodos'u işaret etti. "Sana söyleyecekleri var."

Kaşlarını merakla çatıldı ve direkt Lodos'a döndüm. Ben ve Rüya dışında herkes Lodos'un söyleyeceklerinden haberi varmış gibi bakıyordu. Her birinin bakışı fazla özgüven ve mutluluk doluydu. "Ne oldu?"

Lodos'un yüz ifadesi o kadar kendinden emindi ki... Elleri ceplerinde sırttı. "Kapışmada rakibimizin kim olduğunu öğrendim ve dün gece gizlice provalarını izledim."

Bakışlarını benden ayırıp diğerlerine baktı ve elini çene hizasına getirip vasat dercesine iki yana salladı. Onun hareketiyle diğerleri gülmeye başlayınca Lodos yeniden bana döndü. "Karşımızda asla şansları yok."

Büyük bir rahatlamayla nefesimi üfledim ve pişkin pişkin sırttım. "Güzel."

"Ödül geçen seferden daha iyi." Diyerek araya girdi Gökhan. "Bu kapışmadan alacağımız para hepimize iyi gelecek, ne yapıp edip kazanmamız lazım."

Yüzümdeki pişkin sırıtışımı bozmadan, "Benim aklımda bir fikir var sizce nasıl olur?" Diye sorunca hepsinin bakışları bana döndü. "Suyun içinde dans etmek her zaman artı puan getirir ve karşı tarafı etkiler ama o gün yağmurun yağıp yağmayacağını bilemeyiz, işimizi de şansa bırakamayız."

Ekin mesajı almış gibi göz kırptı. "İşte benim liderim, ben şimdiden varım."

Ona kısa bir bakış atıp konuşmaya devam ettim. "Sir joe'nin yerinde su bulup bulmayacağımız da muamma. O yüzden suyumuzu biz götüreceğiz ve dans etmeye başlamadan önce yerde bize yetecek kadar su birikintisi elde edeceğiz. Daha sonra o suyun içinde dans etmeye başlayacağız. Yere yatıp kalktıkça biz de ıslanmış olacağız zaten."

Nefes bana itiraz etmek istercesine yüzünü buruşturdu. "O kadar suyu nasıl oraya taşıyacağız?"

İlk olumsuz cevabın ondan geleceğini bildiğim için açıkçası hazırlıklıydım lakin ben cevap vermeden Rüya araya girdi. "Bizim torosa aldığı kadar koyarız." Dediğinde Cemre de Gökhan'ı işaret etti. "Gökhan'ın arabasına da koyarız."

Gökhan başını sallayınca Lodos destek vermek istercesine, "Ben de pederin arabasına talibim." Dedi.

En son destek Yamaç'tan geldi. "Ben de bir arkadaşımın arabası ödünç alırım. Dört araba hem bize hem de sulara yeter de artar bile."

Nefes itiraz etmek için bir kez daha araya girdi. Benim fikirlerime göre hareket etmeyi bir türlü kabullenemiyordu. "Üzerimiz kirlenecek, çamur içinde kalacağız."

Rüya gözlerini devirdiğinde ellerimi iki yana açtım. "Bizler sokak dansçlarıyız Nefes."

Nefes ağzının payını almışçasına susarken gülümsedim. Ekip, hem fikri sevmiş hem de benimsemişti. Böyle anlarda oluşan ekip ruhunun karşısında karşımıza alamayacağımız hiçbir rakip yoktu.

2 HAFTA SONRA

"Neden bu kadar gerginsin?"

Kartal'ın sesiyle boş bulunarak az daha elimdeki bardağı yere düşürecektim. "Gergin değilim." Dedim gözlerimi kaçırarak ama

aslında fazlasıyla gergindim. Yarın gece dans kapışması vardı ve geçen hafta kullandığım izin günümle aynı gün değildi.

Burada izin işlerinin nasıl döndüğünü bilmiyordum ve patronun yarın için izin verip vermeyeceğinden emin değildim.

Aslında planım, izinlerimi aynı günlere getirmektir lakin geçen hafta Rüya mezun olmuştu ve biz o günün gecesi, birlikte kutlama yapmıştık. Kısacası geçen haftaki iznimi Rüya'ya göre ayarlamıştım. Şimdi de ne yapacağımı bilmiyordum.

Tek umudum Kartal'dı. Patronla işe girdiğimden beri görüşmemiş olsam da Kartal onunla görüşüyordu. Bir şekilde yarın gece için ayarlama yapabilirdi.

Kartal bana inanmadığını belli edencesine kıstığı bakışlarıyla yüzümü süzmeye devam edince derin bir nefes aldım. "Yardıma ihtiyacım var."

Kartal anında ciddi bir ifadeye büründü ve elimden düşmeye gebe kalmış bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. Çattığı kaşlarıyla, "Dinliyorum." Dedi.

"Sana daha önce bahsettiğim dans kapışması yarın gece olacak ve günlerdir ekibimle bu kapışmaya hazırlanıyoruz. Yarın gece orada olmam gerekiyor, benim için çok önemli. İznimi ayarlayabilir misin?"

Kartal sorduğum izin sorusundan ziyade kapışmanın olacağı yerle ilgilendi. "Nerede yapılacak?"

Niye birden bu kadar heyecanlanmıştım bilmiyordum ama ellerimin terlediğini hissediyordum. Avuç içlerimi önlüğüme sürtüp, "Sir Joe'de yapılacak." Dedim.

Kartal sorgularcasına, "Sir Joe?" Deyince, "Şehrin çıkışında bir yerde. Önce biz dans edeceğiz, bizden sonra araba yarışları başlayacak. Fazla gürültülü, kalabalık ama çok eğlenceli bir gece olacak." Dedim ve göz kırptım. Aslında heyecanımın sebebi, kabullenmesem de tam olarak buydu. Kartal'ı davet edecektim lakin olumsuz cevap almaktan korkuyordum. "Gelmek istersen sana konum atarım."

Kartal'a belli etmeden aldığım nefesimi tuttum. Eğer yarın izinli olursam Kartal da izinli olacaktı çünkü geçen hafta izinli olduğum gece, o da iznini o şekilde ayarlamıştı ve bundan sonraki tüm izinlerini de bana göre ayarlayacağını, beni barda yalnız bırakmayacağını söylemişti. Kısacası yarın gelmemesi için bir pürüz yoktu.

Kartal geiştirircesine, "Duruma göre bakarım." Deyince içimdeki hayal kırıklığının sesini neredeyse duydum. Günlerdir, Kartal'ın gelip beni orada izleyeceği heyecanıyla yatıp kalkıyordum ve büyük bir umutla gelmesini istiyordum.

Sadece başımı sallayabildim ve konuyu onun üzerinden çekerek, "Patronla konuşup yarın için izin alabilir misin?" Diye yeniden sordum.

Kartal'ın dudaklarına sebepsiz bir karanlık glmsemi yerleşti. "Kimseyle konuşmama gerek yok, senin izinlerini ayarlayan benim. Seni işe alan ben olduğum için sen konusunda ben ne dersem o olur."

Belki Kartal'ın beni geiştirmesine ciddi anlamda bozulmuştum ama yarın gecek i izin işini halledebilmeme gerçekten de sevinmiştim. Hissettiğim sevinçten az daha Kartal'ın boynuna atlayacaktım ama kendimi tutmayı başardım. Onun yerine kocaman bir gülümsemeyle baktım yüzüne. Ben ona öyle bakınca Kartal'ın karanlık glmsemi de anında yok oldu.

"Teşekkür ederim." Dedim gülümsememi bozmadan. "Yarınki kapışma, yarışma için de çok önemli eğer alırsak motivasyonumuz yerinde yarışmaya gireceğiz. Moral açısından bize çok iyi gelecek."

Kartal konuşmanın devamını merak edercesine bedenini tezgha yasladı. İfadesi bir hayli ilgili görünüyordu. "Nasıl oluyor bu kapışmalar? Kazananı, kim neye göre belirliyor?"

"Kapışmalar, olacak yere ya da katılacak kişilere göre değişiyor. Raunt raunt oluyor. nce bir ekip dans ediyor, sonra karşı ekip ona karşılık veriyor. Bu böyle, bir ekip pes edene kadar devam ediyor. Rauntlar çok fazla uzamıyor genelde dört ya da beş rauntta bitiyor. Son rauntta karşı tarafın hareketlerini bitirebilecek şekilde dans edersen karşı ekip benim bunun üzerine hareketim yok diyerek çekiliyor. Jüri de oluyor ama son sözü dans koyuyor. Hangi ekip, kalabalığı heyecanlandırırrsa o galip geliyor."

"İlginç." Dedi Kartal ve başparmağını çenesindeki sakallarının arasına karıştırdı. "Hile olmuyor mu jüriyi etkileme açısından?"

"Dediğim gibi son sözü dans koyduğu için hile olsa bile pek sorun olmuyor. Sahnede en son kalan ekip kapışmayı alır."

Hissettiğim heyecandan ve anlatma hevesinden dolayı soluksuz konuşmuş olmalıydım ki nefes nefese kaldım. Kartal da heyecanıma belli belirsiz sırıttı. "İddialı mısın yarın gece için?"

"Hem de fazlasıyla." Dedim ve onu yarın gece orada görme arzuma kayıtsız kalamayıp az önceki hayal kırıklığımı unuttum. "Görmek istersen konum atabilirim."

Kartal gözlerimin içine sessizce baktı ardından yaslandığı yerden doğrulup yanıma doğru ilerledi. Cevap vermeden yanımdan geçeceğini düşünsem de kolu, omzuma değdiğinde durdu. "Görmeyi çok isterim." Başını bana çevirdi ve başımın üzerine sıcak nefesini bıraktı. "Ama yalnızca seni..."

Yine ne demek istediğini anlamamıştım. Ya çok saftım ya da Kartal fazlasıyla gizemliydi. Başımı ona çevirdiğimde yüzlerimizin yakınlaşacağını bildiğim için çevirmek yerine ona yan bir bakış attım. "Bu ne demek?"

Kartal'ın sırttığını duydum. "Konumu bekliyorum demek."

Ertesi gün, hissettiğim heyecandan dolayı çok hızlı geçti ve gecesi de bir o kadar yavaş ilerledi. Yarışma saati yaklaştıkça zaman, demir atmış gibi asla geçmedi.

Nihayet Sir Joe'ye geldiğimizde arabayı park edip tam karşımdaki kalabalığa yarı heyecan yarı gerginlikle baktım. Çok büyük bir atmosfer oluşturulmuştu. Her zamankinden daha fazla araba ve insan doluydu. Bakışlarımı kalabalıktan ayırmadan, "Bu kalabalığı ne yapıp edip coşturmalyız." Deyince Rüya sırttı. "Zaten coşmaya hazırlar baksana şunlara."

Haklıydı, kalabalığın inanılmaz bir enerjisi vardı. Arabadan inmeden önce telefonumu cebimden çıkarıp Kartal'a konum attım ve gelmesini dileyip telefonumu torpido gözüne bırakmak için uzandım. Tam telefonumu bırakmış, elimi geri çekiyordum ki Rüya kolumu havada yakaladı ve hafifçe sarstı. "Oooo Kartal eniştemi de mi çağırdın?"

Anlaşılan Kartal'a attığım mesajı görmüştü. Zaten ne zaman telefonumu elime alsam sürekli dikkat kesilirdi. Kolumu ondan kurtarıp, "Enişte deyip durma şuna." Dedim sahte bir kızgınlıkla. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Gelmek isteyip istemediğini sordum o da olabilir deyince konum attım. Kendi bilir."

Rüya abartılı bir imayla, "İçimden bir ses, gelmezse çok bozulacağını söylüyor." Deyince, "Saçmalama Rüya." Diyerek arabadan indim ama biliyordum ki eğer gelmezse dediği gibi epey bozulacaktım.

Ben arabadan inince aracımın yanına park edilmiş vaziyette duran üç arabadan da bizimkiler indi.

Eren, "Hazır mısınız millet?" Dediğinde heyecanı sesine yansırıyordu.

"Hadi kim olduğumuzu onlara gösterelim." Dedi Yamaç da coşkulu bir sesle ve önden ilerlemeye başladı.

Heyecanla içimi çekip ekiple birlikte ilerledim.

Dans edeceğimiz alan arabalarla çevrelenmişti ve araba farları, alanı gün gibi aydınlatıyordu. Direkt zemine baktım. Hafif engebeli yerler su birikintileri için idealdi. Şeytani bir ifadeyle sııttım, son rauntta son kozumuz olarak suları zemine dökecek, karşı tarafı alt edecektik.

Biz alana yaklaştıkça kalabalıktan da tezahürat sesleri yükseliyordu ve o kalabalıktan adımızı duymak inanılmaz gurur ve özgüven veriyordu.

Ekip, kalabalığın arasına dağılınca bakışlarımı Kartal'ı arar gibi insanların içinde gezdirdim. Mesajı ona yeni atmama ve henüz gelemeyeceğini bilmeme rağmen onu görmeyi ısrarla arzuluyordum. Onu, her an her saniye görmek istiyordum.

Gereksiz bir arayışta Kartal'ı kalabalıkta aramaya devam ederken Ekin'in nefesini kulağında hissettim. "Karşı ekip henüz gelmemiş, boşuna arıyorsun."

Ekin'in nefesiyle içimden buz gibi bir ürperti geçti. Bedenim, dans etme dışında kendini Ekin'e karşı resmen kapatmıştı ve yakınlığı, rahatsız edici hissettirmeye başlamıştı. Ona karşı zoraki gülümsedim ve Rüya'nın yanına ilerledim.

Yaklaşık bir saat sonra karşı ekip gelmiş, biz de alanda yerlerimizi almıştık. İlk raunt onlarındı, onlar dans edecek, onlardan sonra biz karşılık verecektik.

Kartal ise hâlâ görünürlerde yoktu. Etrafıma hızlıca bir bakış attım. Henüz gelmemişti. Anlaşılan da gelmeyecekti.

Omuzlarımı hayal kırıklığıyla düşürüp önüme döndüm. Hislerimi bir kenara bırakıp karşı ekibe ve dansıma konsantre olmalıydım. Sonuçta Kartal'ın da gelme zorunluluğu yoktu. Belki de umduğum kadar bir Metis onda yoktu.

Silkelenmek için arka arkaya kısa nefesler alıp bıraktığımda kapışmanın müziği başlatıldı. Yeniden bir nefes alıp direkt karşı ekibe baktım ama onlardan önce gördüğüm Kartal oldu. Karşı ekibin hemen

arkasındaki kalabalığın önünde dikiliyordu ve keskin bakışları, benim üzerimdeydi.

Onu görür görmez yüzümde engelleyemediğim kocaman bir gülümseme oluştu. Kartal gülümsememe göz kırpmasıyla karşılık verdi ve ellerini ceplerine yerleştirdi.

İçimde yeniden coşan enerjiyle ona bakmayı bırakıp karşı ekibe baktım. İlk atakları beklediğim gibi zayıftı, yine de kalabalığın sesini yükseltmeyi başarmışlardı.

Kalabalığın sesi yükseldikçe benim ekip de karşı ekibi psikolojik olarak etkilemek için kötü dans ettiklerini belirten hareketler yapmaya başlamışlardı. Aslında bu, kavgılmalarda yazılı olmayan bir kuraldı. Her iki taraf da iyi dans etsin ya da etmesin yıldırma politikasından nasiplerini mutlaka alırlardı.

Dakikalar sonra onlar hareketlerini bitirince sıra bize geldi ve kızlarla öne çıktık. Bizden ilk raunt kızların olacaktı. Devam eden müzikle beraber karşı ekibin nefes almasına izin vermeden beş kız olarak dans etmeye başladık. Çok geçmemiştir ki tıpkı bizimkilerin yaptığı gibi karşı ekip de bize el kol hareketleri yapmaya, kötü dans ettiğimizi ima etmeye başladılar fakat şöyle bir gerçek vardı ki bizim dansımız, kalabalığın sesini daha çok arttırmıştı.

Dans ederken bakışlarım Kartal'a kaydı. Gözünü kırpmadan beni izliyordu. Tek odak noktası yalnızca bendim. İç geçirmek istesem de dikkatimi dağıtmamak için bakışlarımı ondan çektim.

Kalabalık, bizimle coşmaya devam ederken dansımız bitince karşı ekip yeniden başladı. Aynı psikolojik baskı bu defa bizden geldi ve bu sıra, bizim erkeklere geldiğinde de onlar tarafından devam etti.

Ekin, Yamaç, Lodos, Eren ve Gökhan dansını tam bitirmişti ki karşı ekipten bizi şaşırtacak kadar güçlü bir atak geldi. Buna, en başından beri grup halinde dans etmeleri de sebep olsa bu defaki hareketleri hem farklı hem de tartışmasız çok iyiydi.

Yine de bu bizi yıldıramazdı çünkü bizi ekip olarak henüz görmemişlerdi. Ekibimle birbirimize imalı bakışlar atıp bu seferki raunta eşli çıktık. Ekin'le ben en önde yerimizi alırken diğerleri de hemen arkamızdaydı. İlk olarak bizim dans etmemizi bekliyorlardı, bizden biraz sonra dâhil olacaklardı.

Ekin'in önüne geçip bedenimi ona döndürdüm ve tek hamlede kucağına zıplayarak bacaklarımı beline sardım. Ekin'in kolu, belimi

sıkıca sardı ve diğer eliyle göğsüme uyguladığı hafif baskıyla beni geriye doğru yatırdı. Dünyam ters dönmesine rağmen Kartal'ın yerini bildiğim için direkt ona baktım. Az önceki keyifli ifadesi gitmiş, kaşları olabildiğince çatılmıştı ve dudakları, anlamsızca kıpırdanıyordu.

Ona bakmaya devam ederken Ekin beni hızlıca öne çekince Kartal da görüş alanımdan çıktı. Avuç içlerimi Ekin'in omuzlarına yaslayıp kucağından indim ve bedenimi yeniden karşı ekibe doğru yani Kartal'a doğru çevirdim. O bakma cesaretim, sebebini bilmediğim şekilde kaybolmuştu. Ona bakmadan kollarımı havaya kaldırıp Ekin'in bedenine yastık olarak aşağı kaydım. O sırada Eren ile Lodos da geriye takla atarak önümüze geçince Ekin, koltukaltlarımdan beni tutarak ayağa kaldırdı ve ekibin geri kalan üyelerinin dâhil olmasıyla toplu dansımız başlamış oldu.

Kalabalık, her hareketimizde tahmin ettiğimden bile fazla coştı ve sesler çığlıklara dönüştü. Tabii bu, karşı ekibin moralini ciddi anlamda bozdu ve bize karşı uyguladıkları psikolojik baskıyı bile unutturdu. Sadece izlemeye başladılar.

Onların modunun düşmesi rahatlamama sebep oldu. Muhtemelen karşılık bile veremeyecek, geri çekileceklerdi. Hatta yere su dökmemize bile gerek kalmayacağını düşündüm lakin yanıldım ve biz bitirir bitirmez anında karşılık verdiler.

Yine de düşmüş modları, danslarına yansdı ve bir önceki rauntta sergiledikleri dansın bile altında kaldılar. Bu durumu kalabalık da fark etti ve sesler daha az çıktı.

Fırsattan yararlanarak Ekin'e dönüp göz kırpınca Ekin, diğer erkeklerle suları almaya gittiler.

Onların gitmesinin üzerinden biraz geçmişti ki karşı ekip dansını bitirip geri çekilince sahnenin boş kalmaması için kızlarla yeniden sahneye çıktık. İlk dansa Nefes başladı ve dürüst olmam gerekirse hayran kalacağım şekilde dans ediyordu. Kalabalığın az önce kısılan sesi yeniden artmıştı. İnsanların coşmasına sırtırken Kartal'la bir kez daha göz göze geldim. Herkes Nefes'i izliyordu ama onun gözleri benim üzerimdeydi. Çatık kaşları ise zerre değişmemişti.

Kartal'dan bakışlarımı ayıran ayaklarıma dökülen sular oldu ve birden üzerimize doğru araba farları yanıp sönmeye başladı. Bu komutu veren Eren'di. Hem ambiyans yaratmak hem de zaman kazanmak istiyordu. İsteddiği gibi de oldu. Yanıp sönen araba farları ve

kalabalığın çığlığı eşliğinde neredeyse küçük bir gl elde ettik ve zaferimizle sonuçlanacak dansımız akıllarda kalacak şekilde yer etti.

Dans ettikçe öyle çok ıslanıyordum ki kıyafetler üzerime yapışıyor, saımdan yüzüme sürekli sular akıyordu ama suyun içinde dans etmekten inanılmaz zevk alıyordum. Bu dünyadan çıkmış, bambaşka bir dünyada en büyük tutkumla kendimden geçiyordum.

Saniyeler dakikalara, tezahüratlar çığlıklara karıştı ve biz dansımızı bitirdiğimizde karşı ekip bir daha sahneye çıkmadı.

Biz kazanmıştık, ağzım kulaklarımda Rüya'ya koştum ve ona sıkıca sarıldığımda ekipten herkes birbirini tebrik ediyordu. Etraftan da sürekli bizim adımız yükseliyordu.

Rüya'dan ayrılır ayrılmaz o kalabalıkta Kartal'ı aradım. Kalabalığın arasında değildi. Kalabalık etrafımızı çoktan sarmıştı ama o yerinden dahi kıpırdamamıştı ve odak noktası benmişim gibi bakmaya devam ediyordu.

İçimde garip bir his belirdi. Bu gece başkaydı, bu geceki Kartal başkaydı. Ona koşmayı isteyen yanım bulduğu ilk deliğe saklanmış, yanına gitmememi söylüyordu. O sese inat Rüya'ya döndüm. "Siz dl alın, ben Kartal'ın yanına gidiyorum."

Rüya gülümseyerek başını salladığında kalabalığı yarararak Kartal'ın yanına ilerledim ve ağzım kulaklarında yanına vardım. Glmsyordum ama kalbimde, içimdeki sese eş belirsizlik filizleri belirdi.

Kartal ise glmsemiyordu ama çatılı kaşları düzelmişti.

Nefes nefese, "Kazandık." Deyince Kartal nihayet gülümsedi. "Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim." Diyerek elimi koluma sürttüm. "Ve geldiğin içinde."

Kartal'ın bakışları elime kaydı ve kaşlarının çatılışı kendini tekrarladı. İfadesi o kadar tuhaftı ki patlamaya yer arıyor gibiydi. "şyor musun?"

Evet sırsıslıkladım ve havada hafif bir rüzgar vardı ama şmyordum sadece tuhaf bir ürpertiyle -muhtemelen belirsizlikten kaynaklı- elimi koluma srtmştm. "şmyorum, hava sıcak."

Kartal üzerimi kısaca süzüp, "Bir an önce üzerini değiştirmelisin. " Dedi. Sesi biraz da emir verir gibiydi.

İşaret parmağımla arabamı işaret ederek, "Arabam şurada. Araba yarışlarına kalmadan gideceğim." Deyince Kartal havadaki bileğime uzandı. "Ben seni eve daha çabuk götürürüm."

Kartal'dan böyle bir hamle beklemediğim için irice açılan gözlerim eşliğinde şaşkınlıkla, "Nereye?" Diye sorduğumda Kartal beni çoktan ilerletmeye başlamıştı. "Motosikletim ileride."

Kartal'ın hızlı adımları sayesinde kalabalıktan saniyeler içinde uzaklaştık ve karanlık bir noktaya doğru ilerlemeye devam ettik. Kartal resmen beni kaçıırır gibi hızlı hareket ediyordu. İtiraz etmeme, durmama, soluklanmama izin vermeden...

Daha fazla bilinmezliğe tahammül edemeyeceğim için adımlarımı durdurmaya zorlayarak, "Arabam olduğunu söylemiştim." Deyince Kartal durdu ve bedenini direkt bana çevirdi. Sinirli bir sesle, "Trafığe takılırsın, ben seni daha çabuk götürmüş olurum. Hem... " Dedi lakin cümlenin devamını getirmek yerine sert bir nefes üfleyip ilerlemeye devam etti.

Neden cümlesini yarıda kestiğini ya da bu kadar gerilmesinin sebebini anlamamıştım. Aynı terslikte, "Kartal n'oluyoruz? Gerginliğinin sebebi ne?" Diye sorduğumda motosikletinin yanına çoktan gelmiştik.

Bileğimi, elinden kurtarır kurtarmaz Kartal bıkkınlıkla soludu. "Gerginliğimin sebebi o çapsız!" Bulunduğumuz ortam fazlasıyla karanlıktı ve Kartal'ın yüzünü çok fazla ayırt edemiyordum ama ayın vuran ışığı sayesinde iyi kötü öfkeli yüzünü görebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. "Çok yakındınız, benim kaldıramayacağım kadar yakındınız. Bana ağır, anladın mı?"

Kartal'ın yüzüme çarpan sıcak nefesi, kalbimi kıvrandırdı. Sanki bedenimde sıcaklık hiç olmamış gibi, Kartal'ın sıcaklığıyla can buluyormuşum gibi kıvrandırdı. "Kartal, Ekin'le dans..." Dediğimde cümlemin devamını dudaklarıma kapanan parmakları yüzünden getiremedim. "Adı, ağzına hiç yakışmıyor."

Kartal parmaklarını, dudaklarımin üzerinde belli belirsiz hareket ettirince yavaşça yutkundum ve uğuldamaya başlayan kulaklarımin hengâmesinde sesini zorlukla duydum. "Bu gece buraya sizi yan yana görmemek için gelmek istemiyordum ama..." Burnunu yanağıma yaklaştırıp kokumu içine çeker gibi nefes aldı. "Sana yenildim."

Kısa bir süre orada bekleyip burnunun rotasını tenime değdirmeden ağır ağır kulağıma çevirdi. "En güzel yenilgi uğruna katlanabileceğimi düşündüm..." Sesi git gide boğuklaştı. "Ama ağırlığı altında can çekiştım."

Hafif rüzgâr olmasına rağmen şiddetli bir rüzgâr esiyormuş gibi baştan ayağı titrediğimde Kartal'ın dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yaklaştı.

Dudaklarımın üzerindeki parmakları da direkt yüksek belli pantolonumun içine gizlediğım bıçak izine indi.

Yerini hiç sekmeden, nerede olduğunu biliyormuşçasına parmağını, karanlıkta yara izimin üzerine bastırdı. "Bu bıçak izini tenine kim bıraktı?"

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Artık hareketli bölümlere geçelim değil mi?

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum✂

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın☺

13. Bölüm "İlk Adım"

Şarkı: Can Ozan - Toprak Yağmura

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"İLK ADIM"

Neden cümlesini yarıda kestiğini ya da bu kadar gerilmesinin sebebini anlamamıştım. Aynı terslikte, "Kartal n'oluyoruz? Gerginliğinin sebebi ne?" Diye sorduğumda motosikletinin yanına gelmiştik.

Bileğimi, elinden kurtarır kurtarmaz Kartal bıkkınlıkla soludu."Gerginliğimin sebebi o çapsız!"

Bulunduğumuz ortam fazlasıyla karanlıktı ve Kartal'ın yüzünü çok fazla ayırt edemiyordum ama ayın vuran ışığı sayesinde iyi kötü öfkeli yüzünü görebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. "Çok yakındınız, benim kaldıramayacağım kadar yakındınız. Bana ağır, anladın mı?"

Kartal'ın yüzüme çarpan sıcak nefesi, kalbimi kıvrandırdı. Sanki bedenimde sıcaklık hiç olmamış gibi, Kartal'ın sıcaklığıyla can buluyormuşum gibi kıvrandırdı. "Kartal, Ekin'le dans..." Dediğimde cümlemin devamını dudaklarıma kapanan parmakları yüzünden getiremedim. "Adı, ağzına hiç yakışmıyor."

Kartal parmaklarını, dudaklarımin üzerinde belli belirsiz hareket ettirince yavaşça yutkundum ve uğuldamaya başlayan kulaklarımin hengâmesinde sesini zorlukla duydum. "Bu gece buraya sizi yan yana görmemek için gelmek istemiyordum ama..." Burnunu yanağıma yaklaştırıp kokumu içine çeker gibi nefes aldı. "Sana yenildim."

Kısa bir süre orada bekleyip burnunun rotasını tenime değdirmeden ağır ağır kulağıma çevirdi. "En güzel yenilgi uğruna katlanabileceğimi düşündüm..." Sesi git gide boğuklaştı. "Ama ağırlığı altında can çekiştim."

Hafif rüzgâr olmasına rağmen şiddetli bir rüzgâr esiyormuş gibi baştan aşağı titrediğimde Kartal'ın dudakları neredeyse kulağıma degecek kadar yaklaştı.

Dudaklarımın üzerindeki parmakları da direkt yüksek belli pantolonumun içine gizlediğim bıçak izine indi.

Yerini hiç sekmeden, nerede olduğunu biliyormuşçasına parmağını, karanlıkta yara izimin üzerine bastırdı. "Bu bıçak izini tenine kim bıraktı?"

Canım yanmamasına rağmen baskısından kurtulabilmek için istemsizce karnımı içime çektim. Üzerimde crop atlet vardı, karnım açıktaydı ama iz, pantolonumun düğmesinin hemen altındaydı ve onu daha önceden görmesi imkânsızdı.

Şu ana kadar Rüya dışında kimse izimi görmemiş, büyük bir özenle saklamayı başarmıştım.

Ama şimdi...

Öyle afallamış bir haldeydim ki resmen sesimi kaybetmiştim. Yine titriyordum ama bu defaki heyecandan değil korkudandı.

Bir şeyler söyleyebilmek için dudaklarımı araladım ama birbirine çarpan dişlerim yüzünden geri kapatmak zorunda kaldım.

Kartal da başını kulağımın dibinden çekerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Parmakları izimin üzerinden çoktan ayrılmıştı. O da konuşmuyordu, yüzünü tam olarak görmüyordum fakat cevap bekleyen bakışlarını yüzüme sabitlediğine emindim.

Lakin onun cevap beklemesi benim umurumda değildi. Asıl cevap bekleyen kişi bendim. Boğazımda belirmeye başlayan çılgı yutkunup sesimi güçlükle bulabildim ve titremesini umursamadan, "Sen o izi nereden biliyorsun?" Diye çıkıştım. "Yerini nasıl bilebilirsin?"

Yüksek çıkan ve hesap soran ses tonum, Kartal'ı şaşırtmış mıydı bilmiyorum ama beklediğimin aksine tereddütsüzce cevapladı sorumu. "Dans ederken sürekli açıldı, böyle bir yarayı gözden kaçırmam mümkün değil. Hele ki konu sensen, hiç değil. "

Tuttuğum nefesimi Kartal'a belli etmeden yavaşça geri üfledim. Öyle kötü ihtimaller geçmişti ki aklımdan... Bir tek dans ederken açılabilceği gelmemişti aklıma.

Dudaklarım elimde olmadan gülümseme isteğiyle kıvrıldı. Kendimi en kötüsüne hazırlamışken gözden kaçırdığım küçük ayrıntı, geceyi aydınlatan güneş gibi doğmuştu içime.

Elbette açılabilirdi. Özellikle de Ekin'in kucağına binip indiğim için izin gün yüzüne çıkma ihtimali fazlasıyla yüksekti.

Rahatlamış bir halde sıırtmaya devam ettiğimde Kartal'ın cevap beklediğini fark edince yüzümdeki gülümseme anında silindi ve içimi yepyeni bir korku sardı.

Bu soruya verecek cevabım yoktu!

Zaman kazanabilmek için, "Bıçak izi olduğundan nasıl emin konuşabiliyorsun?" Dedim ama Kartal yine net bir cevapla beni köşeye sıkıştırmayı başardı. "Şu ana kadar barlarda onlarca kavgaya şahit oldum. Çoğu bıçaklanmayla bitiyor. Yara izlerini iyi bilirim." Dedi ve parmaklarını çeneme yerleştirip yüzümü kendi yüzüne doğru iyice kaldırdı. "Sana kim zarar verdi?"

O kadar sesli yutkundum ki muhtemelen Kartal yutkunma sesimi duydu. Kalbim de ağzımda atıyordu. Panikle bir adım geriye atarak parmaklarından kurtuldum. "Hiç kimse." Dedim ve aklıma gelen ilk yalanı söyledim. "Babam kasaptı ve eve zaman zaman bıçaklarını getirirdi. Annem onları iyice temizledikten sonra geri götürürdü. O gün götürmemiş ve annem de götürdüğünü zannettiği için bıçakların yerde olup olmadığına dikkat etmemiş. Ben oyun oynarken bıçağın üzerine düşmüşüm."

Hayatımda söylediğim en soluksuz yalan buydu sanırım. Babam kasap falan değildi. Kasap olan eniştemdi ve bıçaklara takılıp düşen kuzenimdi ama onun ayağındaki parmakların tendonu kopmuştu. Ben sadece babalarımızı ve sonucu değiştirmiştım. Kartal'ın inanıp inanmadığını bilmiyordum ama inanmasa bile söyleyecek daha fazla bir yalanım yoktu.

Aslında yaraya yakından baksa yalanım anında ortaya çıkardı çünkü benim izim çocukluktan kalamayacak kadar tazeydi.

"O çapsız sana hiç şiddet uyguladı mı?"

Düşüncelerimden Kartal'ın nefret dolu sesiyle sıyrıldım. Bana inanmasını beklemiyordum ama yara izini Ekin'e bağlamasını da beklemiyordum. "Ekin mi?" Dedim ve başımı iki yana salladım. İşte bu soruya dürüstçe cevap verebilirdim. "Asla öyle biri değil o. Fiziksel anlamda kötü davranmadı hiç."

Kartal konuşmadı ama sert soluğunun sesi kulağıma kadar geldi. Bu defa onun duyamayacağı şekilde yutkundum. Ya yara iziyle ilgili ya da Ekin'le ilgili yeni bir şey diyecekti fakat onun konuşmasına fırsat kalmadan etrafı, korkumu en çıplak haliyle gün yüzüne çıkaracak siren sesleri sardı.

Polis siren sesleri ve karanlıkta kendini açıkça belli eden kırmızı mavi ışıklar yüzünden neredeyse feryat eden bir sesle, "Kartal." Dedim ve koluna sertçe yapıştım. "Polisler geldi." Sesim, cümlenin sonuna doğru kulak tırmalayacak kadar incelmışti.

Olmamalıydı. Özellikle de Kartal yara izimi sorgularken polis korkum yeniden gün yüzüne çıkmamalıydı.

Belki araba yarışlarına gelmişlerdi ama benim polislerin ortamından olabildiğince çabuk uzaklaşmam gerekiyordu. "Kartal, yarışmaya girmem çok riske girer." Söylediğim yalan boğazımda düğüm oluştursa da çaresizce çırpınmaya devam ettim. "Bütün hayatım biter. Bir şeyler yap."

Kartal sinirle, "Siktir! Bunlar da nereden çıktı şimdi?" Diye gürlediğinde bir an için tüm korkumu unutarak şaşkınlıkla ona baktım.

Çaresiz çırpınışlarım, belki de yara izimin sebebini öğrenememek Kartal'ı bu denli öfkelen-dirmişti. Öfkesinin nedenini maskeleye de dışa vurumu, yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu haykırıyordu.

"Ben böyle bir gecenin taa ..." Bir anda kolumu kavradı ve beni doğruca motosikletine yönlendirdi. "Atla."

Sorgulamayı bir kenara bırakıp titreyen bacaklarıma güçlükle komut vererek motosiklete bindim ve üzerimdeki ıslaklığı umursamadan Kartal'a sıkıca sarılıp yanağımı sırtına yasladım.

Kendimi güçsüz hissediyordum. Bunun sebebi saatlerce dans etmem değildi. Tek sebebi, hayatım boyunca bir korkak gibi en zamansız anlarda bile kaçacak olmam düşüncesi-ydi.

Kartal'ın bedeni gerginlikten o kadar kasılmıştı ki sarılmamla irkildi ve nefes dahi almıyormuş gibi kıpırdamadan öylece durdu. Sonra... Sonra derin bir nefes aldı. Yanağımla beraber kulağımda sırtına yastı olduğundan derin nefesinin ardındaki hafifçe titreyen nefesi, bana ulaştı.

Gözlerimi kapattım. Titreyen nefesi tenimi karıncalandırmıştı. Huzur mu vermişti yoksa acı mı? Anlayamadan Kartal, beni polislerden kaçırabilmek için gazı kökledi.

Kartal tozu dumana katarken benim tek yapabildiğim rüzgârda savrulan ıslak saçları-mın etkisinden kurtulabilmek için yüzümü tamamen onun sırtına gömmek oldu.

O ortamdan biraz uzaklaşmıştık ki Kartal motosikletini sağa çekip durdu ve motosikletten inip eline ensesine attığı gibi üzerindeki tişörtü teninden sıyrarak karşımda yarı çıplak kaldı.

Neden soyunmuştu bilmiyordum ama motosiklet farının aydınlattığı kaslı bedeninden gözlerimi ayıramıyordum. Gözlerimi ayırmak istiyordum fakat nutkum tutulmuş gibi asla kıpırdatamıyordum.

Bakışlarımı çıplak vücudundan ayıran, Kartal'ın başıma geçirdiği tişörtü oldu. "Evine geçtiğimizde beni daha rahat süzersin. Şimdi seni hasta etmeden ve yüz felci geçirtmeden götürmem lazım." Yüzüme doğru eğilip gözlerimizi aynı hizaya getirdi. "Göz ziyafetine kısa ara vereceğiz."

Kartal, dudaklarını kendini beğenmiş bir ifadeyle kıvrıp kaska uzanınca jeton anca düşmüş gibi aydınlanma yaşayıp kaşlarımı çattım. "Ben seni süzmedim ki sadece neden soyunduğunu çözmeye çalışıyordum."

Rahat bir tavırla kaskı başımdan geçirip edepsizce sırtıttı. "Sorabilirdin."

Ukalalığı, utanmama fırsat vermeyip zamansız öfkeyle doldurmuştu içimi.

Tişörtünün kollarını sertçe kollarımdan geçirip savunmaya geçtim. "Her gün soyunan adam görmüyorum. Beklemediğim için boş bulundum."

Kartal kaskı çenemin altında bağlamak için kayışlarına uzandı. "Sen iste ben sana her gün soyunurum."

Üşüdüğüm için mi yoksa Kartal'ın kayışlarımı bağlarken aynı zamanda çeneme uyguladığı hafif baskısından mı emin olamadığım ince bir sızı bedenimi yokladı. "Giyinik Kartal'ı tercih ederim."

Kartal benden uzaklaşsa da yüzündeki edepsiz ifadesi duruyordu. "Çok sıkıcı." Dedi ve yeniden motosikletine bindi. "Bu dediğini unutma."

İçimde yükselmeye başlayan ısıya engel olmaya çalıştım ama bu nafile bir çabadan ibaretti çünkü Kartal'ın çıplak ve pürüzsüz sırtına sarılacak olmam tüm bedenimi saran bir alevle harlanmama sebep olmuştu.

Amaçsızca başka yöne bakındım ve ellerimi kaldırıp sırtına yaklaştırdım ama olmuyordu. Bir türlü sarılacak cesareti bulamıyordum.

Zaman kazanabilmek için, "İyi de böyle motosiklet kullanamazsın. Eve varamadan polis çevirmesine takılırız." Dediğimde yüzüm de yanmaya başlamıştı.

Nasıl sarılacaktım?

Kartal, "Bu saatte bizi kimse görmez." Dedi ve benim arkadaki sarılıp sarılamama savaşıma son verdi.

Motosikletini öyle hızlı hareket ettirmişti ki sarılmak şöyle dursun resmen tırnaklarımı derisine geçirmiştim.

Kartal'ın bedeni buna yalnızca irkilerek tepki verdi. Alışmasıysa şaşırtacak derecede hızlıydı.

Yaklaşık yarım saat sonra evin önüne geldiğimizde motosikletten apar topar indim. Çıplak sırtıyla geçirdiğim yarım saat, şu ana kadar düşlemediğim bir dünyanın kapılarını aralamıştı ve o dünya hiç de masum değildi. Ayrıca üzerimdeki crop atletin ıslaklığı Kartal'ın tişörtünü de ıslatmıştı. Tişörtünü bu şekilde ona geri veremezdim.

Kartal'ın çıplak göğsüne bakmadan aceleyle apartmanı işaret edip, "Seni kimse görmeden eve çıkmalıyız. Tişörtünü kuruyunca vereceğim." Dedim ve bir şey demesine fırsat tanımadan apartmana ilerledim.

Kartal'ın arkamdan geldiğini adım seslerinden anlayabiliyordum. Ashında yanında yürümeyi tercih ederdim lakin yanındayken bakışlarımın çıplak bedenine kayacağını bildiğim için –hele ki o yarım saatten sonra- bundan itinayla kaçınmalıydım.

Hızlı hızlı merdivenleri tırmanıp kapının önüne gelince dünyam bir anda tepetaklak oldu ve başımdan aşağı bir kova kaynar su boca edildi. Evin anahtarları arabadaydı ve Rüya henüz eve gelmemişti. Avuç içimi alnıma çarparak Kartal'a döndüm. "Anahtar arabada kaldı."

Kartal'ın yüzünde herhangi bir canı sıkılmış ifade bekledim ya da yüzünü ekşitmesini... Fakat beklediğim gibi olmadı.

Ukala bir tavır takınarak, "Paspasınızın altında yedek anahtarınız yok mu yani?" Diye sorunca bakışlarımı, olmayan paspasa indirdim.

Beton zemine yüzümü buruşturup yeniden Kartal'a döndüm. "O ancak filmlerde olur, gerçek dünyada hırsız gerçeği var."

Kartal'la atışmak belki keyifliydi ama ben ıslakken ve o çıplakken gecenin bir saati daha fazla kapı önünde bekleyemezdik. Sevimli görünmek istercesine başımı hafifçe yana eğdim ve yumuşak bir sesle, "Telefonum da arabada kaldı, sen de Rüya'nın numarası var mı?" Diye

sordum ardından başımı eski konumuna getirdim. "Yoksa da ben ezbere biliyorum."

Kartal sanki ondan cevap beklemiyormuşum gibi sessiz kaldı ama bakışlarıyla yüzümün her bir zerresini tek tek izledi.

Tabii bu hareketi bana titreme olarak geri döndü ve direkt dudaklarıma vurdu. Dudaklarım titreyince Kartal'ın bakışları dudaklarıma kaydı.

Muhtemelen titremeyi yanlış anladı ve kaşları yavaşça çatıldı. "Üşüdün mü?"

Konuşmak yerine başımı olumsuzca salladım. Kartal da ciddi ifadesini bozmadan, "Kimseyi aramama gerek yok. Ben kapıyı açarım. Zaten emanet duruyor, üflesem açılacak." Deyince şaşkınlıkla ona baktım. "Kıracak mısın?" Ellerimi dehşete kapılmış gibi iki yana salladım. "Bütün apartmanı başımıza toplarsın, sakın."

Kartal'ın bedeni kapıyı kırmak için yeterince heybetliydi ve çok rahat kırabilirdi ama sorun saatin geç olmasıydı aynı zamanda başımıza toplanacak olan komşulardı.

Kartal'ın iç çekişleri kulaklarımı doldurduğunda yüzünü inceledim. Söylediklerim hoşuna gittiği için miydi yoksa bıkkınlıktan mıydı bilmiyorum ama Kartal merdivenlere doğru yöneldi. "Hemen geliyorum."

Anlaşılan ikisi de değildi. Daha mantıklı tepki beklediği içindi. Yanımdan uzaklaşınca kapıyı nasıl açacağını anlamış oldum.

Büyük ihtimalle motosikletinden alet edevat getirecekti.

Nitekim yanılmadım da... Çok geçmeden Kartal elinde tamir aletleriyle geri döndü.

Beni es geçerek kapı kilidinin önünde diz çöktü ve elindeki tornavidayı kilide soktu. "Avadanlıkta kapıyı açabilecek malzemelerim vardı."

Sesimi çıkarmayıp Kartal'ın kapıyı açmasını izlemeye başladım. Daha doğrusu o uğraştıkça sürekli gerilen kol kasını izledim. Bakışlarını kolundan ayıramazsam da işini, işin ehliymiş gibi yaptığı dikkatimden kaçmamıştı.

Uzun bir süre geçmeden Kartal kapıyı açınca hızına şaşırmak yerine, "Bardan vakit bulduğunda hırsızlık mı yaparsın?" Diye sordum.

Kartal ayağa kalktı ve kapının önünden çekilerek geçmeme izin verdi. Yüzünde de büyük bir iş becermenin gururu vardı. "İçinde

sahibi olmadığı evlere girmeyi tercih etmem."

"Aman ne büyük lütuf!"

Kartal gülümsemeye devam ederken içeriye girdim. Kartal da hemen peşimden içeri girmişti. Ona döndüm ve üzerimi işaret ettim. "Duşa girmem lazım."

Kartal'ın ağzı neredeyse kulaklarına varacak kadar genişledi. "O sırada benim ne yapmamı istersin?"

Yüzü ne kadar gülse de sesi arzuya kapılmışçasına boğuk çıkmıştı. Sözleri dalga geçer gibiydi ama tınısı tam tersiydi ve o tını, içimde sürekli gün yüzüne çıkmaya hazırlanan dürtülerimi yeniden harekete geçirmişti.

Hem onu hem de kendimi durdurmak istercesine, "Tişörtün kuruyana dek televizyon izle." Dedim ve odama gitmek için arkamı döndüm.

Kartal'ın da arkamdan güldüğüne emindim.

Hızlıca odama girip kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yasladım. Kalp atışlarım delirmiş gibi atıyordu ve bu iyiye işaret değildi. Resmen Kartal'a kapılıyordum. Belki de çoktan kapılmıştım, sadece bunu görmemekte direniyordum.

Kapıdan ayrılıp dolabımdan eşyalarımı aldım ve yeniden çıktım. İçeri girdiğimde Kartal'ı koltuğa oturmuş, elinde kumanda ile televizyon kanallarını gezerken gördüm.

Beni görür görmez, "Hâlâ girmemişsin." Deyince sol tarafımda kalan banyoyu işaret ettim. "Banyo orada, içeriden eşyalarımı aldım." Dedim. Neden ayrıntılı açıklama yapıyordum bilmiyordum.

Kartal da bana cevap vermek yerine bakışlarını televizyona çevirdi. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Televizyonda izlenecek hiçbir şey yok." Dudaklarına yeniden yerleştirdiği edepsiz gülüşle bana döndü. "Daha keyifli şeyler izlemek isterdim."

Yanında kalmamam ikimiz içinde en iyisiydi ama yüzündeki edepsiz gülüşünü bozmadan yanından ayrılmak istemiyordum. Aynı edepsiz gülüşle, "Avcunu yalarsın." Dedim ve adımlarımı banyoya çevirdim fakat Kartal bununla daha da eğlendi. "Ben seni kast etmemiştim ama sen her seferinde seni kast etmişim gibi davranıyorsun."

Adımlarımı durdurdum ve ona döndüm. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Ben mi davranıyorum?"

Kartal, "Evet." Dedi ve ayağa kalkarak yanıma gelmeye başladı. Tam karşımda durduğunda ilk tehlikeli sorusunu sordu. "Yalan mı?"

Yalan değildi ama buna sebep olan kendiydi. Gözlerimi kıstım. "Senin yüzünden olabilir mi acaba? Sürekli imalarda bulunuyorsun, benimle alay ediyorsun."

"Üzücü." Dedi Kartal ikinci tehlikeli hamlesiyle. "Alay ettiğimi düşünmen..." Sanki yanımda biri varmışçasına etrafı kontrol ettikten sonra karanlık gözlerini yüzüme çevirdi. "Hâlbuki hiç alay etmedim, ne hissediyorsam ya da ne istiyorsam onu direkt söyledim."

Yine aynısını yapıyordu. Yine kafamı karıştırıyordu ama ben dürüst mü değil mi hâlâ çözemiyordum.

Belki de tüm imalardan sıyrılmış gerçek adımı bekliyordum.

Bu defa sessiz kalan taraf ben oldum ve sessizce arkamı dönüp banyoya girdim.

Hayatıma giren ilk erkek babamdı. Şiddet yanlısı, zorba bir adamdı. Babam dışında hayatıma, üniversiteye kadar hiç erkek girmemişti. Okula bile zorluklarla gidiyordum. Biriyle ilişki yaşayacak cesaretim, babam yüzünden yoktu. Lisede bir iki girişimim olsa da evden çıkamamam, okuldayken de duyulup babamın kulağına gidecek korkusundan dolayı başlamadan bitmişti.

Bir kuş kafesinde gibiydim sanki. Neyse ki üniversiteye başlamadan hemen önce annemle bizi terk etmişti. Hayatımda ilk kez özgür kalmıştım. Babamdan gizli ettiğim danslarımı korkusuzca yapabiliyordum.

Üniversiteye başlar başlamaz da ilk işim dans kulübüne kayıt yaptırmak olmuştu. Ekin de o şekilde hayatıma girmişti ama onu asla sevgili gözüyle görmemiştim.

Sadece dans tutkumu bir arada gerçekleştirmekten zevk aldığım kişiydi benim için.

Zaten onu tanımamın üzerinden çok geçmemişti ki annem hastalanıp ölmüştü ve dünyam bir anda başıma yıkılmıştı.

Kendimi toparlamam yıllarımı almıştı. Dans beni yeniden ayağa kaldırırken toparlanmaya çalıştığım sırada Ekin hayatıma sevgili olarak girmişti. Onun ilgisizliğini, kendimi değersiz hissettirmelerini bile belki de toparlanma aşamasında olduğum için anlamamıştım.

Ekin beni hiç arzulamamış, beni savunmamış, ihtiyacım olduğunda asla yanımda olmamıştı. Elimi uzattığımda beni ayağa kaldırmamıştı.

Bana kendimi güzel, önemli, değerli hissettirmemişti. Kadın olduğumu hissettirmemişti. Zamansız gülümsetmemişti.

Ve ben tüm bunları Kartal hayatıma girinceye kadar anlamamıştım bile.

Hiç ummadığım bir anda hayatıma yeni giren bu adam dünyanın merkezine yerleşerek en ihtiyacım olduğu anlarda yardım etmiş, kadın olduğumu hatırlatmış, güvende ve huzurlu hissettirerek zamansız gülümsetmişti.

Ve ben şimdi, bu hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Bocalamaktan, hayal kırıklığına uğramaktan çok korkuyordum.

Düşüncelerimin eşliğinde üzerimdeki eşyalardan kurtulup banyoya girdim. Kartal'ın tişörtünü de kuruması için bir kenara bıraktım. Ashında saç kurutma makinesiyle çok rahat kurutup geri verebilirdim ama biraz daha benimle kalması için o ayrıntıyı itinayla atladım.

Duştan oyalanmadan çıkıp hızlıca giyindikten sonra başıma sardığım havluyla çıktığımda Kartal'ı yeniden televizyon karşısında gördüm. Bu defa bakışları pür dikkatti ve bir filme takılmışa benziyordu.

Beni görmesiyle baştan aşağı süzmesi aynı anda oldu ve yüzümde kısa bir an oyalandıktan sonra ayağa kalktı. "Yüzün." Yanıma gelip parmaklarını çenemin altına yerleştirerek kendine doğru kaldırdı. "Makyajsızken fazla kırılgan duruyor."

Buruk bir tebessüm ettim. "İltifat etmeye mi çalışıyorsun?"

Kartal'ın dudaklarındaki tebessüm de yarım kaldı. "Yüzünü böyleyken daha çok sevdim."

Kartal, yoğun bakışlarını gözlerimden ayırmadan başını yana eğdiğinde içimi çekmeden duramadım. Beni öpecek miydi yoksa yeniden oyun mu oynayacaktı bilmiyordum ama her ne yaparsa yaptığı şekilde karşılık verecektim.

Destek almak istercesine parmaklarımı kollarına sardığımda Kartal da yüzünü bana iyice yakınlaştırdı ve o an her şey çok ani oldu. Kapı açıldı ve içeriye Rüya önde Ekin, Yamaç ve Gökhan arkasında girdi. Benimse tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak oldu.

Kartal'ın üstü çıplak, benimse başımda saç havlusu vardı ve bedenlerimiz birbirimizle öpüşecek kadar yakındı.

Resmen basılmıştık.

"Ups!" Rüya'nın sesiyle gözlerimi araladığımda dördünün de oldukları yerde durduklarını lakin Ekin'in, Yamaç'ın ve Gökhan'ın kaşlarının çatıldığını gördüm. Rüya da gülmekle gülmemek arasında gidip geliyordu.

Kendimizi aklama ihtiyaçı içinde, "Kartal'ın tişörtü ıslaktı, kurumasını..." Dedim fakat Kartal tok bir sesle araya girip aklama çabamı gereksiz bularak bitirdi. Bakışlarının odağı yalnızca Ekin'di. "Sizi hemen beklemiyorduk."

Ekin sinirle gülümsedi. "Bir dahakine gelmeden önce haber veririz, ne dersin?"

"İsabet olur."

Ortam, bir anda elle tutulur bir şekilde gerilmişti ve benim acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ayrıca Ekin, Yamaç ile Gökhan da ıslaktı ve neden kendi evlerinin yerine benim evimdeydiler onu da anlamış değildim. "Polise yakalanmadınız değil mi?"

Rüya, "Hayır kaçmayı başardık." Dediğinde araya Ekin girdi.

Benimle konuşuyordu ama onun da bakışları Kartal'ın üzerindeydi. "Seni merak ettik liderim. Malum orada göremeyince iyi misin diye kontrole geldik."

Kartal'ın eli çevik bir hareketle belimi sardı ve beni kendine doğru çekti. "Benim yanımdaydı. Benim yanımdayken de hiçbir yerde olmadığı kadar güvende."

Kartal'ın eli belimdeyken küçük bir nefes verdim. Ekin'in de bakışları Kartal'ın eline inmişti.

Hissettiğim gerginlikten dolayı karman çorman olmuşum. Sıcak basıyor, heyecan basıyor, panik basıyor, her an patlayacak saatli bombanın yanımdaymışım gibi nefesim daralıyordu.

Rüya hislerimi anlamışçasına erkeklere döndü. "Gördüğünüz gibi Metis iyi ve güvende olduğuna göre siz de bir an önce duş alsanız iyi olacak. Her gün yapmak zorunda olduğumuz dans provaları var, kimsenin hasta olmasını istemeyiz."

Rüya o kadar yapmacık bir sesle konuşuyordu ki iyiliklerini istermiş gibi görünürken aslında onları evden kovuyormuş gibi görünüyordu. Tabii bu tavrı sadece Ekin'e karşıydı. Gökhan'ı sever, Yamaç'a sinir olsa bile severdi ama Ekin'i en başından beri içi almadığı için onu kapı dışı etmekten zevk aldığına emindim.

Ekin ve Gökhan mesajı almış gibi arkasını dönüp kapıya ilerlediğinde Yamaç, "Sen de daha fazla üzerin ıslak durma." Dedi tuhaf bir ses tonuyla. "Hem sabah seninle ufak bir işim var. Seni almaya geleceğim."

Rüya merakla, "Nereye?" Diye sordu.

Yamaç, Kartal ile bana kısa bir bakış atıp yeniden Rüya'ya döndü. "Sabah öğrenirsin."

Rüya başını sallayınca Yamaç da kapıya ilerledi. Onlar odadan çıkar çıkmaz Rüya'dan daha sonra Yamaç'ın onu nereye götüreceğini öğreneceğim için merakımı ikinci plana atarak Kartal'a döndüm ve sinirle, "Bizi yanlış anladılar. Düzeltecektim senin yüzünden düzeltemedim." Diye çıktım.

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan, "Düzeltmene gerek yok, bundan sonra herkes yerini bilsin." Dediğinde Rüya içeri girdi.

Resmen ağzı kulaklarındaydı muhtemelen Kartal'la aramızda bir şeylerin başladığını düşünüyordu. "Hoş geldin Kartal az önce diyemedim kusura bakma." Diyerek bana döndü. "Ben odama gidiyorum, siz keyfinize bakın."

Rüya'ya imalı bir batış atıp, "Kartal da tişörtü kuruyunca gidecekti." Dedim ama Kartal, "Tişörtün kurumasına gerek yok. Sizin için yorucu bir geceydi. Rüya da rahat hareket etsin." Deyince aslında Rüya'nın rahat rahat duşa girmesi için gitmek istediğini anlamıştım.

Haklıydı da... Rüya'yı öylece bekletmeye hakkımız yoktu. Kartal'ın sözlerinin üzerine söyleyebilecek lafım olmadığı için sessizce onu onaylayıp banyoya ilerledim.

Yeniden odaya döndüğümde Rüya'nın ortadan kaybolduğunu gördüm. Anlaşılan banyoya girmek için odasından eşyalarını almaya gitmişti.

Kartal'a tişörtünü uzatıp, "Teşekkür ederim." Dedim elimde olmayan buruk bir sesle. Burukluğumun sebebi Kartal'ın giyinecek olmasıydı. Neye üzüldüğümü idrak edince alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum.

Kartal içimdeki kargaşadan habersiz tişörtünü alıp giyindiğinde göz ziyafetim de bitmiş oldu. "Yarın seni aynı saatte almaya gelirim."

"İtiraz etmem işe yarayacak mı?"

Kartal çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır." Dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Kapının yanına geldiğimizde Kartal kapıyı tutup kısaca inceledikten sonra keyifsiz bir sesle, "Kapının en kısa zamanda değişmesi gerekiyor. Özellikle de iki kadının yaşadığı bir ev için asla güvenli değil." Dedi.

"Biliyorum." Dedim ve kapı eşiğine sırtımı yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ama ev sahibimiz ne yazık ki umursamıyor."

Kartal'ın kaşı soru sorarcasına kavislendi. "Neden?"

"Çünkü parası gidecek. Parayı çok seven bir adam. Biz de bizi evden çıkarmaması için bir şey demedik." Hafifçe omzumu silktim. "Kısacası insanlar, çaresizlikleri kullanmayı çok sever."

Kartal bir şey demedi sadece söylediğimi doğru bulduğunu belli edercesine başını sallayıp saçlarımdaki havluyu işaret etti. "Hasta olmanı istemiyorum, bir an önce kurut."

Kartal'ın gözlerinde parlayan ışık tenime işlerken istemsizce alaya vurdum. "Barda tek başına çalışmaktan mı korkuyorsun?"

Sanki Kartal'ın çok işine yarıyormuşum gibi... Ağzıma vurmamak için göğsümde birleştirdiğim kollarımı sıktım.

Neden Kartal'ın karşısında bu kadar aptallaşıyordum? Neden asıl söylemek istediklerimi değil de en olmayacak şeyleri söyleyip duruyordum? Bir türlü anlamıyordum.

Kartal'a belli etmeden küçük bir nefes verdiğimde Kartal da alay eder gibi -ki oldukça yerindeydi- güldü ve kapıdan çıktı.

Kartal gözden kaybolunca içimi çekip kapıyı kapattım ve arkamı dönmeden önce arkamda Rüya'nın olabileceği ihtimaliyle kendimi korkmamaya hazırladım.

Nitekim tahmin ettiğim gibi Rüya arkamdaydı ve yüzü, şekeri alınmış çocuk gibiydi. "Yine öpüşmediniz."

Bıkkınlıkla soluyup içeri geçtim. "Rüya biz neden Kartal'la öpüşelim?"

Rüya şaşkınlıkla, "E sevgili olmadınız mı?" Diye sorunca direkt karşı çıktım. "Elbette olmadık, olmak gibi bir niyetimiz yok."

"Ama biz içeri girdiğimizde neredeyse öpüşüyordunuz."

Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Öyle çok yanıyordlardı ki beni ele vermeleri an meselesiydi. "Yok öyle bir şey." Diyerek gözlerimi kaçırdım. "Konuşuyorduk, siz yanlış anladınız."

Rüya bana inanmadığını belli edercesine gülümsedi. "Yanlış mı anladık? Kartal yarı çıplaktı ve ağızlarınız neredeyse birbirine değmek

üzereydi." Yüzünü birden zafer kazanmış gibi bir ifade kapladı. "Ama Ekin'e çok iyi oldu."

Ekin umurumda değildi, tek derdim kendimi aklamaktı. Bakışlarımı yeniden ona çevirip savunmaya geçtim. "Tişörtü benim yüzümden ıslandı. Kurumaya bıraktığımız için yarı çıplaktı. Boşuna hevesleniyorsun, Kartal benim arkadaşım. Siz geldiğinizde sohbet ediyorduk."

Rüya gözlerini kısarak, "Biz de Yamaç'la arkadaşız ama onunla konuşurken ağızlarımız hiç bu kadar yakınlaşmadı ya da Gökhan'la veya Eren'le..."

Küçük bir nefes verdim. Yamaç konusuyla Kartal mevzusunu geçiştirebilirdim. "Sahi Yamaç seni nereye götürecekmiş, giderken bir şey dedi mi? Bana biraz tuhaf geldi."

Rüya merakla, "Ne gibi tuhaf?" Diye sorunca rahatlayarak nefesimi üfledim. Konu benim üzerimden nihayet sapmıştı. "Yamaç fazla yakın davranmıyor mu sana son günlerde?"

"Yoo." Dedi Rüya ama söylediğimi içinden tartıyormuş gibi bir ifadeye büründü yüzü. Galiba Yamaç'ın yakın olup olmadığını düşünüyordu.

"Bana öyle geldi, fazla ilgili gibi."

Rüya'yı düşünceleriyle baş başa bırakıp kurutma makinesini almak için banyoya yöneldiğimde Rüya önümü kesti. "Nasıl fazla ilgili?"

Şeytani bir gülüş yerleşti dudaklarıma. İmalarda bulunmak, bulunulan kişi sen olmadığın sürece gayet güzelmiş. "Bakıyorum bu durum senin de ilgini çekti."

"Evet, merak ettirdin çünkü."

Her ne kadar imalar zevk verse de uzatmaya niyetim yoktu. Yamaç konusunda aklımdan geçenleri bir çırpıda söyledim. "Bence Yamaç senden hoşlanıyor."

Rüya önce boş boş yüzüme baktı sonra dünyanın en saçma cümlesini duyuyormuş gibi gülmeye başladı. "Yamaç mı? Onun tek derdi, beni nasıl gıcık edebilirim onun planlarını düşünmek. Ötesi yok."

Omzumu silkip, "Sen öyle san." Dedim ve banyodan kurutma makinesini aldığım gibi odama geçtim.

Bir an önce saçlarımı kurutup yatmak ve bu geceyi düşünmek istiyordum.

Kartal'ın bu gece söylediği her cümleyi tek tek yeniden anımsamak

istiyordum. Anımsadıkça dudaklarıma yerleşecek olan zamansız gülümsemeyle gözlerimi kapatmak istiyordum.

Ertesi gün telefon sesiyle gözlerimi araladığımda saat öğleni geçmişti.

Uyku sersemliğiyle arayana baktım ve arayanın ismini görünce yattığım yerden bir ok gibi fırladım.

Ev sahibimiz arıyordu. Ev kirasını istemek dışında bizi araması görülüş şey değildi. Kesinlikle bir sorun vardı. Belki de evden çıkmamızı isteyecekti.

Panikle telefonu açıp, "Efendim." Dediğimde ev sahibinin sesi duyuldu. "Kızım evde misiniz? Kapı için ölçü almaya geleceğiz."

Uyku sersemliği ve panik beynimi o kadar uyuşturmuştu ki bir anlığına ne kapısından bahsettiğini anlamamıştım.

Ta ki aklıma Kartal gelene dek...

Her ne kadar ev sahibimin adını dahi bilmesede aylardır değişmeyen kapı, Kartal'la konuştuğumuz gecenin sabahına değişmesi pek tesadüf gibi durmuyordu.

Ev sahibine, "Evdeyiz." Diyerek telefonu kapattım ve direkt Kartal'ı aradım.

Kartal telefonu açar açmaz, "Kartal ev sahibimle mi görüştün?" Diye çıkışınca Kartal'ın keyifli sesi kulaklarımı doldurdu. "İşte günüm şimdi aydınlandı."

Kartal'ın görmemesine rağmen öfkeyle elimi savurdum. "Dalga geçmeyi bırak. Adam az önce aradı ve ölçü almak için geleceklerini söyledi. Tam da dün gece bunu konuşmuşken tesadüf olamayacak kadar absürt."

"Zeki yanına ayrıca hayranlık duyuyorum."

Bıkkınlıkla, "Kartal!" Deyince Kartal gülümseyerek, "Ev sahibinle görüştüm." Dedi.

Panikle, "Ona ne dedin, korkuttun mu yoksa?" Diye sorunca Kartal iyice keyiflendi. "Kapıyı yaptırmazsa evindeki en uygun kapıyı sökeceğimi ve sizin kapınızla yer değiştireceğimi söyledim."

O kadar rahat bir ifadeyle söylemişti ki bunu, gülmek istesem de kendimi zor tuttum. "Senin yüzünden evsiz kalabiliriz. O adam manyağın teki. Ben de tehdit etmesini bilirdim ama işin sonunda evsiz kalmak vardı."

"Merak etme kalmayacaksınız. Onun da gönlü sizin güvensiz bir evde oturmanıza razı olmadı ve bana hak verdi." Dediğinde sesindeki

az önceki keyif gitmiş ve buz gibi bir ifade yerleşmişti.

Tuhaf bir şekilde ürperdiğimi hissettim. "Sen ev sahibimin kim olduğunu nasıl öğrendin?"

"Arkadaşlar sağ olsun. Bana bir tek onu ziyaret etmek düştü."

Anlaşılan daha fazla bilgi alamayacaktım. Telefonu kapatmadan önce teşekkür edip etmemek konusunda kararsız kalsam da sonunda, "Burnunu sokmasan iyiydi. Keşke önce bana söyleseydin. Akşama görüşürüz." Diyerek telefonu kapattım ve yeniden yatağa uzandım.

Bana sormadan hareket etmesine hem bozulmuştum hem de güvenliğimle ilgilenmesi, garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

Akşamüzeri Kartal beni almaya geldiğinde koşarak merdivenleri indim.

Dans provası yüzünden zar zor yetişebilmişim. Dans provası da aldığımız parayı paylaşma ve Rüya ile Yamaç'ın gecikmesinden dolayı geç başlamıştı.

Nerede olduklarını o an için öğrenemesem de prova bitiminde Yamaç'ın tekne kiraladığını ve akşama kadar teknede kaldıklarını, son olarak da boğazda yemek yediklerini öğrenmişim. Yamaç'ın bunu yapma sebebini ise Rüya mezuniyet hediyesi olarak açıklamıştı.

Rüya tüm bunlar için heyecanlanmamış gibi görünse de aslında heyecanlandığını yüz ifadesinden açıkça anlamışım.

Yamaç için Rüya'nın farklı olduğunu en başından beri hissediyordum ve bugünkü hediyesi, düşüncelerimi haklı çıkarmaya yetmişti.

Hissedemeyen Rüya'ydı ama bugünden sonra hissedeceğine emindim. Öyle ki bugünkü provadaki uyumları, diğerlerinin bile dikkatini çekecek kadar büyüleyiciydi.

Rüya ilk kez Yamaç'ın akımına bırakmıştı kendini.

Düşüncelerimin eşliğinde aşağı indiğimde Kartal'ı yine siyahlar içinde buldum. Garip bir şekilde bu siyah görüntüsü eskisi kadar soğuk ve gizemli gelmiyordu. Gizemli yanını korumaya devam etse de artık sıcak ve alışılmış geliyordu.

"Keyifli duruyorsun." Kartal dudaklarıma baktığında gülümsediğimin farkında bile değildim.

Topu Rüya'ya atmak isteyerek, "Rüya'nın, Enes'i tamamen bitirmesine seviniyorum." Dedim. "Evet ayrılmışlardı ama bence bugün aklından da kalbinden de tamamen sildi."

"Her ayrılık aklından ve kalbinden her zaman silinmemesi mi demek?"

Kartal'ın ses tonundaki karamsarlık rahatsız hissetmeme sebep oldu. Kartal'a olan duygularımı, kendime itiraf etmem gerektiğinin farkındaydım. Kimseye hissetmediğim gibi hissediyordum ve bundan daha fazla kaçmam sadece kendimi kandırmaya girerdi.

Duygularımı kabullenişimin hissiyatıyla Ekin konusunda beni yanlış anlamasını istemediğim için, "Daha önce hiç deneyimlemedim. Bu soruna cevap verecek kişi ben değilim." Dedim ellerimi iki yana açarak.

Cevabımın yeterli olmasını umarak gözlerinin içine baktım. Kartal'ın dudakları, küçük bir gülümsemeyle aydınlandı ve elindeki kaskı bana uzattı. "Bu gece her zamankinden kalabalık olacak hazır mısın?"

Kaskı uzanıp yavaşça başımdan geçirdiğimde neden kalabalık olacağını kendimce çözebilmiş değildim. "Bu gecenin ne özelliği var?"

"Bir nevi denetleme gecesi."

Kartal'ın ne dediğini anlamıyordum ama irkilmemi fark ettiğini yüzünün ifadesinden anlamıştım.

Beni rahatlatmak istercesine, "Polis baskını değil." Dedi ve cümlenin devamını, "Şimdilik." Diyerek bitirdi.

Eninde sonunda bara baskın yapılacağını biliyordum. Tek dileğim Enes gelene kadar olmamasıydı. Enes geldikten sonra işten çıkacaktım ve... Düşüncelerimi keskin bir bıçak gibi kesen korku, aynı zamanda nefesimi de kesti.

Enes geldiğinde Kartal'la çalışamayacaktım ve onunla vakit geçirebilme sebebim olan tek yerden ayrılmak zorunda kalacaktım.

O işe girmemek için kendime türlü bahaneler sayarken şimdi geldiğim nokta, göğsüme kısılcını bırakacak kadar güçlüydü. Kartal'ın yanından ayrılmak istemiyordum.

İçimde beliren yepyeni korkuya bedenim, içime yayılan öfke dalgasıyla karşılık verdiğinde Kartal'ın şüpheli sesini duydum. "Ama olsa bile nasıl ki o gece, yarışmana etki etmediyse yine aynı şekilde etmeyecek."

İçimdeki öfke, zihnime kontrolüm dışında talimat verdi ve dudaklarım, "Etmeyecek öyle mi? O yüzden mi o gece balkonumun altına..." Diye hareket etti.

Ağızımdan çıkanı kulaklarım duyduğunda ise dudaklarıma güçlükle hâkim olup daha fazla hareket etmemesi için birbirine bastırdım.

Gözlerim de söylememem gereken bir şeyi söylemiş olmamın dehşetiyle kocaman açılmıştı.

Kartal'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı ve aynı şaşkınlıkla dudakları da hafifçe aralandı fakat şaşkınlığı çok uzun sürmedi. Kaşlarını olabildiğince çattığında o an gözlerinden simsiyah bir ışık geçtiğine yemin edebilirdim. "Balkonun altına ne?"

Ne söyleyebilirdim ki? Derin bir nefes alarak kendime zaman tanıdım ve ardı ardına o kadar çok yalan düşündüm ki lakin hiçbir mantıklı bir yola çıkmıyordu.

Sonunda, "Bu biraz karışık bir mesele." Dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Belki bir gün anlatırım."

Kartal bu durumu daha önceden çözmüş olduğunu belli eden bir bakışla, "Polis korkunun altında çok başka bir şey var değil mi? O yüzden dün gece diğerleri yakalanmayı hafife alırken sen alamadın. Delirmiş gibiydin." Dedi ve haddinden fazla sıcak olan büyük elleri, ellerimi avucunun içine hapsetti. "Seni rahatsız eden bir şey ya da birileri mi var?"

Dünya mı tepetaklak oluyordu yoksa midem, gerçeğin etkisinden mi kusmak istiyordu bilmiyordum ama ağızımdaki acı tat biraz sonra Kartal'ın ayaklarına doğru kusacağımı söylüyordu.

Ellerimi usulca ellerinin arasından kurtarıp motosikletine bindim. Sesime de olabildiğince alay katıp, "Çok fazla film izliyorsun." Dedim. "Yok öyle bir şey."

Kartal'ın bakışlarının beni delip geçmesine izin verirken tek yaptığım sessiz kalmak oldu. Bana inanmadığını, daha fazlasını istediğini bariz bir şekilde görebiliyordum.

Tek gördüğüm o da değildi. Yeni yeni kabullendiğim hislerime aslında dur demem gerektiğini de görebiliyordum çünkü Kartal'la benim bir geleceğim olamazdı. Onu bile bile sonu olmayan cehennem ateşine atamazdım. Ekin'leyken böyle bir durumun farkında dahi değildim ama Kartal olmazdı. Tehlikelerle bezenmiş dünyama girmesine izin veremezdim.

Kartal zihnimi okuyormuşçasına yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi ve motosikletine binip doğruca bara sürdü.

Bara geldiğimizde aramıza garip bir sessizlik çökmüş gibi konuşmadan personel odasına girdik.

Kartal da bu defa sessizliği bozmak için uğraşmıyordu ya da beni terleten yakınlıklarından uzak duruyordu.

Hatta personel odasından bile bir şey söylemeden alelacele çıkmıştı.

Bu durum gece boyunca da devam etti. İş dışında konuşmadı desem yeriidi.

Yalnız dikkatimi çeken barda olağan dışı takım elbiseli adamların olmasıydı. Kim olduklarını bilmiyordum ama Kartal'ın dediği denetim için burada olduklarını anlamıştım.

Dikkatimden kaçmayan diğer olay ise Kartal'ın adamlara olan tavırlarıydı. Rahatsız mı değil miydi emin olamıyordum ama doğru olmayan bir şeylerin olduğunu Kartal'ın gergin bedeninden yayılan sıcaklıkla iliklerime kadar hissedebiliyordum.

İşten çıkıp eve geldiğimizde Kartal kapıyı görebilmek için benimle birlikte yukarı geldi.

Bar boyunca gergin duran bedeni sanki dışarı çıktığımızda gevşemişti. En azından bedeninin, kollarımın arasındayken gevşediğini rahatça hissetmişim.

Kartal kapıyı inceledikten sonra memnun bir şekilde sırtıttı. "Güzel, artık güvenli."

"Bunun için sana teşekkür mü etmem gerekiyor?" Sorduğum soruyla Kartal'ın bedeni bana döndü ve o an, yaslandığım duvarla bedeni arasında sıkışıp kaldım.

Sıkışmanın, sıcak etkisini zihnimden silmek istercesine, "Bana ikinci iyiliğin." Dedim. "Önce polislerden şimdi de hırsızlardan korudun."

Polis konusuna değinmek istemesem de sıcaklığın etkisiyle ağzımdan kaçmıştı. Neyse ki Kartal üzerinde durmadı. Belki de durmaması gerektiğinin farkına vardığı için durmadı.

"Seni hırsızdan korudum ama kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Sesindeki garip boğukluğu umursamadan tedirginlikle gözlerimi kırıştırdım. "Yoksa evine hırsız mı girdi?"

Evine hırsız girmesi çok olasıydı çünkü bütün gece barda olduğu için evi sabaha kadar boştu. "Bir şey çalmış mı?"

Kartal gülümsedi ve gülümsemesi, dehşet verecek kadar muazzam bir görüntü sergiledi. "Evet, girdi ve çaldı."

Sözlerinin korkunçluğuyla gözlerim kocaman açıldı ve açık kalan ağzımı parmaklarımla örttüm. "Polise gittin mi? Parmak izi falan alırlardı. Ne çalmış, çok mu değerli?"

Kartal sebebini bilmediğim bir şekilde hâlâ gülüyordu ve aramızdaki mesafeyi hava bile giremeyecek boyuta getirmişti. "Çok değerli."

Hem şaşırmış hem de üzülmüştüm ama Kartal'ın gülüyor olması kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. Paniğim, karanlığa gömülmüşçesine yok olurken huysuz bir sesle, "Komik olan ne? Anlaşılan hırsız seni de çarpmış." Dedim.

Kartal gülümsemesini bozmadan başını salladı. "Fena çarptı hem de." Nefesini arzu dolu bir ses eşliğinde dudaklarımın üzerine bıraktı. "Çarpıldım."

Yakınlığının verdiği sıcaklıkla beynim de dahil tüm uzuvlarım erime noktasına gelse de dakikalardır gerçek hırsızdan bahsetmediğini son anda idrak ettim. Bedenim, başımı hafifçe yana eğerek tepki verdi. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ama resmen öpmesi için kıvranıyordum.

Zihnimin gerisinde sürekli cirit atan *Kartal'ı tehlikeli dünyaya atamam düşünceleri*, onun yoğun bakışları ve sıcak nefesi karşısında beni geçici olarak terk etti. İstemsizce dudaklarımı ıslatıp, "Ondan mı adım atamıyorsun?" Diye fısıldadım.

Böyle soru sorma cesaretimin nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama garip olan, bunun pişmanlığını yaşamıyor olmamdı.

Kartal da cesaretime şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı sonra hayran olmuşçasına bakışlarını derinleştirdi. "Seni bekliyorum."

"Beni mi?" Diye sorarken kalbimin ağzımdan fırlamasından korktum. "Sen ne istediğini bilmiyor musun?"

Kartal dudaklarıma biraz daha yaklaşıp ıslak dudaklarıma baktı. "Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum."

Titreyen dizlerimin bana ihanet edeceği ihtimaliyle terli avuç içlerimi arkamdaki duvara yasladım. Dudaklarımızın arasında o kadar küçük bir mesafe vardı ki değmesi an meselesiydi. Belki de ilk kez bu kadar ağızlarımızın içindeydik.

Sesimin güçlü çıkmasını istememe rağmen dudaklarımı araladığımda sesim, bir kez daha fısıltı şeklinde çıktı. "Madem biliyorsun, seni durduran ne?"

Kartal dudaklarıma yakınlığını korusa da koyu gözleri tehlikeli bir arzuyla gözlerime tırmandı. "Sensin..." Onun da sesi fısıltı şeklindeydi ve boğuk tutkusu baş döndürücüydü. "Beni istediğinden emin olduğun an... Bunu hissettiğim an, beni hiç kimse durduramayacak. Sen bile..."

Gözlerimdeki bakışları, dudaklarıma indi ve öpmesi için aralanan dudaklarıma gülümseyerek baktı ardından dudaklarını, iki dudağımın birleştiği çizgiye bastırdı.

Dudaklarının çoğunluğunu yanağımda hissetsem de ağız kenarımdaki varlığı nefesimi kesti.

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Kartal, Metis'i ucundan da olsa öptü asdfjkl

Aslında bu öpücüğünün mesajı, ben seni istiyorum ve sen, bu öpücükten sonra duygularından artık emin ol anlamındaydı.

Adam yakında yalvaracak sev beni diye 😊

Kartal neredeyse en başından beri Metis'e yürüdü değil koştu asdfjkl ve Metis hep kaçtı. Ya gerçekten anlamadı ya da emin olamadığı için salağa yattı.

Kartal da bunların bilincinde. Metis'i istiyor ama Metis emin olamadığı için büyük adımını bekletiyor.

Kartal'ın da ağızından okumayı isterdiniz değil mi 😊

Neyse çok uzattım.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤍

14. Bölüm "Siyah Giyen Adamlar"

Kapağımız nasıl olmuş ☞

Şarkı: Sertab Erener - Bu böyle

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"SİYAH GİYEN ADAMLAR"

Yakınlığının verdiği sıcaklıkla beynim de dâhil tüm uzuvlarım erime noktasına gelse de dakikalardır gerçek hırsızdan bahsetmediğini son anda idrak ettim.

Bedenim, başımı hafifçe yana eğerek tepki verdi. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ama resmen öpmesi için kıvranıyordum.

Zihnimin gerisinde sürekli cirit atan *Kartal'ı tehlikeli dünyaya atamam* düşünceleri, onun yoğun bakışları ve sıcak nefesi karşısında beni geçici olarak terk etti. İstemsizce dudaklarımı ıslatıp, "Ondan mı adım atamıyorsun?" Diye fısıldadım.

Böyle soru sorma cesaretimin nereden geldiği konusunda fikrim yoktu ve garip olan, bunun pişmanlığını yaşamıyor olmamdı.

Kartal da cesaretime şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı sonra hayran olmuşçasına bakışlarını derinleştirdi. "Seni bekliyorum."

"Beni mi?" Diye sorarken kalbimin ağzımdan fırlamasından korktum. "Sen ne istediğini bilmiyor musun?"

Kartal dudaklarıma biraz daha yaklaşıp ıslak dudaklarıma baktı. "Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum."

Titreyen dizlerimin bana ihanet edeceği ihtimaliyle terli avuç içlerimi arkamdaki duvara yasladım. Dudaklarımızın arasında o kadar küçük bir mesafe vardı ki değmesi an meselesiydi. Belki de ilk kez bu kadar ağızlarımızın içindeydik.

Sesimin güçlü çıkmasını istesem de dudaklarımı araladığımda sesim bir kez daha fısıltı şeklinde çıktı. "Madem biliyorsun, seni durduran ne?"

Kartal dudaklarıma yakınlığını korumasına rağmen koyu gözleri tehlikeli bir arzuyla gözlerime tırmandı. "Sensin..." Onun da sesi fısıltı şeklindeydi ve boğuk tutkusu baş döndürücüydü. "Beni istediğinden

emin olduğun an... Bunu hissettiğim an, hiç kimse beni durduramayacak. Sen bile..."

Gözlerimdeki bakışları, dudaklarıma indi ve öpmesi için aralanan dudaklarıma gülümseyerek baktı ardından dudaklarını, iki dudağımanın birleştii çizgiye bastırdı.

Dudaklarının çoğunluğunu yanağımda hissetsem de ağız kenarımdaki varlığı nefesimi kesti.

Baskısı rahatsız edici ya da gerginlik verici değıldi. Aksine yaşıadığım tüm o karmaşalardan, huzursuzluklardan kurtarıcı gibiydi. Sanki hep bana aitti, şimdi yerini bulmuştı.

Hızlıca gözlerimi kapattım. Hissettiğim heyecandan dolayı gözlerim dolmuştu ve nasıl tepki vermem konusunda hiçbir fikrim yoktu. Arkamdaki duvardan destek almasam muhtemelen dizlerimin üzerine düşecektim de...

Duvardan destek almaya devam ederken tenimdeki sıcaklık, Kartal'ın dudaklarını ayırmasıyla birlikte uykunun ortasında, üzerinden örtünün düşmesi gibi sıyrıldı ve yerini sızı şeklinde bir soğukluğa bıraktı. Aynı zamanda dudaklarımı da karıncalandırmıştı ve etkisi yavaş yavaş bedenimi esir alıyordu.

Gözlerimi yavaşça araladığımda Kartal'ın simsiyah gözleriyle karşılaştım. Bakışlarındaki derinlik bedenimdeki karıncalanmayı hızlandırdı ve kalbime yoğun bir sıcaklık bıraktı.

Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum ama hızlanan kalp atışlarımdan dolayı soluk soluğa kalmıştım. Nefesim, dudaklarına çarpıp bana geri dönüyordu.

Kartal, gözlerimdeki derin bakışlarını bir kez daha dudaklarıma çevirdi fakat bu defa öpmek için bir hamlede bulunmadı ya da edepsiz gülümseme bahşetmedi.

Tek yaptığı geri çekilerek benden uzaklaşmak oldu ve bir şey demeden arkasını dönüp gözden kayboldu.

Çok kısa bir müddet üzerimde bıraktığı etkiyle boşluğa baktım. Ekin'le de öpüşmüştüm ama Kartal'ın ağız kenarımdaki varlığından hissettiğim heyecanın onda birini bile o an hissetmemiştim.

Dudaklarım, zamansız bir gülümsemeye eşlik ederken parmaklarımanın, dudaklarımanın üzerinde olduğunun farkında bile değıldim.

Yüzümdeki aptal âşık gülümsemesiyle beraber parmaklarımı Kartal'ın dudaklarının değdiği yerden ayırmayıp içeriye girdim ve doğruca odama adımlamaya başladım.

Kendimi bir an önce yatağa atmak, ağzım kulaklarımda aynı sahneyi ve Kartal'ın sözlerini tekrar tekrar düşünmek istiyordum.

Odama birkaç adım kalmıştı ki Rüya odasından çıktı. Muhtemelen lavaboya gidecekti. Beni görür görmez adımlarını durdurdu. Sabahın ışıkları yavaş yavaş pencerelerden süzüldüğü için yüzlerimizi net bir şekilde görebiliyorduk.

Kıstığı gözleriyle kısa bir an yüzümü süzdü ardından çığlığı bastı. "Ayyy öpmüş, vallahi öpmüş, Kartal öpmüş."

Rüya'nın çığlığı kulaklarımı tırmalasa da bu defa itiraz etmeyecektim. Gülümsememi bozmadan başımı salladım. "Öptü."

Sesim fısıltıya yakın çıkmıştı ama Rüya beni duymuştu. Yeniden çığlık atıp yanıma koştu ve boşta kalan elimi canımı acıtacak kadar sıkı. "Ayy nasıldı?" Birden kaşlarını çatıp ters ters yüzüme baktı. "Karşılık verdin değil mi? Kazulet gibi durmadın."

Canım yanınca girdiğim transtan çıktım ve elimi usulca geri çektim. "Öyle öpmedi, yani öpüşme gibi değildi sadece dudağımın kenarına öpücük kondurdu o kadar." Deyince, Rüya hayal kırıklığına uğramışçasına koltuğu işaret etti. "Nasıl o kadar? Anlat bakalım şunu en baştan."

Rüya'ya itaat edercesine işaret ettiği koltuğa oturup en başından olayları anlatmaya başladım.

Anlatacaklarımı bitirince Rüya içini çekti. "Senden bir konuda bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Rüya'nın sorusuyla ağır ağır yutkundum. Ne soracağını biliyordum ve bu defa, ondan kaçmamam gerektiğini de biliyordum. "Tamam olacağım."

"Kartal'a karşı tam olarak ne hissettiğini bana ne zaman anlatacaksın?"

Beklediğim sorusu karşısında aynı şekilde içimi çektim. "Kafam çok karışık Rüya." Dedim dürüstçe. "Ekin'den sonra Kartal hayatıma resmen güneş gibi doğdu ve ben bunu, uzun bir süre ilgisizlikten dolayı yeni ilgiye âşık olma durumu diye düşündüm ama öyle değilmiş." Duraksadım ve bakışlarımı boşluğa çevirdim.

Kartal'ın yüzü gözlerimin önüne gelince gülümsemem de beni bıçaklayan adam gözlerimin önüne gelince ellerim istemsizce kollarımı sardı.

Yeniden Rüya'ya dönüp titreyen sesimle, "Çünkü Kartal için korkmaya başladım." Dedim.

Rüya anlamadığını belli edercesine, "Korku?" Deyince de anlatmaya devam ettim. "O adamlar peşimde. Ya Kartal'a bir şey yaparlarsa? Ya susmam için ona zarar vermeye kalkarlarsa?"

Rüya önce anlayışla gülümsedi ardından muzip bir ifadeyle sırıttı. "Kartal o bedenle hepsinin hakkından gelir."

Ne zaman duygusallaşmaya başlasam Rüya beni durumdan kurtarmak istercesine güldürmeye çalışırdı ve genelde etkili de olurdu ama bu defa olmadı. Muzip ifadesi karşısında yalnızca buruk bir tebessüm edebildim. "Her şey uzaktan bir kurşuna bakar. Bedeni istediği kadar güçlü olsun."

Bu düşünce bile dizlerimin boşalmasına sebep olurken gerçeğini kaldıramazdım.

Rüya zihnimden geçenleri okumuş gibi, "Kötü şeyler düşünmesene sen!" Diye birden karşı çıktı. "O adamlar konuşmadığın sürece kimseye zarar vermeyecekler. Verecek olsalar şimdiye kadar Ekin'e zarar verirlerdi. Evet, Ekin'i sevmemiştin ama onlar bunu bilmiyordu ya da en basitinden bana zarar verirlerdi. Ev arkadaşı olduğumuzu biliyorlar. Sürekli yan yanayız. Ben bu zamana kadar ne takip edildiğimi hissettim ne de biri çıktı karşıma. Boş yere kendini üzüyorsun."

Rüya'nın dedikleri doğru olsa da sanki bir saat vardı ve zamanı geldiğinde karanlık çökecekti. İçimdeki sese, yanaklarımı sıkıntıyla şişirerek karşılık verdim. "Bilmiyorum Rüya, tek bildiğim Kartal'ın çok farklı hissettirdiği."

Rüya destek olmak istercesine ellerime uzandı. "Kalbinin sesini dinle ve oluruna bırak. Bak belki farkında değilsin ama Kartal hayatına girdiğinden beri sigara içmiyorsun."

"Çünkü param yoktu." Diye itiraz ettiğimde aslında içten içe haklı olduğunun farkındaydım. Sigara içmeye bıçaklanmayla birlikte başlamıştım ve psikolojik olarak onunla rahatladığımı hissediyordum ama artık rahatlama kaynağım Kartal'dı. O yüzden sigarayı çok fazla aramıyordum.

Rüya düşüncesini savunmaya devam etti. "Dün gecedен beri paran vardı. Kartal'dan önceki Metis olsa şimdiye kadar on kere sigara almıştı. Aldın mı yoksa?"

Neden yanaklarım ısınıyordu bilmiyordum ama yanaklarımın ısı eşliğinde başımı salladım. "Almadım açıkçası aklıma almak gelmemişti."

"Bak gördün mü?" Dedi bilmiş bilmiş sırıtırken Rüya. "Kartal sana iyi geliyor ve iyi gelen bir adamdan gereksiz korkular yüzünden mahrum kalma. Hem ne demişler, düşüncelerine dikkat et çünkü duygularına dönüşür. Duygularına dikkat et çünkü davranışlarına dönüşür. Davranışlarına dikkat et çünkü alışkanlıklarına dönüşür. Alışkanlıklarına dikkat et çünkü karakterine dönüşür ve karakterine dikkat et çünkü kaderine dönüşür." Ellerimi yavaşça sıktı. "Lütfen Metis kötüyü hayatına çağırma ve Kartal'la her şeyi akışına bırak. Hazır duygularınız karşılıklıken kendini geri çekme."

Rüya benim annemden sonra başıma gelebilecek en iyi kişiydi. Ne zaman yorulsam bana elini uzatan tek kişi oluyordu ve her zaman olduğu gibi şu an da desteğini esirgemiyordu.

Daha fazla kötüyü konuşmak istemediğim için, "Karşılıklı değil mi?" Diye sorduğumda yüzümde az önceki aptal gülümseme yeniden belirdi.

Rüya ellerimi bırakıp *seni seni* dercesine başını iki yana salladı. "Kartal'ı o barda çok gördüm. Sürekli ciddi, asık suratlı, gergin bir adam... Gece boyunca defalarca kızla karşılaşıyordu ama biriyle bile flört ederken görmedim onu. Ayrıca Kartal tartışmasız çekici bir adam ve doğruyu söylemek gerekirse onunla ilgilenen kızlar da oluyordu. Güzel, seksi, alımlı... Ama kimseye yüz vermiyordu. İstese verebilirdi. Yani flörtöz bir adam değil."

Rüya konuştuğça hem ufak bir kıskançlık kapımı çalmıştı hem de fazlasıyla mutlu olmuştum. Kartal'la ilk karşılaştığım günü hatırladım. Bana öldürecek gibi bakan bakışları tenimi ürpertse de sonraki Kartal tenimi alevlendirmişti.

Parmak uçlarım yeniden dudaklarıma kapanmak için sızlayınca oturduğum yerden ayağa kalktım. "Çok uykum var, daha fazla uykusuzluğa dayanamayacağım. Ben yatıyorum iyi geceler."

Rüya gülümseyerek başını sallayınca doğruca odama geçtim ve parmak uçlarımı dudak çizgime bastırıp kendimi yatağa bıraktım.

Kartal beni öpmüştü.

Yarın her şey çok başka olacaktı.

Yarın hayatımın dönüm noktası olacaktı.

Gözlerimi, telefonun bildirim sesleriyle araladığımda saat 14.00'a geliyordu. Uyuyana kadar Kartal'ı düşünmekten resmen telefonumu sessize almayı unutmuştum.

İçimden kendime küfredip telefonu sessize aldığımda gelen mesajların dans ekibiyle kurduğumuz gruptan geldiğini görünce mesajları açmadan edemedim.

Dikkatimi ilk çeken Nefes'in mesajlarıydı. Bugün provaya katılamayacağını, önemli bir işinin olduğunu söylüyordu. Anlamadığım kısım ise Cemre ile Erva'ydı. Garip bir şekilde Nefes'in işi olduğunda onların da işi oluyordu ve provayı yine ertelemek istiyorlardı.

Nefes'i görmezden gelerek Cemre ile Erva'ya neden gelemeyeceklerini sordum.

Erva atölyesinde sorun çıktığını, onu çözmesi gerektiğini söylerken Cemre de hasta olduğunu söylemişti.

Erva'ya yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. Kendi halledebileceğini söyleyince de bugünkü provanın iptal olduğunu söyledim ve sıkıntıyla oflayıp telefonumu geri bıraktım.

İçimden bir ses Nefes'in, provaların iptal olmasına sürekli sebep olacağını söylüyordu. Buna bir şekilde engel olmalıydım. Bunun tek yolu da Nefes'in ekipten ayrılmasıydı.

Nefes ekipten ayrıldığında yerine Nur gelebilirdi ama Eren gittiğinde yerine gelebilecek kimse yoktu. Çevremde erkek dansçı yok denilecek kadar azdı.

Sıkıntıyla oflamaya devam ederken bir anda aklıma Kartal'ın dün geceki hali gelince sıkıntımı unutup gülümsemeye başladım.

Kartal dün gece beni öpmüştü.

Midemde hissettiğim kıpırtılarla yattığım yerden kalktım ve doğruca mutfığa ilerledim.

Mutfığa girdiğimde ise Rüya'yı balkonda kahve içerken bulmayı hiç beklemiyordum.

Gerçekten balkonda kahve içen Rüya mı diye dikkatlice baktım çünkü Rüya'yı balkona kahve içmek için ben bile zor çıkarırdım.

Şüphyle yanına gittim. Beni görür görmez paniklese de bozuntuya vermeden gülümsedi. "Erkencisin, bu saatte uyanmanı

beklemiyordum."

"Ben de bu sıcakta balkonda kahve içmeni beklemiyordum."

Rüya savunmaya geçer gibi, "Değişiklik olsun istedim." Diyerek konuyu kendi üzerinden saptırmak istedi. "Sahiden niye erkencisin?"

"Telefonun yanında değil mi? Gruptaki mesajları görmedin mi?" Diye sorunca Rüya başını olumsuzca sallayıp kahvesinden bir yudum aldı ve karşı balkona kısa bir bakış attı.

Dudaklarım gülümseme isteğiyle gerildi. Derdi belli olmuştu. Yamaç için balkondaydı.

Karşısındaki sandalyeye oturup bakışlarımı Yamaçların balkonuna çevirdim. "Eee Yamaç nasılmış yoksa balkona çıkmasını mı bekliyorsun?"

"Yamaç'ı niye bekleyeyim ki?" Rüya itiraza geçmişti ki içtiği kahvesi boğazına kaçınca öksürmeye başladı.

Kahkaha atmak istiyordum lakin kedi fare oyunu oynamak daha zevkli geliyordu. Sahte bir umursamazlıkla omzumu silktim. "Bilmem, belki dün aranızda bir şeyler olmuştur."

Rüya oturduğu yerden ayağa kalkıp mutfaktan su aldı ve yeniden yanıma geldi. "Ben burada boğuluyorum sen hâlâ Yamaç derdindesin. İnsan bir bardak su getirirdi." Suyundan küçük bir yudum alarak karşıma oturdu. "Dün aramızda bir şey olmadı. Tüm gün tekneyle gezdik sonrasından da yemek yiyip geri döndük. İki arkadaş gibi."

Gözlerim kısıp keskin bir nefes aldım. Kedi fare oyunu oynamak zevkli olsa da sabırlı bir insan değildim. Direkt sonuca odaklanmak istiyordum. "Rüya salak mısın, salak numarası mı yapıyorsun?"

Rüya, "Senin gibi mi?" Diye karşılık verince de onu görmemezlikten gelip sonuç odaklı konuşmaya devam ettim. "Yamaç'tan bahsediyoruz. Adam sana âşık. Hangi arkadaş mezuniyet hediyesi için önce tekne turuna sonra da yemeğe götürür?"

Rüya, Yamaçların evine doğru kısa bir bakış atıp yeniden bana döndü ve ağzı kulaklarında, "Dün hayatımda gülmediğim kadar güldüm." Diyerek iç çekti. "Yani Yamaç'ın komik yanını ilk kez gördüm. Genelde beni sinir etmekle meşgul olan adam, dün çok farklıydı."

"Nasıl farklıydı?"

"Doğaldı, doğal olmamı sağladı. Önce sakın bir koya gittik. Bizden başka kimse yoktu. Birlikte yüzdük, güneşlendik, eğlendik. Sonra da

yemeğe gittik, her şey çok güzeldi."

Öne doğru eğildim ve yaklaşması için işaret ettim. Öpüşme sorusunun sırası bendeydi. "Öpüştünüz mü?"

Tabii Rüya benim gibi tepki vermedi. Kızarmak ya da kızmak yerine gülümsedi. "Hayır, aramızda öyle bir yakınlaşma olmadı. Belki yanlış anlamamdan çekindi, o yüzden yeltenmedi."

Rüya'nın neden hayal kırıklığına uğradığını şimdi anlamıştım. Hüzünle içimi çekerek doğruldum. "Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Akışına bırakacağım. Çünkü o güzelliği yaşadktan sonra geri durmayı düşünmüyorum."

"İşte benim kızım." Dedim ve keyifle arkama yaslandım. "O zaman Yamaç için balkondasın."

"Elbette onun için balkondayım. Az önce yalan söylememin sebebi sendin. Nasıl hissettirdiğini anlaman için." Genişçe gülümsedi. "Ama gerçekten boğuluyordum, yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış sözü doğruymuş."

Ters bir şekilde ona baktım. "Kötüsün biliyorsun değil mi?"

Aynı terslikte Rüya da bana baktı. "En yakın arkadaşından duygularını saklayan sensin. O yüzden hiç bana ahkâm kesme."

"Çok karışıkım." Durumla başa çıkmaya çalışıyormuş gibi oturuşumu hafifçe değiştirdim. "Ama artık değilim."

Rüya'nın gözleri heyecanla parladı. "Yoksa sen de mi akışına bırakacaksın?"

"Hayır." Dedim başımı iki yana sallarken. "Büyük adımı ben atacağım."

Rüya kahvesini sehpanın üzerine bırakıp sevinçle el çırpı. "Çılgılık atardım ama balkondayız diye atamıyorum." Birden aklına yeni bir fikir gelmişçesine, "Ayy!" Dedi hevesle. "En kısa zamanda yemek ayarlayalım. Sizin izinli olduğunuz bir gece dördümüz takılalım. Hem Yamaç'la Kartal da birbirlerini iyice tanır." Dese de cümlelerin sonuna doğru imkânsızlıktan dolayı yüzü düştü. "Gerçi Yamaç'ın, Kartal'la yemek yiyeceğini sanmıyorum çünkü arada Ekin var."

Olağan bir şekilde, "Yamaç, Ekin'e ihanet gibi algılar. Sen o yemeği unut." Diyerek ayağa kalktım. "Aç mısın? Ben kendime kahvaltı hazırlayacağım."

"Hayır ama sana yardım ederim." Diyerek Rüya da ayaklandı ve birlikte mutfağa girdik.

Rüya kahvaltılıkları çıkarmak için buzdolabına yönelirken ben de çay için ocağa yöneldim. Tam çaydanlığa su doldurmuştum ki Rüya kıstığı bakışlarıyla bana döndü. "Sahi grupla ne mesajlaştınız?" Diye sorarak mutfak tezgâhındaki telefonunun yanına ilerledi.

"Nefes sayesinde yeniden iptal olan provamızı konuştuk."

"Aaa." Dedi Rüya hayal kırıklığına uğrayarak. "Ben bugün Yamaç'la dans edemeyecek miyim?"

Sırıttım. "Bakıyorum çabuk adapte oldun."

Rüya göz kırparak, "Her şey yarışma için." Deyince yalanına birlikte gülmeye başladık.

İkimiz gülümsemeye devam ederken anı bozmak istemesem de karşı karşıya olduğumuz bir sorun vardı. "Yalnız bu gidişle Nefes Hanım sayesinde o yarışmaya hiç hazırlanamayacağız."

Rüya dudaklarını bükerek, "Keşke Nur çıkmasaydı." Dedi ve kaşlarını çattı. "Nasıl korkuttuysa kızı, telefonlarımızı bile açmadı."

Rüya'nın da Nur konusunda benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum. Bir an kendime, *neden bunun için bir şeyler yapmadığımı* sordum. Aslında cevabı açıktı. Bıçaklandığımdan dolayı doğru düzgün düşünemiyordum ve önümdeki çıkış noktalarına kördüm ama şimdi, sanki gözlerimin önünden bir perde kalkmıştı. "Niye açmasını bekliyoruz?" Diye sorarken elimdeki çatalı masaya bıraktım. "Direkt evine gidelim. Nefes'in sebep olduğunu bildiğimizi söyleyelim. Belki Eren'in yerine geçebilecek arkadaşı vardır."

Rüya ağzı bir karış açık kalmış halde bana baktı. "Sen ciddi misin? Eren'i gözden çıkarabiliyor musun?"

"Hem evet hem de hayır." Dedim ve çektiğim sandalyeye oturdum. "Eğer Nur'un arkadaşı Eren'den daha iyi dans eden biriye ve Eren, Nefes'le kalmayı istiyorsa kendi tercihi olur, biz de yolumuza bakarız."

Rüya şaşkınlığını korurken yanıma oturdu. "Sen ciddisin, gerçekten gözden çıkarmışsın."

"Nefes benim sinirlerimi bozmaktan başka bir işe yaramıyor. Daha fazla ona katlanmak istemiyorum. Ekipte Nefes'ten daha iyi dans eden Nur varken Eren için daha fazla yarışmayı tehlikeye atacak birini istemiyorum ama önce Eren kadar iyi dans edecek birini bulmam lazım."

"Vay be." Dedi Rüya keyifle. "Kartal gerçekten sana iyi gelmeye başlamış, eski Metis geri dönüyor." İki elini çenesinin altında

birleştirdi ve umutla gözlerimin içine baktı. "Hazır Eren için yerine birini bakmışken Ekin için de mi baksak?"

Yavaşça omzuna vurdum. "Eren için biri olup olmadığı bile meçhul eğer Nur'un tanıdığı yoksa Nefes'e katlanmaya devam edeceğiz. Ayrıca Ekin artık sorun çıkarmıyor."

"İyi dans edemiyor."

"Son günlerde daha iyi."

Rüya yüzünü buruşturup çayı demlemek için ayağa kalktı. "Yine de Nur'a iki arkadaşının olup olmadığını soralım."

Olsaydı mutlaka haberim olurdu ama yine de bir umut Nur'a gidip iyi dans eden arkadaşlarının olup olmadığını soracaktım. "Bir şeyler yedikten sonra hemen gidelim."

"Hemen mi?"

"Niye daha fazla zaman kaybedelim ki?"

Rüya ağız kulaklarında hevesle başını salladı.

Yaklaşık 1 saat sonra Rüya ile birlikte evden çıktık ve Torosumuza atladığımız gibi doğruca Nur'un evine doğru yol aldık. Evde olup olmadığını bilmiyorduk ama telefonlarımızı açmadığı için evine habersiz gitmekten başka çaremiz yoktu.

Tam tekinsiz bir yola sapmıştık ki Nefes'in bir taksiye bindiğini görünce arabayı sağ çekip Nefes'i işaret ettim. "Nefes'in burada ne işi var?"

Bu yol erkeklerin bile tek başına kullanmak istemeyeceği bir yolken Nefes'in tek başına bu sokakta olması son derece şaşırtıcıydı. Altımızda araba olmasa bu sokağın yakınından dahi geçmezdim.

Rüya da en az benim gibi şaşırmıştı ve şaşkınlıkla taksiye bakıyordu. "Hem de bu tekinsiz yolda, tek tük evlerin olduğu sokakta."

"Belki de bir tanıdığı burada oturuyordur." Dedim ama dediğime kendim dahi inanmamıştım. Nefes'in böyle bir yerde tanıdığı olsa bile onunla görüşmez, ilişkisini keserdi.

"Bence başka bir iş var." Dedi Rüya. "Bak bak taksiye bir adam daha biniyor."

Rüya'nın dediği gibi genç bir adam taksiye biniyordu ve o adam Eren değildi. Bildiğim kadarıyla Nefes'in abisi de yoktu.

"Arkadaşıdır." Dedim ama arkadaşı olacak bir tipe de benzemiyordu.

Taksi hareket edince Rüya bana döndü ve hevesle, "Takip edelim mi?" Diye sordu.

"Ama Nur?"

Rüya elini gelişi güzel salladı ve taksiyi kaçırmamak için gözlerini yeniden taksiye çevirdi. "Hadi hadi kökle gazı, Nur'a yarın da gidebiliriz. Bu fırsat kaçmaz, hem sen değil miydin Nefes'i takip edeceğiz diyen. Al işte fırsat ayağına geldi."

Rüya'nın heyecanıyla hızlıca gazı kökledim ve taksinin peşine takıldım. Rüya doğru söylüyordu. Fırsat ayağıma gelmişti ve bu fırsatı geri tepmemeliydim ama Nefes'e de belli etmeden onu takip etmeliydim. Neyse ki aramızda birkaç araba vardı ve beni fark etmesi imkânsızdı.

Hızlanan kalp atışlarımın eşliğinde takibe devam ettim.

Yaklaşık yarım saat sonra Nefes bir kafenin önünde inince biz de arabayı uygun bir yere park edip apar topar arabadan indik.

Nefeslerin kafeye gireceklerini tahmin etsek de umduğumuz gibi olmadı. Yol boyunca yürüyerek devam ettiler. Aynı şekilde biz de Rüya'yla onların dikkatini çekmeden peşlerinden yürüdük.

Ama sorun vardı. Güzergâhları, çalıştığım bara doğruydu ve oraya girerlerse açıkçası bu saatte orada ne yapacaklarını merak ediyordum.

"Sence Greendoor'a mı gidiyorlar?"

Rüya bilmiyorum anlamında dudaklarını kıvırdı. "Bilmiyorum ama eğer oraya gidiyorlarsa içimden bir ses, seninle ilgili olduğunu söylüyor."

"Benimle mi ilgili?"

Rüya tasdiklercesine başını salladı. "Yanıdaki adam hiç tekin birine benzemiyor. Belki de çalıştığın yeri gösterecektir adama."

Rüya'nın aklından geçenleri tahmin edip, "O kadar da değil." Diyerek gözlerimi devirdim. "Nefes benim kötülüğümü istiyor olabilir ama yanındaki adamla ben ne alaka?"

Rüya'nın dudakları bir kez daha kıvrıldı. "Nefes'ten her şey beklenir."

Absürt bir cümle duyuyormuşum gibi yüzümü buruşturdum. "Kiralık katil mi tuttu?"

Rüya birden adımlarını durdurdu ve hızlıca bana döndü. "Ay olabilir. Hemen eve dönelim, saklanman gerekiyor."

"Off!" Diyerek Rüya'nın kolundan çekiştirip yürümesini sağladım. "İyice saçmaladın, farkında mısın? En fazla adamdan olay çıkarmasını ister."

"Sen yine de adama dikkat et. Adam bara gelmeye kalkarsa hemen Kartal'a söyle."

Kartal'ın ismini duyunca kalp atışlarım hızlansa da Rüya'ya gülmeden edemedim. "Sen, ben yokken akşamları fazla film izlemişsin."

Rüya yürümeye devam ederken, "Aslında film değil. Müge Anlı ile Esra Erol'u izlemeye başladım. Acayip olaylar dönüyor." Dedi.

Normal şartlarda sesli gülerdim ama yüksek çıkan sesime Nefes bizi görebilirdi. Gülümsemekle yetindim. "Bence sen bir süre televizyon izleme."

Rüya umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkerken Nefes birden barın arka sokağına doğru dönünce adımlarımızı hızlandırarak duvarın köşesine ilerledik. İnsanların tuhaf bakışlarını umursamadan köşeden başımı uzatıp onlara baktım.

Muhtemelen barın arka kapısından gireceklerdi.

"Bara mı giriyorlar yoksa düz mü devam ettiler?"

Nefes ve yanındaki garip adam bara girince Rüya'nın sorusunu cevapladım. "Bara girdiler."

"Hadi biz de girelim."

Rüya tam duvarın dibinden ayrılıp yola dönüyordu ki Kartal motosikletiyle barın arka kapısının önüne gelince Rüya'nın görünmemesi için onu geri çektim.

Mesaimiz dokuzda başladığına göre onun bu saatte burada ne işi vardı?

Rüya tedirginlikle, "N'oldu?" Diye sorunca, "Kartal geldi." Dedim.

"Tamam, ne var? Sevgilinle görüşmüş olursun."

Bugün Rüya'nın her söylediğine gözlerimi devirmek istiyordum. "Saçmalama." Diyerek karşı çıktım. "Nefes'in peşinde olduğumuzu mu görsün? Geçen geceki olay yüzünden çocukça hareket ettiğimi düşünür."

"Ama gerçek o. Nefes'e haddini bildirmek için ne işler çevirdiğini öğrenmeye çalışıyoruz."

Rüya'ya cevap vermek için dudaklarımı aralıyordum ki güçlü motor sesleri kulağıma dolunca bakışlarımı yeniden Kartal'ın olduğu yere

çevirdim.

Üç tane siyah araba Kartal'ın etrafını sardı ve arabaların içinden bir sürü siyah takım elbise giyen adamlar çıktı. Tıpkı peşimde olan adamlar gibi. Tıpkı beni bıçaklaması için o adama götüren adamlar gibi ve tıpkı balkonumun altına gelen adam gibi...

Korkum en çıplak haliyle gün yüzüne çıkmaya hazırlanırken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Peşimdeki adamlar Kartal'ı öğrenmişler, benim yüzümden tehdit edeceklerdi.

Kesik nefeslerimin arasında yüzüm bembeyaz olunca Rüya korkuyla, "Noldu?" Diye sordu ve baktığım yere baktı. "O adamlar da kim?"

Sesimi bulabildiğimde titreyerek, "O adamlar..." Diye kekeledim. "Peşimdeki adamlar Kartal'a zarar verecekler."

Kartal'a yardım edebilmek amacıyla öne doğru atılınca Rüya kolumdan tutup gizlendiğim yerden çıkmamı engelledi. "Yalnız Kartal ona zarar verecekler diye hiç de korkuyor gibi durmuyor."

Rüya'nın sözlerinin neden olduğu bir ürpertiyle bakışlarımı dikkatlice Kartal'ın yüzünde gezdirdim. Kaşları çatık, yüz ifadesi olabildiğince kendinden emindi ve yüzünde korkunun esamesi okunmuyordu.

Kartal motosikletten indiğinde yanına gelen iki adama tiksintisini belli ederek motosikletini işaret etti. "Motosikletime dokunanın üzerinde kayarım."

İki adam itaatkâr biçimde başını sallayıp, "Sen nasıl istersen abi." Deyince az daha küçük dilimi yutacaktım.

O adamlardan korkmadığı gibi bir de onları tehdit etmişti.

Adamlardan biri az ilerideki arabayı işaret edip, "Sezgin Bey sizi bekliyor." Deyince Kartal'ın dudakları keyifle kıvrıldı ve adama bir şey demeden işaret ettiği arabaya ilerledi.

Kartal yaklaşınca o arabanın şoför koltuğunda oturan, yine siyah takım elbise giymiş bir adam arabadan inip Kartal'a arka koltuğun kapısını açtı. "Buyurun efendim."

Kartal bir kez daha sessizliğini korurken tereddütsüzce arabaya bindi.

.....

Bölüm sorusuna geçmeden önce size hoşlanmayacağınız bir duyuru yapacağım. Maalesef Sokağın Dansı'na kısa bir ara veriyoruz.

Ben sizlere bölüm yazarken aynı zamanda Ev Arkadaşım'ın kitaplaşması için düzenlemeye çalışıyorum. Ev Arkadaşım hazır olsa bile düzenleme işi beter bir iş ve Sokağın Dansı ile aynı anda ilerlemiyor. Aylardır kurgunun yarısını düzenleyebildim ve hem yayınevimi hem de EA bekleyen okurlarımı çok beklettim.

Kısacası daha düzenlemem gereken kurgunun diğer yarısı var. Bir an önce halledip editöre teslim edebilmem için Sokağın Dansı'na ara veriyorum.

Bizi unutmayın ve özleyin olur mu? Ben hem instagram hesabımdan hem de twitter hesabımdan spoili alıntılar atarım.

Gelelim bölümümüze...

Bölümü nasıl buldunuz?

*Bu bölüm aşk bekliyordunuz muhtemelen ama bölüm şarkısında da dediği gibi **"Onu sana katıyor derken tuzaklar kurabilir de"***

Aşk işleri çok karışık ben suçsuzum asdfjkl

Neyse yine çok uzattım.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın

15. Bölüm "İhanet"

Şarkı: Paloma Faith - Only Love Can Hurt Like This

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"İHANET"

Nefes birden barın arka sokağına doğru dönünce adımlarımızı hızlandırarak duvarın köşesine ilerledik. İnsanların tuhaf bakışlarını umursamadan köşeden başımı uzatıp onlara baktım.

Muhtemelen barın arka kapısından gireceklerdi.

"Bara mı giriyorlar yoksa düz mü devam ettiler?"

Nefes ve yanındaki garip adam bara girince Rüya'nın sorusunu cevapladım. "Bara girdiler."

"Hadi biz de girelim."

Rüya tam duvarın dibinden ayrılıp yola dönüyordu ki Kartal motosikletiyle barın arka kapısının önüne gelince Rüya'nın görünmemesi için onu geri çektim.

Mesaimiz dokuzda başladığına göre onun bu saatte burada ne işi vardı?

Rüya tedirginlikle, "N'oldu?" Diye sorunca, "Kartal geldi." Dedim.

"Tamam, ne var? Sevgilinle görüşmüş olursun."

Bugün Rüya'nın her söylediğine gözlerimi devirmek istiyordum. "Saçmalama." Diyerek karşı çıktım. "Nefes'in peşinde olduğumuzu mu görsün? Geçen geceki olay yüzünden çocukça hareket ettiğimi düşünür."

"Ama gerçek o. Nefes'e haddini bildirmek için ne işler çevirdiğini öğrenmeye çalışıyoruz."

Rüya'ya cevap vermek için dudaklarımı aralıyordum ki güçlü motor sesleri kulaklarıma dolunca bakışlarımı yeniden Kartal'ın olduğu yere çevirdim.

Üç tane siyah araba Kartal'ın etrafını sardı ve arabaların içinden bir sürü siyah takım elbise giymiş adamlar çıktı.

Tıpkı peşimde olan adamlar gibi. Tıpkı beni bıçaklaması için o adama götüren adamlar gibi ve tıpkı balkonumun altına gelen adam

gibi...

Korkum en çıplak haliyle gün yüzüne çıkmaya hazırlanırken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Peşimdeki adamlar Kartal'ı öğrenmişler, benim yüzümden tehdit edeceklerdi.

Kesik nefeslerimin arasında yüzüm bembeyaz olunca Rüya korkuyla, "Noldu?" Diye sordu ve baktığım yere baktı. "O adamlar da kim?"

Sesimi bulabildiğimde titreyerek, "O adamlar..." Diye kekeledim. "Peşimdeki adamlar Kartal'a zarar verecekler."

Kartal'a yardım edebilmek amacıyla öne doğru atılınca Rüya kolumdan tutup gizlendiğim yerden çıkmamı engelledi. "Yalnız Kartal ona zarar verecekler diye hiç de korkuyor gibi durmuyor."

Rüya'nın sözlerinin neden olduğu bir ürpertiyle dikkatli bakışlarımı Kartal'ın yüzünde gezdirdim. Kaşları çatık, yüz ifadesi olabildiğince kendinden emindi ve yüzünde korkunun esamesi okunmuyordu.

Kartal motosikletten indiğinde yanına gelen iki adama tiksintisini belli ederek motosikletini işaret etti. "Motosikletime dokunanın üzerinde kayarım."

İki adam itaatkâr biçimde başını sallayıp, "Sen nasıl istersen abi." Deyince az daha küçük dilimi yutacaktım.

O adamlardan korkmadığı gibi bir de onları tehdit etmişti!

Adamlardan biri az ilerideki arabayı işaret edip, "Sezgin Bey sizi bekliyor." Deyince Kartal'ın dudakları keyifle kıvrıldı ve adama bir şey demeden işaret ettiği arabaya ilerledi.

Kartal yaklaşınca o arabanın şoför koltuğunda oturan, yine siyah takım elbise giymiş bir adam arabadan inip Kartal'a arka koltuğun kapısını açtı. "Buyurun efendim."

Kartal bir kez daha sessizliğini korurken tereddütsüzce arabaya bindi.

Kartal'ın arabaya binişini izlediğimde zaman donmuş gibiydi. Etrafımı saran tüm sesler birer birer kulaklarımdan silindi ve bana kalan yalnızca kalp atışlarımla sesini duymak oldu.

Korkunun sesini duyuyordum. Hayal kırıklığının, ihanetin sesini...

Birdenbire midem bulandı ve bedenim, gördüklerimin dehşetine titreyerek karşılık verdi. Kartal bir mafyanın arabasına biniyordu. Kartal bir mafyanın arabasına onlardan biriymişçesine rahatlıkla biniyordu.

İşte şimdi gerçek tüm çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi!

Kartal onlardan biriydi, onların adamıydı. Karanlığı, cesareti, rahatlığı... Onlardan aldığı özgüvenle birleşiyordu ve her şeyi bir adım ötesindeymiş gibi öngörebilen gizeminin sebebini ortaya çıkarıyordu.

Belki de... Belki de Kartal, beni izlemek için etrafımdaydı. Mafyanın görünmeyen gözleri, Kartal'ın gecenin zırhından bile koyu olan simsiyah gözleriydi.

İhanet, ağızımda kekremesi bir tat bıraktığında ağızıma safra geldiğini anladım. Kusmak üzereydim. Ama en çok kalbimi kusmak istiyordum.

Kartal'ın bana olan yaklaşımı, tutkusuyla ayaklarımı yerden kesmesi, bana âşıkmiş gibi davranması... Tüm bunlar beni elinde tutmak için birer bahanesiydi ve genç kız saçmalıklarına kapılan aptal bendim.

Kartal tam da bıçaklandıktan sonra hayatıma dâhil olmuştu. Defalarca kez Greendoor'a gitmiş olmama rağmen Kartal'ı bir kez bile görmemişken bıçaklandıktan bir ay sonra orada işe başlamıştı.

Tesadüf müydü yoksa görmediğim eller tarafından yönlendirilen evcil bir hayvan mıydım? Bana örülen duvarlar ve inşa edilen kafes arasında aşk adı altında yönlendiriliyor muydum?

Gözlerimi kapatıp bıçaklandığım geceyi anımsamaya çalıştım. Kartal hangisiydi? Beni bıçaklayan adamınki gibi koyu gözleri vardı ama sesi... Sesi ona ait değildi. Usta bir ses sanatçısı değilse sesini bu denli değiştirebilmesi mümkün değildi.

Öyleyse hangisiydi?

Beni o cellata taşıyan kar maskeli adamlardan biri miydi? İri kıyım vücutlarını gözlerimin önünde canlandırmaya çalıştım. Bedenimi saran güçlü kollarını, çırpınışlarını bir fırtına gibi içine hapseden gücünü... O adamlardan biri olma ihtimali çok yüksekti.

Zihnimde dehşet veren bir düşünce ışık yakınca gözlerimi hızla aralayıp Kartal'ın bindiği, güneş ışığının camlarını uğursuzca parlattığı arabaya baktım. Sezgin Bey dedikleri kişi beni bıçaklayan adam olmalıydı ve Kartal, görevini layıkıyla yerine getiren sağ koluydu.

Ben onun avıydım ve arabaya binerken dudaklarına takındığı keyifli gülümsemesi, avını tuzağa düşürmenin gururunu taşıyordu.

Gırtlığımdan taşmaya hazırlanan ve çevremdeki insanları, başıma üşüştürecektir kadar kuvvetli olan çığlımı avuç içimi ağızıma bastırarak

engellemeye çalıştım.

Oyuna getirilmişim!

Ama kime kızacağım konusunda bir fikrim yoktu. Oyuna getiren Kartal'a mı yoksa oyuna gelen kalbime mi?

Gözlerimin önü puslandığında Rüya'nın parmaklarını, ağzımı kapatan elimin üzerinde gördüm. "Metis kendine gel!"

Rüya aynı sözcükleri kaç kez kullanmıştı bilmiyorum ama son duyduğum kelimesinin tınısını oldukça yüksek kullanmıştı. Muhtemelen girdiğim transtan çıkmamı sağlıyordu ki gözlerindeki endişe bunu açıkça gösteriyordu.

"Metis sorun ne?"

Zayıflığıma yenik düştüğümün ilk belirtisi, gözümünden usulca süzülen bir damla yaş oldu. Rüya kaşlarını çatarak bileğimden sıkıca tuttu ve yaslandığım duvardan ayırıp arabamıza doğru sürüklemeye başladı.

Sürüklemesine izin verdim çünkü beynim öylesine karman çorman olmuştu ki uzuvlarımın kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordum. Adım atacak enerjiyi dahi bulamıyordum.

Arabanın yanına geldiğimizde Rüya beni alelacele içine oturttu ve vakit kaybetmeden kendi de binip bedenini bana çevirdi. "Orada..." Dedi parmağıyla geldiğimiz yönü işaret ederek. "Benim görmeyip de senin gördüğün ne var?" Dehşete kapılmış yüzümü gerginlikle süzüp ellerime uzandı. "Neler oluyor?"

"Kartal..." Diye fısıldadım ama adını fısıldamak kalbimde müthiş bir tekleme bıraktı. Sanki onun tarafından oyuna getirilen o değilmiş gibi çarpmaya devam ediyordu. Derinde bir yerde gördüklerini kabul etmeyen sese ısrarla sarılmaya devam ediyordu. İhanet hissinin, içimde kök salmasına asla izin vermiyordu. "O adamlardan biri." Ağzım, hissettiğim hayal kırıklığından dolayı yapış yapış olmuştu. "Oyuna getirilmişim."

Rüya'nın kocaman açılmaya başlayan gözlerini izlerken söylediklerimi sindirmesi için ona zaman tanıdım. Dudaklarını bir iki sefer açıp kapattı. Aklının karıştığı belliydi ve ne demesi gerektiği konusunda kendiyle çelişiyordu. Sonunda, "Adamları yüzünden mi tanıdın?" Dedi hüzünlü bir o kadar da suçlu bir sesle. Elimin üzerindeki elleri kasılıyordu muhtemelen Kartal'ı aklıma sokmanın suçluluğunu yaşıyordu.

Rüya'nın sorusuna cevap vermeden önce bir an duraksadım. Sürekli ağlama isteği, bir zehir gibi boğazımda dolanıyordu ve yarattığı etki hıçkırıklara boğmak üzereydi. Dudaklarımı araladığımda ağızımdan hıçkırığın firar edeceğini sansam da umduğum gibi olmadı. Titreyen nefesimin eşliğinde başımı iki yana salladım. "Hayır, yani o gece kimsenin yüzünü görmedim. Hepsinin yüzünde kar maskesi vardı." İnsanı bir korku filmindeymişçesine sarsacak görüntüleri vardı ve onları düşündükçe nefesimdeki titremenin bedenimi ele geçirmesine engel olamadım.

Rüya'nın yüzü tepkisizdi ama gözleri sorgulayan bakışlarla doluydu. Ellerimi bırakmadan, "O zaman onlar olduğundan nasıl emin oldun?" Diye sordu. Mantıklı bir gerekçe aradığı her halinden belliydi.

"Onlar gibi siyah takım elbise giymişlerdi..." O geceyi anımsayınca bu defa küçük bir hıçkırığın ağızımdan kaçmasına engel olamadım ve ellerimdeki baskısından kurtulup parmaklarımı kollarıma doladım. "Tıpkı ona benzer siyah arabaları vardı."

Rüya'nın yüzündeki tepkisizliği yavaş yavaş şüpheli bir ifadeye büründü. "Başka?"

Başka? Nefes nefese Rüya'nın şüpheli gözlerine baktım. Bu kadarı yeterli değil miydi? Daha fazlasına kafa yormak istemiyordum. O adamlar kötü adamlardı ve Kartal onların arabasına binmişti.

Fakat Rüya varmaya çalıştığım sonucu mantıklı bulmamış gibi duruyordu.

Tıpkı düşüncelerimi destekler gibi, "Cidden mi Metis!" Dedi ve şaşırmakla alay etmek arasında tuhaf bir ses çıkardı. "Kartal'ın onlardan olduğu çıkarımına, takım elbise ve arabalarından mı vardın?" Cevabını beklemeden kahkaha attı. "Sen başka gezegende mi yaşıyorsun?"

Rüya'nın alayı karşısında, içimdeki duygusal fırtına yerini öfkeye bıraktı. "Ne saçmalıyorsun?" Sesim kızgınlığıma rağmen zayıf çıkmıştı.

"Asıl sen ne saçmalıyorsun? Her takım elbise giyen ve siyah arabaya binen adam mafya olacak diye bir kaide yok. İş adamı da olabilir." Sesindeki alay, kesik kesik aldığım nefeslerden dolayı yere düşen cam parçası gibi tuz buz oldu ve daha güven veren bir sesle geri adım attı. "O adamlar mafya olsa bile seni bıçaklayan mafya olacak değil. Dünya üzerinde tek bir mafya yok."

Oturduğum yerde şaşkın şaşkın kıpırdandım. O görüntü beynimde öylesine dehşet dolu senaryolar yazmıştı ki o kişilerin aynı adamlar olmaması mümkün değilmiş gibiydi. Olmama ihtimali keskin bir bıçakla benden ayrılmıştı.

Daha fazla yanaklarımın ıslanmaması için bu teşvike ihtiyacım varmış gibi hıçkırıklarım durdu ve düşünceli bir şekilde parmaklarımla oynadım. Rüya'nın söyledikleri doğru olsa bile şüphelerimi göz ardı etmeye niyetim yoktu. "Yine de..." Dedim temkinli konuşmaya başlayarak. "Aynı adamlar da olabilir."

Rüya iç çekip başını salladı. "Olabilir ama kesin hükümlü olmak yanlış. Hem ben Kartal'ı tanıyorum." Birden duraksayıp kötü bir anı zihninde belirmişçesine yüzünü ekşitti. "Enes'e onu çok sordum. İşe yeni girmesine rağmen onu yıllardır tanıdığını ve birçok farklı barda birlikte barmenlik yaptıklarını söylemişti." Kafa karışıklığım yüzüme yansımış olacak ki ifademi, az önceki hayal kırıklığından çıkarmış olmanın gururuyla süzdü. "Yani yıllardır barmen. Bir mafya babası olsa o barda çalışıyor değil o barın sahibi olurdu."

Rüya'nın sesi kulaklarımda değil sanki damarlarımda içinde dolaşıyordu ve kan akışımı git gide hızlandırıyordu. Onun düşünceleri mi doğruydu yoksa benim düşüncelerim mi bilmiyordum ama söyledikleri, içime kök salmaya çalışan ihanet hissini, bir duman misali dışarıya geri üflemişti.

İçimde yeni filizlenen umuda inat, "Belki Enes de mafyadır." Deyince -ki bu söylediğime kendim de inanmamıştım- Rüya gözlerini devirip arabayı çalıştırdı. "Enes bir mafya olsa bile en beceriksiz ve en korkak mafya olarak mafyalıktan çoktan men edilmiştir."

Dakikalar sonra ilk kez gülümsedim. Hatta gülümsemekle de kalmayıp ufak bir kahkaha attım. Resmen Kartal yüzünden birbirine tezat duygular içinde kulaç atıyor, çoklu kişilik bozukluğuna doğru yüzüyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Rüya'nın sorusuna cevap vermek yerine tırnağımı ısırarak kucağımdaki telefona bakmaya devam ettim.

Çöken sessizlik, Rüya için merak uyandırıcı benim içinse gerginlik doluydu.

Tırnağımı ısırmaya devam edip olduğum yerde sallanmaya başlayınca Rüya endişeyle, "Metis..." Diyerek yatağının ucuna oturdu.

"Yine n'oldu?"

Bakışlarımı ağır ağır telefonumun üzerinden ona çevirip oturduğum yerde dikleştirdim. "Kartal'a mesaj attım. Beni almaya gelmemesini, kendimin geleceğini söyledim."

Rüya bunu neden yaptığını anladığını belli eden bir bakış attı. Her ne kadar Kartal'ın mafyadan olmadığına inansa da şüphelerime de hak veriyordu. "Ne dedi?"

Sesimdeki hayal kırıklığının tınısını örtbas etmeye çabalayarak yutkundum fakat boğazımdaki düğüm karşısında ağlamaklı bir ses çıkmasına engel olamadım. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? İtiraz etmedi mi?" Rüya da şaşırılmış görünüyordu.

Göz ucuyla yeniden telefona baktım ve buruk bir tebessümle başımı iki yana salladım. "Mesajı göndereli bir saat oldu, o süre zarfında çevrimiçi de oldu ama hiçbir şey yazmadı."

Tam bir umutsuz vakaydım. Aklımı başımdan alan, ayaklarımı yerden kesen gizemli adamı korumak için üç aydır kaçmaya çalıştığım adamların karşısına korkuma galip gelerek çıkacaktım ama şimdi Kartal'dan kaçmaya çalışıyordum. En kötü tarafıysa ondan kaçmama izin vermesini istemiyordum. Her bakışında yarattığı hisler içinde kaybolmak istiyordum. Yüzümü çaresizce avuçlarıma arasına aldım. "Rüya tüm bunlar çok karışık ve saçma." Ellerimi yüzümden çekip yenilmiş bir kahkaha attım. "Kartal'a âşık olmak çok karışık ve saçma."

Rüya anlayışla tebessüm etti. "Aşk her zaman karışıktır. Karışık olmasa insan bu denli aklını kaybedebilir mi?" Sesindeki anlayışlı tınısı duygularıma el uzatmışçasına beni etkisi altına aldı. "Ama Kartal'a âşık olmak saçma değil. Bu konuda kendine eziyet etmek yerine ona neler olduğunu sor, o adamların kim olduğunu ve onlarla ne işi olduğunu..." Yataktan kalkıp giyinmem için kapıya yöneldi. "Sen zeki birisin. Eminim Enes'in yalanını yakaladığın gibi Kartal sana bu konuda yalan söylerse onu da yakalarsın."

Rüya odadan çıktığında beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Enes'le hastanedeki konuşmalarına atıfta bulunmuştu lakin söz konusu kendi duygularım olduğunda Kartal'ı tanıdıktan sonra bu kadar aptallaşabilen bir yanımla yeni tanışmış olduğumu bilmiyordu.

Keyifsizce yataktan çıkıp üzerimi değiştirmeye başladım.

Dakikalar sonra aşağı indiğimde gözlerim bir umut Kartal'ı aradı. Her duyduğum motosiklet sesine, *o mu geliyor* diye baksam da bir süre sonra umudumu tamamen kesip torosuma ilerledim. Hem gergin hem de heyecanlıydım. Kalbim resmen ağzımda atıyordu. Birazdan barda olacaktım ve Kartal'la y zleşecektim. Nasıl olacağı konusundaysa hiçbir fikrim yoktu.

Arabaya yerleştiğimde zihnimde neler s yleyebileceğimi tartmaya ve kendimi her olasılığa karşı hazırlamaya çalıştım. Tek yapmam gereken karşısında dik durmaktı. Mantıklı yanım başa çıkabileceğimi haykırıyordu. Kalbimse çoktan dizginlerini indirmişti.

Torosumu durdurup Greendoor'un ışıl ışıl tabelasına baktım. Işığı ve heybetiyle insanları içeri çekmeye başlamıştı. Her  ift ya da arkadaş grubu ağzı kulaklarında içeriye giriyor, şimdiden kendilerini eğlenceye hazırladıklarını belli ediyorlardı.

Sıkıntıyla soluyup kimseye görünmeden personel odasına nasıl gireceğimi düşünmeye çalıştım çünkü Kartal'a söyleyeceklerimi bir şiiri ezberlemiş gibi ezberlemiştim. Biriyle konuşursam tüm dikkatimin dağılacağından ve bildiklerimi unutacağımdan korkuyordum.

Bakışlarımı arka kapıya doğru giden yola çevirdim. Oradan kimseye görünmeden girebilecek olsam da tenimden geçen karıncalanma o yolu uzun bir süre kullanmamam gerektiğini söylüyordu.

Düşüncelerimin eşliğinde arabadan inip Greendoor'un  n kapısına doğru ilerlemeye başladım. İçimden de Kartal'a söyleyeceklerimi tekrarlamakla meşguldüm. Karşıdan karşıya tam geçmiştim ki kalın bir erkek sesi irkilmeme sebep oldu. "Selam."

Başımı sağa çevirdiğimde aşağı yukarı 1.80 boylarında soluk tenli bir adamın gülümsediğini gördüm. Koyu kahverengi saçlarını ensesinde topuz yapmış, yüzünün çevresini kirli sakalı süslemişti. Yapılı vücuduna göre yüzü zayıftı ve haddinden fazla keskindi.

Onu daha önce gördüğümü anımsasam da nereden gördüğüm konusunda fikrim yoktu. Yarım ağzla, "Selam." Diyerek yürümeye devam ettim.

O da yanımda ilerlemeye...

"Beni tanımadın değil mi?"  atlamış bir ses tonu vardı ve bu biraz tuhaf hissettirmişti. Dürüstçe, "Tanımadım." Dedim. şu an aklımda sadece Kartal'la konuşmak vardı, başka birine kafa yormak istemiyordum.

Keyifle gülümsediğini duydum. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sesi yüksekte ziyade kendi kendine mırıldanırcasına çıkmıştı. Başımı ona çevirdiğimde bakışlarının yerde, yüzünde de tahmin ettiğim gibi gülümsemesinin olduğunu gördüm.

Benim bakışlarımın ona döndüğünü görünce saçları rengindeki gözlerini yüzüme çevirdi. "Ferman ben. Gitaristim, Eftalya'nın arkasında çalışıyorum."

İşte bunu beklemiyordum. Adımlarımı durdurduğumda gözlerimin açılmasını keyifle izledi ve o süre boyunca sesini hiç çıkarmadı.

Ufak çaplı şaşkınlığımdan çabucak toparlanıp, "Fark etmemiştim." Diyerek yeniden yürümeye başladım. Garip bir şekilde bu konuşma zaman kaybı yaşıyormuşum gibi hissettirmişti. Bir an önce Kartal'a gitmek istiyordum. "Bar genelde çok yoğun oluyor ve müşterilerden başkasını görmüyorum." Daha doğrusu Kartal'dan başkasını doğru dürüst göremiyordum.

"Haklısın." Dedi Ferman da ve aynı şekilde yürümeye başladı.

Birlikte içeri girdiğimizde bakışlarımın ilk odağı bar oldu. Gözlerimle barı baştan aşağı taradım ama Kartal görünürde yoktu. Ya gelmemişti ya da personel odasında hazırlanıyordu. Gerçi onu daha önce orada hazırlanırken görmemiş olsam da bir umut orada olma ihtimali vardı.

"Kolay gelsin Metis."

Çatlamış ses bir kez daha kulaklarıma dolduğunda yanı başımda dikilmeye devam eden Ferman'a döndüm. "Adımı..." Diye cümleye başladım ama elini ensesine götürerek sözümü kesti. "Eftalya söylemişti." Yüzü kızarmış gibiydi ve dikkati dağılmışçasına bakışlarını alelacele üzerimden ayaklarına indirdi. "Sonra görüşürüz." Diyerek yanımdan uzaklaştı.

Sahneye gidişini izledim. Garip birine benziyordu ama aynı zamanda utangaç biri gibi duruyordu. Sahneye çıktığında bakışlarının bana kaydığını gördüm. Onu izliyor izlenimi vermemek için doğruca personel odasına ilerledim.

Ferman sayesinde yavaşlayan kalp atışlarım personel odasına yaklaştıkça yeniden hızlandı. Her adımda artan ritmim, beni heyecanın derinine sürüklerken aynı zamanda kulaklarımı da uğuldatıyordu. Soluğumu tutup kapının kulpunu çevirdim ve kendimi içeri attım.

Personel odasına girdiğimde ise tam bir hayal kırıklığı oldu. Kartal burada da yoktu. O adamların, ona zarar verme düşüncesinden dolayı bir anlığına endişe içimde kol gezinse de Kartal'ın arabaya bindiğindeki yüz ifadesi zarar görmeyeceğinin mührüydü.

Çevremdeki dünyayı görmek istemezcesine kabinin içine girip üzerimi değiştirdim. Mesaimizin başlamasına beş dakika vardı. Muhtemelen Kartal çoktan bara geçmişti.

Düşüncelerimin eşliğinde kabinden çıkmıştım ki personel odasının kapısı açıldı ve sevdiğim adam tüm heybetiyle kapının ardında görüldü.

Beni görür görmez korku ve öfke karışımı bir ifadeyle yüzüme baktı ve hafızasına kazımak istercesine yüzümde oyalandırdı bakışlarını.

Taa ki çenesi kasılana kadar...

Yüzü kasılmasına rağmen aynı zamanda rahatlamış da duruyordu ve dürüst olmam gerekirse rahatlamış ifadesi, aklımda kurduğum dehşet dolu senaryolara tezat cesaret vericiydi.

Bana doğru bir adım attı. Derken bir adım daha... Yüz ifadesi yine değişmişti ve attığı her adımda duygularını bastırıyormuş gibiydi.

Ruhumu içimden söküp alacakmış gibi bana yaklaştırmaya başlayınca cesaretim kırıldı ve istemsizce bankın arkasına doğru kaydım. Bir yanım Kartal'a güvense de mantığım, sabahki görüntüleri inatla zihnimde cirit attırıyordu. O yüzden içgüdüsel olarak kendimi korumaya ihtiyaç duyuyordum.

Güvenliğim için sığındığım banka ironi dolu bir bakış attım. Boyu dizlerime geliyordu ve aramıza kurmaya çalıştığım güvenlik seti hiç de beni koruyacakmış gibi durmuyordu. Aksine gülünç duruyordu.

Kartal'ın sesli iç çektiğini duyunca yeniden ona baktım ve bakışlarımın sahte güvenlik setimizde olduğunu gördüm. Yaptığım saçmalığı anlamıştı! Koyu gözleri ağır ağır yüzüme çevrildi. "Metis neler oluyor?" Sesinde ölüm sakinliği vardı lakin altında yatan öfkesi içimi ürpertmişti.

Sorusuna cevap vermeden önce gergin geçen birkaç saniye boyunca kıpırdamadan öyle bekledim. Tek hareket eden kesik kesik nefeslerimden dolayı inip kalkan göğüs kafesimdi. Ne diyeceğimi bilmeden kalmaya devam ettim. Gün boyu şiirini ezberlemiş, sahneye çıktığında seyircilerin karşısında ezberini unutmuş çocuk gibi küçücük kalmıştım.

Kaderime boyun eğmeden önce simsiyah gözlerine daha dikkatli baktım. Gözlerinde tanıdık huzur yoktu. Öfkeyle parlayan bakışlarının ağırlığına daha fazla dayanamayacağımı anlayınca bakışlarında boğulmamak için gözlerimi kaçırdım. Cevap verebilmek için dudaklarımı araladım ama sesimin dışarı çıkmasını engelleyen görünmez ellerle sarılmış gibiydim. Gördüklerimi söylersem sanki kum fırtınası yaratacak, her ikimizin de o fırtınada boğulmasına sebep olacaktım. Başımı iki yana salladım. Yapamazdım... Onun, o adamlardan biri olduğunu duyacak kadar cesaretli değildim. Geçıştirmek istercesine, "Bir şey olduğu yok." Dedim ve beklenti dolu gözlerine baktım.

Öfkesi zerre geçmemiş aksine geçıştirildiğini anlamış olmanın verdiği etki, gözlerini alev aldırmişti. Bakışları karşısında yavaşça yutkundum. "Ben... Ben bugün biraz yorgun hissediyorum." Her ne kadar söylemek istediğim bu olmasa da zihnimdeki kargaşadan dolayı yorgun hissettiğim doğruydu.

"Yorgun gibi görünmüyorsun." Sesi rahatsız edici derecede iğneleyici çıkmıştı. "Benden kaçıyor gibi görünüyorsun. Nedir bu?"

Birden göğsüm sıkıştı ve içime yoğun bir kasvet doldu. Kartal yalan söyleyebileceğim ya da yalanlarımla oyalayabileceğim bir adam değildi ve ne olduğuyla yüzleşmeden karşımdan gidecek biri değildi.

Yüreğim ağzımda ne diyeceğimi düşünürken Kartal sabırsız bekleyişine son verdi ve farkında olmadan yeni bir yalan daha söylememi engelledi. "Seni..." Sesinde şefkatten eser yoktu. "Seni öptüğüm için mi benden kaçıyorsun?"

Ağzım bir karış açık halde yüzüne bakakaldım. Kaçma sebebimi tamamen yanlış anlamıştı.

Keyifsiz ama aynı zamanda zayıf bir gülümsemeyle başımı hafifçe iki yana salladım. "Beni öptüğün için mi kaçıyorum?" Kartal'ı öpmek son zamanlarda arzuladığım tek şeydi. "Ne hissettiğimden haberin bile yok."

Suçlayıcı sesim aramızda yankılandığında yaptığım itirafın farkında dahi değildim.

Taa ki aramıza ağır bir sessizlik yerleşene dek.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakarken onun, itirafımın ne anlama geldiğini çözmeye çalıştığını gördüm. Sertçe yutkunup dikkatini itirafımdan uzaklaştırabilmek için panikle bankın

arkasından çıkarak karşısına dikildim ama artık çok geçti... Koyu gözlerindeki alevler tüm bedenini ele geçirmiş gibi duruyor, dokunsam beni de içine çekecekmiş gibi bakıyordu.

"Kartal ben..." Diye fısıldadığımda parmak uçları yanağıma dokununca midem düğüm düğüm oldu. Bakışlarındaki tanıdık huzur geri gelmişti ve o huzur, zihnimdeki tüm şüpheleri silecek kadar güçlüydü.

Yanağımdaki parmak uçlarının belli belirsiz teması, dudaklarımın üzerine kaydı. "Ne zaman bana karşı tamamen dürüst olacaklar?" Boğuk sesinin muhatabı ben değil bizzat dudaklarımdı. "Ne zaman bana her şeyi başlatacak nedeni verecekler?" Arzuyla parlayan gözleri, gözlerime tırmandı. "Nedeni ver artık."

Kalbimi tekleten sesine rağmen boğazıma dizilmiş olan itiraflarımı yutkunarak geri göndermeyi başardım. Şimdi olmazdı... O adamların kim olduğunu öğrenmeden ona kalbimi açamazdım. Göz pınarlarımdaki batma hissi, ağlamak üzere olduğumu haykırınca ondan bir adım uzaklaşarak elinin dudaklarımdan kaymasına sebep oldum.

Yaptığım geri kaçış, çenesindeki kası seğirdi ve ellerini ceplerine yerleştirerek yüzümü sertçe süzdü. "Neler oluyor?" Bakışlarını üzerimde tutarak sakinliğini korumaya çalıştı. "Oysaki her şeyin farkında olduğundan emindim."

Kartal'ın son cümlesi kulaklarımın içinde tekrar tekrar can buldu. *Her şeyin farkında olduğundan emindim!* Gözlerim, korkunç gerçek karşısında dehşetle açıldı. Biliyordu... İçimde bir kez daha kabaran panikle hızlı hızlı nefesler almaya başladım. O adamlarla olan bağlantısını fark ettiğimi biliyordu ve anlaşılan o ki bu defaki itiraf ondan gelecekti.

Gerçekle yüzleşmemek için az daha çığlık atacaktım. Belli ki bugün onları izlediğimi görmüş, itirafının sonunda da beni Sezgin denilen yaratığa götürecekti.

İçgüdüsel olarak ondan bir adım daha uzaklaştığımda parmaklarımın da bıçak izine kapandığını, Kartal'ın bakışları parmaklarıma indiğinde anladım lakin elimi geri çekme gereği duymadım zaten ne izi olduğunu ya da neden orada olduğunu biliyordu.

"Amacım seni izlemek değildi." Sesimin yüksek çıkmasını istesem de onun bile güçlkle duyabileceği bir fısıltıda çıktı. Kaşları sertçe çatıldı ve konuşmamın devamını getirmemi söyleyen bakışları göz bebeklerime dikildi. Boğazımın içi bir çöl kadar kuruydu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundüğümde çıkan sesi duyduğundan emindim. "Bugün o adamların arabasına bindiğini tesadüfen gördüm."

Yeni itirafım aramızda yankılanınca göz bebeklerimdeki bakışları zerre kıpırdamadı. Olduğumuz ana göre oldukça uzunca bir süre gözünü dahi kırpmadan gözlerimi izledi. Korkumu, hayal kırıklığımı, hüznümü, çaresizliğimi...

İzledikçe yüzü, izledikçe bedeni kasıldı. Bedeninin aksine gözlerine inatla ifade yerleştirmede. Dümdüz baktı, baktı, baktı... Çok geçmeden aramızdaki ölüm sessizliğine nefeslerimiz de uyum sağladı. Aynı anda göğüs kafeslerimiz hareket etti ve sonra Kartal birden arkasını dönüp kapıya ilerledi.

Şaşkınlıktan kollarım iki yanıma düştü ve arkasından öylece bakakaldım. "Nereye?"

Kapı kolunu kavrayan kolunun kası gerildi ve bana dönmeden, "Mesaimiz başladı. Oyalanma!" diye emretti.

Kartal kapıdan çıktıktan sonra bir süre daha arkasından şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Ne olduğunu ya da ne yapmaya çalıştığını asla anlamamıştım ve anlamaya uğraşamayacak kadar beynimi yorgun hissediyordum.

Peşinden ilerleyip doğruca bara geçtim. Kartal da yerini almış hatta bir müşterisine içki servisine başlamıştı.

Geldiğimi anlayınca bana doğru yan bir bakış atıp içkiyi hazırlamaya devam etti.

Fazlasıyla rahatsız hissettirici bir bakıştı bu. Sanki kızmış gibiydi. Ashında kızmaktan ziyade daha soğuk gibiydi.

Uzaktı, farklıydı, tuhaftı...

Sıkıntıyla soluyup yeni gelen müşteriye karşılamak için tezgâha ilerledim.

Öylesine yoğun 2 saat geçirmiştik ki bu süre zarfında neredeyse birbirimizle konuşamamıştık bile. Hoş, Kartal'ın da konuşmak için fırsat yaratmadığı gerçeği daha yoğun olduğumuz günlerde ikide bir soluğu yanımda almasından anlaşıyordu.

Düşüncelerimin eşliğinde önümdeki sıranın bitmesini fırsat bilerek Kartal'a döndüm. Onun da önünde iki müşterisi vardı, birazdan boşa çıkacaktı. Yalnız kaldığımızda onunla ne konuşacağımı bilmediğim için kendime meşgale bulmak istedim ve kokteyl hazırlamak için doğruca içkilerin olduğu rafa ilerledim. Bu defa temkinliydim, hırsıma kurban gidip sarhoş olmak gibi bir niyetim yoktu. Hele ki böyle bir gecede asla sarhoş olmamalıyım.

Birkaç alkolü karıştırdıktan sonra içine meyve de katıp tadına baktım. Kokteylin tadı ilk olarak acımsı gelse de yuttuktan sonraki tadını beğendim ve ışıldayan gözlerle Kartal'a döndüm.

Önündeki sıraya birkaç kişi daha eklenmişti ve sıradaki tanıdık bir yüz bana bakıyordu.

Ferman'la gözlerimiz buluşunca sıradan çıkıp Kartal'ın karşı çaprazındaki tabureye oturdu ve gözlerini kıstı. "Yeniden selam."

Ferman'a cevap vermek yerine gülümsemekle yetinirken Kartal başını, hazırladığı içkiden kaldırıp önce Ferman'a sonra da bana baktı. Bakışları çok kısa bir an dudaklarımdaki tebessümde oyalandı. Orada neden takıldığını ya da ne düşündüğünü merak etsem de üzerinde durmak istemedim çünkü her zamanki tutku dolu bakışlarıyla dudaklarıma bakmıyordu. Dehşet bir görüntüye bakıyormuş gibi huzursuz hissetmeme sebep olmuştu.

Kartal'ın dudaklarımdaki bakışlarını ve benim Kartal'ın üzerinde olan gözlerimi Ferman'ın sesi ayırdı. "Ne yapıyorsun?" Bakışları, hazırladığım kokteylin üzerindeydi.

Olağan bir sesle, "Yeni bir tarif denemeye çalışıyorum." Dediğimde Ferman gülümseyerek elimdeki bardağı işaret etti. "O mu?"

Kartal'ın bakışlarının ağırlığı altında sadece başımı sallayabildim. Ona bakmasam bile bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum ve garip bir şekilde terliyordum.

"Ben de deneyebilir miyim?" Ferman'ın bakışları ise hâlâ elimde tuttuğum bardaktaydı ve Kartal'a bakmamak için verdiğim çabadan haberi yoktu.

Kartal'ın bakışlarından dolayı zihnim ağırlaşırsa da Ferman'ın yeni tarifimi denemesinde bir sakınca görmedim. Tıpkı Eftalya gibi o da kurbanım olabilirdi. Ne kadar çok kişi kokteyllerimi beğenirse bu işte iyi olabileceğimi kendime kanıtlayabilirdim.

Tezgâhın yanına ilerledim ve bardağı Ferman'ın önüne bıraktım. Gözleri üzerimdeydi ve inanamaz gözlerle bana bakıyordu. Neden böyle baktığına dair bir fikrim yoktu. İsteddiği elimdeki bardakken neden şimdi buna inanamıyormuş gibi duruyordu, hiçbir şekilde anlamamıştım.

Duruşumu dikleştirip tezgâhtan biraz uzaklaştım. Kelime oyunlarıyla uğraşacak vaktim olmadığı için dürüstçe, "Neden bana öyle bakıyorsun?" Diye sordum.

Sorduğum soruyla saatler öncesindeki gibi yanakları kızardı ve bakışlarını bardağa indirdi. Parmak uçlarıysa çoktan bardağa temas etmişti. "İçtiğin bardağını paylaşmazsın diye düşündüm. Az önce içerken görmüştüm de... Yani dudaklarının değdiğini."

Aptal aptal yüzüne baktım. Daha önceki kokteyllerimi Kartal ve Eftalya da denediği için böylesine tuhaf bir şey düşüneceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Benim için kokteyl hazırlamak öğrenme yolunda bir araçtı ve o bardaklara herhangi bir anlam yüklemiyordum.

Rahatsız olduğumu belli edercesine savunmacı bir ses tonuyla, "Kokteyl hazırlamasını öğrendiğim bardağa boş anlamlar yükleyeceğini bilseydim bardağı sana hiç vermezdim." Diyerek bardağa uzandığımda Ferman pişman dolu bakışlarını yüzüme çevirdi ve bardağı geri almama izin vermedi. "Yanlış anladın. Öyle demek istemedim." Söylediğini desteklercesine başını iki yana salladı. "Sadece rahatsız olmamana sevinmiştim ama yanlış dile getirdim. Dediklerimi unutalım." Dedi ve bardağı tamamen kavrayıp dudaklarına götürmek için bileğini kaldırdı.

İşte o an her şey çok ani oldu. Önce Ferman'ın elindeki bardak sökülürcesine parmaklarının arasından alındı, sonra da Fermanla aramdaki tezgâhın üzerine sertçe bira şişesi bırakıldı. "Yerinde olsam..." Dedi Kartal tehlikeli bir ses tonuyla. "Yeniden gitar çalabilmek için o parmaklara ihtiyacım olduğunu iyi bilirdim."

Kartal'dan öylesine güçlü bir öfke yayılıyordu ki koluma değen belli belirsiz temasıyla bile haddinden fazla sıcak olan bedeninden endişe dalgasına kapılmıştım. Hızla bakışlarımı Kartal'ın yüzüne çevirdim. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve Ferman'a öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Ferman ise Kartal'ın aksine bu güç gösterisi karşısında bir Kartal'a bir de bana bakıyordu. Sonra ne olduğunu anlayamadığım bir sebeple

Kartal'a bakarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kartal'ın yüzünde ne gördüğünü bilmiyordum ama gördüklerinden hoşlanmadığını anlayabilmişim.

Ferman bakışlarını, çenesi kasılmış Kartal'dan ayırdığında Kartal bardağı aldığı gibi tezgâh altında bulunan lavabonun içine kırılması istercesine sert bir şekilde bıraktı. Başarmıştı da... İnce bardak, aldığı darbeye anında paramparça oldu.

İtiraf etmem gerekirse kırılan bardağın çıkardığı tiz ses, kulaklarımın çınlamasına sebep oldu. Kulaklarımdaki çınlamayla yeniden Ferman'a döndüm. Yenilgiyi kabullenmişçesine içini çekip zoraki bir gülümsemeyle yüzüme bakarak Kartal'ın bıraktığı şişeyi aldı. "Sahneye dönmen gerekiyor, sonra görüşürüz."

Sadece soluk bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kartal'ın, bunu ikimizin arasında inkâr edemeyeceğim çekimin varlığından yaptığını bilsem de Ferman'ın şaşkınlığının sebebini anlamamışım.

Düşüncelerimin arasında Kartal'ın taviz vermez sesini duydum. "Bir daha sakın..." Dediğinde bakışlarımı ona çevirince kırdığı bardağa iğreniyormuş gibi baktığını gördüm. Kendine hâkim olamıyormuş gibi duruyor, bardaktan daha nasıl öfkesini çıkaracağını düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Simsiyah gözleri dudaklarıma çevrilince kararlı ifadesi karşısında nefesim kesildi. "Dudaklarının değdiği herhangi bir bardağı başka bir erkeğe verme..." Dişlerini sıktı. "Tadını alabileceğini düşünmesine izin verme..." Deli bir öfke tufanına kapılma sebebini şimdi daha iyi anlamışım. Ferman'ın imasını o da kötüye yormuştu. İki adımda yanıma geldi ve güçlü fısıltısını dudaklarıma bıraktı. "Dudaklarının yangını yalnızca bana. Ve o yangında eriyip gidecek bir adam varsa o da benimdir."

Kartal'ın bakışları beni delip geçerken tek yapabildiğim karşısında umutsuzca iç çekmek oldu. Kalbimle mantığımın sesi arasında öylesine güçlü bir savaşa girmiştik ki ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kalbim Kartal'ın masum olduğunu, tümüyle ona tutunmamı söylüyordu. Mantığım ise bıçaklanmanın yara izi bile tazeyken temkinli olmamı söylüyordu.

Zihnimdeki savaşın galibi belirsiz oldu ve parmaklarım Kartal'ın elini sardı. "Kartal." Diye fısıldadım. Fısıltım savaştan çıkmanın vermiş olduğu bitkinlikle doluydu. Söz konusu o adamlar olduğunda

elim kolum bağılı gibiydi. Çaresizdim... Korkaktım. En çok da kalbimi onun ellerine verdiğimde onun avı olduğum gerçeğiyle yüzleşmekten, yaralanmaktan korkuyordum.

Göğsüme saplanan ağrının eşliğinde belirsizlikte kaybolmaktansa kum fırtınasında boğulmayı göze aldım. "O adamlar kimdi?"

Kartal'ın elini sardığımda sönen öfkesi, sorduğum soruyla yeniden alev aldı ve hayal kırıklığına uğramışçasına elini geri çekti. "Seni ilgilendirmez..." Sert bir solukla göğüs kafesini doldurdu. "Sana hiç kimse için açıklama yapmayacağım. Daha fazla şansını zorlama ve burnunu bilmediğin karanlıklara sokma." Bakışlarının derinlerde yatan manasını çözmek zor olsa da emir veren sesinin tınısı, suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilmekle ikaz etmek arasında gidip geliyor gibiydi.

Gözlerindeki ifadesini anlamaya çalışmak yerine ters cevabının yarattığı şaşkınlıkla yüzüne baktım. Onlardan olduğunu söylemesini bile beklemiştim ama böylesine ters bir cevap vermesini hiç beklememiştim. "Ne?" Gözlerimi kırıştıtarak bir adım geriledim.

Kartal aynı tersliğini sürdürerek, "Sadece gelen müşterilerle ilgilen." Diye azarladı ve arkasını dönüp yeniden kuyruk oluşturmaya başlayan müşterilere ilerledi.

Aklım karman çorman olmuş bir halde ona bakakaldım. Anlaşılan o ki bu gece Kartal'la birbirimizi hayal kırıklığına uğratmak konusunda karşılıklı görünmez bir rekabete girmiştik. Galip gelen taraf, payına düşen pişmanlıkla canı en çok yanan taraf olacaktı.

Yorgunluğuma rağmen hissettiğim gerginlik daha yoğun ve ayakta kalmamı sağlıyordu. Mesai bitimine kadar Kartal'la resmen köşe kapmaca oynamış, konuşmamak için ondan kaçmışım.

Sinirle içimi çektim. Kimi kandırıyordum ki! Kaçan ben değil, Kartal'dı. İtinayla yanıma gelmemiş, konuşabilmek için an yaratmamıştı.

Üzerimdeki kıyafetlerden hızlıca kurtulup çantamı kaptığım gibi kabinden çıkarak personel odasından çıktım ve kendimi barın arka kapısından dışarı attım.

Gerginliğimden dolayı ilk birkaç saniye her şey normaldi ama arka kapının açıldığı izbe yolun, fazlasıyla karanlık olduğu gerçeği, yüzüme tokat yemişçesine beni silkeledi.

Bu yolun böylesine karanlık olduğunu ilk kez fark ediyordum çünkü yanımda Kartal yoktu. O yanımdayken bu yol sokak lambalarının aydınlattığı diğer yollardan farksız ve bir o kadar da aydınlıktı ama şimdi karanlığın ürkütücü yalnızlığı kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Omzumdan sarkan çantamı sıkıca kavradım ve aceleci adımlarla, arabamı park ettiğim ön kapının olduğu yola ilerledim. Çok geçmemişti ki çantamı sıkıca tutan elimde belirsiz titreme hissedince telefonumun çaldığını düşündüm ama telefonumun çalmayacağını biliyordum. Beynim, korkumun etkisi altında ellerimdeki titremeleri hayal ürünüymüşçesine objelere bağlıyordu.

Titremelerimi göz ardı etmeye çalışarak karanlık sokaktan çıkmayı başardım ve karşıdan karşıya geçerek arabamın yanına vardım. Varmamla tuttuğum nefesimi rahatlayarak vermem aynı anda oldu. Arabama dokunmak bile garip bir şekilde güven vermişti. Ancak rahatlayarak geri verdiğim nefesimi yeniden tutmam çok vaktimi almadı çünkü anahtarımı almak için açtığım çantamın içinde telefonum yoktu.

Çaresizce omuzlarımı düşürdüm. Telefonum önlüğümün cebinde kalmıştı.

Bir an onu orada bırakmayı düşünsem de herhangi bir güvenlik kilidi olmadığı için telefonum yabancıнын eline geçtiği takdirde, bir yerde her şeyim onun eline geçecekti. Bunu göze alamazdım. Ayrıca bu defa ön kapıyı kullanacaktım.

Arka sokakta yaşadığım korkuyu, kararlı bir ifadeyle başımı sallayarak geri kovdum ve tüm cesaretimi toplamış bir halde arkamı döndüm ama o an kalbim tekledi.

Greendoor dâhil civardaki tüm işletmelerin ısıltılı aydınlattığı caddede, bir tane adamın arkamda durduğunu gördüm. Benden en az iki adam boyu uzaktaydı ve bakışları, kalbimi göğüs kafesimden fırlatacak kadar güçlüydü.

Benim dönmemle birlikte gülümseyerek elinde tuttuğu çakısının ucunu olağan bir şeymiş gibi bana döndürdü ve sanki karşısında söylediklerini anlamayacak bir aptal varmış gibi tane tane konuştu. "Vay vay vay, bu saatte, bir kadın, tek başına, buralarda, ne yapıyor, olabilir ki?"

Elindeki çakıyı görür görmez bıçaklandığım yere tekme yemişim gibi bir acıyla hafifçe iki büklüm oldum ve elimi izimin üzerine bastırdım.

"Dur tahmin edeyim." Arkamda tok bir erkek sesi duyunca olduğum yerde korkuyla sıçradım ve ağzımdan istemsizce boğuk bir çığlık kaçtı. Hızla arkamı döndüm. Başka bir adam, arabamın diğer yanında kollarını arabama yaslamış bir halde bana bakıyordu ve diğer adamdan bana çok daha yakındı. Anlaşılan avını bulmuş vahşı bir yaratık gibi sessizce yaklaşmıştı. "Aranmaya çıkmıştır."

Adamın sesi geceyi uğursuzca yarararken az önce delirecekmiş gibi atan kalbim bu defa korkudan durmuş gibiydi ve ciğerlerim panikten dolayı havayı kabul etmiyordu. Tek hayat bulan uzvum bacaklarımdı sanki. Kaçmam için seğiriyordu ama ne arabama ne de Greendoor'a gidebilecek imkânım vardı. Her iki yolum da tekinsiz iki adam tarafından kesilmişti.

"Benden ne istiyorsunuz?" Diye aptalca soru sorduğumda dudaklarımlın üzerine vurmamak için kendimi zor tuttum. Resmen panik yüzünden kontrolümü kaybediyordum ve dudaklarım, içimden geçenleri sesli olarak ortaya döküyordu çünkü biliyordum... O çakının tenimde bırakacağı acıyı, ruhumda bırakacağı hasarı kahretsin ki çok iyi biliyordum.

"Cevabı basit." Arabama yaslanan adam yaslandığı yerden doğrulunca geriye adım attım ve böylece arkamda kalan adama bir adım yaklaştım. "Ne sen bizi üz ne de biz seni. Derdimiz sen değil paran. Cüzdanını ve telefonunu bize ver, yoluna bak."

Zorlukla yutkunarak başımı iki yanıma salladım. "Telefonum yanımda değil ayrıca param da yok."

Her ne kadar doğruyu söylesem de iki adam aynı anda alay edercesine gülmeye başladılar. Telefonum içeride kalmıştı ve param yok denilecek kadar azdı. Maaşımı almama birkaç gün vardı ve şu an cüzdanımda kimliğim ve ehliyetim dışında bir şey yoktu. Panikle etrafıma baktım. Saatin geç olmasından dolayı yoldan geçen birileri ya da arabalar da yoktu. Şu ana kadar yalnızca bir araba geçmişti ve o da durmaya tenezzül etmemişti. Muhtemelen adamların ellerindeki çakıları dahi fark etmemişti.

"Zorluk çıkaran kadınları sevmeyiz." Bu defaki sesin sahibi arkamda kalan adamındı ve yüzünde tuhaf bir ima parlıyordu.

İfadesini görünce buz kestiğimi hissettim ve korkuyla, "Lütfen." Diye inledim. "Yemin ederim param yok, bırakın gideyim."

Yeni bir tiz kahkaha daha kulaklarımı doldururken Kartal'ın Greendoor'un ön kapısından çıktığını gördüm. Direkt bize baktı. Büyük ihtimalle arabamı park ettiğim yeri biliyordu ve gidip gitmediğimi öğrenebilmek için olduğumuz yere bakmıştı ama yüzünde aniden oluşan şaşkınlık, böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemediğini açıkça belli ediyordu.

Yüzündeki şaşkınlık yerini çok hızlı bir şekilde önce korkuya akabinde öfkeye bıraktı ve gözünü karartan yırtıcı edasında hırçın ama aynı zamanda temkinli adımlarla bize doğru yürümeye başladı.

Ona arkası dönük olan adam onu görmese bile diğer adamın yüzü, ona dönük olduğu için çoktan görmüştü.

Kartal'a doğru, "Orada dur!" Diye gürlediğinde diğer adam da ona döndü. Kartal'ın ürkütücü ifadesinden korkmuş olmalıydı ki elindeki çakıya rağmen bir adım geriledi.

Lakin Kartal adamın ikazına rağmen yürümeye devam etti. Ta ki yakın olan adamın aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp kolumu kavramasına ve çakıyı omzuma temas ettirmesine kadar.

Görünmez bir duvara çarpmış gibi olduğu yerde sabit kaldı ve bakışları dolmaya başlayan gözlerime takıldı. Gözlerini ayırmadan, "Ellerini üzerinden çek!" Dedi. Sesinde ürkütücü bir sakinlik vardı.

Diğer adam da Kartal'dan bakışlarını ayırmadan geri geri adımlayarak yanımıza geldi. Şimdi iki adamın arasındaydım ve biri kolumu koparmak istercesine sıkıyordu. "Bela istemiyoruz." Kolumu sıkıan adamın titrek nefesi, yaptığına pişmanlığını yaşadığını açıkça gösteriyordu. "Tek derdimiz para. Bize cüzdanını ver, kızı geri al."

"Takas demek." Dedi Kartal aynı ürkütücü sakinliğini sürdürürken. "Ama ben takas etmem sadece seçim şansını tanırım."

İki adam da Kartal'ın dediklerine şaşırmıştı. "Ne?"

Kartal'ın bakışları anlık adamların yüzüne kaysa da yeniden gözlerimin içine odaklandı. Güven vermek istercesine bakıyordu. "Ya onu bana siz verirsiniz ben de canlarınızı bağışlarım ya da onu sizin elinizden alırken canlarınızı da alırım."

Kolumu sıkıan adam kahkaha attı daha doğrusu atmaya çalıştı çünkü Kartal'ın bakışları yeniden üzerine döndüğünde kahkahası beceriksiz bir gülümsemeye dönerek canlılığını yitirdi. "İkiye karşı birsin ve elimizde çakılarımız var."

Kartal adamın sözlerine belli belirsiz bir sırıtışla karşılık verdi ve o sırıtış son derece küstah bir sırıtıştı. "Şimdi..." Dedi ölümcül bir kararlılıkla ve boynunu kütletmek istercesine başını iki yanına yatırdı. "Beş saniyeniz var."

İki adam da öylesine gerilmişti ki yaydıklarını enerji elle tutulacak kadar gerçekçiydi. Kolumu sıkın adamın titreyen elleri diğer elindeki çakıyı omzuma bastırmasına sebep oldu.

Bedenim, metalik soğukluğa kasılarak tepki verdi ve aldığım nefesimi tuttum. Saplamaııştı ama adamın eli böyle titremeye devam ederse ucun tenimde delik açması an meselesiydi.

"Bir!" Kartal'ın sesiyle çakının ucu tenime ufak bir delik açtı. Alt dudağımı dişleyerek gözlerimi kapattım. Sanırım şoka giriyordum çünkü acıyı duymayacak kadar hissizleşmişim.

"İki!" Çakının ucu, deliğı genişletti ve sıcak kanın ilk damlası sırtıma doğru indi. Gözlerimi yavaşça araladım. Git gide nefes alışverişlerim hızlanıyordu. Bu defa acıyı hissetmişim fakat bedenim acıya tepki gösterircesine hareketsiz kaldı. Biliyordum ki bir ani hareketimle çakının tamamı açılan delikten içeri girecekti.

"Üç!" Çakının ucu bu defa sırtıma akan kanı takip etti ve tenimi keserek omzumdan yavaşça aşağı indi. Bu bilinçli bir darbeydi, adam resmen omzumda derin bir kesik bırakmayı amaçlayarak çakıyı indirmişti.

Acıyla karışık bir çığlık atmak için dudaklarımı aralamışım ki kulakları sağır edecek şiddette iki el silah sesi, geceye karıştı ve adamlar sanki bu anı beklercesine beni öne doğru fırlatarak koşmaya başladılar.

İtilmenin etkisiyle öne doğru düşecekken Kartal ani bir hareketle beni düşmeden tuttu ve benimle birlikte dizlerinin üzerine inerek kucağına hapsetti.

Silah sesinden kulaklarım çınıyor, korkudan kalbim gümbürdüyor, omzumdaki acıdan bedenim titriyordu.

Kartal gitmemden korkarcasına sahiplenici bir tavırla göğsüne daha da bastırdı. "Metis." Diye fısıldadı belli belirsiz bir rahatlamayla ve dudaklarını saçlarımın arasına karıştırarak başımın üzerinden öptü. "Seni yalnız bırakmamalıydım, yalnız çıkmaya izin vermemeliydim." Sesinin tınısı, suçluluğun altında can çekişir gibiydi. Dudaklarını başımın üzerinden ayırmadan öpmeye devam etti.

Omzumdaki yaranın da farkında değildi ve bastırdıkça daha çok canımı yaktığından haberi yoktu. Acıma rağmen dişimi sıktım çünkü kollarında korkum, kar misali eriyip gidiyor, güvenli bir sıcaklıkla sarmalanıyordum.

Başımın üzerinden bir kez daha öpüp bedenimi çevreleyen parmaklarını yüzüme tırmandırdı ve göğsünden ayırarak ona bakmamı sağladı. "İyi misin?"

Sıcacık mırıltısı ile bakışlarındaki korku ve suçluluk duygusuna gözlerimi kaçırarak karşılık verdim. İyi değildim. İkinci kez aynı travmayı yaşıyordum. İkinci kez metalik soğuklukla canımı yakmışlardı ve ikinci kez güçsüz kalmıştım.

Güçsüz ve korkak... Bağıra çağıra ağlamak istiyordum, yenilgime boyun eğen kendimden nefret ediyordum.

Bedenimdeki titremeler artık acının göstergesi değil, sinir krizinin eşiğinde olduğumun habercisiydi. Ama şimdi olmazdı. Kartal'ın yanındayken olmazdı... Çıkış yolu bulabilecek tek bir sığınağım vardı o da artık çok uzaktan gelen silah sesleriydi. "Silahı ateşleyen kim, kim bize yardım etti?"

"Güvenlik. Bizi fark etmiş olmaları lazım. Zaten burada böyle bir şeye cesaret etmek..." Kartal'ın dudaklarından sözcükler küfür edercesine çıkmıştı.

Yüzüne bakmam için yanağımın üzerindeki parmaklarını çeneme indirdi ve çenemden nazikçe tutup kendine çevirdiğinde boşta kalan eliyle de omzumu tuttu. İşte o an, bedeni hissedilircesine kasıldı ve elini anında yaramın üzerinden çekip bulaşan kana baktı. "Yaralanmışsın!" Endişeden delirmişçesine gürleyerek arka arkaya sert küfürler savurdu. Nefreti, küfürlerinde tekrar tekrar can buldu. Sonunda da küfürlerini, "O piçleri kendi ellerimle öldüreceğim, güvenlik yakaladığı an bizzat ben vereceğim cezalarını." Diye tereddütsüz bir tehditle bitirdi.

Korkuyla baktım gözlerinin içine. Aynı cümleleri ikinci kez kullanıyordu. Bir insanı öldürmekten, basit bir şeyden bahsedermiş gibi konuşuyordu. En kötüsü de ses tonu ve bakışları bunu yapabilecek güçte olduğunu gösteriyordu.

Aklıma o adamlardan olabilme ihtimali gelince panikle kucağından inmeye çalıştım fakat beni yepyeni sıcak bir mırıltıyla durdurdu. "Yaran kötü görünüyor, hemen hastaneye gidiyoruz."

Beynim, korku ve panikten dolayı ağırlaşsa da son kalan kırıntılarıyla sözlerindeki detayı yakalamayı başardı. Hastaneye gitmeyi teklif ettiğine göre o adamlardan biri olmama ihtimali yüksekti. Mantığım, o adamların polisle karşı karşıya -hele ki benim için- gelmesini isteyemeyeceğini söylüyordu.

Rahatlamanın verdiği huzura yeni bir gerçek karışınca gözlerim korkuyla büyüdü. Hastaneye gittiğimiz anda polisle muhatap olmak zorunda kalacak olan bendim. İçimi amansız bir endişe kapladı. Kartal'ın kollarında daha da çırpındım. "Asla olmaz!" Sesim panikten tiz ve yüksek çıkmıştı. Kartal'ın şaşkınlığını fırsat bilerek kucağından ayağa kalktım. "Hastanelik bir durum yok, evde pansuman malzemeleri var. Temizlerim olur biter, çıtkırıldım kızlardan değilim."

Kartal şaşkınlığını üzerinden hızla atarak ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Yaran derin, iltihap kapma ihtimali var." Sesindeki sıcaklık devam etse de itirazı netti, beni hastaneye götürecekti.

Bir adım ötede pusu kuran sinir krizim Kartal'ın itirazıyla beni yeniden yokladı. Başımı delirmişçesine iki yana sallayıp, "Hastaneye gidemem. Beni oraya götürmene asla izin vermem!" Diye karşı çıktım.

Kartal kaşlarını çattı. Gözlerini yine endişe bürümüş, çenesi kasılmıştı ama olduğu yerde sabit kalarak herhangi bir adım atmadı. Belki de ona dökülmemi bekliyordu. "Neden?"

İnanamayan gözlerle ona baktım ve sinirle karışık alaycı bir kahkaha attım. Tamamen delirmiştim. "Neden mi? Kartal biz hastaneye gittiğimizde polis gelmeyecek mi?"

Alaycı kahkahama dökülmemi hızlandıracak bir serinkanlılıkla karşılık vermeyi denedi. "Gelsin, bu yarışma..."

Başarılı olmuştu da...

"Yeter!" Elimi havaya kaldırarak Kartal'ın sözünü sertçe kestim. "Beni polis konusunda daha fazla sıkıştırmaktan ve bana sorular sormaktan vazgeç!" İki elimi boğazımın üzerine götürdüm. Gözyaşlarım çoktan yolunu bulmuş, yanaklarımdan süzülmeğe başlamıştı. Boğulurcasına, "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama açığımı arama, arama artık!" Diye bağırdım. Bağırmana rağmen sesimden bitkinlik akıyordu, tam acınası bir haldeydim.

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan müdahale etmek yerine delirmiş halimi büyük bir sessizlik içinde izlemeye devam etti. Benim de durmaya hiç niyetim yoktu. Bu patlamaya ihtiyacım varmışçasına

kesik soluklarımın ve gözyaşlarımın arasında bağırmaya devam ettim. "Yapma Kartal... Yapma bunu bana, polisleri sorma! Sürekli saçma sapan sorularla ağızından laf almaya çalışma... Bak bana!" Çığlığa yakın bir sesle işaret parmağımı sertçe göğüs kafesime bastırdım. "Bak... Karşında azılı bir katil mi var sanıyorsun, ne görüyorsun bana baktıkça? Hırsız mı, kaçakçı mı, dolandırıcı mı?"

Sorduğum soruya cevap vermesini beklemeden parmaklarımı çaresizce saçlarımın arasından geçirdim. "Anla artık, korkumu anla ama sorma!"

Kartal kıpkırmızı gözlerim ve çırpınışlarım karşısında nefesi değişmesine rağmen sadece içini çekti ama gözlerinde bir daha polislerle ilgili soru sormayacağını yemini vardı. Bunu açıkça görebilmiştim. Sormayacaktı... Ben anlatana kadar bir daha asla sormayacaktı.

Sessizliğinden cesaret alıp, "Aklımı karıştırmaktan da vazgeç." Diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. Patlatmanın verdiği rahatlamayla gözyaşlarım durmuş, kesik kesik iç çekişlere dönmüştü. "Beni korkutmaktan vazgeç."

Fısıltım geceye karıştığında Kartal'ın sessizliğinin bağları çözüldü ve belirsizlikten derinleşen bir sesle, "Neyden bahsediyorsun?" Diye sordu.

Tüm korkularımı, gerçeği duyma cesaretsizliğimi yok sayarak gözlerimdeki karmaşayı daha net görebilmesi için ona iyice yaklaştım ve bakışlarımı gözlerine diktim. Daha fazla tereddütte yaşamak istemiyordum. Hayatımda ilk kez aklımı başımdan alan adamı her şeyden sıyrılmış en çıplak haliyle tanımak istiyordum. "Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Seni o adamların arabasına binerken gördüm..." İşaret parmağımı kaldırıp adamların kaçtığı yöne doğrulttum. "Az önceki adamların canını alacağını söylerken bunu yapabilecek gibi bakıyordun onlara." Zorlukla yutkundum ve sesimin titrek çıkmasını umursamadan fısıldadım. "Kimsin sen?"

Anlamlandıramadığım bir ifadeyle uzun uzun baktı gözlerimin içine. Kırmızı gözlerime, ıslak kirpiklerime, titreyen dudaklarıma baktıkça hayal kırıklığımı da korkularımı da kendime yaptığım eziyeti de... Hepsini gördü. Gördükçe yüzü kasıldı, aldığı sert nefesler saçlarımın arasına karışarak saçlarımı hafifçe uçurdu.

En sonunda da kolumu kavrayarak arabamın arkasına çektiirdiği gibi bedenimi, arabayla kendi bedeni arasında sıkıştırdı. "Bugün gördüğün adamlar..." Greendoor'a kısa bir bakış atıp tekrardan bana döndü. "Buranın sahiplerinden daha doğrusu sorumlusu ve onu yıllardır tanıyorum. Kısacası burada işe başlamama sebep olan adam." Birden gözlerini sımsıkı kapatıp burun kemerini sıktı. Tüm bunları anlatmaktan hoşlanmadığı açıkça belliydi. Yeniden gözlerini araladığında ifadesinde sürekli takındığı gizemden arınmış bir içtenlik vardı. "Sana dürüst olacağım. Buranın sahipleri sıradan iş adamları gibi görünseler de aslında değiller. Çalışanların bilmek dahi istemeyeceği karanlık yüzleri var. O yüzden hiçbir çalışan o yüzleriyle ilgilenmez, işine ve alacağı paraya bakar. Sadece burası ya da buranın patronları için değil, genel olarak tüm bar tarzı işletmelerin arka yüzü karanlıktır. Çoğu baskının sebebi de bundandır." Sinirle karışık derin bir nefes alarak yüzümü büyük avuç içlerinin arasına aldı. "Onları sorduğunda seni durdurdum çünkü onların mekânında onlar hakkında konuşmazsın. Anında duyarlar. Hiç istemesem de seni terslemek zorundaydım, terslediğimde bir daha sormayacağını biliyordum." Umutsuzca iç çekti. "Seni duymalarını istemiyorum Metis, bilmek dahi istemeyeceğın o karanlık cehennemle karşı karşıya gelmeni istemiyorum."

Duyduklarım karşısında dehşete düşmüş gibi gözlerim büyüdü. Az daha çığlık atacaktım. Ya beni bıçaklayanlardı ya da en az onlar kadar kötü adamlardı. "O zaman neden burada çalışıyoruz? Sezgin Bey denilen adam kötüyse niye kötüye hizmet ediyoruz? Ya o adam bana zarar verirse?"

Kartal, çırpınışlarını başkasının görmemesini istercesine kollarımı yeniden tuttu ve başını kararlılıkla iki yana salladı. "Hayır, Sezgin Bey kötü bir adam değil, karanlık bir yanı var ama güven bana kötü biri değil ve sana zarar vermeyecek. Sana kimse zarar veremeyecek, ben varken kimse sana zarar veremez bunu aklından çıkarma." Bakışlarındaki ciddiyet ve sesindeki kararlılık çırpınışlarını anında durdurdu.

Çırpınışlarım durunca ellerinin güçlü tutuşu gevşedi ve yüzümü dikkatlice süzdü. Yeniden çırpınmayacağımdan emin olunca da konuşmaya devam etti. Kartal'ı ilk kez böyle görüyordum. İlk kez bana derinlemesine açıklama yapıyordu. "Onların adını anmadığın sürece

karşında onları bulamazsın. Sadece işini yapman önemli... İşimizi yapmamız önemli. Onlara değil insanlara hizmet ediyoruz. Burada çalışıyorum Sezgin Bey'in bana ihtiyacı var. Burada çalışıyorsun benim sana ihtiyacım var. Ayrıca çalışanlarına zarar vermek yerine onları korurlar. Tıpkı güvenliğin az önce bizi koruduğu gibi, tıpkı benim seni koruduğum gibi."

Söylediklerini sindirmemi istercesine sessiz kalıp kollarımı tamamen bıraktı ve başparmaklarıyla yanaklarımdan yeniden süzülen gözyaşlarımı yavaşça silmeye başladı. Dokunuşları öylesine hassastı ki sevgiye aç ruhum, dokunuşlarını derinlemesine hissetmek istiyordu. Huzur istiyordu, güven istiyordu. İçimdeki isteğe daha fazla kayıtsız kalamayarak ona teslim olmayı seçtim ve alnımı göğüs kafesine yaslayıp çaresizce, "Korkuyorum." Diye fısıldadım. "Ama sana güvenmek istiyorum."

Bir saniye bile beklemeden kollarını omuzlarımin etrafından dolayarak sımsıkı sarıldı. "Sana hiç yalan söylemedim, söylemeyi aklımdan bile geçirmediğim çünkü gözlerindeki parıltılar öylesine hayat vericiydi ki suçluluk duymadan doyusıya bakmak istedim." Sesinde buruk aynı zamanda samimi bir teslimiyet vardı. "Bakmaya devam etmek istiyorum ve ne pahasına olursa olsun o parıltıları bir an için bile söndürmeden bakmaya devam edeceğim."

Bir yeminmiş gibi çıkan sesinin boğukluğu karşısında dizlerimin bağı çözülürken beni gövdesinden ayırıp bakışlarını omzumdaki yaraya çevirdi ve başıyla Greendoor'u işaret etti. "Ama senin de bana yardım etmen lazım, o yüzden bana daha fazla direnme ve senin için bir şeyler yapmama izin ver. İçeride pansuman malzemeleri var, yaran iltihap kapmadan temizlemeliyiz."

Cevap vermemi beklemeden elimden tuttuğu gibi beni Greendoor'a doğru götürmeye başladı. Adımlarının rotası içkilerin istiflendiği odaydı. Oradan personel odasına gireceğimizi düşünsem de umduğum gibi olmadı. Beni içki paletlerinin arasında bırakarak ecza dolabından gerekli birkaç malzemeyi alarak yanıma geri döndü.

Çatık kaşları hâlâ düzelmemişti ve yarama baktıkça çenesi seğiriyordu. Elini kaldırdı ve parmaklarının arasında tuttuğu ıslatılmış gazlı bezle nazikçe yaramın üzerini temizlemeye başladı. Dudakları da belli belirsiz hareket ediyordu muhtemelen küfür ediyordu.

Adamları öldürmek iması aklıma gelince, "O adamlara blöf mü yaptın?" Diye sordum.

Başını yüzüme doğru çevirdiğinde bakışlarımın yaramın üzerinde olduğunu görünce kimlerden bahsettiğimi anladı. "Gerçekten öldürmek istedim..." Sesi duygu yoğunluğundan çatlamış gibiydi. "Ve sana zarar verseydiler bunu denerdim de."

Bakışlarımı yaradan gözlerinin içine çevirdim. Yüzüme o kadar çok eğilmişti ki burunlarımız birbirine değmek üzereydi. Beklenti içinde içimi çektim. Sıcak nefesi, gece boyu yaşadığım tüm kâbusun üzerine aydınlık gibi doğuyordu. Her kötü anımı unutturuyordu. Bunu reddedemezdim, onu ne kadar istediğimi daha fazla göz ardı edemezdim ama ondan öğrenmem gereken son bir şey vardı.

Titrek bir nefes alarak az önceki patron çalışan konuşmasına atıfta bulundum. "Sen de beni, çalışan olduğum için mi o adamlardan korudun?"

Kartal düşünmeden, "Hayır." Dedi ve tekrardan yaraya döndü.

"Neden peki?" Sorduğum soruyla kalbim öylesine çok gümbürdedi ki Kartal'ın kalp atışlarımın sesini duyduğundan neredeyse emindim.

Çığırından çıkan kalbim, vereceği cevapla ya hayal kırıklığına uğrayacak ya da sonsuz bir huzura erecekti. Nefesimi tutup vereceği cevabı sabırsızlıkla bekledim.

Onunsa omzumun üzerinde hareket eden parmakları durdu ve bakışları ağır ağır gözlerime tırmandı. "Çünkü sana aşığım."

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Metis'in, içindeki kasveti dağıtması için bir patlamaya ihtiyacı vardı ve Kartal bunu o an sezip patlamasını sağladı.

Ve sonu 😊 Kartal daha fazla uzatmak istemedi, hislerini imasız açıkça dile getirdi.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🌸

16. Bölüm "Gözyaşı Zaafı"

Şarkı: Can Koç - Gökyüzünü Tutamam

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"GÖZYAŞI ZAAFI"

Cevap vermemi beklemeden elimden tuttuğu gibi beni Greendoor'a doğru götürmeye başladı. Adımlarının rotası içkilerin istiflendiği odaydı. Oradan personel odasına gireceğimizi düşünsem de umduğum gibi olmadı. Beni içki paletlerin arasında bırakarak ecza dolabından gerekli birkaç malzemeyi alarak yanıma geri döndü.

Çatık kaşları hâlâ düzelmemişti ve yarama baktıkça çenesi seğiriyordu. Elini kaldırdı ve parmaklarının arasında tuttuğu gazlı bezle nazıkçe yaramın üzerini temizlemeye başladı. Dudakları da belli belirsiz hareket ediyordu muhtemelen küfür ediyordu.

Adamları öldürmek iması aklıma gelince, "O adamlara blöf mü yaptın?" Diye sordum.

Başını yüzüme doğru çevirdiğinde bakışlarımın yaramın üzerinde olduğunu görünce kimlerden bahsettiğimi anladı. "Gerçekten öldürmek istedim..." Sesi duygu yoğunluğundan çatlamış gibiydi. "Ama yaptığım blöftü."

Bakışlarımı yaradan gözlerinin içine çevirdim. Yüzüme o kadar çok eğilmişti ki burunlarımız birbirine değmek üzereydi. Beklenti içinde içimi çektim. Sıcak nefesi, gece boyu yaşadığım tüm kâbusun üzerine aydınlık gibi doğuyordu. Her kötü anımı unutturuyordu. Bunu reddedemezdim, onu ne kadar istediğimi daha fazla göz ardı edemezdim ama ondan öğrenmem gereken son bir şey vardı.

Titrek bir nefes alarak az önceki patron çalışan konuşmasına atıfta bulundum. "Sen de beni çalışan olduğum için mi o adamlardan korudun?"

Kartal düşünmeden, "Hayır." Dedi ve tekrardan yaraya döndü.

"Neden peki?" Sorduğum soruyla kalbim öylesine çok gümbürdedi ki Kartal'ın kalp atışlarının sesini duyduğundan neredeyse emindim. Çığırından çıkan kalbim vereceği cevapla ya hayal kırıklığına

uğrayacak ya da sonsuz bir huzura erecekti. Nefesimi tutup vereceği cevabı sabırsızlıkla bekledim.

Onunsa omzumun üzerinde hareket eden parmakları durdu ve bakışları ağır ağır gözlerime tırmandı. "Çünkü sana aşığım."

Kartal'ın boğuk sesinden dökülen sözleri, güçlü bir fırtınanın ardından dağılan küçük teknenin parçaları gibi her bir yana savrulmama sebep olsa da zihnimdeki tüm şüpheleri yok etmeye yetmişti. Beynimin günlerdir sorgulayan, yiyip bitiren yanı sesini kesip bir kenara çekildi ve cennetin en güzel perdesini aralayarak yepyeni huzur bahsetti.

İçime yeni yerleşen daha önce böylesini tatmadığım huzur, yeni doğan bebeğin ciğerlerine aniden dolan nefesin ağırlığı gibi bir ağırlık yapınca dudaklarım ağırlığa tepki olarak şaşkınlıkla aralandı. "Ne?"

Sesim öylesine yüksek ve tiz çıkmıştı ki Kartal, kulağının çınladığını belli edercesine yüzünü buruşturdu ama duruşunu hiç bozmadan söylediğini onaylarcasına başını salladı. "Seni gördüm." Omzumdaki eli yanağımın üzerine tırmandı ve parmak uçlarını, ardında alevini bırakırcasına yanağıma sürttü. "Sana yardım etmek için delice bir istek duydum." Tenimi yaktığından habersiz parmaklarını yanağımın üzerine mühürleyerek belli belirsiz tebessüm etti. "Çünkü karşı konulmaz bir çekimin var, aklımı başımdan alıyorsun. En başından beri..." Cümlenin sonuna yaptığı vurguyla yüzündeki tebessümünün yerini öfke aldı ve kaşlarını çatıp parmağını yanağımdan indirdi. "Ama sevgilin vardı." *Sevgilin* kelimesini tükürürcesine söylemişti. "Sonra ayrıldınız ve ben bir şansım olacağını düşündüm. O saatten sonra sana duygularımı açık açık belli ettim. Anlarsın sanmıştım." Olanlara inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ya anlamadın ya da beni istemedin."

Kartal'ın sözleriyle sevişmekten kalbim ve beynim pelteleşse de onu istemediğimi düşünmesi tekrardan kendimi toparlamama sebep oldu ve pürüzlü çıkan bir sesle, "Seni hep istedim." Diyerek içimdeki duygu fırtınasının onu da esir almasına izin verdim. "Sadece senden emin olamıyordum ama kendimden, sana hissettiklerimden hep emindim. Senin yanımdayken kalbim, kimsede çarpmadığı gibi çok başka çarpıyor. Bu hem güzel hem de korkutucu."

Dudaklarımın arasından dökülen her itirafla, Kartal'ın büyüyen gözlerine kaşları da eşlik ederek havaya kalktığında hızlanan nabzının

etkisiyle kesik kesik dudaklarıma çarpan sıcak nefesine odaklandım. Onu öpmek için karşı konulmaz bir arzu duymama rağmen ısrarla karanlık bir köşede saklıyordum ama artık saklamam gerekmiyordu. Geri durmam gerekmiyordu. Benden her şeyi başlatacak nedeni istediğini söylemişti. Öyleyse, ona âşıkken o bana âşıkken ona her şeyi başlatacak nedeni artık vermeliydim.

Kartal'ın hızını hesap edemeyeceği bir sürede parmaklarımı ensesine sarıp dudaklarımı, dudaklarının üzerine bastırdım.

Alt dudağını kavramamla birlikte sanki bu anı yıllardır bekliyormuşçasına büyük bir açlıkla dudaklarımı kavrayıp dizginleri ele aldı ve göğsümde kıvılcımlar saçta saçta sahiplenerek öpmeye başladı.

Bir eliyle de belimi kavrayıp üzerime yaslanarak geriye doğru adımlamamı sağladı. İkimizin de adımları kontrolsüz ve aceleliydi. Belki bir adım sonrası düşecektik ama birbirimize kenetlenmiş dudaklarımızdan başka düşüncemiz yokmuşçasına öpüşerek yürümeye devam ettik. Ta ki sırtım içki paletine dayanana dek.

Sırtım dayanır dayanmaz Kartal öpüşünü derinleştirdi. Susamış gibi öpüyordu, açıktan ölmek üzereymiş gibi, nefes alması yaptığı dudak darbelerine bağlıymış gibi...

Paletten bir içki, darbelerinin yarattığı etkiye daha fazla dayanamadı ve diğer şişeleri sarsarak yere düştü. Çıkan sestен ve ayaklarımızı ıslatan içkiden dolayı dudaklarından ayrılmak istesem de Kartal izin vermedi ve öpmeye devam etti. Derken bir şişe daha düşüp paramparça oldu. Aynı şekilde üçüncü şişe de yerde tuz buz olurken kırılan içki şişelerinin Kartal'ın hesabına yazıldığı aklıma geldi ve avuç içlerimi omuzlarına yaslayarak dudaklarından ayrıldım. Nefes nefese, "Kartal şişeler kırılıyor!" Dedim panikle.

Ama kırılan şişeler Kartal'ın umurunda değilmiş gibi bakıyordu. Arzudan gözleri alev almış, siyahlarında kızılıklar dans ediyordu. "Kimin umurunda." Dediğindeki sesinin tınısı, arzu dolu gözleriyle tamamen eşti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni tek hamlede kucağına alarak bacaklarımı beline sarmamı sağladı ardından sırtımı yeniden palete yasladı. "Umurumda olan bacaklarına cam sıçramaması..." Alev almış gözlerini dudaklarıma indirdi. "Bir de seni bitirene kadar öpmek."

Yarattığı etkiden dolayı sözlerine odaklanmam biraz vaktimi alsa da sonunda sıcak nefesimi ıslak dudaklarına bırakarak, "Bitirmeni istemiyorum." Dedim ve alt dudağımı dişleyerek cüretkâr bir arzuyla karşılık verdim. Sanırım bu da Kartal'ın bir etkisiydi. "Eğer bitirirsen dakikalardır yarattığın güzelliği bir daha tadamam. O yüzden bitirmeni değil her defasında tekrar tekrar öpmeni istiyorum."

Kartal'ın dudakları aralanıp keskin bir iç çekişle çenemi kavradı ve parmaklarının tutuşunu sıklaştırıp dudaklarımın büzülerek öne çıkmasını sağladı. İlk darbesi, dişleri arasında canımı acıtmayacak şekilde ezmek oldu. "Sanırım seni yiyeceğim." Gülümsemek istedim ama parmaklarının baskısı dudaklarımın gerilmesine izin vermedi. İkincisi darbesi gecikmeden geldi ve dudaklarımın üzerine dakikalar önce öpüldüğümü unutturacak kadar güçlü bir öpücük bıraktı. "Sonra tekrar öpeceğim." Yeniden dudaklarımı ısırdı. "Yine yiyeceğim." Tekrardan öptü. "Ve öpeceğim."

Dudaklarımla birlikte ruhum da tükenirken bu eziyete hevesle kucak açtım. "Hayır diyeceğimi hiç sanmıyorum." Dediğimde baştan çıkarıcı bir gülümseme Kartal'ın dudaklarına ev sahipliği yaptı. "Dedirteceğimi hiç sanmıyorum."

İçimi çekmeme bile izin vermeden dudaklarımı bir kez daha ele geçirdi. Öpüşü öylesine tutkuluydu ki her dudak baskısında kasıklarına tekme yiyormuşum gibi kasılıyordum ve aynı derinlikle karşılık vermeye çalışıyordum.

Çok geçmeden göğüs kafesimizin hareketlerini uyumlu hale getirip nerede nefesim bittiğini keşfetmiş, her defasında nefes almama fırsat yaratarak dakikalarca öpüşmemize vesile olmuştu.

İlk geri çekilen Kartal oldu. Muhtemelen ciğerlerimin patlamak üzere olduğunu anladı ve usulca başını geri çekti.

Kartal dudaklarımı bıraktığında dudaklarımın şiştiğine ve kıpkırmızı olduğuna emindim ki Kartal'ın arzuluyula yanan bakışları da bunu gösteriyordu. "Buradan biraz daha gitmezsek..." Derin bir solukla doldurdu ciğerlerini. "Dudakların tamamen aşınacak ve bir süre yemek yiyemeyeceksin." Başını iki yana salladı. "Buna izin vermem. Seninle kendi aramda bir seçim yapmak zorunda kalırsam kazanan hep sen olursun."

Kartal'a gülümsediğimde beni kucağından indirdi ve parmaklarını, parmaklarımın arasından geçirip kapıya yönlendirdi. Telefonum

aklıma gelince onu durdurdum. "Telefonumu önlüğümün cebinde unutmuşum."

Kartal elimi bırakmak yerine elinin tutuşunu daha da güçlendirerek benimle birlikte personel odasına geldi ardından telefonumu alarak birlikte Greendoor'dan dışarı çıktık.

Kartal'ın adımlarının motosikletine doğru olduğunu görünce arabamı işaret ettim. "Arabam n'olacak?"

Kartal adımlarını durdurup bedenini bana çevirdi ve boşta kalan elini başıma yerleştirerek parmak uçlarını saçlarımın arasına karıştırdı. "Gün aydınlanınca güvenliğe bıraktırırım." Yüzünü, yüzüme yaklaştırıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Bu gece daha fazla konuşmasan mı? Çünkü sesini duydukça sesinin dudaklarına çarpışını düşünüyorum, daha sonra da dudaklarının tadını aklıma geliyor ve..." Elimi bırakıp boşa çıkan elini belime sararak bedenimi bedenine yasladı. "Dudaklarını emmek istiyorum." Alt dudağıma çekiştirip yavaşça emdi ve usulca geri çekilerek dudaklarıma hayranlıkla baktı. "Tanrı aşkına kadın bu nasıl bir tat? Bu haksızlık..." Sesi resmen eziyet çeker gibiydi. "Dudaklarının bana dayanamamasından çok korkuyorum."

Belli belirsiz gülümseyip avuç içlerimi yanaklarına yasladım ve bu defa ben onun alt dudağını usulca emdim. Utanmak istiyordum ama sıcak nefesi, boğuk sesi tüm tabularımı yıkmıştı. İçimden geldiği gibi hareket etmek istiyordum. Sonunu düşünmeden anın tadını çıkararak... Bolca sevgi vererek..."O zaman sana alışmalarını sağla çünkü ben sürekli öpülmek istiyorum."

Kartal mesajı alırcasına gülümsedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayaklarımı yerden kesti.

Kartal'ın beni eve bırakacağını düşünürken lüks bir sitenin içine girip müstakil bir villanın önünde durunca şaşkınlıkla ona baktım. Neden burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ayrıca daha önce Kartal'ın maddi durumunu hiç sorgulamamıştım ama bardan aldığı parayla böyle bir evde yaşayamayacağının bilincindeydim.

"Burası neresi?" Diye sorduğumda Kartal, "Bir arkadaşımın." Dedi ve inmemi beklercesine motosiklette kıpırdamadı.

İstediklerini yapıp motosikletten indim. "Neden buradayız?"

Kartal da motosikletten inip bakışlarıyla omzumu işaret etti. Yüz ifadesi değişmiş, âşık görüntüsünün yerine öfkeli Kartal geri gelmişti.

"Yaran için." Dedi kızgın bir sesle. "Kanı durdurduğumu sanmıştım ama yeniden başladı. Elimden daha fazlası gelmiyor. O piç bıçağı derin saplamış." Ses tonu, o adamları eline geçirdiğinde acımayacağını açıkça gösteriyordu. "Arkadaşım doktor. Madem hastaneye gitmiyorsun o zaman arkadaşım seni görür."

Gözlerimin kocaman açıldığına emindim ki Kartal da gözünü kırpmadan gözlerimin açılışını izledi. "Kartal doktora gerek yok, evde pansuman yapabilirim."

Kartal'ın parmakları, yüzüme düşen saç perçemlerine karıştığında yüzündeki kızgın ifadesi de silindi ve sıcacık bir sesle, "Gerçekten, bir doktorun yarayı görmeden seni bırakabileceğimi mi sandın?" Diyerek saçlarımdaki parmaklarını elime indirdi. "Belki biz daha yolun çok başındayız ve sen, benim gözümdeki seni bilmiyorsun ama bendeki değer..." Elimi kaldırıp avuç içimi, göğüs kafesine yerleştirdi. "Çok daha derinlerde."

Kartal'a cevap vermeden boynuna atladım ve sımsıkı sarıldım ona. Daha önce kimseye sarılmamışçasına sımsıkı sarmalamaya çalıştım bedenini. Bir yandan da dolan gözlerimi saklamaya çalışıyordum. Hayatım boyunca sevdiğimi duyduğum ya da hissettirildiğim nadir insanlardan biriydi Kartal. Bir annem bir de Rüya'dan duymuştum. Şimdi de ondan duyuyordum ve bu, en farklı hissettireniydi.

Kartal da bunu daha fazla hissetmemi istercesine sımsıkı sarıldı ve başımın üzerinden öptü. Kartal'ın sıkı sarılışı karşısında yüzümü buruşturmadan edemedim çünkü omzumu acıtmıştı ama yine de sesimi çıkarmaya niyetim yoktu. Kollarındaki sıcaklıkla ömür boyu kalmak için gerekirse sonsuza kadar sesimi çıkarmazdım.

Lakin Kartal benimle aynı fikirde değildi. Canımı yaktığını anlamış gibi kollarını hızlıca çözdü. "Canını acıttım mı?"

"Biraz." Desem de Kartal'ın keyfi yine kaçmıştı. Derin bir nefes alıp elimden tuttuğu gibi evin önüne ilerledi ve kapının önüne gelir gelmez alacaklı gibi kapıyı yumruklamaya başladı.

Panikle etrafıma baktım. Kartal'ın çıkardığı seslerden insanların başımıza üşüşmesi an meselesiydi ama Kartal bunu pek umursamıyor gibiydi.

"Kartal insanları uyandıracaksın."

Kartal bana doğru kısa bir bakış atıp bilmiş bir ifadeyle, "Buradakiler kolay kolay uyanmaz merak etme." Dedi ve kapıyı

çalmaya devam etti.

Neyse ki çok geçmeden kapı açıldı ve Kartal'ın kapıyı yumruklaması son buldu.

Kapıyı ince, uzun boylu bir adam açtı. Yüzünde canlılık, bedeninde de boxer dışında hiçbir kıyafet yoktu. Adam uyku mahmuru haliyle karşımızda neredeyse çıplak dikilince başımı hızlıca öne eğdim.

Kartal da ani bir hareketle önüme geçerek adamı görüş alanımdan tamamen çıkardı. Kızgın bir sesle, "Lan böyle kapı mı açılır?" Diye çıkışınca adamın uykulu sesini duydum. "Oğlum savaş çıktı sandım. Asıl böyle kapı mı yumruklanır, delirdin mi sen?"

"Git üzerine bir şeyler giy!" Kartal muhtemelen adamı geriye itmişti ki kapının önündeki engelin gitmesiyle içeriye doğru bir adım attı ve bedenini bana çevirdi. Elini uzatarak, "Gel benimle." Dese de içeri girip girmemek konusunda temkinliydim çünkü çıplak adamın hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum.

Kartal aklımdan geçenleri okumuşçasına çatık kaşlarıyla, "Odasına gitti. Çıplak olabileceğini düşünemedim kusura bakma." Deyince belli belirsiz başımı sallayıp gözlerimi kaçırdım. "Sorun değil ama özrünü ondan dilemelisin, adamı yatağından kaldıran biziz. Böyle karşımıza çıkması çok normaldi."

Kartal söylediklerime bıkkın bir nefesle karşılık verdi ve beni büyük bir salona yönlendirdi. "Ben hemen geliyorum." Diyerek yanımdan ayrıldı. Büyük bir ihtimalle adamın odasına gidecek ve neden burada olduğumuzu söyleyecekti.

Bakışlarımı kapıdan omzuma çevirdim. Acım dakikalar geçtikçe artıyor gibiydi ve içimden bir ses, birazdan nefesimin kesileceğini söylüyordu. Ağlamaklı bir ifadeyle iç çekip yanımdaki koltuğa oturdum.

Dakikalar sonra tahmin ettiğim gibi arkadaşı elinde tıbbi malzemelerle ve Kartal'la birlikte salona girince direkt ayağa kalktım. Adamın bakışlarında muzip parıltılar vardı ve dürüst olmak gerekirse bakışları yanaklarımın ısınmasına sebep olmuştu.

"Hoş geldin, kusura bakma az önce bu ayıboğan yüzünden seni doğru dürüst karşılayamadım. Ben Gürkan."

Ayıboğan lafını duyunca gülmek için kendimi zor tuttum. Tıpkı Kartal'ı ilk gördüğümde onu betimlediğim şekilde Gürkan da onu aynı şekilde tanımlamıştı. Demek ki aklın yolu gerçekten de birdi.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp Gürkan'a odaklandım. Şimdi sadece bakışlarında değil tüm yüzünü kaplayan muzip ifadesiyle yüzüme bakıyordu. Anlamıştı... En azından ayıboğan lafına gülmemek için kendimi zor tuttuğumu fark etmişti. "Metis ben de." Dediğimde bakışlarım Kartal'a kaydı. Tanışma faslımızın bir an önce bitmesini istercesine keyifsizce bize bakıyordu.

"Metis mi? Ne değişik ismin varmış. Yanlış bilmiyorsam yunan mitolojisinden bir kelime olmalı."

Kartal bıkkın bir solukla araya girdi. "Onomastikçiliği bir kenara bırakıp yarayla mı ilgilensen?"

Gürkan serseri bir gülüşle Kartal'a baktı. "Hem merdiven altı doktorluğu yaptırtıyorsun hem de huysuzsun miniğim. Huysuz olması gereken kişi benim."

Miniğim lafına sesli bir şekilde gülmek istesem de Gürkan'ın sözleriyle tokat yemişçesine silkelendim ve yaptığımız olayın ehemmiyetini idrak ettim. Mahcup bir tavırla, "Biz aslında evde de halledebiliriz. Gerçekten önemli bir yara değil, gitsek iyi olur." Diye savunmaya geçip adımlarımı kapıya yönlendirince Kartal dirseğimi kavradı ve gitmemi engelledi. "Gürkan gevezelik zamanı değil!" Dedikten sonra daha sakın bir sesle bana döndü. "Sen onu ciddiye alma, boş konuşmayı çok sever."

Kartal'a itiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki Gürkan konuşmamı engelledi. "Metis sen hiç üzerine alınma. Ben her zaman yardıma açığım sadece adamımı kızdıracak bir koz elime geçti ve bu bir ilk. Bırak da onu sonuna kadar kullanayım."

"Gürkan!" Diye sertçe çıkıştı Kartal. "Şu yaraya bak artık. İltihap kapacak."

"Tamam tamam." Dedi Gürkan pes edercesine ve az önce kalktığım koltuğu işaret etti. "Şuraya oturur musun?"

Başımı sallayıp dediğini yapınca yanıma gelerek bakışlarını omzuma çevirdi. Bir yandan da eline eldivenlerini giyyordu. Kısa incelemesini bitirdikten sonra Kartal'a dönerek, "Evet dediğin gibi dikiş atılması gerekiyor. 2 cm genişliğinde kesik var. Dikiş atabilmem için lokal uyuşturucuyla uyuşturmam lazım ama öncesinde nöbetçi eczane bulmamız lazım." Dedi.

Kartal, "Ben giderim ne gerekiyorsa alır gelirim." Deyince hayal kırıklığına uğramışçasına büyük bir yenilgi içinde onu durdurdum.

"Benim lokal uyuşturucu maddelere alerjim var. Küçükken bunun yüzünden ölümden dönmüştüm. Dikişe dayanabilirim." Diyerek Gürkan'a baktım.

Hissettiğim korkudan dolayı resmen ağzımın içi kurumuştı. Acı çeker gibi, "Kaç dikiş atacaksın?" Diye sorunca Gürkan duyduklarından hoşlanmadığını belli edercesine, "3 dikiş." Dedi. Geldiğimizden beri yüzünü ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. Muzip tavırlarından eser kalmamıştı.

Çaresizce başımı salladığımda Kartal tedirginlikle araya girdi. "Dikiş atılmasa ne olur?"

"Dikiş atılmazsa yara enfeksiyona açık hale gelir ve mikroplar kana, dolayısıyla vücuda kolayca yayılabilir. Bunun olmasını istemeyiz."

Kartal kesik bir soluk verip burun kemiğini sıktı. Patlamaya hazır bir volkan gibi görünüyordu. Eline uzanıp bana bakmasını sağladım ve korktuğumu anlamamasını istercesine gülümsedim. "Benim için sıkıntı yok."

Kartal düşünceli düşünceli elimi hafifçe sıktığında Gürkan, "Bu biraz canını yakabilir ama elimi çabuk tutacağım." Dedi ve yaramın üzerine adını bilmediğim bir sıvı döktü.

Beklediğim gibi bedenim acıya kasılarak tepki verdiğinde sesimin çıkmaması için dişlerimi tüm gücümle sıktım.

Kartal da hemen yanı başımdaydı ve bedenimin verdiği tepkiyi tıpkı benim gibi dişlerini sıkarak izliyordu. Arada bir de dudakları kımıldıyordu. Artık emindim ki o adamlar karşısına çıkar çıkmaz onları öfkesinde boğacaktı.

Gürkan tenimden iğneyi geçirdiğinde –ki bu defaki çılgılık atma isteği uyandırmıştı- Kartal'ın çatlamış sesini duydum. "Canını çok yakma."

"Elimden geleni yapıyorum."

Kartal daha fazla bir şey yapamayacağını anlayınca karşıma dikilip önümde diz çöktü ve acıdan titretmeye başlayan ellerimi iki avcunun arasına hapsedti. "Dayanabilecek misin?"

Şu an bağırmak, ağlamak hatta kaçmak istiyordum lakin tek yapabildiğim dolu gözlerle Kartal'a bakmak oldu.

Dayanabilecek miydim bilmiyordum ama gözlerimin karardığını hissediyordum. Yine de onu telaşlandırmamak adına dayanabileceğimi söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki ses yerine sadece nefesim dışarıya çıktı. Şok içinde kalakaldım. Acı resmen sesimi kesmişti. Bu

defa gözlerimle sorusunu cevaplamak istedim ve dayanabileceğimi belirtircesine gözlerimi kapatıp açtım ama bu defa da dolu gözlerimden bir damla yaşın kaçmasına engel olamadım.

Kartal gözümünden süzülen damlayı takip etti ve acı çektiğini belli eden bir iç çekti. Ardından dizlerinin üzerinde doğrularak yüzüme yaklaşıp gözyaşının üzerinden öptü ve keskin bir fısıltıyla, "Sana yemin ediyorum, bu gözyaşının hesabını soracağım." Dedi.

Bunu istemediğimi söylemek istesem de sesim çıkmadığı için sadece belli belirsiz başımı salladım ve tenimi yeniden dağılayan acıyla gözlerimi sımsıkı kapattım.

Benim gözlerimi kapatmam Kartal'ın sesinin daha da yoğun çıkmasına sebep oldu. "Bitmedi mi hâlâ?"

Gürkan, "Şimdi bitti." Dediğinde muhtemelen yaranın üzerini kapatıyordu. Ellerin baskısını belli belirsiz hissediyordum. Ya da acıdan uyuşmaya başlamıştım.

Gözlerimi yavaşça araladım. Kartal'ın yüzündeki ifadesi değişmemesine rağmen gözlerimiz buluştuğunda sıcacık gülümsemeye çalıştı ve yeniden yanağımın üzerinden öptü. "İyi misin?"

İçime titrek bir nefes çektiğimde sesimi de nihayet bulabilmiştim. "Daha iyi hissettiğim olmuştu."

Kartal, gecemi çevreleyen kâbusu ılık fısıltısında aydınlığa çevirmeye çalıştı. "Bu geceyi unutman için elimden geleni yapacağım."

Dikkatli bir şekilde Kartal'ın yüzüne baktım. Sesini sakın tutmaya çalışsa da bana gülümsese de aslında gerginlikte kaybolduğunu görebiliyordum. Bedeni gerginlikten kaskatıydı ve benim istediğim bu değildi. Hele ki ilişkimizin yeni başladığı bu geceyi kötü anımsamak ya da unutmak istemiyordum. Başımı kararlı bir ifadeyle iki yana sallayıp koltuğun ucuna doğru kayarak ona iyice yaklaştım. "Bu gece hayatımın dönüm noktası. Geriye dönüp baktığımda birbirimize yaptığımız itirafları ve..." Dakikalarca süren öpüşmemizden bahsedecekken Gürkan'ın da yanı başımızda olduğunu hatırlayıp kendimi son anda durdurdum ve ona doğru kısa bir bakış atıp yeniden Kartal'a döndüm. "Bu geceyi unutmak istemiyorum."

Öpüşmemizden bahsettiğimi Kartal'ın anladığına emindim çünkü gözlerinden geçen arzu dolu parıltılar, aynı sahneleri yeniden yaşamak istediğini açıkça belli ediyordu. Bakışlarındaki arzu, ayna görevi

görerek anında bana yansıdı fakat olduğumuz konumdan dolayı yutkunarak arzumu bastırmayı başardım.

Kartal yutkunma sesimi duyunca bir bana bir de Gürkan'a baktı. Muhtemelen dudaklarımı kavramakla kavramamak arasında kendince bir çatışmaya girmişti. Bir an için Kartal'ın, Ekin için söylediği; *bir adam başka bir erkeğin yanında sevgilisini öpmez. Cevheri kendine saklar* sözleri aklıma geldi. Bu düşüncede olduğuna göre kendi iç dünyasındaki çatışmasında galip gelecek yanı belliydi.

Umduğum gibi de oldu, bir şey demeden ayağa kalkıp Gürkan'a ithafen, "Ağrı kesici alabilir değil mi?" Diye sordu. "Daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

"Almanız gereken ilaçları yazacağım. Birkaç gün sonra yeniden görmem gerekiyor. Daha sonra da iz kalmaması için ilaç önereceğim."

"Sorun değil." Diyerek oturduğum yerden ayağa kalktım. "Kadınsal güzellikleri pek umursamıyorum, iz kalsa da olur."

Kartal'ın yüzünden tuhaf bir gülümseme geçti. Ne hissettiğini pek anlamasam da duyduklarından hoşlanmış gibi duruyordu.

"Vay." Dedi Gürkan da ve Kartal'a yan bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. "Nadiren duyduğum bir cümle olsa da birkaç gün sonra yararı tekrardan görmem lazım. Alman gereken ilaçları, alerjini göz önünde bulundurarak yazdım."

Kartal, Gürkan'ın elindeki kâğıdı aldı ve kâğıda baktıktan sonra cebine koydu. Onlara belli etmeden keyifsizce yüzümü buruşturdum. Şu an param yoktu ve o ilaçları yarından önce almam mümkün değildi. Anlaşılan o ki önümde beni bekleyen zor birkaç saat vardı.

Düşüncelerimin eşliğinde yüzümü daha da buruşturdum ve Kartal'dan kâğıdı almak için hamlede bulunmaya yeltendim fakat olası Kartal'ın itirazından dolayı, Gürkan'ın evinden çıktıktan sonra almamın daha mantıklı olacağını düşündüğüm için almaktan vazgeçip sessiz kalmayı tercih ettim.

Kartal, "Artık gidelim." Deyince başımı sallayıp Gürkan'a döndüm. "Teşekkür ederim ayrıca bu saatte seni uğraştırdığım için kusura bakma."

Gürkan samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Zamansız heyecanları oldum olası severim. Bu adam boşuna mı arkadaşım?" Diyerek elini Kartal'ın omzuna attı. "Ne teşekkür et ne de özür dile sadece yazdığım ilaçlar ağrını almazsa bilgin olsun yeter."

Gürkan'a baktıkça yeni tanışmış olmamıza rağmen yüzünde samimiyetten ve sevecenlikten başka bir şey göremiyordum. Ayrıca Kartal'a olan bakışlarından aralarındaki bağın kuvvetliliğini de anlayabilmişim ve dürüst olmam gerekirse bu arkadaşlığa Kartal adına sevinmişim. Kartal'ın da Rüya gibi bir dosta sahip olması beni oldukça mutlu etmişti.

Mutluluğumu gölgeleyen kıpırtılar yeniden ayyuka çıkınca adımlarımı kapıya doğru yönlendirdim. Daha fazla ayakta kalmak istemiyordum. Midemde ufak bir bulantı hissi vardı. Muhtemelen acıdan kusmak üzereydim ve bunu onların yanında yapma niyetinde değildim. Şu an için tek yapmak istediğim bir an önce eve gidip bedenimdeki ağrı sökülene kadar uyumaktı. Hoş, ağrıdan nasıl uyuyacağım konusunda bir fikrim de yoktu.

Canımı sıkkan diğer ayrıntı ise omzumdaki hareket yetisinin kısıtlanmasıydı. En az bir hafta omzumu hareket ettirirken zorlanacak gibi duruyordum ve bu da dans etmemi zorlayacak demektir.

Dansla omzumu nasıl idame edeceğimi düşünürken dışarıya çıkmıştık. Kartal da Gürkan'la konuşuyordu. Kısa konuşmasını bitirip yanıma geldi ve kaskı başımın üzerinden geçirmeden önce saçlarımın üzerinden öptü. "Biraz daha iyi misin?"

Kartal'ın endişesi, sesinde gizleyemeyecek noktaya gelmişti ve ben daha fazla endişelenmesini istemiyordum. "Daha iyiyim, biraz sızlıyor o kadar."

Kartal bana inanmadığını belli eden bir bakış atsa da beni zorlamadı. "Yarın çalışmanı istemiyorum dinlenmem gerekiyor. Hatta kendini iyi hissedene kadar çalışmanı istemiyorum."

"Olmaz Kartal." Diyerek karşı çıktım. "Çalışabilirim, öyle günlerce yatıp dinlenebilecek biri değilim. Mizacıma ters."

Kartal, "Yine de dinlenmen gerekiyor." Diyerek başımdan kaskı geçirdi. "En azından yarın."

Huysuz bir ses tonuyla, "Ya sen?" Diye sordum. Beni barda yalnız bırakmayacağını bilsem de sanırım biraz şımartılmak istiyordum. "O zaman sen de çalışmayacaksın değil mi?"

"Dinlendiğinden emin olmam gereken biri var, o yüzden çalışmayacağım."

İstediğim cevabı almıştım. Dudaklarımı sahte bir şaşkınlıkla büküp, "Nasıl emin olacaksın dinlendiğinden? Ziyaretine mi gideceksin?" Diye

sordum.

Kartal'ın dudaklarına serseri bir gülüş yerleşti ve başını salladı. "Gitmem gerekiyor."

"Ben olsam..." Diyerek Kartal'a göz kırptım. "Sen gelene kadar ayakta dururdum. Böylece gelmen daha hızlı olurdu."

Kartal gülüşünü bozmadan elini, belime sararak beni kendine çekti. "Beni istediğin sürece şartlar ne olursa olsun ben sana hep gelirim ve senden hiç gitmem." Avuç içini deli gibi çarpan kalbimin üzerine bastırdı. "Yeter ki beni buranla iste."

"Sana kötü bir haberim var." Dedim ve omzumdaki acıya inat hevesle gülümsedim. "Sonsuza kadar bana katlanmak zorunda kalacaksın."

Kartal cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki Gürkan'ın sesi aramızda yankılandı. "Evimin önünde cilveleşmek yerine kendi evinize gitseniz bence daha mantıklı olur."

Kartal'ın tek kaşısı anında havalandı ve başını geriye çevirdi. "Sen hâlâ orada mısın?"

"Bedava romantik film izliyorum, fena mı?"

Kartal benden ayrılıp ona yönelince Gürkan hızla içeriye girerek kapıyı kapattı. Kartal da sabır çekercesine başını iki yana sallayıp yeniden bana döndü. "Seni sonsuza dek öpmek ve sana sarılmak istiyorum ama bu gece değil. Daha fazla acı çekmeni istemiyorum, bir an önce dinlenmen lazım." Diyerek motosikletine bindi.

Artmaya başlayan bulantımdan dolayı sözlerine mağlubiyetle hak vererek sessiz kaldım ve motosikletine bindim.

Yaklaşık 15 dakika sonra eczanenin önünde durunca gözlerim korkuyla büyüdü. İlaçları şu an alamazdım ve Kartal'ın almasını da istemiyordum.

Panikle, "İlaçları yarın alırım. Şu an omzum uyuşmuş halde ve gider gitmez uyuyacağım, ilacın bir faydası olmayacak." Diye itiraz etsem de Kartal'ı durduramayacağımın bilincindeydim.

"O acıyla uyuman mümkün değil ve benim, senin daha fazla acı çekmene izin vermem mümkün değil."

Son bir umutla, "Kartal." Deyince Kartal, "Sevgilim." Diyerek sözümü kesti ve itirazlarımın geçersizliğini bir kelimeyle mühürledi.

Kartal'ın ağzından çıkan tek kelime ise nefesimi kesmeye yetmişti. Bir saat önce dakikalarca öpüşmüş ya da birbirimize sarılmış

olmamıza rağmen ağızından çıkan tek kelime, genç bir kızın masumluğunda kalbimi tekletmeyi başarmıştı.

Hipnotize olmuş gibi başımı salladım ve motosikletten indim. Kartal da motosikletten indiği gibi elimden tutarak birlikte eczaneye girdik.

Eczanede işimiz bitince vakit kaybetmeden yeniden yola çıktık. Uykusuzluk ve acı, tüm direncimi kırmak üzereydi. Daha fazla ayakta kalacak dermanım yokmuş, bacaklarım beni taşımayacakmış gibi hissediyordum.

Evin önüne geldiğimizde Kartal da benimle birlikte yukarı çıktı. İçeri gireceğini sansam da umduğum gibi olmadı.

Kapıdan içeri girmeden beni durdurup kendine çevirdi ve üzerime eğilerek dudağımın üzerine ufak bir öpücük kondurdu. "Daha fazla oylanmadan ilaçlarını alıp hemen yat olur mu?"

İçeriye gireceği düşüncesine kendimi öyle kaptırmıştım ki –sevgili olmadığımızda bile eve gelmek için can atan birinin şu an gelmemesini yadırgamıştım- şaşkınlıkla, "Sen gelmeyecek misin?" Diye sordum.

Sesindeki sıcaklık ve yumuşaklık anında gitti ve yerine, insanın kanı donduracak buz gibi bir soğuklukta, "Görmem gereken bir hesap var." Dedi. Sesindeki kararlılık en az soğukluğu kadar keskindi.

"Kartal eğer o adamlarsa..." Sözümü kesen bu defa dudaklarımın üzerine kapanan dudakları oldu ve beni yavaşça öptü. Geri çekildiğinde, "Bana bir söz vermeni istiyorum." Dedi.

Ondan böyle bir cümle duymayı beklemediğim için yepyeni bir şaşkınlıkla, "Ne sözü?" Diye sordum.

Parmakları saçlarımın arasına karıştığında başparmakları da gözlerimin altındaydı. "Ben hayatım boyunca hep güçlü bir adam oldum. Bunun için savaştım. Hep dimdik durdum ve kimseye boyun eğmedim." Parmaklarını gözlerimin altında yavaşça hareket ettirdi. "Taa ki bu geceye kadar..." Keyifsiz bir soluk çekti içine. "Bu gece anladım ki benim gücümü kıran, dimdik duruşumu yerle bir eden, boynumu büken bir zaafım varmış." Bu defa solgun bir gülümseme yerleşti dudaklarına. "Gözyaşın..." Sesinin acı çeken tınısı, kalp atışımı hızlandırdığında yeniden yüzüme yaklaştı ve alnını alnıma yaslayarak boğuk bir sesle fısıldadı. "Ve yine anladım ki tek bir damla gözyaşın, bana her şeyi yakıp yıktırabilecek tek nedenmiş."

"Kartal..."

Dudaklarını gözlerimin üzerine bastırdı. "Bir daha bu geceki kadar gözyaşı dökmeyeceğine söz ver. Ver ki senden başka kimse şahit olmasın zaafıma. Kimse seni benden almaya kalkmasın ve eğer illa gözyaşı dökersen de sadece mutluluktan olsun. Anca o zaman durdurulabilir olurum."

Kartal'ın gizemli sözleri kafamı karıştırsa da aynı zamanda yeniden gözlerimin dolmasına sebep oldu. Dolu gözlerimi görmemesi için yüzümü göğsüne gömüp kollarımı beline sardım. Kartal da omzuma dikkat ederek sarılıp başımın üzerinden öptü. "Senden ayrılmayı hiç istemiyorum ama artık dinlenmen gerekiyor."

Cevap vermek yerine göğsünde huysuzca homurdanınca gülümseyen sesini duydum. "Böyle yapmaya devam edersen gidemem."

Başımı göğsünden kaldırıp hevesle yüzüne baktım. "Gitmesen?"

Yüzümdeki saçlarımı geriye itip, "Gitmek zorundayım yoksa sen hiç dinlenemezsin." Deyince ısrar etmek yerine başımı salladım ve dudaklarının üzerine son bir defa daha öpücük kondurup içeriye girdim.

Hissettiğim heyecandan ayaklarım resmen yere basmıyor gibiydi ama omzumdaki acı ısrarla olduğum ana geri çekiyor, bir an önce ilaç almam gerektiğini hatırlatıyordu.

Doğruca mutfağa girip Gürkan'ın verdiği ilaçları içtim ve odama geçerek kapıyı kapattığım gibi kapıma yaslanıp gözlerimi kapattım.

Aşık olduğum adam aşkıma karşılık vermiş, dünya bir anda toz pembe bir hale bürünmüştü ve biliyordum ki bizim için toz pembe kalmaya devam edecekti.

Kâbuslarım nihayet bitmişti.

Ağzım kulaklarımda gözlerimi aralayıp üzerimi değiştirmek için dolabıma ilerledim.

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Bu bölümün aşk üzerine olmasını istedim ve olaysız bitirdim. Bence böyle bir bölüme ihtiyaç vardı.

Yorumlarda gördüğüm kadarıyla Kartal'a inanmayanlar var. Tabii ki inanmayabilirsiniz ama Kartal'ın, Metis'e olan hisleri gerçek ve Metis'ten daha yoğun duygulara sahip. Buna inanabilirsiniz. Hatta bu yüzden canı çok yanacak. (Minik bir spoi)

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🌹

17. Bölüm "Fırtına Öncesi Aşk"

Şarkı: Sam Smith - Unholy

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"FIRTINA ÖNCESİ AŞK"

Gözlerimi yeniden araladığımda saat öğleden sonra üçe geliyordu. Elimi kaldırıp parmak uçlarımla yavaşça yaramın üzerine dokundum. Ağrım yüzünden ilaçlar etki edene kadar gözümde uyku girmemiş, güneş doğana kadar acıdan yatağın içinde kıvranmıştım. Nihayet ilaçlar etkisini gösterdiğinde de uykuya yenik düşmüştüm.

Bedenimi yeniden yoklayan acıyla yüzümü buruşturdum. Omzumdaki acı hâlâ tazeliğini koruyup yeniden ilaç almamı söylese de Kartal'la gece olanlar aklıma ışık hızıyla dolunca omzumu unutup yüzüme yastığımı bastırdım ve boğuk, ufak bir çığlık attım.

Çığlığımın arasında telefonum aklıma gelince hemen telefonuma baktım ve umduğum gibi Kartal'ın mesajını gördüm. Yattığım yerden doğrulup ağzım kulaklarımda mesajını açtım. Uyanır uyanmaz sesimi duymak istediğini yazmıştı. Cıvıldaama sesine benzeyen bir sesle, "Ayyy." Dedim ve içimde havai fişek gibi patlayan heyecan kıvılcımlarıyla ayağa kalktım.

Hoplamak, zıplamak, dans etmek, ellerimi çırpamak, bağıra bağıra şarkı söylemek istiyordum. Pencereye çıkıp sokaktan geçen herkese selam vermek, delirmiş gibi kahkaha atmak istiyordum çünkü içim içime sığmıyordu. Mutluluktan, heyecandan havada uçuyordum.

Lakin tüm bunları yapmak yerine derin bir nefes alarak heyecanımı bastırdım ve Kartal'ı aramak için adının üzerine geldim. Tam arama tuşuna basacaktım ki henüz uyanıp uyanmadığını bilmediğimden aramak yerine mesaj atmayı tercih ettim. Uyanıksa arayacak, uyanmadıysa da uyandığında mesajımı görüp arayacaktı.

Kendi kendime gülümsedim. Sevgilime kıyamamıştım.

İçimdeki heyecanın eşliğinde telefonumu elime alıp odadan çıktım ve mutfığa ilaçlarımı içmek için girdim. Aç karınla almam gereken ilacı

içtiğimde Rüya içeri girdi ve gözleri direkt omzumdaki bandajda takılı kaldı.

Ufak bir şaşkınlığın ardından kendini çabuk toparlayıp tabiri caizse uçarak yanıma geldi. Korkuyla, "Metis n'oldu?" Diye sorunca korkusunu almak istercesine gülümsedim.

Olabildiğince sakın bir tavırla, "Önemli bir şey değil, dün gece yine bıçaklandım ve üç dikiş atıldı." Cümlenin sonuna doğru Kartal'la birlikte Gürkan'ın evine gittiğimiz ve evinden çıktığımızda Kartal'ın *sevgilim* diye hitap etmesi aklıma gelince daha da gülümsedim.

Fakat gülümsemem Rüya'nın iyice korkmasına sebep oldu. "Güzelim." Dedi tedirginlikle ve titremeye başlayan elleriyle ellerime uzandı. "İnan ki parayı halledebilirim. Babam, seni de kızı gibi görüyor. Ben şimdi hemen bir randevu ayarlıyorum ve psikolog, psikiyatri ne gerekiyorsa hepsine gidiyoruz tamam mı? İyi olacaksın, söz veriyorum iyi olacaksın."

Biliyorum kahkaha atmamam gerekiyordu ama kendime mani olamadım ve Rüya'nın korkuyla büyüyen bakışları ablukasında kahkaha atmaya başladım. Öyle çok gülüyordum ki gözümden yaş geliyordu ve garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. Günlerin acısı, korkusu, kederi gidiyordu. Yeniden doğuyormuşum gibi sıcak bir his, sarmaşık gibi her zerremi çerçeveliyordu.

"Metis!" Dedi Rüya yeniden daha yüksek sesle. Muhtemelen bana ulaşmayı ve girdiğimi sandığı krizimi durdurmayı istiyordu. "Kendine gel!"

"Ben kendimdeyim zaten." Diyerek gözümden akan yaşları sildim. "Hem de hiç olmadığı kadar kendimdeyim. Dün gece Kartal bana aşkını itiraf etti, ben de ona."

"Ne?" Rüya'dan öylesine güçlü ve cırtlak bir ses çıkmıştı ki Kartal'ın, benim aynı tondaki sesimi duyduğunda neden yüzünü buruşturduğunu şimdi daha iyi anlayabilmiştim.

Rüya'nın cırtlak sesine gülümseyerek başımı salladım. "Biz artık sevgiliyiz."

Rüya'nın yüzündeki şaşkınlığı hızla kocaman bir gülümsemeye dönüştü ve birden boynuma atlayıp sımsıkı sarıldı.

Aceleyle hareket eden kolları direkt yaramın üzerinde baskı uyguladı ve acıyla inlememe sebep oldu. Rüya hızlıca benden uzaklaşıp

pişmanlık dolu bir sesle, "Özür dilerim, bir anlığına heyecanlandım." Dedi. Bakışlarıyla da pişmanlığını telafi edecek bir şeyler arıyordu.

"Önemli değil." Diyerek sandalyeyi işaret ettim. Rüya da dediğimi yapıp sandalyeye oturduğunda tam karşısına oturdum. Her şeyi, en ince detayıyla bekleyen bakışlarına gülümsemeden edemedim ve dün gece bara gittiğim andan itibaren yaşananları anlatmaya başladım.

Kartal'la arama kurduğum komik güvenlik setinden, Ferman'dan kıskanışından, bıçaklayan adamlardan, sonrasında yaşadığım patlamadan, Kartal'ın itirafından ve Gürkan'ın evinde yaşananlardan...

Ağzımdan çıkan her kelimeyle Rüya bazen ağzı kulaklarında bana bakıyor bazen de dehşete düşmüş gibi gözleri kocaman açılıyordu.

Anlatacaklarımı bitirdiğimde ise bilmiş bilmiş sırtıttı. "Ben zaten sevgili olmanızı bekliyordum. Aranızdaki çekim daha önce de dediğim gibi elle tutulacak kıvamda. Bence geç bile kaldınız."

Aklımdaki emin olamadığım ya da adını koymak istemediğim ihtimalleri ona açıkça itiraf ettim. "Kartal, nasıl desem biraz karmaşık biri. Nerede ciddi nerede değil tam emin olamıyordum. Belki de hayatımda ilk defa tercih kararı bana bırakıldığı için afallamıştım ve ondan emin olamamıştım."

Rüya söylemek istediğimi anlamayınca bütün bunların ne anlama geldiğini öğrenmek için, "Nasıl yani?" Diye sordu.

Sesime yerleştirdiğim derin bir hayranlıkla, "Şöyle ki Kartal bana bir adım atıyordu ama hep bir sınırı vardı." Dedim. "Yani, sanki aramıza görünmez bir çizgi çizmişti ve o çizgiyi asla aşmıyordu ama kendi, o çizginin dibindeydi. Sadece bana oradan ellerini uzatıyordu. Ben uzattığı ellerini tutarsam o çizgiyi kaldıracaktı, tutmazsam orada kalmaya devam edecekti." Gülümsedim. "Ben de uzattığı ellerini tuttum."

"Kartal da o çizgiyi kaldırdı demek?"

Kartal'ın nefesimi kestiği anlar aklıma gelince elimde olmadan içimi çektim. "Hem de ne kaldırmak? Resmen o çizgiyi parçalayarak kaldırdı."

"Ooo." Dedi Rüya sesli bir şekilde gülerek ve gülümsemesinin sonunda imalı bir şekilde göz kırptı. "Fazlasıyla hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Gitmez mi?" Diyerek dürüstçe kabul ettim. "Âşık olduğum adam aşkıma karşılık verdi, kimin gitmez?"

Rüya onaylarcasına başını salladı. "Orası öyle." Dedi ve duraksayıp bakışlarıyla omzumu işaret etti. "Gecen Kartal açısından iyi bitmiş ama o adamlar seni öldürebilirmiş de. Ucuz atlatmışsın." Ses tonunda az önceki keyfinin tezathı vardı.

Rüya'nın keyifsizliği anında bana geçti ama keyifsizliğimin sebebi ölüm değil, yaşanan olayın garipliğiydi. Sanki olayın arka yüzünü kapatan bir sis vardı ve o sisi dağıtmadan gerçeği göremeyecektim. "Bana o adamlarla karşılaşmak biraz tuhaf geldi. Yani evet, gecenin bir vakti ıssızlaşan bir yerde gaspçılara denk gelmek hele ki bu şehirde çok normal ama tam da Nefes bir adamla Greendoor'a gelmişken o adamlarla karşılaşmak sence de tuhaf değil mi?"

Rüya öne doğru hafifçe eğilip, "Ben de tam bunu düşünüyordum." Dedi düşüncelerimi destekleyerek. "Ya tesadüf ya da Nefes'in bu işte bir parmağı var ve eğer parmağı varsa Nefes artık ciddi anlamda ürkütücü olmaya başlıyor."

Tenimdeki ürpertiye yok sayarak, "Umarım tesadüftür." Dedim. "Bugün provada anlarız."

"Ne provası?" Diye çıkıştı Rüya ve cevabını beklemeden konuşmaya devam etti. "Eğer omzunla dans edeceğini sanıyorsan buna izin vermem. Unut o işi."

"Sen de Kartal gibi başlama Rüya." Diyerek ayağa kalktım ve buzdolabına yöneldim. "Kartal da bu gece izin verdi, çalışmamı istemiyor. Tamam, barda çalışmamayı kabul edebilirim ama dans etmemeyi asla."

"Ama bu şekilde iyileşme sürecini yavaşlatırsın."

Tost yapabileceğim malzemeleri elime alıp dolabın kapağını kapattım ve bedenimi Rüya'ya çevirdim. "Ben olmazsam ekip dans etmez ama bizim yarışmaya kadar bu işi boşlamamamız gerekiyor. Omzuma dikkat ederim zorlarsa da ben dans etmem sadece direktifler veririm."

"Yarışma." Dedi Rüya ve sandalyesine iyice yaslanarak düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yarışmayı kazanırsak Kartal ne olacak?"

Rüya'nın sözleri tost makinasına giden adımlarımı görünmez duvara çarpmışım gibi durdurdu. Kartal karşıma çıkana kadar yarışma hayatımın en önemli noktasındaydı ama şimdi Kartal da dünyanın

merkezine yerleşmeyi başarmıştı. Rahatsız edici bir his beni yoklarken Kartal ve yarışmayı yan yana getirmeye çalıştım.

Özgürlüğüm için o yarışmaya ihtiyacım vardı. O yarışma benim kurtuluşumdu, yeniden yaşama sebebimdi. Ya Kartal?

Zihnimde çalan şüphe çanları, yeni filizlenen umudu görünce sesini kesti ve yepyeni bir rahatlamayla beni baş başa bıraktı. Bedenimi çevirmeden sadece başımı çevirdim Rüya'ya. "O da benimle yurt dışına gelir. Sonuçta orada da barmenlik yapabilir."

"Sence gelmek isteyecek midir?"

"Bilmiyorum ama bunları konuşmak için henüz çok erken. Bir yarışmaya hazırlandığımı biliyor, bunu bile bile benimle birlikte."

Rüya, "Doğru." Dese de yüzüne benim az önce beynimi kemiren şüphe ifadesi yerleşmişti. "İşin ucunda o adamlardan kurtulmak var. O adamlardan ona bahsetmedin değil mi?"

"Henüz değil." Diyerek yeniden tost makinasının başına bu defa kaygıyla yürüdüm. "Belki de peşinde mafya olan bir sevgilisi olduğunu bilmemeli."

"Bu biraz bencillik olmaz mı?"

Hissettiğim kaygıya inat sağlam omzumu kaygısızlıkla silkmeye çalıştım. "Haklısın ama ben en azından birkaç gün boyunca hiçbir şey düşünmeden sadece Kartal'ı yaşamak istiyorum. Özellikle de bu gece."

Sözlerim ağzımdan çıktığında ben daha ne olduğunu anlamadan Rüya oturduğu yerden ayağa fırladı. "Bu gece mi yoksa Kartal buraya mı gelecek ya da sen mi gideceksin?"

Gülümseyerek, "O gelecek." Deyince Rüya direkt telefonuna sarıldı. "O zaman bu gece Cemrelerde kalsam iyi olacak."

Şaşkınlıkla, "Ne alakası var?" Diye sorarak onu durdurmaya çalıştım.

"İlk buluşmanız. Benim evde ne işim var?"

"Saçmalama Rüya. Hep birlikte otururuz, bir şeyler yeriz, film falan izleriz."

"Ay Metis." Diyerek hoşnutsuzca süzdü beni. "Gerçek bir odun olarak tarihe geçmene arkadaşın olarak izin vermeyeceğim. Sevgilinle ne yapacaksanız ikiniz baş başa yapın." Dedikten sonra telefonunu kulağına götürdü ve mutfaktan çıktı.

Omzumun görünmemesi için üzerime omzumu örtecek bir body geçirdikten sonra kapının önünde bekleyen Rüya'nın yanına ilerledim.

Beni görür görmez, "Kartal, omzun bu haldeyken dans etmene razı geldi mi?" Diye sordu.

Hissettiğim suçlulukla başımı iki yana salladım. "Söylemedim, söylemeye yeltendim ama dinlenmem konusunda o kadar ısrarcıydı ki söylediğim anda itiraz edecekti."

"Öğrendiğinde ne olacak?"

Gülümseyerek, "Dans provası çoktan bitmiş olacak." Dedim ve Rüya'nın bir şey demesini beklemeden evden çıktım.

Aşağı indiğimizde Yamaç ile Ekin'in bizi beklediğini gördüm. Yamaç'ın yüzüne, Rüya'yı görünce sevimli diyebileceğim bir gülümseme geldi. Rüya'nın da Yamaç'tan kalır yanı yoktu. Aynı gülümsemeyle yüzüne bakıyordu.

Benim bakışlarım ikisi arasında gezinirken Ekin'in yanıma sokulduğunun farkında dahi değildim. "Bence artık oldular." Deyince olduğum yerde refleks olarak sıçradım fakat o sıçramamı görmezden gelerek, "Aslında güzel bir dörtlü olabilirdik. Onlar ve biz." Dedi.

Sesindeki özlem, tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Kaşlarımı çatıp Ekin'le aramıza bir adımlık mesafe açtım. "Biz diye bir şey bir daha asla olmayacak Ekin, bunu konuşmuştuk."

Ekin masum olduğunu belli edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Tamam kızma hemen, kötü bir şey demiyorum." Dediğinde sesinde garip bir ölümcül sakinlik vardı ya da gerçek hislerini gizleyen bir maske gibi sakinliğini kullanıyordu. "Seni ve ilişkimizi bir anda unutmak kolay değil bana da hak ver."

Hemen cevap vermek yerine sakinliğini çözmeye çalıştım. En son ilişkimiz hakkında konuştuğumuzda benden uzak durmayı kabul etmişti ve günlerdir imasında bulunmamıştı ama bugün başkaydı. Arkadaş kalmaya karar vermiş olsak da Ekin o kararı bozacak gibi duruyordu. Bir anlığına Kartal'la başlayan ilişkimizden bahsetmeyi düşündüm ama hızlıca fikrimden vazgeçtim ve bir şey demeden Baraka'ya doğru ilerlemeye başladım.

Baraka'ya geldiğimizde diğerlerinin bizden önce geldiklerini ve kapının önünde bizi beklediklerini gördüm. Nefes'le göz göze gelir gelmez belli belirsiz sırıtip bakışlarımı direkt omzumun üzerine sabitledi. İfadesinde keskin bir alay vardı ve alt dudaklarını dişleyerek gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

İfadesini fark edince tenimden güçlü bir karıncalanma geçti. Muhtemelen benim tahmin ettiğimden çok daha fazla Nefes'in benimle sorunu vardı ve dün geceki olayda parmağı olma ihtimali artık daha yüksekti.

Onun bakışlarını umursamamaya çalışarak Baraka'nın kapısını açtım ve içeriye çöken boğucu sıcaklığı tenimde misafir ederek içeriye girdim. Diğerleri de peşimden içeriye girdiler. Rüya, Yamaç ile sohbet etmekten daha doğrusu ona şapşal şapşal gülümsemekten Nefes'in o ifadesini fark edememişti.

Herkes yavaş yavaş yerlerini aldığıında Nefes'le yeniden göz göze geldim. Üzerime diktiği alaycı bakışlarını bir an bile olsun ayırmıyordu.

Zihnime süzülen tedirginlik seslerini derin bir nefes alarak susturdum. Nefes'e, ondan korkmadığım mesajını vermek istercesine göz kırıp müziği açtım ve ekibin başına geçerek provayı başlattım.

Yaklaşık bir saat sonra prova bittiğinde omzumu çok hareket ettirmememe ve eşli dans yapmamamıza rağmen yoğun bir acı bedenimi çoktan sarmıştı.

Banka oturup suyumdan bir yudum içtiğimde Nefes soluk soluğa, "Metiscim hasta mısın yoksa?" Diye sordu. Benimle ilgiliymiş gibi görünen görüntüsünün ardındaki alayı açıkça görebiliyordum. "Solgun görünüyorsun, dans ederken de dikkatimi çekti ve sanki kendini pek veremedin. Hastaysan birkaç gün evde dinlenebilirsin, ben burayı idare edebilirim."

Sesim tedirginlik ve öfkenin etkisinde tarazlı çıktı. "Hasta değilim." Dedim ve genzimi ufak bir öksürükle temizleyip Nefes'e gülümsedim. Madem o benimle kedi fare oyunu oynuyordu öyleyse kedi olma sırası bana geçmişti. "Nefescim." Diyerek bacak bacak üstüne attım. "Dün de sen benim dikkatimi çektin. Taşlık yolunda arkadaşların olduğunu bilmiyordum. Orada takılacağın hiç aklıma gelmezdi." Başımı inanmıyormuşçasına iki yana salladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evinden çıktığın adam kimdi?" Sahte bir sevimlilikle göz kırptım. "Hani şu birlikte Greendoor'a gittiğin adam..."

Dün, Nefes'i görmeyi hiç ummadığımız o tekinsiz yolda gördüğümü itiraf etmem Nefes'in yüz ifadesinin değişmesine Baraka'nın da bir anda sessizleşmesine sebep oldu.

Tüm gözler anında üzerimize dönerken Eren şaşkınlıkla, "Nefes, Metis ne diyor?" Diye sordu.

Nefes bir an ne diyeceğini bilemeyip ağzını açıp kapattı. Sonunda da, "Yalan söylüyor." Dedi. Dudakları titremiştir. "Ben dün kimsenin evinden çıkmadım."

"Yoo ben de gördüm." Dedi Rüya ve yüzündeki sinsî ifadesiyle yanıma gelip baş uçumda dikildi. "Önce bir taksiye bindiniz daha sonra da Greendoor'a geçtiniz. Hatta taksinin plakasını da aldım. İsterseniz söyleyebilirim. Taksi şoförüyle de konuşabiliriz."

Nefes bir hışım bize döndü ve üzerimize yürüdü. "Siz beni takip mi ettiniz?"

Yamaç anında aramızda bariyer kurarken Rüya yeniden konuştu. "Sen karşımıza çıktın."

Nefes tam bir şey söyleyecekti ki Eren araya girdi lakin bu defaki ses tonu az öncekine göre daha yüksekti. "Nefes o adam kimdi? Bana niye bir şey söylemedin?"

"Eren sandığın gibi değil ben sadece..." Dedi ve cümlemin devamını getiremeyince sustu.

"Sen sadece ne?"

Eren'in sorusuyla bu defa Nefes kaşlarını çatı. "Sen bana bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun? Demek ki bir işim varmış ki buluşmuşum. Sana ne? Kimseye hesap vermem!"

Eren'den ayırdığı kızgın bakışlarını Rüya ile bana çevirdiğinde gözlerinde tehditkâr bir ifade parlıyordu ve mesajı çok açıktı. Bunun altında kalmayacaktı.

Düşüncelerimi desteklercesine belli belirsiz başını sallayıp arkasını döndüğü gibi Baraka'dan çıktı.

Eren ise, "Nefes!" Diyerek peşinden koştu.

"Ooo." Dedi Lodos ve ellerini birbirine sürttü. "Fena kavga edecekler."

Erva elindeki su şişesini Lodos'un üzerine atıp, "Sevinmiş benziyorsun." Dedi.

Lodos şişeyi havada yakaladı. "Oldum olası her türlü kapışmayı severim."

Erva gözlerini devirirken Gökhan da, "Ben Eren yerinde olsam böyle bir muhabbetten sonra önce adamı dövmüş, sonra da ayrılmıştım." Dedi.

"Buna yargısız infaz denir." Diyerek Ekin de araya girdi. "Belki çok başka işi vardı." Bakışlarını bana çevirdi ve neden bunu yaptığımı sorgularcasına yüzüme dik dik baktı. Bu adamı anlamıyordum. Şartlar ne olursa olsun Nefes'i savunmasını asla anlamıyordum.

Rüya, Ekin'e doğru yüzünü buruşturup, "Hadi gidelim. Buranın havası gereksiz boğucu olmaya başladı." Dedi ve kapıya yöneldi.

Ekin mesajı alsa da cevap vermedi ve diğerleriyle birlikte dışarı çıktı. Keyifsiz bir solukla ciğerlerimi doldurup sessizce onları takip ettim.

Dışarıya çıktığımızda Cemre, Rüya'ya dönerek, "Kaç gibi geleceksin?" Diye sordu.

Rüya, "1 saat sonra." Demişti ki Yamaç araya girdi. "Cemrelere mi gidiyorsun?"

Rüya'dan önce Cemre cevap verdi. "Kız kıza pijama partisi yapacağız."

Hiç sesimi çıkarmadan Baraka'nın kapısını kilitledim. Bir yandan da yanaklarım feci şekilde ısınmaya başlamıştı. Kimsenin görmemesi için başımı öne eğdim.

Diğerleri bizden ayrıldığında Rüya, Ekin ve Yamaç ile birlikte eve doğru ilerlemeye başladım. Kartal'ın gelmesi de an meselesiydi. Nefes muhabbeti yüzünden oyalanmışım ve biraz daha hızlı hareket etmezsem kapıda karşılaşacaktım.

Evin yakınlarındaki dürümcüye geldiğimizde Rüya, "Ben çok acıktım." Diyerek dürümcü de durunca Yamaç da onunla birlikte durdu.

Ekin de bana dönüp, "Biz de yiyelim mi?" Diye sordu. Düşünmeden başımı iki yana salladım. Birazdan Kartal'la evde yemek yiyeceğim için bir an önce eve gitmek istiyordum. "Hayır, size afiyet olsun." Diyerek adımlarımı yeniden hızlandırdım.

Çok geçmemişti ki Ekin'in arkamdan koştuğunu duydum. "Bekle, eve kadar birlikte yürüyelim ben de aç değilim."

Ekin'e cevap vermek yerine sessizce yürümeye devam ettim.

Bizim evin olduğu sokağa dönmüştük ki tam da tahmin ettiğim gibi Kartal'ın geldiğini ve başından kaskını çıkardığını gördüm.

Anlaşılan o ki çok geç kalmıştım.

Ekin'in adımları durduğunda benim de kalp atışlarım yakalanmanın verdiği etkiyle gümbürdüyordu ve adımlarım yavaşlamıştı.

Kartal kasktan kurtulur kurtulmaz gözleri direkt beni buldu. Benim yüzümde çok kısa bir an oyalandıktan sonra Ekin'e döndü ve gözleri üzerine sabitlendi.

Ekin'e bakma isteğiyle dolsam da Kartal'la koşma arzum daha ağır bastı ve yavaşlayan adımlarımı hızlandırıp koşar adımlarla Kartal'ın yanına ilerledim.

Kartal da motosikletten inip kaskı elinden bıraktı ve bana doğru birkaç adım attı.

Bakışlarında birden fazla ifade vardı ama en ağır basanı, beni ayakta görmenin vermiş olduğu rahatsızlıktı.

Yanına varmamla birlikte elleri belimi sardı ve beni kendine doğru çekerek hoşuna gitmediğini belli eden bir sesle, "Sakin bana dans ettiğini söyleme." Dedi.

Suçlu suçlu gözlerine bakıp, "Yalan söylemem sana kendini iyi hissettirecek mi?" Diye sorarak kendimce bir çıkış yolu aradım.

Kartal tam ağzını açmıştı ki Ekin'in alaya kaçan kahkahasını duydum ve başımı hızlıca geriye çevirdim.

"Vay vay vay çifte kumrulara da bakın hele. İlişkiniz ne zaman başladı? Durun tahmin edeyim..." Ekin düşünür gibi yapıp çenesini sıvazladı. "Benimle sevgiliyken öyle değil mi? Sonra birlikte bir plan yaptınız ve benden nasıl kurtulabileceğinize dair cevaplar aradınız. Sonunda da çok saçma bir bahaneyle Metis Hanım bana tekme bastı."

Kartal'ın kollarının arasından çıkıp bedenimi tamamen Ekin'e doğru çevirdim ve ona doğru bir adım attım. Bakışlarım gerginlikten kısılmıştı. "Ekin seninle bu konuyu daha kaç kez konuşmam lazım? Ya da senin anlamam için benim hangi dilde anlatmam lazım?" Dişlerimi sıktım ve üzerine basa basa, "Bizim aramızda aşk olmadığı için biz ayrıldık. Bunun ne Kartal'la ne de başka biriyle alakası yok!" Diye çıktım.

Benim aksime Ekin sinir bozucu derecede sakindi. "Bizim aramızda aşk yok muydu?" Aramızdaki mesafeyi azaltıp elini yavaşça kaldırdı. "Birlikte geçirdiğimiz onca gü..."

Ekin'in parmakları, saçlarıma yaklaştığında Kartal beni hızlıca yanına çekerek hem Ekin'in cümlesinin yarım kalmasına hem de elinin havada kalmasına sebep oldu. "Ona dokunmayı aklından bile

geçirme!" Sesinde sınırını koruyan bir tehdit vardı ve sınırı geçildiği takdirde vahşileşeceği aşikârdı.

Başımı hızla Kartal'a çevirdim. Ekin'i öldürmek istermiş gibi yüzüne bakıyor, burnundan soluyordu.

Ekin de tam tersi ona sakın aynı zamanda dikkatli bakıyordu. Kısa bir süre daha baktıktan sonra yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. "Ona dokunmayayım öyle mi? Dans ederken onun nerelerine doku..."

Ekin'in bu defa sözlerini kesen Kartal'ın boğazına doladığı parmakları oldu. "Oldum olası çok konuşan adamları sevmem." Ekin'in boğazını biraz daha sıkmış olmalı ki Ekin'in gözleri belli olurcasına büyüdü. "Ve sen çok konuşuyorsun. Çok ve bomboş..." Ekin'in topukları belli belirsiz yerden kalktığı anda parmak uçları hâlâ yere değiyordu. "Senin üzerinden geçmiyorsam sevdiğim kadına saygımdandır çünkü her gün yan yana olmak zorundasınız. Onun zor durumda kalmasını istemiyorum. Ama..." Dedğinde Ekin'in ayaklarının yerle bağlantısı tamamen kesildi. "Ama biraz daha şansını zorlarsan öyle bir üzerinden geçerim ki kendi ayaklarıyla mezara girmek için can atarsın." Kartal'ın parmaklarının baskısıyla Ekin'in yüzü öylesine kırmızı kesilmişti ki artık nefes alamadığından emindim. "Sakın bir daha sevgilim ile kendini aynı cümlede kullanma ve ona dans dışında dokunma cüreti göstereyim deme yoksa önce dilini sonra da dokunduğun her parmağını tek tek sikerim!"

Ekin'e bir şey olmasından korktuğum için daha doğrusu Kartal'ın başının belaya girmesinden korktuğum için yanına gidip ellerimi Ekin'in boğazını tuttuğu kollarına sardım. "Kartal lütfen bir şey olacak şimdi."

Sesim korkudan titreyerek çıkmış olmalı ki Kartal'ın parmakları anında çözüldü ve direkt bana baktı. Yüz ifademi görür görmez Ekin'i tamamen bıraktığında Ekin ellerini dizlerinin üzerine yaslayarak öksürüklere boğuldu.

Öksürüklerinin arasında da Kartal'ı tehdit etmeyi ihmal etmedi. "Güzel, çok güzel... Beyimiz kıskanç bir âşık." Öksürükleri azaldığında eğildiği yerden doğruldu. "Bugünü unutma. Laflarını yutacağın günü unutma."

"Senin ben şimdi direkt ruhunu sikmez miyim?" Kartal, Ekin'e doğru bir hamle yapınca Kartal'ın önüne geçtim ve ellerimi

gerginlikten kaskatı kesilmiş göğüs kafesine yasladım. "Kartal lütfen, ben hallederim."

Kartal'ın cevap vermesini beklemeden bedenimi yeniden Ekin'e döndürdüm. "Eskisi gibi arkadaş olabileceğimizi söylemiştin ve ben de aptal gibi sana inandım. Sen beni neyle itham ettiğinin farkında mısın?" Derin bir nefes alıp tıpkı onun benim canımı yaktığı gibi canını yakmak istedim. "Evet, sana hiçbir zaman âşık olmadım." Ekin'in yüzü sinirle gerilse de umursamadan konuşmaya devam ettim. "Ama seni aldatmayı aklımın ucundan bile geçirmedi. Bunu bana nasıl yakıştırabilirsin? Arkadaşlığımızın da mı hatırı yok?"

"Metis bak ben sizi öyle görünce..."

"Öyle görünce ne Ekin? Bizim ilişkimiz bitti. Bu saatten sonra birbirimizin hayatı ikimizi de ilgilendirmez. Katılacağımız yarışmadan dolayı ve geçmişteki arkadaşlığımızın hatırına bugüne kadar ki bütün saçmalıklarını sineye çektim ama az önceki ithamın- ki daha önce sana bunun olmadığını söylememe rağmen- bardağı taşıran son damla oldu. Artık aramızdaki arkadaşlık da bitti. Şimdi daha fazla olay çıkmadan git buradan!"

İşaret parmağımı evine doğru doğrulttuğumda Ekin sinirle gülmeye başladı. "Bu it aklını bulandırıyor senin, resmen gözünü boyuyor şerefsiz."

"Onun hakkında doğru konuş!" Ekin'e doğru resmen hırlar gibi konuşunca Ekin'in gülümsemesi anında silindi ve gözleri şokla açıldı. Benden böyle bir tepki beklemediği açıkça belliydi. İşaret parmağımı hızla üzerine çevirdim. "Yoksa yarışma dinlemem ekibi tamamen dağıtırım!"

Ekin'in şokla açılan gözlerine bu defa ağzı da eşlik etti ve afallamışçasına yüzüme bakmaya başladı. Sonrasında da beni şaşırtacak hamleyi yaptı. Hiçbir şey demeden arkasına bile bakmadan yanımızdan uzaklaştı.

Kartal'a yeniden döndüğümde yüzündeki bütün öfkesinin uçtuğunu Ekin'in aksine bana hayranlıkla baktığını gördüm. Büyülenmişçesine, "Tanrıçam." Dedi ve ellerini belime yerleştirerek beni tekrardan kendine çekti. "Amacınız beni kendinize daha fazla âşık etmekse biliniz ki bunu fazlasıyla başarıyorsunuz."

Kartal'ın hararetli sesi, Ekin'i anında unutmama ve sözlerinin gizemine odaklanmama sebep oldu. "Tanrıçam?"

"Zeus'un tanrıçası. Benim tanrıçam. Emrinize amadeyim, dileyin benden ne dilerseniz."

Düşünür gibi yapıp bakışlarımı önce dudaklarına sonra da gözlerine diktim. "Bir an önce eve çıkmak ve uyandığımdan beri hasret kaldığım öpüşünü yeniden tatmak istiyorum."

Kartal'ın gözlerinden nefesimi kesecek kadar arzu dolu kopkoyu bir ışık geçti ve elimden tuttuğu gibi apartmana doğru yürümemi sağladı. Daha doğrusu uçuruyordu çünkü şu an için Kartal yürürken uçmayı icat etmiş gibi görüntü sergiliyordu.

Kartal'ın sabırsız adımlarına eşlik etmeye çalışsam da tek yaptığım tökezlemek oluyordu. Neyse ki düşmeden apartmandan içeri girebilmeyi başardım. Sırtım soğuk duvara yaslanmadan önce nefes alabilecek bir saniyelik vaktim oldu ama nefesimi geri vermeden Kartal ağzımı tutkuyla kavradı.

Zaman kaybetmeden tutkusuna karşılık verdim ve gözlerimi kapatıp dudaklarında özlem giderdim. Kartal yine dünkü gibi nefeslerimi takip ederek birbirimizin göğüs kafeslerini uyumlu hale getirdi ve bir süre sonra nefesimin bittiği yeri keşfedip benden ayrıldı.

Soluk soluğa alını, alınıma yaslayıp sıcak nefesini ıslak dudaklarıma bıraktı. "Çok özlemişim."

Kartal'ın dudaklarımda kalan tadını alabilmek için alt dudağımı emdiğimde Kartal boğuk sesiyle, "Böyle yaparsan hiç gidemeyiz, soluğu odanda alırız." Deyince bakışlarımı gözlerine çevirdim. Simsiyah gözleri, sözlerinin altını çiziyordu.

Yavaşça yutkunup dudağımı geri bıraktım ve ısınan yanaklarımdan eşliğinde, "Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

Kartal'ın bakışları yanaklarıma kaydı ve az önceki hipnoz halinden çıkmışçasına gülümsedi. "Utangaç tanrıçam." Diyerek ıslak dudaklarını yanağıma sürttü. "Her haliniz beni cezbediyor... Söylesene kadın ben bununla nasıl başa çıkacağım?"

Kartal'ın sıcak nefesi tüylerimi diken diken etmeye yetmiş, kasıklarım tekme yemişim hissi yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

"Şey..." Dedim ve parmaklarımı tutunmak için kollarına sardım. Sanırım dizlerim titriyordu ya da yer sallanıyordu bilmiyordum ama Kartal biraz daha yanağı ve kulağı arasında mekik dokumaya devam ederse yere yığılmam an meselesi olacaktı. Dürüstçe, "Başa çıksan iyi olur çünkü dizlerime güvenmiyorum, her an düşebilirim."

Deyince Kartal gururla gülümseyip benden ayrıldı. "Alışacaksın... Alıştıracağım." Dedi ve elimden tuttu. "Hadi yemek yemeye gidelim."

Kartal benden uzaklaşınca rahat bir nefes verip üzerime doğru kısa bir bakış attım. Altımda siyah bir eşofman üzerimde de kısa kollu bir body vardı. "Sence üzerimi değiştirmem gerekiyor mu?"

Kartal'ın da bakışları üzerimde gezindi. "Seni soymama ve çıplak teninde dudaklarımı gezdirmeme izin vereceksen değiştirmen gerekebilir ama izin yoksa böyle gayet iyisin."

Yanaklarım bir kez daha ısınırken ona utandığımı belli etmemek için yüzüne ters ters bakmaya çalıştım. "O zaman hemen gidelim."

Ters bakışlarımda başarılı olmuş muydum bilmiyordum ama Kartal elinden şekeri alınmış çocuk gibi boynunu büktü. "İzin vermeni tercih ederdim."

Gözlerimi kısıp, "Sen aç değil miydin?" Diye sorunca Kartal içimi titretecek bir arzuyla gülümsedi. "Kesinlikle sana açım."

Kadınlık gururum okşansa da şu an için bunu Kartal'a belli etmeye niyetim yoktu. Gülmekle gülmemek arasında bir sesle, "Sapık." Deyince Kartal gülümsemesini bozmadan kapıyı açtı ve beni motosikletine doğru yönlendirdi.

Yaklaşık bir saat sonra samimi ve zarif diye tabir edebileceğim bir restorana geldiğimizde az daha ağzım açık kalıyordu. Bakışlarımı hızlıca etrafımda gezdirdim. Burası daha önce adını çokça duyduğum ama bir türlü gelemediğim bir yerdi.

Hevesle bakışlarımı etrafımda gezdirdiğimde bir çift gözün üzerime sabitlendiğini fark edince bakışlarımı o yöne çevirdim. Aşağı yukarı 45 50 yaşlarındaki bir adam dikkatlice bana bakıyordu. Bir yerden tanıdıklık hissi beni yoklarken üzerinde durmadan başımı Kartal'a çevirdim. O da keyifle benim hevesli bakışlarımı izliyordu.

"Sevdin mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Adını çok duymuştum, duyduğum kadar varmış."

Kartal, başımın üzerinden öperek, "Beğendiysen hep geliriz. Beğendiğin her ne varsa elimden geldiğince gerçekleştirmek istiyorum, bana söylemen yeterli." Dedi ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi.

Sessiz kalıp Kartal'ın elini bırakmadan merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Birkaç dakikalık tırmanmanın ardından boş bir alanın içinden geçip iki yana açılan cam kapıdan terasa geçtik.

Terası çevreleyen demirler yemyeşil sarmaşık ve rengârenk çiçeklerle süslenmişti. Var olan birkaç masa ve sandalyeler beyaz ahşaplardan yapılmış, sandalyelerin üzerine koyu mavi minderler bırakılmıştı. Manzarası ise yeşili ve maviyi bir arada barındıran bir gölete bakıyordu.

Bu defa çeneme hâkim olamadım ve ağzım bir karış açık halde manzaraya bakakaldım. "Kartal burası gerçekten harika."

Kartal oturmam için sandalyemi tuttuğunda, "Sizi memnun edebildiysem ne mutlu bana tanrıçam. Hâlâ kriterlerinizi geçmek için uğraşıyorum." Deyince gülümsemeden edemedim.

Kartal evime ilk kez geldiğinde bana söylediği, *tüm kriterlerini geçebilen tek adam olmak istiyorum* sözlerine atıfta bulunmuştu.

Tuttuğu sandalyeye yavaşça oturdum. Terasta bizden başka kimse yoktu ve içimden bir ses Kartal'ın özellikle yalnız kalmamız için burayı seçtiğini söylüyordu.

Kartal tam karşıma oturunca bakışlarımı gölet manzarasından çekip asıl manzarama, sevdiğim adamın simsiyah gözlerine çevirdim. İçten bir sesle, "Garip ama çok kısa bir zamanda tüm kriterlerimi geçebilen tek adam oldun, olmaya da devam edeceksin."

Sözlerimin Kartal'ı sevindireceğini düşünsem de yanılmam çok sürmedi ve Kartal buruk bir tebessümle, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Dedi.

Neden birden keyifsizlendiğini anlamamıştım. Merakla yüzüne bakıp, "Sorun ne?" Diye sordum.

Kartal yüzüme kısa bir an baktıktan sonra kollarını masanın üzerine yaslayıp yavaşça öne eğildi. "Az önce o ite blöf mü yaptın?"

Kartal'ın neden keyifsizlendiği şimdi belli olmuştu. Gözlerinin içine biraz daha dikkatli bakınca aslında keyifsizliğinin yeni olmadığı da belliydi. Akli, bir saat önce kavga ettiği adamda kalmıştı.

Oturduğum yerde dikleşip düşünmeden, "Hayır." Dedim ve titrek bir nefes aldım. "O yarışma benim için gerçekten çok önemli." Kartal'ın masanın üzerinde duran eline uzandım ve elini avuçlarımın arasına hapsettim. "Ama sen de önemlisin. Hem de fazlasıyla." Kartal cevap vermeden yüzüme bakmaya devam edince konuşmamı sürdürdüm. "Ekin son zamanlarda tuhaf davranıyor ve kantarın topuzunu kaçırıyor. En son bana bir söz vermişti. Bir daha sevgili olaylarını açmayacağına ve eskisi gibi arkadaş kalacağımıza dair."

Kartal'ın eli hissedilircesine kasılınca avuçlarımın tutuşunu güçlendirdim. "Ama verdiği sözü tutmadı. Onunla arkadaş olmadan da dans edebilirim ama seni incitmesine izin veremem ve bir seçim yapmam gerekirse şartlar ne olursa olsun onu değil seni seçerim."

Kartal'ın koyu bakışları beni delip geçtiğinde cesaretle yüzüne bakmaya devam ettim. Kartal da masaya yasladığı kollarını geriye çekip avuçlarım arasındaki elini kurtardı. "O it beni incitemez. Beni hiç kimse incitemez." Dedi ve masada kalan ellerimi bu defa o avuçlarının arasına hapsetti. "Sen hariç... Beni incitebilecek tek kişi sensin."

Kartal'ın yüzündeki ifade kollarımı sarılma isteğiyle sızlatınca başımı şiddetle iki yana salladım. "Seni incitmeyeceğim, söz veriyorum seni asla incitmeyeceğim."

Kartal bir kez daha burukça gülümsediğinde garson siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. Ne yiyeceğimizi söyledikten sonra bakışlarım Kartal'la az önce içinden geçtiğimiz boş odaya kaydı. Garsonun arkasından giden adam aşağıda bakışlarını yakaladığım adamın ta kendisiydi.

Zihnimi hızlıca yoklamaya daha önce nerede gördüğümü anımsamaya çalıştım. Çalıştıkça Ekin geldi gözlerimin önüne. Ekin ve ona duyduğum öfke. Kendimi biraz daha zorladığımda adamı nereden tanıdığımı buldum. Ekin'in, Kartal'a gövde gösterisi yapmak için beni öptüğü gece sinirle bardan çıkarken bu adamla karşılaşmıştım. Sarhoş kadınla çarpıştığımda yanımda bitmiş, onun sayesinde düşmekten kurtulmuştum.

"Bir sorun mu var?"

Düşüncelerimden Kartal'ın sesiyle çıktım. Başımı ona çevirdiğimde bakışlarımın boş odada olduğunu ve neye baktığımı çözmeye çalıştığımı gördüm.

"Bir sorun yok, daha önce gördüğüm birini gördüm de o yüzden bakıyorum."

Kartal'ın bakışları yeniden bana döndü. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır, önemsiz." Dediğimde tenimi şüphe yokladı. Bu adamın da Nefes'le bir bağlantısı olabilir miydi?

Yüz ifadem değişmiş olmalı ki Kartal endişeli bir sesle, "İyi misin?" Diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek Kartal'ın yüzüne dalgın gözlerle baktım. Ona söylediğimde şüphelerimi yersiz bulup saçma bir olayı büyüttüğüm için benimle alay edebilirdi ama saçma bulduğum olay, haddinden fazla büyüyüp geri dönüşü olmayacak bir şekilde sarpa da sarabilirdi.

Mantığım susmamı, içimden bir ses ona her şeyi olduğu gibi anlatmamı söylüyordu. İçimdeki ses galip geldi ve kararımın değişmesini istemezcesine bir çırpıda, "Ama bilmen gereken başka bir şey var." Dedim.

Kartal'ın yüz ifadesi anında ciddi bir hale büründü ve bakışlarındaki endişesi keskinleşti. "Nedir?"

Derin bir soluk çektim içime. Benimle dalga geçsin ya da geçmesin artık geri adım atamazdım. "Dün geceki adamlar..." Dediğimde omzumda ufak bir sızı hissettim ve yüzümü buruşturmadan edemedim. "Güvenlik onları yakalamış mı?"

Kartal'ın kaşları anında çatılıp çenesi kasıldı ve az önceki âşık hallerinin üzerinde kavak yelleri esti. Arkasına yaslanıp buz bir sesle, "Hesapları görüldü." Deyince kuşkuyla ona baktım. "Yaşıyorlar değil mi?"

Kartal ciddi misin bakışları atsa da ısrarcı ifademi görünce dürüstçe, "En azından hâlâ nefes alıyorlar." Dedi.

Kartal'ın sıfır şaka barındıran sesi, tenimi ürpertmesine rağmen ürpertiği görmezden gelmeyi başardım. "Gerçekten gaspçılar mıymış yoksa biri için mi çalışıyorlarmış?"

Kartal'ın kaşı sorgulanırcasına kavislendi. "O ne demek?"

"Kartal." Dedim ve sanki bir yerden Nefes çıkacakmış gibi bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Nefes'in ya da tutabileceği herhangi bir adamın olmadığından emin olunca mahcup bir sesle, "Belki sana kuruntu yapıyorum gibi gelecek ama ben Nefes'ten şüpheleniyorum." Dedim.

"Şu bara gelen kız mı?"

"Bara gelen ve olay çıkmasına sebep olan kız." Diye onayladım onu. "Benimle ne derdi var bilmiyorum ama tanıştığımız ilk günden beri benden hoşlanmıyor, sürekli bir yarış halinde. Eskiden sadece benimle söz dalaşına girerdi ama o gece barda yaptığı, söz dalaşının ötesine geçmek istediğini açıkça belli etmişti." Sır vermek ister gibi masaya eğilip daha alçak bir sesle, "Yarışma uğruna yaptığına sessiz kalmıştım

ama dün onu taşlık diye tabir ettiğimiz tekinsiz bir sokakta gördüm." Dedim ve sesimi biraz daha alçalttım. "Orada yaşayan insanlar belalı insanlar. Suçsuz kimse yok ve dün Nefes oradaki evlerin birinden çıktı. Hem de belalı bir tiple birlikte. Normalde Nefes'in orada işi olmaz. Öyle tiplerle takılmaz, insanlara tepeden bakan biridir. O sokağın yakınından dahi geçmez ama dün oradan bir adamla birlikte Greendoor'a gitti." Başımı belli belirsiz iki yana salladım, yüzüm de hissettiğim utançtan dolayı ağlamaklı bir ifadeye bürünmüştü. "Ona güvenmediğim için onu takip ettim, seni de takım elbiseli adamlarla o zaman gördüm. Nefes o adamla birlikte arka kapıdan girince ben de girecektim ama o sırada sen geldin, sonra da o adamlar..."

Soluk soluğa konuşmamı bitirdiğimde Kartal'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı ve bir süre sessizce yüzüme baktı. Belki de söylediklerimi mantıklı bir çerçeveye oturtmaya çalışıyordu ya da en kötüsü alay etmeye hazırlanıyordu.

Sabırsız bekleyişim Kartal'ın keyifli sesiyle son buldu. "Vay be dedektif bir sevgilim varmış." Deyince kaşlarımı çattım. "Kartal ben çok ciddiylim."

"Ben de çok ciddiylim, şu an sana bir kez daha âşık oldum. Cesaretin ve inandığını sonuna kadar götürme çaban, hayranlığımı iki kat büyüttü."

Belki şu an utanmam gerekiyordu ama övüldüğümü duymak, utanmak yerine özgüvenimi arttırdı.

Ta ki Kartal'ın sorusuna kadar...

"Bu ihtimali araştıracağım. Adam nasıl biriydi?"

Özgüvenim uçurumun kenarından aşağı itildi ve iki dakikalık sevincim kursağımda kaldı. Adama doğru dürüst dikkat etmemiştim. "Tekinsiz." Dedim ama Kartal'ın daha fazlasını duymak istediğine emindim. "Uzun boylu bir adamdı." Başımı umutsuzca iki yana salladım. Zihnimde adamla ilgili başka bir ayrıntı yoktu. "Bilmiyorum Kartal adama çok dikkat etmedim." Nefes'in iması aklıma gelince başımı panikle ellerimin arasına alıp dirseklerimi masanın üzerine yasladım. "Neden dikkat etmedim ki? Neden bu kadar aptalım?"

Kartal sandalyesini geriye iteleyerek ayağa kalktı ve hızlıca yanıma gelip başımı ellerimin arasından kurtararak ona bakmamı sağladı. "Metis sakın ol." Dedi ve bedenimi tamamen kendine çevirip önümde diz çöktü. "Adama dikkat etmemen önemli bir sorun değil. Neden bu

kadar gerginsin? Sana birinin daha yaklaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Gerekirse oradaki tüm evleri kapı kapı dolaşır, o adamı bu dünyadan silerim. Kimse bir daha canını yakamaz."

Kartal'ın ellerinin sıcaklığını hissedince gerginlikten ellerimin buz kestiğini anladım. Kartal da güven vermek istercesine ellerimi sıkıyordu. Gözlerinde oluşan tedirginliği görünce daha fazla korkutmamak için, "Bugün Nefes sanki bıçaklandığımı biliyor gibi konuştu. Solgun göründüğümü hasta olup olmadığımı sordu. Nefes benim iyi olup olmadığım ile ilgilenmez." Dedim ve sıkıntıyla soludum. "Ya kafayı yıyorum ya da tuhaf bir garipliğin içine hapsedildim."

Kartal avcunu yanağımın üzerine yaslayıp başparmağıyla yüzümü okşadı. "Merak etme ben bu olayı çözeceğim."

"Nasıl?"

Kartal, "O işi bana bırak." Dedi ve dizlerinin üzerinde doğrularak dudaklarını alnıma bastırdı. "Ve kimseden korkma, bir daha sana hiç kimse zarar veremeyecek."

Sadece başımı sallayabildim çünkü garson siparişlerimizi getirmişti. Kartal da karşıma geçmek yerine yanımda kalmayı tercih etti ve yemek boyunca aynı paniği bir daha yaşamamam için olabildiğince ortamı yumuşatıp beni rahatlatmaya çalıştı.

Yemekten sonra eve geldiğimizde Kartal'la birlikte tam apartmandan içeri girmiştik ki Kartal dirseğimden kavrayarak gitmemi engelledi ve beni duvara yasladı. Dudağını dudağıma sürüp, "Yukarı gelmesem daha iyi." Dedi ve alt dudağımı yavaşça dişledi.

Dişlerinin baskısından kurtulup şaşkınlıkla, "Neden?" Diye sordum.

"Çünkü yukarı gelirsem seni bırakamamaktan korkuyorum."

Cilveli bir şekilde gülümseyip bu defa ben onun alt dudağını ısırdım. "Bırakmanı isteyen kim?" Dudağını bırakıp ayakuçlarımda iyice yükselerek kulağına yaklaştım. "Rüya bu gece eve gelmeyecek ve benim sabaha kadar dinlendiğimi kontrol etmesi gereken birine ihtiyacım var."

Dişlerimi Kartal'ın kulağına sürüyordum ki Kartal'ın parmakları çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çekmeden önce, "Tehlikeli sularda yüzüyorsun ve henüz o sularda yüzmeyi tam olarak bilmiyorsun." Diyerek dudaklarımı dudaklarının tam karşısına getirdi. "Ama hayran kaldığım cesaretin, ilk kulacı atmamızı söylüyor."

Arzuyla gülümsedi. "Ve ben o kulacı atman için seve seve yardımcı olacağım."

Bir şey dememe fırsat kalmadan Kartal önce dudaklarımı kavradı ardından beni tek hamlede kucaklayıp bacaklarımı beline sarmamı sağladı. Tutkulu, derin öpüşüne karşılık verdiğimde de merdivenlere doğru yönelip yukarı çıkmaya başladı.

Yapmaya çalıştığını idrak edince dudaklarından güçlkle ayrıldım. "Kartal son katta oturuyorum ve merdivenler çok dik. Oraya kadar beni taşıyamazsın, hele ki öpüşürken."

Kartal edepsizce sırttı. "Söz konusu sensen fantezilerimin sınırı asla yoktur."

Sözlerini tamamlamasıyla dudaklarımı kavraması aynı oldu. Bana düşense öpülmenin keyfini doyasına çıkarmak oldu.

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Çok şükür bu bölümü de olaysız bitirdik asdfjkl Kaoslara geçelim mi böyle sakinlikler iyi mi?

Yarın saat 14.00'da İzmir imzasında sizleri bekliyor olacağım. Kitabınız olsun olmasın gelin tanışalım😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🤝

18. Bölüm "Dört Duvar Arasında"

Şarkı: Nicholas Bonnin& Ancelicca - Shut Up and Listen

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

!!Uyarı: Bölüm argo, küfür ve cinsellik içerir.!!

"DÖRT DUVAR ARASINDA"

Kapının önüne geldiğimizde Kartal'dan dudaklarımı ayırmakta o kadar güçlük çektim ki az daha gözlerimden yaşlar akacaktı. Akacaktı çünkü Kartal'la öpüşmek, tutkunun da ötesindeydi benim için. Sevgiydi, aşktı, ihtiyaçtı... Sevgiye aç kalbim, ona çoktan mühürlenmişti. Tıpkı ruhum gibi. İstemiyordum, ondan ayrılmak istemiyordum. Dudaklarından ayrılmak kalbimin ait olduğu yerden zorla sökülmesiydi. Acıydı, ıstıraptı, kederdi...

Yeniden karanlığa gömülmekti.

İstemiyordum.

Tek istediğim bencilce onu kendime hapsetmekti.

Gözlerimden geçen bencilce duyguları görmesini istemediğim için ona bakmadan, "Kapıyı açmam lazım." Dedim ve kucağından inerek kapıya döndüm.

Ondan ayrılmanın yarattığı boşlukla hareketsiz kalıp dalgın bir ifadeyle kapıya baktım. Kalbim yokluğuyla delirmiş gibi uğulduyordu.

Ağlamamak için yüzümü buruşturup bir hışım ona döndüm ve öfkeyle, "Beni aptal ettin!" Dedim. Bağırmamıştım ama dişlerimin arasından çıkan sesim, hissettiğim öfkenin dışa vurumuydu. İşaret parmağımı sertçe göğüs kafesine bastırdım. "Beni bir aptal gibi kendine körkütük âşık ettin. Manyak bir bağımlıya döndürdün." Olanlara inanamıyormuşum gibi başımı iki yana salladım. "Sana dokunmadan duramıyorum bile. Dokunmadığım her an kalbim acıyor. Şaka mı bu?"

Kartal konuşmadı ama bakışları yangın yeriye. Biliyordum, konuşmasa bile biliyordum. O da benim gibi hissediyordu. Bunu, her öpüşünde dudaklarıma kazıdığı arzusunda fark etmiştim. İlmek ilmek kazıdığı arzusunu, bağımlılığını... Süzülmişti usulca kalbime,

kalbine. Bir deniz yaratmıştık içimizde. Girsek boğulacak, çıksak ölecektik.

Kemikli büyük elleri bir anda yüzümü sardı ve dudaklarını aralayıp ağzımı içine hapsetti. Tüm hareket yetimi almış gibi kontrolü ele geçirdi. Öpüşüne karşılık vermek istiyordum ama dudaklarımı kıpırdatamıyordum bile. Tek yaptığım, dudaklarımı ezmesine izin vermektir. Bir süre sonra sıcak dilinin içime girmesini sağlayacak kadar dudaklarımı aralamamı sağladı ve dili, zihnimde yepyeni bir arzu uyandıracak şekilde ağzımın içini talan etti.

Parmaklarımı ensesine sararak bir yılan gibi üzerine tırmandım ve bacaklarımı beline sararak ona sıkıca tutundum. Kartal da avuç içini başıma yaslayıp ileriye doğru bir adım atarak sırtımın duvarla buluşmasına sebep oldu.

Başımdaki elinden dolayı başım duvara değmiyor, canım acımıyordu. Eli, duvarla aramda güvenli bir köprü kurmuştu ama onun canının yandığına emindim çünkü her darbesinde yaptığı baskıda eli eziliyordu.

Daha fazla canının yanmasını istemediğim için kendi kalp acımı görmezden gelerek dudaklarından ayrıldım. Soluk soluğa, "Hepsi senin suçun." Dedim. "Sensizlik beni delirtiyor."

Gözlerimi ona mühürlediğimde Kartal derin bir iç çekti ve bakışlarındaki yangınla kalbimi ateşe verdi. "İnsan zamanı durdurmak istediği yere aittir, derlerdi inanmazdım ve ben, şu ana dek hiç kimsenin yanında zamanı durdurmak istemedim." Başımın arkasındaki elini duvardan ayırıp yüzümün yarısını örten saçlarımı geriye çekerek yüzümü ortaya çıkardı. "Su misali öyle bir aktın ki kalbime yüzüne bakarken zamanı durdurmak istediğim tek kişi oldun. Sen, dört duvar arasında ve ötesinde zamanı durdurmak istediğim tek kişisin. Ait olmak istediğim tek yersin. Kalbini, ruhunu, bedenini istiyorum. Her zerrenle bana ait olmanı istiyorum ve tüm bunlar için korkutucu bir istek duyuyorum, karşı koyamıyorum. Seni seviyorum. İmkânsız bulduğun her ne varsa hepsinin üstünde çok seviyorum."

Kartal'ın sözleri nefessiz kalan ciğerlerime yepyeni bir hayat bahsettiğinde kalbim yangınında simsiyah kül oldu. Kül oldukça küllerinden yeniden doğup sözlerinde tekrar tekrar can buldu. Can buldukça dilim lal oldu, gözlerimiz sessiz bir anlaşma yaptı. Ben ona teslim oldum, o bana ait oldu.

Kucağından inmeye hazır olmamama rağmen zoraki bir gülümsemeyle sesimi buldum. "Biraz daha böyle konuşmaya devam edersen bütün geceyi apartman arasında geçireceğiz. Bence öpüşmemize içeride devam edelim." Dedim ve Kartal'ın onaylamayan bakışları ablukasında kucağından inip kapıya döndüm.

Göğüs kafesimi derin bir solukla doldurup kapıyı açtım ve içeri girerek Kartal'ın da içeri geçmesi için kapının önünden çekildim.

Fakat Kartal içeri girmek yerine boyunun verdiği avantajla rahat bir şekilde kapı eşiğine kolunu yasladı ve öne doğru hafifçe eğildi. "Beni içeri almak istediğine emin misin?" Diye sordu bakışlarındaki dinmeyen yangınla. Ateşler arasında kalmış gibi bakıyordu gözlerimin içine. "Sadece teninin bile bana neler yaptığına dair en ufak fikrin yok."

Derinden gelen boğuk sesi tenimde yankılanırken cesur görünmeye çalıştım. "Kendine güvenmiyor musun? Bence bana istemediğim hiçbir şeyi yapmazsın."

Tereddütsüzce, "Yapmam." Dedi ardından yüzüne uğursuz bir gülümseme yayıldı. "Ama baştan çıkarırım. Aramızdaki çekimi inkâr edemezsin."

Sözleri içimde aniden bir sızı uyandırırca da beynim sözlerine karşı çıkmamı söylüyordu. "Kendime hâkim olabilecek iradem var." Özgüvenli çıkan sesim, cümlemin sonuna doğru hafifçe yalpalandı. Elbette güçlü bir iradeye sahiptim ama söz konusu Kartal olduğunda bedenimin verdiği tepkiyi görmezden gelmekte güçlük çekiyordum. "Aramızdaki çekime rağmen..."

Kartal, "Güzel." Dedi başını sallayarak ve ağır adımlarla içeriye girdi. "Bu gece o iradene ihtiyacım var."

Kafamdaki arsız düşünceleri bir kenara iterek kapıyı kapattım ve peşinden odaya girdim. Üzerime garip bir utangaçlık sinmişti. Sanki az önce Kartal'ın üzerine bir ağaçmış gibi tırmanan ben değilmişim gibi utanıyordum. Ayrıca eve çıkmadan yemeğe gidip duş almadığım için kendimi kötü hissediyordum.

Kartal'a koltuğu işaret edip, "Benim duş almam gerekiyor, duştan sonra kahve içeriz. Biraz bensiz takıl." Dedim buruk bir gülümsemeyle. Bir saniye bile olsun onu yalnız bırakmak istemiyor, her saniyemi bir daha onu göremeyecekmişim gibi birlikte geçirmek istiyordum.

Kartal dudaklarını huysuz bir ifadeyle yana doğru kıvırdı. "Sensiz takılmak yerine banyoda beraber takılsak olmaz mı?"

Az önce güçlü bir iradem olduğunu söylemişim değil mi? Kasıklarımındaki sızlama benimle alay edercesine bacak arama yayıldı ve beynime tek bir mesaj iletti.

Onu banyoda istiyordum!

Ona dokunmadan utangaçlığımı atamayacağımı anlayınca yanına ilerledim ve parmaklarımı kollarına sararak parmak uçlarımda yükseldim. Kartal da başını öne eğince alt dudağını ısırp yavaşça çekiştirdim.

Onun dudaklarındayken daha rahat daha özgürdüm. Kendimdim. Hiç ulaşmadığım, varlığını bilmediğim Metistim. Dudaklarıyla ateşin üzerinde yürüyordum. Canımı yakmadan alevler almama sebep olan bir ateşi onunki. Onunla harlıyor, onunla yanıyordum.

Az önceki utangaçlığım ateşinde kül olup hiçliğe karıştı ve beni en ilkel dürtülerimle baş başa bıraktı. "Beni yıkamak mı istiyorsun?"

Kartal'ın bir eli belimi kavradığında diğer eli de kalçamın üzerine yerleşti ve sertçe sıktı. Elinin baskısı, canımı acıtmamasına rağmen ahlaksız bir sıcaklıkla nefesimi kesti. Kartal da nefesimi kesmenin bilincinde erkeksi bir tavırla sırttı. "Sana yapmak istediklerimin arasında yıkamak, en sonlarda yer alsa da yıkamayı ve seni rahatlatmayı istiyorum." Dedi pürüzlü çıkan sesiyle ve kalçamı bir kez daha sıktı. "Gerginsin ve bir kulun olarak gerginliğini almak boynumun borcu tanrıçam."

Kalçamın üzerindeki elinde sanki ipler vardı ve bedenime doladığı ipleri çekiştirerek itaatkâr bir şekilde başımı sallamama sebep oldu. "Ama bir şartım var." Dedim soluk soluğa. Neredeyse kalçamın yarısını kavrayan avuç içini biraz daha kalçamdan çekmezse soluksuz kalmaya devam edecektim. "Tamamen soyunmayacağım."

Kartal'ın kalçamdaki parmakları zehirli bir yılan gibi kısıvrak yukarı tırmandı ve bodyimin altından geçerek belimdeki gamzelerin üzerine zehrini bıraktı. "Soyunmadan da her zerrene dokunabilirim ama izin verdiğin kadarıyla bunu yapabilirim." Gözlerinde omurgamı titretecek bir parıltı vardı. "Seni keşfetmek istiyorum. Üzerindeki bez parçalarını aşip günahında ıslanmak istiyorum." Gamzelerimin üzerine orta parmaklarını sabitledi ve başparmaklarını kasığının

üzerine bastırıp uçlarındaki zehri, karınca ve sızıya dönüştürerek bacak arama akıttı. "İzin veriyor musun?"

Kartal'ın yalvarır tonda çıkan boğuk sesiyle kulaklarım uğuldamaya başlayınca yanan nöronlarım sinir sistemimi çökerterek ilkel dürtüme boyun eğdirdi. Bedenim beklentiyle kasıldı ve sesim beklentiye yenik düşerek, "İzin veriyorum." Dedim ihtiyaç içinde. "Dokunmana, keşfetmene ya da her ne yapmak istiyorsan hepsine izin veriyorum."

Genizden gelen bir gülümseme doldurdu kulaklarımı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Kartal beni kucağına aldı. Adımlarının yönü banyoydu. İki adımda odayı aşip banyonun önüne geldi ve kapıyı açtığı gibi beni yere indirdi.

!!Uyarı: Bu sahneden itibaren cinsellik içerir. Rahatsız olacak okurlarım burayı es geçerek dans eden kadın resminin altından devam edebilir!!

Hava mı çok sıcaktı yoksa ben mi alev almıştım bilmiyorum ama tenimden buharların yükseldiğini hissediyordum ya da Kartal'ın arzu dolu bakışları karşısında eriyordum. Her türlü hissi ağırılıyordum ama o hisleri adlandıramayacak kadar puslanmıştım.

Kartal kapıyı kapattığında küveti doldurmak için tam suya uzanmıştım ki Kartal kolumu kavrayarak beni durdurdu. "Küveti doldurma."

Boş gözlerle Kartal'a baktım. Küveti doldurmadan beni nasıl yıkayacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Kartal anlamadığımı görünce gözlerindeki tehlikeli parıltılarla, "Tadın suya karışırsa tadını rahatça alamam. O yüzden kuru kalman lazım." Dediğinde boş gözlerle yüzüne bakmaya devam ettim. "Tat?"

Kartal'ın kolumu tutan parmakları çözülde ve yavaşça aşağı inip bileğimdeki nabzımda gezindi ardından bileğimi sıkıca sarıp elimi kadınlığıma yerleştirdi. "Daha önce kendi tadına baktın mı?" Kendi zihnindeki fantezilerini, boş gözlerime yüklendiğinde gözümün önündeki görüntülerle nefesimi tutarak ona baktım.

Kartal da kadınlığımdaki elimi ağzına götürdü ve üç parmağımlı yavaşça emdi. "Ben bu gece en sek haliyle bakacağım."

Kartal gözlerimin içine öylesine derin bir karanlıkla bakıyordu ki tek yapabildiğim aldığım nefesle göğsümü kaldırıp indirmek oldu. Kalkan göğsüme, içinde delirmişçesine çarpan kalbimin sesini duymuş gibi Kartal'ın bakışları değdi ve bakışlarını göğüslerimin üzerinden ayırmadan parmaklarımı emmeyi bırakıp dudaklarını yaladı.

Kendimi istemsiz bir şekilde dudaklarımı yalarken buldum. Her şeyi olduğu gibi göstermeye hazır bir ayna gibiydim. Ne yaptığımı idrak edince dudaklarımı yalamayı bırakıp bakışlarımı yere indirdim. "Bakmadım yani ben daha önce hiç..." Yeniden Kartal'a baktığımda onun da dudaklarını yalamayı bıraktığını ve yüzüme baktığını gördüm. Gecenin siyahı tamamen gözlerine sinmişti. O karanlığın bu gece ikimizi de yutacağı aşikârdı. Sadece ânı bekliyordu. Bakışlarındaki derin arzudan destek alarak dürüstçe, "Hiç orgazm olmadım." Dedim.

Kartal'ın karanlığı bu defa ânın geldiğini belli edercesine alev aldı. Parmaklarını yavaşça hareket ettirip bodymin etek uçlarına sabitledi ve geri dönüşün olmadığını idrak etmemi istercesine, "Sana dokunmama izin veriyor musun?" Diye yineledi sorusunu. "Bu bez parçasını çıkardıktan sonra bir daha asla duramam."

Kartal'ın dudaklarından kelimeler dilenir gibi güçlkle döküldü aramıza ama bir etki yaratmadı. Her kelimesi cam olup yere düşerek tuz buz oldu ve sadece yansıması kaldı kulaklarımızda. Cevap vermek yerine izin verdiğimi göstermek istercesine kollarımı havaya kaldırdım ve Kartal tarafından haşın bir gülüşle ödüllendirildim.

Kartal gülüşünü bozmadan bodymi yukarı sıyırıp saniyeler içinde beni karşısında siyah bir sütyenle bıraktı. Ne yapacağını bilmediğim için kıpırdamadan öylece durdum. O ise nefes almayı bile beklemeden bunu ânı beklermişçesine direkt göğüslerime baktı ve dudaklarının arasından ıslıkla yumuşak bir inilti arasında sıkışmış bir nefes çıkardı.

Onun nefesi, benim içime süzüldü ve ciğerlerimi es geçerek bir yağmur damlası gibi kadınlığıma düştü. Beni ıslattığından habersiz parmaklarını ağır ağır koluma sürüp tenimi kabarta kabarta bandajsız omzumun üzerine geldi. Omzumu iki eşit parçaya bölmüş gibi duran sütyen askımın etrafında küçük dairler çizdi. Yeni bir daire daha çizmeye başlamıştı ki daireyi tamamlamadan yarıda keserek askımı yukarı çekip bıraktı.

Yaptığı bu hareket canımı acıtmasına rağmen garip bir şekilde seksi gelmişti ve ikinci yağmur damlasını kadınlığıma düşürmüştü.

"Hoşuna mı gitti sevgilim?" Kartal bunu anlamış gibi sırtarak askımı yeniden çekip bıraktı.

Cevabını sözlerimden değil ama istemsizce ağızımdan kaçan iniltiden alarak benim yerime cevap verdi. "Hoşuna gitti..." Dedi ve omzumdaki elini birden kalçama indirerek sertçe sıktı. "Benim hoşuma ne gitti

biliyor musun?" Dudaklarıma doğru bakarak elinin baskısını arttırdı. "Benim için inlemem."

Beklemediğim bir anda kalçamı sıkmasıyla beraber nefesimi tutunca dudaklarımı kavradı ve nefesimi ağzının içine bırakmamı sağladı.

Nefesimi bırakmamla dudaklarımdan ayrılıp dişlerini çeneme sürmesi aynı anda oldu. "İlk orgazmın parmaklarımdan olacak." Dişlerini sürmek yerine bu defa çenemi ısırdı ve elini, boynuma kaydırarak dişleri için yeni bir yuva açtı. "Ve aklına kazınması için parmaklarım tüm gücüyle küçük inini tekrar tekrar okşayacak." Başımı yana yatırıp dişlerini boynuma geçirdi ve genizden gelen hırıltılı bir inlemenin dudaklarımın arasından kaçmasına sebep oldu.

İnlemem banyoyu doldurduğunda, "Sert seviyorsun." Dedi ve kışkırtıcı bir arzuyla dudaklarını yalayıp sırtmaya başladı. "Tıpkı benim gibi. En az benim kadar açsın."

Daha fazla ayakta duracak halim yoktu. Kartal farkında olmadan yağmur bulutu olup kadınlığıma yağarken bana kalan son dirayet kırıntıları da yok olup gitti. Tırnaklarımı tutunmak istercesine beline geçirdim. Üzerindeki tişörte rağmen kaya gibi sert bedeni irkildi ve parmaklarını boğazıma sardı.

Boğazımdaki parmakları sıkamak yerine başımı geriye düşürmem için destekti.

Başım geriye düşer düşmez cehennem çukuru kadar sıcak avuç içini boğazımdan göbek deliğime kadar sürterek aşağıya indirdi ardından sıcak dilini göğüs çatalıma bastırıp çenemin altına kadar boylu boyunca yaladı.

Yeni bir inleme tehlikesi içinde, "Kartal." Diye fısıldadım ve tenime bıraktığı alevlerin arasında başımı kaldırıp arzusuyla bütünlenmiş gözlerinin içine baktım. "Bana ne yapıyorsun bilmiyorum ama daha fazla ayakta duramayacağım."

O da biliyordu daha fazla ayakta kalamayacağımı. Bilmeseydi bile gözlerimin içine bakınca arzusuna yenik düştüğümü görmüştü. Islak dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırıp, "Seni yaşıyorum." Dedi derinden gelen boğuk bir sesle. "Seni ve bedenini yaşıyorum."

Cevabımı beklemeden dudaklarımı usulca emip nefesim bittiğinde benden ayrıldı ve beni boşluğa bırakır gibi ellerini üzerimden çekip önümde diz çöktü. Bakışlarıysa hâlâ gözlerimin içindeydi. "Şimdi de küçük inine beni yaşatacağım."

Hırıltılı sesi çıplak karnımın üzerinde yankılandığında parmaklarını eşofmanımın lastiklerine geçirip aşağıya çekti ve tenimde kalan boşluk hissini, bacaklarıma avuçlarını sararak giderdi.

Nefesimi tutup hipnoz olmuş gibi Kartal'a baktım. Az önce beni terk eden utanma hissi bu defa daha yüklü olarak bedenimi çevreledi ve baştan ayağı kıpkırmızı olmama sebep oldu. Şu an karşısında sadece sütyen ve külotlaydım.

Kartal'ın bakışları da gözlerimde olmasına rağmen sıcak nefesi, artık karnımı değil şimdiden sıırsıklam olmuş kadınlığımı dağlıyordu.

İçgüdüsel olarak kollarımla bedenimi kapatmaya çalışınca Kartal'ın engeline takıldım. "Benden utanma." Sesi o kadar boğuktu ki resmen tonu değişmiş, omurgamı sarsmıştı.

Düşünmeden, "Ama utaniyorum." Dediğimde Kartal, "Seni rahatlatacağım." Dedi ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kendiyle savaş verir gibi bir haldeydi. Zor dayandığı ok gibi gerilen bedeninde ses olup kulaklarımı uğuldatıyordu.

Yeniden gözlerini açtığında bakışlarını kadınlığıma çevirdi ve dudaklarını külotumun üzerine bastırarak hızlıca ayağı kalktı. Muhtemelen daha fazla orada oyalanmak istememişti.

Ayağı kalkar kalkmaz tek hamleyle üzerindeki tişörtü çıkarıp yere attı. Tişörtün yerle buluşan sesi, yalnızca banyoyu değil benim içimi de doldurmuştu.

Elimden tutup benimle birlikte küvete yönelince eşofmanımın içinden çıkarak sabırsız adımlarına ayak uydurdum.

Tam küvetin dibine gelmiştik ki Kartal küvete girmek yerine bakışlarını etrafta gezdirdi. Lavaboya, dolaplara tek tek baktı. Ne aradığını anlamayınca titrek çıkan sesimle, "Ne arıyorsun?" Diye sordum.

Kartal sızlanır gibi, "Bana tamamen teslim olmanı sağlayacak herhangi bir şey." Deyince kocaman açılan gözbebeklerimle geriye doğru bir adım attım. "Bana ne yapacaksın ki?"

Sorunun cevabından korkuyor muydum yoksa her ne istiyorsa büyük bir açlıkla yapmayı mı bekliyordum bilmiyordum ama tedirginlikle heyecan arasında kalmış bir ifadeyle ona baktım.

Muhtemelen baskın gelen ifadem tedirginlik oldu ve Kartal arzusundan sıyrılarak heyecandan buz kesilmiş ellerime uzandı. Şefkatli bir ifadeyle dudaklarını alnıma bastırıp, "Bana güven." Diye

fısıldadı. "Seni üzecek ya da incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Canını yakmayacağım." Başını yavaşça iki yana salladı. "Hiçbir zaman." Alnındaki dudaklarını, dudaklarımın üzerine indirip usulca öperek geri çekildi. "Sadece bu geceyi olabildiğince özel ve güzel kılmaya çalışıyorum."

Şartlar ne olursa olsun Kartal'ın canımı acıtacak herhangi bir şey yapmayacağını biliyordum. Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Ben bu güveni sözlerinde değil gözlerinde bulmuştum.

Ben bu gece ona sadece kalbimi değil, ruhumu da bedenimi de korkusuzca teslim edecektim.

Kartal'a sıcacık gülümseyince Kartal yeniden dudaklarımın üzerine öpücük kondurdu ve gözlerinden saniyeler önce silinen arzu, en yoğun haliyle geri gelip bakışları yere attığı tişörte kaydı. Birkaç saniye tişörtüne baktı ardından yerden alıp bakışlarındaki koyu kıvılcımlarla arkama geçti.

Parmak uçlarını, omuzlarıma yerleştirip yavaşça kaydırarak bileklerime kadar indirdi ve bileklerimi tutmadan önce beklemediğim bir anda dudaklarını omzuma bastırıp algılarımı şaşırttı. "Teninin kokusu o kadar baştan çıkarıcı ki." Omzumu yavaşça emdi emdi... "Hem ihtiyaç duyduğum her dürtünün bütünü hem de doyumsuzluğumun başlangıcı."

Gözlerimi kapatıp omzundaki varlığının tadını çıkarırken yeniden algılarımla oynadı ve sinsice bileklerimi kavrayıp belime doğru çekerek tişörtüyle arkamda bağladı.

Gözlerimi hızlıca geri aralayıp kurumaya yüz tutan dudaklarımı ıslatarak, "Ne yapıyorsun?" Diye sorduğumda Kartal tişörtünü iyice sıkıp kulak mememi hafifçe ısırıldı. "Fantezi."

Karşı koymadım. Karşı koymayı bile denemedim. Tek yaptığım ağzımdan yeni bir inlemenin kaçmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak oldu çünkü bu gece sadece Kartal beni keşfetmiyordu, bu gece ben de kendimi keşfediyordum. Kartal bana her dokunduğunda ya da fantezilerini zihnime sıraladığında bedenim beni şaşırtacak derecede beklenti içinde kıvranıyordu.

Teslim olmanın verdiği heyecandan dolayı kalbim öylesine güçlü gümbürdedi ki artık banyoya üç ses eşlik ediyordu. Kartal ile benim nefes seslerimiz ve kalbimin sesi.

Kulaklarımın içindeki hengâmede Kartal'ın sesini güçlükle duydum. "Sana dokunurken bana müdahale etmeni istemiyorum. Kendini benim kontrol me bırak."

Bir girdap gibi beni içine çeken hırıltılı sesi, kulaklarımı es geçip yoğun bir sızıyla bacak aramda nabız gibi atınca sertçe yutkundum. "Ya o esnada ben de sana dokunmak istersem?" Sesim soru gibi çıkmıştı ama benimkisi soru değil ihtiyaçtı. Onun bana dokunduğu gibi ona dokunmak istiyordum. "Ben de senin bedenini yaşamak istiyorsam?"

Kartal hemen cevap vermedi ama soluklarının seyri de i mi ti. Dakikalardır benden uzak tuttuğu çıplak bedenini bilinçli bir şekilde sırtıma yasladı ve kaya gibi sert bedeninin ne denli yandı ını anlamamı sağladı. Yanıyordu... Bedeninde büyük bir yangın ba lamı tı ve ate le oynadı ım takdirde o yangında kavrulaca ımızı her zerremde hissettirmi ti. "O zaman küçük ininde parmaklarım değil sikim dola ır."

Kartal'ın sıcak fısıltısıyla tutu unca ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bedenime çöl sıca ı gibi bir sıcaklık yayıldı. Sıcaklık yayıldıkça önce bacak aramadaki nabız hissi yok oldu ardından yerine yoğun bir zonklama yerleşti. Omurgam titriyordu. İstemsizce omuzlarımı  ne çektim. Sözleriyle bile bana dokunmayı ba arıyor, beni kı kırtıyor, kendine hazır hale getiriyordu.

Başımı hızlıca Kartal'a çevirdiğimde arsızca sırtıttı ını gördüm. Arsız ifadesini bozmadan göz kırıp, "Ellerini kurtarmaya  alı ." Dedi.

Kartal'ın sesiyle bulanık zihnimi onun için zonklayan bacak aramdan uzak tutmaya çabalayarak dediğini yapmaya çalıştım. Bileklerimi öylesine güzel kenetlemi ti ki kurtulmak imk nsızdı. "Kıpırdatamıyorum."

"Canını yakıyor mu?"

"Hayır." Deyince Kartal bileklerimi bırakıp küvete girdi ve sırtını yaslayıp kuca ını işaret etti. "Tahtına gel tanrıçam."

Bakışlarımı Kartal'ın kucağına indirdi imde az daha gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Bacak arasındaki  i kinli e yutkunarak baktım.  i kinlik  yle büyük görünüyordu ki önündeki kotu parçalaması an meselesiydi.

Kartal bakı larımdaki  a kınlı a gülümsedi ve alaya kaçan sesiyle, "Merak etme dışarı salmayaca ım." Dedi.

Böyle demesini beklemediğim için yüzüm anında kendini belli ederek kızarıırken Kartal boğuk bir kahkaha attı. Resmen benimle eğleniyordu. "Büyüküğünün daha ilk seferden seni korkutmasını istemem."

Üzerime yayılan sinir dalgasıyla kaşlarımı çatıp hızlıca küvetin içine girdim ve sertçe kucağına oturdum.

"Siktir." Kartal'ın dudaklarından boğuk bir inilti koptuğunda benim de pişman olmam eş zamanlı oldu çünkü kazığa oturmuşum gibi bir his beni delip geçmişti. Böylesini beklemiyordum, bu kadar sertlik beklemiyordum.

Pişmanlığın etkisinde kucağından bacak arasındaki boşluğa kayınca Kartal'dan daha kuvvetli inleme geldi ve yalvarırcasına çıkan bir sesle, "Daha fazla kıpırdama." Dedi. "Zaten içine gömülmemek için kendimi zor tutuyorum."

Gözlerim yepyeni bir açılma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında donmuş gibi nefesimi tutarak olduğum yerde sabit kaldım ama ellerim kasıklarındaki şişkinlikte kalmıştı. "Panikle, "Ellerim." Dedim. "Ellerim orada."

Kartal bu defa daha kontrollü bir sesle, "Sen sakın kıpırdama, ben çekerim." Dedi ve önce dizlerini kendine doğru kırarak benim konumumu ayarladı daha sonra da ellerimi karnıyla sırtım arasında sabitledi. "Böyle daha iyi. Rahat mısın?"

Şu an o kadar bilmediğim bir dünyanın içindeydim ki rahat olup olmadığının farkında bile değildim. Tek farkındalığım kasıklarındaki sızıydı. Kasıklarındaki sızının beklenti içinde kadınlığıma baskı yapmasıydı.

Sadece başımı sallayabildim.

Kartal derin bir nefes alıp parmaklarını elimden yavaşça boynuma çıkardı ve çenemin altından yaptığı baskıyla başımı omzuna yaslamama sebep oldu. "Kendini bana bırak ve ânın tadını çıkar."

Sözlerini tamamlar tamamlamaz önce dilini boynuma sürttü ardından dilini gezdirdiği yerlere dişlerini bastırdı. Canımı acıtmayacak şekilde dişleyip hafifçe çekiştirdi. Boynumdaki her santime izini bırakıyordu. Her çekiştirdiğinde boşluktan aşağı düşüyormuşum gibi bir his içimi okşuyor, bileklerimi bağlı olduğu tişörtten kurtarmaya çalışıyordum.

Nafile çabalarımı durduran Kartal'ın puslu sesi oldu. Kulağımı dişlerinin arasına alıp, "Tadını öyle çok merak ediyorum ki..." Dedi ve kulak mememi usulca emdi. "Daha önce hiçbir şeyi bu kadar arzuladığımı hatırlamıyorum."

Puslu sesinin yarattığı etkiyle gözlerimi kapatıp kulağımı daha rahat emebilmesi için ihtiyaç içinde başımı yana çevirdim. Kesik bir nefesle, "Seni öyle çok merak ediyorum ki." Dedim ve az önce uzak durmam için ima ettiği tehlikeli ateşin ilk kıvılcımını yaktım. "Daha önce hiçbir şeyi bu kadar arzuladığımı hatırlamıyorum."

Kulaklarım, kendini mantığa kapatmış bedenimdeki arzunun sesini duymuştu. Kartal'ı istiyordum. Ona dokunmak, onun beni keşfettiği gibi keşfetmek istiyordum. Varlığına deli gibi ihtiyaç duyuyordum.

Gözlerimi aralayıp tehlikeli ateşi harlamak için kendimi ona doğru bastırınca Kartal kışkırtılmış bir hiddette çenemi kavrayıp dudaklarımı, dudaklarının üzerine getirdi. "Yapma... Ateşle oynama." Aniden dudaklarımı kavradı ve delirmiş gibi öpmeye başladı. Darbeleri kıyıya çarpan sert dalgalar kadar haşindi. Dudakları, dili, dişleri... Bir bütünle öpüyor gibiydi. Daha fazla kayıtsız kalamadım ve ağzına doğru ardı ardına inledim. Hissettiğim aşk, arzu ve heyecan dudaklarımdan Kartal'ın ağzının içine oluk oluk akıyordu ve bu onu daha da kışkırtmış gibi öpüşlerini derinleştiriyordu.

Ciğerlerim patlamak üzereyken Kartal dudaklarımdan koptu ve yeniden, "Yapma." Dedi hırlarcasına. "Sonu olmaz. İçinden çıkamam... Çıkmam!"

Kartal'ın sözlerindeki ciddiyet beni durdurmak yerine harekete geçirdi ve bedenimi yukarı çekip aşağıya doğru kaydırdım. "Ben de içimden çıkarmam."

Kartal, "Yaramaz tanrıçam." Dediğinde sesi tehdit eder gibi çıkmıştı. Elini karnıma sararak durmamı sağladı. "Bu gece değil." Hızlı solukları eşliğinde belimdeki elini külotumun üzerine getirip aşağı yukarı sürttü. "Bu gece senin gecen."

Kartal'ın temasıyla omurgam titredi ve kendimi bu defa parmağına bastırırken buldum. Beni delip geçmesini istercesine kendimi ona bastırdım. Bastırdıkça Kartal da istediğini verdi ve parmağını iyice bastırarak aramızdaki bez parçasına rağmen ıslaklığıma ulaştı. "İnin tehlikeli bir lav gibi sıcak ve sırlıslık olmuşt."

Genizden çıkan erkeksi sesiyle yanaklarım kıpkırmızı oldu ve hissettiğim utançtan bacaklarımı kapatmaya çalıştım fakat Kartal anında engel olarak bacaklarımı tuttu. "İzin ver içinde eriyip gideyim."

Kartal'ın parmakları bu defa bacaklarımın kasığımla birleştiği noktada sabitlendi ve her iki noktada da yavaş bir masaja başladı. "Gevşe." Masajını git gide derinleştirip bacaklarımı iyice iki yana açtı ve parmaklarını usulca külotumun kenarına kaydırды.

Külotumu aralayıp parmaklarını kadınlığımla buluşturmasını beklerken bir kez daha algılarımla oynayarak beni gafil avladı. Parmaklarını külot kenarına sabitleyip hiç beklemediğim anda boşa çıkardığı elini sütyenimin altından geçirerek göğüs ucumu kavradı ve belimin havalanmasına sebep oldu. "Bunlar da benim için kabarmış." İnlemeyle karışık bir sesle göğüs kafesini güçlü bir solukla doldurdu. "Diri ve sıcacık."

Göğüs ucumu sertçe sıktağında yoğun bir zevk dalgasıyla sarsıldım ve belimi yeniden yukarıya kaldırmak için hamlede bulundum fakat Kartal'ın diğer eli karnımın üzerine baskı uyguladı, kalkmasına izin vermedi.

Belimi tekrar bastırmasıyla birlikte karnımın üzerindeki parmakları yavaşça hareket etti ve bir kez daha külotumun üzerine geri gelerek sürtmeye başladı. Bir yandan da göğüs ucumu sıkmaya devam ediyordu. Ayrıca büyük avucu, göğsümün altını tamamen içine hapsedmişti. Sütyenim, Kartal'ın elinin üzerinde can çekişiyordu, kopması an meselesiydi.

Ritim tutmuş parmakları, külotumun üzerinde sürtmeye ve göğüs ucumu sıkmaya devam ederken bedenim bir deniz gibi alçalıp yükselmeye başladı. Coşuyordum, köpürüyordum ve kıyıya çarptıkça yepyeni bir hazla tekrar geri çekilip daha hızlı kıyıya çarpıyordum.

Gelgitlerim artınca bedenim birden sarsıldı. Kartal da ateşe dokunmuş gibi hızla parmaklarını geri çekip omzunun üzerinde külçelenmiş gibi duran başımı çenemden tutarak yeniden dik konuma getirdi. Sek arzu kokan nefesinin rotası, dudaklarımdı. "Henüz değil, parmaklarıma geleceksin."

"Hayır." Diye inledim ve başımı iki yana salladım. "İstiyorum."

Neyi istediğim konusunda tam olarak bir fikrim yoktu. Daha doğrusu hislerimin adı yoktu. Sanki yüksek bir tepeye ulaşmak

üzereyken o tepe benden uzaklaştırılmış gibi hissediyordum. Daha fazla tırmanmaya gücüm yokmuş gibi bir an önce son bulmasını istiyordum.

Kartal arsız bir sırtışıla dudaklarımı kavradı ve gardiyan gibi nöbet tutan parmakları nihayet eziyetine son vererek külotumun içine girdi. Girer girmez dudaklarımı bırakıp, "Sırılısıklam." Dedi boğuk bir inlemeye. "Sırılısıklam ve aşırı kaygan."

Nefes bile almama izin vermeden kadınlığımın üzerinde hareketlere başlayınca içime yıldırım düştü ve tüm uzuvlarım işlevini yitirerek her bir yana saçıldı. Dişlerimin arasından içime titrek bir nefes çekerek, "Ahh!" Diye inledim.

Ben inleyince Kartal iki parmağının arasına kadınlığımın dudaklarını kısırdı ve orta parmağına kaygan bir yol inşa etti. Gelgitlerinin hızını kesmeden o yolu aşındırdı, ezdi, parçalara böldü. Tekrar tekrar aşındırdı, ezdi, parçalara böldü.

Böldükçe içimde kıvılcımlar patladı, kanım müthiş bir hızda damarlarımda dolanıp kalbime aktı. Ciğerlerime sadece burnumdan nefes almak yetmiyordu. Ağzım da devreye girdi. Ağzımdan aldığım nefesler boğazımı çöl kadar kuruttu ve talazlı bir sesle soluk soluğa, "Kartal... Ahh!" Diye çaresizce inledim.

En az benim kadar Kartal'ın da sesi talazlıydı ve o sesi bile gelmem için yeterliydi. "Tanrıçam." Dedi tıpkı benim gibi soluk soluğa. "Sesiniz kulağa çok seksi geliyor. Daha fazlasını duymak istiyorum."

Kartal'ın tam olarak neden bahsettiğini anlamayınca, "Ne?" Diye sordum fakat Kartal tam tepeme parmağını bastırınca ağlamaklı bir sesle, "Ahhh!" Diyerek bedenimi hafifçe yükselttim.

Sinsi bir gülüş doldurdu kulaklarımı. "Güzel." Dedikten sonra gelgitlerine devam ederek, "En büyük tutkun ne?" Diye sordu.

Başımı sertçe Kartal'ın omzuna geri yatırdım. Beynim ne dediğini anlamayacak kadar ağırlaşmıştı. "Tutku?"

"Evet tutku. Tutkunu anlat bana."

Kartal bu defa tepeme iki parmağıyla baskı uygulayınca başımı hızlıca kaldırdım ve, "Dans!" Diye bağırdım. "Dans etmek en büyük tutkum."

"Dans mı?" Kartal sorduğu soruya eş zamanda parmağını biraz daha aşağıya kaydırıp ve aklımı başımdan alacak bir darbeyle bulduğu noktayı ezdi.

"Evet... Ahh!" Diye haykırdım. "Dans etmek..." Ağzımdan sesli bir nefes çektim içime. Sanki nefes değil ateş çekiyordum. Çektikçe yanıyor çektikçe kaynıyordum. "Tutkum." Sorduğu soruya niyetim sadece başımı sallayarak cevap vermektir ama ağlamaklı bir sesle inledikçe, bağırdıkça, dişlerimin arasından nefes çektikçe Kartal daha da zevke gelmiş gibi içimden geçmeye devam ediyordu.

"Benim için de bana özel olarak dans edecek misin?"

Bu zamana kadar Kartal'a dans etmeyi hiç düşünmemiş olsam da şu an gözümün önünden ikimizi de yoldan çıkaracak danslar geçiyordu. Halatlar, kelepçeler, seksi kıyafetler... Bacaklarımı kapatmaya çalışıp soluk soluğa, "Edeceğim." Dediğimde sesim inleme gibi çıkmıştı. "Sana..." Dedim ve kıvranarak, "Öyle bir dans edeceğim ki..." Duraksadım. Yükselen bedenimin eşliğinde, "Ahh, evet. Kahretsin evet!" Diye yeniden haykırdım. "Aklını... Ohhh! Aklını..." Sesim banyonun fayanslarında yankılandı. "Aklını başından alacağım!"

Kartal parmaklarının hızını kesmeden, "Şu an o kadar çok aklımı başımdan alıyorsun ki içinde gelgitler yapmışım kadar ter içinde kaldım." Diye itiraf edince, "Çöz beni!" Diye bağırdım. "Sana dokunmadan boşalmak istemiyorum."

Zirveye o kadar yaklaştım ki patlamam an meselesiydi. Nefes nefese, "Diğer elinle çöz ve parmaklarını sakın sana bahsettiğim inden çekeyim deme!" Dedim ve kendimi iyice parmaklarına bastırdım. "Yoksa seni keserim."

Kartal boğuk bir gülümsemeyle çenemi kavrayıp, "Vahşi tanrıçam, isteğiniz benim için bir emirdir." Dedi ve dudaklarımı ağzının içine hapsederek parmaklarının hızını arttırdı.

Kartal'ın parmaklarının hızı arttıkça benim de dudaklarındaki darbelerim arttı ve daha fazlasını istercesine büyük bir açlıkla öpmeye başladım.

Muhtemelen Kartal parmak hareketlerine karşılık öyle bir açlıkla öpmemi beklemiyordu çünkü öpüşlerinin arasındaki afallamayı saklamayı başaramadı ve saniyelik dudak hareketlerini durdurdu. Benim devam ettiğimi görünce de parmaklarının hızını daha da arttırdı ve çenemi saran elini bırakarak bileklerimi bağladığı tişörtüne götürdü. Kısa bir çabanın sonunda tişörtünü çözüp bileklerimi özgür bıraktı.

Bedenim bu anı bekliyormuşçasına yılan gibi üzerinde kıvrılıp göğüs kafeslerimizi birleştirdi ve tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Kartal da emre itaat edip parmaklarının hızının kesilmesine izin vermeden hareketlerine devam etti. Hatta avuç içi tamamen kadınlığımı kaplamış, parmak uçları tehlikeli noktada dans etmeye başlamıştı. İçime girmesi an meselesiydi ama Kartal profesyonelmışçesine yalnızca etrafında hareket ediyordu.

Bedenim tekrar yepyeni bir sarsıntıyla sarsılmaya başladı. Kartal'ın her hareketinde ve tutkulu öpüşünde zirve bana basamaklar açtı, kolayca tırmandım. Tırmandım tırmandım tırmandım... Tırmandıkça tırnaklarımı Kartal'ın omuzlarına daha sert geçirdim. Tırmandıkça dudaklarına asıldım, dilini çekiştirdim. Güçlü iniltiler kopardım. Kalbim patlamak üzereydi, ciğerlerim boğulmak üzereydi. Damarlarımdaki kan her yana saçılmak üzereydi. Alev almıştım, lavlara bölünmek üzereydim. Paramparça oluyordum.

Kartal'ın yaptığı vurucu darbeye ruhum ilk kez kadınlığıma aktı ve ağzının içine boğuk bir çığlık atarak kendimi bıraktım. Vücudum öyle çok titriyordu ki Kartal belimi sararak bedenimi tamamen bedenine yasladı ve sakinleşmem için kendine hapsetti. Diğer elini ise ıslaklığımdan çekmemişti ama hareketlerini durdurmuştu.

Ağzımı dudaklarının üzerinden kaldırıncı Kartal haz dolu bir gülümsemeyle soluk soluğa, "Bu çok güzeldi." Dedi ve başını geriye, küvete yasladı. "Tanrı aşkına kadın bu harikaydı."

Kartal'ın sesi, kulağa inanamıyormuş gibi geliyordu. Haklıydı da... Çünkü gördüklerime ben de inanamıyordum. Kartal'ın omuzlarında, tırnaklarımı batırdığım yerlerde kanlar vardı. Tırnaklarımla açtığım minik çukurlara doluşan kanlar...

"Kartal!" Dedim şokla ve kucağından kalkmaya çalıştım fakat beni olduğum yere sabitleyip başını kaldırdı ve omuzlarına baktı. Benim gibi şok olmak yerine omuzlarına gururla bakıyordu. "Hayatımda ilk defa kanadığım için boşalacaktım."

Sevinsem mi üzülsem mi utansam mı bilemeyip Kartal'ın omuzlarına şokla bakmaya devam ettim. "Özür dilerim."

Kartal gülümsemeyi bırakıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Dileme. En az senin kadar zevk aldım." Dedi ve elini kadınlığının üzerinden çekip gözlerimin içine baka baka parmaklarını ağzının içine alarak

emmeye başladı. Emdikçe gözleri de usulca kapandı ve oldukça zevk alıyormuş gibi bir ifadeye büründü yüzü.

Birden, "Siktir." Dedi ve aynı saniyeler içinde gözlerini aralayıp parmaklarını ağzının içinden çıkardı. "Tadın inanılmaz güzel."

Hissettiğim utançla yüzümü göğsüne bastırdım. Vücudumdaki artçı sarsıntılar da ufak ufak devam ediyordu. Aynı şekilde Kartal da beni bedenine hapsetmeye devam ediyordu. "Utanılacak bir şey değil." Dedi ama sesi hâlâ son birkaç dakikadır yaşadıklarına inanamıyormuş gibiydi.

Bu konuda yalnız değildi, ben de yaptıklarına ve yaşadığım inanılmaz deneyime inanamıyordum.

İlk toparlanan Kartal oldu ve gülümseyerek yüzümü havasızlıktan kurtardı. "Her saniyesi muhteşemdi." Dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürüp üzerinden öptü. "Artık benden kurtuluşun yok. Bundan sonra her dakika tekrarını isterim."

Kartal kadınlık gururumu okşamayı başarmış, kalbimi hayranlıkla sarmalamıştı. İçimdeki mutluluğa tezat sahte bir kırgınlıkla kaşlarımı çatıp omuzlarını işaret ettim. "Bunlara rağmen mi?"

Boğuk bir sesle, "Bence onları hatırlatma." Dedi ve ellerini çıplak tenimden çekti. "Ben patlamadan seni yıkayalım."

Kartal karnımın altındaki sertliğini kastedince hızlıca üzerinden kalktım. Kartal da küvetin içinden çıkıp benim çıkmama izin vermeden suyu açtı ve küveti doldurmaya başladı.

Kartal'ın yüzüne dikkatlice baktığımda en az benim kadar terlediğini ıslak saç diplerinden görebiliyordum. "Sen duş almayacak mısın?"

Başını sallayarak, "Sen olmadan alacağım." Dedi ve kasıklarındaki şişkinliği işaret etti. "Bütün gece ağrısını çekmek istemiyorum."

Kartal'ın acı çeker tonda konuşmasına dayanamayıp gülmeye başladım. Ben gülünce Kartal da gülümsedi ve üzerime eğilip başımın üzerinden öptü.

Yaptığım kahveleri tam bardaklara dolduruyordum ki Kartal içeri girdi ve bana doğru adımlamaya başladı. Ona arkam dönüktü, onu göremiyordum ama adım seslerinden ve yaklaştıkça burnuma dolan kokusundan yakınlığını hesaplayabiliyordum.

Yanıma gelir gelmez arkamdan sarılıp boynuma burnunu bastırarak derince soludu. "Bütün gece böyle mi dolaşacaksın?" Belimi saran eli

    ld  ve neredeyse popomun altında biten  ortumun içinden elini sokarak popomu sertçe sıktı. "Eğer dola acaksan banyoyu ya da yatağını mesken belirleyelim, boşuna vakit kaybetmeyelim çünkü ben duramam." Dediğinde diğer eli de belimden yukarı tırmanıp ti  rt m n içinden sa     s me ulaştı. "Siktir!  ine sütyen giymedin mi?"

Kartal, süresini hesaplayamadı ım bir hızda beni kendine çevirdi ve arzuya bulanmış bakışlarını   zlerimin içine dikti. "Anlaşılan bu gece aklımı başımdan almaya yemin etmi sin."

Yeniden alev alan tenimin eşliğinde parmak uçlarımda uzanıp kollarımı boynuna doladım. "Evde sütyen kullanmıyorum." Dudaklarını öpmek yerine di erimin arasında yava ca ezdim. "Uzun süre takınca rahatsız ediyor, evde onlara özgürlük tanıyorum."

Kartal belimden tuttuğu gibi beni mutfak tezg hının üzerine oturttu ve bacaklarımı açarak arasına girdi. "Aynı eve mi  ıksak?" Boynumu geriye yatırıp dilini omzuma bastırdı ve yarattığı minik morluklar üzerinde dilini gezdirdi. "Birbirimize tüm  ıplaklı ımızla özgürlükler tanırız."

Kartal'ın tenimde yarattığı baskı ve boğuk çıkan sözlerinin etkisiyle derinlerime kök salmı  arzu yeniden kalbimi yokladı. Simsiyah   zlerindeki tehlikeli parıltılar zifiri karanlık bir gecede yolumu aydınlatan tek ışık gibiydi. Arkama bile bakmadan gidebilece im tek ı ıktı.

Elimi, kolundan a a ıya doğru kaydırdı ımda Kartal'ın dudaklarından koptum ve başımı yeniden dik konuma getirip parmak uçlarımı bu defa ben ti  rt n n içinden geçirerek karın kaslarının üzerine bastırdım. Kartal'ın irkilmesiyle birlikte arsızca sırıttım. "Sana taşınma mı ister misin?  stersen yarından itibaren evine yerle ebilirim."

Rüya'yı yarı yolda bırakacak değildim ama dürüst olmam gerekirse bu soruyu Kartal'ın ağzını aramak için sormu tum. Verece ini cevabı oldukça merak ediyordum.

Umdu umun aksine Kartal'ın kaşları beklenmedik şekilde çatıldı ve çenesi bir anda kasıldı. Dikkatli bakışlarımı fark edince de kendini çabuk toparlayıp yanımızda duran kahvelerden birini bana uzattı. "Ya adı ım evi sevebilece ini zannetmiyorum." Diğer kahve fincanını da parmaklarının altına kenetledi. "Ama yarından itibaren birlikte

yaşayacağımız bir ev ayarlarım. Nerede istersen. Sen seç, gerisini bana bırak."

Benimle birlikte yaşama konusundaki ciddiliği hoşuma gitse de yerine oturmayan bazı taşlar vardı. Bakışlarımı şüpheyile kısıp, "Yaşadığın evi neden sevmeyeyim?" Diye sordum.

Kartal kahvesinden bir yudum alıp, "Şehrin dışında." Dedi. "Gözlerden uzak ve sıkıcı."

"Neden orada yaşıyorsun o zaman?"

"Sıkıcı olan her şeye ayrı bir düşkünlüğüm vardır."

Elimde olmadan sııttım. "Ben sıkıcı mıyım yani?"

Kartal düşünmeden tereddütsüzce, "Sen kurallarımı bozduğum tek istisnasın." Dedi ve kahvesini bırakıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Ayrıca bozmaya devam edeceğim de tek kişisin."

Kartal'ın yüzümü dağlayan sıcak nefesiyle derin bir iç çektim. Çektikçe huzur dolu bir hayat çekiyormuşum gibi bir hisle doluyordum. Ona ait bir parçayla yeniden doğuyordum ama bana hayat veren adamdan hayatımı gizlemek korkunç bir ihanet sancısıyla kalbimi eziyordu.

Düşünceler içinde puslanan zihnim, derinlerime gizlemeye çalıştığım o adamın acımasız sesini kulaklarıma doldurunca dudaklarım kontrolümün dışında hareket etti. "Ya ben zarar görmene sebep olacak kişi olursam, yine de bozmayacak mısın?"

İçimi saran yoğun kasvet, en büyük korkuma dilimde can verince az daha elimdeki bardağı kucağıma bırakıyordum. Böylesine aptalca bir soru sormayı beklemiyordum. Mafyaları, onu korkutarak dile getirmeyi asla düşünmüyordum.

Kartal beklediğim gibi tek kaşını kaldırıp ellerini yüzümden çekti ve şüpheyile yüzümü süzdü. "O ne demek?"

İçimde delirmiş gibi kol gezinen bir endişeyle umutsuzca, "Lafın gelişi sordum, hani ilişkilerde bazen olaylar düzgün gitmez ya... O açıdan yani." Diyerek bakışlarımı hızlıca kaçırdım. Kartal'a yalan söylemekten nefret ediyordum.

Yalan söylediğim belli olsa da Kartal beni bozmadı ve eliminden kahveyi alıp beni kendi çekti. "Hayatıma girdiğin gün... Garip bir şekilde kalbime de süzölmeyi başardın ve o saatten itibaren benim zarar görmem ikinci plana düştü. Önemli olan senin zarar görmemen, seni kaybedemem." Aşkla gölgelenen bakışları bir anda öfkесinin

ateşinde kıvılcımlar saçtı. "Nedensizce seni herkesten korumak, sakınmak istedim. Yanında dolaştırdığın o itten bile..."

Kartal cümlesini tamamlamasa bile Ekin'den bahsettiğini anlamıştım ama Ekin'in bana zarar vermediğini ona daha önce söylemiştim. Anlaşılan bana inanmamıştı. "Fiziksel zararı olmadığını anlatmıştım."

Kartal kaşlarını çatıp, "Sana dürüst olmak istiyorum." Dedi ve konuşmamı beklemeden, "Zarar vermediğinden emin olmak için onunla karşılaştığım gece sizi takip ettim." Deyince anlamsız gözlerle yüzüne baktım. "Hangi gece?"

Soru sormaktaki amacım onu anlamamak değil bahsettiği geceden emin olamamaktı. Beynim, duyduklarına inanmayı reddediyordu.

Kartal'ın da kaşlarının çatılışı derinleşirken, "Enis'in hastaneye kaldırıldığı gece..." Dedi ve dişlerinin arasından sert bir nefes verdi. "O itin seni almaya geldiği ve bileğinden zorla tutup kaba güçle kontrol altına almaya çalışarak hesap sorduğu gece." Sesi, cümlenin sonuna doğru avını parçalamaya hazır yarattığın sesi kadar ürkütücü çıkmıştı.

Kartal'ın itirafı, şüphelerimi doğru çıkarınca gözlerim şokla açıldı. Kartal, ilk kez tanıştığımız geceden bahsediyordu. Ekin'in daha önce görmediğim yüzüyle tanıştığım geceden...

Bakışlarımı boşluğa tutundurup Kartal'ın öfkeyle andığı o geceyi anımsamaya çalıştım.

Ekin abartılı bir hareketle bileğimi tutup ona bakmamı sağlayınca Yamaç'tan bakışlarımı bileğime çevirmek zorunda kaldım. Böylesine korku ve endişe içinde geçen gecenin sonunda Ekin'in ilk kez karşılaştığım tavrı karşısında nasıl hissetmem gerektiği ya da nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum ama içimin bir an da buz kestiğini de rahatlıkla hissedebiliyordum. Hafifçe geriye çekilip bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım. "Çok yorgunum daha fazla ayakta dikilmeye halim yok." Diyerek Gökhan'ın arabasını işaret ettim. "Yolda anlatırım."

Fakat Ekin'in, gerçekleri bilmeden bileğimi bırakacak gibi bir hali yoktu. Geri çekmeme rağmen bileğimi ısrarla sıkı tutuyordu. Bileğimi yepyeni bir hamleyle kurtarmaya çalıştığımda birinin varlığını hissettim. Daha doğrusu adım seslerini duyuyordum.

Bakışlarımı sese çevirdiğimde Kartal'ın hastane kapısından çıktığını gördüm. Dakikalardır konuştuklarımızı duyup duymadığından emin

değildim ama bileğimi Ekin'in elinden kurtarmaya çalıştığımı gördüğünden emindim çünkü karanlık bakışlarının odağı direkt bileğimdi.

Ekin'in de bakışları baktığım yöne çevrildi ve Kartal'ı görür görmez aramızda açtığım mesafeyi yeniden kapattı. Artık bileğimi zorla tuttuğu görünmüyor, sarmaş dolaş mutlu bir çift gibi görünüyorduk.

Kartal adımlarının hızını kesmeden yürümeye devam etti. Muhtemelen motosikletine gidiyordu ama bakışları bu defa bileğimde değil yüzümdeydi. Yanımdan geçmesine bir adım kala gözlerimin içine bakarak, "İyi geceler." Deyince gözlerindeki ifadeyi ilk kez anladım. Yardım isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordu. Büyük ihtimalle Ekin'i, sevgilisine zorbalık yapıp şiddet uygulayan erkeklerden zannetmişti ve bana yardım edebilmek için herhangi bir işaretimi bekliyordu fakat Ekin öyle bir sevgili değildi. Yapmamıştı, yapmazdı da... Sadece bu gece biraz tuhaftı ve ben sebebini hâlâ anlayabilmiş değildim.

Zora ki bir tebessümle başımı sallayınca Kartal yanımdan uzaklaşıp motosikletine doğru yürüdü. Saniyeler içinde kaskı başına takıp hastanenin bahçesini güçlü motor sesiyle doldurdu ve hastaneden çıktı.

"Konuşmalarınızı duydum."

Düşüncelerimden Kartal'ın sesiyle çıktım. Öfkesi, elle tutulacak kıvama gelmiş, bakışlarındaki ürkütücü ifadesi can almaya hazırlanan bir caninin nefretine dönüşmüş gibiydi. "Sürekli kim olduğumu soruyordu ve senden tatmin olacağı cevabı alamadıkça hırsını senden çıkaracak hareketlerde bulunuyordu." Kana susamış gibi hırıltılı bir nefes aldı. "Orada nefesini kesmeyi çok istesem de seni daha fazla zor durumda bırakmamak için kendime güçlkle hâkim oldum. Daha sonra da senden her ne kadar yardım etmemi isteyen bir mesaj almamış olsam da o ite güvenmediğim için peşinize takıldım."

Kartal'ın peşimize takıldığını duyunca o gecenin devamında neler olduğunu anımsamaya çalıştım ve aklıma gelen anıyla yanaklarım kıpkırmızı kesildi.

Kapının önünde durunca apartman kapısından içeri girmeden önce Ekin'e dönüp, "Yarın ki dans provasında görüşürüz." Dedim.

Ekin ise beni onaylamak yerine kollarını yeniden belime dolayıp beni kendine çekti. Alkol kokusunun sindiği nefesi dudaklarımı dağlıyordu. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" Diye sorup dudaklarını dudaklarımın üzerine sürttü.

Alkol kokusundan dolayı midemde bulantı hissedince başımı hafifçe geriye çekip, "Sarhoşsun." Dedim. "Eve gidip uyusan iyi olur."

Parmaklarını, canımı yakmayacak bir şekilde saçlarımın arasından geçirip, "Kahve yaparsın, ayılırim sonra da birlikte uyuruz." Dedi ve başımı sabitleyerek dudaklarını yeniden sürttü.

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana sallamamak için kendimi zor tuttum. Ekin o gece beni zorla öpmeye çalışmış, ben de ondan kurtulmaya çalışmışım. Neyse ki imdadıma Gökhan koşup beni Ekin'den kurtarmıştı.

Kartal, "Eğer o piç evinin önünde seni zorlasaydı ve yanınızdaki adam müdahale etmeseydi muhtemele bugün hâlâ hastanede yatıyor olurdu." Dediğinde bakışlarım yumruk yaptığı ellerine kaydı. Yumruklarını öyle kuvvetli sıkıyordu ki canının yandığına emindim.

Müdahale etme ihtiyacı içinde ellerine uzandım. "Sarhoştun." Dedim ve yumruklarını açmasını sağlayıp parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Geçti gitti o günler."

Kartal'ın gerginliği almak için ona gülümsemeye çalışıyordum ki o gecenin devamında olanlar domino taşlarının düşme hızında zihnime üşüşünce az daha kalp krizi geçirecektim. Çünkü o gece mafya tarafından izlendiğim ilk kez gösterilmişti. Sertçe yutkundum ve dehşete düşmüş gibi Kartal'ın yüzüne bakakaldım.

Sokak lambaların aydınlattığı sokakta birkaç kedi dışında hiç kimse yoktu. Havayı da ölüm sessizliği kaplamış, neredeyse kedilerin adım sesleri dahi duyulacak hale gelmişti.

Görünürlerde Rüya ya da Yamaç da yoktu. Yamaç'ı aramak için içeri gireceğim sırada ağaçların gerisinde karaltı fark edince gözlerimi kısıp o yöne doğru dikkatle bakmaya başladım. İlk önce karaltıyı ağaçların gölgesi zannetsem de dikkatli baktıkça aslında onun ağaç gölgesi olmadığını, siyah bir araç olduğunu anladım.

Tıpkı o geceki gibi siyah bir araç orada duruyordu. Kendimi, normal bir aracın oraya park edildiğine ikna etmeye çalıştım fakat yanılmam uzun sürmedi ve ön koltuktan inen siyahlara bürünmüş biri, benim ona baktığımı anlamış gibi sokak lambasının altına kadar gelerek bana baktı. Elleri ceplerinde, omuzları dikti. Ayrıca uzak olmasına rağmen yüzündeki sinsî gülüşü rahatlıkla görebiliyordum.

Bana gülümsediğini idrak edince beynimde anında panik ampulleri yanıp söndü ve sırtımdan aşağıya terin döküldüğünü hissettim. Onlar tarafından

izlendiğimi biliyordum ama ilk kez izlendiğim gösterilmişti çünkü o geceden sonra ilk kez polisle karşı karşıya gelmiştim.

O gece zihnime üşüştüğüne çılgın atmamak için kendimi zor tuttum. O adamı görmüş olabilir miydi? Ama daha önce balkonumun altına gelen adamı ağzımdan kaçırarakken Kartal söylemek istediğimi anlamamış gibi davranmıştı. Yine de emin olabilmek için aptal ayağına yatıp zoraki bir gülümsemeyle, "O gece Rüya'nın gelip gelmediğini kontrol etmek için balkona çıkmıştım ama seni göremedim, iyi gizlenmişsin." Dedim.

Kartal tereddüt etmeden, "Gizlenmedim çünkü orada yoktum. O it arkadaşıyla beraber yeniden arabaya binip başka bir eve gittiler. Onları takip etmekle meşguldüm." Deyince bedenimden sızı şeklinde titreme geçti. Sersemlemiş gibi soluğumu verdim. Rahatlama hissi yavaş yavaş kaskatı kesilen bedenimi gevşetse de hâlâ korkuyla atan kalp atışlarımı dindirebilecek tek kişi Kartal'dı. Onun dudaklarıydı.

Ama Kartal'ın 'orada olmaması' dışında kalan kelimelerinin anlamını yeni idrak edince onu öpmeyi erteledim. "Başka bir ev?"

Kartal onaylarcasına başını salladı. "Buraya yakın. İki sokak arkanızdaki bir eve gittiler." Tiksinircesine yüzünü buruşturdu. "Evlerinizin karşılıklı olduğunu daha sonra senden öğrenmiştim."

Kartal'ın bahsettiği ev, Lodosların eviydi. Muhtemelen Gökhan, Ekin'i benden uzak tutabilmek için onu Lodoslara götürmüştü.

Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan Kartal'ın takibe devam etmesiydi.

Benim içeri girmeme rağmen onları takip etmeye devam etme gerçeği karşısında açık kalan ağzımı zar zor toparlayıp, "Sen ciddi misin?" Diye sordum fakat sorumun cevabını Kartal'ın bakışlarından anlamıştım. Onu cevap vermesini beklemeden, "Sen ciddisin." Diyerek başımı salladım. "Ama neden? Tüm bunları, saatler önce tanıdığın bir kız için neden yaptın?"

Kartal fısıltıya yakın bir sesle, "Sen, seni tamamen yanlış anladığım bir gecede girdin hayatıma." Dediğinde bakışlarında samimi bir hayranlık vardı. "Aslında bambaşka biri olduğumu sandığım kişiye o olmadığın gerçeğini görünce çaresizliğine kayıtsız kalamadım. İtiraf etmem gerekirse senin yerinde kim olsaydı yardım ederdim." Parmaklarını saçlarının arasından kaydırarak avuç içini yanağına yasladı. "Ama sonra daha fazla gözümün önünde olmanı istedim. Daha

fazla yardım etmek, daha fazla korumak ve..." Boğulur gibi nefes alıp gülümsemeye çalıştı." Ve tüm bunların ötesinde seni olduğun gibi tanımak istedim. Sen de tam da böyle bir anda bana sokuldun. Başını göğsüme yaslayıp *mucize* diye mırıldandın. O an, mucizen olmayı her şeyden çok istedim." Göğsüne keskin bir ağrı saplanmışçasına yüzünü ekşitti. "Olamama ihtimalim aklımı yitirtecek kadar güçlüydü." Yaşadıklarına inanmıyormuş gibi başını iki yana sallayıp diğer elini de yanağımla buluşturdu ve dudaklarını, dudaklarımın üzerine yerleştirdi. "Bunların hiçbirini saatler öncesinde tanıdığım bir kız için yapmadım. Bunları, geleceğimi birlikte geçirmek istediğim kız için yaptım."

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Çok şükür bu bölümü de olaysız bitirdik asdfjkl

Darısı diğer bölümlerin başına😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🙏

19. Bölüm "Mahşere Kalan Düşler"

Şarkı: Dolu Kadehi Ters Tut- Yangın

Not: 10 ARALIK CMTSİ GÜNÜ SAAT 14.00'DA İSTANBUL TÜYAP FUARINDA OLACAĞIM. KİTABINIZ OLSUN OLMASIN HEPİNİZİ BEKLİYORUM😊♥

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"MAHŞERE KALAN DÜŞLER"

Suyun üzerinde hareketsiz bir şekilde sırt üstü uzanıyor, yaz güneşinin tenimi yakmasının tadını keyifle çıkarıyordum. Avuç içlerimi sıcaklık okşarken elimin tersini de suyun kadifemsi yumuşaklığı okşuyordu.

Gülümsedim ama gülümsememin asıl sebebi sevdiğim adamın gözlerinin benim üzerimde olduğunu bildiğimdendi. Ona bakmasam bile dakikalardır soluksuz çarpan kalbimden beni izlediğini anlayabiliyordum. Onu artık gözlerim değil, kalbim görüyordu.

Başımı hafifçe yana çevirdim. Soluksuz çarpan kalbim, onun keskin bakışlarıyla buluşunca okyanusu köpürten can alıcı tayfun gibi delirmişçesine çarpmaya devam etti. Çarptıkça göğüs kafesimi zorladı, zorladıkça hızını arttırdı ama dışarı çıkamadı. Kaldı ona ayrılan küçücük kuytusunda, kemiklerin gerisinde...

Göğüs kafesim onun için bir hapisane, Kartal ise özgürlüğüydü. Demir parmaklıklar misali sınıksı sarıldı etrafını saran sıcak kemiklere ve kırmak istercesine direndi önündeki engele. Koşmak istedi özgürlüğüne, sevdiğine...

Birden etrafımı sis sarınca bakışlarımı üzerime çöken sise çevirdim. Tanıdık bir koku doluyordu ciğerlerime. Sis bulutundan üzerime süzülen dumanı usulca ciğerlerime çektiğimde anladım onun sigara kokusu olduğunu. Gittikçe koyulaştı sigarının dumanı ve yoğun dumanlı sis bombası gibi kararttı etrafımı, felç etti bedenimi.

Ta ki kalbim atmayı bırakana dek. Kalbim yalnızca Kartal için atıyordu, Kartal yoksa kalbim de atmıyordu.

Uzandığım suyun üzerinde panikle doğrulmaya çalışınca suyun içine battım. Çıkmaya çalıştıkça daha çok battım. Garip bir şekilde ağızma,

burnuma, kulaklarıma su dolmuyor aksine hayatsız kalan kalbime su doluyordu. Kalbim sudan patlamak üzereydi, acıdan ölmek üzereydim.

Güçlkle kendimi suyun üzerine çıkardım ve Kartal'ın uzandığı şezlonga baktım. Gözleri yine bana bakıyordu ama donuktu, boştu, bomboştu.

Korkuyla, "Kartal." Diye fısıldadığımda yaz sıcaklığının yerini dondurucu soğuk aldı ve denizin gerisinde spiral biçimde bir hortum oluştu. Öyle hızlı ilerliyordu ki biraz daha suyun içinde kalmaya devam edersem beni de içine çekecek, sonsuz boşluğuna hapsedecekti.

Hızlı hızlı suyun içinden çıktım ve Kartal'a doğru koşmaya başladım. Bedenimin ıslaklığı soğuğu emiyor, morarmaya başlıyordu. Umursamadım ve koşmaya devam ettim. Morarmam ya da bana ne olacağı umurumda değildi ama adımlarımı engelliyordu. Kartal'a hızlıca gitmeye çalışan adımlarım, hareket kısıtlılığından git gide yavaşlıyordu.

Moraran bedenime ve yavaşlayan adımlarıma inat ağır ağır olsa da koştum. Koştukça, ona yaklaştıkça ayaklarımın altı ısındı. Onun sayesinde bu, ona yaklaştıkça ısınıyordum. Can bulan ayaklarıma bakmak için adımlarımı durdurup başımı hevesle öne eğdim. Eğmemle midemin ayaklarıma kadar inmesi aynı anda oldu. Isınmamın sebebi Kartal değil, kopkoyu kana basıyor olmamdı.

Ağızımdan ıslık sesine benzer acı bir inleme döküldü. Tedirginlikle kanı takip ettim, ettim, ettim ve...

Kan Kartal'ın başından süzülüyordu!

Yeniden koşmaya başladım. Beni tüketen acıya rağmen, son gücüm elimden alınana dek, ciğerlerimdeki tüm can çekilene kadar koştum ve yolun sonunda onu gördüm. En derin korkularımın sahibini, beni her seferinde çaresiz bırakan yaratığı gördüm.

Beni bıcaqlayan adam Kartal'ın tepesinde dikiliyor, simsiyah gözleri ölümün soğuk yüzüyle güneş gibi parlıyordu.

Gözlerimiz buluşur buluşmaz dudakları vahşetin zevkini ağırlayıp yukarı doğru kıvrıldı ve Kartal'ın başına sapladığı bıçağı daha da derine itti.

"Kartal!"

Kartal'ın adını çığlıkla haykırdığımda aynı anda bedenimi saran güçlü kollara direnmeye çalıştım fakat kıpırdayamıyordum bile. O adam bir mengene gibi kollarımı avuçlarına hapsetmişti. Tüm gücümle kurtulmaya çalıştıkça daha sıkı sarıldım ve çığıklarımın arasında yüksek çıkan bir ses duydum. "Buradayım."

Gözlerimin önünden gitmeyen puslu görüntü yüzünden Kartal'ın cansız bedeni bir görünüyor bir kayboluyordu. Ona ulaşabilme umuduyla haykırırcasına, "Kartal!" Diye bağırdım. "Ölme, sakın beni bırakma. Korkuyorum."

Gözyaşlarımın eşliğinde yeni bir çılglık atınca kollarımı hapseden el beni hızlıca göğsüne çekti ve sımsıkı bastırdı kendine. "Rüyaydı sevgilim, geçti. Benim... Güvendeyim, güvendesin. Korkma."

Bedenimi saran güçlü kolların sahibinin Kartal olduğunu anlamamla rahatlamam aynı anda oldu ve bedenim, direnmeyi bırakarak üzerimden yoğun bir titremenin geçmesine izin verdi.

Başımı sığındığım sıcak bedene gömdüm ve hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Öyle çok ağlıyordum ki kontrolümü kaybetmiştim. Kartal'ın öldürüldüğünü görmek korkularımın en derin ama aynı zamanda en tepe haliyle yüzleşmeme sebep olmuş, sinirlerimi boşaltmıştı.

Kartal'ın eli de beni rahatlatmak istercesine saçlarımın arasında geziniyordu. Elinin hareketini kesmeden başımın üzerinden öptü. "Yanımdayım ve bütün korkularına kalkan olmak için yanında var olmaya devam edeceğim."

Cevap veremedim. Aklım hâlâ gördüklerimin dehşetiyle çalkalanıyordu. Kartal da müdahale etmedi. Hıçkırıkları bitene kadar bedenimi güvenle sarmaya, saçlarımı nazikçe okşamaya devam etti.

Biraz olsun kendimi iyi hissedince başımı gömdüğüm yerden kaldırıp yüzünü görmeye çalıştım. Cama vuran sokak lambalarının ışıkları yüzünü rahatlıkla ayırt etmemi sağlıyordu. Yaşlı gözlerle yüzünü süzüp parmak uçlarımı yanağının üzerinde gezdirdim. Çatlamış sesimle, "Buradasın." Dedim ve kucağına tırmanıp kollarımı boynuna doladım. "Yaşıyorsun."

"Gözyaşlarını görene kadar yaşıyordum ama..." Parmakları ıslak yanağıma yapışan saçlarıma ulaştı ve eşsiz bir parçayı ayırır gibi itinayla geri çekti. "Gördükten sonra yaşadığım pek söylenemez."

Titreyen nefesimle gözlerimi kapattığımda iki gözümünden aynı anda yaşlar süzüldü. "Öldürül..." Bir an cümlenin devamını getiremeyeceğimi anlayınca daha doğrusu rüyamı anlatamayacağım için boğazıma iğne batmışçasına öksürdüm. "Öldüğünü gördüm. Bir kaza olmu..." Cümlenin sonuna doğru söylediğim yalanın ağırlığı

altında ezildim ve sesim idam hükmü verilen suçlunun giyotininde yok oldu. "Sensiz kalmıştım."

Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki Kartal'ın duyup duymadığından emin bile değildim ama emin olduğum bir şey varsa o da yalan söylememe sebep olan adamdan da kendimden nefret ediyor olmamdı.

Kartal'ın sıkıntılı diyebileceğim bir iç çektiğini duydum. Sanki rüyamı kabul edercesine sessiz ve tepkisiz kalmıştı. Gözlerimi aralayıp hissettiğim suçlulukla yüzüne bakmadan kucağında huzursuzca kıpırdanınca, "Sadece bir rüya." Diye yineledi sözlerini ve çenemden tutup gözlerimizin yeniden buluşmasını sağladı. "Seni bırakmaya hiç niyetim yok, ölsem bile..." Yavaşça gülümsedi ama gülümseme sesi içimi yakacak kadar hüznü taşıyordu. "Ghost diye bir film vardı. Adam öldüğünde bile sevdiği kadın için geliyordu." Burnumun ucundan öptü. "Ben de gelirdim. Bir yolunu bulur, sana gelirdim."

Ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturup daha fazla konuşmaması için dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. "Lütfen böyle şeyler söyleme Kartal çünkü..." Sertçe yutkundum ve alnımı çenesine yaslayıp en büyük korkumu fısıldadım. "Ölümünden çok korkuyorum."

"Ben yanımdayken ölümünden korkma demeyi çok istesem de ölümü engelleyecek bir gücüm olmadığı için korkma diyemem ama ölürken bile elini bırakmayacağımın sözünü verebilirim. Ellerini hiç bırakmayacağım."

Kartal'ın boğulur gibi çıkan sesine gözlerimi yumarak tepki verdim ve kollarımı tekrar boynuna sardım. Güçlüydü, sıcaktı, güven vericiydi.

Bulduğum sıcaklık güvene daha da sokuldum. "Beni hiç bırakma olur mu çünkü ben seni hiç bırakmayacağım."

Kartal'ın sığınmaya çalıştığım bedeni üzerinde yük varmışçasına kasıldı. "Seni gördüğüm ilk andan beri seni bırakamıyorum ki... Haberin olmamasına rağmen ruh gibi peşindeydim, peşinde olmaya da devam edeceğim."

Kartal mutfaktaki sözlerine atıfta bulunduğunda endişelerim de yanan bir kibrit çöpü gibi küçüldü. "Hiç bırakma." Diyerek gizlendiğim boyunduruktan çıkıp dudaklarının üzerine ufak bir öpücük kondurdum.

Kartal'ı daha fazla gereksiz kuruntularıyla uykusuz bırakmak istemiyordum. "Arada böyle kâbuslar görürüm, birazdan etkisi geçer."

Kartal sözlerimi hiç duymamışçasına birden konuyu değiştirip, "Ayrı eve çıkma konusunda çok ciddiym. Sabah birlikte ev bakalım." Deyince şaşkınlıkla, "Neden?" Diye sordum.

"Çünkü." Dedi ve beni yatağa geri yatırıp ağırlığını kollarına vererek üzerime uzandı. "Her kâbusundan çılgılla uyandığında yanı başında olmak ve seni sakinleştirmek istiyorum. Benim delirmemi istemiyorsan buna mecbursun."

"Delirmek?"

Kartal başını sallayıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Yoksa her gece aklım sende kalacak. Yine kâbusla mı uyandı, ağlıyor mu, sarılmama ihtiyacı var mı? Bunlar delirmem için yeterli sebep."

Sokak lambasının yüzüne vuran ışıgında güzel yüzünü iç çekerek süzdüm. "Rüya'ya bunu yapamam. Yıllardır birlikte yaşıyoruz. En kötü anlarımda hep o yanımda oldu, onu yüz üstü bırakamam."

"Ama eninde sonunda ayrılacaksınız. İkinizin de farklı hayatları olacak. Senin benim yanımda yeni bir hayatın olacak."

Kartal'ın kararlı ve kendinden emin sesiyle içime sıcacık bir huzur düşünce umutla, "Rüya ile Yamaç flört etmeye başladı. Tam olarak ilişkileri başlamamış olsa da başlaması an meselesi. Olur da birlikte ayrı eve çıkmaya karar verirlerse biz de o zaman birlikte yaşamaya başlarız." Dediğimde Kartal keyifsizce soludu. "O da senin gibi düşünüyor olabilir ve sevgilisini tıpkı senin gibi reddedebilir."

Kartal'ın huysuz çıkan sesine gülümsemeden edemedim. "Üzgünüm ama bu elimde olan bir şey değil."

"Delirmemek de benim elim değil." Dişlerini çenemden boynuma doğru yavaşça sürttü ve dudaklarını boynuma bastırıp içine çekti. "Hem her kâbus sonrası sana rahatlama bahşediyorum. Bence bir kez daha düşünmelisin."

"Hmm." Dedim ve boynumu rahatça talan etmesi için başımı yana çevirdim. "Teklifini yeniden düşüneceğim."

Kahvaltıdan sonra Kartal omzumu işaret ederek, "Dans edecek misin bugün?" Diye kaygıyla sordu. Soruş şekli sadece omzum için değil, Ekin yüzünden de endişelendiğini gösteriyordu.

Üzerime dikilen simsiyah gözler karşısında sandalyeme yavaşça yaslandım. "İlaçlar etkisini epey gösterdi." Kartal'ın gülümsemesi için kendimi gülümsemeye zorlayarak, "Hele ki dün geceden sonra kendimi arınmış ve hafiflemiş hissediyorum." Dedim ama umduğum gibi

olmadı. Ciddi duruşu ve ifadesinin keskinliği gülümsemeyeceğini açıkça belli ediyordu. "Provanı izlemek istiyorum."

Kartal ile Ekin'in yan yana gelmesi provanın başlamadan bitmesi demekti. Sandalyeden kalkıp yanına adımladım ve kucağına oturarak soğuk ellerine uzandım. "Üzerini değiştireceğini söylememiş miydin?"

Bana inanmıyormuş gibi nefesini verdi. "Metis orada olacağım."

Anlaşılan Kartal'ı fikrinden vazgeçirebilmek çok zor olacaktı. Ona doğru huzursuz bir bakış atıp, "Endişeni anlıyorum ama o bana zarar vermez hele ki kalabalık bir gruplayken cesaret edemez. En başta Yamaç ve Gökhan izin vermez fakat sen orada olursan aranızdaki gerilimden dolayı prova yapamayız." Deyince ellerimi bırakıp yüzünü sertçe sıvazladı. "Bu yarışmaya daha ne kadar var? Bu it ne zaman tamamen hayatından çıkacak?"

Cılız çıkan bir sesle, "6 ay." Dedim.

Kartal bıkkınlıkla yanaklarını şişirdi ve nefesini dışarı üflerken mırıldanırcasına, "6 ay nasıl katlanacağım?" Diye yakındı ardından elleri koruyucu bir tavırla belimi sardı. "Seni gözümün önünden ayırmak, o itle yalnız bırakmak istemiyorum."

Kartal'ın gözlerinin içine dikkatlice bakınca gerçekten de orada benden ayrılacağı ve beni ona bırakacağı için acı çeken ifadesinin var olduğunu gördüm. İfadesi göğsümde sancılandı. "Ben de senden ayrılmayı istemiyorum ama ayrılığımız sadece 2 saat sürecek ve o 2 saat boyunca güvende olacağım. Ayrıca Ekin ona söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu gördü. O yarışmayı kazanmayı her şeyden çok istiyor. Grubu dağıtmamı göze alamaz. Emin ol benimle konuşmayacak bile."

Söylediklerimin gerçek olmasını her şeyden çok istesem de son günlerde Ekin'e çok fazla güvenmiyordum. Dün takındığı tavrı bardağı taşıran son damlası olmuştu. Gerçek anlamda ilk kez yerine başka birini bakmayı düşündürmüştü ve ben bu isteğime kayıtsız kalamayacaktım. En kısa zamanda yerine başka birini bulacaktım.

Kartal dudaklarını başımın üzerine bastırduğında sıkıntılı nefesi saçlarımı dağladı. "En ufacık ters bir hareketinde ya da sözünde hemen beni arıyorsun ben de onu hastanelik ediyorum, anlaştık mı?"

Gülümsemek istedim fakat Kartal'ın ciddiyeti gülümsemem gerektiğini söylüyordu. Sadece başımı salladım.

Kartal da bir kez daha başımın üzerinden öptü ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Senden bir isteğim daha olacak."

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Nedir?"

Kartal'ın parmakları saçlarımın arasında gezinmeye devam ederken, "Saçlarına ayrı bir zaafım var." Dedi ve parmak uçlarını tek tek tellerin arasından geçirdi. "Benden başka kimsenin dokunmasını istemiyorum. Tahammül edemem. Hele ki o itin dokunma ihtimali aklıma geldikçe..." Dişlerini kıracak kadar sert sıktı. "Saçlarını toplamanı istiyorum, topla ki dokunabilme ihtimali azalsın."

Sessizce gözlerinin içine baktım, öylesine dipsiz bir kuyu kadar derin bakıyordu ki gözlerimin içine ifadesinin karşısında içimin titremesine engel olamadım. Gücsüz bir sesle, "Toplayacağım." Dedim.

Kartal'ın dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Saçların çok güzel tıpkı yüzün gibi. Dokundukça tüm yorgunluğumu alacak kadar, kötü olan her ne varsa hepsini unutturacak kadar güzel." Eline aldığı bir tutam saçımı şefkatle öptü. "Kıyılmayacak kadar özel."

"Niye daha önce karşıma çıkmadın benim? Nerelerdeydin?" Diye sorarken sesim tıkanmıştı. Kollarımı sıkıca boynuna doladığımda aynı sıcaklıkla Kartal da karşılık verdi. "Bundan sonra hep yanında olacağım."

Parmaklarımı yanaklarına sarıp ağzımı ağzına yaklaştırdım. "Öp beni."

Kartal'ın bakışları dudaklarımı mahrem bir arzuyla talan etti ve aynı cümleyi yeniden söylememe gerek kalmadan dudaklarımı ağzının içine hapsetti.

Her darbesi sıcak ve arzu doluydu. Alev alevdi. Hareket ettikçe bedenimi kavuran çıra gibiydi. Tekrarını defalarca kez istetecek kadar sahipleniciydi. Huzurdu. Başlangıcımdı, sonumdu, sonsuzluğumdu.

Kartal kapının yanına gelince gözlerinde anlaşılması zor ifadeyle yüzümü süzdü. "Dediklerimi unutma, en ufak bir şey de beni arıyorsun."

Omuzlarıma çöken bir ağırlıkla, "Arayacağım." Dedim ve kapıyı açtım.

Kapıyı açmamla Rüya ile burun buruna gelmem aynı anda oldu. Rüya ilk etapta irkilse de kendini çabuk toparladı ve bakışlarını Kartal'a dikti. "Çıkıyor muydun?"

Kartal önce gülümsedi sonra da başını salladı. "Evet." Dedi ve çıkmadan önce üzerime eğilerek yanağımdan öptü. "2 saat sonra görüşürüz."

Kartal'a sıcacık gülümsemeyle karşılık verdim. "Görüşürüz."

Rüya, Kartal'ın geçmesi için kapının önünden çekilince Kartal dışarı çıktı ve Rüya'ya dönerek, "Dün gece için teşekkür ederim." Dedi.

Rüya da muzip bir tavırla, "Ne zaman istersen ben yine evden kaybolurum." Deyince sahte bir kızgınlıkla, "Rüya." Dedim.

Rüya ise beni umursamayarak içeri girdi.

Kartal arsızca göz kırpıp merdivenlerden aşağıya inmeye başlayınca ağzım kulaklarımda kapıyı kapattım ve benimle aynı yüz ifadesine sahip Rüya'ya baktım. Anında koluma girerek beni içeri sürükledi. "Nasıl geçti geceniz, neler yaptınız?"

Kartal'la gece boyu yaşadıklarımız aklıma gelince yanaklarımın kızarmasının önüne geçemedim. Umursamaz görünmeye çalışarak, "Hiç." Dedim. "Önce dışarıda yemek yedik, sonra evde kahve içtik, sohbet edip uyuduk."

Rüya yüzünü buruşturarak kolumdan çıktı ve hemen yanı başımızdaki koltuğa oturdu. "Hepsi bu mu? Hiç mi öpüşüp, koklaşıp birbirinize dokunmadınız?"

"Rüya." Diyerek gözlerimi ondan kaçırdım ve beni geren konuya bir an önce girebilmek için, "Dün gece Kartal'la ne yaptığımız önemli değil. Asıl önemli olan Ekin." Dedim. "Ekin dün Kartal'la sevgili olduğumuzu öğrendi."

Rüya'nın gözleri kocaman açıldı. "Bir şey dedi mi?"

Gergin bir gülümsemeyle, "Sence?" Diye sorarak karşısına oturdum. "Az daha Kartal'ın elinde kalıyordu." Sesli bir şekilde oflayıp başımı geriye, koltuğa yasladım. "Ekin niye böyle yapıyor anlamıyorum. Beni, hiçbir zaman sevmedi. Neden şimdi vazgeçmiyor benden?"

"O sana hep elinin altında gözüyle baktı. Ondan ayrılmanı ve onsuz mutlu olmanı beklemedi. Şimdi bunu hazmedemiyor."

"Bu böyle nereye kadar sürecek bilmiyorum ama eninde sonunda dansımızı etkileyeceğini çok iyi biliyorum. Önümüzdeki 6 ay çok uzun bir süre."

Rüya bakışlarını düşünceyle kısıp, "Ne yapıp edip Ekin'i ekipten çıkarmalıyız yerine illa ki biri bulunur." Deyince Rüya'yı şaşırtacak bir

kararlıkla başımı salladım. "Bence yarın Nur'a gidelim ve Ekin'in yerine birini bulup bulamayacağını soralım."

Rüya ışıldayan gözlerle yüzüme baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Diyerek ayağa kalktım. "Bana saygısı olmayan birinin daha fazla yanımda durmasını istemiyorum. O yarışma hakkını kendi elleriyle kaybetti." Dediğimde sesim eski Metis kadar özgüvenli ve kendinden emin çıkmıştı.

Adımlarımı kapıya yönlendirince Rüya da ayaklanıp peşimden gelmeye başladı. "İşte benim kızım. İşte sevdiğim Metis. Ağzını burnunu yediğim bunun için geç bile kaldın ama zararın neresinden dönersen kârdır."

Odamın kapısının önüne gelince Rüya'ya haklı olduğunu belli eden bir bakış attım. "Ayrıca sen haklıydın." Odamın kapısını açtım ve içeriye girerek ona göz kırptım. "Ekin asla iyi dans edemiyor."

Rüya ile birlikte bir saat sonra Baraka'ya geldiğimizde ekibin yavaş yavaş kapının önünde toplandığını gördüm. Ekin de oradaydı ve başı öne eğikti. Yanlarına gittiğimizde herkes selam verirken Ekin yere bakmaya devam etti. Hiçbir şekilde ne benimle ne de diğerleriyle muhatap olmadı ve kapıyı açmamla birlikte içeri girip diğerlerinden soyutlanarak telefonuna gömüldü.

Ekin'in bu tavrı tuhafıma gitse de işime geldi ve hevesle Rüya'ya döndüm. Onun da bakışları Ekin'in üzerindeydi. Göz göze gelir gelmez başparmağını bana doğru kaldırdı ve göz kırpıp Yamaç'ın yanına ilerledi.

Ekin gibi diğer sessiz olan kişi ise Nefes'ti. Eren'le de aralarında kavgalı olduklarını belli eden uzak bir mesafe vardı. Açıkçası Ekin'in değil ama Nefes'in sessiz olması hiç hayra alamet değildi. Ona baktığımı anlayınca başını bana çevirdi. Gözlerindeki tehditkâr parıltılar da yanılmadığının göstergesiydi.

Ne olursa olsun ondan korkmuyordum. Korkmadığımı belli edercesine bakışlarına karşılık verdim. Ben karşılık verince aramızda sessiz bir savaş çıktı. Sanki ilk kim bakışlarını kaçırırsa yenilen o olacak gibi dik dik birbirimize baktık.

Saçma bir şekilde biraz daha bakışmıştık ki galip gelen taraf olmadan Lodos müziği açtı ve ikimizin de bakışlarının aynı anda sese çevrilmesine sebep oldu.

Lodos, "Bugünkü provayı biraz erken bitirelim işlerim var." Deyince başımı salladım ve ellerimi birbirine çarptım. "Hemen başlayalım."

Tüm ekip yerini alırken Ekin de sessizce yanıma geldi ve yüzüme bile bakmadan dansa başladı.

Yaklaşık 45 dakika sonunda prova bittiğinde herkes dağılırken Baraka'da yalnızca Rüya, Yamaç, Ekin ve ben kalmıştık.

Ekin'in ısrarla konuşmama orucu dörtlü kaldığımızda son buldu ve yanıma gelerek, "Biraz konuşabilir miyiz?" Diye sordu.

Sıkıldığımı belli edercesine yüzümü buruşturdum. "Ekin biz çok konuştuk, şimdi konuşacak bir şeyimiz yok." Daha fazla ona taviz vermek istemiyordum ve bunu artık anlamasını umuyordum.

Ben ne kadar beni anlamasını istesem de Ekin ısrarla anlamamaya devam ederek, "Bu önemli ama." Diye ısrar etti. "Bundan sonra ikimize ne olacağını belirleyen bir konuşma olacak."

Ekin'in ne demek istediğini anlamayınca boş boş yüzüne baktım "Ne?"

"Kader konuşması diyelim."

Konuşmanın tuhaf bir yere gittiğini hissedince gergin bir ifadeyle, "Ekin konuşacak bir şeyimiz yok dedim sana!" Dedim ve kapı çıkışına doğru ilerledim.

Ekin ise arkamdan hızlıca hareket ederek önümü kesti. "Son kez."

Bakışlarım Rüya'yı buldu. *Hayır* anlamında başını sallıyordu.

Yeniden Ekin'e dönüp, "İşe geç kalıyorum, konuşacak vaktim yok." Diyerek geçiştirmeye çalışsam da Ekin ısrarından vazgeçmedi. "Sadece 1-2 dakikanı alacağım."

Sıkıntılı bir nefes alıp pes edercesine, "Konuş hadi, dinliyorum." Deyince Ekin'in bakışları Rüya ile Yamaç'ı buldu. "Baş başa."

Rüya itiraz etmeye yeltenince Yamaç kolunu omzuna attı. "Merak etme pıtırıcık, ne konuşacaklarını biliyorum. Kapının önünde sana da anlatırım."

Rüya yine de gitmek istemedi ve Yamaç'ın onu ilerletmesine izin vermayerek bakışlarını bana çevirdi.

***Sorun yok* anlamında başımı sallayınca Ekin'e doğru imalı bir bakış atıp, "Kapının önünde bekliyorum." Diyerek Yamaç'la birlikte kapıdan çıktı.**

Ekin'in bakışlarının odağı Rüya ile Yamaç'ın ayaklarıydı. Sanki adımlarının hesabını yapıyor gibi bir havaya bürünmüştü yüzü.

Bakışlarının üzerimde olmamasını fırsat bilerek aramıza bir adam boyu mesafe açtım.

Benim geriye adımlamamla başını hızlıca bana çevirdi ve aramızdaki mesafeye küçümseyici bir bakış attı.

Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak, "Ne istiyorsun?" Diye sordum.

Gözleri yeniden yüzümü bulduğunda küçümseyen ifadesi gitmişti. "Metis biliyorum istediğin gibi bir sevgili olmadım." Diyerek söze başladı. "Seni umursamıyor gibi görünsem de aslında hep umursuyordum sadece sevgimi gösterme konusunda yeterli bir adam değildim ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyordu."

İtiraz etmeyi istesem de muhabbetin bir an önce bitmesini istediğim için sessiz kalmayı tercih edip kollarımı göğsümde bağladım.

Ekin bir cevap bekliyor gibi ifademi süzdü. Sessiz kaldığımı görünce de gerildiğini çekinmeden belli ederek dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. "Ayrıldığımızda seni sevdiğimi daha fazla anladım ve günlerimi sensiz geçirmek zorunda kalmak ıstırap gibi gelmeye başladı. Buna daha fazla dayanamıyorum." Yüzü acı çeker gibi bir hale büründü. "Sensiz daha fazla yapamam. Sesini, gülüşünü duymadan duramam. Gecem gündüzüm senin olsun, seninle olsun istiyorum." Dedi ve birden elini eşofmanının cebine götürerek fermuarını aşağı indirdi.

Saniyeler içinde cebinden bir yüzük çıkarıp şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerimin karşısında önümde diz çöktü. "Evlen benimle Metis. Sensizlikten çektiğim şu acılara bir son ver."

Konuşmak için ağzımı açtım ama şaşkınlıktan dilim tutulmuştu, hiçbir şey diyemedim. Aniden gülme isteğiyle doldum. Muhtemelen sinirlerim boşalacaktı. Delirmiş gibi kahkaha atmak, gözümünden yaş gelene kadar çılgık çılgına gülmek istiyordum.

Ama yapamadım...

Gülmemi güçlükle bastırıp, "Ekin benimle dalga mı geçiyorsun?" Diye sertçe çıkıştım. "Sana âşık olmadığımı söyledim. Ayrıca şu an hayatımda âşık olduğum bir adam var ve sen bunu bile bile bana evlenme teklif mi ediyorsun?"

Ekin'in yüzü öylesine sert kasıldı ki itiraf etmem gerekirse o ifadesinden anlık ürpererek ufak bir adım geriye adımladım.

Ekin de bir hışım ayağa kalktı ve yüzüğü avcunun içinde yok etmek istercesine sıktı . "O herife âşık değilsin. Benim ilgisizliğimden dolayı boşluktaydın o da o boşluğu doldurdu o kadar... Ama bitti. Ben artık ilgimi göstereceğim, sen de gerçekten sevdiğin adama..." İşaret parmağını göğüs kafesine sertçe bastırdı. "Yani bana döneceksin!"

Yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve kendimi daha fazla tutamayıp gülmeye başladım. "Sen gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ben hayatımda ilk kez âşık oldum ve bunun senin ilgin ya da ilgisizliğiyle uzaktan yakından alakası yok. Üzgünüm ama sana karşı hiç böyle hissetmedim."

Bu defa Ekin de güldü ama onunki sinirden çok uzak, fazlasıyla tehdit doluydu. "Bana böyle hiç hissetmemişmiş... Hadi ya! Bana aranızdaki aşkı tanımlasana, neymiş ilk kez olan?"

Ekin'in saçmalıklarına daha fazla katlanamayacaktım. Yüzümü buruşturup, "Ekin yeter! Seninle daha fazla muhatap olmak istemiyorum. Seni istemiyorum." Diye bağırdım. "Hayatımdan siktir ol git!"

Ekin buz gibi soğuk bir sesle, "Öyle mi?" Dedi ve aramızdaki mesafeyi kapatarak neredeyse burunlarımız değecek kadar yüzüme yaklaştı. Dişlerinin arasından tıslayarak, "Sen kaybettin Metis Manas. Ben sana tatlı dille yapacağımı yaptım!" Diyerek hızlıca Baraka'dan çıktı.

Tehdit mi etmişti yoksa benden tamamen vazgeçtiğini mi söylemek istemişti tam anlamasam da Baraka'dan çıkması rahat nefes almamı sağladı.

Söylediklerine takılmamaya çalışarak Baraka'dan çıkıp kapıyı kilitledim.

Rüya ile Yamaç da kapının önünde beni bekliyordu. Görünürlerde Ekin yoktu anlaşılan çoktan gözden kaybolmuştu.

Bakışlarım Rüya'yı buldu, tedirginlikle bana bakıyordu. "Sorun yok." Diyerek yanına ilerledim.

Rüya, Yamaç'a doğru kısa bir bakış attıktan sonra, "Gerçekten evlenme teklifi mi etti?" Diye sorunca başımı salladım. "Etmesini beklemiyordum."

"Ne dedin?"

İnanamayan gözlerle Rüya'ya baktım. "Sence böyle bir teklifi kabul etmez miyim? En büyük hayalim gerçek oldu, yarın nikâh günü

almaya gidiyoruz."

Yamaç gülmeye başlayınca ikimizin de bakışları Yamaç'a döndü.

Yamaç bakışlarımızı görür görmez suçsuzum dercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ben, ona bunu yapmamasını, kabul etmeyeceğini söyledim."

Yamaç'ın sözleriyle zihnimde yepyeni bir ışık yandı. "Sahiden Yamaç." Diyerek bedenimi tamamen ona çevirdim. "Ekin'in bana olan aşkı neden bir anda parladı? Beni Kartal'ın yanında görünce mi aklı başına geldi?"

Yamaç bilmiyorum anlamında omzunu silkti. "Biz erkekler, siz kızlar gibi her şeyi özellikle de aşk hayatımızı birbirimize anlatmayız. Hayatlarımızda biri varsa o kıza yenge gözüyle bakarız, gerisiyle de ilgilenmeyiz ama..." Dedi ve düşünür gibi yapıp çenesini sıvazladı. "Benim fikrimi soruyorsan tam da dediğin gibi bir durum söz konusu. Kaybedince kıymetini bildi."

"O tren çoktan kaçtı." Dedi Rüya araya girerek. "Vaktinde kıymet bilecekti, şimdi efendi olup kaçan trenin arkasından el sallamasını bilmeli."

Yamaç, "Yani diyorsun ki..." Dedi ve kolunu Rüya'nın omzuna attı. "Bazı şeylere geç kalınmamalı."

Yamaç'ın sözleriyle Rüya'nın sinirli halleri anında değişti ve yerine süt dökmüş kedi misali bir ifade geldi. Kıkırtısının arasında, "Evet ne olacaksa hemen olmalı." Dedi.

Kendimi yanlarında fazlalık hissedince gülümseyip, "Birazdan Kartal gelecek. Benim gitmem gerekiyor." Diyerek uzaklaştım.

Bence Yamaç mesajı kesinlikle almıştı ve bu gece Rüya'nın beklediği ilk adımı atacaktı.

Dakikalar sonra aşağı indiğimde Kartal'ın beni motosikletiyle beklediğini gördüm. Her zamanki gibi baştan ayağı siyahlara bürünmüş, tüm çekiciliğiyle nefesimi kesmeyi başarmıştı. Bir doksana yakın boyu, yanık teni, sıkı ve heybetli bedeniyle lakabının hakkını veren tam bir Zeus'tu. Yunan mitolojisinden fırlamış gibi duruyordu.

Beni görür görmez yaslandığı motosikletinden doğrulup yanıma adımladı. "Tanrıçam." Boğuk sesi kulaklarıma ulaştığında parmakları da çoktan belimi sarmış beni kendine çekmişti. "Ben sana çok fena alışmışım hele ki dün gecedten sonra... 2 saat zor sabrettim."

Cilveli cilveli, "Çok mu özledin beni?" Diye sorunca Kartal özlem dolu derin bir iç çekti. "Çok kelimesi hissettiklerimin yanında zayıf kahr."

"Neyse ki bütün gece birlikteyiz ve özlem giderebileceğiz."

Kartal başını salladığında bakışlarının gerisindeki ifade aklının başka bir yerde olduğunu haykırıyordu. Yanılmadım da... Gergin bir o kadar da sabırsız bir sesle, "O it canını sıkacak bir şey yaptı mı?" Diye sordu.

Kanım buz keserken serinkanlı görünmeye çalıştım. Her ne kadar kabullenmek istemesem de Kartal'a bir süre yalan söylemeye devam edecektim. En azından Ekin'i tamamen hayatımdan çıkarana dek aralarındaki kavgayı önlemek için buna mecbur olduğumu biliyordum.

Söylediğim yalanlara kendimce kılıflar uydurmayı bir kenara bırakıp Kartal'ın cevap bekleyen bakışlarına odaklandım çünkü sessizliğim bile bedeninin Ekin'in evine doğru dönmesine sebep olmuştu. Sesimin inandırıcı çıkmasını umarak, "Hayır." Dedim ve yalanımı desteklemesini istercesine zoraki bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. "Dans boyunca yüzüme bile bakmadı desem yeridir. İçimden bir ses benden tamamen ümidini kestiğini söylüyor."

Kartal'ın diş gıcırdatması kulaklarımı cınlatacak kadar yüksek sesliydi. "İsterse kesmesin!"

Ekin konusunda kendimi ele vermekten çekindiğim için umursamaz görünmeye çalışarak elinden tuttuğum gibi motosikletine doğru ilerledim. Biraz daha durursam sözlerime sorgulamadan inandığı için karşısında ağlayacak, her şeyi itiraf edecektim. Gırtlığımdaki hıçkırığı yutup, "Çok acım ve sana yemek ısmarlamak istiyorum." Dediğimde sesim bana bile yabancı gelmişti.

Kartal adımlarını durdurup, "Yemek?" Deyince motosikletindeki kaskına uzandım. "Sucuk sever misin? Yolumuzun üzerinde harika sucuk ekmek yapan bir yer var."

"Senin sevdiğin her şeyi severim ama sucuk yedim diye öpüşmekten kaçmak yok. Kıstırdığım her yerde öperim."

Kartal'ın sözleri karşısında daha fazla huzursuz görünmemek için genişçe gülümseyip göz kırptım ve kendimi akımına bıraktım. "Sürekli kıstırabileceğin ortamlar yaratacağımdan emin olabilirsiniz."

Kartal boğuk bir iç çekip motosikletine bindi. "Bir an önce yiyip Greendoor'a geçelim."

Kartal'ın öpme arzusuna kayıtsız kalamayıp hızlıca motosiklete atladım.

Yaklaşık 15 dakika sonra elimizdeki ekmeklerle Kartal'ın motosikletine oturduk ve yüzlerimiz birbirine dönük bir halde sessizce sucuk ekmeklerimizi yemeye başladık.

Kartal her ne kadar sucuk ekmeklerin parasını ödemek için ısrar etmiş olsa da bir daha öptürmeyeceğimi söyleyince geri adım atmış, ödememe izin vermişti. Sonuçta dün gece maaşım yatmıştı ve ilk maaşımla sevgilime bir şeyler ısmarlamak en doğal hakkımdı.

Kartal'ın yüzüne umutla baktım. "Nasıl, beğendin mi?"

Kartal ağzındaki lokmasını çiğnerken sadece başını salladı ardından yutkunup, "Beğendim." Dedi.

Elimdeki ayranı işaret ettim. "Neden içecek istemedin?"

"Canım istemedi."

Kartal'a şüpheli gözlerle bakıp, "İçeceklerle aran nasıl?" Diye sordum. Eftalya'nın içkilerle ilgili söyledikleri hâlâ zihnimin bir köşesindeydi ama ayran, söylediklerinin dışında olmalıydı.

Kartal soruma soruyla karşılık verme fırsatını her zamanki gibi kaçırmayıp, "Nasıl olmalı?" Diye sordu.

Ağzından laf almaya çalışmak yerine direkt, "Eftalya bir sebepten dolayı alkol almadığını söylemişti." Dedim merakla. "Doğru mu?"

Kartal'ın yüz ifadesi anında bozuldu ve garip bir sessizliğe büründü. Yüz ifadesinden ne olduğunu anlayamıyordum. Üzülmüş müydü sinirlenmiş miydi? Belli değildi. Sanki yüzüne bir maske takmıştı ve tüm duygularını gizlemesini istercesine hissettiklerinin gün yüzüne çıkmasına izin vermiyordu.

Sessizliği uzayınca üzerine gitmek istemedim ve az önceki soruyu hiç sormamışım gibi hızlıca konuyu değiştirdim. "Yarın seni götürmek istediğim bir yer daha var. Öyle güzel nohutlu pilav yapıyorlar ki eminim bayılacaksın. Gideriz değil mi?"

Kartal soruma cevap vermek yerine bu defa daha dikkatlice yüzüme bakmaya başladı. Öylesine dikkatli bakıyordu ki bir anlığına yanlış bir şey söylediğimi düşünüp tedirgin oldum.

Kartal ise tedirginliğini sezer sezmez kendimi suçlu hissetmemi engellemek istercesine, "Alkol yüzünden kardeşim bellediğim iki adamı aynı anda kaybettim." Dedi ve duygularını gizlediği maskesini indirdi. Hüznü ve acısı o kadar gözlerine sinmişti ki siyahlıkları bulanıklaşmıştı

sanki. "Üçümüzde alkol almıştık." Sesi, hissettiklerinin yoğunluğundan kısık çıkarak, "Taksi çağırmalıydık. Onları dinlememeliydim. Ona anahtarı vermemeliydim." Dediğinde sesindeki pişmanlık o anı şu an yaşıyormuş gibi canlıydı. Benim bile canımı acıtmıştı.

Titremeye başlayan dudaklarımı birbirine bastırduğımda Kartal'ın yüzündeki kasları gözle görülürcesine kasıldı. "O geceyle ilgili çok bir şey hatırlamıyorum. Hayatımda ilk kez kendimi o kadar kaybettim." Başını kararlılıkla salladı. "İlk ve son... Tek hatırladığım arka koltukta sızdığım. Gözlerimi yeniden açtığımda hastanedeydim ama o ikisi daha olay yerinde..." Dedi ve cümlenin devamını getirmek yerine susmayı tercih etti.

Alkol almamasının altında böyle bir anı yattığı aklımın ucundan bile geçmemişti. Elimdekileri motosikletin arkamda kalan kısmına bıraktım ve acısını almak istercesine kollarımı boynuna dolayıp sımsıkı sarıldım ona. Teselli edecek sözlerim yoktu, böyle anlarda teselli edecek cümleler bulamazdım.

Tek yapabildiğim sarılmak oldu ve o da kaybetmekten korkarcasına sımsıkı tutundu bana. "Onların ne kadar içeceklerini bilmeme rağmen kendimi kaybedecek kadar içmemeliydim, arabayı ben kullanmalıydim."

Kartal kendini suçlar tarzda konuşunca ondan ayrıldım. Gözlerinin içine bakarak, "Böyle olacağını bilemezdin." Dedim. "Bunun için kendini suçlama."

Kartal itiraz edercesine başını salladı. "Kontrolü kaybetmemeliydim, onları dinlememeliydim." Dedi yeniden pişmanlık dolu sesle ve büyük avuçları yanaklarımı içine hapsetti. "Noublebar'a gittiğimiz ilk gün. Çıkışta motosikletimi kullanmak istediğinde izin vermeme sebebim buydu. Bir kez daha kontrolü benden başkasına verip sevdiğimi kaybetmeyi göze alamazdım."

Kartal'ın bir an ne demek istediğini anlamayınca o gün aramızda geçenleri anımsamaya çalıştım.

Yorgunluğun da etkisiyle risk alıp elindeki kaskı sertçe çektim. "Bardak yıkamasını zaten biliyordum." Diyerek ondan önce motosiklete bindim ve 2 saat önce onun takındığı tavırla arkamı işaret ettim. "Atla."

Kartal'ın kasları bunu beklemediğini belli edercesine havalandı. "Ehliyetin var mı?"

Umursamaz bir ifadeyle omuzlarımı silkip ona meydan okurcasına motosikletini çalıştırdım. "Kimin umurunda? nemli olan sürmesini bilmek..."

Gözlerindeki şaşkınlık, sözlerimi tamamladığında yerini hoşnutluk ifadesine bıraktı ve o ifadeyi sürdürerek bakışlarını, bacaklarımın arasında kalan siyah motosikletinin üzerinde gezdirdi. "Kendi agresifliğini üzerindeki insanlara da yansıttığını söylerlerdi, inanmazdım." Dedi ve arkama geçip elini belime dolayarak beni birden arkaya çekti.

Bu hareketiyle karnımda tuhaf bir hareketlenme hissetsem de yaptığını idrak etmemle kaşlarımı çatmam aynı anda oldu. "Ne yapıyorsun?"

Ses tonumdaki şaşkınlığım, dudaklarında esrarengiz bir tebessüme ev sahipliğı yaptırdı. "Benim olduğum yerde kontrol daima bendedir, unutmamanı öneririm."

Hayatımda duyduğum en saçma cümleyi duyuyormuş gibi yüzümü buruşturdum. "Kontrol manyaklarından mısın?"

Dudaklarındaki tebessüm hızlıca silindi ve onu tanıdığım ilk gündeki gibi ciddi bir ifadeye bürünerek motosikletine bindi. "Motosikletimi benden başkası kullanamaz."

Bu son sözleri oldu ve çalışır haldeki motosikletini direkt harekete geçirdi.

O gün Kartal'a söylediklerim aklıma düşünce pişmanlık dolu bir ifadeyle yüzüne baktım. Tek pişmanlığım o da değildi. Benim yüzümden kendine verdiği sözden dönmesinin pişmanlığını da yaşıyordum. "Özür dilerim." Dedim mahcup bir ifadeyle. "Ben bilmiyordum. Noublebar çıkışında söylediklerim ve o gün içmeni istediğim için... Eğer söyleseydin ısrar etmezdim, çok üzgünüm Kartal."

Kartal ellerini yüzümden çekmeden alınımdan öptü. "Özür dilenecek bir durum yok ortada. O gece o kadar hevesliydin ki hevesini kırmak istemedim. Hepsi bu. Sana kıyamadım."

"Benim yüzümden kendine verdiğin sözünden döndün."

Kartal'ın parmak uçları yanağımı usulca okşadı. "Bakışlarına kıyamadığım tanrıçam. Anla artık." Dediğinde sesinin sıcaklığında alevlerin arasından geçmişim gibi eridim. Simsiyah gözleri, karanlığına inat aydınlık vadediyordu. Aydınlığını biraz daha gözlerime yaklaştırdı. "Söz konusu sensen kendimle ilgili olan her şey ikinci

planda. Anla bendeki yerini. Anla ki içindeki olumsuz tüm ihtimallerin tükensin."

Dudaklarımı hüznle bükünce Kartal alnımı alnına yasladı ve dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Dudaklarımı emmek istiyorum. Bir an önce Greendoor'a gidelim."

İçimi çekip hevesle başımı salladım.

Yaklaşık yarım saat sonra sırtım duvarda, bacaklarım Kartal'ın belinde, ağzım Kartal'ın ağzının içinde Kartal'ın da bir eli göğsümün üzerinde birbirimizi talan etmekle meşguldük.

Taa ki içeri Eftalya girene dek.

Eftalya bizi görür görmez, "Oha!" Diye haykırdığında Kartal'ın kucağından nasıl ineceğimi bilemedim ve Kartal'ın bedeninin arkasında üzerimi toparlamaya çalıştım.

Öyle kötü basılmıştık ki hissettiğim utançtan dolayı baştan ayağı kıpkırmızı kesilirken benim aksime Kartal olabildiğince ters bir ifadeyle, "Senin burada ne işin var?" Diye çıkıştı.

Eftalya ise onun çıkışına aldırmayıp muzipçe sırıttı. "Personel odası olduğu için olabilir mi?" Kartal'ın cevap vermesini beklemeyip işaret parmağını üzerimize doğrultarak, "Siz var ya siz, çok fenasınız. Kaşla göz arasında işi pişirmişsiniz ama helal olsun." Deyince Kartal sert bir ses tonuyla, "Eftalya!" Dedi.

"Ne var yalan mı?" Diye bu defa Eftalya çıkıştı ardından genişçe gülümsedi. "Ama çok yakışmışsınız. Ben beğendim ikinizi yan yana. Ay sizin ne güzel çocuklarınız olur." Üzerimi toparlayıp Kartal'ın arkasından çıkmamla muzip bakışlarının bedenimi süzmesi aynı anda oldu. "Az önce gördüğüm ateşli manzaradan sonra tavşan gibi pıtı pıtı ürersiniz siz."

Kartal ile aynı anda, "Eftalya yeter!" Deyince Eftalya kahkaha atarak banka ilerledi. "Tamam tamam sustum."

Kartal sabır çeker gibi başını yukarı kaldırıp yeniden bana döndü. "Mesai başlamak üzere. Sen üzerini değiştir, içeride seni bekliyor olacağım." Diyerek başımın üzerinden öptü ardından kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmadan önce bakışlarının hedefi Eftalya'ydı. "Sakın Metis'le uğraşayım deme!"

"Metis'le değil ama seninle çok uğraşacağım. Çok fena elime düştün Kartal Efendi."

Kartal, Eftalya'nın ne yapacağını anlamış gibi, "Aklından bile geçirme!" Diyerek sinirle odadan çıktı.

Kartal dışarı çıkınca Eftalya ile baş başa kalmanın verdiği gerginlikle dolabıma doğru ilerledim. Birkaç adım atmıştım ki Eftalya'nın az önceki eğlenen ifadesine inat kırgınlık dolu sesini duydum. "Aşk olsun Metis. Kartal'a olan ilgini neden bana söylemedin, arkadaşız sanmıştım."

Panikle, "Öyleyiz." Diyerek ona döndüm. "Ama Kartal'la her şey çok ani oldu. Benim duygularımı kabullenmem, onun ilgisi..." Hissettiklerimin yoğunluğuna kayıtsız kalamayıp gülümsedim. "Yani Kartal çok farklı, kendimi bir anda onun akımına kapılırken buldum."

Eftalya beni onaylarcasına, "Kartal farklıdır." Diyerek başını salladı ve oturduğu yerden kalkıp yanıma adımladı. "Farklıdır farklı olmasına ama başının belaya girmesine sebep olma, olur mu?" Tam karşımda durup olabildiğince ciddi bir tavırla gözlerimin içine baktı. "Olacağını anladığın anda da çık hayatından."

Eftalya'dan böylesine keskin bir tepki beklemediğim için afallayarak yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Eftalya soğuk görüntüsüne tezat bir sıcaklıkla gülümsemeye çalıştı. "Beni yanlış anlama, seni gördüğüm ilk andan beri sana kanım ısındı. Ayrıca Kartal'ın mutlu olmasını her şeyden çok isterim. Eğer mutlu edecek kişi sensen sonuna kadar ilişkinizi desteklerim."

Eftalya'nın söylediklerini duymuyor gibiydim. Tek takıldığım konu bela olma konusuydu. O uğursuz kelimeyi öylesine vurgulamıştı ki mafya olayını bilme ihtimali tüm kanımın çekilmesine sebep olmuştu. Tek kaşım sorgularcasına kavislendi. "Bela derken? Kartal'ın başının belaya girmesine ben nasıl sebep olabilirim ki?"

Eftalya tereddütsüz bir sesle, "Kartal sevdiyse fazla değer verir, hem de tahmin edemeyeceğin kadar fazla." Dedi ve kendi söylediklerini desteklercesine başını salladı. "Eğer sana kalbini teslim ediyorsa canı pahasına seni korur. Lafın gelişi söylemiyorum bunu, gerçekten uğrunda ölür." Ürpermiş gibi parmaklarını kollarına sardı. "Çalıştığınız ortam belli, burada sana asılan, kavga çıkaran çok olur. Kartal da bunlara gelemmez. Beladan kastım bu." Birden kolumu dostane bir tavırla sıktı. "Sen bana aldırma kuzenimi kimselerle paylaşasım gelmiyor." Gülümseyerek elini geri çekti. "Canım çok sıkkın, nişanlımla kavga etim. Sigaran var mı?"

Eftalya kafamı o kadar çok allak bullak etmişti ki boş gözlerle yüzüne bakakaldım. Sorduğu soruyu idrak edince de başımı olumsuzca salladım.

Eftalya başımı salladığımı görünce yüzünü keyifsizce buruşturup başka bir şey demeden odadan çıktı ve düşüncelerimin eşliğinde beni denizin ortasında tek başıma kalmışım gibi bıraktı.

Canı sıkkın olduğu için mi yoksa gerçekten Kartal'ı kıskandığı için mi öyle konuşmuştu, hiçbir şey anlamamıştım ama söyledikleri tüm tadımı kaçırmaya yetmişti.

Hayal kırıklığı içerisinde dolabıma ilerleyip eşyalarımı aldım ve soyunma kabinine yöneldim.

Giyindikten sonra personel odasından çıkıp içkilerin istiflendiği odaya yürümüşüm ki kapının önüne geldiğimde Kartal'ın kızgın sesini duydum. "Sen bu işe karışma!"

Karşısındaki kişinin kim olduğunu anlamam uzun sürmedi. Aynı kızgınlıkla Eftalya da, "Bu büyük bir hata, aklını başına topla!" Diye çıktı.

Kartal, "Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Dediğinde sesi tıslar gibi çıkmıştı. "Daha fazla canımı sıkmadan sahnene git!"

Kısa bir sessizlik oldu. İnsanı irrite edecek kadar rahatsız edici bir sessizlik... O sessizliğin ardından bir daha Eftalya'nın sesini duymadım ama topuklularından çıkan ses, yere ne kadar sert bastığını anlamama yetiyordu.

Eftalya'nın topuklularından çıkan ses iyice uzaklaştığında bir an içeriye girmekle personel odasına geri dönmek arasında kalmıştım ki kapı aniden açıldı ve tam karşımda Kartal belirdi.

Onları dinlediğimi anlamaması için panikle, "Ben de yanına geliyordum." Dedim.

Kartal o kadar çok öfkeliydi ki paniğimi anlayıp anlamadığından emin olamadım. Sert bir sesle, "Eftalya canını sıkacak bir şey söyledi mi?" Diye sorunca ifadesi karşısında iyice gerildim ve başımı iki yana sallayarak yalanlarıma bir yenisini daha ekledim. "Söylemedi."

Yalan söylemeye mecburdum çünkü fazla sinirliydi ve Eftalya'nın kalbini ciddi anlamda kırabilirdi.

Kartal üzerine basa basa, "Eğer söylerse haberim olsun." Dedi ve elimden tutarak bara doğru ilerledi.

Kartal'a doğru yan bir bakış attım. Öfkesi, bedenini bir yay gibi germişti. "Sen niye bu kadar gerginsin? Eftalya ilişkimize sıcak bakmadı değil mi?"

"Birilerinin iliřkim hakkında ne dūřündūęū umurumda deęil. Umurumda olan tek řey, birilerinin senin canını sıkması. İlgilendięim tek řey bu. Birileri canını sıkarsa ben de onların canını fena halde sıkarım."

Kartal'ı sakinleştirebilmek için kūuk, beyaz yalanıma devam ederek, "Canımı sıkmadı." Dedim. Amacım daha fazla ūzūlmesine engel olmaktı. "Kimse canımı sıkıyor ama sen biraz daha gergin durursan o zaman canım sıkılır."

Kartal birden adımlarını durdurdu ve afallamışçasına yūzūme baktı. şaşkınlığını fırsat bilip kollarımı beline doladım. "Ben keyfi yerinde, sūrekli benimle uğraşan, bulduğu her fırsatı beni sıkıştırmak için kullanan Kartalımı istiyorum."

Sesim ocuk gibi çıkmıřtı ama Kartal'ın kasılan bedeninin gevřemesini de saęlamıřtı. Őfkesini bastırmak ister gibi derin bir nefes aldı ve kollarını sırtıma doladı. "Kimsenin canını sıkmasını, seni ūzmesini istemiyorum." Beni bedeninden ayırıp gūzlerinin içine bakmamı saęladı. "Ben her saniye seni nasıl mutlu edebilirim, yūzūnū gūldūrebilirim diye dūřūnūrken bařkası gūzlerine hūzūn deędiresin istemiyorum."

Son 10 dakikadır yařadıklarımanın ūzerine Kartal'ın sūzleri, ruhuma ilaç gibi řifa verdi ve gūzlerim elimde olmadan doldu. "Benim gūzlerime ancak sen beni sevmekten vazgetięin zaman hūzūn deęer."

Kartal'ın dudaklarında yorgun bir gūlūmseme belirdi. "Őyle bir an yok." Boęuk sesi, ılık bir meltem gibi yūzūmū daęlarken elimi kalbinin ūzerine yerleřtirdi. "Farkında olmadan Őyle bir girdin ki kalbime, hayatımın ūznesi oldun. Eęer hayatımda olmazsan ben bu saatten sonra bir cūmle edemem." Bir anda sevdięim muzip ifadesi geri geldi ve dudaklarını dudaklarıma yaklařtırdı. "O yūzden gūzel sevgilim, bundan sonra varınla yoęunla her řeyinle benimsin, benimlesin. Seni bırakmaya hiç niyetim yok."

Dudaklarımı dudaklarına sūrterek mırıldandım. "Beni bırakmana izin vermeye hiç niyetim yok."

Kartal dudaklarımı içine çekti ve usulca Őptū ardından geri çekilip elimden tuttuęu gibi bara ilerledi.

Bara geçtiğimizde oluşan kuyruğa şaşkınlıkla baktım. Gece yeni başlamasına rağmen şimdiden bar dolmuştu. Kartal kuyruğa doğru ilerlediğinde ben de yanına ilerledim ki kuyruğun bir kısmı bana doğru kayabilsin diye. Umduğum gibi de oldu, benim önümde de en az Kartal'ın ki kadar uzun bir kuyruk oluştu.

Yaklaşık 1 saat sonra benim önümdeki sıra bitmiş, Kartal'ınki ise devam ediyordu. Boşluktan istifade edip içki rafının yanına ilerledim. Amacım yeniden kokteyl hazırlamaktı. Çok geçmeden izlendiğim hissine kapılınca bakışlarımı o yöne çevirdim ve Ferman'ın beni izlediğini gördüm.

Bakışlarım ona değer değmez önce huzursuzca kıpırdandı sonra da yanına gelmemi istercesine elini salladı.

Doğruca Kartal'a baktım. Hâlâ müşterilerle ilgileniyordu ve arka çaprazında kalan Ferman'ı henüz fark etmemişti.

Olası bir olayın önüne geçebilmek için hızlı bir o kadar da gergin bir ifadeyle Ferman'ın yanına gittim. Aramızda bar tezgâhı olmasına rağmen onun gerginliği de bana temas ediyormuş gibi içime işleyerek kendi gerginliğimle beraber omuzlarıma ağırlık çöktürdü.

Lafı dolandırman, "Metis ben geçen gece olanlar için özür dilemek istiyorum. Tamamen yanlış anlaşılma oldu." Deyince Kartal'a doğru kaçamak bir bakış attım. "Önemli değil Ferman, bence artık bu olayı unutalım."

Tıpkı benim gibi Ferman'ın da bakışları Kartal'a kaydı. "Unutacağımından emin olabilirsin. Kartal abim bu konuyla bizzat ilgilendi."

"Nasıl yani?"

Ferman zoraki bir gülümsemeyle, "Sen artık dokunulmazsın Metis." Dedi ve bar tezgâhından uzaklaşarak sahneye doğru ilerledi.

Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Ne demek istediğini asla anlamamıştım. Kartal'ın kıskançlığından mı bahsetmişti yoksa başka bir şey mi vardı çözememişim. Çözdüğüm tek bir şey varsa o da bugün herkesin garip davrandığıydı.

Düşüncelerimden çalan telefonumla çıktım. Telefonumu elime aldığımda Ekin'in aradığını görünce bedenim yepyeni bir şok dalgasıyla sarsıldı. Ekin'i meşgule atıp hızlıca önlüğümün cebine geri koydum.

Anlaşılan o ki bu gece kötü başlamış, kötü devam edecekti.

Gecemin kötü geçmesini istercesine telefonumdan mesaj sesi duyulunca önce uzağımda kalan Kartal'a baktım ardından telefonumu cebimden çıkarıp Ekin'in attığı mesaja baktım.

İlk attığı mesaj göbek kısmı tamamen transparan olan gelinlik modeliydi. Altında da *sana çok yakışacak* yazıyordu.

Mesajına orta parmak emojişi göndermek istesem de isminin olduğu yerde *yazıyor* yazısını görünce emoji atmaktan vazgeçip ne yazacağını gerginlikle bekledim.

Gelen mesajını görür görmez ise az daha olduğum yere düşecektim. Bir anda etrafımı sis bulutu sarmış gibi çevremdeki herkes silindi, bir tek ben ve telefonumdaki mesaj kaldı.

Dolan gözlerim ve titremeye başlayan ellerimin yüzünden yazdığı mesajı güçlükle tekrar tekrar okudum.

Gerçi bu gelinlik karnındaki bıçak izini saklar mı emin olamadım. O yüzden önce üzerinde görmem lazım. Malum sen o izi bunca zaman benden bile sakladığına göre demek ki kimselerin görmesini istemeyeceğin kadar önemli ve korkutucu bir iz. Ama sana kötü bir haberim var, kimselere gösteremediğin izi, dans ederken saklamayı beceremedin. Ne yalan söyleyeyim bana söylemeni çok bekledim ve sana zaman tanıdım ama anlatmadın. Söylesene liderim şu ana kadar olmayan bir iz, nasıl bir anda oldu ve neden o iz olduktan sonra eve kapandın?

Çılgılık atmamak için avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırdım. Dünyam tepetaklak olmuş gibi başım dönüyor, midem bulanıyordu. Sakin kalabilmek için ardı ardına nefesler aldım ve hipnotize olmuş gibi parmaklarım Ekin'in adının üzerine gitti. Aramak için adına bastığımda önümdeki sisleri yararak arka odaya ilerledim. Kartal'ın beni görüp görmediğini bile bilmiyordum. Beynim tamamen kontrolünü kaybetmiş, çaresizce çıkış yolu arıyordu.

Telefon daha ilk çalınışında açılırken Ekin'in alay eden sesini duydum. "Liderim."

Bir damla gözyaşın yanağımdan süzülmesine izin verirken, "Ne saçmalıyorsun sen!" Diye çıktım ama sesim titremekten olabildiğince cılız çıkmıştı.

Ekin, "Önemli bir şey değil liderim. Sadece büyük sırrından bahsediyordum. Hani şu, Rüya karakola götürüldüğünde her şeyin önüne koyduğun arkadaşını almaya bile gidemediğin, korkudan

arkadaşını sattığın sırrından bahsediyordum." Dediğinde polis korkumu anladığını açıkça göstermişti.

Dünya korkunç bir gerçekle üzerime yıkılıp beni de altında parçalarına ayırırken dizlerimin bağı tamamen çözüldü. Destek almak için yanımdaki içki paletine sıkı sıkı tutundum. "Benim bir sırrım yok."

Ekin'in az önceki eğlenen sesi gitti, yerine öfkeli bir ses yerleşti. "Bana aptalı oynama Metis ve karşında da bir aptal olmadığını anla artık. Tavırların bir anda değişince ve kendini eve kapatınca neler olduğunu anlamak için seni izlemeye başladım. Bir süre sonra karnındaki izi gördüm. O iz yeni bir iz. Seni tanıyorum. Bedenini biliyorum. O izin bir sebebi var. Ne yaptın bilmiyorum ama yaptığın şey, ize mal olmuş." Yeniden benimle eğlendiğini belli edercesine gülmeye başladı. "Artık korkmana izin vermeyeceğim liderim. Ben yanındayken kimseden korkma. Sen sahipsiz değilsin. Birlikte polise gideceğiz ve karnındaki izin hesabını birlikte soracağız. Soracağız değil mi?"

Hissettiğim panikle paletle öyle bir yüklendim ki birkaç şişe anında yere düştü ve çıkan ses, korkudan çarpan kalbimin sesini bastırmakta yetersiz kaldı. Düşmeye devam eden şişeleri görmezden gelerek başımı korkuyla iki yana salladım ve korkudan külçeleşen beynimle aklıma gelen ilk saçma yalanı fısıldadım. "Ekin ne polisi? Ben bir şey yapmadım. O iz kazayla oldu."

Ekin'in alay eden kahkahası kulaklarımı çınlatırken polis korkumu da kullanacağını açıkça haykırdı. "Sana yalan söylemek hiç yakışmıyor liderim. Bir insan kazayla bıçaklanır mı hiç? Kim seni bu kadar korkuttu? Korkma liderim, seni kimselere yedirmem. Sen benimle polise gelmezsen ben polisle kapına gelirim yine de kimselere yedirmem. O yanındaki pezevenge de yar etmem." Asıl tehdidiyle Kartal için kurduğum düşlerimi mahşere kilitledi. "Ama sen illa polise gitme dersin, sus dersin kabul ederim. Tek bir şartla. Şartım belli. Yarından itibaren nikâh tarihi bakacağız."

.....

Bölümü nasıl buldunuz?

Sanırım şu an hepiniz Ekin'i öldürmek istiyorsunuz 😊

Metis'in bıçak yarasını fark etmiş, polis korkusunu çözmüş ve sinsî bir yılan gibi pusuya yatmış.

*Şimdi kartlar yeniden dağıtılıyor. İkiliyi de çok zor günler bekliyor.
Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🦋
Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🙏*

20. Bölüm "Karanlık Maskeler"

Şarkı: Chase Atlantic - Friends

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

"KARANLIK MASKELER"

Gecemin kötü geçmesini istercesine telefonumdan mesaj sesi duyulunca önce uzağımda kalan Kartal'a baktım ardından telefonumu cebimden çıkarıp Ekin'in attığı mesaja baktım.

İlk attığı mesaj, göbek kısmı tamamen transparan olan gelinlik modeliydi. Altında da sana çok yakışacak yazıyordu.

Mesajına orta parmak emojişi göndermek istesem de isminin olduğu yerde yazıyor yazısını görünce emoji atmaktan vazgeçip ne yazacağını gerginlikle beklemeye başladım.

Gelen mesajını görür görmez ise az daha olduğum yere düşecektim. Bir anda etrafımı sis bulutu sarmış gibi çevremdeki herkes silindi, bir tek ben ve telefonumdaki mesaj kaldı.

Dolan gözlerim ve titremeye başlayan ellerim yüzünden yazdığı mesajı güçlkle tekrar tekrar okudum.

Gerçi bu gelinlik karnındaki bıçak izini saklar mı emin olamadım. O yüzden önce üzerinde görmem lazım. Malum sen o izi bunca zaman benden bile sakladığına göre demek ki kimselerin görmesini istemeyeceğin kadar önemli ve korkutucu bir iz. Ama sana kötü bir haberim var, kimselere gösteremediğin izi, dans ederken saklamayı beceremedin. Ne yalan söyleyeyim bana söylemeni çok bekledim ve sana zaman tanıdım ama anlatmadın. Söylesene liderim şu ana kadar olmayan bir iz, nasıl bir anda oldu ve neden o iz olduktan sonra eve kapandın?

Çığlık atmamak için avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırdım. Dünyam tepetaklak olmuş gibi başım dönüyor, midem bulanıyordu.

Sakin kalabilmek için ardı ardına nefesler aldım ve hipnotize olmuş gibi parmaklarım Ekin'in adının üzerine gitti. Aramak için adına bastığımda önümdeki sisleri yararak arka odaya ilerledim. Kartal'ın beni görüp görmediğini bile bilmiyordum. Beynim tamamen kontrolünü kaybetmiş, çaresizce çıkış yolu arıyordu.

Telefon daha ilk çalınışında açılırken Ekin'in alay eden sesini duydum. "Liderim."

Bir damla gözyaşın yanağımdan süzölmesine izin verirken, "Ne saçmalıyorsun sen!" Diye çıkıştım ama sesim titremekten olabildiğince cılız çıkmıştı.

Ekin, "Önemli bir şey değıl liderim. Sadece büyük sırrından bahsediyordum. Hani şu, Rüya karakola götüröldüğünde her şeyin önüne koyduğıun arkadaşını almaya bile gidemediğın, korkudan arkadaşını sattığın sırrından bahsediyordum." Dediğinde polis korkumu anladığını açıkça göstermişti.

Dünya korkunç bir gerçekte üzerime yıkılıp beni de altında parçalarına ayırırken dizlerimin bağı tamamen çözüldü. Destek almak için yanımdaki içki paletine sıkı sıkı tutundum. "Benim bir sırrım yok."

Ekin'in az önceki eğleneni sesi gitti, yerine öfkeli bir ses yerleşti. "Bana aptalı oynama Metis ve karşında da bir aptal olmadığını anla artık. Tavırların bir anda değışince ve kendini eve kapatınca neler olduğıunu anlamak için seni izlemeye başladım. Bir süre sonra karnındaki izi gördüm. O iz yeni bir iz. Seni tanıyorum. Bedenini biliyorum. O izin bir sebebi var. Ne yaptın bilmiyorum ama yaptığın şey, ize mal olmuş." Yeniden benimle eğlendiğini belli edercesine gülmeye başladı. "Artık korkmana izin vermeyeceğim liderim. Ben yanımdayken kimseden korkma. Sen sahipsiz değılsin. Birlikte polise gideceğiz ve karnındaki izin hesabını birlikte soracağız. Soracağız değıl mi?"

Hissettiğim panikle palete öyle bir yüklendim ki birkaç şişe anında yere düştü ve çıkan ses, korkudan çarpan kalbimin sesini bastırmakta yetersiz kaldı. Düşmeye devam eden şişeleri görmezden gelerek başımı korkuyla iki yana salladım ve korkudan külçeleşen beynimle aklıma gelen ilk saçma yalanı fısıldadım. "Ekin ne polisi? Ben bir şey yapmadım. O iz kazayla oldu."

Ekin'in alay eden kahkahası kulaklarımı çınlatırken polis korkumu da kullanacağını açıkça haykırdı. "Sana yalan söylemek hiç yakışmıyor liderim. Bir insan kazayla bıçaklanır mı hiç? Kim seni bu kadar korkuttu? Korkma liderim, seni kimselere yedirmem. Sen benimle polise gelmezsen ben polisle kapına gelirim yine de kimselere yedirmem. O yanındaki pezevenge de yar etmem." Asıl tehdidiyle

Kartal için kurduğum düşlerimi mahşere kilitledi. "Ama sen illa polise gitme dersen, sus dersen kabul ederim. Tek bir şartla. Şartım belli. Yarından itibaren nikâh tarihi bakacağız."

Ekin'in sözlerinin yarattığı dehşetle gözlerimi sıkıca kapattım. Kendi iç dünyamda, Kartal'ın içinde olduğu pembe bir düş kurmuştum. O düşümde onunla hep yana yana, el ele olacaktım. Onunlayken kendimi olduğumdan daha fazla keşfedecek daha fazla gülecektim. Bolca kahkaha ve aşk dolu anılar biriktirecektim ama şimdi, Ekin'in tehdidiyle pembe düşüm karanlık bir kâbusa dönecekti. Geleceğimde Kartal olmayacaktı.

Hayır, geleceğimde yalnızca Kartal olacaktı.

Ne Ekin ne de mafya, hiç kimse benden Kartal'ı alamayacaktı. Hayatımda ilk kez tattığım aşk, korkularımın enkazında ezilmeyecekti.

İçime çektiğim kararlı nefesle gözlerimi tekrardan araladım ve az önceki korkak, cılız sesime tezat keskin bir kılıç sesi kadar güçlü çıkan sesle, "Ekin sen, kendinde misin?" Diye çıktım. "Ağızından çıkan kulağın duyuyor mu? Beni tehdit mi ediyorsun?"

Ekin lafı dolandırmadan, "Seni elde etmeye çalışıyorum." Dedi. "Yine birlikte olmayı istiyorum. Seni o pezevekle görmeye dayanamıyorum."

Kartal hakkında sarf ettiği her kötü sözde kanımı harlayan öfke, bu defa bedenimin ok gibi gerilmesine sebep oldu. "Ekin!" Diye bağırduğımda işaret parmağım Kartal'ı göstermek istercesine kapıya doğru doğruldu. "Kartal benim âşık olduğum adam, o dilini eline vermemi istemiyorsan onun hakkında düzgün konuş!"

Benim bile beklemediğim şekilde ağızından dökülen tehdit, Ekin'i de şaşırtmış olmalı ki aramıza sessizlik yerleşti. Belki 10 belki de 20 saniye kadar süren sessizliğin sonunda Ekin garip bir sakinlikle güldü. "Gerçekten şu an bile onu mu savunuyorsun?" Sakinliği birden kızgınlığa döndü ve telefonumun hoparlörünü patlamak ister gibi gürledi. "Sen benim ne kadar ciddi olduğumun farkında değil misin?"

Yüksek çıkan sesiyle yeniden panikleyeceğimi düşünsem de şaşırtıcı bir şekilde paniklemek yerine içimdeki korkusuzluğumu besledim. "Ekin sen beyinsiz misin? Kafan mı basmıyor? Hâlâ mı anlamıyorsun ona olan aşkı mı? Onu sevdiğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor sana ya da seni sevmediğimi? Ekin niye anlamıyorsun? Seni sevmiyorum ve

istemiyorum. Gerçekten seni sevmeyen birini tehdit ederek evleneceğini mi düşündün? Bu kadar mı alçaldın?"

Ekin bu defa daha kısık çıkan sesiyle, "Seninle yeniden birlikte olabilmek için her şeyi yaparım. Sen de bunu anla." Deyince sıkıntılı bir nefes aldım. Ona telefonda derdimi anlatamayacağım açıkça belliydi. "Bu konuyu yüz yüze konuşacağız!" Dedim ve Ekin'in cevap vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapattım.

İçimdeki korku, panik, öfke ve nefret hepsi birbirine karışmış, bedenimi yoğun bir titremeye tutsak etmişti. Titreyen bacaklarım bedenimi taşıyamayacak hale gelmişti. Ağır ağır dizlerimin üzerine çöktüm ve içimde kabaran ağlama isteğini geri çeviremedim.

Yine canım yanıyordu. Sevdiğim bir bölümde, sevdiğim insanlarla tutkumu özgürce gerçekleştirirken annem öldüğünde yandığı gibi... Tam hayatımı yoluna koydum, toparlandım derken bıçaklanıp eve kapandığım gibi... Hayat bir şekilde mutluluğu yakaladığım her anda beni bambaşka bir kâbusun içine hapsetmeyi başarıyordu. En acı kısmıysa tüm bunların karşısında gücümü alarak aciz, kimsesiz bırakıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken kırılan şişelerden yayılan içkiler de dizlerimi ıslatıyordu ama o ıslaklığı görmeme rağmen hissedemiyor gibiydim. Duygusal bir fırtına içinde sağa sola savruluyordum. Tek hissettiğim, Kartal'ı kaybettiğimde içime büyük bir yıkımın geleceğiydi ve bu da kalbimi daha şimdiden paramparça ediyordu.

Duygu fırtınamı dindiren Kartal'ın tedirgin sesini duymam oldu. "Metis neler oluyor, iyi misin?"

Kartal'ın üzerime doğru endişeyle koştuğunu görünce panikle gözyaşlarımı sildim ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Kartal da yanıma gelir gelmez nazikçe kolumdan tutup yüzümü ve bedenimi rahatça görebileceği bir konuma getirdi. "Bir yerin kesildi mi, iyi misin?"

Muhtemelen şişelerden yaralandığımı ve o yüzden ağladığımı düşünüyordu.

Yüzündeki endişesi karşısında içime büyük bir suçluluk duygusu, canımı acıtacak şekilde kök saldı. Ona yalan söylemeyi hiç istemesem de buna mecbur olduğumu biliyordum. Yanan göz pınarlarımın eşliğinde başımı olumsuzca salladım. "Hayır iyiyim, bir şey olmadı. Sadece şişeleri kırınca panikledim, hepsi bu." Söylediğim yalan

ağızımda kekremesi bir tat bıraktı ve gözlerine bakacak yüzüm olmadığı için bakışlarımı yerdeki şişelere çevirdim.

Kartal paniğimi almak istercesine bedenimi güçlü kollarının arasına hapsetti. "Önemli olan bir yerinin kesilmemesi, şişelerin bir önemi yok."

Sığındığım limana büyük bir ihtiyaçla sıkıca tutundum. Tutundukça varlığına ne kadar aç olduğumu bir kez daha anladım, daha da tutundum. "Ama şişeler..." Dedim tek derdim onlarmışçasına. "Patrona ne diyeceğiz?"

Kartal sıkıntılı bir nefes aldı. "Kimseye bir şey demeyeceğiz, ben halledeceğim burayı."

Kollarının arasından çıkıp şiddetle başımı iki yana salladım. "Olmaz, benim yüzümden maaşımdan kesilmesini istemiyorum. Benim kesilsin, benim adımlı ver."

Kartal, "Sevgilim." Dedi vurguyla ve dikkatimi üzerine çekerek itirazımın önüne geçti. "Seni hayatımın hiçbir döneminde kimsenin önüne koymayacağım. Söz konusu sen olduğunda önünde herkese kapı duvarım. Buna kendimde dâhilim."

Sözleri, içime kök salan suçluluğa yağmur yağdırdı ve köklerini büyüterek her bir zerreme ulaştırdı. İçimdeki kıyıma kayıtsız kalamayıp hüznle başımı yana eğince Kartal kısa bir müddet gözlerimi şüpheyle süzdü ardından kurumaya yüz tutan yüzümü avuçları arasına aldı. "Yüzünün bu kadar bembeyaz olmasının sebebi kırılan şişeler mi?"

Bir anlığına önünde herkese kapı duvar olacağım sözlerinden cesaret alarak ona peşimdeki mafyaları itiraf etmek istedim ve konuya nasıl başlayacağımı bulabilmek için sessiz kaldım. Zihnimdeki nehirden balık yakalar gibi doğru cümlelere oltamı attım. Oltama gelen her cümle, ihtimaller karşısında alevlerin arasında kalmış gibi küle döndü, oltamı boşa çıkardı. Tekrar tekrar attım oltamı fakat her seferinde ihtimallerin gücü karşısında boşa çıktı. İki keskin ihtimal en büyük kâbusumla birleşip kördüğüm oldu.

İki ihtimal vardı. Kartal, mafyaları öğrenir öğrenmez ya onlara kafa tutacak ve ölecekti ya da korktuğu için haklı olarak beni terk edecekti ama ben Kartal'ı kaybetmeye hazır değildim. Derin bir nefes alarak yeni yalanıma bencilce sarıldım. "Rüya aradı. Sesi çok kötü geliyordu, ağlıyordu. Muhtemelen Yamaç'la ilgili bir durum oldu. Ağlarken

duyunca panikledim, o panikle de palete yüklendim ve şişler kırılınca daha da panikledim."

Kartal gözlerimin içine bakmaya devam edince yeniden gözlerimi kaçırdım. Büyük bir ihtimalle bana inanmakla inanmamak arasında gidip geliyordu.

Kısık bir iç çektiğini duydum. "Rüya'nın yanına gitmek ister misin?"

Ekin'le hemen konuşabilme fırsatı doğunca heyecanla ona döndüm. Kanımdaki öfke zehrini boşaltana kadar Ekin'e bağırmak, onu zehirlemek istiyordum. "Gerçekten mi?" Aklıma bar gelince içimdeki heyecan, kaygan bir zemine basıp düşmüşçesine yerle bir oldu ve yüzümü ekşitmeme sebep oldu. "Ama bar ne olacak?"

"Ben idare ederim." Dedi Kartal ve yüzümdeki elini, parmaklarıma indirdi. "Hadi hemen çıkalım."

Şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. "Sen nereye?"

"Seni yalnız göndereceğimi düşünmüyorsun değil mi?"

"Ama sen de yokken bara kim bakacak?"

"Ben gelene kadar idare edecek birini bulurum."

Kartal yürümeye başlayınca onu durdurdum. İçime kök salan suçluluk neredeyse içimden dışarıya taşacak kadar büyümüştü. Beni, kendi elleriyle nefret ettiği adamın evine götürmesini istemiyordum. Çılgılık atmama ramak kala delirmişçesine başımı iki yana sallayıp itiraz ettim. "Kartal taksi çağırırım. Lütfen, biri bir şey der. Senin gelmene gerek yok." Kartal'ın ifademe tuhafça baktığını görünce de toparlanıp, "Sana kıyamıyorum." Dedim cılız çıkan sesimle.

"Eğer bana kıyamıyorsan seninle gelmeme izin ver. Bir tek o şekilde bu geceyi rahat geçirebilirim."

Daha fazla dayanamayıp gözlerimden yaşların süzülmesine yeniden izin verdim ve parmak uçlarımda uzanıp titreyen dudaklarımı Kartal'ın dudaklarının üzerine bastırdım. "Seni seviyorum. Her şeyden herkesten fazla seviyorum. Çok seviyorum sevgilim, bunu bil olur mu?"

Kartal yavaşça gülümsedi. "Biliyorum." Alt dudağımı usulca emip benden ayrıldı ve başparmaklarını gözyaşlarımdan üzerine bastırdı. "Ama gözyaşlarının canımı yaktığını da sen bil. Lütfen daha fazla ıslatma güzel yüzünü çünkü bendeki sevgin, bir damla gözyaşınla bile

beni mahvedecek kadar büyük. Böyle vurgunken sana koyma kalbimi mezara."

Kartal'ın motosikletinden inip kaskı başımdan çıkardım ve ona uzattım. "Teşekkür ederim."

Kartal'ın bakışlarıysa dairemdeydi. "Yukarı gelmememi istediğine emin misin? Belki Rüya'nın bir ihtiyacı vardır."

Başımı masum bir ifadeyle yana eğdim. "Kız kıza halletsek daha iyi olur."

Kartal'ın gözleri yeniden beni bulduğunda, "Sen nasıl istersen." Dedi ve bakışlarıyla kapıyı işaret etti. "Sen içeri girene kadar burada bekliyorum. Bir şey olursa da hemen beni ara. Anında yanına uçuyorum." Birden işaret parmağını olanları sezmiş gibi üzerime doğrulttu. Sert bir sesle, "Ve sakın patrondan izin alamaz, benim yüzümden zor durumda kalır diye düşünme. Bir tek sana yardım edemezsem zor durumda kalırım. Sakın aklından çıkarma." Dedi.

Suçlu suçlu başımı sallayınca sert ifadesini yumuşattı ve kollarını açtı. "Gel."

Burnumu çekip açılan yuvaya sığındım. "Bir şey olursa arayacağım."

Kartal başımın üzerinden öpünce ondan ayrıldım ve koşarak apartmana girdim. Hıçkıra hıçkıra ağlamak, içimdeki suçluluktan arınana kadar Kartal'dan özür dilemek istiyordum.

Dudaklarımın arasından firar eden hıçkırığın sesini kesebilmek için avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırdım ve gözyaşlarımın rahatça akmasına izin verdim.

Akan her gözyaşı, elimin yaptığı engele takılıyor, elimin sıırılsıklam olmasını sağlıyordu. Kartal'ın bir damlasına kıyamadığı gözyaşım, ona söylediğim yalanların pişmanlığında sicim gibi yağıyordu.

Kartal'ın motosikletinin güçlü sesi kulaklarımı doldurunca çöktüğüm yerden ayağa kalktım ve alelacele gözyaşlarımı silip motosikletinin uzaklaşan sesini dinledim. Ses tamamen yok olunca da kapıdan başımı uzattım.

Görünürlerde kimse yoktu. Kendimi dışarı atıp koşarak karşı apartmana ilerledim. Kapının şifresini bildiğim için hızlıca şifreyi girip kapıyı araladığım gibi koşar adımlarla merdivenleri tırmandım. Kanımdaki öfke şaha kalkmış, avını zehirlemek için sabırsız bir arzuyla yanıyordu.

Soluklanmadan hem kapının zilini çaldım hem de arka arkaya kapıyı yumruklamaya başladım. Çok geçmemişti ki kapıda Gökhan belirdi. Panikle, "Metis n'oluyor?" Diye sordu.

Sesimin yüksek çıkmasını umursamadan sorusuna soruyla karşılık verdim. "Ekin nerede?"

"Odasında."

Başımı sallayıp ok gibi içeri fırladım. İçimdeki öfke, rüzgârı ayaklarıma veriyormuşçasına doğruca Ekin'in odasına itti. Kapıyı çalmak bile aklıma gelmeden açtığımda Ekin'i yatağının üzerine uzanmış, üzerinde sadece siyah bir şort, kulağında da kulaklık olduğunu gördüm. Elindeki telefonda ya müzik dinliyor ya da bir şeyler izliyordu. Gecemi mahvettiğini umursamadan burada keyif yapıyordu.

Beni görmeyi beklemediği bakışlarından belli olurken kulaklığını çıkarıp yatağının üzerinde doğruldu. "Senin burada ne işin var?"

Kızgın bir sesle, "Konuşmamız lazım!" Dedim ve bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ama önce üzerini giy."

Ekin üzerindeki şaşkınlığı atmış olmalı ki kulaklarımı serseri bir gülüşle doldurdu. Ardından, "Beni çıplak görmek istemiyor musun?" Diye sordu.

Sinirden, tren bacasından çıkan dumanlar gibi kulaklarımdan dumanlar çıktığını hissediyordum. Bir hışım ona döndüğümde elindeki tişörtü başından geçiriyordu. Birbirine kenetlenen dişlerimin arasından sertçe, "Ekin ben senin değil yüzünü, sesini bile duymak istemiyorum artık!" Dedim.

"Metis." Dedi Ekin de bıkkınlıkla. "Artık kendine gelir misin, sence de fazla uzamadı mı bu iş?"

Ya Ekin'in üzerine atlayıp saçını başını yolacaktım ya da sinirden gülecektim. İlki bulunduğumuz ortama göre biraz risk taşıdığı için ikinci seçeneği seçtim ve sinirden gülmeye başladım.

Ekin gülmeme bozulunca iki adımda yanıma geldi. "Komik olan ne?"

Gülmemi güçlkle bastırdım. "Biz niye sürekli başa dönüyoruz, nesini anlamak istemiyorsun?" Dediğimde ufak bir sinir krizinin hemen eşiğindeydim.

Ekin beni onaylarcasına başını salladı. "Başa dönmek demişken... Bence de en başa dönelim." Dedi ve parmaklarını bıçak izime uzattı.

"Mesela bu iz nasıl oldu?"

Refleks olarak karnımı içime çektim ve tek kaşımı kavislendirdim. Hemen yanı başımda nöbet tutan krizim, beni yavaşça yokluyordu.

"Sana ne Ekin! Seni ne ilgilendirir!"

"Aşk olsun liderim, müstakbel eşinden mi saklıyorsun?"

"Müstakbel eşim." Dedim mırıldanırcasına ve belli belirsiz sıırttım, artık sabrımın son demlerindeydim. "Dünyada tek erkek sen kalsan da yine seninle evlenmeyeceğim Ekin. Bunu, o küçük beynine sokarsan iyi edersin." Kollarımı göğsümde birleştirdim ve duruşumu dikleştirdim. "Sırf seni istemiyorum diye gerçekten polise mi gideceksin ya da az önce dediğin gibi polisle kapıma mı dayanacaksın? Sonra ne olacak peki, kollarına koşacağımı mı sanıyorsun?"

"Yani bir sırrın olduğunu kabul ediyorsun."

Bir anda yüzünde beliren alay dolu ifadesini görünce daha fazla dayanamayıp parmaklarımı tişörtünün iki yakasına sardım. "Varsa da var! Ne yapacaksın? Polise giderim tehdidiyle seninle evlenmemi sağlayacaksın öyle mi? Bu kadar mı şerefsiz oldun sen?" Ekin'in elleri, yakasındaki bileklerimi sarınca ters bir hareketle ellerinden kurtulmaya çalışıp, "Bırak beni!" Diye bağırdım.

Ekin kollarımı bırakınca da kendimi göstermek istercesine parmaklarımla yakamı çekiştirdim. "Beni mi ispiyonlayacaksın!" Diye haykırdım. "Hadi git öyleyse, durma hemen git polise! Bu kızın bir sırrı var, saklıyor, bulun de!"

Ekin omuzlarını düşürerek, "Metis bir sakın olur musun?" Deyince hiddetim kesilmeden isyan eder gibi avuç içlerimi aşağı yukarı salladım. "Sakin falan olamam. Allah seni kahretsin Ekin, senin yüzünden sakın olamam!" Parmaklarımı hırsıyla saçlarımdan arasından geçirdim. "Ne biçim adamsın sen ya ne biçim adamsın? Ne ara, hayatımdan çıkmayı bile beceremeyip tehditlerle elde edeceğini sanan pisliğin teki oldun? Niye bir anda bu kadar kötü biri oldun?" Dediğimde yaşadığım öfke nöbetinden dolayı sesim kahretsin ki ağlamaklı çıkmıştı.

"Metis seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Ne yapıyorsam bundan dolayı yapıyorum anla artık ."

"Beni seviyormuş." Dedim dişlerimin arasından ve yeniden yakasına yapışıp onu sarstım. "Madem beni bu kadar çok seviyordun, neden o zaman kendimi eve kapatınca bir kez olsun iyi misin diye sormadın!"

Madem iyi olmadığımı anladın da neden yanımda değildin? Neredeydin Ekin?" Tüm gücümle onu geriye itip avazım çıktığı kadar bağırdım. "Söylesene neredeydin! Benim ihtiyacım varken o büyük aşkın neredeydi, neden benimle değildi de şimdi kalkmış bana hesap sorabiliyorsun ve tüm bunları sevdiğin için yaptığını utanmadan söyleyebiliyorsun!"

O kadar yüksek sesle bağırııştım ki Gökhan birden kapının önünde belirdi ve delirmiş halime bakarak gözlerini üzerimden ayırmadan, "Arkadaşlar n'oluyor?" Diye sordu.

Ekin ters bir ifadeyle, "Gökhan bizi yalnız bırak." Deyince Gökhan bir şey demeden ortalıktan kayboldu.

Gökhan'ın gittiğini gören Ekin koluma uzanınca kolumu anında geri çektim. "Sakın bana dokunma!" Nefes nefeseydim ve burnumdan çıkan güçlü soluklar, yüzüme düşen saçlarımı havaya uçuruyordu. "Bana bir daha dokunmayı aklından bile geçirme!"

Ona ana kadar sakinliğini koruyan Ekin de yanındaki sandalyeyi eline aldığı gibi duvara çarptı. "Ben bu hallere düşecek adam mıydım?" Birden, "Ahhh!" Diye bağırdı ve elindeki sandalyeyi yere fırlatıp avuç içini arka arkaya duvara vurdu. "Kahretsin! Sana soramadım çünkü anlatmanı bekledim. Üzerine gitmek, sıkmak istemedim. Vakti gelince anlatır dedim ama sonra benden ayrıldın ve koşa koşa o adama gittin!"

Hâlâ koşa koşa ona gittin diyebiliyordu. Ekin'le konuşmak demek boşa zaman kaybetmek demektir. Beni asla anlamıyor, anlamayacaktı...

Yaşadıklarımın inanmıyormuş gibi başımı iki yana salladım. "Senden nefret ediyorum Ekin, senden iğreniyorum. Keşke seni hiç tanımasaydım." Ekin'in bakışları beni bulduğunda bedenimi kapıya çevirdim ve odasından çıkmadan önce omzumun üzerinden ona baktım. "Seni hayatımda da dans ekibimde de istemiyorum. Sakın bir daha karşıma çıkma."

Kapıya doğru bir adım atmıştım ki Ekin'in hareketlendiğini duydum ve eş zamanlı kolumdan tutulduğum gibi ona çevrildim. Yüzünü gördüğümde ise ağzım bir karış açık kaldı ve öfkem buhar olup uçtu.

Ağlıyordu!

"Sakın Metis." Dedi titreyen sesine gözyaşları da eşlik ederken. "Sakın hayallerimi de alma. Zaten sensizliğe mahkûm olmuşken bir de Amerika hayallerimi benden alma. Tüm varımı, yoğumu, umutlarımı

bu yarışmaya bağladım. Yepyeni bir hayat kurma umudum bu. Bunu benden alma."

Ekin'in ağlamasını beklemediğim için -muhtemelen sinirleri boşalmıştı- şaşkınlığım esir aldığı bir sessizlikle yüzüne bakakaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. O kadar donmuştum ki kolumu kurtaracak harekette bile bulanamıyordum.

Benim sessizliğim uzayınca Ekin, "Özür dilerim." Dedi burnunu çekerek. "Saçmaladığım, tehdit ettiğim ve ileri gittiğim için özür dilerim. Lütfen yarışmayı elimden alma. Söz veriyorum bir daha dans dışında karşına çıkmayacağım ve yarışma sonunda hayatından tamamen çıkacağım. Bu geceyi unutalım."

Ekin'in kolumu bırakmasıyla birlikte beynim kendime gelmemi istercesine dilime komut verdi ve dudaklarım beklemediğim bir hızda açılıp kapandı. "Bana verdiğin kaçınıcı söz, ben sana bir daha nasıl güvenebilirim?"

"Son bir şans ver bana. En ufak bir yanlışımda beni ekipten atarsın." Birden önümde diz çöktü ve ağlamaklı ifadesini bozmadan, "Yalvarırım son bir şans ver bana." Diye inledi.

Ne yapacağımı bilemeyerek ona baktım. Öfkem, şaşkınlığım kafamın içinde birbirine dolanmış ipler gibi beynimi esir almıştı. Şu an için neyin doğru ya da neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim yanlış bir kararda duyacağım vicdan azabıydı.

Son kez diye içimden geçirdim. Sonra da hayatımdan tamamen gidecek, Ekin defteri sonsuza dek kapanacaktı. "Bir şartla." Deyince Ekin dikkatlice bana baktı. "Benimle muhatap olmanı, bundan sonra bana dokunmanı istemiyorum. Partner değişikliği yapacağız." Grupta Eren'den sonra en iyi dans eden Lodos olduğu için, "Ben Lodos'la sen de Erva ile partner olacaksın." Dediğimde Ekin omuzlarını düşürdü.

Erva ile birbirlerini sevdikleri pek söylenemezdi. Ayrıca Erva da Ekin'le partner olduğunu öğrenince sorun çıkartabilirdi ama bir şekilde onu ikna edebilirdim. "Kabul edersen bizimle devam edersin etmezsen de senin için yapabileceğim başka hiçbir şey yok."

Ekin yeniden ayağa kalkıp yatağının ucuna ağır ağır çöktü ve düşüncelere dalar gibi bakışlarını boşluğa tutundurdu. Bir süre sonra bana dönerek, "Kabul ediyorum." Dedi.

Sessizce yüzüne baktım. O kadar pişman görünüyordu ki hayatımda ilk kez onu böylesine yenilmiş görüyordum. Sığ bir nefes alarak, "Erva

ve Lodos'la ben konuşurum." Dedim ve Ekin'in daha fazla bir şey demesine izin vermeden odasından çıktım.

Eve girdiğimde saat gece yarısına geliyordu. Tahmin ettiğim gibi de Yamaç bizdeydi. Onlara görünmeden odama geçmeyi istesem de oturdukları odadan odama geçildiği için mecburen yanlarına gittim.

Rüya beni karşısında görünce şaşkınlıkla, "Bu saatte neden geldin?" Diye sordu ardından yüzündeki şaşkınlığı korkuya dönerek ayağa fırladı. "Bir şey mi oldu?"

Sakinleşmesini istercesine elimi kaldırdım ve bakışlarımı Yamaç'a tutundurarak, "Ekin'le konuşmam gerekti o yüzden erken çıkmak zorunda kaldım." Deyince Yamaç oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Yine n'aptı?"

"Onunla evlenmem için beni tehdit etti."

Bu defa ayağa fırlama sırası Yamaç'taydı. "Tehdit mi etti?"

Yamaç'ın cevap bekleyen bakışlarının karşısına dikildim. "Ekin'in yanından geliyorum. Ona son bir şans verdim ama eğer bu şansı da geri teperse onu ekipten çıkaracağım. Daha fazla saçmalıklarına katlanmak istemiyorum. Amerika hayalleri bir yere kadar umurumda olur. Tekrarı olursa hayal falan dinlemem, bu defa Kartal işin içine girer. Kartal'dan bir daha Ekin'in saçmalıklarını saklamam. Lütfen onunla konuş yoksa işler gerçekten de çığırından çıkacak."

Yamaç onaylarcasına başını salladı. "Tamam, konuşacağım merak etme ama Ekin'e de çok kızma olur mu? Biliyorum hatalı ama birden boşluğa düştü ve ne yaptığını bilmiyor."

Yamaç'a benden önce Rüya tepki verdi. "O andaval arkadaşının yaptığı tek şey, can sıkmak. Başlarım onun boşluğuna!"

Yamaç teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Yaptıklarını savunmuyorum, hatalı ama kötü biri olmadığını da biliyorum."

"Ben artık Ekin'i tanıyamıyorum." Diyerek yanımdaki koltuğa oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Benim tanıdığım, bildiğim Ekin'den çok farklı davranıyor. Keşke onunla ilişkiye başlamasaydım, evet demeseydim." Başımı ellerimin arasından kurtarıp yeniden Yamaç'a döndüm. "Ekin'in, Kartal'la arama girmesine izin veremem ve tüm bunları Kartal'a anlatırsam hiç iyi şeyler olmaz." Kartal'ın, geçen gün Ekin'in boğazına yapıştığı an gözlerimin önüne gelince ürpermeden edemedim. "İnan bana, Kartal onu hastanelik etmeden bırakmaz. Bunların yaşanmasını istemiyorum."

Yamaç sözlerime bozulduğunu belli edercesine kaşlarını çatsa da olumsuz bir şey demeden başını salladı. "Anladım." Dedi ve Rüya'ya döndü. "Ben artık gitsem iyi olacak."

Bu defa Rüya'dan önce ben araya girip ayağa kalktım. "Siz filminizi izlemeye devam edin. Zor bir gece geçirdim. Başım ağrıdan çatlamak üzere, odama geçip yatacağım."

Rüya'nın *emin misin* bakışlarına başımı sessizce sallayarak yanıt verdim ve yanlarından ayrılıp odama geçtim.

Üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum. Kıyafetlerimi çıkarmadan doğruca yatağıma uzandım. Hem Ekin'in tehdidini bertaraf ettiğim için mutluydum hem de Kartal'a yalan söylediğim için mutsuzdum. Hatta mutsuzluğum, mutluluğumu öyle bir gölgeliyordu ki içimden sadece ağlamak geliyordu. Saatlerce bağıra bağıra ağlamak istiyordum.

Gözlerimden yaşlar süzüldüğünde içeri Rüya girdi ve dudaklarını hüznle bükerek yatağımın kenarına oturdu. "Yamaç'ı gönderdim, böyleyken seni yalnız bırakamazdım. Neler oldu anlat hadi. Önce içini boşalt sonra da yatarsın."

Yattığım yerden doğrulup sırtımı yatak başlığa yasladım ve yastığımı kucağıma alarak sıkıca sarıldım. "Ekin karnımdaki bıçak izini fark etmiş, aynı zamanda polis korkumu da anlamış. Eğer onunla evlenmezsem polise gideceğini söyledi."

Rüya gözleri kocaman açılmış bir halde, "Vay şerefsiz." Diyerek sesini yükseltti. "Tam da ona yakışır bir şerefsizlik!"

Son birkaç saatte yaşadıklarım kâbus gibi geliyordu. Yaşananlar karşısında dik duruş sergilemeye çalışsam da duygusal anlamda tamamen hırpalanmış, çökmüştüm. Tortop haline gelircesine daha sıkı sarıldım yastığa. "Ekin'in söylediklerini duyunca dünyam tepetakla oldu zannettim." Dedim ve aramızda geçen her konuşmayı, yaşadığım küçük çaplı sinir krizini, partner değişikliğini ve Kartal'a söylemek zorunda kaldığım yalanları tek tek anlattım.

Anlatacaklarımı bitirince Rüya, "Yalan, yalanı doğurmaya devam edecek, bu şekilde devam edemezsin. Eninde sonunda Kartal'a doğruyu söylemek zorunda kalacaksın ama bu defa da geç kalmış olacaksın. Bence bu gece olanları ona anlat." Dediğinde burnumu çekerek başımı iki yana salladım. "Ekin'i hastanelik eder. Hadi Ekin'i

geçtim, peşimdeki mafyayı ona nasıl anlatırım? Ya korkup beni terk ederse?"

Rüya sözlerime alay edercesine güldü. "Kartal mı korkacak? Bence senin ayıboğan, hiçbir şeyden korkmaz. Onları karşısına alacak kadar cesur biri o."

Alayına kaşlarımı çatarak tepki verdim. "Bu daha kötü ya. Bu sefer de direkt öldürülecek. Sen söyle, Yamaç'ın öldürülmesini göze alabilir misin?" Rüya bakışlarını kaçırınca konuşmaya devam ettim. "Bu sıradan, basit bir sır değil ki. Bildiğin Rus Ruleti. Mafyaya kafa tutarsa kafasına sıkılmış olacak, korkup terk ederse de benim kafama sıkılmış olacak. Her iki durumda da ölen ben olacağım. İstersen bencil de ama onsuzluğu göze alamam."

Kararlı ifadem karşısında Rüya keyifsiz bir iç çekti. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, tek bildiğim Kartal'ı yanımda istediğim." Boynumu yavaşça yana eğdim. "Özellikle bu gece Kartal'a çok ihtiyacım var. Söylediğim yalanların altında ilk kez böylesine ezildim, yüzüne bakarken içim gitti. Ona sarılmak istiyorum. Bar çıkışı buraya gelebilir mi? Söz veriyorum, odadan dışarı çıkmayız. Varlığını bile hissetmezsin."

Rüya sahte bir kızgınlıkla bacağıma vurdu. "Tabii ki gelebilir, sorman hata. Burası senin de evin. Ayrıca Kartal'ı evin içinde dolaşırken görsem de rahatsız olmam. İsterse burada yaşasın, hiç sorun olmaz."

Kucağımdaki yastığı kenara bırakıp dizlerimin üzerinde yanına giderek Rüya'ya sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim."

Rüya benden ayrılıp, "Teşekkür etmene gerek yok. Hem Yamaç'a kahvaltı sözüm vardı. Yarın sabah onunlayım. Siz de rahat rahat takılırsınız." Dedi ve ayağa kalktı. "Sen şimdi biraz dinlen."

Rüya'ya minnetle başımı sallayınca Rüya odadan çıktı. Hemen telefonuma sarılarak Kartal'a, müsait olduğunda beni aramasını istediğime dair mesaj attım. Üzerinden saniyeler geçmişti ki telefonum çalmaya başladı.

Telefonumu açar açmaz Kartal'ın gergin sesini duydum. "İyi misin?"

"Seni özlediğimi saymazsak iyiyim."

Kartal iyi olduğumu duyunca rahatlamış gibi nefes verdi. "Sensiz tadım yok."

"İşte bu yüzden seni aradım. Benim de tadım yok. Bar çıkışı bana gelir misin? Uykuma kollarında devam etmek istiyorum."

Ufak bir sessizliğin ardından Kartal boğuk bir sesle, "Hemen gelmemi ister misin?" Diye sordu.

Böyle bir soru beklemediğim için şaşkınlıkla, "Hemen mi, ama bar?" Diye geveledim.

"Sen beni yanında istediğin sürece önümde hiçbir şey engel olamaz."

Burukça gülümsedim. "Kovulacağız."

Kartal, "Bir saate kollarımda olacaksın." Dedi ve telefonu kapattı.

Yüzümdeki buruk tebessümle telefona bakmaya devam ettim. İçimden bir ses, Kartal'a gerçeği söylememekte belirttiğim takdirde bugünleri mumla arayacağımı söylüyordu.

Yenilgiyle omuzlarımı düşürüp hem Rüya'ya Kartal'ın geleceğini haber vermek hem de yüzümü yıkamak için odadan çıktım.

Gözlerimi korkuyla aralayıp yattığım yerden tavana bakındım. Yine zaman ve mekân algısını kaybetmiş gibiydim. Kâbusum, karabasan gibi üzerime çökmüş, kendime gelmemem için tüm algılarımı uyuşturmuştu.

Hâlbuki Kartal gelene kadar gözlerimi dinlendirmek için beş dakikalığına gözlerimi kapatmıştım. Şimdiyse zaman ve mekânı kavramak için kendimle büyük bir savaş veriyordum.

Yatağımda olduğumu idrak edince yattığım yerden doldurup elimi korkudan deli gibi çırpınan kalbimin üzerine bastırdım. Yine Kartal'ın, mafya tarafından öldürüldüğünü görmüştüm. Muhtemelen onu kaybetme korkusundan kafayı yemek üzereydim.

Gözümün önündeki dehşet verici senaryodan kurtulmak için komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp saate baktım. Kartal'ın gelmesine yarım saat kalmıştı.

Kâbusun getirisi terden kurtulmak için yataktan çıktım ve kendimi duşa attım.

Yaklaşık yarım saat sonra Kartal geldiğinde gördüğüm kâbusu, zihnimin karanlık köşelerine atmayı başarabilmişim. Sevdığım adamın yorgun yüzüne rağmen gülen yüzünü görmek baharın gelişi gibi ruhumu cıvı cıvı yapmıştı. Kollarımı sımsıkı boynuna doladım. "Hoş geldin Zezum."

Kartal'ın sınırsız sarılışını hissederken aynı zamanda şaşkın sesini de duydum. "Bana ilk kez Zeus diyorsun."

"Madem ben tanrıçanı, o zaman sen de benim Zeusumsun. Tanrıların kralı Zeus..." Kartal'dan ayrılıp ağzım kulaklarımda yüzüne baktım. "Aslında Zeus'a çok uyuyorsun. Mitolojide, Zeus'un simgesi kartal."

Kartal bilmiş bilmiş sırıttı. "Neden bardaki lakabımı Zeus seçtim?"

Gülümsemem yüzümde daha da büyürken parmaklarımı tişörtünün açık bıraktığı çıplak kol kasına sürttüm. "Demek mitolojiye ilgin vardı."

Kartal'ın bedeni dokunuşum karşısında irkilerek tepki verdi. "Vardı. Şimdi de tanrıçanı buldum." Dedi ve beni tek hamlede kucağına alarak dudaklarımdan üzerine fısıldadı. "Yorgunum ve kokunda yorgunluğumu atmak istiyorum."

Saatlerdir bastırmaya çalıştığım suçluluk, Kartal'ın sözleriyle zincirlerinden kurtuldu. "Barda yalnız mıydın yoksa?"

Kartal, "Sayılır." Deyince içimi çektim. "Benim yüzümden yalnız kaldın."

"Yorgunluğumun sebebi yalnız kalmamdan değil, özleminden. Beni yoran tek şey, burnumda tüten özlemin. Bir bağımlı gibi her saniye gözümün önünde olmanı istiyorum."

Gülümseyerek, "Bu imkânsız." Dediğimde Kartal başını sağa sola salladı. "İmkânsızlık sınırını nereye çektiğine bağlı. Benim sınırlarımda sensizlik yok."

Sözlerinin anlamına duyduğum hayranlığın üzerine, yalanlarım bulut gibi çökünce gülümsemem yüzümde soldu.

Söylediğim onca yalanın karşısında beni yine böyle sever miydi, işte orasını hiç bilmiyordum.

Yüzüm düşünce Kartal anında anlayarak, "Neden güzel yüzün soldu?" Diye sordu.

Usluca kucağından indim. Kartal'ın meraklı bakışları da üzerimdeydi. Dürüstçe, "Her şey çok güzel gidiyor ve bu beni korkutuyor. Bir anda bozulacak, sensiz kalacağım diye korkuyorum." Deyince Kartal ellerimi tuttu. Ellerinin yarattığı sıcak ve güven verici etki, baş döndürücüydü. "Ellerimi bırakmadığın sürece böyle bir şey olmayacak."

Zihnimde uğultu koparan yalanların, gözlerime yansımaması için gülümsemeye zorladım kendimi ve boğazımdaki hıçkırığı yutkunup elini öptüm. "Ellerine kalbimi bıraktım, ellerini bıraktığım gün kendimden vazgeçtiğim gün olacaktır. O yüzden bırakamam."

Kartal gülümsedi ama keyiften yoksun bir gülümsemeyle gözlerimi süzdü. "Senin kendinden vazgeçtiğin günde de benim ömrümün bitişidir." Dediğinde yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu sezmiş gibi bakıyordu gözlerime ama ısrarla sormuyordu. Muhtemelen ilk adımı benden bekliyordu.

Belki de ilişkimiz başladığı o gece yaşadığım patlamadan dolayı o patlamayı, yeniden yaşamamam için sormaktan çekiniyordu.

Bu gece için bu kadar kasvet ve yalan dolan yeterliydi. Ortamın havasını değiştirmek için birkaç gün sonra olacağım reglime sığındım. "Sen bana bakma, bir iki gün sonra adet olacağım. Adet öncesi duygusallığı yaşıyorum."

Kartal nihayet şüpheci bakışlarını üzerimden aldı ve içten bir samimiyetle gülümsedi. "Her halini, her duygu geçişlerini ezbere bilmek istiyorum ve tüm bunlar için delice bir istek duyuyorum."

"Ben de kollarında sızmak için delice istek duyuyorum." Dedim ve Kartal'ın elini bırakmadan odama ilerledim.

Odaya girdiğimizde ben yatağımın ucuna otururken Kartal da üzerindeki tişörtünü tek harekette üzerinden sıyırdı ve yanıma ilerlemeye başladı.

Hayran bakışlarımı çıplak göğsünde gezdirip yavaşça pantolonuna indirdim. "Neredeyse her gece burada kalmaya başladın bence yatarken giyecek kıyafet getirmelisin. Pantolonla yatmak zor olmalı."

"Pantolonla yatmak değil ama sen öyle bakarken pantolonla kalmak çok zor."

Kartal'ın iniltiye benzer sesiyle bakışlarımı, pantolonundan daha doğrusu kasıklarından yüzüne çevirdim.

Gözlerine arzu dolu parıltılar yerleşmiş, kalın dudakları hafifçe aralanmıştı. İfadesi karşısında yavaşça yutkundum. "Nasıl bakarken?"

"Pantolonumu indirmemi ister gibi."

Yanaklarımın kızarmasına rağmen bakışlarımı yüzünden kaçırmamak için direndim çünkü yanımda neden soyunmadığını merak ediyordum. Bana dokunmuştu ama tamamen çıplak görmek istememişti. Ayrıca yanımda ısrarla, sadece üstünü çıplak bırakmıştı.

"Neden pantolonunu çıkarmıyorsun? Hava sıcak, çamaşırınla yatabilirsin."

Dudağının sağ köşesi yukarı doğru kıvrıldığında önce dizini ardından öne doğru uzanarak avuç içlerini yatağa bastırdı. Yüzlerimiz birbirine değmek üzereydi. Sıcak dilini yavaşça dudaklarımın üzerine sürttü. "Çünkü pantolonum, aramızdaki tek kalkan. Onu çıkarırsam devamı gelir ve nefesini kesmekten büyük zevk alırım."

Tehlikeli sulara yüzdüğümü bilmeme rağmen risk aldım. Dudaklarıma sürttüğü dilini dişlerimin arasında hafifçe ezdim. "Kendine güvenmiyorsun?"

"Teninin ateşi, direkt erkekliğimde harlanırken mi?" Başını iki yana salladı. "Güvenmiyorum."

Dudaklarım arzuyla gerildi. "Beni çıplak görmek istememenin sebebi de bu mu?"

Kartal öne doğru iyice eğilince sırtımı yatakla buluşturdum. Kartal da artık tamamen üzerimdeydi. Dişlerini, dudaklarımın üzerine sürüp başını geriye çekti akabinde göğsümün üzerine gelip tişörtümün üzerinden göğüs ucumu dişledi.

Bedenim refleks olarak yukarı kalkınca Kartal ısırmayı bıraktı. "İnan bana, benim için kabaran bu tomurcukları çıplakken görüp koklamayı ve emmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama..." Yeniden dudaklarımın üzerine geldi ve alt dudağımı dişlerinin arasında çekiştirip geri bıraktı. "Beni tutan tek şey aramızdaki bez parçaları. O bez parçaları sıyrıldığında hele ki geçen gece sert sevdiğini anladıktan sonra sıcak ininde durdurulamaz olacağım."

Parmaklarını şortumun içine itip külotumun ortasını avucunun içinde sıkıca tuttu. "Tahtında bir yangın başlatacağım. O yangında ikimizi de seve seve yakacağım." Avucunun içindeki külotumu bırakmadan yukarı doğru sertçe çekerek kadınlığının arasında bez parçasının izini bıraktı. "Ve sen tanrıçam, erkekliğimle küle döndüğünde ben seni küllerinden yeniden yaratacağım."

Yeniden gözlerimi araladığımda saat öğlene geliyordu. Bakışlarımı kolları arasında hapsoldüğüm adama çevirdim. Oldukça derin uykuda görünüyordu. Dün gece erken gelmesine rağmen bütün gece beni yeniden keşfetmesine izin verdiğim için yalnızca birkaç saat önce uykuya dalabilmiştik.

Sıcak kolları arasında yatmaya devam etmek istesem de kasıklarındaki baskı acilen lavaboya gitmemi söylüyordu.

Onu uyandırmamaya özen göstererek sıcak kollarının arasından çıkmayı başardım ve yavaşça yataktan kalktım. Adımlarımı atmadan önce uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için başımı Kartal'a çevirdim. Muhtemelen sıcaklığımın gitmiş olmasından dolayı kaşları çatılmıştı ama uyumaya devam ediyordu.

Parmak uçlarımda kapıya yürüdüm ve kapıyı sessizce aralayıp dışarı çıktım. Tam lavabonun önüne gelmişim ki içeriden Rüya çıktı. Beni görünce muzip bir ifadeyle yüzümü süzüp, "Hemen uyanmazsın sanıyordum." Dedi. "Akşam geç saatlere kadar sesiniz geliyordu."

Rüya uyuyor sanmıştım ama yanılmışım. Gözlerim kocaman aralanırken utangaçlığımı ört pas etmesi için, "Sen bizi mi dinledin?" Diye üste çıkmaya çalıştım.

Rüya muzipliğini sürdürerek, "Evet ama tam olarak söylediklerinizi anlayamadım keşke yanıma bardak alsaydım." Deyince gözlerimi kıstım. "Bardakla uğraşma hiç, bir dahaki sefere kamera yerleştirelim sen direkt izle."

Rüya'nın dudakları eğlenir ifadeyle aralandı. "Hmm röntgencilik. En sevdiğim."

Rüya'ya eleştiren gözlerle bakıp omzuna çarparak yanından geçtim. "Seninle uğraşırdım ama dua et çok sıkıştım."

"Sen benimle değil içerideki mitolojiden fırlamış gibi duran zeusunla uğraş." Lavabonun kapısını kapatmadan önce bedenimi Rüya'ya çevirdiğimde onun da bana döndüğünü gördüm. "Hatta rahat rahat uğraş, Yamaç'la kahvaltıya gidiyorum."

Dümdüz yüzüne baktım. "Kartal uyuyor."

Rüya göz kırparak, "Uyandırmak senin elinde." Dedi ve muzip tavrını sürdürerek yanımdan ayrıldı.

Rüya'nın tavırlarına gülümseyerek başımı iki yana salladım ve lavaboya girdim.

Yeniden odaya girdiğimde Kartal uyumaya devam ediyordu. Tıpkı az önceki gibi parmak uçlarımda yatağa yürüyüp yavaşça yanına sokuldum ve bedenimi ona çevirip güzel bulduğum yüzünü izlemeye başladım. Esmer teni, keskin yüz hatları, kömür karası kaşları ve uzun kirpikleri profesyonel bir ressamın elinden çıkmış gibiydi, muazzam duruyordu.

İçimi sessizce çekip izlemeye devam ettim.

Onu biraz daha izlemiştim ki Kartal usulca gözlerini araladı. İzlediğimi görünce de gülümsedi. "Beni mi izliyordun?"

Şaşkınlık ve yakalanma arasındaki panikle Kartal'a bakakaldım. Nefes alışverişlerim bile o kadar sessizdi ki uyanmasını hiç beklememişim. Kendimi toparladığımda, "Ben mi uyandırdım?" Diye sordum. "Ses çıkarmadığımı sanıyordum."

Kartal'ın gülümsemesi genişledi ve beni üzerine çekti. "Ses çıkardığın için uyanmadım. İzlediğim hissi uyandırdı."

Yepyeni bir şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Uykun o kadar hafif mi?" Daha önce Kartal'dan sonra uyandığım için uykusunun hafif olup olmadığını görmemişim.

Kartal, "Temkinliyim diyelim." Dedi ve burnumun ucundan öptü.

"Neden?"

Kartal gözlerimi kısa bir sessizlik içinde süzdükten sonra, "Alışkanlık. Yalnız yaşadığım için bir nevi kendimi koruma içgüdüsü." Deyince gözlerimi şüpheyile kıstım. "Sezgin Bey denilen adam yüzünden değil mi? Sen, her ne kadar kötü adam değil desen de eminim düşmanı çoktur, onunla yüz yüze geldiğin sürece düşmanı senin de düşmanın oluyordur."

Kartal söylediklerimi ne onayladı ne de onaylayacak herhangi bir harekette bulundu. Gözlerindeki ifadeyi öyle bir profesyonellikle sakladı ki bomboş gözlerle baktı yüzüme. Sanki o adamlardan ya da tehlikelerinden bahsetmemişim gibi sessiz kaldı.

Üzerinde huzursuzca kıpırdanıp, "Neden birden ifaden değişti, sessizleştin?" Diye sordum.

Kartal sıkıntılı bir nefes aldı. "Sana o gün de söyledim. Bilmek istemeyeceğin karanlık yüzleri var. O yüzden onları konuşmak istemiyorum. Daha fazla anma onları."

"Onlardan korkuyor musun?"

Kartal böyle soru beklemediğini belli edercesine afallayarak bana baktı ardından parmaklarını nazikçe saçlarımın arasına karıştırdı. "Bu hayattaki tek korkum, seni kaybetmek. Bunun dışında beni korkutabilecek hiçbir güç yok."

Kartal, belki de yıllardır barmenlik yapmış olmasının getirisi olarak barların arka yüzündeki kirli dünyalarını kabullenmiş görünüyordu. Ya da kabullenmese bile parasına ihtiyaç duyduğu için kabullenmiş

duruyordu. Ne kadar para aldığını bilmesem de bindiği motosikleti ve üzerindeki kıyafetleri ciddi anlamda iyi para kazandığını gösteriyordu.

Daha fazla canının sıkılmasını istemediğim için o adamları konuşmayı sonraya erteledim ve saçlarımın arasındaki nazik dokunuşlarının keyfine odaklanarak üzerine uzandığım bedenini işaret ettim. "Ağır mıyım?"

Soruma çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sence bana ağır gelebilir misin?"

"Hmm." Diyerek bakışlarımı çenemi yasladığım, üzerinde küçücük kaldığım çıplak göğsüne çevirdim ve dudaklarımı ıslatıp göğsünün üzerine bastırdım.

Bastırmamla birlikte altımdaki sıcak bedeni kasıldı ve parmakları çenemi kavrayıp dudaklarımı çıplak teninden ayırdı. "Sen değil ama dudaklarının teması fazla ağır." İler gibi nefes alıp ciddi bir sesle, "Kokunla bile tahrik olabiliyorken bence durmalısın." Dedi. "Dün gece kendime güvenmediğimi söyledim."

Sesinin kısık tınısıyla huysuzca homurdanıp dün geceyi hiç konuşmamışız gibi yüzümü buruşturdum. "Neden sen bana dokunabiliyorsun da ben sana dokunamıyorum? Sadece kalbine değil bedenine de sahip olmak istiyorum."

"Zaten sahipsin." Parmakları, avını yemek isteyen yılan gibi belime sıkıca dolandı ve beni biraz daha yukarı, dudaklarımız temas edebilecek konuma çekti. "Ama dokunuşların beni yoldan çıkaracak kadar kontrolümü kaybettirecek kadar tehlikeli ve o kontrolümü, şu an kaybetmeye hiç niyetim yok." Belimdeki eli kalçamın üzerine indi ve sertçe sıktı. "İçine gömülmemek için zor duruyorum."

Dudaklarımı yakan sıcak nefesi karşısında dürüst olmam gerekirse hem kadınlık gururum okşanmış hem de onun yanında bir kez daha rahat hissetmeme sebep olmuştu ama bir şeyi bekliyormuş gibi konuşması da kafamı karıştırmıştı. Kuşkuyla gözlerimi kısıp, "Özel bir sebebi var mı?" Diye sordum.

Kartal onaylarcasına başını salladı ama gözlerinin gerisindeki ifade biraz keyfinin kaçtığını gösteriyordu. Tam nedenini soracaktım ki kapının zili çalmaya başlayınca Kartal'ın üzerinde tedirginlikle doğrulup yana kaydım. "Rüya'nın anahtarı vardı ama evde unuttu sanırım."

Kartal da yattığı yerden doğrulup çıplak sırtını yatak başlığına yasladı. "Beklediğin biri var mıydı?"

Tedirginliğini Kartal'a belli etmeden, "Hayır muhtemelen Rüya'dır." Dedim ve ayaklarımı zeminle buluşturup yataktan kalktım. "Birazdan geliyorum."

Kartal başını salladığında gerginlikle kapıya doğru yöneldim. Bir yanım Rüya'nın olmasından dolayı rahatken diğer yanım Ekin'in olmasından dolayı son derece huzursuzdu. Kapıdan çıkmadan önce kendimi garantiye alabilmek adına omzumun üzerinden Kartal'a baktım. "Odadan çıkma."

Kartal'ın cevap vermesini beklemeden odadan çıkıp kapıyı kapattım. Yaz sıcağına rağmen korkudan tenim resmen ürpermiş, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Zihnimi talan eden korkunç senaryodan zilin sesini yeniden duymamla irkilerek çıktım ve adımlarımı hızlandırıp kapının önüne saat kasasındaki saniye gibi aktım. Biliyordum ki eğer gelen Ekinse Kartal onu bu defa kesinlikle hastanelik edecekti ve benim, durumu toparlayacak daha fazla kelimelerim olmadığı için izlemekten başka hiçbir şansım olmayacaktı.

Ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturup titrek bir nefes alarak kapı deliğine yaklaştım ve kapının ardındaki kişiye baktım. Babamı görmemle soğuk bir rüzgâr ensemde aşağı süzülerek bedenimi yaladı ve ciğerlerim görünmez ellerle sıkılarak nefesimi kesti.

Bedenimi esir alan titremeye bir adım gerileyip boş boş kapıya baktım. Baktıkça projektörle yansıtılmış gibi kapının üzerinde geçmişim akmaya başladı. Aktıkça gözümde de bir damla gözyaşı süzüldü ve buz tutmuş kalbimi tekletti.

Kapı bir kez daha çalınca gözümde akan yaş sildim ve titreyen parmaklarımı kapının kulpuyla buluşturdum. Kapıyı açmamla babamın o soğuk, insanı suçluymuş gibi hissettiren gözleri yüzümle buluştu.

Beni görür görmez yüzümü hoşnutsuzca süzüp, "Babanı kapıda bekletmeye utanmıyor musun?" Diye çıkıştı.

Kelimeler ağzından tükürürcesine çıkmıştı ve gözlerindeki nefret yanında olduğum günlerdeki kadar canlıydı. Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak, "Beni nasıl buldun?" Diye sordum. Sordum

çünkü annem öldüğünde beni kapı dışarı edip nerede olduğumla ya da nasıl yaşadığımla hiç ilgilenmemişti.

Bilmiş bilmiş sırtıttı. "Zor olmadı. Bir anda aklıma geldin, özlediğimi hissettim ve seni görmeye geldim."

Yalan söylediği o kadar belliydi ki yüzünde sahte duran bir hüznü bile yoktu. Muhtemelen borç batağına batmış, benden ne koparabilirim diye bakmaya gelmişti.

Beni, çok rahatlıkla yıkıp geçebileceğini bilmeme rağmen içeri girmemesi için kapının önünde bariyer gibi durmaya çalıştım. "Ne istiyorsun?"

"Aa ama." Dedi uzatarak ve başparmağını çenesine sürttü. "Onca yol geldim, senin için..." Çenesindeki eli ağır ağır karnının üzerine indi. "Ayrıca çok açım, beni içeri almayacak mısın? Kan şekerim düşmek üzere."

İçimden keskin bir öfke geçince elimde olmadan hırlar gibi bir ses çıkardım. En son yüzünü gördüğümde bana bakamayacağını söyleyip kapı dışarı eden kendi değilmiş gibi şimdi beni içeri almayacak mısın diye soruyordu.

Öfkeden aldığım cesaretle duygusuz bir sesle, "Gitsen iyi olur, buraya hiç gelmemeliydin." Dedim.

Kapıyı kapatmak için yeltenmişim ki elini kapının üzerine yerleştirdi ve kapatmamı engelledi. Dişlerinin arasından tıslar gibi, "Nereye, ne zaman geleceğime ben karar veririm. Senin üzerimde söz hakkın yok." Diyerek içeriye adımladı ve omzuma acıtacak kadar sert çarparak bedenimi aştı.

Bir elim anında omzumun üzerine kapanırken sesimin yüksek çıkmasını umursamadan işaret parmağımı kapıya doğrulttum. "Seni evimde istemiyorum. Defol git buradan!"

Babamın bakışları anında işaret parmağıma çevrildi ve parmakları zehirli bir ok gibi bileğime saplandı. "Elini kırmamı istemiyorsan..." Kolumu kıracak kadar ters bir açıyla bükte. "İndir o elini!"

Kolumda yarattığı etkiyle dudaklarımın arasından çığlığa yakın acı dolu bir nida koptu. Babamın ise kolumu bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Şimdi beni iyi dinle. Buraya..."

"Metis!" Babamın sözlerini yarıda kesen odamdan çıkan Kartal'ın sesi oldu. İkimizin de gözleri anında Kartal'ı bulurken Kartal, babamın elini görür görmez yüzünü vahşi diye tabir edebileceğim bir ifadeye

bürüdü ve tek kelime etmeden babamı öldürmek istercesine üzerimize doğru koşar adımlarla yürümeye başladı.

Babam da Kartal'ı fark eder etmez yüzü kapkara olmuş bir halde bana döndü. "Seni boş bırakınca orospu mu oldun başıma?" Dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan yanağıma sertçe vurdu.

Kulaklarıma yanağımdan çıkan ses dolduğunda önce babamın elinden sökülürcesine alındım ardından kırılmaya benzer iç gıcıklayıcı bir ses hemen arkasından da babamın acı dolu haykırışını duydum.

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde babamın emekler pozisyonunda yerde olduğunu Kartal'ın da babamın bana vuran elini, ters açıyla tuttuğunu gördüm. Babamın haykırışı kesilmeden Kartal onu tuttuğu gibi yerden kaldırıp duvara çarptı ve ellerini yakasına sarıp duvara sertçe bastırdı. "Öldürürüm lan seni, ona ne hakla dokunursun?"

"Babasıyım ben, sana mı soracağım nasıl dokunacağımı göt herif? İster vururum ister severim. Hem vurmuyayım da ne yapayım? Buralarda orospu olmuş, kahpe."

Babamın acı dolu iniltilerine karışan nefretiyle Kartal kısa bir anlığına afallasa da çabuk toparladı ve emin olmak için bakışlarını bana çevirdi.

Babam olduğunu anlamasını istercesine hüznle başımı sallayınca onun hakkında söylediklerimi hatırlamış olmalı ki kaşlarını derinlemesine çattı ve yeniden babama dönerek sırtını bir kez daha duvara çarptı. "Ne biçim babasın sen? Yediririm sana o lafları, doğru konuş! Siktirme babalığını!"

Kartal, babamı duvara öyle sert bastırıyordu ki babamın duvarda izi çıkması fazlasıyla olasıydı. Babam da canının yanmasına rağmen pes etmek yerine benim de canımı yakmak istercesine gözlerini bana dikip zehirli oklarını hem bana hem de Kartal'a sapladı. "Anası kendini siktirip piçini sokağa atmış, sen de kendimi vereyim de bu yavşak beni korusun mu dedin?" Alayla güldü. "Senin gibi bir sürtüğe yakışan da buydu."

Her şey çok ani oldu. Kartal babamın yakasındaki ellerini bırakıp çenesini kavradı ve sırtını duvardan ayırarak çenesini bırakmadan bu defa kafasını sertçe duvara çarptı.

Babam çarpılmanın etkisiyle sersemleyerek dizlerinin üzerine düştüğünde Kartal onu yeniden ayağa kaldırarak parmaklarını

boğazına sardı. Tehditkâr bir sesle, "Yürek mi yedin lan sen? Canını alayım diye mi uğraşıyorsun?" Diye gürledi.

Kartal'ın gürlemesiyle olduğum yerde korkuyla sıçrayıp yan profiline bakakaldım. Öfkeden alev almış gibi duruyordu ve öfkesi, sadece babamı değil evi de yakacak kadar harlamıştı.

Beni harekete geçiren babamın morarmaya başlayan yüzü oldu. Panikle yanlarına fırlayıp, "Kartal bırak, değmez." Dedim.

Ama Kartal beni duymuyor gibiydi. Kartal'ın parmak boğumları git gide beyazlıyor, babamın gözleri de kaymaya başlıyordu.

Dehşete düşmüş bir halde, "Kartal lütfen bırak!" Diye haykırdım ve elini çekmesi için koluna asıldım. "Ölecek şimdi."

Kartal'ın inler gibi nefes aldığını işittim ardından parmaklarını geri çekerek ona yeniden nefes bahsetti. "Ölmez, merak etme. Ölüm sınırını biliyorum. Aklını başına toplaması için bir uyarıydı sadece."

Kartal tükürürcesine ona doğru konuştuğunda babam da arka arkaya öksürüklerini sıralıyordu.

Kartal'ın gözleri yüzüme çevrildi ve babamın vurduğu yeri tutup kora dönmüş harelerinin gerisinden yanağıma baktı. "İyi misin?"

O adamın karşısında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ağzımı açarsam sesime hıçkırıklarımın karışacağını bildiğim için sadece başımı sallamakla yetindim. O sırada babamın sesi aramızda yankılandı. "İkinize de bunun hesabını sormazsam!"

Bakışlarımız ona dönünce onun da nefret dolu bakışları beni buldu. "Ölüm olacağım başına! Kork ulan benden! Bundan sonra attığın her adımda gölge gibi peşinde olacağım, hayatı sana dar edeceğim!"

Kartal, "Sen hâlâ dersini almadın mı lan?" Diyerek üzerine yürüyünce onu durdurdum ve babama kapıyı işaret ettim. "Defol buradan yüzünü bile görmek istemiyorum!"

Babam alayla güldü. "Bu daha başlangıç. Çok karşılaşacağız seninle." Deyince Kartal, "Ben nefesini kesmezsem çıkarsın karşısına!" Dedi.

Babam bu defa cevap vermedi fakat alayla gülümsemeye devam ederek evden çıktı.

Onun evden çıkmasıyla birlikte rahat bir nefes aldım ve kendimi Kartal'ın güvenli kolları arasında buldum. Titreyen bedenimi sıkıca kollarının arasına hapsedip çatlamış çıkan sesiyle, "Sakin korkma, yanına yaklaşmasına izin vermem." Dedi.

Kartal'ın sıcak nefesi saçlarımın arasına karıştığında iyice sokuldum ona. "Ondan eskisi gibi korkmuyorum sadece canım yanıyor. Bir baba, kızından nasıl böyle nefret edebilir aklım almıyor. Bu da daha çok canımı yakıyor."

Kartal'ın kollarının tutuşu güçlendi ve başımın üzerinden öptü. "Söz veriyorum derinlerdeki tüm kırgınlıklarımı öperek gidereceğim. Onun açtığı tüm yaraları saracağım."

"Açtığı yaralarla yaşamayı öğrendim." Diyerek kollarından çıktım. "Kendimi bildim bileli babam böyle. Hep nefret etti. Beni ve annemi hiç sevmedi. Kendinden başka kimseyi sevemedi."

Kartal'ın bakışları gözlerimden babamın vurduğu yere indi ve ifadesi yeniden sertleşti. "Acıyor mu?"

Yaşadığım adrenalin acımı dahi unutturmuştu. "Hayır."

Kartal keskin bir fısıltıyla, "Kimse bana ait olana elini süremez." Dedğinde parmaklarını yanağımda yavaşça gezdirmeye başladı. Çok geçmeden parmaklarının yerini dudakları aldı ve usulca öptü. "Bunun hesabı henüz bitmedi."

Kartal'ın çelikten soğuk çıkan sesiyle başımı geriye çekip yüzüne baktım. Gözlerindeki kararlılık tenimi ürpertecek kadar keskindi. Panikle başımı iki yana salladım. "Kartal inan ki değmez. Burada barınacak parası bile yok. En geç yarın geldiği yere geri dönecektir. O huzur kaçırmayı sever. Hep böyleydi."

Bana, konuştuğumuz konuya göre uzun diyebileceğim bir sessizlikte baktı. "Keşke seni bu şehirden, geçmişinden kaçırabilsem..." Duraksadı. "Eğer gireceğin bir yarışma olmasaydı seni buradan çoktan kaçırmıştım."

Dakikalar sonra ilk kez gülümsedim. "Nereye?"

Benim gülümsememe rağmen Kartal'ın ciddi ifadesi aynı kararlılıkta duruyordu. "Etrafındaki çakal sürülerinin seni bulamayacağı herhangi bir yere."

Kastettiği kişilerin babam ve Ekin olduğu belliydi. Bir de polis korkumun sebebini bilmesede de bir şeyler karıştırdığımı biliyordu. Sadece o geceki patlamamdan dolayı yeminli gibi bir daha sebebini sormuyordu.

Sormayacağımı da iyi biliyordum. Ben cesaret bulup anlatana kadar sabırla bekleyecekti. Ellerimi göğsünden yukarı kaydurdım ve boynuna sardım. "O zaman yarışmadan sonra kaçırırsın." Aklıma yarışmayı

kazanma ihtimalim gelince bakışlarımı dikkatlice gözlerine diktim. Benimle Amerika'ya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Başımı hafifçe yana eğip, "Eğer yarışmayı kazanırsam birlikte Amerika'ya gideriz. Orada, buradan daha fazla bar var. Elbet birinde iş bulabiliriz. Yine birlikte çalışırız olmaz mı?" Diye sordum.

Kartal soruma cevap vermek yerine göğüs kafesini sıkıntılı bir nefesle doldurdu ve yine sessiz kaldı. Onun sessizliği bu defa yüzümdeki gülümsemeyi, içimdeki hevesi soldurdu ve kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Ondan ayrılıp hayal kırıklığının sesime yansımaları umursamadan, "Gelmez misin?" Dedim.

Kartal çatılan kaşlarımı görünce sert ifadesi gülümsemeyle yumuşadı ve kaşlarımın üzerinden öptü. "Seninle dünyanın dört bir yanına gelirim ama buradaki patronları ikna etmek biraz zor olabilir."

"Nasıl yani, işten ayrılmana Sezgin Bey izin vermez mi?"

Kartal belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Onun gibi bir şey."

"Ama..." Sözlerimi kesen Rüya'nın mahcup dolu sesi oldu. "Müsait misiniz, girebilir miyim?"

Bakışlarımı sese çevirdiğimde Rüya'nın açık kapının girişinde olduğunu ve bize mahcupça baktığını gördüm. Bakışlarımız ona dönünce elindeki poşetleri yukarı kaldırıp, "Yamaç'ın son dakika işi çıktı, kahvaltıya gidemedik. Ben de birlikte yaparız diye gelirken bir şeyler aldım." Deyince Kartal başını olumsuzca salladı. "Siz yapın, benim halletmem gereken işler var."

Kartal'ın itirazı karşısında korkuyla irkildim. Öfkesi hâlâ geçmemişti ve bu öfkeyle babamın peşinden gitmesini istemiyordum. *Tokat* meselesinin daha fazla büyümesini istemiyordum. "Kartal lütfen bırak gitsin, zaten aldı dersini."

Kartal buz gibi bir sesle, "Merak etme bir şey yapmayacağım." Dedi ardından mırıldanırcasına, "Şimdilik." Diyerek benim başka bir şey dememe fırsat vermeden aceleyle odama çevirdi bedenini. Muhtemelen telefonunu ve anahtarını alacaktı.

Kartal yanımdan ayrılır ayrılmaz Rüya tedirginlikle, "Ne oluyor?" Diye sorunca sıkıntıyla yüzümü sıvazladım. "Babam buraya geldi, Kartal'la bana hakaretler yağdırıp gitti."

Rüya'nın duymadığı beklemediği sözlerim karşısında gözleri şokla aralandı. "Neden gelmiş?"

"Bilmiyorum. Kartal'ı evde görünce kıyamet koptu zaten."

Rüya *tahmin edebiliyorum* anlamında başını sallayıp, "Birazdan mutfakta konuşuruz." Diyerek yanımdan ayrıldığında Kartal da geri dönmüştü.

"Akşam seni aynı saatte alırım."

Dudaklarımı hüznle büktüm. "Keşke kahvaltıdan sonra gitseydin. İşlerin her neyse, kahvaltıdan sonra da halledebilirdin."

Kartal çenemi kavradı ve bükülen dudaklarımı öptü. İşlerine değinmek yerine, "Yarın yaparız." Dedi ve konuşmamızı noktaladı.

Öyle acelesi varmış gibi davranıyordu ki itiraz etmemin sadece can sıkacağını biliyordum. Kabullendiğimi, başımı sallayarak gösterdim. Kartal da gülümseyip evden çıktı.

Kartal'ın evden çıkmasıyla birlikte mutsuzca içimi çekip adımlarımı doğruca mutfığa çevirdim. Babamın yıllar sonra neden ortaya çıktığını anlamasam da sözlerindeki tehditlerinde ciddi olduğunu biliyordum. Kartal'ı durdurmak için blöf yaptığını kastetsem de aslında gerçek bambaşka boyuttaydı. Ayrıca Kartal'ın da bir anda işinin çıkma sebebinin babamla ilgisi olduğunun farkındaydım. Söylemek istemese bile babamı uzak tutmak için bir şeyler yapacağını biliyordum.

Düşüncelerim eşliğinde mutfığa girdiğimde Rüya da masayı hazırlamıştı. Oturmam için sandalyeyi çekip kendi de tam karşıma oturdu. "En başından anlat hadi." Deyince ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturup çektiği sandalyeye çöktüm ve olanları anlatmaya başladım.

Anlatacaklarım bitince Rüya kızgınlıkla, "Eli kırılsın diyecektim ama Kartal zaten o işi yapmış, helal olsun." Dedi.

Kalbim o kadar kırılmıştı ki Rüya gibi sinirlenemiyordum bile. Parmaklarımı sarılma ihtiyacı içinde kollarıma sardım. "Kartal'ın kim olduğunu dahi sormadı. Sıradan bir arkadaşım olabilirdi ama direkt saldırıya geçti ve eminim, Kartal elinden almasaydı kırılmadık kemiğim kalmazdı." Zihnimin karanlık köşelerine ittiğim bir anı, uzaktan bana el sallayınca bakışlarımı boşluğa tutundurdum ve o anı hatırlamaya çalıştım.

Anı gözlerimin önüne düştükçe dudaklarımdaki acı dolu tebessümün önüne geçemeyip Rüya'ya döndüm. "Lisedeyken okul kapısının önünde sınıf arkadaşşıma defterimi vermişim. O da bunu görmüştü ve beni herkesin içinde iki gözüm morarana dek dövmüştü. Sırf o arkadaşım erkek diye. Bizi sevgili sanmıştı."

Acı dolu tebessümüne karşılık Rüya'nın yüz ifadesi ağlamaklı bir ifadeye büründü. "O günler geçti. Baban sana eskisi gibi davranamaz. Hem artık Kartal var. Eminim baban, ondan korkmuştur."

Keyifsizce, "Bilmiyorum." Dedim ve arkama yaslandım. "Bugünkü dans provasını erkene alsak, içimdeki öfkeyi dansla atmak istiyorum."

Rüya'nın yüzü bir kez daha düştü. "Lodos şehir dışındaymış, provaya yetişemem diye gruba mesaj yazmış. O yazdıktan sonra da Eren ve Nefes de gelemeyeceğini söylemiş. Lodos yok diye Erva da gelmez. Anlayacağın prova iptal."

Sıkıntıyla ofladım. "Ama ben bugün Erva ve Lodos'la konuşup partner değişikliği isteyecektim."

"Yarıma kaldı."

Şimdiden başıma ağrı saplanmıştı. Parmak uçlarımı alnıma bastırıp, "Bugün berbat bir gün, umarım böyle devam etmez." Diye inledim. "Anlaşılan bugün Baraka'da yalnız dans edeceğim."

"Maalesef yalnız da dans edemeyeceksin ama merak etme, ben sana neyin iyi geleceğini ve öfkeni nasıl atacağını çok iyi biliyorum."

Rüya'nın sesi birden heyecanlı çıkınca merakla yüzüne baktım. "Neymiş o?"

Rüya dişlerini göstererek sırttı ve keyifli diyebileceğim bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Temizlik. Evi bok götürüyor, acilen temizlememiz lazım."

Heyecanına gözlerimi devirip yüzümü keyifsizce buruşturdum. "Dans etmeyi tercih ederim."

"Ama temizlik zorunlu, hazır prova yokken halledelim. Sonra kaldıkça kalıyor. Hem inan bana, elektrikli süpürgeyle babana olan hıncını çok rahat alacaksın."

Rüya'nın şaka yaptığını düşünsem de kararlı duruşu hiç de şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

Akşamüzeri aşağı indiğimde Kartal her zamanki gibi motosikletine yaslanmış bir halde beni bekliyordu. Ona doğru koşar adımlarla gidip kollarımı boynuna sardım. "Çok beklettim mi? Rüya canımı okumakla meşgul olduğu için kendimi zor duşa atıp hazırlanabildim."

Kartal benden ayrılıp çattığı kaşlarıyla, "Ne yaptı ki?" Diye sorunca söylediklerimi ciddiye aldığını anladım. Demek ki öfkesi hâlâ geçmemişti. "Kötü anlamda değil, temizlik yaptırdı."

Kartal'ın çatılan kaşları düzeldi ve elindeki kaskı düz bir ifadeyle bana uzattı. "Daha fazla gecikmeden gidelim."

Duruşunda ve ses tonunda tuhaflık sezsem de üzerinde durmadan kaskı alıp motosiklete bindim. Kartal da sessizliğe bürünerek motosikletini çalıştırdı.

Dakikalar sonra bara geldiğimizde doğruca personel odasına girdik.

Normal şartlarda fırsat bulduğu her anı beni öpmeye çalışarak geçiren Kartal bu defa sessizce boşluğa bakıyordu. Sanki bedeni buradaydı ama aklı başka yerdeydi. Bir sorun olduğu çok belliydi. Bacaklarımı ovma bahanesiyle banka oturdum ve tuhaf halini izlemeye başladım.

İzlendiğini anında anladı ve son vermemi istercesine bakışlarını bana çevirdi.

Yakalanmanın yarattığı paniği görmezden gelip laf oyunları yapmak yerine, "Bir sorun mu var? Biraz garip duruyorsun." Dedim.

Kartal konuşmadan önce kelimelerini itinayla tartıp, "Nasıl garip duruyorum?" Diyerek soruma soruya karşılık verdi.

Anlaşılan laf oyunları yapmak isteyen Kartal'dı ama bilinmezliğin, içimi öfke dalgasıyla sardığını hissediyordum. Berbat geçirdiğim günün sonunda, *olan her neyse* tüm çıplaklığıyla öğrenmek istiyordum.

Oturduğum yerden ayağa kalkıp tam karşısına geçtim. Sakinliğimi koruyarak bulunduğumuz odayı işaret ettim. "Şu an odada baş başayız ve sen beni öpmek yerine sessizce boşluğu izliyorsun."

Az önceki oyunbazlığından sıyrılarak samimi bir tebessümle dudaklarını gerdi. "Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Beni öpmesini her şeyden çok sevsem de şu an için istediğim bu değildi. Tek istediğim bana dürüstçe ne sıkıntısı olduğunu anlatmasıydı. Bu konuda adil davranmamama rağmen benden bir şey saklamasını istemiyordum.

Kartal'ın öpmek için hareketlendiğini görünce bir adım geri atarak onu şaşırtmayı başardım. Anlık afallasa da serinkanlılığını korudu ve ellerini pantolonunun ceplerini yerleştirdi. "Bu ne demek oluyor?" Diye sorduğunda ses tonunda karanlık bir kızgınlık vardı.

"Mesajımın açık olduğunu düşünüyorum." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Garipliğin sebebini anlatmadan beni öpemezsin demek."

Ses tonundaki kızgınlık yüzüne geçiş yaptı ve çenesi gerginlikle kasıldı. Yine de beklediğimin aksine sakın bir tavırla beni cevapladı.

"İşle ilgili ufak bir sorun oldu, onu çözmeye çalışıyorum. Hepsi bu."

Bu kadar küçük bir sorun Kartal'ı böylesine meşgul etmezdi. Başımı, ona inanmıyormuşçasına iki yana salladım. "Hepsi bu mu?"

Kartal bedenini kapıya çevirmeden önce, "Daha fazla oyalanmadan üzerini değiştirirsen iyi edersin, bara geç kalıyorsun." Diyerek kapıya doğru yürüyünce arkasından hayretle bakakaldım. Resmen beni geçiştiriyordu. Yüksek bir sesle, "Ne yani, benden kaçıyor musun?" Diye çıkıştım.

Kartal'ın kapıya giden adımları durdu ve sırtı gözle görülür şekilde yay gibi gerildi. Birkaç saniye öylece bekledi ardından bedenini bana döndürüp keskin bir sesle üzerine basa basa, "Saçma bir konuyu uzatmak istemiyorum." Dedi. "Sen sakinleşince konuşuruz."

Sinirle karışık bir kahkaha attım. "Sabahtan beri işim var diyerek beni geçiştiriyorsun ve o iş canını sıkmasına rağmen bana anlatmıyorsun. Sence nasıl sakin kalabilirim?"

Kartal bana aynı sessizlikle karşılık verince keyifsiz bir gülüşle arkamı döndüm. "Tamam konuşmayalım. Ne senin işini ne de benim partner değişikliği... Bu gece hiçbir şey konuşmayalım."

Kartal'la kavga etmek ya da onunla küs kalmak istemiyordum. Ben sakinleşene kadar aramıza daha fazla sessizlik yerleşmesini de istemiyordum. Tek istediğim, bir gece önceki halimizdeki gibi olmaktı. Sırf bu yüzden de Ekin'le partner değişikliği yaptığımızı söylemek istedim. Böylece Kartal bu habere sevinecek ve aramızda örülmeye başlayan buzdan duvar anında eriyecekti.

Kartal hızını hesap edemediğim bir atiklikle önümde belirdi. "Partner değişikliği mi?"

Bir anda önümde belirmesine irkilerek tepki verdim ve kesik bir nefesle başımı salladım. "Ekin'le konuştum. Artık partner olmak istemediğinizi söyledim. O da kabul etti, partner değişikliği yapacağız. Bundan sonra Lodos'la dans edeceğim." Deyince Kartal'ın çatılan kaşları anında düzeldi ve beklediğim gibi yüzüne bahar gelmiş gibi aydınlandı ama baharı uzun sürmedi.

Sebebini anlamadığım bir şekilde sanki kıyamet kopmuşçasına kaşları, az önceki halinden daha fazla çatıldı. Hatta yüzü ürkütücü diyebileceğim bir ifadeye büründü. "O it sana bir şey mi yaptı?"

Kartal'ın yüksek çıkan sesi karşısında tedirginlikle, "Hayır." Dedim. "Böyle bir şeyi nereden çıkardın?"

"Aranızda onca tartışma yaşandı ama hiçbir zaman partnerliğiniz son bulmadı. Şimdi gerçekten büyük bir şey olmuş olmalı ki partnerliğiniz bitmiş olsun."

Gözlerim korkuyla büyüdü. Aramızdaki buzların eriyeceğini düşünürken büyük bir gaflete düşmüş, resmen kendimi ele vermiştim. İçimdeki öfke paniğe geçiş yapsa da daha fazla kendimi ele vermemek için rahat görünmeye çalışarak, "Hayır." Dedim. "Sadece onunla dans etmek doğru gelmiyordu. Yaşanan onca tartışmanın birikimi gibi düşün."

Bana inanmadığını belli eden bir gülümsemeyle kömür karası gözlerini, gözlerimin içine dikti. "Metis bana doğruyu söyle! O it sana bir şey mi yaptı?"

Sessizce Kartal'ın gözlerinin içine baktım. Öfkesinin yaratacağı dehşet, gözlerinin karanlığında dans ediyor gibiydi. Yavaşça yutkundum. Ekin'i söylediğim an, ölüm fermanını da imzalamış olacağım aşikârdı. Kısık bir sesle, "Yapmadı." Dediğimde sesim bana bile yabancı gelmişti. "Bir şey olmadı."

Burun kemerini sıkarak benden uzaklaştı. Bu durumdan nefret ettiği her halinden belli oluyordu. "Sakin... Sana dokunursa ya da seni üzecek herhangi bir şey yaparsa sakın onu korumaya çalışma ve ne olursa olsun bana söyle, anlaştık mı?"

Doğruları öğrendiğinde Kartal'ın gözünde biteceğimden artık emindim. Bunun bilincinde dolan gözlerimi saklamak için bakışlarımı kaçırdığımda aramızdaki sessizliği çalan telefonum bozdu.

Kurtarıcı sese minnetle döndüm ve çantamdan telefonumu almak için banka ilerledim. Kartal da gerginlikle personel odasının içinde volta atmaya başlamıştı.

Çantamdan telefonu elime aldım ve arayana baktım. Arayan yabancı bir numaraydı. Ekin'in olma ihtimalinden dolayı içimi yepyeni bir tedirginlik sardı ve ne yapacağımı bilmeyerek telefona bakakaldım.

Benim donmuş halim Kartal'ı meraklandırdı ve volta atmayı bırakıp, "Bir sorun mu var?" Diyerek yanıma geldi.

"Yabancı bir numara arıyor."

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan, "Açmayacak mısın?" Diye sordu.

Açmazsam yanlış anlayabileceğini düşünerek sorusuna cevap vermeden telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Efendim." Dediğimde

karşı tarafın tok sesini duydum. "Emniyetten arıyorum. Metis Manas'la mı görüşüyorum?"

Emniyet adını duyunca korkudan az daha olduğum yere yığılıyordum. Kartal'dan destek almak istercesine koluna sıkıca tutundum ve, "Evet benim." Diyerek karşı tarafın sesini duymayı bekledim.

Duyduklarımın nefesimi kesecek kadar kuvvetliydi. Kalbimde büyük bir boşluk yarattı ve o boşluğa zehrini akıttı.

Kalbim, o zehri vücuduma öyle hızlı pompaladı ki telefon elimden kayıp yere düştüğünde bedenim de sersemlemenin etkisiyle Kartal'ın kollarının arasına yığıldı. Felç geçirmiş gibiydim. Kalbimde fokurdayan zehir yüzünden büyük bir uğultunun içine hapsolmuş gibiydim. Gerçekle sanrı arasında kaybolmuş gibiydim.

Kendimi bulmaya çalışırken o hengâmede Kartal'ın endişeli sesini zar zor duydum. "N'oldu, kimmiş arayan?"

Titremeye başlayan çeneme güçlkle hâkim olup fısıltıyla, "Babam." Diyebildim ve midem kusma isteğiyle kasıldı. "Babamın kurşun yağdırılmış cesedini bulmuşlar."

.....

Yılın son bölümüyle karşınızdayım. Şimdiden yeni yılınızı kutlarım. Umarım yeni yıl hepimize sağlık, mutluluk, başarı ve huzur getirir. ❀❀

Gelelim bölümümüze...

Bölümü nasıl buldunuz?

Olaylar biraz sarpa sardı. Bundan sonra Metis'i zor günler bekliyor gibi...

Muhtemelen Metis'e bu bölüm çok kızdınız.

Daha da kızacağınız günler gelebilir, hak vereceğiniz günler de gelebilir.

Hedefim 25. Bölümde ilk kitabın finalini yapmak. Umarım aklımdaki sahneleri beş bölüme sığdırabilirim. Final dediysem tamamen bitmiyor. Sezon finali gibi düşünün. ♥

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum ❀

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤎

21. Bölüm "Şüphe Tohumu"

Şarkı: Seksendört - Ölürüm Hasretinle

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

Yorumlarınız benim için çok önemli♥

"ŞÜPHE TOHUMU"

Doğruları öğrendiğinde Kartal'ın gözünde biteceğimden artık emindim. Bunun bilincinde dolan gözlerimi saklamak için bakışlarımı kaçırdığımda aramızdaki sessizliği çalan telefonum bozdu.

Kurtarıcı sese minnetle döndüm ve çantamdan telefonumu almak için banka ilerledim. Kartal da gerginlikle personel odasının içinde volta atmaya başlamıştı.

Çantamdan telefonu elime aldım ve arayana baktım. Arayan yabancı bir numaraydı. Ekin'in olma ihtimalinden dolayı içimi yepyeni bir tedirginlik sardı ve ne yapacağımı bilmeyerek telefona bakakaldım.

Benim donmuş halim Kartal'ı meraklandırdı ve volta atmayı bırakıp, "Bir sorun mu var?" Diyerek yanıma geldi.

"Yabancı bir numara arıyor."

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan, "Açmayacak mısın?" Diye sordu.

Açmazsam yanlış anlayabileceğini düşünerek sorusuna cevap vermeden telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Efendim." Dediğimde karşı tarafın tok sesini duydum. "Emniyetten arıyorum. Metis Manas'la mı görüşüyorum?"

Emniyet adını duyunca korkudan az daha olduğum yere yığılıyordum. Kartal'dan destek almak istercesine koluna sıkıca tutundum ve, "Evet benim." Diyerek karşı tarafın sesini duymayı bekledim.

Duyduklarımın nefesimi kesecek kadar kuvvetliydi. Kalbimde büyük bir boşluk yarattı ve o boşluğa zehrini akıttı.

Kalbim, o zehri vücuduma öyle hızlı pompaladı ki telefon elimden kayıp yere düştüğünde bedenim de sersemlemenin etkisiyle Kartal'ın kollarının arasına yığıldı. Felç geçirmiş gibiydim. Kalbimde

fokurdayan zehir yüzünden büyük bir uğultunun içine hapsolmuş gibiydim. Gerçekle sanrı arasında kaybolmuş gibiydim.

Kendimi bulmaya çalışırken o hengâmede Kartal'ın endişeli sesini zar zor duydum. "N'oldu, kimmiş arayan?"

Titremeye başlayan çeneme güçlükle hâkim olup fısıltıyla, "Babam." Diyebildim ve midem kusma isteğiyle kasıldı. "Babamın kurşun yağdırılmış cesedini bulmuşlar."

Ağzımda kekremsi bir tat bırakan sözlerimin ağırlığıyla aramıza kısa bir sessizlik yayıldı. Kartal'ın yüzünü göremiyordum ama aramızdaki sessizlikten hızlanan soluklarının sesini rahatça duyabiliyordum. Birden titreyen ayaklarımın yerle bağlantısı kesildi ve kendimi Kartal'ın kucağında buldum. Kulaklarımdaysa rüzgârın uğultusu vardı sanki. Polisin sözlerini acımadan taşıyordu.

Beynime kazınan zehirli sözlerini tüm şiddetiyle taşıyordu.

Gerçeğe gözlerimi sımsıkı kapattım ve bir boşlukta sallanıyormuş gibi duran başıma hâkim olmak istercesine Kartal'ın kaskatı göğüs kafesine yaslandım.

Kartal da ağır adımlarla bankın yanına ilerleyip beni yavaşça bankın üzerine bıraktı ve destek olma gayesinde yanıma oturarak ona yaslanmamı sağladı ardından cebinden telefonunu çıkardı.

Kimi aradığını bilemesem de saniyeler içinde karşı tarafa, "Neredesin?" Diye soru yöneltti. Çok geçmeden de, "Hemen personel odasına su getir." Diyerek telefonu kapattı.

Telefonu kapatmasıyla birlikte sağır edici sessizlik, yaralı kalbimi yokladı. Kalbim yoklandıkça bedenimdeki küçük titremelerin şiddeti, sessizliğin yancısı olarak bana geri döndü fakat yaralı kalbimi sarmaya gücü yetmedi, buruk bıraktı. Babasızlığın tortusu boğazıma çöktü.

Evet, babam hiçbir zaman kahramanım olmamıştı. Aramızın iyi olduğu tek bir gün bile olmamıştı. İçindeki nefreti yüzünden annemle bana en çetin kışını yaşatmıştı ama... Yediğim onca dayak, kan kustuğum günler, ölmesini dilediğim geceler şimdi boğazımda kocaman bir düğümdü. Her şeye rağmen böyle bir ölümü hak etmiyordu.

Düşüncelerimden Kartal'ın kucağına çekilmemle sıyrıldım. Titremelerimi almak istercesine bedenine sıkıca bastırınca gözyaşlarım yanağımdan film gibi akmaya başladı. Yüzümü omzuna gömerek kendimi bıraktım. Ağhyordum ama babamın ölümüne değil, baba sevgisizliğiyle büyüdüğüm günlerin kalbimde bıraktığı yaraya

ağlıyordum. Gidişiyle bir daha kapanmayacağını idrak ettiğim kanayan yarama...

İçimde ukde kalan hayata...

Ağzımdan kopan hıçkırıklara Kartal kayıtsız kalamayıp parmak uçlarını saçlarımin arasına karıştırarak sessizce okşamaya başladı fakat tepki vermiyordu. Belki de ağlamamı, rahatlamamı bekliyordu ama o tepki vermese bile her hıçkırığımda bedeni kasılarak veriyordu.

Ağlamamdan hoşlanmamasına rağmen rahatlamam için göz yumuyordu.

Hıçkırıklarımin arasından kapı açılma sesi duydum. Kimin geldiğini anlamam uzun sürmedi ve içeriye giren Eftalya'nın sesini duydum. "N'oldu?"

Hıçkırıklarımda dursa da başımı Kartal'ın omzundan kaldıracak, Eftalya'ya cevap verecek halim yoktu. Kartalsa onu sessizlikle cevapladı. Odaya hazan gibi çöken kısa sessizliğin ardından, "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" Dedi.

Eftalya da, "Suyu buraya bırakıyorum." Dedikten sonra odadan çıktı.

Eftalya odadan çıkar çıkmaz Kartal, "Su içmek ister misin?" Diye sordu kaygılı bir ses tonuyla. "İyi gelir."

İstemiyorum anlamında başımı salladım ve Kartal'ın kucağına iyice sığındım. Konuşabileceğimi umut ederek, "Kendimi suçlu hissediyorum." Dediğimde boğazımda çözülmeye hazırlanan yeni düğüm dudaklarımin kapanmasına sebep oldu, cümlemin devamını getiremedim.

Kartal düşünceli bir sesle, "Böyle hissetmen için hiçbir sebebin yok." Dedi.

Boğazımdaki düğümü yutkunup nefesimi toparlamaya çalıştım. "Ölmesini dilemiştim. Anneme ya da bana her vuruşunda ölmesini çok dilemiştim. Ama bu şekilde değildi. Böyle olmasını hiç istememiştim." Burnumu çekip başımı gizlendiğim boyunduruktan çıkarıp Kartal'ın yüzüne baktım. Kartal'ın dişlerini sıktığını yanağındaki hareketlilikten anlamıştım. Sakin gibi görünse de patlamaya hazır bir volkanın vücut bulmuş hali gibiydi. "Polis, babamın cesedini gölün içinde bulduklarını söyledi." Diye inledim. "Kurşunlandıktan sonra göle atılmış."

Yeniden yaşla dolmaya hazırlanan gözlerimi yerdeki telefonuma çevirdim. "Başka bir şeyler de söylüyordu ama telefon elimden

düşünce hepsini duyamadım."

Kartal'ın parmakları usulca çenemi kavradı ve yüzüne bakmamı sağladı. "Senin bir suçun yok." Birden duraksadı ve aceleci bir fısıltıyla, "Ben de yapmadım. İnan ki ben hiçbir şey yapmadım." Deyince gözlerimdeki yaşlar dondu ve şaşkınlıkla Kartal'a bakakaldım. Şu an ondan şüphelendiğimi, onu da suçladığımı düşünüyordu.

Şaşkınlığımı ses tonuma yansıtmaktan çekinmeyerek, "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" Dedim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Senden asla şüphelenmedim. Senin yapabileceğin aklımın ucundan bile geçmedi. Evet, babama olan nefretini gözlerinde gördüm ama bir can alacak kadar cani olamazsın. Hele ki sırf bu sabah yaşananlar için." Söylediklerimi desteklercesine başımı salladım. "Babam iyi biri değildi, kimse onu sevmezdi. İçmekten başka bir işe yaramazdı. İçecek para bulamayınca tefecilerden para alırdı, sonra onlara para bulabilmek için sağdan soldan çarpardı. Muhtemelen bu sabah bana gelme sebebi de para alabilmek içindi. Demek ki o kadar çok sıkışmış ki benden medet ummuş. Kısacası su testisi su yolunda kırıldı."

Kartal'ın üzerindeki suçluluğu almak için o kadar hızlı konuşmuştum ki ciğerlerim bana itaatsizlik ederek soluk soluğa bıraktı. Nefesimdeki düzensizliği umursamadan elini kalbimin üzerine bastırdım. "Sana yakıştıramadığım ürkütücü ve acımasız düşünceleri seninle aynı cümlede kullanmak bile kalbime ağır geliyorken bir daha sen de senden şüphelendiğimi düşünme."

Kartal bana cevap vermek yerine dudaklarımı kavradı ve bir şiirin mısralarında kaybolmuşçasına usulca öptü. Öptükçe her darbesinde kulağıma fısıldanan aşk şiirleri gibi ruhuma ılık bir huzur üflendi. Üflendikçe varlığına duyduğum ihtiyaç arttı. Arttıkça parmaklarımı sımsıkı sardım sevdiğim adama. Bir bütünün eksik parçaları tamamlanmıştı sanki. Bir bütündüm onunla. Kalbim göğe baktı. Yavaşça çıktım aydınlığa. Tüm olumsuzlukları unuttum. Bir tek ben ve o kaldı.

Ta ki Kartal dudaklarımı bırakana dek...

Kartal dudaklarımı bırakınca bulunduğum gerçek, polisin omuzlarıma yığıldığı yük kalbime buzdan bir bıçak sapladı. Telefonumu düşürmeden hemen önce babamın cesedini otopside sonradan alabileceğimi söylemişti. Ama almak istemiyordum. Onun annemi

almayıp cenazesine gelmediği gibi ben de ona sahip çıkmak istemiyordum.

Düşüncelerimin eşliğinde başımı belli belirsiz iki yana salladığımda Kartal, "Hadi seni eve götürüyim, bu gece çalışmanı istemiyorum." Deyince anında itiraz ettim. "Hayır, buradan gitmek istemiyorum."

"Eğer korkuyorsan korkmana gerek yok. Evinin önüne koruma yığacağım, güvende olacaksın."

Kartal'dan duymayı beklediğim son kelime bile *koruma* kelimesi olamazdı. Kafa karışıklığının sesime yansımaya izin vererek, "Koruma mı?" Diye sordum.

Kartal onaylarcasına başını salladı. "Babanı kim, neden öldürdü bilmiyorum ama bir kızı olduğunu biliyor olabilir. Seni tehlikeye atamam, buranın korumalarını evinin önüne alacağım."

Gözlerim tedirginlikle büyüdü. "Olmaz Kartal, patrona ne deriz sonra?"

Kartal bu cümleden bıktığını belli edercesine sıkıntılı bir nefes aldı. "Sevgilim." Dedi yine itirazlarımı bastırmak için aynı baskın vurgusuyla. "Bu konu hakkında son kez konuşuyorum. Patron hiçbir zaman hiçbir şey demeyecek, anlaşıldı mı?"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Biliyorum çünkü." Dedi ve kalkmak için yeltendi. "Hadi şimdi seni evine götürüyim."

Bu gece Kartal'dan ayrılmak istemiyordum. Dört duvar arasında kendimle baş başa kalıp olanları düşünerek kafayı yemek istemiyordum. Kucağına daha da sığındım. "Olmaz, yanından ayrılmak istemiyorum. Daha sonra da güvenli kollarının arasında uyumak istiyorum."

"Çalışmanı istemiyorum."

Kartal'ın keskin sesini duyunca kararlı duruş sergilemem gerektiğini anladım ve bunun bilincinde duruşumu dikleştirdim. "Yanından ayrılmayacağım Kartal."

Kartal kararlı ifademi görünce pes edip, "Yine de çalışmayacaksın, bütün gece yanımda oturacaksın." Dedi.

"Olmaz Kartal." Desem de bu defa kararlı duruş sergileyen Kartal'dı. Bakışları geri adım atmayacağını söylüyordu. Onunla tartışacak halim olmadığı için başımı salladım ve kucağından inerek düşürdüğüm telefonumun yanına ilerledim. "Babamın cesedini almak

istemiyorum. Kendimi hazır hissedince amcamı arayacağım. Onlar alıp memlekete götürür."

Telefonu almak için eğildiğimde Kartal da yanıma geldi. "İstersen senin adına ben alabilirim. Birlikte götürürüz."

Burukça gülümsedim. "Bizimkiler hoş karşılamaz. Zaten ben de gitmeyeceğim. Gitmek istemiyorum. Babamı affetmek içimden gelmiyor."

Kartal anlıyorum anlamında başını sallayıp elime uzandı. "Hadi bara geçelim."

Elini sımsıkı tutup onunla birlikte bara geçtim. Bar beklediğim gibi çoktan dolmuş, uzun kuyruklar oluşmuştu.

Kartal kuyruğa doğru gitmek yerine bar tezgâhın altından çıkardığı tabureyi bana uzattı. "Buradan kalkmayacaksın, bu gece çalışmanı kesinlikle istemiyorum."

Kartal'ı sessizce onaylayıp tabureye oturdum ve onu izlemeye başladım. Müşterilerden dolayı kaşlarını çatmasa bile bedeninden yayılan enerji fazlasıyla gergin olduğunu gösteriyordu. Sıkıntıyla nefes aldım. Bugünün kâbus olmasını her şeyden çok dilerdim.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere karıştı ama ne Kartal'ın üzerindeki yoğunluk gitti ne de benim omuzlarımdaki gerçeğin yükü hafifledi. O yük, gecenin bir yarısı okyanusun ortasında tek başına kalmak gibiydi. Hem korku vardı hem de karanlık. Başımı çevirdiğim her yerde karanlık beni daha da içine çekiyor gibiydi. En kötü yanıysa o karanlıkta ciğerlerime tanıdık bir koku doluyordu ve o koku, içimdeki isteği kamçılıyordu.

İçimdeki isteğe kayıtsız kalmaya çalışsam da mıknatıs gibi sigaraya çekiliyordum. Bıraktığımı sandığım sigaraya bu gece yeniden başlamak, omuzlarımdaki yükü sigara dumanıyla hafifletmek istiyordum.

İçimdeki arzuyu daha fazla geri çeviremeyeceğimi anlayıp ayağa kalktığımda Kartal'ın gözleri beni buldu ve direkt yanıma geldi. "Bir sorun mu var?"

"Sigara içmek istiyorum, belki amcamı aramak için cesaret gelir."

Kartal önce bu duruma şaşırsa da şaşkınlığını üzerinden çabuk atıp kaşlarını yavaşça çattı. "Sigarayla mı cesaret bulacaksın?"

Mantığa değil sigaraya ihtiyacım vardı. Sorusunu duymazlıktan geldim. "İçmek istiyorum, kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum."

Kartal sıkıntıyla karışık derin bir nefes alıp, "Sigaran var mı?" Diye sordu.

"Hayır ama hemen alıp gelirim."

Kartal başıyla arkamızda kalan son müşteriye işaret edip, "Birasını vereyim, hangisini istiyorsan alıp gelirim." Dediğinde itiraz etme isteğiyle doldum fakat biliyordum ki özellikle bu gece Kartal'ı bu konularda ikna edemeyecektim.

İçtiğim sigaranın markasını söyleyip yeniden yerime oturdum. Kartal da müşteriye gönderdikten sonra gözden kayboldu.

Bulunduğum ortam kalabalık ve güvenli olmasına rağmen Kartal'ın çıkmasıyla birlikte kendimi oldukça yalnız ve güvensiz hissettim. Etrafa tedirginlik dolu bakışlar attığım sırada birden Eftalya ile göz göze geldim. Muhtemelen sahneye doğru ilerliyordu ama beni yalnız görünce adımlarını bana çevirip bar tezgâhının hemen önünde durdu. "Biraz daha iyi misin?"

Normal şartlarda yanına gidecekken oturduğum yerde sabit kaldım. Aramızda geçen son konuşmadan sonra ona karşı uzaklık hissediyordum. "Kötü bir haber aldım. Ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiyim."

"Konuşmak ister misin?"

Ben Eftalya'ya karşı ne kadar soğukluk hissetsem de onun ses tonu ve bakışları benim için gerçekten endişelendiğini gösteriyordu. Yine de bana olan o tavrını hemen sindiremezdim. Burukça tebessüm ettim. "Belki daha sonra şu an tek ihtiyacım olan sigara."

"Sigaran var mı? Yoksa getirebilirim." Mahcup bir ifadeyle dudaklarını gererek elmacık kemiklerini öne çıkardı. "En sonunda kendime yenik düşüp paket aldım da."

Başımı iki yana sallayarak, "Kartal almaya gitti." Demiştim ki Kartal elindeki sigara paketiyle yanıma geri döndü. Bakışlarındaki hoşnutsuzluğa rağmen sesini çıkarmadan paketi uzattı.

Eftalya ise bana el sallayıp sahneye ilerledi.

Kartal'ın bakışlarından etkilenmemeye çalışarak elinden paketi minnetle alıp, "Teşekkür ederim." Dedim ve bir an önce ciğerlerimin ihtiyaç duyduğu dumanı içime çekebilmek için içki paletlerinin olduğu odaya ilerledim. Kartal da hemen peşimden geldi.

Odaya girer girmez çakmağım olmadığı aklıma gelince alnıma yavaşça vurup bedenimi geri çevirdim ve o an Kartal'la neredeyse

burun buruna geldim. Elinde tutuğu çakmağı ateşleyip dümdüz bir sesle, "Ben yakarım." Deyince dikkatlice yüzüne baktım. Şu an yaptığından hoşlanmıyormuş ama mecburmuş gibi duruyordu. Hatta tereddütlü duruyordu, her an elimden paketi alıp çöpe atacakmış gibi...

Bakışlarımı Kartal'ın yüzünden ayırmadan paketi açtım ve içinden aldığım sigarayı dudaklarımla buluşturdum. Tütün kokusu çoktan burnuma dolmaya başlamış, aşınası olduğum koku içimi minik bir heyecanla sarmıştı.

Benim heyecanıma tezat Kartal'ın yüzü, sigaranın dudaklarımla buluşmasıyla birlikte kasılınca, "Bana öyle bakmaktan vazgeç." Diye uyardım.

Kartal tereddütsüzce, "Kendini zehirlemenden hoşlanmıyorum." Dedi ve boşta kalan parmaklarıyla burun çatısını sıktı. "Ve şu an kendini zehirlenmene izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum."

Kartal'ın sesindeki zayıflık yaptığımın doğrululuğunu sorgulamama sebep oldu ama yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum. En azından böylesine zor geçen bir gecede neyin doğru neyin yanlış olduğunu çözecek kadar zihnim ayık değildi. Fırtınada solmuş bir çiçek gibi hissediyordum ve fırtınaya dayanabilecek bir güç arıyordum. Sigarayı dudaklarımla arasından alıp çakmağın alevini üfledim. "Devamlı içen biri değilim. Şu an bir tane içmemin çok fazla zarar vereceğini de sanıyorum ama içmezsem cesaret bulabileceğimi zannetmiyorum. Sadece 1 tane. Sonra da amcamı arayacağım."

Kartal sessizlikle yüzümü süzdü. Bir şey demedi ama aslında sessizliği çok anlam ifade ediyordu. Çakmağı yeniden ateşleyince gözlerinin karasında dans eden kızıl aleve tereddütle baktım. İçimi çekip sigarayı tekrardan dudaklarımla arasına aldım ve beni çağıran aleve boyun eğdim.

Sigaranın ucu kızıla boyandığında ciğerlerim bu anı beklemişçesine kasıldı ve içime çektiğim dumanla için için yandı. Ağır ağır gözlerimi kapattım. Sigara, yaşanan hiçbir olayın önüne geçmese de omzumdaki yükü hafifletmese de çok kısa bir anlığına kaçış gibi geliyordu ama ciğerlerimdeki duman dışarı çıktığında kendimi kandırdığım gerçeği tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Kartal'ın da dediği gibi sigara, kendimi zehirlemekten başka hiçbir işe yaramıyordu.

Gözlerimi yeniden araladığımda Kartal'ın kaşlarının derinlemesine çatıldığını gördüm. Sigara içmeme daha fazla şahit olmasını

istemediğim için, "Sen bara geç, ben amcamla konuşup geliyorum." Dedim.

"Amcanla konuşurken yanında olmamı ister misin?"

Belli belirsiz yüzümü buruşturdum. "Yalnız kalsam daha iyi."

Kartal onaylarcasına başını salladıktan sonra, "Ters bir şey söylerse muhatap olmadan kapat telefonu. Bu gece daha fazla canını sıkkan bir şeyin olmasını istemiyorum." Dedi ve aramızdaki mesafeyi kapatıp sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. "Bu gece seni bir geceliğine de olsa her şeyden kaçıracağım ve kafanı dağıtmak için elimden geleni yapacağım."

Merakla yüzüne baktım. "Nereye gideceğiz?"

Kartal bir kez daha alnımdan öpüp, "Benim için özel bir yere." Dedi ve benden uzaklaşarak kapıya ilerledi.

Kartal'ın nereye götüreceğini merak etsem de omuzlarımdaki yükten bir an evvel kurtulabilmek için telefonu cebimden çıkarıp amcamın adının üzerine geldim. Sigaramdan bir nefes daha içime çekip dumanı telefonumun üzerine üfledim. Amcamla en son annemin cenazesinde konuşmuştum. Onca yıl sonra onunla nasıl konuşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de artık bu numarayı bile kullanmıyordu.

Sigaramdan bir nefes daha çekip adının üzerine tıkladım ve telefonu kulağıma götürerek içimdeki dumanı dışarı verdim. Maalesef telefon çalmaya başladı. Her çalınışında kalp ritmim hızlandı, telefonu kapatmak için karşı konulmaz bir arzu duydum.

Bu defa da şans benden yana gibiydi. Amcam telefonunu açmıyordu. İçimden, *son bir kez daha* diyerek çalmasını bekledim. Eğer açmazsa aramayı bırakıp mesaj atacaktım. En azından konuşma külfetinden kurtulacaktım.

Telefon bir kez daha çalmıştı ki telefonun gerisinden amcamın tok sesini duymamla beraber zihnim beni annemin öldüğü güne itince sigara anında parmaklarımın arasından ayakuçlarıma düştü. Bedenim de o günün içimde yarattığı kasvetle kamburlaştı.

Bakışlarım tutunabileceğim bir yer aradı. Bir kez daha paletlere tutunup da içki şişeleri kırmak istemediğim için dizlerimin üzerine çöktüğümde amcamın sesini yeniden duydum. "Metis ne istiyorsun?" Ses tonundaki rahatsızlık aramamdan hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu.

Ama onun sesindeki rahatsızlık umurumda bile değildi. Anneme duyduğum özlem her bir zerremi acıyla sarmışken onun rahatsızlığı bana işlemiyordu. Boğazımdaki sitemi zoraki bir şekilde yutup, "Babam öldürülmüş." Dedim ve olanları hızlıca özet geçip söylediklerimi sindirmesini bekledim.

Önce tuhaf diyebileceğim bir sesle derin bir nefes aldı akabinde gülmeye başladı. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hayır. Seni aradım çünkü cenazesini almayacağım."

"Hemen gelemem, burada işlerim var."

Amcamın da babamı pek sevdiği söylenemezdi ama kardeşine benden daha fazla sahip çıkacağı aşikârdı. "Zaten öncesinde otopsi işlemleri olacakmış ama ne kadar çabuk gelersen o kadar iyi." Yere düşen sigarama uzanıp kızılığını zeminle buluşturdum. "Benim şimdi işe dönmem gerekiyor. Babam yüzünden epey vakit kaybettim. Kapatmak zorundayım." Dediğimde amcamın itiraz seslerini duyunca, "Başın sağ olsun." Diyerek telefonumu kapattım.

Yeniden arama ihtimaline karşı da tamamen kapattım. Artık onlarla aramda hiçbir bağın kalmasını istemiyordum. Babam yüzünden anneme yaptıkları eziyetleri ne unutacak ne de affedecektim.

Dizlerimin üzerine çökerken annem için duyduğum acı, güze giden yoldu sanki. Şimdi ayağa kalktığımda ise güzden dönen yola yeniden girmiştım. İçimdeki özlem hiç bitmeyecek, acısı en yalın haliyle yüreğimin ortasında ev sahipliği yaparak beni perişan edecek olsa da acısıyla yaşamayı kabullenmişim.

Dağılan saçlarımı toplamak için tokamı saçımdan çıkarıp tepede at kuyruğu yaptıktan sonra üzerime çekidüzen verdim ardından odadan çıkıp Kartal'ın yanına ilerledim.

Çıkma saatinden birkaç saat önce bardan çıktığımızda Kartal motosikletinin yanına gitmek yerine koyu füme renginde bir Audi marka arabanın önünde durdu ve ön kapıyı açıp, "Açsın değil mi?" Diye sordu.

Sorduğu soruya odaklanmak yerine şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Bu araba kimin?"

"Eftalya'nın. Bu gece arabasını bize ödünç verdi."

Şaşkınlığım arşa çıkarken, "Bu mükemmel araba gerçekten Eftalya'nın mı?" Diye sorduğumda Kartal zoraki tebessüm etti. "Evet onun."

Kısa bir ıslık çalıp arabaya bindim. "Gerçekten iyi kazanıyor."

Kartal içini çekerek kapımı kapattı ve kendi de sürücü koltuğuna yerleşti. "Muhtemelen açsın." Deyince başımı salladım. "Evet."

"Tantuni sever misin?"

"Tavukluysa evet."

Kartal'ın dudakları hafifçe aralandı ama konuşmaktan vazgeçip başını sallamakla yetindi. Bakışları ve ifadesi fazlasıyla ciddilemişti. Nedenini anlamamıştım. Belki de zihni, Ekin'le tavuk dürüm yediğim güne gitmişti. Sorgulamak istemedim, içimden bir ses sorgularsam zararlı çıkacağımı söylüyordu. Aynı şekilde sessiz kalıp yolu izlemeye başladım.

Dakikalar sonra tantuni yiyeceğimiz yere geldiğimizde ben ayran söylerken Kartal yine içecek söylemedi. Üzerinde durmak yerine, "Beni nereye götürüyorsun?" Diye sorarak dikkatini keyifli bir noktaya çekmeye çalıştım.

Kartal ağzındaki lokmasını yutmasına rağmen boğazı tıkalı bir sesle, "Hayatımın hiçbir döneminde kolay kolay derdini anlatan bir adam olmadım. Ne yaşadığımı ya da ne hissettiğimi kimse bilmez ama bazen bu yalnızlıkla başa çıkmak zor oluyor. Böyle anlarda yıldızlara yakın olmak isterim. O zaman yalnız olmadığımı anlıyorum, iyi hissettiriyor." Dedi ve keyifsizce içini çekti. "Bu gece zor bir gece geçiriyorsun ve ben, onlanları seyretmekten başka hiçbir şey yapamıyorum. Belki yıldızlar sana da iyi gelir düşüncesiyle seni yıldızlara yakın bir yere kaçıracağım."

Kartal'ın sözleri karşısında içimin kıyıldığını hissettim. Bakışlarından ve sesinden hüznün, çaresizlik akıyordu. Elimdeki tantuniyi bırakıp Kartal'ın boşa kalan eline uzandım. "Senin bir şey yapmanı beklemiyorum ve bunun yüzünden kendini kötü hissetmeni istemiyorum." Söylediklerimden tereddüt etmesini istemediğim için olabildiğince dürüst bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Sen benim yanımdayken bütün acılarım önce küçük parçalara bölünüyor, sonra gülüşünü görüyorum parçalara ayrılan her acım, duman misali süzülerek yok oluyor." Bakışlarım, Kartal'ın gülümsemesiyle kıvrılmaya başlayan dudaklarına indi. Sesli bir şekilde iç çekip dudaklarını işaret ettim. "Ve dudaklarında takılı kalan bu gülümsemeye öyle bir dalıyorum ki en sonunda aşk sarhoşu olup çıkıyorum. Hiç ayılmak istemiyorum."

Kartal'ın gülümsemesi iyice genişledi ve elimi dudaklarına götürüp öptü. "Senden tek bir şey istiyorum. Sadece bana güven olur mu? Söz veriyorum aşk sarhoşluğundan ayılamayacağımız günler gelecek."

Kartal'ın hem sözleri hem de gülümsemesine rağmen bakışlarının gerisindeki ifadesi yine kafamı bulandırmayı başarmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaşadığın sıkıntılardan bahsediyorum. Eninde sonunda hepsi bitecek."

Gülümseyerek, "Bitecek." Dedim ve yeniden tantunimi yemeye başladım.

Tantuniler bittikten sonra gitmek için ayaklandığımızda elimdeki ayran şişesiyle tam kapıya doğru yönelmiştim ki garsonun sesiyle durmak zorunda kaldım. "Hanımefendi şişe depozitolu. Şişe bizde kalıyor."

Garsonun sözleriyle elimdeki yarım kalan ayrana baktım. "Tamam." Diyerek masaya geri bıraktım fakat ödeme yapmaktan gelen Kartal bizi duydu ve hemen müdahale etti. "Sen ayranı al. Ben şişenin parasını ödeyip geliyorum."

Kartal bir şey dememe fırsat vermeden gidince bıraktığım şişeyi geri aldım ve pipeti dudaklarımla buluşturarak kapıya ilerledim.

Kartal da adımlarını hızlandırarak bana yetişti ve birlikte dışarı çıktık. Dışarı çıkar çıkmaz elimdeki şişeyi işaret ettim. "Kalabilirdi, sorun değildi."

"Seninle ilgili hiçbir şeyin yarım kalmasını istemiyorum. Şişeyi daha sonra geri dönüşüme atarım." Diyerek başımın üzerinden öptü ardından arabanın kapısını açtı.

Yeniden yola çıktığımızda direkt bahsettiği yere gideceğimizi zannetsem de yanıldığımı anlamam uzun sürmedi ve Kartal önümüze çıkan ilk benzinliğe girdi.

Benzin almak yerine arabayı marketin önünde bırakıp, "Atıştırmalık bir şeyler alacağım, istediğin bir şey var mı ya da sen de gelmek ister misin?" Diye sorunca başımı iki yana salladım.

Kartal da bir şey demeden arabadan inip markete girdi. Kartal'ın inmesiyle birlikte telefonumu çantamdan alıp Rüya'ya mesaj atmak için geri açtım. Amcamın ya da polislerin yeniden arayıp aramadığını bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Ben babamı çoktan gömmüştüm. Bu geceyse tamamen fiziksel bitişti. Tek merak ettiğim

neden ve kimler tarafından öldürüldüğüydü. Gerçi babamı düşündükten sonra bir tefecinin öldürdüğü bariz bir şekilde belliydi fakat farklı bir neden duyma ihtimali merakımı kamçılıyordu.

Rüya'ya eve gelmeyeceğimi yazıp gönderdikten sonra yeniden telefonumu kapattım. Saniyeler içinde Kartal da elindeki poşetlerle marketten çıkıp arabanın arka koltuğuna poşetleri bıraktı.

Başımı geriye çevirip şaşkınlıkla poşetlere baktım. Poşetler ağzına kadar doluydu ve hepsini ikimizin yemesi imkânsızdı. Kartal yeniden sürücü koltuğuna oturunca poşetleri işaret ettim. "Bunları bizim için almadın değil mi? Burada bir orduya yetecek kadar yiyecek var."

Kartal başını iki yana salladı. "Bizim için değil, senin için aldım." Başımı geriye çevirip poşetlere kısa bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Çikolata, bisküvi bir de adını bilmediğim tatlılar var." Bakışları kasıklarına indi ve yüzündeki ifadesi garip bir şekilde yumuşadı. "Yakında adet olacağını söylemiştin. Bildiğim kadarıyla bu dönemlerde tatlı krizleriniz çok tutarmış." Yüz ifadesini bozmadan bakışları gözlerime tırmandı ve gözlerinin koyuluğundaki parıltı ruhumu okşadı. "Hangisini sevdiğini bilmediğim için ben de hepsinden aldım."

Kartal'ın sözleri kalbime öyle bir sıcaklıkla işlemiştir ki hissettiklerim az daha gözyaşı olup gözümünden akacaktı. Hayatım boyunca annemden ve Rüya'dan başka hiç kimse tarafından bu şekilde sevildiğimi hatırlamıyordum. Gözyaşlarıma güçlkle hâkim olup kollarımı boynuna doladım. "Ben bu zamana kadar yaşamının sadece nefes alıp vermekle olduğunu sanırdım. Şimdi anlıyorum ki yaşamak aslında seninle nefes alıp vermekmiş. İyi ki çıkmışsın karşıma."

Kartal'ın da kolları sımsıkı bedenimi sarıp beni kucağına çekti. "Seni gördüğüm günden beri dilimdeki tek dua; dünyaya gelmek için yeniden bir şansım olsun. Olsun ki seni çok daha önce bulayım, daha uzun sevme, sevdiğimi hissettirme şansım olsun. Daha fazla yüzünü güldürebileyim, saçlarını okşayabileyim. Yalnızca bana kal. Her kötü anına kalkan olayım, canın hiç yanmasın. Kimse yakamasın." Bedenimi saran parmakları yanağımın üzerine tırmandı ve nazikçe okşamaya başladı. "Böyle bir şansım olsaydı eğer yalnızca seni seçer, seni arar, sana gelirdim."

Gözyaşlarımı tutmak istesem de Kartal'ın sözleri karşısında gözyaşlarımın fermanı çoktan verilmişti. Dudaklarımın arasından

hıçkırık kopacağı sırada Kartal anlamış gibi önüne geçmek istercesine dudaklarımı kavradı ve usulca öpmeye başladı. Karşılık vermeye güç bulamasam da darbelerinin tadını çıkarmak bile hıçkırığımı bastırmaya yetmişti.

Ama keyfim kısa sürdü, Kartal kendini durdurup geri çekildi. "Güneş doğmadan önce yıldızları görmeni istiyorum. Öpmeye dalarsam senden hiç çıkamam."

Ben gülümseyince Kartal da gülümsedi ve kucağından inmemle birlikte arabayı hareket ettirdi. Bense arkadaki poşetlere uzanıp aldığı çikolataları iştahla yemeye başladım.

Kartal şehirden epeyce uzaklaştıktan sonra oldukça yüksek bir tepeye doğru arabayı sürmeye devam etti.

Dürüst olmam gerekirse ilk kez yaptığımız bu uzun yolculuktan ilk başlarda keyif alıyordum lakin etrafımızı gür aynı zamanda şehrin ışıklarından yoksun kalmış ağaçlar sarınca keyfim bulduğu ilk deliğe saklandı ve etrafımızın ürperticiliği, temmuz sıcağına rağmen ellerimi, kollarıma sarmama sebep oldu.

Neyse ki ağaçların arasından çok gitmeden Kartal arabayı, ormanlık alana gizlenmiş beyaz bir karavanın yanına farları açık bir halde bırakarak park etti.

Şaşkınlıkla karavana bakakalınca Kartal halime tebessüm edip arabadan indi ve benim tarafıma geçerek kapımı açtı. Elini uzatıp, "Gel hadi." Dedi.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp arabadan indim ve doğrudan karavana adımladım. "Yoksa burada mı yaşıyorsun?" Yaşama ihtimali çok yüksekti çünkü tam da geçen gün dediği gibi gözlerden oldukça uzak bir yerdeydi.

Kartal, "Devamlı değil, canım sıkıldıkça." Dedi ve cebinden çıkardığı anahtarla kapısını araladı. "Güneş doğmadan önce yıldızları izlemeni istiyorum, hemen geliyorum."

Kartal içeri girince başımı gökyüzüne kaldırdım. Gecenin karanlığını örümcek ağı gibi saran yıldızlar neredeyse birbirine geçmek üzereydi. Daha önce şehrin ışıklarından dolayı yıldızları bu kadar sık ve parlak hiç görmemiştim.

Saniyeler içinde Kartal elindeki uyku tulumuyla dışarı çıkıp karavanın merdivenine yöneldi. Karavanın tepesine çıktıktan sonra da uyku tulumunu serip bana döndü.

Komutunu alınca doğruca merdivene yönelerek yukarı tırmandım ve Kartal'ın uzattığı elini tutup beni yanına çekmesine izin verdim.

Serdiği uyku tulumu ikimizin de rahatça sığabileceği büyüklükteydi. Kartal'la birlikte tuluma uzanıp ona iyice sokulduktan sonra kolunu yastık niyetine kullanarak muazzam fazlalıktaki yıldızlara baktım. Sanki simsiyah okyanusu aydınlatan milyonlarca fener balığı dans ediyor gibiydi. "Kartal burası mükemmel bir yer, yıldızlar harika görünüyor."

"Ben de öyle sanırdım." Kartal kolunu başımın altından çekmeden başını hafifçe kaldırıp yüzüme yaklaştı. "Seni görene kadar... Benim karanlık gökyüzümü süsleyen asıl yıldızım senmişsin. Gecemi aydınlatan tek ışığımışsın."

Kartal dudaklarımın üzerine dudaklarını bastırıp yumuşacık öptü. Öyle hassas öyle yumuşaktı ki darbeleri gözlerimi kapatarak nazik darbelerinin tadını çıkarmaya başladım. Her darbesinde içim bir hoş oldu ve daha fazlasını istercesine onu dudaklarıma iyice bastırdım.

Bir süre sonra Kartal benden ayrılınca dudaklarımda kalan tadını emdim. Emdikçe içime huzurunu da hapsedip gülümsedim.

Kartal, "Neden gülümsüyorsun?" Diye sorunca ellerimi yanaklarının üzerine yerleştirdim. "Seninleyken bulduğum huzuru daha önce hiç tatmadım. Huzurun mutluluk getiriyor."

"Seni mutlu edebilmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun değil mi?"

Gözlerimi merakla kısıp sorunun cevabını bilmeme rağmen, "Gerçekten her şeyi yapar mısın?" Diye sordum.

Kartal tereddütsüzce, "Yaparım." Deyince muzipçe sırttım. "Kanıtla o zaman."

Kartal'ın kaşları merakla kalktı. "Nasıl?"

Gülümsemem iyice genişledi. Eftalya, Kartal için sesinin çok güzel olduğunu ve şarkı söyletmemi istemişti. Bunu yaptırabileceğim bir an varsa o da şimdiydi. Parmaklarımı yanağında işgüzar bir ifadeyle gezdirip, "En sevdiğin şarkı ne?" Diye sordum.

"Şarkı mı?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Evet şarkı."

Bu defa Kartal gözlerini kısıp, "Eftalya bir şey mi dedi?" Deyince anında savunmaya geçtim. "Şu an bana şarkı söylersen öyle çok mutlu olurum ki..."

Kulaklarımı Kartal'ın bozguna uğramış sesi tırmaladı. "Şimdi mi?"

"Şimdi." Dudaklarımı sahte bir hüznle büktüm. "Yoksa söylemez misin? Hâlbuki az önce dedin ki..."

Kartal sabır çeker gibi nefes aldı ve mırıldanırcasına, "Ben sana bunun hesabını sormaz mıyım Eftalya?" Dedi.

Gülümsememi güçlkle bastırıp, "Söylemeyi en sevdiğin şarkı hangisi?" Diye yeniden sordum. Ne de olsa Kartal'ı ikna etmeyi başarmıştım.

Kartal benden uzaklaşarak başını tekrardan geriye yatırdı. "Son zamanlarda Grup Seksendört'ün Ölürüm Hasretinle şarkısı."

Son zamanlarda demesini hiç beklemediğim için başımı ona çevirip yattığım yerden doğruldum. "Neden son zamanlarda?"

Ben doğrulunca Kartal da oturur pozisyona geldi ve parmaklarını yanağıma sürttü. Yüz ifadesi beklemediğim şekilde yine ciddiye bürünmüş hatta öfkelenmişti. Yüzüme çarpan keskin soluğunu içime çektiğimde, "Hayatıma girdiğin andan beri yanındaki iti kıskanıyorum." Deyince babamın haberi gelmeden hemen önce Ekin yüzünden tartıştığımız aklıma geldi. Tartışma sebebimizi yani Ekin'le neden partner değişikliği yaptığımızı sorma ihtimaliyle nefesimi tuttum.

Bir kez daha sormasını istemiyordum çünkü daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Umutla gözlerinin içine baktım.

Kartalsa, dişlerinin arasından, "O itin sana bakmasından, dokunmasından, yan yana olmanızdan nefret ediyorum. Yarışmaya kadar kafayı yemeden nasıl duracağım konusunda hiçbir fikrim yok." Dedi ve tartışmamızı hatırlayarak umuduma kar yağdırdı.

Yanağımdaki parmakları çeneme indi ve çenemden tutarak başımı hafifçe yukarı kaldırdı. "Neden partner değişikliği yaptın, o şerefsiz sana ne yaptı?"

Yavaşça yutkunsam bile yutkunma sesimin duyulduğuna emindim ama ne demem gerektiğinden emin değildim. Ekin'in bıçak yarasını öğrendiğini ve bunun üzerine tartıştığımızı söylesem bıçak iziyle ilgili daha önce Kartal'a yalan söylediğim için toparlayamazdım. Evlenme teklifi ettiğini söylersem de Ekin'i hastanelik edeceğini adım gibi biliyordum.

Zihnimde, düştüğüm bataklıktan beni çıkaracak yeni yalanlar aradım ama bu defa kalbimin sesi ağır basıyordu. Söyleyeceğim her

yalan, yasak elmam olacaktı ama bu defa da Kartal'ın cennetinden kovulacaktım.

Yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. "Tartıştık. Yani ben, ne kadar arkadaş kalmaya çalışsam da Ekin..." Cümlemi yarıda kesen Kartal'ın keskin çıkışı oldu. "Adını anma. O itin adını senin sesinle duymayı kaldıramıyorum. Dudaklarının arasından çıksın istemiyorum."

Kabullenircesine başımı sallayıp adını söylemek yerine, "O, arkadaş kalmayı beceremiyor. Bir gün arkadaş gibi olsa ertesi gün kantarın topuzunu kaçırıyor." Dememle Kartal'ın oturduğu yerden ayağa kalkması aynı anda oldu. "Ecdadını siktiğimin iti, sana dokundu değil mi?"

Kartal ayağa kalkınca başımı yukarı kaldırıp iri cüssesine baktım. Ünlem işaretindeki tepesindeki çubuğa bakan nokta gibi kalmıştım. Elinden tutup yeniden oturması için aşağı çektişirdim. "Hayır, sandığın gibi değil. Dokunmadı, dokunamaz da... İzin vermem. Onun her şeyi lafta. Lütfen sakın ol, yemin ediyorum dokunmadı."

"Yan yana olmanızı, yarışma için dans etmenizi bir yere kadar kaldırabilirim ama sana elini sürmesini kaldıramam. Anlıyor musun?" Kartal dişlerini öyle çok sıkıyordu ki görmesem bile resmen sesini duyuyordum. Kırılması an meselesiydi. "Öyle bir şey olursa her şeyi ama her şeyi yakıp küle çeviririm ve buna hiçbir güç mani olamaz!"

"Öyle bir şey olmayacak." Dedim ve diğer eline de uzanıp ellerini sıkıca tuttum. Başımla olduğumuz yeri işaret ederek, "Böyle bir yerde bu gecemizi onu anarak mahvetmek istemiyorum." Dedim kararlı bir ifadeyle. "O dersini aldı. Gruptan çıkmayı göze alamaz. Amerika hayali her şeyin önünde. Bir daha benimle muhatap bile olmayacaktır ve söz veriyorum olmaya kalkarsa sana söyleyeceğim ama olmayacak, merak etme. Daha fazla onu konuşmayalım. Lütfen, gerilmek istemiyorum. Yıldızların altında seninle mutlu olmak istiyorum."

Kartal pes edercesine derin bir nefes alıp yeniden karşıma oturdu. "Söz verdin, olursa..."

Direkt sözünü kestim. "Olmayacak ama söz veriyorum." Konunun değişmesi için ellerimi çenemin altında birleştirdim ve yavru kedi misali gözlerinin içine baktım. "Hadi bana şarkı söyle."

Resmen sinirleriyle oynuyordum. Böyle sinirliyken şarkı söylemenin zor olacağını bilmeme rağmen dikkatini Ekin'den başka bir yöne çekmek istiyordum.

Kartal'ın da kendiyle savaş verdiği yüz ifadesinden açıkça belliydi. Muhtemelen benden başka hiç kimse böyle bir durumdayken ona şarkı söyletmezdi. Benim bile söyleteceğim meçhuldü.

Yüzünü sertçe sıvazlayıp sesli bir nefes verdi. "Ben seninle ne yapacağım? Tüm dengemi alt üst ediyorsun."

Onu zor duruma soktuğumdan mahcupça gülümsedim. "Aslında çok bir şey yapmana gerek yok. Sadece fazla seveceksin, bolca mutlu edeceksin... Ha bir de bulduğun her fırsatı beni öperek geçireceksin... Bence çok bir şey istemiyorum."

"Bence de." Dedi Kartal ve az önceki sinirli hallerine tezat şekilde yüzüne garip bir ifade yerleşti. "Ama eksik söyledin. Bir şey daha olacak."

Böyle demesini beklemediğim için şaşkınlıkla, "Nedir o?" Diye sorunca Kartal sırtmaya başladı. "Fazla seveceğim -ki seviyorum-bolca mutlu edeceğim, bolca öpeceğim ve bir de bolca seni..."

Kartal cümlesini tamamlamak yerine anlamamı istercesine sustu lakin ben Ekin gerginliğinin üzerine ne demek istediğini anlamamıştım. "Bolca beni ne yapacaksın?"

Sorduğum soruya eş zamanlı Kartal arsızca gülünce köşeli jetonum anca düştü ve hissettiğim utançla ellerimi yüzüme kapattım. "Kartal çok arsızsın."

Kartal'ın sesli güldüğünü duydum. "Yoo değilim, ben sadece olacakları söyledim. Bulduğum her fırsatı değerlendireceğime emin olabilirsin. Yatağımdan kolay kolay çıkacağını zannetmiyorum." Dedi ve beni kucağına çekti. Ellerimi yüzümden çekmemle dudağımdan öpüp daha fazla utandırmamak için konuyu değiştirdi. "şarkı söylerken bana bakmanı istemiyorum zaten normalde şarkı söyleyen biri değilim. Seni kırmak istemediğim için kısacık mırıldanacağım."

Birden beni kucağında döndürdü ve sırtımı gövdesine bastırdı. Kollarıysa bedenimi sıkıca sarmıştı.

Anın tadını çıkarmak istercesine başımı omzuna bastırıp yavaşça kaybolan yıldızlara baktığımda Kartal da şarkıyı mırıldanmaya başladı.

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

*Gördün mü bak, bizden ötesi de varmış
Yaşananların hepsi meğer birer yalanmış*

*Kaderimde bu da mı vardı?
Sevdiğimi başkalarıyla
Göreceksam eğer kör olsun bu gözler
Görmeyeyim bir daha
Yar, ellerin nerde?
Ya beni de götür ya da gitme
Bilirsin sensiz ben hiç yaşayamam ki
Ölürüm hasretinle*

Kartal'ın sesi beklediğimden çok çok daha iyiydi. Araya girip iltifat etmek istesem de şarkıyı kısa tutacağını bildiğim için anın tadını çıkarmaya devam ettim.

Beklediğim gibi de çok geçmeden Kartal mırıldanmayı bıraktı.

Bir daha söylemesini istiyordum ama bu gece için daha fazla zorlamak istemiyordum. Başımı yasladığım yerden kaldırıp yüzümü ona çevirdim. "Sesin gerçekten çok mu güzel yoksa sana âşık olduğum için bana mı güzel geliyor?"

Kartal alnımdan öpüp yavaşça gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Ne için? İltifat ettiğimi sanıyorsan yanıyorsun."

Kartal'ın, muzipliğim karşısında daha da gülümseyeceğini düşündüm ama beklediğimin aksine gülümsemesi yüzünde soldu. "Sesim için değil..." Duraksadı ve simsiyah gözlerini şefkatli bir ifadeyle göz bebeklerime kilitledi. "Bana inandığın için."

Babamın konusu yeniden açılınca kucağında huzursuzca kıpırdandım. "Sana inandığım için değil." Elini alıp kalbimin üzerine bastırdım. "Tüm kalbimle yapmayacağını bildiğim için. Ayrıca sen, hiçbir zaman lafını esirgemedin benden. Bana yalan söylemezsin. Bir şey neyse olduğu gibi gevelemeden söylersin. Hep söyledin, söylemeye devam edeceğini de biliyorum." Sırıttım. "Benim Zeusum, tanrıçasından hiçbir şey saklamaz."

Yine gülümseyeceğini ve beni onaylayacağını ummuştum ama Kartal'ın yüzü, acı çekiyormuş gibi bir ifadeye büründü ve kalbimin üzerindeki elini iyice bastırdı. "Seni üzmemek isteyeceğim son şey bile değil. Ne yapıyorsam seni üzmemek için olduğunu buranla bil." Dedikten sonra kucağından kalkmamı salladı. "Hava aydınlandı. Biraz uyusak iyi olacak. Kokunla uyumaya her şeyden çok ihtiyacım var."

Kartal ayaklanıp elimden tuttu ve benimle birlikte karavanın merdivenlerine yöneldi.

Gözlerimi yeniden araladığımda saat öğleden sonra üçe geliyordu. İlk etapta nerede olduğumu idrak edemesem de karavanda olduğumu anlayınca sevdiğim adamı görebilmek için başımı yana çevirdim fakat Kartal yanımda yoktu.

Yattığım yerden doğrulup karavanın içine göz gezdirdim ama görünürlerde de yoktu.

Yataktan çıktığımda üzerimde elbise gibi duran Kartal'ın lacivert tişörtüne baktım. Dolabında, arada kullandığı bir yer için epey eşyası vardı ve yatağa girerken benim için oldukça kurtarıcı olmuştu.

Çıplak ayaklarımı karavanın kapısına yönlendirdim. Dışarıya kısaca göz attıktan sonra Kartal'ın biraz ileride, bir eli pantolonun cebinde telefonla konuştuğunu gördüm. Hem konuşuyor hem de ileri geri hareket ediyordu. Sinirli olduğu söylenemezdi ama sakın bir duruşu da yoktu.

Beni görünce adımlarını durdurdu ve sabit bir ifadeyle yüzüme baktı ardından bakışlarını yavaşça üzerimdeki tişörtüne indirdi.

Bakışları, tişörtünde oyalanmadan tişörtünün açık bıraktığı baldırlarıma inince bu defa orada kaldı ve kıpırdamadan öylece bacaklarıma bakmaya başladı. Telefonunu da kapatmamıştı ama dudakları da kıpırdamıyordu, muhtemelen karşı tarafı dinliyordu.

Derin bir nefes aldığını kalkan göğüs kafesinden anladığımda telefonunu kapattı ve bana doğru ağır ağır yürümeye başladı. Bakışlarıysa hâlâ bacaklarımdaydı ve dürüst olmam gerekirse avını yemeye hazırlanan yırtıcı arzusuyla bakıyordu.

Sertçe yutkunup olduğum yerde kıpırdamadan yanıma gelmesini bekledim. Attığı her adımda kalbimde, kartalın pençesine düşmüş küçük bir kuşun nafile çırpınışları belirdi. Anlamıştım ki önce canımı almadan beni küçük parçalarıma ayırmaya başlayacak sonra da can çekişimi ziyafetiyle taçlandıracaktı.

Dediğim gibi de oldu... Ziyafetine bir adım kala tek koluyla belimi sertçe sarıp beni dudaklarına doğru öyle bir çekti ki yere temas eden sadece ayak parmaklarımin ucu oldu.

Dudaklarımdaki ezici baskısı ise nefesimi kesecek kadar kuvvetliydi. "Sana açım kadın." Dudaklarımin üzerinde boğuk bir nefes aldı. "Doymak nedir bilmeyecek kadar çok açım." Kolunun altındaki belimi iyice kendine bastırdı. "Teninin her köşesi, aklımı başımdan alıyor." Dudaklarımı içine almak ister gibi ağzının içine yeniden hapsedip

sertçe geri bıraktı. "Sana olan arzum, tehlikeli bir doyumsuzlukla dolu. Bu beni hem ürpertiyor hem de sana karşı daha da delirtiyor."

Kartal beni bıraktığında az daha yere düşecektim. Resmen neye uğradığımı şaşırtmış, sersemletmişti. Koluna tutunarak, "Asıl aklımı başımdan alan sensin. Nefesimi kestir." Deyince Kartal arsız bir sırtıyla bu defa ayaklarımı tamamen yerden kesti. "Isınma turları diyelim. Nefesini henüz kesmedim tanrıçam." Adımlarının rotası yatağıydı. "Bir şeyler atıştırırım sonra buradan gidelim yoksa ben kendimi direkt içinde bulacağım ve ne sen yataktan çıkabileceksin ne de ben içinden."

Kartal'ın gözlerine baktım. Gözlerindeki parıltılar sözlerinin kararlı izini taşıyordu. Sadece başımı salladığımda Kartal beni yatağa bıraktı ve yatağın tam karşısındaki küçük mutfak tezgâhına ilerledi.

Tezgâh üzerinde iki poşet duruyordu ve o poşetler dün benzinlikten aldığımız poşetler değildi.

Sormak yerine Kartal'ı izlemeyi tercih ettim. Poşetten çıkardığı simitleri eşit parçalara bölüp iki ayrı tabağa yerleştirdi. Yine poşetten çıkardığı üçgen peynirleri ve siyah zeytinleri de tabağa yerleştirdikten sonra diğer poşetten iki tane kahve bardağı çıkardı ardından tabakları ve bardakları alıp yanıma geldi.

Şaşkınlıkla önüme bıraktığı tabağa ve bardağa baktım. "Bunlar da nereden çıktı?"

"Az önce Gürkan getirdi. Bu taraflarda işi vardı, ben de gelirken boş gelmesini istemedim. Omzunu da görmek istedi ama uyuyordun. En kısa zamanda uğramamız gerekiyor."

Uykuya öylesine düşkündüm ki yanımda top patlasa duymazdım. Muhtemelen Gürkan'ı duymama sebebim de bu yüzdendi.

Omzumun iyi olduğunu göstermek istercesine hareket ettirip, "Olur uğrarız." Dedim ve simitten yemeye başladım.

Kartal beni eve bırakınca koşar adımlarla eve çıktım. Prova başlamış, Rüya da çoktan Baraka'ya gitmişti.

Kartal'ın dudak darbelerinin karşısında kayıtsız kalmak o kadar imkânsızdı ki kahvaltıdan çok birbirimizi yediğimiz için provaya geç kalmıştım.

Rahat hareket edebileceğim kıyafetleri apar topar üzerime geçirip evden çıktım. Neyse ki Baraka eve çok yakındı ve ekibi çok bekletmeden yetişebilmişim.

Kapının önünde Nefes ve Eren'i görünce adımlarımı yavaşlattım. Eren biraz ileride telefonla konuşuyordu. Nefes'in düşmanca bakışları ise benim üzerimdeydi. Dikkatlice gelişimi izliyordu. En kötü yanıysa benim gelmemi bekliyormuş gibi duruyordu. Sırf bu yüzden kapıda olduğuna yemin bile ederdim.

Kapıya yaklaşıncı yaslandığı duvardan doğrulup adımlarını bana doğru attı. Onu es geçerek içeri girmeyi düşünsem de karşıma geçince adımlarımı durdurmak zorunda kaldım.

Yüzümü alayla süzüp ellerini şortunun arka ceplerine yerleştirdi. "Kartal'ın yanından mı geliyorsun, o yüzden mi geç kaldın?"

Bıkkınlıkla nefes alıp yanından geçmeye çalıştım. "Seni ilgilendirmez." Bir adım atmıştım ki yeniden önüme geçti.

Duruşumu dikleştirip, "Ne istiyorsun Nefes, sana hesap vereceğimi düşünüyorsan avcunu yalarsın." Deyince elini başıma uzattı.

Anında geri adımlayarak bana dokunmasını engelledim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Nefes histerik bir kahkaha attı. "Korkma benden, canını yakmayacağım. Sadece boynuzlarına bakacaktım, çıkmış mı çıkmamış mı diye?"

Nefes'in garip hareketi sinirlerimi zıplatsa da sözleri sakın kalmama hatta gülümsememe sebep oldu. "Ne boynuzu, ne saçmalıyorsun? Çocuk musun sen?"

Nefes sesli bir şekilde dilini şaklattı. "Sevgilin seni aldatıyor diyorum. Dün öğleden sonra Greendoor'daydım ve bil bakalım başka kimler vardı?" Yüz ifademi alayla süzüp benimle eğlendiğini her hareketine yansıtarak, "Senin Kartal bir kızla sarmaş dolaştı. Lobide biraz oturduktan sonra el ele mekândan çıktılar." Dedi.

Elbette Nefes'in sözlerine inanmamıştım ama Kartal'ın başka bir kızla sarmaş dolaş olma fikri istemsizce kalbimin ortasına bıçak saplanmışçasına acı bırakmıştı. Kalbimdeki acıdan kurtulmak istercesine başımı iki yana salladım. "Yalanlarına karnım tok Nefes. Git kendine eğlenecek başka bir oyuncak bul."

Ağzını yaya yaya, "Yalan söylemiyorum ki..." Dedi ve ellerini iki yana çatı "Greendoor'da çalışan sensin. Bana inanmıyorsan güvenlik kameralarına bak."

Bu defa alayla gülme sırası bendeydi. Resmen benimle oyun oynuyordu. Bana güvenlik kameralarını açtıracak Kartal başta olmak

üzere herkese rezil olmama sebep olacaktı ama ona istediğini vermeyecektim. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama sevgilime güveniyorum."

Sözlerimi tamamladıktan sonra Nefes'i orada bırakıp kapıya yürüdüm.

Nefes ise sesindeki alay eden tınısını daha da keskinleştirerek, "Hayal kırıklığına uğrayan sen olacaksın." Dedi ve yeniden histerik bir kahkaha attı. "Sevgilin sana neden Zeus lakabını aldığını söylemedi mi? Ya da başka biri ona neden Zeus dediklerini anlatmadı mı? Arkadaşın olarak ben söyleyeyim sana. Zeus, yani ölümlü ölümsüz herkese âşık olabilen tanrıların tanrısı, çapkınlığın simgesidir. Yani Olympos'un en çapkın Tanrısıdır. Senin Kartal'ına Zeus denme sebebi de budur. Açıkçası böyle bir adama hemen kapılacağını hiç düşünmemiştim." Bana inanmıyormuş gibi cık cıkladı. "Zeus'un yoldan çıkardığı kadınlar kategorisine girmen ne kadar kolay oldu öyle."

.....

Beni özlediniz mi? 😊

Özlediyseniz hemen bölümümüze geçelim.

Bölümü nasıl buldunuz?

Metis, Nefes'e inanmadı ama ya Nefes doğru söylüyorsa?

Sizce Metis, Kartal'a bunun doğru olup olmadığını sorar mı?

Oldukça sakın bir bölümdü ama son sakın bölümümüzdü. Fırtına öncesi sessizlik diyelim.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🤝

22. Bölüm "Oyunbaz"

Şarkı: Dolu Kadehi Ters Tut - Belki

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

Yorumlarınız benim için çok önemli♡

"OYUNBAZ"

Nefes sesli bir şekilde dilini şaklattı. "Sevgilin seni aldatıyor diyorum. Dün öğleden sonra Greendoor'daydım ve bil bakalım başka kimler vardı?" Yüz ifademi alayla süzüp benimle eğlendiğini her hareketine yansıtarak, "Senin Kartal bir kızla sarmaş dolaştı. Lobide biraz oturduktan sonra el ele mekândan çıktılar." Dedi.

Elbette Nefes'in sözlerine inanmamıştım ama Kartal'ın başka bir kızla sarmaş dolaş olma fikri istemsizce kalbimin ortasına bıçak saplanmışçasına acı bırakmıştı. Kalbimdeki acıdan kurtulmak istercesine başımı iki yana salladım. "Yalanlarına karnım tok Nefes. Git kendine eğlenecek başka bir oyuncak bul."

Ağzını yaya yaya, "Yalan söylemiyorum ki..." Dedi ve ellerini iki yana açtı. "Greendoor'da çalışan sensin. Bana inanmıyorsan güvenlik kameralarına bak."

Bu defa alayla gülme sırası bendeydi. Resmen benimle oyun oynuyordu. Bana güvenlik kameralarını açtıracak Kartal başta olmak üzere herkese rezil olmama sebep olacaktı ama ona istediğini vermeyecektim. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama sevgilime güveniyorum."

Sözlerimi tamamladıktan sonra Nefes'i orada bırakıp kapıya doğru yürüdüm.

Nefes ise sesindeki alay eden tınısını daha da keskinleştirerek, "Hayal kırıklığına uğrayan sen olacaksın." Dedi ve yeniden histerik bir kahkaha attı. "Sevgilin sana neden Zeus lakabını aldığını söylemedi mi? Ya da başka biri ona neden Zeus dediklerini anlatmadı mı? Arkadaşın olarak ben söyleyeyim sana. Zeus, yani ölümlü ölümsüz herkese âşık olabilen tanrıların tanrısı, çapkınlığın simgesidir. Yani Olympos'un en çapkın Tanrısıdır. Senin Kartal'ına Zeus denme sebebi

de budur. Açıkçası böyle bir adama hemen kapılacağını hiç düşünmemiştim." Bana inanmıyormuş gibi cık cıkladı. "Zeus'un yoldan çıkardığı kadınlar kategorisine girmen ne kadar kolay oldu öyle."

Bedenimi, Nefes'e geri döndürmeden önce Kartal'ın neden Zeus lakabı aldığını söylediği sözlerini anımsamaya çalıştım.

Kartal'ın sımsıkı sarılışını hissederken aynı zamanda şaşkın sesini de duydum. "Bana ilk kez Zeus diyorsun."

"Madem ben tanrıçanım, o zaman sen de benim Zeusumsun. Tanrıların kralı Zeus..." Kartal'dan ayrılıp ağzım kulaklarımda yüzüne baktım. "Aslında Zeus'a çok uyuyorsun. Mitolojide, Zeus'un simgesi kartal."

Kartal bilmiş bilmiş sırıttı. "Neden bardaki lakabımı Zeus seçtim?"

Gülümsemem yüzümde daha da büyüdüğünde parmaklarımı tişörtünün açık bıraktığı çıplak kol kasına sürttüm. "Demek mitolojiye ilgin vardı."

Kartal'ın bedeni dokunuşum karşısında irkilerek tepki verdi. "Vardı. Şimdi de tanrıçamı buldum."

Kartal'ın sözlerini anımsadıkça Nefes'in yalan söylediğinden iyice emin oldum ama canımı sıkmak için oynadığı oyunlarından çok fazla sıkılmıştım ve buna biraz daha dur demezsem önünü alamayacaktım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve içimde Nefes'e biriktirdiğim öfkemi somut bir halde avcumun içinde hissettim.

Yeniden gözlerimi araladığımda Nefes'e olan sabrımın son demlerindeydim ama ona döndüğümde yüzündeki alaycı bir o kadar da kibirli yüz ifadesini görünce sabrımın kara bulutları birbirine çarptı ve yıldırım misali üzerine akmama sebep oldu.

O yüz ifadesinden nefret ediyordum!

Nefes daha ne olduğunu anlayamadan sertçe çenesini kavrayıp, "Senin dilin çok uzadı ama ben o dilini kesmesini bilirim!" Diyerek sıkmaya başladım.

Öyle çok sıkıyordum ki Nefes'in dudakları bükülerek öne doğru çıktı ve bükülmenin etkisinden dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Çek elini!" Dediğinde Eren'in, "Metis dur!" Diye bağırıldığını duydum. Yaklaşan ayak seslerinden de koşarak geldiğini anlamıştım.

Ama hiç kimse umurumda değildi...

Tek umurumda olan o kibirli sırıtişını yok etmekte.

Nefes'in çenesini bırakmadan yüzümü, yüzüne doğru yaklaştıırıp zehirli bir yılan gibi tısladım. "Çekmezsem n'aparsın? Senden

korktuğumu mu sanıyorsun?" Çenesini biraz daha sıkıp parmaklarımın izini tenine kazıdım. "Korktuğumu sandığın için mi bu kadar sesin çıkıyor senin? İstesem kökten sesini keserim farkında değil misin?"

Nefes'in elleri yüzüme yaklaşıncı onu sertçe geriye ittim. İtmenin etkisiyle tökezleyip geriye düştüğünde Eren bağırarak, "Siz n'aptığınızı sanıyorsunuz?" Dedi ve Nefes'i yerden kaldırmak için ona doğru eğildi.

Eren'in bağrıışlarına Baraka'nın kapısı açıldı ve diğerleri de içeriden dışarı çıktılar. Arkamda kaldıkları için yüzlerini göremiyordum ama şaşkın olduklarını anlayabiliyordum. Çıkan seslerden dolayı bir kavga görmeyi bekledikleri doğrudu ama kavga edenin benimle Nefes olduğunu görmek beklemedikleri bir durumdu ya da aslında herkesin beklediği bir durumdu.

Nefes'in de kısa bir anlığına bakışları arkamdaki gruba kaydı. Muhtemelen onların bakışlarından dolayı utanmış, kendini küçük düşürülmüş hissediyordu. Dişlerinin arasından hırsıyla, "Boynuzlandığın için mi bu kadar öfkелisin yoksa Kartal'ın ucuz kadınlarından biri olmak mı canını yaktı?" Dedi ve Eren'in ellerinden ters bir hareketle kurtulup ok gibi fırlayarak üzerime atladı.

Bakışlarından dolayı böyle bir hamle beklediğim için hızlıca yana kaydım. Ben yana kayınca Nefes'i yüz üstü yere düşmekten kurtaran birbirine çarpan omuzlarımız oldu. Bu Nefes için iyi olsa da çarptığı omzum, bıçaklanan omzum olduğu için canım fazlasıyla yandı ama bunu belli edecek değildim.

Nefes bana yeniden saldırmadan önce çarpışmanın etkisiyle tökezlemesini fırsat bilip arkasından saçlarını yakaladığım gibi sertçe kendime doğru çektim. "Ben sana o laflarını yedirtmez miyim?"

Nefes'in saçına o kadar sert asıldım ki Nefes keskin bir çığlık attı ve saçını parmaklarımın arasından kurtarmaya çalıştı ama çabası nafile bir çabadan ibaretti. Arkasında olduğum için ne bana zarar verebiliyordu ne de saçlarını kurtarabiliyordu.

Boşta kalan elimi sıkıp yumruk yaptığımda imdadına yetişen Eren oldu ve Nefes'in saçlarını bırakmam için bileğimi sıkıca kavradı. "Metis dur artık!"

Eren'in sesiyle kendimi kontrolsüz bir rüyadan çıkmış gibi hissettim. Sanki her şey hayalden ibaretti. Nefes'ten, imalarından, akrep gibi sürekli sokmasından nefret ediyordum ve her seferinde yüzünü

dağıtmak için karşı konulmaz bir arzu duyuyordum ama eyleme geçirme niyetinde değildim. Eğer Eren araya girmese yumruklarımı ardı ardına yüzüne geçirecektim.

Bakışlarım hızlıca bizi izleyen gruba kaydı. Herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu, bir kişi hariç... Rüya yüzündeki geniş gülümsemesiyle ve gözlerindeki gurur ifadesiyle beni izliyordu.

Alelacele parmaklarımı gevşettim ve Nefes'in saçlarını kurtarmasına izin verdim. Nefes kurtulur kurtulmaz hırsla bana döndü ve yeniden üzerime saldırdı. Onu durduransa önüme geçen Ekin oldu. "Kızlar durun artık, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Öldüreceğim bu sürtüğü? Bana saldırdı."

Sürekli tahrik eden kendi değilmiş gibi bir de kendini haklı göstermeye çalışıyordu. Yüksek çıkan sesimle, "Yiyorsa gelip öldürsene!" Dedim ve bu defa içimdeki arzuyu eyleme geçirme niyetiyle Ekin'i aşmaya çalışarak öne çıkmaya çabaladım fakat Ekin izin vermedi.

Eren de Nefes'i sımsıkı tutup, "Buradan hemen gidiyoruz!" Diyerek onu çekiştirmeye başladı.

"Onu yolmadan hiçbir yere gitmiyorum!"

Eren, ondan beklemediğim kadar sert bir sesle, "Nefes yeter!" Diye bağrınca Nefes kolları arasında çırpınmayı bıraktı. Eren'in sert çıkışıyla şaşırılmışa benziyordu. Büyük bir ihtimalle Eren'in onu durdurmasını değil benim üzerime yürümesini bekliyordu.

Başını şaşkınlıkla Eren'e çevirdiğinde Eren ciddiyetini bozmadan, "Prova iptal, buradan hemen gidiyoruz." Dedi.

Eren'in, *prova iptal* demesi kulaklarımdan ağzıma aktı ve ağzımın içinde safra tadı gibi bir tat bıraktı. Dans benim için her şeyin önündeydi. O yarışma benim kurtuluşum, özgürlüğüm demekti ve birileri, özgürlüğümü elimden almak için emeklerimi her fırsatta düşünmeden yok saymaya çalışıyordu.

Aylardır çaresizlikten dolayı göz yumduğum gibi yine göz yummam bekleniyordu.

Ama dört ay önce bıçaklanan, tüm hayallerini yarışmaya bağladığı için sesini çıkaramayan Metis değildim artık. Hâlâ tüm umudum yarışmaya bağlıydı. Hâlâ o mafyalardan, öldürülmekten korkuyordum fakat eskisi kadar sağlıklı düşünmüyordum.

Nefes'e ve saçmalıklarına boyun eğdiğim yeterdi. Nefes'in yerine dans edecek Nur vardı ve eğer Eren, Nefes yok diye gidecekse bu kendi kararı olacaktı. Nefes ya da bir başkası uğruna sınırlarımın taciz edilmesine daha fazla müsamaha gösteremezdin. Gerekirse kapı kapı dolaşacak, erkek dansçı bulacak ama yine de bir daha asla kimseye boyun eğmeyecektim.

Ekin'in ellerinden kurtulup bir adım öne çıktım. Ekin hariç tüm grubu karşıma alarak, "Prova iptal edilmedi." Diye duyurdum kararlı sesimle. "Bundan sonra sağlık dışında şartlar ne olursa olsun provalar iptal edilmeyecek. Kimsenin bahanesi kabul edilmeyecek. Herkes tam vaktinde Baraka'da olacak."

Kendimden emin ve bir o kadar da hırs bürümüş bakışlarım Nefes'i buldu. "Sen hariç. Ekipten kovuldun! Bundan sonra Baraka'ya adımını dahi atamazsın!"

Nefes'in gözleri bunu duymayı beklemediğini belli edercesine kocaman açıldı. "Bunu yapamazsın. Bize ihtiyacın var, ben çıkarsam Eren de çıkar ve 4 çiftle o yarışmaya katılamazsın."

Tek ve etkili kozu karşısında serinkanlılıkla gülümsedim. Duygusuz bir sesle, "Öyle mi? Bu ekibi ben kurdum, lideri benim ve ne istersem onu yaparım." Diyerek Eren'e döndüm.

Eren'e karşı duygusuz olmak istemiyordum ama kararlılığımı göstermek için buna mecbur olduğumu biliyordum. Ayrıca Eren'in tehditlerinden dolayı Nefes'e katlanmak zorunda kalmıştım. Biraz da olsa duygusuzluğumu hak ediyordu. "Yarıncan itibaren Nefes'in yerine yeniden Nur başlayacak. Senle ya da sensiz... Eğer Amerika hayallerinden vazgeçiyorsan da kendin bilirsin. Yerine başkasını bulurum."

Keskin sözlerim havaya karıştığında ortamda bir anda buz gibi hava esti. Hiç kimse böyle cümle kurmamı beklemiyordu. Buna Rüya da dâhildi. Ama buna mecburdum. İnsanlar, yüz gösterdikçe astarını istemekten çekinmiyorlardı. İyi niyetimin suiistimal edilmesinden bıkmış ve de yorulmuştum.

Ne Eren ne Nefes ne de diğerleri... Kimseden ses çıkmıyordu. Herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu hatta ortam öylesine gerilmişti ki elle tutulacak kıvama gelmişti. Dik duruşumu bozmadan genzimi temizledim ve daha sert bir sesle, "Bundan sonra hiç kimseye müsamaha göstermeyeceğim. Bu yarışma sadece benim için değil,

hepimiz için önemli." Dedim ve Erva ile Lodos'a baktım. Partner değişikliğini bildirmeye niyetlenmek biraz olsun bakışlarımdaki sertliği kesmişti. "Bugünden itibaren Lodos, sen benim partnerim olacaksın. Erva sen de Ekin'in."

Erva yarı şaşkınlık yarı bozulmuşlukla, "Ama neden?" Diye itiraz edince anında itirazının önüne geçtim. "Ben öyle uygun gördüm."

Erva onaylar gibi başını öne eğince derin bir nefes alıp bakışlarımı tek tek yüzlerinde gezdirdim. "Yarışmayı o kadar boşladık ki rakiplerimiz çoktan önümüze geçmişlerdir bile. Bu yarışma benim için her şeyin ötesinde ve ben bu yarışmayı kazanmak istiyorum." Kimseden ses çıkmayınca ellerimi yavaşça birbirine çarptım. "Provamız başlıyor. Benimle olanlar Baraka'ya. İtirazı olan varsa da kapı dışında kalsın."

Kimsenin yüzüne bakmadan kararlı ve dik duruşumla Baraka'ya doğru adımlamaya başladım. Hâlâ kimseden çıt çıkmıyordu. Yarışmanın onlar için de önemli olduğunu, beni bırakmayacaklarını biliyordum. Ayrılanlar yalnızca Eren ile Nefes olacaktı.

Belki bir de Erva... Erva, Ekin'le dans etmeyi istemezse ekibi bırakacaktı.

Ekibin yanından geçerken Rüya anında peşime takılarak benimle birlikte içeri girdi. Ona bakmayı istesem de o an için cesaret bulamadım. Bakışlarında, yaptığıma dair en ufak bir tereddüt görürsem cesaretimin kırılacağını bildiğim için bakamadım ve adımlarımın hızını kesmeden banka doğru ilerleyip bedenimi benimle birlikte olanları görebilmek için kapıya çevirdim.

Rüya'nın arkasından Yamaç da içeri girmişti. Gökhan ile Cemre de kapıdan girmek üzereydiler. Onlar içeri girince Lodos'un da girdiğini gördüm ve dudaklarımda kontrol edemediğim belli belirsiz bir tebessüm oluştu.

Şimdi dışarı da kalanlar Ekin, Erva, Eren ve Nefes'ti. Ekin'in gireceğini biliyordum. Beklediğim gibi de Lodos'un hemen arkasından Ekin içeri girdi ancak kapıyı kapatmadı. Bu da demek oluyordu ki arkasından gelecek vardı.

Yanılmadım da... Erva içeri girip Baraka'nın kapısını kapattı.

Artık Baraka'da 8 kişiydik. Yarından itibaren Nur'u da getirecektim. Eren ise muammaydı ve büyük ihtimalle Nefes uğruna Amerika hayallerine veda edecekti.

Yaklaşık iki saat sonra Kartal beni almaya geldiğinde Nefes'le yaşadığım tartışmanın etkileri üzerimden gitmemişti. Kartal'ın beni aldattığına bir an bile inanmamıştım ama o anki yaşadığım gerginlik üzerime yorgunluk çökmesine sebep olmuştu.

Kartal yorgun yüzümü görünce kaşlarını çatıp, "Bir şey olmuş." Dedi.

Cevap vermek yerine direkt kollarına atladım ve sıkıca sarıldım. Aradığım huzur, güven kollarındaydı. Yalnızlığımı unutturacak, yorgunluğumu alacak olan yalnızca onun kollarıydı.

Kartal sarılışıma anında karşılık verip, "Kim canını sıktı yoksa o it mi?" Deyince kollarından çıktım. "Hayır o değil, Nefes canımı sıktı ama şimdi ayaküstü konuşmak istemiyorum. Barda konuşuruz olur mu?"

Kartal yüzümü dikkatlice süzdü. Sakinliğini korumaya çalışsa da bakışlarının gerisinde çoktan gerildiğini görebiliyordum. Ağzımdan çıkan her kelimeyi öfkesinde sentezleyecek, duruma göre harekete geçecekti. Bara gitmek için sabırsızlandığımı görünce sessizce onaylayıp kaskı bana uzatarak motosikletine bindi.

Kaskı elinden alıp motosikletine bindim. Kartal da saniyeler içinde motosikletini çalıştırdı ve neredeyse tutunmaya fırsat bulamayacağım bir sürede motosikletini hareket ettirdi.

Anlaşılan benim sabırsızlığım ona geçmişti.

Tenimi esir alan rüzgâra, bedenine sımsıkı sarılarak karşılık verdim. Dokunuşumla ise Kartal'ın bedeni garip bir şekilde irkilerek tepki verdi. Hâlbuki bedeni, motosikletteyken dokunuşlarıma alışmış, irkilerek tepki vermeyi bırakalı çok olmuştu.

Altında bir sebep aramak yerine daha da sıkı sarıldım sevdiğim adama.

Dakikalar sonra bara geldiğimizde Kartal yanımda yürümek yerine arkamda kalıp, "Sen geç, hemen geliyorum." Diyerek telefonuna sarıldı.

Onaylarcasına başımı sallayıp içeriye girdim. Birkaç adım atmıştım ki Ferman'ın karşıdan geldiğini gördüm. Beni görünce samimi bir gülümsemeyle, "Hoş geldin." Dedi.

Aynı şekilde tebessüm ettim. "Hoş buldum."

"Yalnız mı geldin?"

Başparmağımı omzumun üzerinden arkamda kalan kapıya doğrulttum. "Hayır, Kartal'la birlikte geldim. O kapıda telefonla konuşuyor." Deyince Ferman'ın yüzündeki tebessüm hızlıca silindi. Soluk tenine eş bir panikle, "Anladım. Benim şimdi sahneyi hazırlamam gerekiyor. Sonra görüşürüz." Diyerek yanımdan kaçarcasına uzaklaştı.

Verdiği tepkiye şaşırsam mı üzülssem mi gülsem mi bilemedim ama Kartal'ın gazabından fazlasıyla çekindiğini anlayabilmişim. Sessizce içimi çekip personel odasına doğru ilerledim.

Çantamı tam bankın üzerine bırakmışım ki Kartal içeri girdi ve doğruca yanıma gelip belimden tuttuğu gibi beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma yasladı. "Çok özledim."

Avuç içlerimi yanaklarına yasladım. "Sadece birkaç saattir görüşmüyoruz."

Kartal sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "O kadar kısa mı? Bana günlerdir görüşmüyormuşuz, haftalardır dudaklarına hasret kalmışım gibi gelmişti."

Yorgun bir gülümsemeyle karşılık verince Kartal benden ayrıldı ve elimden tutarak banka ilerledi. "Anlat hadi, neler oldu?"

Kısa bir anlığına durup konuya nereden başlamam gerektiğini düşündüm. Nefes'in sözlerine elbette inanmamışım ve şu an Kartal'a bunu söyleyip kendini, bana açıklama yapmak zorunda bıraktırmak istemiyordum.

Kartal'ın bana olan aşkını gözlerinde görmüştüm ve kendi gözlerimle beni aldattığını görmeden onun hakkında duyduğum hiçbir teoriye inanmayacaktım. Ayrıca Kartal'ın, onun yüzünden Nefes'le kavga ettiğimi öğrendiğinde üzüleceğini bildiğim için gereksiz iftirayı öğrenmesini gerekli bulmuyordum.

Güçlü bir solukla ciğerlerimi doldurup, "Daha önce Nefes'ten sana bahsetmişim. Bir türlü anlaşıyoruz. Birbirimize bakarken bile sürekli meydan okuma halindeyiz. Ayrıca Nefes, yarışmayı kazanmayı ne kadar çok istediğimi ve ekipten herhangi biri çıkarsa yarışmaya katılmamız riske girebileceğini bildiği için üzerime oynamaktan çekinmiyordu." Dedim ve alnıma ağrı girmiş gibi parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. "Ama ben artık ona katlanamıyorum, katlanmak istemiyorum. Bugün onu ekipten kovdum." Son cümlemin gerçekliği karşısında dudaklarımı ağlamaklı bir ifadeyle büktüm.

"Ama Nefes'in gitmesi demek Eren'in gitmesi demek ve Eren de gidecek. Nefes'in yerine biri var ama Eren yerine yok. Kartal ben şimdi ne yapacağım?"

Kartal bir an ne diyeceğini bilemeyerek boş boş yüzüme baktı. Anlattıklarım belki kulağa çok ciddi bir sorun gibi gelmiyordu ama benim için önemliydi. Derdimi anlatıp içimi boşaltmaya ihtiyacım vardı.

Sonunda Kartal'ın dudaklarına hafif bir gülümseme ev sahipliği yaptı ve başını yana eğip bükülen dudaklarımın üzerinden öptü. "Sen dansçısın, eminim dansçı bir sürü arkadaşın vardır. Yarışmaya katılmak isteyen olmaz mı aralarında?"

Sesli bir şekilde iç çekip, "Off bilmiyorum." Diye inledim. "Kadın dansçı bulmak kolay ama erkek dansçı bulmak zor. Var olanların da pek iyi dans ettiği söylenemez. Tek umudum Nur. Nur'la konuştum, bir iki arkadaşı var ama onların danslarını görmeden ekibe alamam. Ayrıca uyum yakalaması çok zor." Birden gırtlığım sitemle sızladı. Off Eren off! Sen neden gidersin ki..."

Aslında sorunun cevabı açıkça belliydi. Tabii ki de tercihi sevgilisinden yana olacaktı.

Zihnimin gerisinden aniden bana el sallayan düşünceyle aydınlandığımı hissettim ve bakışlarımı Kartal'ın düşünceli yüzüne çevirip umutla gözlerinin içine baktım. "Senin dansla aran nasıl? Dans edebilir misin?"

Kartal öyle çok afalladı ki yüz ifadesi karşısında bütün derdimi unutup kahkaha atma isteğiyle dolup taşım.

Bunu duymayı beklemediği açıkça belliydi. Şaşkınlığını üzerinden hızlıca atıp, "Kıçımı sallarken kendimi düşünemiyorum." Diyerek aramızdaki mesafeyi sanki onu zorla dans ettirecekmişim gibi biraz açtı.

Verdiği cevaba, yüzümü hoşnutsuzca buruşturarak karşılık verdim. "Sanata olan bakış açın gözlerimi yaşarttı."

"Sanata ve sanatçıya saygım var ama ben sanatçı olamam." Dedi ve pis pis sırıttı. "Ama sanatçıyı büyük bir zevkle izlerim." Aramıza açtığı mesafeyi yeniden kapatarak beklemediğim bir hamleyle beni kucağına çekti. "Hele ki kucağımda kucak dansı yaparsa çok zevke gelirim."

Kalçamın altında hissetmeye başladığım sertlik yüzünden gözlerim kocaman açıldı. Yine de gülümsemeden edemedim ve şaşkınlığıma karışan gülümsememle başımı iki yana salladım. "Sen arsızlığın vücut bulmuş halisin."

Kartal, "Hmmm." Dedi ve parmaklarını başımın arkasından geçirip yüzüme yaklaştı. "Sadece sana karşı olan bu arsızlığımdan çok memnunum ve seni de memnun edeceğimden şüphen olmasın."

Memnun kelimesine yaptığı vurguyu görmezden gelip dudaklarımı kavramaya çalışan dudaklarına odaklandım ve temasıyla alt dudağını yavaşça ısırip ondan ayrılarak kucağından kalktım. "Yeniden Eftalya'ya basılmak istemiyorum."

Bu defa yüzünü hoşnutsuzça buruşturan Kartal oldu. "Ben seni öpmeden duramam. Bu bana, soluk alma demekle aynı şey."

Yüz ifadesi karşısında içim kıyılınca üzerine uzanıp dudağına uzun bir öpücük kondurdum. "Bu gece bende telafi ederiz. Zaten hemen uyumama izin vermiyorsun."

Ben gülümsesem de Kartal gülümsemedi, yüzünü ciddi bir ifadeye büründürerek karşıma dikildi. Huzursuz bakışları, hoşlanmayacağım şeyleri söyleyeceğini açıkça haykırıyordu. "Bu gece sende kalmayacağım çünkü şehir dışına çıkmam gerekiyor. Birtakım işlerim var. Ayrıca yarın gece de çalışmayacağım. Ben çalışmayacağım için sen de izinlisin."

Üzerimden garip bir ürperti geçti. "Ne işin var?"

Kartal'ın bakışları personel odasının içinde gezindi ve ellerini pantolonun ceplerine yerleştirerek bakışlarını kapıya tutundurdu. "Buranın sevkiyat işleri, genelde başında ben olurum."

"Ne sevkiyatı bu?"

Kartal dümdüz bir sesle, "Alkol." Dedi ve yeniden bakışlarını bana çevirdi. İfadesizliğini korumaya çalışıyor gibi bir hali vardı. "Hadi üzerini değiştir, bara geçelim."

Kartal'ın konuşurken hem benimle göz teması kurmasından kaçınması hem de son dakika işinin çıktığını söylemesi içime sinir dalgasının yayılmasına sebep oldu. Tek kaşımı havalandırıp kollarımı göğsümde bağladım. "Planlı bir iş miydi yoksa son dakika mı çıktı?" İçkilerin istiflendiği mahzen göz önüne alındığında yeni bir sevkiyata ihtiyaç yok gibiydi. "Mahzen alkolle dolu."

Kartal'ın gözlerinde duyduklarından hoşlandığını belli eden ifade geçse de hoşnutluğunu diline yansıtmadı. "Burası tek yer değil. Türkiye'nin dört bir yerinde şubesi var. Sadece ana kaynağı burası. Biz merkezdeyiz. Genelde planlı olur ama arada bazı aksaklıklardan dolayı gecikmeler ya da öne alınmalar yaşanır. Tıpkı bu gece olduğu gibi. Benim de az önce haberim oldu."

Kartal'ın, kulağa mantıklı gelen sözlerini duyunca bir an için kendimden nefret ettim. Her ne kadar Nefes'in dediklerine inanmasam da içimde bir yere şüphe tohumu ektiğini şimdi anlamıştım.

Sıkıntıyla nefes alıp kollarımı çözerek omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm. "Senden bir gün boyunca ayrı kalmak fikrinden hoşlanmadım." Deyince Kartal'ın kolları bedenimi sardı. "İnan ki bu fikirden nefret ettim ama gitmek zorundayım. Telafi edeceğim." Başımın üzerinden öptü. "Ayrıca çevrem oldukça geniştir. Birkaç kişiye haber salacağım ve ekibin için dansçı bulmaya çalışacağım ama çok heveslendirmek istemiyorum. Sadece elimden geleni yapacağımı bil."

Kartal'ın bu gece ve yarın gece yanımda olmayacağına öyle çok sıkılmıştım ki son söylediklerini sindirmem birkaç saniyemi aldı. Sonra birden kollarından çıkıp, "Gerçekten mi?" Diye sordum.

"Senin için her şeyi yaparım. Gerekirse kıcımlı bile sallayım."

"Kartal." Yüzümü buruşturarak gülmeye başlayınca Kartal gülüşümden öptü. "Yeter ki hep böyle gül."

"Daha önce hiç dans etmedin mi?"

"Hayır ve benimle dans edersen o yarışmadan kesin elenirsin. O yüzden birini bulmaya çalışacağım."

Minnetle yüzüne baktım. "Belki gerek kalmaz, Nur halleder."

Kartal başını sallayıp, "Hadi üzerini değiştir, seni barda bekliyorum." Dedi ve dudaklarımın üzerine tüy gibi bir öpücük kondurup odadan dışarı çıktı.

Bara geçtiğimde Kartal'ın çoktan önünde oluşan kuyruğa servise başladığını gördüm. Yanına geçmemle birlikte bana göz kırparken önündeki kuyruğun bir kısmı benim önüme geçti ve saatlerce sürecektir olan yoğunluğum böylelikle başlamış oldu.

Hâlâ barmaidlikte iyi olduğum söylenemezdi. Kokteyller istediğim gibi olmuyordu ya da müşteri beğenmiyordu. Neyse ki yanımda Kartal vardı ve her hatamı bir şekilde telafi ediyor, önümdeki yoğunluğumu

alabilmek için olduğundan daha hızlı önündeki müşterileri bitirmeye çalışıyordu.

Onun yükünü almam için beni işe almıştı ama girdiğim günden beri daha fazla çalıştığı ve yorulduğu aşikârdı.

Saatler sonra önümde tek kalan müşteriye dikkatlice baktığımda bu defa adamı hemen tanıdım. Bu adamı üçüncü görüşümdü. Daha önce çarpıştığım kız yüzünden düşmekten kurtaran ve Kartal'la gittiğimiz restoranda karşılaştığım adamdı.

Aşağı yukarı 45 50 yaşlarında, ak düşmeye başlamış sakalları yorgun yüzünü çerçevesliyordu.

Nefes'i tekinsiz bir adamla gördüğüm gün karşıma çıkınca Nefes'in bu adamı tutmuş olabileceğini düşünmüştüm ve tam da bugün Nefes'i ekipten kovmuşken yeniden karşıma çıkması tesadüf müydü?

Tenimden buz gibi ürperti geçerken konuşmak yerine kaşlarımı çatarak adama baktım. Adam ise tehlikeden uzak bir gülümsemeyle, "Bir bira alabilir miyim?" Diye ricada bulundu.

Adama doğru temkinli bir bakış atıp başımı salladım ve ona arkamı dönerek birasını almaya gittim. Yeniden adama döndüğümde aynı gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

Birasını verince teşekkür ederek ayrılmak yerine yan tarafındaki bar taburesine oturdu ve bir kolunu bar tezgâhına yaslayarak pistte dans edenleri izlemeye başladı.

Adamın varlığından rahatsız olsam da yeni bir müşteri gelince ona odaklandım. Müşterinin siparişini alıp tam arkamı dönmüştüm ki adamın sesini duydum. "Burada çalışmaya yeni başladınız sanırım, sizi daha önce hiç görmemiştim."

Başımı yavaşça ona çevirdim. Yüz ifadesi oldukça ilgili görünüyordu. "Evet." Dedim ve müşterinin içkisini hazırlamaya başladım.

Lakin adamın soruları bitecek gibi durmuyordu. "Yaşın tutuyor mu, küçük görünüyorsun?"

Adama doğru ters bir bakış attım. "21 yaşıdayım, yeterli mi?"

Müşterinin içkisini verdiğimde adamın güldüğünü duydum. "Kızma hemen, sadece seninle muhabbet etmeye çalışıyorum."

Bu adamın son sözleri oldu. Kartal öfkeli bir tufan misali, yanı başımda gürleyerek esti ve adamın yakalarından tuttuğu gibi bar tezgâhının üzerinden kendi yüzüne doğru çekti.

Kartal'ın gücüne mi, sert tepkisine mi şaşırsam bilemeden Kartal dişlerinin arasından, "Benim seninle kendi şartlarımda muhabbet etmemi istemiyorsan bas git buradan!" Deyince az ilerideki sahneden Eftalya'nın tedirginlikle bize baktığını gördüm. Sadece o da değil, birçok müşterinin bakışları bize dönmüştü.

Kalbimden aşağı korku dolu bir his yayıldı ve tüm bedenimi saran minik titremelerle, "Kartal lütfen." Dediğimde adam da, "Sakin ol delikanlı art niyetim yoktu." Dedi.

Kartal burnundan soluyup sıktığı dişlerini birbirinden ayırmadan tiksinti dolu bir sesle meydan okudu. "Sınırımdan uzak dur!"

Adamın yakalarını bırakınca adam üzerini düzeltip devrilen birasına baktı ve başka bir şey demeden bizden uzaklaşmaya başladı.

Adamın uzaklaşmasıyla birlikte rahat bir nefes verdiğimde Kartal bana döndü. Koyu gözleri tüketici bir öfkeye bürünmüştü. "Biri sana seni tanımaya yönelik sorular sorduğunda onlara kişisel cevaplar verme."

Derin bakışları beni delip geçerken devrilen bardakla yanımdan ayrılınca şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Adamın amacının bu olduğunu anlamamıştım bile. Sorularının, beni tanımaya yönelik bir köprü olabileceği zihnimin hiçbir köşesinde yer edinmemişti. Öyleyse kimdi bu adam? İçime, adamın karşıma bilinçli bir şekilde çıktığına dair tedirgin edici bir şüphe oturdu. "Bu adamı daha önce de görmüştüm."

Kartal bir hışım karşıma dikildi ve bıçak keskinliğinde bir sesle, "Nerede ve ne zaman?" Diye sordu.

Kartal'ın düz ifadesi, duygularını gizleyen bir maske görevi görse de bakışlarının gerisindeki tedirginliği beni çoktan etkisi altına almayı başarmıştı. Panikle, "Ekin'in beni öptüğü geceyi hatırlıyo..." Dedim ama düz ifadesinin, alev almış gibi kasıldığını görünce ne söylediğimi idrak ettim ve lafı nasıl yutacağımı bilemedim.

Kartal sakın kalmak istercesine gözlerini kapattı ve açmadan birkaç saniye öylece bekledi. Muhtemelen patlamamak için kendine telkinler veriyordu ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. Yumruk yaptığı ellerinin boğumları çoktan beyaza dönmüştü.

Gözlerini yeniden açtığında zemheriler kadar soğuk bir parıltıda, "Sabrımı test etmeye mi çalışıyorsun? Eğer amacın buysa bil ki o gece, o itin yarattığı cehennemde hem öldüm hem de onu öldürmeyi her

şeyden çok istedim." Dediğinde sesi kana susamış zebani gibiydi. Kanında yuva edinen nefret alevi, hiç sönmeyecekti. Yüzüme vuran keskin solukları içindeki yangını haykırırken, "Sana tavsiyem; o iti bu gece öldürmemi istemiyorsan bana o geceyi hatırlatıp neden verme." Dedi ve yüzüme aramızda boşluk bırakmayacak kadar yaklaştı. "Daha fazla canımı yakma!"

Cümlelerin sonuna doğru Kartal'ın çatallı çıkan sesiyle içime öyle bir ağırlık oturdu ki altında ezilip adeta parçalarım ayrıldım. Fısıltıya yakın bir sesle, "Özür dilerim amacım canını yakmak değildi, ben sadece bir an panikle düşünmeden konuştum." Deyince Kartal benden uzaklaştı ve hızlıca konuyu değiştirdi. "O adam o gece sana bir şey dedi mi?"

Uzun uzun Kartal'ın yüzüne baktım. Benim sorunuma odaklanabilmek için kendi öfkesini ve acısını bastırmaya çalışıyordu. Pişmanlık dolu bir sesle, "Hayır o gece bir kıza çarpmıştım ve beni düşmekten kurtarmıştı. Geçen gün de seninle gölet manzarası olan restorana gittiğimizde karşılaşmıştık ama konuşmamıştık hiç." Dedim.

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan başını salladı ve tişörtünün yakasını boğulmaktan kurtulmak istercesine çekti. "Yüzümü yıkamam gerekiyor, hemen geliyorum." Diyerek yanımdan ayrıldı.

Yaklaşık bir saat sonra telefonumu yanıma alma bahanesiyle Kartal'ın yanından ayrıldım ve personel odasına geçmek için içki odasının içine girdim.

Kartal'ın ne öfkesi ne de can sıkıntısı geçmişti ve benden garip bir şekilde uzak duruyordu.

Onun bu haliye kendime düşman olmamı sağlıyordu.

Düşüncelerimin eşliğinde içki paletlerinin arasında biraz ilerlemiştim ki Eftalya'nın kısık sesle konuştuğunu duydum. Bir an için beni gördüğünü bana konuştuğunu düşünsem de çok geçmeden telefonla konuştuğunu anladım.

Onu dinlediğimi düşünüp yanlış anlamaması için geri dönmüştüm ki Kartal'ın adını duyunca olduğum yerde kaldım ve merakıma yenik düşerek beni görmemesi için yanı başımdaki içki paletinin arkasına gizlendim. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordum ancak Kartal hakkında konuşması, ayaklarımı zemine zincirlemişti sanki.

"Kartal için endişelenmekten vazgeç artık, o iyi. Bir daha eskisi gibi olmayacak."

Eftalya'nın sesini net duyuyordum ama ne demek istediğini anlamıyordum. Kartal hasta mıydı yoksa başka bir şey mi vardı?

Zihnimi talan eden soruların arasından bu defa Eftalya'nın telaşlı çıkan sesini duydum. "Rahat ol lütfen. Biri var, bir kız girdi hayatına. Adı Metis, onunla oyalanıyor. Müge'yi çoktan unuttu, güven bana. Ona dönmeyecek."

Eftalya'nın sözlerini duymamla başımdan aşağı kaynar suların dökülmesi aynı anda oldu. Müge de kimdi? Eftalya kime, neler söylüyordu? Ayrıca Kartal benimle oyalanıyor muydu?

Bir anda dört yanıma saran keder, zehirli bir sarmaşık gibi gırtlığıma ulaştı ve gırtlığımda acı dolu bir hıçkırık belirdi. Belirsizlik, soruların cevapları kadar can yakıcıydı. Avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırıp hıçkırığın geçmesini diledim.

Eftalya, "Dayıcım bana güvenmiyor musun?" Deyince konuştuğu kişinin Kartal'ın babası olma ihtimaliyle iyice sarsıldım.

İçimde yarattığı yıkımdan habersiz, "Müge'nin yurt dışından dönmüş olması bir şeyi değiştirmeyecek. Tamam, Müge'yi çok sevdi. Ayrıldıklarında perişan da oldu ama Müge uğruna bir daha hastanelik olmayacak, o kötü günler bitti. Kartal o günleri atlattı, ona bakmaz artık. Diyorum ya hayatında bir kız var. O iyi bir kız." Diyerek kısa bir an duraksadı. Onun duraksamasıyla olduğum yere iyice sindim. Yakalanmaktan çok korkuyordum.

Daha kısık bir sesle, "Kartal, Müge'yi tam anlamıyla unutmadıysa bile dediğim kız unutturacaktır, için rahat olsun." Dedi bir yemini fısıldar gibi. "Gözüm Kartal'ın üzerinde olacak. Olur da Müge yanına gelirse müdahale edeceğim ve sana haber vereceğim."

Birden etrafı yoğun bir sessizlik sardı. Muhtemelen Eftalya telefonu kapatmıştı ama söyledikleri sadece kulaklarımda değil kalbimde çınlıyordu. Etrafın yoğun sessizliğine rağmen içim mahşer yerine dönmüştü. Müge, Kartal'ın eski sevgilisiydi ve anlaşılan Kartal onu çok sevmişti. Şimdi de Müge denilen kız her nerdeyse geri dönmüş, Kartal'ın babası da geçmişte ne yaşandıysa aynısının yaşanmasından korktuğu için Eftalya'yı arıyordu.

Kalbimdeki çınlama, içimi darmadağın etti ve gözlerime vurdu ama ağlamam çok saçmaydı. Sonuçta Kartal'ın geçmişte ne yaşadığı, kimi sevdiği beni ilgilendirmezdi. Yine de kulaklarımla duymak canımı fazlasıyla yakmıştı.

Gözyaşlarımın akmaması için avuç içlerimi gözlerime bastırdığımda Eftalya'nın ayak seslerini duydum. Ellerimi hızla gözlerimden çekip saklandığım yerde nefesimi tuttum. Onu dinlediğimi görürse büyük ihtimalle kıyameti koparacaktı ve benim ona ne cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sessizliği yaran ayak sesleri, ömrümden çalan bir yıla eş değerdii.

Neyse ki korktuğum olmadı ve Eftalya bara dönmek yerine personel odasına girdi. Tuttuğum nefesi yavaşça geri verdim. Eftalya'ya yakalanmamıştım ama kafamı toparlamak için girdiğim odada tamamen kafam karışmış bir halde kalakalmıştım. Üstelik ilk defa Kartal'ın, Ekin'in adını duyduğunda ne hissettiğini anlamıştım.

Yanımda gördüğünde ise ne hissettiğini bilmek dahi istemiyordum.

Kartal'ın beni merak edip arayacağını bildiğim için odadan çıktım ve doğruca yanına ilerledim ama üzerime ölü toprağı atılmış gibi hissediyordum.

Kartal da önündeki müşterisine içki servisi yapıyordu. Beni görünce müşterisini gönderip yanıma geldi. "Biraz daha gelmeseydin seni aramaya çıkıyordum."

Ekin'den dolayı bana olan kızgınlığı biraz geçmişe benziyordu. Burukça gülümsedim. "Tahmin etmişim."

Kartal yüzümü keyifsizce süzüp, "İçeride bir şey mi oldu? Yüzün bembeyaz duruyor." Deyince bir an için panikle yüzüne baktım.

Ona ne diyebilirdim ki? Eski kız arkadaşın dönmüş, baban korkudan Eftalya'yı aradı, ben de o anlara şahit oldum diyebilir miydim?

Kendi sorularıma yanıt vermek istercesine başımı iki yana salladım. "Bir şey olmadı, yorulmuşum. Üzerime ağırlık çöktü."

Kartal doğruca taburenin yanına gitti ve eline aldığı tabureyle yanıma geldiğinde arkama bıraktı. "Sen dinlen, ben burayı idare ederim."

Kartal'ın yüzüne baktım. Gözlerinde, benim için endişelendiğı açıkça okunuyordu ama Eftalya'nın, *onunla oyalanıyor* sözleri gözlerime perde indiriyordu.

Bir şeyler öğrenebilme umuduyla bakışlarımı yüzünden ayırmadan bıraktığı tabureye oturdum ve sahte bir gülümsemeyle, "Sevgilisine de hiç kıyamazmış." Dedim.

"İnsan bir tek sevdiğine kıyamazmış."

Cevabı, beni mutlu etmek yerine içimdeki yıkımın üzerinden geçti. "Ya benden önce?"

Kartal'ın kaşları, bunu duymayı beklemediğini belli edercesine havalandı. "Benden önce derken?"

"Âşık olduğun kadınlar mesela."

Kartal'ın şaşkınlığı bu defa sesine de eşlik etti. "Âşık olduğum kadınlar?"

Onaylarcasına başımı salladım ama kalbim bunu duymayı kaldırmayacağını çığlık çığlığa haykırıyordu. "Sadece merak ettim."

Kartal cevap vermek yerine tezgâhın yanına gitti ve bulduğu bir kâğıda yazılar yazmaya başladı. Şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" Diye sorunca başını kâğıttan kaldırmadan sadece bakışlarını bana çevirdi. "Âşık olduğum kadınların listesini yazıyorum."

Şaşkınlığım kızgınlığa geçiş yaptı ve sinirle kaşlarımı çattım.

Kartal'ın ise dudakları kıvrıldı ve kâğıda geri döndü. Yazdıklarını bitirip kâğıdı katladığında müşterisi gelince, "Hemen geliyorum." Diyerek yanıma geldi ve kâğıdı elime bıraktıktan sonra müşterisine döndü.

Kâğıdı hemen açmak istesem de Müge'nin adını göreceğimi bildiğim için açacak cesareti bulamadım. Birkaç dakika boş boş katlanmış kâğıda baktım. Neden kendime acı çektirdiğime dair bir fikrim yoktu ama Kartal'ın geçmişinden bir ize rastlamak karşı konulmaz bir merakla dolmamı sağlamıştı.

Derin bir nefes alıp kâğıdı açtım ve Müge'nin ismini aradım ama yoktu. Hiç kimsenin adı yoktu.

Sadece büyük harflerle, kusursuz bir el yazısıyla "Metis Manas" yazıyordu.

Başımı kâğıttan kaldırıp Kartal'a baktığımda müşterisini gönderdiğini, tezgâha yaslanmış bir halde bana baktığını gördüm. Bakışlarımız buluşur buluşmaz, "Senden başka hiç kimseye âşık olmadım." Dedi dolambaçsızca. "Tek âşık olduğum kadın; sensin."

İçimdeki mahşere Kartal'ın sözleriyle cennet üflendi ve korkudan çarpan kalbim, aşktan çırpınmaya başladı ama aklıma Müge gelince çırpınışlarım can çekişerek son nefesini verdi. Eftalya, Müge'yi bana direkt söyleseydi ona inanmazdım ama telefondaki konuşmasına bizzat şahit olan bendim. Muhtemelen Kartal da beni üzmemek için yalan söylüyordu ve ilk kez bir yalanını yakalıyordum.

Ne bekliyordum ki?

Elbette Kartal bana geçmişini anlatmayacaktı. Yalana zemin hazırlayan, geçmişi sorgulayan aptal bendim.

Müşteri gelince Kartal ona döndü. Bense başıma saplanan keskin ağrıyla baş başa kaldım.

Kartal'ın motosikletinden indiğimde kendimi oldukça mutsuz hissediyordum. Tek mutsuz olan ben de değildim. Kartal'ın duruşu sakın olsa da gözlerindeki hüznü açıkça görebiliyordum.

Avuç içini yanağıma yaslayıp parmağını elmacık kemiğime sürttü. "Sana zaafım olduğunu biliyorsun tanrıçam. Bana yardımcı ol ve asma güzel yüzünü. Söz veriyorum, şu işlerimi bir halledeyim bir daha seni yanımdan ayırmayacağım. Kimse seni benden alamayacak."

Biraz daha Kartal'a mutsuz bakarsam gitmeyeceğinden emindim. İşine engel olmamak için gülümsemeye zorladım kendimi. "Ama sürekli arayacaksın, en azından sesinden mahrum kalmak istemiyorum."

Kartal yorgun bir gülümsemeyle başımın üzerinden öptü. "Artık gitmem gerekiyor, bulduğum her fırsatta seni arayacağım."

Başımı sallayıp koşar adımlarla eve doğru ilerledim. Kapıdan içeri girmeden son defa Kartal'a baktım, içeri girmemi bekliyordu. Zoraki gülümseyip içeri girdim.

Apartmandan içeri girmemle birlikte omuzlarım yenilgiyle çöktü. Kalbimin ortasında büyük bir boşluk oluşmuştu. Eftalya'nın söyledikleri, Nefes'in söyledikleri, Kartal'ın bana olan bakışları ve yaşadıklarımız...

Kartal'a olan inancım ve güvenim sonsuzdu. Nefes elbette yalan söylüyordu ama Eftalya'nın söyledikleri... Geçmişte kalsa bile canımı yakmayı başarmıştı.

Kartal, Müge'yi yeniden görse benden ayrılmak ister miydi?

İşte asıl canımı yakansa bu soruya ihtimal olmalı.

Düşüncelerimin arasında merdivenleri tırmanıp eve girdim. Birazdan güneş doğacaktı. Güneş ışınları çoktan evin duvarlarında dans etmeye başlamıştı. Daha fazla gecikmeden yatmam gerekiyordu yoksa gövde gösterisi yaptığım ekibin dans provasına geç kalacak olan bendim.

Doğruca odama girip kendimi yatağın üzerine bıraktım. Yorgunluktan ölüyordum, bir an önce uyumak istiyordum ama

zihnime sürekli sızan sorulardan dolayı uyuyabilecek gibi durmuyordum.

Ilık bir duşun sinirlerimi yatıştıracağını düşünerek yatağımdan kalktım.

Yeniden gözlerimi araladığımda saat öğleden sonra dörde geliyordu. Duştan sonra uyumaya çalışsam da kafamda dönüp duran sorular yüzünden neredeyse öğlene yakın uyuyabilmişim.

Telefonumu elime alıp Kartal'dan herhangi bir mesaj olup olmadığına baktım. Mesajını görünce hafifçe gülümsedim. Uyandığımda yazmamı istiyordu. Hemen aramak istesem de uyuyabileceğini ya da işinin başında olabileceğini düşünerek dediği gibi uyandığımı yazıp aramasını beklemeye başladım ama bekleyişim boşa çıktı.

Bir saat sonra prova başlayacağı için yataktan kalkıp doğruca lavaboya gittim.

Mutfağa girdiğimde ise Rüya'nın yiyecek bir şeyler hazırladığını gördüm. Beni görür görmez, "Provaya aç gitmemen için bir şeyler hazırladım." Deyince minnetle gözlerine baktım. "Teşekkür ederim." Diyerek sıkıca sarıldım.

Rüya kollarımın arasında huysuzca kıpırdandı. "Nefes'in dediklerine takıldın değil mi?"

"Hayır o değil." Diyerek kollarının arasından çıkıp sandalyeye oturdum. "Eftalya'nın söyledikleri canımı sıktı."

Rüya çayımı doldurup tam karşıma oturdu. "O geçen gece de senin canını sıkıyordu değil mi?"

İçimi çekip, "Evet ama bu defaki öyle değil." Dedim ve şahit olduğum konuşmayı ona da anlattım.

Anlatacaklarımı bitirince Rüya'nın yüzü belli olurcasına bozuldu. "Nefes'in dediği kız Müge olmasın."

Böyle bir ihtimali aklıma bile getirmemişim, daha doğrusu getirmek istememişim. Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Saçmalama, tamam geçmişte Kartal'ın kız arkadaşı olmuş olabilir ama beni aldatmaz."

Rüya düşüncelere dalmış gibi bir süre sessiz kalsa da sonunda, "Özür dilerim, amacım aklını daha fazla karıştırmak değil. Enes olayından sonra erkeklere güvenim fazlasıyla azaldı. Ama..." Dedi ve

sessizliğinin sebebini fısıldadı. "Enes konusunda Nefes'in doğruyu söylediğini ikimiz de biliyoruz."

Aldığım soluk ciğerlerime ulaşamadan kesildi. "Hayır." Dedim tıslar gibi. "Kartal o kız uğruna beni terk edebilir ama beni aldatmaz."

Rüya'nın bana acıyormuş gibi bakan ifadesinden hoşlanmayıp oturduğum yerden ayağa kalktım. "Bugün iştahım yok, üzerimizi değiştirip bir an önce dans provasına gidelim. Zaten Eren'den dolayı eksikiz."

Rüya da aceleyle ayaklanıp, "Kartal kesin aldatıyor demedim yanlış anlama beni ve lütfen bir şeyler atıştır." Deyince az önceki ifadesine tezat pişmanlıkla bezenmiş gözlerinin içine baktım. "Bu gece Kartal'ın işi var, bara gitmeyeceğim. Dans provasından sonra eve pizza söyleriz, film gecesi yaparız."

Rüya üzgün üzgün başını salladı ve hazırladıklarını toplamaya başladı.

Cebimden telefonu çıkarıp herhangi bir mesajın olup olmadığına baktım. Kartal'dan hâlâ ses yoktu. Sıkıntıyla nefes alıp odama geçtim.

Yarım saat sonra Baraka'ya geldiğimizde ekip, bir çift eksikliğiyle beni bekliyordu. Onları bir arada görmek dakikalar sonra yüzümü güldürse de ekibin arkasında Nur'u görünce gülümsemem genişledi ve koşar adımlarla yanına gidip kollarımı boynuna sardım. "Seni yeniden aramızda görmek çok güzel."

"Ben de burada olduğum için mutluyum."

Nur'la birbirimizden ayrıldığımızda Yamaç kolunu Rüya'nın omzuna attı. "Yine eskisi gibiyiz."

Nur, Yamaçla Rüya'yı kısaca süzüp, "Pek eskisi gibi olduğu söylenemez, sizin düşman olmanız gerekmiyor mu?" Deyince Rüya, Yamaç'ın kolundan kurtulup Nur'a sarıldı. "Bazı şeyler eskisi gibi değil. Artık Yamaç'a gıcık olmuyorum."

Nur gülümseyerek, "Ooo." Dediğinde Baraka'nın kapısını açıp içeriye girdim. Ekip de hemen arkamdan içeri girip kapıyı kapattılar.

Onlar içeri girince bakışlarım Lodos'u buldu. Uzun bir süreden sonra onunla ilk kez dans edecektim. Birbirimize uyum konusunda sıkıntı yaşayacağımızı sanmıyordum çünkü Ekin'le ilişkiye başlamadan önce genelde Lodos'la dans ederdim ve Ekin'le olduğumuzdan çok daha uyumlu olduğumuz su götürmez bir gerçektir.

Lodos izlendiğini anlamış gibi bana bakınca ona göz kırpıp bedenimi Nur'a çevirdim. Yeni birini bulana kadar tek başına dans edeceği için ona hareketlerimizden bahsedecektim ki Baraka'nın kapısı açıldı. Gelen kişiye bakınca gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Gelen Eren'di.

Mahcup bir ifadeyle yüzüme bakıp, "Provaya geç kaldım mı?" Dediğinde bir an sesimi bulamadım.

Sesimi bulduğumda ise şaşkınlıkla, "Yani bizimle misin?" Diye sordum.

"Evet, ekipten ayrılmayı düşünmüyorum."

"Ya Nefes?"

Eren ciddi bir tavırla, "Nefes olgun bir kız, anlayışla karşıladı." Dedi.

Eren'in sözlerine ilk tepki Rüya'dan geldi. Mırıldanırcasına, "Olgun kız görmesek." Deyince Yamaç dirseğiyle karnını dürttü.

Eren'in de bakışları Rüya'ya dönmüştü ve ters ters yüzüne bakıyordu.

Yeni bir sorun çıkmaması için araya girdim. "Bizimle olmana çok sevindim, hadi hemen provaya başlayalım." Dedim ve ekibin yerini almasını sağladım.

Prova bittikten sonra ilk işim telefonuma bakmak oldu. Kartal'ın aradığını görünce yüzümden gülümseme geçti. Yaklaşık 15 dakika önce aramıştı. Hemen telefonuma sarılıp Kartal'ı aradım ve heyecanla açması beklemeye başladım. O sırada ekip de Baraka'dan ayrılıyordu, bir tek Rüya yanımda kalmıştı.

Çok geçmeden heyecanlı bekleyişim hazanla son buldu. Kartal açmamıştı.

Dudaklarımı hüznle büküp telefonumu kapattığında Rüya, "Açmadı mı?" Diye sordu.

"Müsait değil sanırım, bir türlü denk gelemedik."

Rüya, "Birazdan arar, merak etme." Dedi ve hevesle kendi telefonuna sarıldı. "Ben şimdiden pizza siparişlerini veriyorum, biz eve gidene kadar anca yola çıkar. Çok açım."

Rüya'nın hevesli hallerine gülümseyip telefonumu arka cebime koydum ve Rüya ile birlikte Baraka'dan çıktım.

İçimde garip bir sıkıntı vardı. Buna, Kartal'la gün boyu konuşamamış olmamın sebep olduğunu bilsem de bir yanım başka bir

sorun olduğunu söylüyordu ama belirsizlik, önümde dipsiz bir kuyu kadar karanlık görünüyordu.

Sorunu görmezden gelerek sıkıntımı Kartal'la konuşmamış olmama mühürleyip Rüya'nın, Yamaç'la yaşadıkları anılarına kendimi vermeye çalıştım.

Dakikalar sonra eve girdiğimde kendimi terden dolayı yapış yapış hissediyordum. Telefonumu da yanıma alarak doğruca banyoya girdim. Üzerimdeki kıyafetlerden hızlıca kurtulup suyu açtım ve suyun altına girmeden önce son bir kez telefonuma baktım. Sesi açıktı, çaldığında duyacağımı bilmeme rağmen baktım ama Kartal aramamıştı.

Kötü bir şey olmadığına dair kendime telkinler vererek suyun altına girdim.

Duştan çıktığımda pizzalar çoktan gelmişti. Doğruca mutfığa geçip telefonumun ekranını rahatça görebileceğim yere bıraktım ve Rüya ile birlikte masayı hazırlamaya başladım. Bakışlarım da ara ara telefonuma kayıyordu ama Kartal'dan hâlâ ses çıkmamıştı.

Rüya bakışlarımı fark edip, "Neden yeniden aramıyorsun?" Diye sorunca sanki bu anı bekliyormuşum gibi telefonumu kulağıma götürdüm ama bu defa da tamamen kapanmıştı.

İçimi saran yoğun sıkıntıdan dolayı elimi göğüs kafesime götürdüm ve üzerinde ileri geri hareket ettirdim. "Kapalı."

"Şarjı bitmiştir belki."

Kötüyü düşünmemek için, "Muhtemelen." Diyerek sandalyeye oturdum ve pizza kutusunu açtım. "Soğutmadan yiyelim."

Rüya da başını sallayıp karşıma oturdu ve pizzasını yemeye başladı. Bir yandan da telefonundan izleyebileceğimiz filmlere bakıyordu. Her baktığı filmin konusunu yüksek sesle okuyor, beğenip beğenmediğimi soruyordu ama benim aklım Kartal'daydı. Sadece bedenim Rüya'yla birlikteydi.

Yemekten sonra izleyeceğimiz filme karar versek de Kartal'ı aradığımda telefonunun hâlâ kapalı olduğunu duyunca odaya sığamadım ve sigara içme arzusuyla dolup taştım ama kahretsin ki Kartal'ın aldığı sigara yanımda değildi, barda kalmıştı.

O gece amcamı aramak için içtiğim sigaraya bir daha ihtiyaç duymamıştım ama şimdi onu içebilmek için dört dönüyordum.

Bakışlarımı saate çevirdim. Saat 21.00'a geliyordu ve evin yakınındaki tekelden sigara alabilirdim.

Oturduğum yerden ayağa kalkıp, "Sigara alıp geliyorum." Deyince Rüya duyduklarından hoşnut olmamış gibi yüzünü buruşturdu. "Yine mi Metis? Saçmalama artık. Bıçaklandığında içtin, baban ölünce içtin ama şimdi Kartal'a ulaşamıyorsun diye mi içeceksin?"

Sigara konusunda sorgulanmaktan bıkmıştım. Sıkıldığımı belli edercesine, "Off Rüya başlama." Dedim ve para almak için odama yöneldim. "Sakinleşmem gerekiyor, anlayış göster."

Rüya'nın bir şey demesine fırsat bırakmadan odama girip cüzdanımı aldığım gibi çıktım. "Birazdan geliyorum." Diyerek evden ayrıldım.

Dışarı çıkmamla beraber daha da boğulduğumu hissettim. Hava mı çok sıcaktı yoksa ben mi bunalıyordum bilmiyordum ama sokağa dahi sığamıyor gibiydim. Sığamadıkça, hapsedüğüm karanlığa tutulacak ışık gibi sigaraya muhtaçlığım artıyordu.

Adımlarımı hızlandırdım.

"Bu saatte dışarıda ne arıyorsun Metis?"

Ağacın arkasından bir anda karşıma Ekin çıkınca korkuyla olduğum yerde sıçradım. Tanıdık bir ses duymama rağmen tüylerim diken diken olmuştu. Sakin görünmeye çalışarak, "Sigaram bitti, almaya gidiyordum." Dedim.

"Bu saatte mi?" Ekin'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Benden isteseydin, ben sana alır gelirdim."

Kendimi o kadar çok bunalmış hissediyordum ki Ekin'i bir saniye bile dinleyecek sabrım yoktu. "Kendim hallederim, yine de sağ ol."

Ekin'i es geçip yürümeye devam ettim ama bu durum uzun sürmedi. Ekin önüme geçerek beni durdurdu. "Sabırsız görünüyorsun. Sabırsızlığının nedeni sigaraysa alana kadar benimkiyle idare et." Parmakları arka cebine uzandı ve cebinden çıkardığı sigara paketini bana uzattı.

Ekin'e tahammülüm yoktu ama sigara içme arzusu beni çoktan ele geçirmişti ve bu uğurda sigarasına tenezzül edebilirdim. Hevesle pakete uzanıyordum ki paketi, hızlıca geri çekip içinden bir sigara çıkardı. "Sigaranı yine ben yakabilir miyim? Eskisi gibi..."

Ekin'in özlem dolu tınısından hoşlanmasam da ciğerlerimi saran yoğun arzudan başka bir şey düşünemiyordum. Kontrolsüz bir istek duyuyordum ve daha fazla sigarasız kalamayacaktım. Başımı

tereddütsüzce salladığımda parmak uçlarının arasına kısırdığı sigarasını dudaklarımla buluşturdu. Bakışları, gözlerimle dudaklarımın arasında gidip geliyordu ve sabırsız soluklarım onu eğlendiriyor gibi hava takınıyordu. Sinirli bir iç çekmemle birlikte mesajı alıp elindeki çakmağı ateşleyince gözlerim dans eden kıvılcığa alev indi. O alevin dışarıda değil ciğerlerimdeki kanın ritminde dans etmesine ihtiyacım vardı.

İçimi ürperten bir istekle alevin sigaramla buluşmasını beklerken havadaki cehennem sıcaklığına rağmen bir anda esen soğuk rüzgâr sigaramı yakmadan söndürünce çakmağı yeniden ateşlemesi için Ekin'e baktım fakat Ekin sigaramı yakmak yerine arkamdaki bir noktaya kibirli bir gülüş atarak yanımdan uzaklaştı. Şaşırmıştım ama rüzgâr yeniden esince şaşkınlığım kısa sürdü ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hissediyordum, gelmişti. Arkamda o vardı.

Deli gibi atmaya başlayan nabzımın eşliğinde yavaşça bedenimi geriye döndürdüm ve ellerini pantolonun ceplerine yerleştirmiş Kartal'ı gördüm. Sakin görünüyordu ama gözlerindeki ifade daha çok sakinliğini korumaya çabalıyor gibiydi.

Karanlık bakışları ağır ağır dudaklarımdaki sigaraya inince bedeni gözle görürcesine kasıldı. "İçtiğin her sigarada, içine işleyen her zehirde kendimi uçurumun kenarında bulurdum. Bu geceyse onun sigarasını içtiğinde kendimi uçurumun dibindeki kayalıklarda buldum."

Kartal'ın sözleri bedenimde darbe etkisi yaptı ve titremeye başlayan sigaranın dudaklarımın arasından düşmesine sebep oldu. Sigaram düşünce Kartal bakışlarını, gözlerime tırmandırdı. Kaybolmuş gibi gözlerimde bir ışık arıyordu. Belki sakinleşmek belki de Ekin'e olan nefretinden dolayı içindeki kıyımı durdurabilmek için.

Gözlerimiz birbirine değer değmez içimde tüten özlemi, bedenimi öfkeyle dalgalandırdı ve kaşlarımı çatmama sebep oldu. Ona doğru bir adım atarak, "Neredeydin, sana ulaşamadıkça meraktan öldüm haberin var mı? Diye çıktım." "Telefonun neden kapalıydı?"

Kartal soğuk ifadesini bozmadan, "İşim erken bitti. Seni görmek istedim ama yoldayken şarjım bitmiş. Telefonumu şarj etmek yerine direkt sana geldim." Dedi ve duraksayıp, giden Ekin'in arkasından baktı. "O iten etrafında olmasından nefret ediyorum."

Kartal öfkesine yenik düşüp konuşmak yerine dişlerini sıkmaya başlayınca ona doğru yeniden adımladım. "Şimdi karşılaştık. Sana ulaşamayınca eve sığamadım ve delirmiş gibi sigara içmek istedim. Sigara almak için evden çıktığımda karşıma çıktı." Kaşlarını iyice çatarak, "Sigara içmemi istemiyorsan bir daha sana ulaşmamı sağla." Dedim ve tam karşısında durdum. "Sana bir şey oldu diye nefes alamadım."

Sesim inler gibi çıkınca Kartal'ın sert yüz ifadesi yumuşadı ve samimi bir pişmanlıkla, bedenimi güçlü kollarının arasına hapsedip, "Özür dilerim ama elimde olan bir şey değildi." Dedğinde sakın çıkan sesi yeniden aldığı solukla sertleşti. "İşlerin erken bitme sebebi de bir sıkıntının çıkması. Şimdi başka bir yere gitmek zorundayım. Gitmeden seni görmek için geldim."

Sığındığım sıcak bedeni ve özlediğim kokusu saatlerdir kurduğum teorilerden, öfkeden, sıkıntıdan arındırmış yağmurlu bir sonbahar gününde battaniye altında kitap okumak gibi huzur vermişti ama şimdi duyduklarım nefesimi hızlandırarak göğüs kafesimin sertçe inip kalkmasına sebep olmuştu. Hızla Kartal'ın bedeninden ayrıldım. "Yine mi? Kartal ne işi bu böyle?"

"Sevkiyat işi olduğunu biliyorsun."

Elinden şekeri alınmış çocuk huysuzluğunda, "Ne zaman bitecek?" Diye sordum.

"Bu gece biter ama ne zaman biter bilmiyorum." Kartal yeniden aramızdaki mesafeyi kapatıp başımın üzerinden öptü. "Yarın aynı saatte seni almaya geleceğim."

"Yine şehirden ayrılacak mısın?"

"Hayır, buradayım ama şimdi gitmem gerekiyor." Kaşlarını çatarak konuyu değiştirdi. "Sigara alacak mısın?"

İçimdeki içme arzusu Kartal'ın iyi olduğunu görünce buhar misali yok olup gitmişti. "Hayır almayacağım."

Kartal geldiğinden beri ilk kez gülümseyip, "Hadi o zaman seni eve götürüyüm." Dedi ve belimi sararak yan yana yürümemizi sağladı.

Saniyeler içinde evin önüne geldiğimizde benden hemen ayrılacağını düşünsem de beni apartmanın içine yönlendirdi ve içeri girer girmez sırtımı duvarla buluşturup dudaklarımı sertçe kavradı.

Dudaklarında hem özlem hem de öfke vardı ve fırtınaya kapılmış bir arzuyla dudaklarımı talan ediyordu. Aynı özlem ile öfke bende de vardı

ve göğsümdeki birikimler dudaklarıma vuruyordu.

Aynı arzu tufanıyla karşılık verince yarattığı hortumun içinde sağa sola sürüklendim. Sürüklendikçe daha sert öpmeye başladım. Sonunda ona duyduğum aşk ve ihtiyaç, dudaklarımız arasındaki kavgayı tüketip bizi saf dürtüsüyle baş başa bıraktı.

Nefesim kesilince Kartal dudaklarımdan kopup alnını alnıma yasladı. "Öptükçe daha çok acıyıyorum sana. Benim bu halim ne olacak?"

Gülümseyerek, "Yarın gece istediğimiz gibi hasret giderebileceğiz." Deyince Kartal benden ayrıldı ve keyifsizce yüzüme baktı. "Yarını, yarın gece konuşuruz."

Demek istediğinden hiçbir şey anlamamıştım. "O ne demek?"

"Yarın çalışacağız ama sevkiyatta yine aksama olursa oraya gidebilirim."

Keskin bir karmaşa mantığımdan dudaklarıma süzüldü. "Sevkiyat neden bu kadar uzun sürüyor?"

Kartal, "Orası biraz karışık." Dedi ve dudaklarımin üzerine tüy gibi öpücük kondurduktan sonra benden tamamen ayrıldı. "Artık gitmeliyim."

Verdiği cevap tatmin edici değildi. İşin ne olduğunu bana tam olarak söylemiyor ve ısrarla beni bu işin dışında tutmaya çalışıyor gibi duruyordu. Üzerine gitsem de istediğim cevapları alamayacağıma dair his, başımı sallamama sebep oldu. Ben başımı sallayınca Kartal apartmandan çıktı. Garip olansa motosikleti yanında yoktu ve neyle geldiği, nasıl bir anda ortaya çıktığına dair bir fikrim yoktu. Merakla apartmandan çıkıp Kartal'a baktım ama çoktan buhar olup uçmuştu.

Şaşkınlıkla içeri girip merdivenlerden yukarı çıktım. Anahtarımı yanıma almamıştım. Kapıyı çalmamla Rüya'nın açması aynı anda oldu. Bıraktığım gibi yüzü asıktı. "Aldın mı sigaranı?"

Şaşkınlığım sesime de yansırken, "Almadım." Diyerek içeri girdim.

Rüya da hemen peşimden geldi. "Neden?"

"Çünkü Kartal geldi, aşağıda onunla birlikteydim. Onun iyi olduğunu görünce almaktan vazgeçtim."

Rüya sanki Kartal arkasındaymış gibi kapıya baktı. "Şimdi burada mı?"

"Hayır gitti."

"Neden gelmiş?"

"Beni özlemiş."

"Neden gitti?"

"İşi varmış."

Rüya da tıpkı benim gibi kafası karışmış bir halde bana baktı ardından omzunu silkeleyip, "İyi olduğunu gördün ya önemli olan o." Dedi ve bilgisayarının karşısına oturdu. "Bak bize cips hazırladım hadi film izleyelim."

Kafamı karıştıracak daha fazla bir şey düşünmek istemediğim için kendimi Rüya'ya vermeye çalışarak yanına oturdum ve geceyi akışına bıraktım.

Ertesi sabah gözlerimi açar açmaz kendimi doğruca mutfağa attım. Dün geceki mutsuz ve bitkin halime nazaran güne biraz daha keyifli başlamıştım. Buna en büyük etken; Kartal'ın gece araması olmuş, bu durum rahatça uyuyabilmemi sağlamıştı.

Mutfakta biraz fazla ses çıkarmış olmalıyım ki Rüya somurta somurta mutfağa girdi. "Bu ne gürültü ya? Uykumun içine ettin."

Mahcup bir ifadeyle dudaklarımı gerdim. "Üzgünüm sadece kahvaltı hazırlamak istemiştım."

Rüya masaya bakınca ufak bir ıslık çaldı. "Vayy döktürmüşüz."

"Biraz." Dedim ve çayı bardaklara doldurmaya başladım. "Çok açım hemen başlayalım."

Rüya, "Lavaboya girip geliyorum." Diyerek koşar adım mutfaktan çıkınca haline gülümsemeden edemedim. Yemek yemeyi çok sevdiğinden kalbine giden yol direkt midesinden geçiyordu.

Rüya geri döndüğünde ise masa çoktan hazırdu. İkimiz de hevesle oturup keyifli bir kahvaltı yapmaya başladık.

Ta ki Nefes'ten bana gelen mesaja dek.

Telefonu elime alıp mesajı okuduğumda ağızımdaki lokma, az daha boğazımda kalacaktı. Mesajında; bana yalan söylemediği, Kartal'ın şu an Greendoor'da dediği kızla birlikte oturduğu yazıyordu.

Rüya yüz ifademi görünce tedirginlikle, "Noldu?" Diye sordu.

Sanki okuduklarım gerçek değilmiş gibi mesajını tekrar tekrar okuduktan sonra telefonumu Rüya'ya verdim ve gözlerinin şokla açılmasını izledim.

"Sence doğruyu mu söylüyor?"

Yüzümü buruşturup, "Muhtemelen Eftalya'dan bahsediyor." Deyince Rüya, "Fotoğraf istesene." Dedi.

"Olmaz. Bu, ona inandığımı gösterir ve zafer kazandığını zanneder. Gerek yok."

"O zaman Nefes'in doğruyu söyleyip söylemediğini anlamanın tek yolu var, bara gideceğiz."

Kartal'ın beni aldatmayacağına öyle çok inanıyordum ki içimde ufacık bir şüphe parıltısı yansa suçluluk duygusuyla aleacele o parıltıyı söndürüyordum. "Saçmalama Rüya. Nefes ya yalan söylüyor ya da yanındaki Eftalya."

"Ya Mügeyse?"

Rüya farkında değildi ama kalbime kızdırılmış demir saplıyordu. Kalbimdeki acı, sesimi kesince Rüya yeniden konuştu. "Bence kılık değiştirerek gidelim. Böylece hem Kartal hem de Nefes bizim olduğumuzu anlamaz."

Kaybettiğim sesim, Rüya'nın saçmalamasıyla yeniden can buldu ve şiddetle karşı çıktım. "Asla olmaz, bir daha aynı hayatı yapmam. Hem Kartal beni her durumda tanır, rezil olurum. Hayatta kabul etmem. Ayrıca baban seni daha affetmedi bile. Yeniden karakollara mı düşmek istiyorsun?"

"Bu defa o şekilde değil." Rüya düşünür gibi yapıp, "Tamam o zaman sen arabada kal, ben içeri girerim. Kartal beni tanıyamaz, merak etme." Dedi ve cevap vermeme bile fırsat tanımadan masadan kalktı.

10 dakika sonra Rüya saçlarının tamamını siyah bir şapkanın içine hapsedmiş, ağzında siyah bir maske gözlerinde ise siyah bir gözlükle karşımda dikiliyordu.

Rüya'ya inanamayan gözlerle bakıp, "Asıl böyle daha dikkat çekicisin." Deyince omuzlarını silkti. "Evet ama kim olduğum belli değil, yüzümdekileri de zorla alacak halleri yok ya."

Bu doğru değildi. Yaptığımız tamamen saçmalıktan ibaretti ama bir yanımdı... İçime ekilen şüphe tohumu, çoktan filizlenip ruhumu zehirlemişti. Çaresizlikle omuzlarımı düşürüp, "Bence gitmemeliyiz, Kartal bana yanlış yapmaz." Diye inledim.

Rüya destek olmak istercesine, "Bence de yapmaz ama her ne kadar inkâr etsen de içinde seni yiyip bitirmeye hazır bir şüphe var ve Kartal'a her ulaşamadığında bu şüphe seni yoklayacak. Oraya gidip bir şey olmadığını gözlerimizle görelim, her şey bitsin." Deyince haklı

olduğunu bildiğim için dediklerine başımı sallamaktan başka çarem kalmadı.

Yaklaşık 1 saat sonra Greendoor'a geldiğimizde arabayı Kartal'ın görmeyeceği bir yere park ettim ve Greendoor'a giren Rüya'ya suçluluk içinde bakmaya başladım. Yapmamam gereken bir şeyi yapıyordum ve Kartal'ın yüzüne nasıl bakacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Çok geçmeden telefonum çalmaya başlayınca kısa bir süre telefona baktım. Rüya arıyordu ve içeriden bilgi verecekti. Biliyordum ki Nefes yalan söylüyordu ama yine de...

Daha fazla düşünmeden telefonumu açıp Rüya'nın sesini duyabilmek için hoparlöre verdim. "Kartal burada yok, resmen oyuna getirildik."

Kalbimin ortasındaki boşluk öyle huzurla doldu ki az daha huzurdan çatlayacaktı. "Ben sana demiştim, hadi kimseye görünmeden buraya gel."

Rüya, "Tamam." Demişti ki birden, "Kartal içeriden çıktı, bara geçiyor." Dedi kısık bir sesle.

Kalbimdeki huzur yerini korkuya bıraktı. Hızlanan kalp atışlarımın eşliğinde, "Yalnız mı?" Diye sordum.

"Yalnızdı ama şimdi Eftalya geldi."

Hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirmek için elimi kalbimin üzerine bastırdım. Resmen duygudan duyguya geçiş yapıyordum. Rahatlamış bir halde bilmiş bilmiş sırıttım. "Eftalya olduğunu biliyordum."

Rüya'nın cevap vereceğini beklemem de araya aniden sessizlik çöktü. O sessizlikte Rüya'nın hızlanan soluklarını rahatlıkla duyabiliyordum.

Onun ölüm sessizliği, bana arabanın içinde mezar oldu ve arabaya sığmadığımı hissedip dışarı çıktım. "Rüya bir sorun mu var?"

"Metis." Dedi Rüya titremeye başlayan sesiyle. "Şu an yanlarına bir kız daha geldi ve..."

Deprem mi oluyordu yoksa yer ayaklarımın altından kayıyor muydu bilmiyordum ama düşeceğimi hissediyordum. Arabadan destek almak istercesine sıkıca kaputuna tutunup, "Ve ne Rüya?" Diye çıkıştım. "Ne görüyorsun?"

Rüya, "Ama sakın olacaksın tamam mı?" Deyince çenemin kasıldığını hissettim. Tıslar gibi, "Ne görüyorsun?" Diye tekrarladım.

"El ele tutuşuyorlar."

Yüzüme bir yumruk yesem bu kadar sarsılmazdım. "Ne?" Diye haykırdığımda yoldan geçen birkaç kişi dönüp bana baktı.

"Kartal, kızın eline uzandı. Şimdi de el ele yürüyorlar, arka kapıdan çıkacaklar."

Hâlâ duyduklarıma inanmak istemiyordum. Kartal'ın beni aldatmayacağına kendimi öyle çok inandırmıştım ki kendi gözlerimle görmeden inanmayacaktım da. Telefonumu kapatıp adımlarımı hızlandırarak arka kapının olduğu sokağın başına geçtim ve kapıdan çıkmalarını beklemeye başladım.

Çıktıklarında ise kalbim atmayı bıraktı ve göğsümün orta yerine buzdan bir kütle yerleşti. Ne Nefes ne de Rüya...

İkisi de yalan söylemiyordu.

Kartal başka bir kadınla el eleydi.

Kartal beni aldatıyordu!

Midem kusma isteğiyle sızlayınca avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırıp yanındaki kadına baktım. Uzun boylu, omuzları geniş, kumral bir kadındı. Kartal'ın ifadesi dümdüz olsa da kadın gülümseyerek ona bir şeyler anlatıyordu.

Motosikletin yanına gelince ellerini birbirlerinden ayırdılar. Kartal, kaskı kendi başından geçirip motosikletine bindi.

Kadın da binmeye yeltenmişti ki Eftalya koşarak kapıdan çıktı. "Müge, çantanı unutmuşsun."

.....

Bu defa çabuk geldim değil mi? Hem de bir öncekinden daha uzun bir bölümle geldim.

Hemen bölümümüze geçelim.

Bölümü nasıl buldunuz?

Metis, Kartal'ı Müge'yle gördü. Bakalım ne yapacak?

Siz olsaydınız ne yapardınız?

Keyifli bölümlerimiz bitti ve finale birkaç bölüm kaldı.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤍

23. Bölüm "Veyl"

Şarkı: Melek Mosso - Gel Desem De Gelme

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

Yorumlarınız benim için çok önemli ♥

"VEYL"

Çıktıklarında ise kalbim atmayı bıraktı ve göğsümün orta yerine buzdan bir kütle yerleşti.

Ne Nefes ne de Rüya...

İkisi de yalan söylemiyordu.

Kartal başka bir kadınla el eleydi.

Kartal beni aldatıyordu.

Midem kusma isteğiyle sızlayınca avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırıp yanındaki kadına baktım. Uzun boylu, omuzları geniş, kumral bir kadındı. Kartal'ın ifadesi dümdüz olsa da kadın gülümseyerek ona bir şeyler anlatıyordu.

Motosikletin yanına gelince ellerini birbirlerinden ayırdılar. Kartal, kaskı kendi başından geçirip motosikletine bindi.

Kadın da binmeye yeltenmişti ki Eftalya koşarak kapıdan çıktı. "Müge, çantanı unutmuşsun."

Kartal'ı tanıdığım ilk gün, önce ondan korkmuş ardından ona kızmış sonunda hayatımı onun ellerine bırakmışım. O günden sonra da yavaş yavaş kalbime dayanmış, zehirli bir ilaç gibi kanıma zerk etmişti. Kanımda dolaştıkça ayaklarımı yerden kesmeyi başarmış, aşkıyla yeniden hayat buldurarak göklerin en tepesine çıkarmıştı.

Mutluydum, hiç olmadığım kadar mutluydum. Hissettirdiklerinin akımına kapılarak kalbim duracak gibi sevmiştim. Düşünmeden, korkusuzca kalbimi onun ellerine teslim etmişim. İçimde bir yerlerde içinde onun da yer aldığı camdan bir gelecek inşa etmişim ama şimdi... Gördüklerimin dehşeti, camdan geleceğimi paramparça etmişti.

Müge'nin adını duyunca ise kulaklarımın içinde ılık sesine benzer bir ses yankılandı ve dünyam o sesle beraber göğsümün üzerine yığıldı. Göğsümün orta yerindeki buzdan kütleyi parçalarına ayırdı. Kopan

her parça hançer misali kalbime saplandı ve saplandığı yeri bağırma isteği uyandıracak kadar kuvvetli bir acıyla kanatmaya başladı.

Kartal beni Müge'yle aldatıyordu.

O dönmüş, Kartal da ona dönmüştü.

Belki de Kartal en kısa zamanda benden ayrılmayı isteyecekti sadece zamanını bekliyordu.

Ya da ikimizi de aynı anda idare etmeyi deneyecekti.

Kartal bizi bitirmişti.

Beni çıkardığı gökten aşağı itmişti.

Beni yok etmişti.

Göğsümün ortasındaki acıyla zihnimde dönen kirli düşünceler, dudaklarımın arasından çılgılla çıkacağını anlayınca avuç içimi ağzımın üzerine daha sert bastırdım ve o an gözyaşlarımın bir sicim gibi yanaklarımdan aktığını anladım.

Ne onlara daha fazla bakacak halim vardı ne de bacaklarım, sallanan bedenimi taşıyacak güce sahipti. Onları görüş alanımdan çıkarıp sırtımı duvara yasladım ve ağır ağır yere çöktüm.

Hayatımın soluk gökkuşağı renkleri Kartal'la canlanmışken şimdi tamamen siyah olmuştu. Güneşim doğmamak üzere batmıştı. Onunla kurduğum her düş; sertçe esen poyrazın, elimden kopardığı bir balonun ipi gibi yüreğimin arasından yitip gitmişti.

Kartal'ın motosikletinin sesini duyunca bastırmaya çalıştığım çılgınlığımı serbest bırakıp ağlamaya başladım. Ağladıkça sesim çoğalıyor gibi hıçkırıklarımla umutsuzluk dolu feryatlara karıştı. Etrafımda artmaya başlayan tedirgin kalabalığın ne sesini duyabiliyordum ne de yüzlerini görebiliyordum.

Dünyadaki herkes yok olmuş gibiydi. Bir tek ben ve acım kalmıştı. İliklerime kadar varlığını hissettiren, kalbimi yerinden söken katıksız bir acı.

Bir anda kollarımda hissettiğim parmaklarla kötü bir kâbustan uyanır gibi olduğum ana geri getirildim. Beni yerden kaldırmaya çalışan kişiye umutla baktım ve o an her şeyin bir kâbustan ibaret olmasını, kollarımı tutan kişinin Kartal olmasını diledim.

Ama Kartal değildi!

Rüya tüm gücüyle beni yerden kaldırmaya çalışıyor, etrafımızdaki kalabalığı uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ona direnecek halim yoktu ama ayağa kalkacak gücüm de yoktu.

Bedenimdeki tüm kemikler kırılmış gibi hissediyordum. Kaslarım örselenmiş et yığını gibi kalmıştı.

Rüya, "Metis lütfen burada olmaz, şimdi olmaz. Eftalya ya da Nefes görecektir, gitmek zorundayız." Dediğinde Kartal'dan başka kimse umurumda değildi. Hele ki Nefes hiç değildi ama Eftalya, Kartal'a giden yoldu. Beni böyle dağılmış görürse Kartal'ın kulağına gideceğinden hiç şüphem yoktu.

Kartal onun için dağıldığımı görmemeliydi.

Tek damla gözyaşıma değmeyecek biri, ruhumu parçalarına ayırdığını bilmemeliydi.

İçime düşen ateşi umursamamaya çalışarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve Rüya'nın kalabalığı yarararak beni arabanın içine sürüklemesine izin verdim. Gözlerimin önünü kapatan yaşlar yüzünden yolu zar zor görüyor, sürekli tökezliyordum ama kendime hâkim olmaya çalışıp koşmaya devam ettim.

Rüya arabanın kapısını açar açmaz kendimi arka koltuğa attım ve sırtımı kapıya yaslayarak bacaklarımı karnıma doğru topladım. Ona hissettiğim aşktan utanıyordum. Midem bulanıyordu, kusmak üzereydim.

Midemi iyice bacaklarıma bastırıp kollarımla dizlerimi sımsıkı sardım. Bir umut bulantının geçmesini umdum ama geçmiyordu, ne midemdeki ne de kalbimdeki bulantı geçmek bilmiyordu. Ağlamaktan bulanık midemi, ihanetten bulanık kalbimi kusmam an meselesi idi.

Rüya karşımdaki kapıdan içeri girerek parmaklarını başıma sardı ve dizlerime yasladığım alnımı kaldırıp yüzüne bakmamı sağladı. "Gececek, inan bana acın gelecek. Hepsi bitecek."

Canımın yanması öylesine hayat bulmuştu ki hiç geçmeyecek gibi hissettiriyordu. İnkâr edercesine başımı iki yana salladım. "Canım bu kadar yanarken hem de ona bu kadar ihtiyacım varken nasıl dayanacağım?"

En acı tarafı da buydu. İçimde başlattığı sonsuz yangında tekrar tekrar yanıp ölerken yine en çok ona ihtiyacım vardı.

Rüya'nın da gözleri dolmuştu ama kendini tutmaya çalışıyordu. "Ben hep yanında olacağım, söz veriyorum beraber atlatacağız."

Boğazımda yeni bir hıçkırık kendini belli edince Rüya'ya cevap vermeden sesime hıçkırığımı karıştı ve yeniden başımı dizlerime gömdüm. Ben kuytuma çekilince Rüya'nın kolları beni sardı. "Merak

etme senden önce o herifin başını ben kopartacağım, seni üzmemiş göstereceğim!"

Rüya'ya cevap vermek istiyordum, itiraz etmek istiyordum ama ağlamamı bastıramıyordum. İçimdeki ıstırap söylemek istediklerimden çok daha güçlüydü.

Bir süre Rüya'nın kolları arasında başımı kaldırmadan içimi dökmeye devam ettim. Rüya da sürekli saçımı okşuyor, destek olmaya çalışıyordu ama her hıçkırığımda, göğsünün kalkış ve iniş hareketlerinden artan öfkesini de hissettiriyordu.

Çok geçmeden kollarını ayırıp, "Kartal dönmeden buradan ayrılacak iyi olacak." Diyerek benden tamamen ayrıldı ve sürücü koltuğuna geçerek arabayı hareket ettirdi.

Araba hareket etmeye başlayınca başımı dizlerimden kaldırıp son bir kez Greendoor'a baktım. İçeride biriktirdiğim bin bir anısı yüzünden bir daha önünden bile geçecek cesareti bulamayacaktım.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde ağlamaktan bitap haldeydim ve yatağıma uzanıp günlerce orada kalmak, sürekli uyumak, hiç uyanmamak istiyordum.

İçimdeki isteğe kayıtsız kalamayıp doğruca odama ilerlediğimde Rüya da peşimden geldi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. En azından bir süreliğine, Kartal'ın ihanetini sindirene dek kendimle baş başa kalmaya her şeyden fazla ihtiyacım vardı.

Kartal'ın adı, ağızımda kekremesi bir tat bırakınca kalbim yeniden bulandı. Tam bir işkence gibiydi. Kısır bir girdabın içine hapsolmuş gibiydim. İhanetiyle yanıyor, ona duyduğum ihtiyaçla sarsılıyor, yokluğunun yarattığı dehşet boşlukla inliyor, sonunda da kalbim bulanıyordu. Bu zulümle başa çıkmak çok zordu ama çıkmaktan başka seçeneğim yoktu.

Rüya'nın beni yalnız bırakmayacağını bildiğim için dolabımdan eşyalarımı alıp zulmün yansıdığı çaresiz bir sesle, "Sıcak suya ihtiyacım var." Diyerek doğruca banyoya adımladım.

Rüya da peşimden gelmeye devam etti. Gölge gibi peşimden ayrılmıyordu. Banyo kapısının önüne gelince, "Çıkana kadar seni burada bekleyeceğim." Dediğinde bir şey demeden başımı sallayıp banyoya girdim. Hızlıca üzerimdekilerden kurtulup küvetin içine girdim ve suyu açarak üzerime akmasına izin verdim.

Suyla beraber gözyaşlarım da yeniden akmaya başlamıştı. Ağır ağır küvetin içine oturup gözlerimi kapattım. Kapatır kapatmaz da Kartal ve Müge gözlerimin önüne gelince geri açmak yerine içimdeki aşkına nefret karışması için kapalı tutmaya devam ettim.

İçimden sevgisi kazınana dek, öfke; tüm kalbimi, mantığımı ele geçirene dek onları gözlerimin önünde tutmaya devam etmek zorundaydım çünkü bir tek o zaman ona yenilmez, karşısında dimdik durabilirdim.

Suyun altında ne kadar bir süre gözlerim kapalı Kartal ile Müge'yi düşündüğümü bilmesem de Rüya'nın telaşlı sesini duyunca çıkmam gerektiğini idrak ettim. Bu süre zarfında ne içimdeki sevgisi azalmış ne de gözümdeki yaş dinmişti ama kendime ettiğim eziyet sayesinde Kartal'a duyduğum öfke, kalbimi de mantığımı da biraz olsun ele geçirmeyi başarmıştı.

Suyu kapatıp sarındığım havluyla duştan çıktım. "Geliyorum birazdan."

Rüya sesimi duyunca kapıyı çalmayı bıraktı. Bir an önce yatağa gömülmek için üzerimi giyinip ıslak saçlarımın suyunu, havluyla alarak tepemde gelişi güzel topladım.

Dışarı çıktığımda ise Rüya aynı hüznle bana bakmaya devam ediyordu. Bir şey demek için dudaklarını aralamıştı ki odamdan telefonumun sesi gelince vazgeçip başını odama doğru çevirdi. Ben de sessizce odama ilerledim. Kimseyle konuşacak dermanım yoktu. Tek istediğim acımı biraz olsun unutabileceğim derin bir uykuya dalmaktı.

Düşüncelerimin eşliğinde odama girdiğimde telefonumu elime aldım. Arayanı görmemle telefonumun titreyen elimden kayıp düşmesi aynı anda oldu.

Arayan Kartal'dı.

Kalp atışlarımın sesi, telefonun sesini bastırırken Rüya içeri girip yerdeki telefonuma baktı. "O mu arıyor?"

Başımı sallayınca kaşlarını çatıp telefonuma yöneldi. "Birini eve bıraktı, şimdi sıra ötekini yoklamaya mı geldi?"

Rüya'yı durdurmak istesem de sözleri kızgın bir hançer gibi göğsüme saplanınca ciğerlerimdeki hava boşaldı, öylece kalmama sebep oldu.

Rüya da söylediklerini idrak eder etmez bir anda kaskatı kesildi ve keskin bir pişmanlıkla gözlerimin içine baktı. "Öyle demek istemedim

yani demek istediğim..." Sözlerini nasıl toparlayacağını bilemeyince burnundan soluyarak yanaklarını şişirdi. "Off Kartal senden nefret ediyorum. Allah belanı versin, hayvan herif!"

Rüya söylene söylene telefonuma tekrardan yönelince ellerim can buldu ve hızlıca onu durdurup başımı şiddetle iki yana salladım. "Ona hiçbir şey demeyeceksin."

Rüya itiraz edercesine, "Sadece küfür edeceğim sonra sana vereceğim." Dediğinde başımı sallamaya devam ettim. "Kartal bilmeyecek, onu gördüğümü, beni aldattığını öğrendiğimi asla bilmeyecek."

Rüya'nın çatılan kaşları bu defa şaşkınlıkla havalandı. "Nasıl yani, onu af mı edeceksin?"

Yüzümü buruşturup çalmaktan vazgeçen telefonumu yerden aldım. "Tabii ki de affetmeyeceğim. Kartal benim için bitti." Sözlerimin, Rüya'nın üzerinde etki yaratmasını umarak konuşmuştum lakin hedef yön değiştirerek kalbimi büyük bir sancıyla yokladı ve cümlelerin sonuna doğru sesim titreyerek çıktı. Derin bir nefesle sesimi toparlamaya çalıştım. "Canımı yaktığı gibi canını yakmak istiyorum."

"Nasıl yani?"

Telefonu komodinin üzerine bırakıp bedenimdeki ürpertiyle yatağıma uzandım. "Bilmiyorum ama bulacağım."

Rüya da yanıma oturup avuç içini yanağımanın üzerine bastırdı. "Ne yaparsan yap yanıdayım, beraber atlatacağız."

Onaylarcasına gözlerimi kapatıp açtığımda Rüya uzanıp başımın üzerinden öptü. "Sen biraz dinlen, bir şey istersen seslenmen yeter."

Rüya odadan çıkınca bedenimde artan ürperti yüzünden yatağımdan kalkıp dolabıma ilerledim. Havadaki garip bir şekilde boğucu olan sıcaklığa rağmen üşüyordum. Hem bedenim hem de içim titriyordu.

Pikeyi alıp yatağıma geri döndüğümde telefonuma mesaj geldi. Az önce sakinleyen kalbim ani bir sarsıntıyla yeniden çarptı. Biliyordum ki mesaj Kartal'dandı. Neden aradığını yazmıştı. Mesajını açıp açmamakta kararsız kalsam da en sonunda merakıma yenik düşerek telefonumu elime aldım.

Mesajını açar açmaz ise gözyaşlarım aynı hızda yanaklarımdan süzölmeye başladı. Mesajında; kokumu çok özlediğini, bu gece karavana kaçıracağını ve karavanında kalan tüm tişörtlerine kokumu bırakmamı istediğini yazıyordu.

Omuzlarım hıçkırıkla sarsılmaya başlayınca Rüya'nın sesimi duymaması için elimle ağzımı kapatıp telefonumu geri bıraktım ve yeniden yatağa uzandım. Üzerime pikeyi çektikten sonra cenin pozisyonu alarak sessizce ağlamaya başladım.

O şekilde ne kadar ağladığımı bilmesem de ağlamaktan iyice bitkin düştüğümü biliyordum. Muhtemelen gözlerim de tamamen şişmişti ayrıca kalbimdeki acıya ekstradan keskin bir baş ağrısı da eklenmişti.

Fakat tüm bunlara rağmen uyumayı başaramamıştım. Kartal ve aramızda geçenler o kadar güzelken bana tutkuyla âşıkken hepsinin yalan olmasını kaldıramıyordum.

Yaşadığımız her şey yalan mıydı?
Bana olan aşkı hepsi lafta mıydı?

Bir anda Kartal'ın sözleri kulaklarımda cınladı.

Kartal'ın koyu bakışları beni delip geçtiğinde cesaretle yüzüne bakmaya devam ettim. Kartal da masaya yasladığı kollarını geriye çekip avuçlarını arasındaki elini kurtardı. "O it beni incitemez. Beni hiç kimse incitemez." Dedi ve masada kalan ellerimi bu defa o avuçlarının arasına hapsetti. "Sen hariç... Beni incitebilecek tek kişi sensin."

Titrek bir nefes aldığımda kalbimden yankılanan acı dolu bir mırıltı koptu dudaklarımdan. "Sen neden beni bu kadar incittin Kartal? Seni sevmekten başka ne yaptım sana?"

Kaşlarımı çatıp ıslak yanaklarımı silerek yattığım yerden doğruldum. Bir saat sonra dans provası başlıyordu. Kendimi yorgun hissetsem de biliyordum ki bir tek dansla atabilirdim kafamın içindekileri, bir tek dansla kusabilirdim öfkemi.

Ağır adımlarla odamdan çıktığımda Rüya'yı mutfakta buldum. Benim için bir şeyler hazırlıyordu. Beni görür görmez masanın üzerindeki sandviçi işaret etti. "Sen seviyorsun diye sana tavuklu sandviç yaptım."

Keyifsizce, "Canım bir şey yemek istemiyor." Diyerek sandalyeye oturunca Rüya önümde diz çöktü. "O adam yüzünden kendini yıpratmaya değer mi? Onu geride bırakalım. Önümüzdeki yarışmaya odaklanalım. Bak Nefes de yok. Her şey eskisi gibi... Birkaç ay sonra Amerika'ya yerleşeceğiz, yepyeni bir hayat kuracağız."

Yeniden gelen ağlama isteğini güçlükle bastırıp kararlı bir ifadeyle, "Kuracağız ama Kartal'ın canımı yaktığı gibi canını yakmadan buradan hiçbir yere ayrılmam." Dedim.

"Tamam." Dedi Rüya da aynı kararlıkla başını sallayarak. "Bir şeyler düşünürüz, elbet canını yakacak bir şeyler buluruz."

Her ne kadar mantığıma sızmaya çalışan zehirli düşüncenin önünde duvar olmaya çalışsam da aslında Kartal'ın canını nasıl yakacağımı çok iyi biliyordum. İçimdeki öfkeyi besleyip olmaya çalıştığım duvarı yıkabilmek için gözlerimi kapattım ve Kartal ile Müge'yi gözlerimin önüne getirdim. Kalbimi çalkalayan bulantı, duvarda ilk çatlağını bırakırken el ele tutuştukları gözlerimin önüne gelince olduğum duvar yerle bir oldu. Hızlıca gözlerimi aralayıp keskin bir öfkeyle soludum. "Ben ne yapacağımı biliyorum."

Rüya'nın kaşları merakla kalktı. "Ne yapacaksın?"

"Şu an için yüz yüze söyleyemem ama telefonda söyleyebilirim. Onu arayacağım ve işi bıraktığımı söyleyeceğim. Daha sonra onun konuşmasına fırsat vermeden ondan ayrıldığımı ve Ekin'e geri döndüğümü söyleyeceğim. Aslında onu hiç sevmediğimi, Ekin konusunda kararsızken bir anda hayatıma girdiğini, küçük bir kaçamak olduğunu ve asıl sevdiğim adamın Ekin olduğunu anlayıp ona geri döndüğümü söyleyeceğim."

Sözlerimin ağırlığı karşısında Rüya'nın gözleri dehşet bir sahne izliyormuş gibi açıldı. "Kıyamet kopar." Diyerek ayağa kalktı. "Bu biraz riskli değil mi? Hem Kartal inanacak mı?" Kafasını karıştıran sorularının arasında birden duraksadı ve yeni idrak ediyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten Ekin'e mi döneceksin?"

Saçmaladığını belli edercesine bıkkınlıkla soludum. "Tabii ki de hayır. Dönmeyeceğim ama Kartal'ın bana olan sevgisi yalan olsa bile Ekin'e karşı nefretini iyi biliyorum. Ekin için kullanıldığını bilmek canını fazlasıyla acıtacaktır."

"Bunu yapmak yerine direkt hesap sorsan sonra terk etsen daha doğru olmaz mı?"

Şiddetle karşı çıktım. "Sence ayrılmam Kartal'ı üzer mi? Adamın umurunda olsam beni aldatır mıydı?" Bu kelime öylesine ağırdı ki her telaffuzumda ateşlere atıldığımı, sonra söndürüldüğümü, acım geçmeden tekrardan yakıldığımı hissediyordum. "Ama kullanıldığını bilmek canını acıtır. Ayrıca hesap sorduktan sonra Ekin'e döndüğümü söylersem o zaman bana inanmaz, onu üzme istediğimi anlar. Tek çarem direkt ayrılmak ve onu kullandığımı söylemek."

Rüya onayladığını göstermek istercesine başını salladı ama gözlerindeki ifadesi onaylamadığını açıkça belli ediyordu. "Ya karşına dikilirse?"

"Dikilsin. Bu onu son görüşüm olur."

Rüya, "Başka bir seçenek daha düşünsek." Deyince bir hışım ayağa kalktım. "Kartal beni aldattı Rüya, bu saatten sonra her türlü kötülüğü hak ediyor!" İçimdeki acıya karışan öfke hem hareketlerimi hem de sesimi sertleştirmişti. İşaret parmağımı sanki Kartal pencerenin altındaymış gibi pencereye doğrulttum. "Az önce sevdiğim adamı eski sevgilisiyle el ele gördüm. Dün gece, *özledim seni* diyerek dudaklarımı aşındıran adam, bu sabah eski sevgilisi ile el eleydi!"

Bu son sözlerim oldu ve öfkeden aldığım cesaretle doğruca odama geçip telefonumu elime aldım. Kartal'ın adının üzerine gelince bir anlığına duraksadım ve yapacağımın bedelini sorgulamaya çalıştım ama sorgulamanın anlamsız olduğunu biliyordum. Şu an bir şey yapmazsam kararlılığımı kaybedeceğimden adım gibi emindim. Eğer vazgeçersem de içimdeki ateş bir daha hiç sönmeyecekti.

Kartal benden başka bir kadın için gitmişti. Öyleyse kalbimde kalmaya hakkı var mıydı?

Omuzlarımın sarsılmasına ramak kala Kartal'ın adının üzerine bastım ve onu da küle çevirmek için telefonu kulağıma götürdüm. Telefon daha ilk çalınışında açılırken Kartal'ın yoğun sesini duydum. "Tanrıçam."

Ama sesini duymak öfkemin anında buhar misali uçup gitmesine sebep oldu ve bana kalan tek şey bitkinlik dolu çaresizlik oldu. *Neden yaptın* diye haykırmamak için kendimi zor tuttum. Her şey öyle anlamsız geliyordu ki... Şu an yoğun çıkan sesini duyduğum adamla bugün gördüğüm adam bambaşka biriydi sanki.

Hepsi anlamsızdı...

Fakat gerçek tüm çıplaklığıyla karşımdayken anlamsız diyerek çaresizliğime yenik düşemezdim. Canım bu kadar yoğun acıyla oyulurken ona merhamet edemezdim.

Sesimin ağlamaklı çıkmasını umursamadan öfkemi geri çağırdım. "Kartal ben." Dedim ve kendimle olan savaşımı kazanmak için çatlamış sesimin Kartal'ın kulaklarını aşındırmasına izin vererek zaman kazanmaya çalıştım. Söyleyeceklerim zehir misali boğazımı yakıyor, sesime karışmamak için bana direniyordu.

Sertçe yutkunararak boğazımdaki işkenceyi durdurdum. "Senden ayrılıyorum. Yani seninle yapamıyorum. Çok düşündüm ve seni değil de Ekin'i sevdiğimi anladım. Zaten içimde sürekli ikinizi tartıyordum, bir türlü karar veremiyordum ama onunla dans ettikçe anladım ki asıl sevdiğim adam oymuş. Çok üzgünüm böyle olmasını istemezdim. Bugün Ekin'le yeniden ilişkiye başladım ve o, yanında çalışmamı istemiyor. Bu yüzden işi de bırakıyorum. Sen nasılsa patronları halledersin. Gerçekten üzgünüm umarım beni affedersin."

O kadar hızlı konuşmuştum ki nefes almayı dahi unutmuş, nefessiz kalmıştım. Kendi nefessizliğime tezat Kartal'ın da hızlanan soluklarını duyabiliyordum. Ben konuşmayı keser kesmez yüksek bir o kadar da şaşkın sesiyle, "Ne?" Dediğinde, "Hoşça kal Kartal." Diyerek telefonu kapattım ardından yeniden arama ihtimaline karşı tamamen kapattım.

Telefonu kapatmamla birlikte dizlerimin üzerine çökerek ağlamaktan yosun tutan gözlerimden bir kez daha yaşların süzülmesine izin verdim. Şaşkın çıkan sesi bile acı çeken kalbimin hüznle kıyılmasına sebep olmuştu. Farkındaydım, ona karşı olan öfkem saman alevinden ibaretti. Bir aptal gibi körkütük âşık olmuşum ve o ne yaparsa yapsın onun için üzülen tarafım öfkemi yatıştırarak beni keskin bir vicdan azabıyla baş başa bırakacaktı.

Hıçkırıklarımın sesine Rüya koşarak geldi ve yanıma çökerek sarsılan omuzlarımı kollarının arasına aldı. "İnandı mı? Ne dedi?"

"Sadece *ne* diyebildi. Daha fazla konuşmasına izin vermeden telefonumu kapattım ama canını yakmak daha çok canımı yaktı."

Rüya'nın sarılışı daha da güçlendi. "Hepsi benim yüzümden. Senin aklına onu hiç sokmamalıydım. Sizi hiç tanıştırmamalıydım. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Rüya özürlerini sıralamaya bense yüksek sesle ağlamaya devam ediyordum ama biliyordum ki yaşadığım sarsıcı acı yüzünden evde biraz daha oyalanırsam Baraka'ya gidmeden Kartal gelecek, bana hesap soracaktı. *Sanki çok hakkı varmış gibi...* Bu yüzleşmede yapmam gereken tek şey, karşısında güçlü durabilmektir. Bunu da anca dansla yapabilirdim. Dansla içimi dökmeden Kartal'ı görmeye hazır değildim. O gücü sadece dansla bulabilirdim.

"Kartal gelmeden gitmemiz gerekiyor."

Rüya beni desteklercesine benden ayrılıp ayağa kalktı. "Hemen üzerimi değiştiriyorum."

Yaklaşık on beş dakika sonra merdivenlerden indiğimizde Rüya benden önce dışarı çıkarak Kartal'ın olup olmadığına baktı. Olmadığını söyleyince apartmandan çıkıp doğruca Baraka'ya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Rüya da yanımdaydı ve sürekli arkamızı kontrol ediyordu. Saçma bir şekilde suç işlemiş gibi Kartal'a yakalanmadan Baraka'ya ulaşmaya çalışıyorduk.

Neyse ki Baraka yakındı ve Kartal gelmeden girmeyi başarabilmiştik. Aslında Baraka'yı da biliyordu ama şartlar ne olursa olsun dansımı bölmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Gözlerimin önüne bir anlığına Müge gelince acı acı gülümsedim. Hâlâ Kartal için önemli olduğumu düşünerek Kartal'ın soluğu burada alacağını zannediyordum. Ondan ayrıldığım için belki de çoktan rahatlamış, göğsündeki hafiflikle yeni sevgilisinin kollarının arasına sığınmıştı.

Bedenim bıçak darbesi gibi bir acıyla kasılırken kapıyı açıp içeriye girdim. Rüya'ya dönüp, "Ekip gelene kadar dans etmek istiyorum." Diyerek onun bir şey demesine fırsat vermeden müziği açtım.

Attığım her adımda, bedenimi her hareket ettirişimde, saçlarımı sağa sola her savuruşumda yalnızca Kartal vardı. Bana hissettirdikleri bedenimde can buluyordu. Hızlanan soluklarım Kartal'ın izini taşıyordu. Bana geçmişte kalan huzuru getiriyor, cennetten bir perde aralıyordu. Uzanmak istediğimde huzurun bitişi gerçekleşiyor, cehennemine çekiyordu. Alevinde eritiyordu.

Dakikalarca o şekilde dans ettim. Durmak nedir bilemedim, duramadım. Ekibin yavaş yavaş toplandığını da biliyordum. Üzerime sabitlenen bakışlar dakikalar geçtikçe artıyor, bitmek bilmeyen dansımı sessizce izliyorlardı ama duramıyordum, dansın acımı tüketmesini çaresizce bekliyordum.

Acımı tüketmek yerine gücümü tüketince nihayet durmayı başarabildim ve bedenimi onlara çevirdim. Rüya dışında hepsi beni şaşkınlıkla izliyordu.

Ekin'le bakışlarımız buluşur buluşmaz kaşlarını çattı ve bana doğru bir adım attı. "Sen ağlıyor musun?"

Ekin'in sorusuna kadar ağladığımın farkında değildim. Hızlıca yanaklarımı kurulayıp onu duymazlıktan geldim. "Hemen provamıza başlayalım."

İlk önce kimse yerinden kıpırdamadı ve şaşkınlıkla bana bakmaya devam ettiler. Bakışlarından rahatsız olunca kaşlarımı çatıp ellerimi birbirine çarptım. "Hadi ne duruyorsunuz?"

Benim tepkimle herkes hareketlenip yerini aldı.

Dans provası bittikten sonra kendimi o kadar yorgun ve halsiz hissediyordum ki gider gitmez uyuyacağımdan kesinlikle emindim. En azından artık uyuyabilecek biraz olsun acımdan uzak durabilecektim.

Düşüncelerimin arasında Ekin'in sesini duydum. "Metis iyi misin?"

Rüya'nın uzattığı suyu elime aldım ve içmeden önce, "İyiyim." Diyerek şişeden bir yudum su aldım. Ardından Rüya'ya döndüm. "Bir an önce eve gidelim."

Rüya başını salladığında Ekin yeniden araya girdi. "Metis biraz konuşabilir miyiz?"

Ekin'in ısrar barındıran sesinin tınısı tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. "Ekin biz seninle ne konuşmuştuk?"

Ekin masum olduğunu belli edercesine iki elini havaya kaldırıp anında itiraza geçti. "Hayır hayır bizim hakkımızda değil, çok kısa vaktini alacağım o kadar."

Ben cevap vermeden Rüya, "O zaman ben de burada durabilirim." Deyince Ekin ona doğru ters bakış atsa da sonunda Rüya'nın kararlılığı karşısında başını sallamaktan başka çaresi kalmadı. "Kalabilirsin."

Diğerleri de çıkmıştı, bir tek Yamaç kalmıştı yanımızda ama muhtemelen Rüya bu gece yanımda kalmak istediğini söylediği için gitmeye hazırlanıyordu. Tahmin ettiğim gibi de oldu. Rüya'nın kulağına doğru eğilip bir şeyler söyledikten sonra Baraka'dan çıktı ve üçümüzü yalnız bıraktı.

Yamaç'a bakmayı bırakıp bir an evvel eve gidebilmek için sabırsızca, "Ne konuşacaksın?" Diye sordum.

Ekin sıkıntıyla, "Biliyorum bu konuda kesin kuralların var ama yarınki provaya katılamayacağım. Beni idare edebilir misin diye soracaktım." Dedi.

"Neden katılmayacaksın?" Parmaklarım istemsizce burun çatımla buluştu. "Ekin bak yarışma yaklaşıyor ve ben bu defa her şeyden fazla o yarışmayı kazanmak istiyorum."

Benim hararetli sesimi bastıran Ekin'in gergin sesi oldu. "Rahatsızım, hastanede olmam gerekiyor."

Böyle bir cümle duymayı beklemediğim için şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Neyin var?"

Ekin, "Ben de kalsa daha iyi olur." Dediğinde Rüya ile aynı anda birbirimize baktık. Rüya'nın bakışlarından Ekin'e inanmadığını görebilmiştım.

Şu an onu sorgulayacak gücüm yoktu. Aklım doğru dürüst bende değildi. Gerçek ve yalan kavramlarını çoktan yitirmiştım. Yeniden ona döndüm. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Ekin az önceki gerginliğinden kurtulup bana doğru biraz yaklaştı ve ağır ağır gülümsedi. "Sadece bir günlüğüne beni idare etmen."

Aramızdaki mesafeyi açmak adına kapıya yöneldim. "Tamam, bir günlüğüne idare ederim. Hadi artık çıkalım."

Rüya da hemen hareketlenip kapının yanına kadar yan yana yürümemizi sağladı. Ekin ise hemen arkamızdaydı. Kapının yanına gelince kapıyı kilitlemek için en sona kalıp Rüya ile Ekin'in çıkmasını bekledim.

Onların çıkmasıyla birlikte adımımı dışarı atmıştım ki tam karşımda motosikletine yaslanmış Kartal'ı gördüm. Onu görür görmez hem kalbim hem de aklım, ayakuçlarıma doğru aktı. Ciğerlerim de aldığım nefesi kabullenmedi ve kasılarak kuru bir öksürük olarak boğazıma geri döndü.

Kartal'ın karanlık bakışları da Ekin ile benim aramda geziniyordu ve itiraf etmem gerekirse fazlasıyla ürkütücü duruyordu. Yavaşça yutkunup ona koşmak isteyen adımlarımı güçlükle zemine bastırdım. Hâlâ onun için çırpınan kalbim bana ihanet etmek için hali hazırda bekliyordu. Gönlüm ondan vazgeçemiyordu. Aşk, tüm ilkelliğiyle her zerremde yankılanıyordu.

Bakışlarım Kartal'ın yüzünden Müge'nin elini tuttuğu eline inince kaşlarımın çatılmasına engel olamadım ve hırsla soludum.

Onun canımı yaktığı gibi canını yakmalıydım!

Bu düşünceye sıkı sıkıya tutunup bakışlarımı yeniden Kartal'ın yüzüne çevirdim ve gözlerimi, gözlerinin içinden ayırmadan elimi Ekin'e doğru uzattım. Kartal'ın bakışları elime indiğinde ise Ekin'in duyabileceği bir sesle, "Bir dakikalığına elimi tutar mısın? Birazdan sebebini anlatacağım." Dedim.

Ekin'i göremiyordum ama onayladığını elime değen parmaklarının varlığından anlamıştım. Kartal'ın elimizdeki bakışları hızla üzerime

tırmandı ve yaslandığı yerden doğruldu. Ekin'i parçalamak istermiş gibi görünüyordu ve biliyordum ki Ekin'in önünde durmazsam bunu yapacaktı da...

Kartal'ın bize adım atmasıyla birlikte Ekin'in elini bırakıp önüne geçmeye yeltenmişim ki Ekin'in boşa çıkan eli, belimi sardı ve beni kendine doğru çekerek ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımı kavradı.

Ondan sonrası çok hızlı geldi. Ben Ekin'i geri itmeden Ekin benden sökülürcesine alındığında iç gıdıklayıcı bir sesle Ekin'in yere savrulduğunu gördüm. Aynı anda Rüya'nın da çığlık attığını duydum.

"Senin ciğerini sökmez miyim lan ben! Amına kodumun şerefsizi!"

Kartal delirmiş gibi Ekin'i düştüğü yerden kaldırıp karşısına dikti ve yüzüne kafasını geçirdi. Normal şartlarda aralarına girip müdahale edecek olsam da Ekin iznim olmadan beni öptüğü için dayacağı hak ettiğini düşünerek durdum ve dayak yemesini izlemeye başladım.

Kartal vahşi diye tabir edebileceğim bir sesle, "Ulan ona nasıl dokunursun? Öldüreceğim seni! Yaşatmam!" Diye gürlediğinde Ekin alayla sırıttı. Sırıtışına dudağından sızan kan karışınca yüzünü buruştursa da, "Bana ait olanı öperken sana mı soracağım göt herif! Siktir git!" Dedi ve Kartal'ın üzerine yürüyüp yüzüne doğru yumruğunu savurdu.

Kartal, Ekin'in yumruğunu eğilerek karşıladı ve Ekin'in yumruğu başına değmeden üzerinden teğet geçti. Ekin, Kartal'ın eğilmesini fırsat bilerek diğer elini de ona doğru savurdu ama Kartal bu defa onu kolundan yakalayarak dirseğini göğüs kafesine geçirdi ve Ekin'in iki büklüm olmasını sağladı. Ekin iki büklüm olur olmaz da yüzünü avuçlarının arasına alarak dizini yüzüne geçirdi.

Bu darbesi Ekin'i nakavt etmeye yetmişti.

Artık araya girmem gerektiğini idrak edince Kartal yerdeki Ekin'i yeniden karşısına dikmeden aralarına koştum. İçim hem ona hem de Ekin'e karşı öfke doluydu. Biri hayallerimi çalıp beni aptal yerine koymuş, diğeri de iznim olmadan beni öpmüştü.

İkisinden de tiksiniyordum!

Avazım çıktığı kadar bağırarak, "Kartal delirdin mi? Ne yaptığını sanıyorsun?" Deyince Kartal afallamışçasına gözlerimin içine baktı ve acı çeker gibi, "Seni öptü." Diye inledi.

Acı çeken sesi kalbime indi. Darmadağın olan kalbimi çimenleri ezer gibi ezdi. Yine ve yeniden parçalarım ayrıliyordum. Kendimi sürekli aynı girdapta buluyordum. İçimdeki eziyete son vermek için hırsla soluyup, "Sana ona döndüğümü söyledim. İstedğini yapar, sen kimsin ki karışabiliyorsun, ne hakla?" Diye çıkışınca Kartal ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine göz bebeklerime baktı. "Metis neler oluyor, ne saçmalıyorsun?"

Sinirlerim çoktan boşalmıştı. Korktuğum başıma geldi ve sinirden gülmeye başlayarak, "Kartal aramızdaki her şey bitti niye anlamıyorsun? Bizi rahat bırak!" Dediğimde Kartal şiddetle karşı çıktı.

İşaret parmağını yerde kıvranan Ekin'e doğrultarak, "Bu piç seni tehdit mi ediyor, ondan mı böyle konuşuyorsun?" Dedi ve yalvarırcasına, "Metis bak kimseden korkma, hiçbir şeye katlanmak zorunda değilsin. Yapma. Bunu bana yapma!" Diye ısrar etti.

Kartal'ın yalvaran sesini Ekin de fark etmiş olmalı ki kahkaha atarak gülmeye başlayınca Kartal yeniden hiddetlendi ve üzerine yürüdü. Anında önünü kestim. Kendime hâkim olamıyordum. "Bu benim kendi hür irademle aldığım bir karar. Seni değil, Ekin'i sevdiğimi anladım ve ona geri dönmek istedim. Döndüm de. Şimdi mutluluğumuza daha fazla gölge etme, hayatımızdan sonsuza dek çık!"

Kartal, Ekin'den yemediği yumruğu sözlerimden yemişçesine afalladı ve uzun uzun kararlı ifademe baktı.

O bana öyle çaresizce bakarken ağlamamak çok zordu. Her şeye rağmen o benim kalbimdi. Yıkıntılarla dolu olsa da kalbimin sahibiydi. Sırf bu yüzden bile ondan nefret etmeliydim. Ona üzüldüğüm için, hâlâ kendimden öte sevdiğim için...

Yarınımı bitirdiği için.

Şu an ağlayarak Kartal'a sarılmak istiyordum!

Boğazımda hazırlanan isyanı durdurmak istercesine gözlerimi kapattım. Onsuz yaşamak istemiyordum, her şeyin kâbus olmasını istiyordum. Kara kışa hazır değildim ama... Amalarla doluydu her bir yanımda. İçimde küçük bir kız çocuğu pişmanlıkla ağlamaya başladı. Acıyla kavruluyordum. Çaresiz bakışları karşısında sanki ömrüm bitiyordu. Yenilmeme ramak kala gözlerimi araladım. Kollarının sıkı sarışına duyduğum ihtiyaç beni parçalarım ayırmaya yetse de yenilmemeliydim. Yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kalan omuzlarımı

dik tutmaya çalışarak hüznüme tezat güçlü bir fısıltıyla, "Git lütfen." Deyince Kartal'ın yutkunduğunu gördüm.

Sonra da arkasını döndü ve bana bir kez bile bakmadan motosikletini çalıştırıp hızla gözden kayboldu. Arkasından bir adım attım. İçimde yarattığı dehşet boşluk bu kez daha da derinleşmiş, bir daha hiç kapanmayacakmış gibi panikle dolmama sebep olmuştu. Ne yapacağımı bilmeyerek etrafıma bakındığımda bakışlarım yerde yatan Ekin'e kaydı. Acı çekerek yerde inliyor, Rüya da hemen başında, yaşadığı olayın şokunda olduğu yerde kıpırdamadan öylece duruyordu.

Ekin'in yattığı yerden doğrulmaya çalıştığını fark edince paniğim hızla öfkeye dönüştü ve bir hışım yanına giderek yüzüne sertçe tokat attım. "Beni ne hakla öpersin hayvan herif?"

Ekin başının yana gitmesini umursamadan oturur pozisyon aldı ve elini vurduğum yanağına bastırıp kindar bir şekilde gülümsedi. "Hep bu anı beklemiştim. O orospu çocuğundan intikamımı aldım ya ölsem de gam yemem." Bakışları gözlerimle buluştu. Gülüşündeki kindarlık gözlerine de yerleşmişti. "Teşekkürler liderim."

Sesimin çıkmasını umarak dudaklarımı araladım ama dışarıya çıkan sesim yerine sadece nefesim oldu. Beni kullandığını açıkça söylemesinin karşısında konuşamayacak kadar şoke olmuşum.

Bende yarattığı etkiyi umursamayarak küçümseyici bir gülüşle tamamen ayağa dikildi ve o gülümsemesini sürdürerek yüzüme baktı. Bu da kendimi çabuk toparlamama sebep oldu. Üzerimdeki şok etkisini bastıran öfkeyle, "Beni kullandığını söylüyorsun öyle mi?" Diye çıkışarak yüzüne bir kez daha tokat atacaktım ki Ekin bileğimi havada yakaladı. Dudakları meydan okurcasına gerilmişti. "Senin yaptığın da bu değil miydi? Onu kıskandırmak için elimi tutmak istemedin mi?"

Tam o sırada Rüya'nın hareketlendiğini fark ettim. Olası bir durumda Ekin'e saldırmak için hazır bekliyordu ama onun dâhil olmasını istemiyordum. Ekin'le başa çıkabilirdim. Sinirle elimi, gevşek tuttuğu elinden kurtardım. "Ben senden ricada bulundum ve senin onayın olmadan sana dokunmadım. Kararı sana bıraktım. Peki sen ne yaptın? İznim olmadan beni öptün!"

Ekin vurdumduymaz bir tavırla ağır ağır kanlı dudağını yaladı. "Tadını özlemişim."

Sesinin tınısı ve dehşet veren hareketi midemi bulandırmayı başarmıştı. Az daha üzerine kusacaktım. Yüzümü tiksintiyle

buruşturup gergin bir sesle, "Senden iğreniyorum Ekin!" Dedim sertęe. "Bir daha sakın karşıma çıkayım deme. Ne yüzünü görmeye ne de sesini duymaya tahammülüm var. Ekipten de kovuldun. Baraka'nın önünden geçmeyi aklından dahi geçirme!"

Ekin konuşmak için dudaklarını araladı ama konuşmaktan vazgeçip hain diye tabir edebileceğim yüksek bir sesle gülmeye başladı.

Gülüşü eziyete verecek kadar rahatsız ediciydi. Daha fazla yanında kalmak istemediğim için hızlı adımlarla yanından uzaklaştı. Rüya'nın da peşimden geleceğini biliyordum ama adım seslerinden önce kendi sesini duydum. "Allah belanı versin Ekin!"

Ekinse tavrını koruyarak gülümseme devam etti.

...

Dakikalar sonra eve geldiğimizde sinirden titriyordum. Başım da çatlayacak kadar ağrımaya başlamıştı. Başımın ağrısını kesmek istercesine parmak uçlarını alnıma bastırıp odanın içinde ileri geri hareket etmeye başladım. "Hayvan herif! Ben ona acıyıp son bir şans vermişken o başka fırsatı değerlendirmeye çalıştı. Ondan nefret ediyorum. Kartal'dan bile bu kadar tiksiniemiştim."

Rüya'nın yüz ifadesinde ise benim aksime zafer gülümsemesi vardı. Yol boyunca ben sinirden söylenirken o da Ekin'den kurtulduğumuz için zafer naraları atmıştı. Hl da devam ediyordu. Ta ki Kartal'ın adını duyana kadar... Kartal'ın adını duymasıyla birlikte yüzündeki ifadesi hüzünle boyandı. "Metis." Dedi temkinle. "Sence de Kartal'a çok ağır konuşmadın mı?"

Adımlarımı durdurup inanamayan gözlerle ona bakakaldım. "Beni ne hale getirdiğini görmüyor musun? Hl onun tarafında mısın?"

"Hayır." Dedi Rüya aceleyle. "Asla değilim ama o an yüzünü dikkatle izledim. Sen ona konuşurken yüzünün aldığı şekli gördüm. Bak ben de Enis'e ayrılık konuşması yaptım ama asla Kartal gibi tepki vermedi. Kartal resmen yıkıldı. Bir tek böyle seven adam yıkılır."

Rüya'nın söylediklerini ciddiye almıyordum bile. Bunu belli edercesine yüzümü buruşturdum. "Kartal sadece mükemmel bir yalancı."

Yalancıydı. Bunca zaman beni kandırdığı gibi az önce Rüya'yı da kandırmayı başarmıştı. Bu konuda tam bir profesyonel olmalıydı.

Rüya iddiasını sürdürerek, "Rol yapıyor gibi değildi." Deyince Kartal'a yeniden harlanan öfkemle karşısına dikildim. "Sen kendin

görmedin mi el ele olduklarını? Başka kadına dokunduğunu görmedin mi? O kadın, eskiden körkütük âşık olduğu kadındı! Evet, Kartal orada yıkıldı ama beni sevdiği için değil, Ekin'in de dediği gibi Ekin'e karşı kaybettiği için yıkıldı."

Cümlemin sonuna doğru görüntüm, günlerce değiştirilmeyen akvaryumun suyu gibi puslu bir görüntüden ibaretti. Ağlamak üzereydim. Kartal'ı konuşmaya ne gücüm ne de daha fazla dik duruşum vardı. Sanki ruhum Kartal'ın ellerine verilmiş, onunla birlikte gitmişti. Bana kalan yalnızca, elem yerleştirilmiş bir beden olmuştu.

Rüya yıkılacağımı anlamış gibi iddiasından vazgeçerek sessiz kalınca suyun altında ağlayabilmek için doğruca banyoya yöneldim.

Akşamüzerine doğru boğucu sıcaklığın nedeni belli oldu ve gökyüzünü aydınlatan kıvılcımlar, gecenin karanlığını yarararak dans etmeye başladı. Öyle çok yağmur yağıyordu ki dışarıda göz gözü görmeyecek hale gelmiş, sokak lambalarının aydınlatmaya çalıştığı yerlerde birikintiler, yılan gibi kıvrılmaya başlamıştı.

Yeni bir şimşek gözümü alınca parmaklarımı ürpertiyle kollarıma sardım. Oldum olası yaz yağmurlarından korkar, huzursuz düşüncelerle nefes alamayacak hale gelirdim. Böyle anlarda hep annemin kollarına sığınırdım ama hayat, onun ölümünden sonra bana kendime sarılmayı öğretmişti. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Düşüncelerimin arasında Rüya'nın sesini duydum. "Sabahtan beri tek lokma yemedin. Çorba yaptım, en azından biraz çorba iç." Deyince canımın istememesine rağmen başımı sallamak zorunda kaldım. En azından birkaç kaşık içersem Rüya'nın *yemek ye* ısrarlarından biraz olsun kaçabilecektim.

Sessizce mutfığa geçip her zamanki sandalyeme oturdum. Bir süre sonra Rüya da yanıma geldi ama tuhaf görünüyordu. Sanki bir şey söylemek istiyor da kararsızmış gibi bir enerji yayıyordu.

Onu zorlamak istemediğim için sessizliğimi koruyarak bir kaşık aldım. Çorba; saatler sonra yediğim ilk yemektir ama tadını alamıyordum bile. Tek hissettiğim sıcaklığıydı. Umutsuzca içimi çektim. Biliyordum ki uzun bir süre yediğim hiçbir lokmanın tadını alamayacaktım.

Dikkatimi dağıtan Rüya oldu ve karşımda dikilmek yerine oturmayı tercih etti. Bu defa da masanın üzerine bıraktığı elleriyle oynuyordu.

Yeni bir kaşık daha aldığım̄da kıvrınmasına razı gelemeyip, "Noldu?" Diye sordum.

Sormamı bekliyormuş gibi omuzlarını düşürerek oturduğu yerden kalkıp kahve makinesinin hemen yanındaki sigara paketiyle masaya geri döndü. "İçmeni hiç istemesem de sana iyi gelir umuduyla sigara aldım." Diyerek paketi çorba kâsesinin yanına bıraktı.

Sigara paketine baktım. Bıçak kesiğı bir sızı sürekli kalbimi yokluyor, gırtlığımı görünmez eller sıkıyormuş gibi hissettiriyordu. Hissettirdikçe gözlerim doldu. Kontrolümü kaybetmek üzereydim, yeniden hıçkırıklara boğulacaktım. Kendime güçlkle hâkim olmaya çalışıp burnumu çekerek paketi geri ittim. "İçmek istemiyorum."

Bakışlarımı paketin üzerinden ayırıp Rüya'ya çevirdiğimde şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Buruk bir tebessüm, dudaklarımı belli belirsiz gererken paketi kendimden tamamen uzaklaştırdım. "Sigarayı bıçaklandığım̄da hissettiğim korkudan dolayı içiyordum. Bir nevi korkuyu içimden atma yolu gibi geliyordu. Babam öldürüldüğünde de korkmuştum. Amcamla konuşmak ise strese sokmuştu. Cesaret bulmak için içtim. Kartal'a o gece ulaşamadığım̄da da korkmuştum. Yine içimdeki paniğı, korkuyu, stresi, bilinmezliğı atabilmek için istemiştım. Ama şimdi..." Boğazımda beliren hıçkırığı yutma gücü bulamayınca bakışlarımı kâseye indirip titremeye başlayan parmaklarımla kaşığımı çorbayla buluşturdum ve çorbadan bir kaşık daha aldım. "İçimdeki hayal kırıklığını sigarayla atabilmem mümkün değil."

Rüya'nın yüz ifadesini görememiştım ama destek olmak isteyen elini diğer elimin üzerinde hissetmişim. "Beraber atlatacağız, seni hiç yalnız bırakmayacağım."

Zoraki gülümsemeye çalışmam boğazımdaki yeni düğümle yarım kalsa da Rüya'ya minnettar bir şekilde bakmayı başarabilmişim.

Birkaç kaşık daha çorba içtikten sonra biraz olsun hava alabilmek için balkona çıkmayı istedim. Dört duvar arasında kalmak git gide nefes almamı zorlaştırıyordu. Parmaklarımı güçsüz boğazıma gevşekçe sarıp derin nefesler almaya çalışarak balkona çıktım. Yağmur çoktan dinmiş, yerini güzel bir kokuya bırakmıştı.

Çıplak ayaklarımla ıslak zemine basıp başımı karanlık gökyüzüne çevirdim. Yağmur olmamasına rağmen ileride ara ara şimşekler çakmaya devam ediyordu.

Gökyüzüne bakmayı bırakıp korkuluğa yaklaştım. Ellerimi ıslak korkulukla buluşturmadan önce bakışlarım Ekin'in evini bulunca yüzümü tiksintiyle buruşturmadan edemedim. Onu görmeyi istemiyordum. Sanki yaşadıklarımın kötü mayası Ekin'den geliyormuş gibi hissediyordum, tek suçlusu oymuş gibi geliyordu ama biliyordum ki tek suçlusu Kartal'dı.

Bir anlığına izlendiğim hissine kapılınca içimi garip bir korku sardı. En son bu şekilde hissettiğimde mafya tarafından izlendiğim gösterilmişti. Tedirginlikle başımı izlendiğim yere çevirince kalbim, nefessiz bıraktıracak kadar güçlü bir şekilde tekledi. Az daha balkondan aşağı düşecektim. Kartal motosikletinin üzerine oturmuş, sokak lambasının altından beni izliyordu.

Görüntünün gerçek olmadığını anlamak istercesine başımı iki yana salladım. Aklımın bana oyun oynadığını, sadece benzettiğimi düşündüm ve bu düşünceye sıkı sıkı tutunup gözlerimi kısarak dikkatlice ona baktım. Lakin aklımın bana oynadığı bir oyun değildi. Kartal gerçekten de oradaydı ve en kötüsü sırılsıklamdı. Elimde olmadan kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Anlaşılan o ki yağmur boyunca oradaydı. *Ama neden?* Zihnimi talan eden sorudan ziyade yağmur altında beklemiş olması bir taşa takılmışım gibi yalpalamama sebep oldu. Mantığım ve kalbim arasında yeniden hazin bir savaş başladı. Kalbim ona koşmamı, mantığım içeri girip onu görmemişim gibi davranmamı söylüyordu.

Savaşın galibi, yüzüme düşen yağmur damlası oldu. Yağmurun bir kez daha başlayacağını idrak edince omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm.

Korkuluktan biraz aşağı sarkarak ona doğru, "Git buradan!" Diye bağırdım.

Rüya sesime anında balkon kapısında belirirken Kartal, "Seninle konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum." Dedi.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok!" Dediğimde cümlenin sonuna doğru sesim titredi. Onu inandırmaktan ziyade kendimi inandırmak için kurduğum bir cümle olduğunu biliyordum. Sormak istiyordum, tüm yaşadığım acının sebebini sormayı her şeyden çok istiyordum.

Kartal motosikletinden inip balkonun altına doğru yürüdüğünde midemin kaskatı kesildiğini hissettim. Aramızda mesafe olmasına rağmen yoğun bakışlarındaki enerji beni olduğum yere sabitlemeyi başarmıştı. "Benim seninle var. İçeri gelmeme izin verirsen..."

Sözünü sertçe kestim. "Evime girmeni istemiyorum!"

Kartal'ın ifadesindeki sert duruşu, sözlerimin etkisiyle sekteye uğradı. Neden bir anda bu şekilde davrandığımı çözemediği her halinden belliydi. "O zaman sen aşağıya gel. Bu konu hakkında son kez konuşalım ve bu saçmalığı bitirelim."

Yeniden itiraz etme isteğiyle dolsam da *son kez* kelimesi mıknaş etkisi yarattı ve aşağı inmek için delice bir arzu duymama sebep oldu. Başımı sallayıp, "Çok kısa." Dedim ve içeriye doğru döner dönmez Rüya ile burun buruna geldim.

Rüya, "Emin misin?" Diye sorunca mutsuzluk içinde, "Evet. Kartal, Ekin'in tehdit ettiğini o yüzden bu şekilde davrandığımı düşünüyor olmalı. Bu işi tamamen bitirmek için son kez konuşmam lazım." Dedim.

Rüya cevap vermek yerine sessiz kalınca ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Sabah, Ekin'e olan öfkemden dolayı rahatça konuşabilmişim ama şu an ağlamadan nasıl konuşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Düşüncelerimin eşliğinde keskin bir kasvetle aşağı indim ve kapıdan çıkmadan önce derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Dışarı çıktığımda ise yoğun bakışları ve ifadesi karşısında zayıf yönüme yapılan darbe gibi az daha kendimden geçecektim. Yağmurdan sırlıklam olmuş, ıslak saçları alnına yapışmıştı. Yüzünde kalan ıslaklık yüzünden sokak lambasının ışığı, keskin yüz hatlarını daha da keskinleştirmişti. Bakışlarından ve ifadesinden etkilenmemeye çalışarak gözlerimi ondan uzak bir noktaya tutundurdum. "Ne var, ne istiyorsun?"

Kartal'ın üzerinden şaşkınlığını atamadığı sesinden belliydi. "Metis neler oluyor, neden bu şekilde davranıyorsun?"

Bir de utanmadan bunu bana sorabiliyordu!

Üzerime yayılan yeni bir sinir dalgasıyla ona döndüğümde ilk dikkatimi çeken elleri oldu. İki elinin üzeri de yaralıydı. Ekin'e vurduğundan dolayı olabileceğini düşünsem de yanımdan ayrılmadan önce ellerinde bir şey olmadığını adım gibi biliyordum ama şimdi, elleri yara bere içindeydi.

Ellerindeki yaralar dikkatimi dağıttı ve sessiz kalmama sebep oldu. Kartal da dağılan dikkatimi kullanarak bana doğru temkinle yaklaştı. Yorgun bir sesle, "Neler olduğunu bilmiyorum ama benim tanıdığım

Metis'in bu olmadığını biliyorum." Dedi aceleyle, onu dinlemememden korkar gibi. "Tehdit altında mısın? Bak eğer öyleyse yemin ediyorum o ite bir şey yapmayacağım, yeter ki ona boyun eğme. Her şeyi senin istediğin gibi düzeltmeme izin ver."

Kalbime demir atan koyu gözlerine dikkatlice baktım. Bir umut ışık arıyor, ona aşık olduğum için ödediğim bedelden habersiz her şeyi düzeltebileceğini zannediyordu. İçimde yeniden canlanan öfkeye yenik düşerek gülümsedim. "Ben de seni tanıyamamışım Kartal." Cümlenin devamını *mükemmel yalancı* diye devam ettirmek istesem de onun yerine, "Seni istemediğimi, Ekin'e döndüğümü söylüyorum ama sen ısrarla anlamamak için uğraşıyorsun. Seni akıllı bir adam sanırdım ama yanılmışım." Dedim ve soluklanmak için duraksadığımda çenesinde seğiren kasını fark ettim. Umursamadım ve canını daha da acıtmayı istedim. "Benden uzak dur Kartal. Tek hedefim var, o da liderlik yaptığım ekibimle Amerika'ya gitmek, orada yepyeni bir hayat kurmak. Benim geleceğim zaten seninle olmazdı. Ekin'le orada bambaşka bir hayatım olacak."

Kaskatı bedeni sabrının sonuna geldiğini sözlerinden önce onu ele verdi. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı ve beklediğim gibi sesinin tonunda beliren ateşle, "Lidermiş!" Dedi hırslı bir şekilde. "Sen onu benim külahıma anlat. Sen hırsızısın!"

Öyle bir öfkeyle bakıyordu ki yüzüme, gözlerinden sıçrayan şimşek bedenimi kavuruyordu. "Sadece bir hırsızısın!"

Dudaklarımızın değmesine milim kalmıştı. Öpeceğini zannederek gözlerimi kapatma isteğiyle sızladım. Tam gözlerimi kapatıyordum ki geriye doğru bir adım attı ve bedenini işaret etti. "Hâlime bak! Beni ne hâlê çevirdiğine bir bak!"

Başını kaldırıp hâkimi olduğu karanlık gökyüzüne baktı. Kaldırır kaldırmaz da bereketi düştü yüzüne. Yüzünden usulca süzülüp gövdesine, gövdesinden yumruk yaptığı ellerine indi. Kabul etmedi avuç içleri bereketini. İtinayla kapalı kaldı, açılmadı. O bereketini değil, şimşegini istiyordu. Beni de kendini de yakacak şimşegi avuçları arasında sıkıca tutuyordu. "Seni öptü."

Aynı şekilde başımı göğe kaldırdım. Benim için indiği tahtından gönlümün tahtında ebedi yer bulmamış mıydı?

"O it gözümün içine baka baka seni öptü."

Göğüne bakmaya devam ettim. Her karanlıkta parlayabilirdim ama bir tek onun karanlığında göremiyordum ışığımı. Bir mumun ucunda yanan alevimi, onun karanlığı yutuyordu. Tıpkı bu gece ki gibi... Başımı yeniden dik konuma getirmeden önce sabırla işledim mızrağımı ve göğsüne sapladım. "O benim sevgili..."

"Sakın!" Diye haykırdığında aynı anda gözlerimiz birbirini buldu. "Sakın o cümlemin devamını getirme!"

Uzaktan önce şimşegin görüntüsü indi yeryüzüne ardından gök gürültüsünün sesi duyuldu. Onun öfkesinin görüntüsüydü bu. Öfkesinin sesi...

"Sokayım ulan!" Öfkesinin sesine bu defa çöp tenekesinin tekmelenen sesi karıştı. "Böyle işin de böyle aşkın da dibine kadar sokayım!"

Çöp teknesinden yankılan sesle irkilince Kartal bunu fark etti ve anında tekmelemeyi bırakıp bana baktı. Öfke, hüznün, yağmur, keder, hepsi birbirine karışmış onu ilk kez böylesine çaresizce görmeme sebep olmuştu.

Nasıl hâlâ bu kadar gerçekçi rol yapabiliirdi?

Ya da Ekin'e yenilmek onun için bu kadar mı önemliydi?

Kalp atışlarım göğüs kafesimi döverken Kartal'ın saatlerce koşmuş gibi soluk soluğa çıkan sesini duydum. "Sen ilktin." Dedi güçlü soluklarının arasından çıkan yaralı bir sesle. "İlk kez bir kadına kalbimin kapılarını bu kadar açmıştım." Nefesi bitmiş gibi derince soluduğunda titreyen nefesi, soluğumu kesti. "Hayatım boyunca birçok kez mezara girmekten döndüm ama bu gece ilk kez o mezara girdim." Cümlemin sonuna doğru dünyası başına yıkılmış gibi avuç içlerini başının üzerine bastırıp umut ışığı sönen gözlerini kapattı. "Aldığım her nefeste burnumda tüten, kendimi uğruna adadığım kadın..." Ağır ağır yutkunup başını yavaşça salladığında gözlerini de açtı. "İstedigin olsun, senin için yolundan çekiliyorum."

Kartal'ın sesi geceye karıştığında gökyüzünden öylesine güçlü bir gök gürültüsü koptu ki zehir olup tenimden geçerek kalbime süzüldü ve son kalan can kırıntılarımı küle çevirdi. Saatlerdir yıkım yaşıyordum ama bu tam anlamıyla azap veren kıyım gibiydi. Çok daha fazla can acıtan, bir daha kapanmayacak açık bir yara bırakan kıyımdı.

Yüreğimde yankılanmaya başlayan ağıtlar yüzünden Kartal geriye doğru bir adım attığında onun kalbinin fısıldamasını duyamaz oldu kalbim. Belki de onun kalbine de inmişti aynı zehir. Aynı ağıtlar onda da yükselmişti. Bunu hiçbir zaman bilmeyecek olsam da Kartal bir adım daha attığında kalbimin vedalaşma telaşını duydum. Son bir kez fısıldamak istedi sevdiğine ama yenik düştü içinde kök salmış kıyıma.

Kartal tamamen arkasını döndüğünde ise Kartal'ın kalbinde kalbim asıldı ve işte o an, her iki kalp de iki yabancıya döndüler. Hiç tanışmamış, birbirleri için hiç atmamış iki yabancının kalbi gibi.

Kartal gitti, iki kalbin hikâyesi bitti.

Herkes merhaba 🌸

Aslında cuma günü gelecektim ama SD'yi özlediğinizi düşündüğüm için birkaç gün erken geldim.

Ama ne yazık ki keyifsiz bir bölümle geldim. Şu sıralar böyle bir bölümle gelmek istemezdim ama kötü denk geldi.

Hepimize tekrardan geçmiş olsun 💖

Gelelim bölümümüze...

Metis, Kartal'ı çok seviyor, canı çok fazla yandı. Sırf bu yüzden Kartal'ın da canını yakmak istedi. Onu da Ekin'le yapabileceği düşündü fakat işler umduğu gibi gitmedi.

Ama Kartal'ın canını yakmayı başardı. O konuda hemfikiriz.

Siz, Metis yerinde olsaydınız ne yapardınız?

25. Bölüm sezon finalimiz. Keyifli bir final olmayacak şimdiden bilginiz olsun 😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

24. Bölüm "Ölümle Yaşam Arasında"

Şarkı: Mavi Gri - Ölümle Yaşam Arasında

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

Yorumlarınız benim için çok önemli ♥

"ÖLÜMLE YAŞAM ARASINDA"

1 HAFTA SONRA

"Yeter artık!"

Rüya müziği kapatınca olduğum yere yığılıp sırtımı zeminle buluşturdum. Prova çoktan bitmiş, hava kararmıştı lakin provadan önce başladığım dansım, prova bittikten sonra da bu saate kadar devam etmişti. Etmişti çünkü Kartalsız hayatımda, dansın dışında kalan her şey anlamını yitirmişti. Her bir yanımda kederle sarmalanmış gibiydi. Nefes alamıyordum, yere göğe sığamıyordum, teselli bulamıyordum. Sanki damarlarım acıyla doldurulmuştu. Kalbim kan değil, acı pompalıyordu. Acıyıyordu, kavuruyordu, yakıyordu. Bir tek dans etmek uzak tutabiliyordu kederimi, uzaklaştırıyordu onsuz yaşamak zorunda bırakıldığım kaderimi.

Elimi, hareket etmekten yorgun düşen kalbimin üzerine bastırdım. Saatlerdir dans etmekten her zerremden ter akıyor, ciğerlerim hızlanan soluklarım karşısında kasılmaktan yetersiz kalıyordu. Kalp atışlarım son sürat giden araba gibi hızlıydı. Resmen kulaklarımı gür sesiyle dolduruyordu.

"Günlerdir kendine ettiğin eziyetten bıktım! Bu böyle olmaz, buna bir an önce son vermezsen hastanelik olacaksın."

Rüya'nın sesini duyunca terden birbirine yapışan kirpiklerimin ardından ona baktım. Ters bir ifadeyle bedenimi süzüyordu. Umursamaz bir ifadeyle omzumu silktim. **"Bir şey olmaz."**

"Bok olmaz!" Rüya sinirli sinirli yanıma geldi ve tepemde dikilip bakışlarıyla bedenimi işaret etti. **"Yemek yemiyorsun, doğru dürüst uyumuyorsun sadece dans ediyorsun. Aynaya baktın mı hiç? Kilo verdin resmen!"**

Yattığım yerden dikkatlice Rüya'nın öfkeli ama aynı zamanda endişeli yüzünü inceledim. Kartal o gece gittikten sonra büyük bir ağlama krizine girmiş, o saatten itibaren de bir daha hiçbir damla gözyaşı akıtamamıştım. İçimdeki acıyı dansla atabildiğimi fark etmiştim. O yüzden de sadece dans ediyordum. Yemiyor, içmiyor, uyumuyor sadece dans ediyordum. Dans provaları dışında günlerimi, saatlerimi Baraka'da tek başıma geçiriyordum. Bu da her geçen gün Rüya'nın endişesini arttırıyordu ama yapamazdım. Dans etmeyi bırakamazdım. Bıraktığım an Kartal'ın hayatımdan çıktığı gerçeğinin ve yarattığı boşluğun, dehşet veren bir ıstırapla bedenimi sarsacağını biliyordum. Dans etmeyi bıraktığım an ağlayacağımı çok iyi biliyordum. Sahte bir gülümsemeyle dudaklarımı gerdim. "Buradan bakınca çok uzun boylu görünüyorsun."

Rüya gözlerini devirip ayağıyla omzumu hafifçe dürttü. "Sana küfür etmek istemiyorum ama şansını zorlama. Kalk hadi yemeğe gidelim, çok açım."

Bu defa gözlerini devirme sırası bendeydi. "Oradan bakınca benim buradan kalkıp dışarıda yemek yemeğe gidebilecek bir halim var gibi mi görünüyor? Eve gider gitmez duş alıp yatacağım."

Rüya anında karşı çıktı fakat bu defaki çıkışı diğer günlere nazaran daha sertti. "Mümkün değil! Yemek yemeden asla yatamazsın! Önce ölümü çiğnemen lazım."

Anlaşılan o ki Rüya bu gece zoru oynamakta kararlıydı. Bıkkınlıkla soluyup yattığım yerden dirseklerimin yardımıyla doğrulmaya çalıştım. "Abartma istersen."

"Asıl abartan sensin." Dedi Rüya ve ellerini, avuçlarının arasında kalmış tozu temizlermiş gibi birbirine sürttü. "Tamam, bugünden itibaren Kartal'ın yası bitti. Bir karar alıyoruz ve geçen sonbahardaki halimize geri dönüyoruz. Mutlu, eğlenceli, dolu dolu geçen günlerimize yani."

Rüya, Kartal'ın adını anınca dansla söndürmeye çalıştığım ciğerlerimdeki yangın, feryat figanla yeniden alev aldı. Onun gidişiyle birlikte ömürlük bir yasa girmiş gibi hissediyordum. Hiç bitmeyecek, sonu gelmeyecekti. Onu andıkça kıyım hissine yenilecektim.

İçimdeki yangın, zehir olup boğazıma dayandı ve yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Sen git, ben biraz daha dans edeceğim."

Rüya karşıma geçip ayağa kalkmam için elime uzandı. "Olmaz eğer benimle gelmezsen..." İşaret parmağı ile kapının kenarını işaret etti. "Oraya oturur, açlık grevine girerim. İnadımı biliyorsun."

Rüya'nın kararlı ifadesine baktım. Gözlerindeki ifadesi gerçekten de dediğini yapacağını söylüyordu. Boğazıma dayanan zehirden dolayı kurumaya başlayan gırtlığımı yutkunarak ıslatmaya çalıştım. Önümde iki seçeneğim vardı. Ya burada kalarak onu üzecektim ya da onunla yemeğe giderek zehir zemberek gelecek o lokmaları yiyecektim. Çaresizlikle soludum. "Nereye gideceğiz?"

Rüya zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Deniz kenarında bir restorana gidelim oradan da kafamızı dağıtacak herhangi bir yere gideriz. Bu gece sabaha kadar eğlenelim."

Onu onayladığımı belli edercesine başımı sallayıp, "O zaman puba gidelim orada yer içer kafa dağıtırız." Deyince Rüya da kabullendi. "Olur, hadi bir an önce eve gidip üzerimizi değiştirelim."

Yaklaşık 2 saat sonra puba geldiğimizde Rüya içeri girmek istese de kapalı ortamda nefes almak zor geldiği için bahçede kalmayı tercih ettim ve rengârenk ampullerin yansıdığı boş bir masaya oturdum.

Rüya ise içini çekerek yavru kedi misali giriş kapısına bakışlarını kilitledi. "İçeride canlı müzik vardı ama."

Elimde değildi, umursamaz görünmek istercesine omuzlarımı silktim. "Ses buraya da duyuluyor hem içerisi kalabalıktır burada daha güzel kafa dağıtırız."

Sonunda Rüya da pes etti ve tam karşımdaki sandalyeye oturdu. "O zaman yemekten sonra içeri girelim. İçkilerimizi orada içelim. Bağıra bağıra da şarkı söyleriz. Lütfen itiraz etme."

İtiraz etmek istesem de günlerdir yaptığı fedakârlıklara ihanet edecekmişim hissi, aynı anda doldu içime. Kalbim, düze çıkmayacağına bilmesine rağmen yarım bir tebessüm, dudaklarımı gerdi. "Olur."

Kalbim, acısını sessizce çekmek için köşesine çekilirken garson yanımıza geldi ve siparişlerimizi aldı. Ne sipariş verdiğimin farkında bile değildim. Nasılsa yediğim her neyse tatsız tuzsuz bir ottan ibaret olacaktı. Düşüncelerimin eşliğinde bakışlarımı, giden garsonun üzerinden etrafıma çevirdim. Orta genişlikte diyebileceğim bahçenin, deniz manzarası vardı. Rengârenk ampullerin aydınlattığı loş havaya ay ışığı da eşlik ediyordu. Bakışlarım ayı takip etti. Işığından biraz uzağındaki yıldızlar dikkatimi çekince kalbimin acısının sesi, birden

içimde yankılandı. En son yıldızları izlediğimde Kartal yanı başımdaydı ve sıcak kolları arasında tüm korkularımdan uzak huzurla izlememe sebep olmuştu.

Sırtımı sandalyeme yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve o huzurdan tezat bir endişeyle ve günlerdir kuruyan gözlerime yeniden dolan yaşlarla yıldızları izlemeye başladım. Aradan bir hafta geçmesine rağmen Kartal'la birlikte bir parçam da gitmiş gibiydi. Baktığım her yerde, attığım her adımda, aldığım her nefeste yalnızca o vardı. Hayatıma bu denli işlediğini ayrılığa kadar fark edememiştim bile.

Canım, onda kalmıştı...

"Nur mesaj atmış." Düşüncelerimden Rüya'nın sesiyle çıktım. Dolan gözlerimi görmemesi için mesajı bana atmamasına rağmen bakışlarımı telefonuma çevirdim.

Ekin'i kovduktan sonra Erva'ya yeni partner arayışına başlamıştık ama ne yazık ki henüz ekibe uyum sağlayacak birini bulamamıştık. Biz ileri seviyeydik ve yeni başlayan birinin bize koordinasyon sağlaması ve birlikte kontekt oluşturmamız oldukça zor oluyordu.

Yine de umudumu kesmemiştim. O yarışmayı kazanıp buralardan gitmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Gözlerimdeki doluluğun geçtiğini umut ederek ona baktım. "Ne yazmış, yeni biri daha mı?"

"Aynen öyle." Dedi Rüya ve elindeki telefonu masaya bıraktı. "Yarın gelecekmiş, bu defa olacak diyor."

"Umarım bu defaki olur. Yarışmaya çok az kaldı. Her geçen gün aleyhimize işliyor."

Rüya başını salladı ama gözleri çoktan başka konuya takılı kaldığını bağıırıyordu. Nedenini çözmeme fırsat vermeden kollarını masaya yasladı. "Bilmen gereken bir şey var."

Şüpheyile tek kaşımı kaldırdım. Kartal'dan bir haber alabilme ihtimali kalbimi tekletse de belli etmemeye çalıştım. "Nedir?"

"Ekin yarın Yamaçların evinden taşınacakmış."

Rüya sözlerini tamamladığında benim de kaşlarım çoktan havalanmıştı. Ekin'i tanıdığım günden beri Yamaç ve Gökhan'la birlikte kalıyordu. Yıllardır birbirlerinden ayrılmamışlardı. Bir bütünün parçaları gibiydiler ama şimdi... Belki de şu an benim yüzümden ayrılacaklardı. Derinlerde bir yerlerde kendini belli eden pişmanlıkla, "Neden?" Diye sordum. "Sonuçta işi de evine yakındı."

"İstifa etmiş. Sana karşı pişmanmış ama karşına çıkacak yüzü yokmuş. O yüzden buralardan gidecekmış."

İçimdeki pişmanlık öfkeyle yer değiştirdi. "Şeytan görsün yüzünü!"

Rüya hafifçe kıkırdadı. "Aynısını söyledim."

Gülümsemek istesem de Rüya kadar başarılı olamadım. "Üzüldüm. En azından Yamaç ve Gökhan adına üzüldüm. Yıllardır beraber kalıyorlardı."

Rüya belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Erkekler bizim kadar duygusal değil. Çok takacaklarını sanmıyorum."

Cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki garson gelince konuşmaktan vazgeçip servisin edilişini izlemeye başladım.

***

Yemekten sonra Rüya'nın bitmek bilmeyen ısrarları yüzünden içeriye geçtik ve elimizdeki alkollerle canlı müziği dinlemeye başladık. Bir yandan da tam da Rüya'nın istediği gibi bağıra bağıra şarkılara eşlik ediyorduk. Neyse ki içerisi fazla kalabalıktı ve kötü sesimiz arada kaynıyordu.

Biramdan küçük bir yudum alıp Rüya'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Şu an ne istiyorum biliyor musun?" Diye sorunca Rüya'nın da bakışları bana döndü. "Ne istiyorsun?"

"Zil zurna sarhoş olmak, burada taşkınlık yapmak, birileri bana saldırırken beyaz atlı prensimin karanlıklardan çıkagelmesini ve beni almasını istiyorum."

Yavaş yavaş çakırkeyif olmaya başlamıştım. Rüya bunun bilincinde gülümsedi ki aynı çakırkeyiflik onda da vardı. "İstersen taşkınlık yapalım. Bakarsın buralarda bir yerlerde yeni bir beyaz atlı prens vardır."

Yeni lafı içimin hüznle kıyılmasına sebep oldu. Bir kişi hariç kimsenin kollarında teselli bulmak istemiyordum. O adam da kollarında başka bir kadına teselli vermekle meşguldü.

Ağlama isteğimi derinlere itme savaşına girip başımı iki yana sallayınca kaybolan dengemi sandalyeme tutunarak toparlamaya çalıştım. "Yeni birini istemiyorum. Kimseyi istemiyorum, beyaz atlı prenslere ihtiyacım yok. Kendime yetebilirim."

Rüya ağzı kulaklarında, "Şerefe." Deyince aynı şekilde karşılık verdim lakin çok sıkışmıştım. Biraz daha oyalanırsam rezil olacağım kesindi.

Ayağa kalkıp, "Ben lavaboya gidip hemen geliyorum." Dediğimde Rüya da ayaklanmaya çalıştı. "Sana arkadaş olayım."

"Gerek yok." Diyerek onu durdurdum. "Hafif bir çakırkeyifliğim var, yürümeme engel değil rahat rahat giderim."

Rüya başını sallayınca doğruca lavaboya ilerledim. Yüzümü yıkadığımda açılacağıı iyi biliyordum ayrıca daha fazla içmemem gerektiğini de biliyordum. Alkolden önce içimdeki yas, beni sarhoş etmeye hali hazırda bekliyorken biraz daha içersem araba kullanamayacağım aşikârı.

Tuvalette işimi bitirdikten sonra lavabonun başına geçip yüzümü arka arkaya yıkadım ve gün geçtikçe solan yüzüme baktım. Göz çukurlarım iyice gün yüzüne çıkmış, uykusuzluktan gözlerimin altında koyu halkalar yer edinmişti. Yanaklarım da içine çökmüştü. Dudaklarım ölü dudığından farksızdı, kanı çekilmişti. En acınası ise gözlerimdi. Eski ışıltısını tamamen kaybetmişti.

Kendime daha fazla acımayı bir kenara bırakıp lavabodan ayrıldım ve lavabo için ayrılan uzun koridora doğru yöneldim. Birkaç adım atmıştım ki karşımdaki tanıdık yüzü görür görmez nefesimin kesildiğini hissettim. Sanki birileri görünmez bir hançerle ciğerlerimdeki havayı boşaltmış gibiydi.

Bir anlığına alkolden dolayı aklımın bana oyun oynadığını düşünsem de karşımdaki kişi yaklaştıkça iyice beliren yüz hatları bana onun Müge olduğunu söylüyordu. Aklım oyun oynamıyordu. Müge kanlı canlı haliyle tam karşımdaydı.

Bulunduğum koridor ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettirip dengem kaybolunca duvara tutunmaya çalıştım fakat ayaklarım felce uğramış gibi kıpırdamadı, zemine kök saldı. Yorgun bakışlarımın odağı da koridorla beraber kaymıştı sanki. Nereye sabitleyeceğimi bilemedim. Midem de bulanmaya başlamıştı. Beynimin içinde Kartal'la el ele oluşu dönüp duruyordu. Midemden ağzıma gelen acı tatla yüzümü buruşturdum.

Müge'ye bakma cesaretim ise yoktu. Onun bu işte bir suçı olmadığını bilmeme rağmen ona baktığım an içimdeki kıyımın beni alaşağı edeceğini biliyordum. Onun önünde acının beni yenmesine izin veremezdim. Ondaki gelecek herhangi bir teselli beni ölmeden mezara koymakla eş değerdı.

Acımla dalga geçer gibi hafife alarak duruşumu dikleştirdim ve Müge'nin yanımdan geçerken yarattığı rüzgâra karşı koymaya çalıştım. Başarılı olmuşum da. Ta ki burnuma dolan parfüm kokusuna kadar...

Kartal artık bu kokuyu mu soluyordu?

Sanki koridordaki tüm hava birden çekilmiş, bir tek Müge'nin parfüm kokusu kalmıştı. Onunla boğulmaya mahkûm edilmiş gibiydim. Derin bir nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim, nefesimi kabul etmedi ve kuruyan boğazımı öksürükle daha da kurutup öğürme isteğiyle doldurdu.

Yeniden gelen mide bulandırıcı tiksintiyle avuç içimi ağzıma bastırdım. İhanet yüzünden ruhumun bile parçalarına ayrıldığını hissediyordum. Her bir yanımda paramparça olmuştu ve olmaya da devam edecekti çünkü Müge buradaysa Kartal da buradaydı ve benim ikisini yeniden yan yana görebilecek gücüm yoktu. İçimdeki acı, bedenimi de karıncalandırıyordu. Ya felce uğrayacak ya da akıl sağlığımı tamamen kaybedecektim.

Kartal'ı yeniden görmemek özellikle de ikisini bir daha yan yana görmemek için bacaklarıma komut vererek koridordan çıktım. Etrafıma bakmadan Rüya'nın yanına vardım ve dehşete kapılmış bir halde, "Hemen kalkıyoruz!" Dedim.

Rüya oturduğu yerden endişeyle ayağa kalktı. Sesine de yansıyan endişeyle, "N'oldu?" Diye sordu.

Kartal'ı görmeyi istemesem de kalbim son bir kez görmek, özlemini dindirmek istiyordu. Kalbime yenik düşüp bir anda bulduğum cesaretle bakışlarımı olduğumuz yerde hızlıca gezdirdim. Kalabalığın arasındaki her masaya tek tek bakmaya çalıştım. "Müge'yi gördüm. O buradaysa Kartal da buradadır."

"Müge olduğuna emin misin?"

Ters bakışlarım anında Rüya'yı buldu. "O yüzü hayatım boyunca unutabileceğimi zannetmiyorum."

Rüya mahcup bir ifadeyle çantasına uzanırken yeniden etrafıma bakınmaya başladım ve o an Eftalya ile göz göze geldim.

Kalbim yeni bir sekteye daha uğradığında yanındaki kişiyi görünce ağzım açık kalma tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Gürkan'la yani Kartal'ın doktor arkadaşıyla baş başa masada oturuyorlardı.

Eftalya'nın nişanlısı, Gürkan mıydı?

Öyleyse bu gece buraya çift olarak gelmişler, felekten bir gece çalmayı düşünmüşlerdi.

Benim aksime...

Yas tutan tek aptal bendim!

Oysaki Kartal'ın o gece bana söyledikleriyle yaşadığım son birkaç saatten bile şüphe etmiştim. Öylesine üzgün ve aşık görünüyordu ki tüm o Müge saçmalığının altında mantıklı bir sebep olduğuna, hâlâ beni sevdiğine bir an için inanmıştım.

Yine beni kandırmayı başarmıştı.

Gözlerim yaşlarla dolunca Eftalya'nın fark etmemesi için bakışlarımı ondan kaçırıp kapıya doğru hızlıca yürümeye başladım.

Tek isteğim Kartal'ı görmeden buradan yok olmaktı.

Kendimi dışarı atmamla birlikte göğsüm sıkışarak yarım kalan yanıma can çekiştirdi ve tüm direncimi kırarak gözyaşlarımın günler sonra sicim gibi akmasına sebep oldu.

Bu acı, bu kâbus hiç bitmeyecek, tekrar tekrar başa saracaktı. En büyük yenilğim olarak kalbimi sürekli acımasızca oyacaktı.

Rüya'nın yanıma geldiğini omuzlarıma sardığı kollarından anladım. "Özür dilerim, onları burada göreceğimizi hiç düşünmemiştim."

Hıçkırıklarımın arasından güçlkle, "Lütfen beni buradan götür." Diye inledim ve elimi sıkışan göğsümün üzerine bastırdım. "Onlardan bir an önce uzaklaşmalıyım. Yemin ediyorum kalbim daha fazla bu acıya dayanmıyor."

Rüya önce acı çeker gibi ses çıkardı ardından cevap vermeden koluma girip arabanın yanına doğru sürüklemeye başladı.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde ağlamaktan içim dışıma çıkmıştı. Günlerin acısının çıkmasını istercesine ağlamış, ağladıkça ağlamaya duyduğum ihtiyaç daha da artmıştı.

Ayaklarım beni doğruca odama sürükledi. Yastığıma sarılıp orada ağlamaya devam etmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Rüya ise hüznle beni izliyordu. "Biraz konuşmak ister misin?"

Burnumu çekerek başımı iki yana salladım. "Ne konuşabilirim ki? O kadını gördüm yanımdan geçti, gitti ama bende bıraktığı iz..." Can çekişir gibi derin bir nefes aldım. "O izi konuşacak gücüm yok."

Rüya üstelemek yerine sadece sımsıkı sarıldı. "Yarın her şey daha güzel olacak."

Yarının güzel olmayacağını bilmeme rağmen itiraz edecek gücüm yoktu. Rüya'nın kollarının arasından çıktım ve doğruca odama girdim. Üzerimi değiştirmeden yatağıma uzanıp cenin pozisyonu aldım ve yeniden ağlamaya başladım.

Bir kez daha hıçkırıklarım artıyordu ve Kartal'a duyduğum ihtiyaç, bir kez daha artarak kendimden tiksinnememe sebep oluyordu.

Çok geçmemişti ki hıçkırıklarımın arasından kapının zilini duydum ama umursamadım. Bu saatte Yamaç'tan başka kimse gelmezdi.

Ama umduğum gibi olmadı ve Rüya'nın yüksek çıkan sesine kulak kesildim. "İçeri giremezsin!"

Rüya'nın yüksek çıkan sesine tezat karşı tarafın sesini duyamıyordum. Hıçkırıklarımı durdurup yattığım yerde oturma pozisyonu almaya çalışırken Rüya'nın sesini bir kez daha duydum. "Kapıda kal! Metis isterse içeri girebilirsin!"

İçimi hem merak hem de garip bir şekilde korku sardı. Kim olduğunu bilmiyordum ama Kartal ya da Ekin olma ihtimali, kalbimi kamçılıyordu. Kartal olma ihtimali çok düşüktü ama Ekin, son bir kez veda etmek isteyebilirdi ve benim onun yüzünü dahi göresim yoktu.

Birden kapım açılınca sudan çıkmış balık gibi yatağımanın üzerinde çırpındım. Neyse ki gelen Rüya'ydı. Kaşları çatılı bir halde, "Eftalya geldi, seninle konuşmak istiyor." Deyince Rüya'nın gerisinde Eftalya belirdi. Rüya'dan daha uzun olduğu için onu rahatlıkla görebilmiştim.

Şaşkın bakışlarım Eftalya'da kalınca Rüya başını geriye çevirdi ve kızgınlıkla soludu. "Sana kapıda kalmanı söylemiştim."

Eftalya da aynı kızgınlıkla karşılık verdi. "Ben de sana önemli olduğunu söylemiştim."

Rüya'nın daha sert karşılık vereceğini biliyordum ama büyüyecek bir gerginliği de kaldıracak mecalim yoktu. Üzerimden ve umudu yiten hayallerimin üzerinden tır geçmiş gibi hissediyordum. Ayrıca Eftalya'nın evime ilk kez gelme sebebini merak ediyordum. Yorgun bir sesle, "Sorun yok Rüya." Dedim.

Rüya'nın bakışları beni buldu ve *emin misin* dercesine bakmaya başladı. Başımı sallayınca da Eftalya'nın önünden çekilip odama girmesine izin verdi. Ters bakışlarını Eftalya'nın üzerinden ayırmadan bana ithafen, "Ben kapının önündeyim bir şey olursa seslenmen yeterli Metis." Dedi ve odadan çıkıp kapımı kapattı.

Eftalya kapanan kapıya bakarak gülümsedi. "Şanslı kızsın, sana gerçekten değer veren bir arkadaşına sahipsin."

Sanki gözlerim ağladığımı ele vermeyecekmiş gibi yanaklarımdaki ıslaklığı aceleyle kurulamaya çalışıp, "Bunu söylemeye mi geldin?" Dedim ve mecalsizliğime direnerek ayağa kalktım. "Adresimi nereden buldun?"

Eftalya içini çekip, "Mekândan o şekilde ayrıldığını görünce dayanamadım ve sizi takip ettim." Deyince kaşlarımın havalanmasına engel olamadım. Sesime de yansıyacak şaşkınlığı bastırmayı umarak, "Ne istiyorsun?" Diye sordum.

Eftalya cevap vermeden önce bakışlarını küçük odamda gezdirdi ve aramıza sessizliğin yerleşmesine sebep oldu. Odadaki her bir ayrıntıya tek tek baktı. Yatağımın karşısında duran dolabıma, pencerenin altına yerleştirilmiş küçük masama, yanı başımda duran aynalı şifonyerime, komodinlerime...

Odamı incelemeye devam ederken gözlerimiz buluşunca nihayet sessizliğini bozdu. "Buraya geldim çünkü seni bir arkadaş olarak çok seviyorum ama aynı zamanda kuzenimi kendine aptal gibi âşık ettirdiğin için senden nefret ediyorum." Deyince söylediklerini sindirmek için kendime zaman kazandım.

Bana iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi söylemişti tam olarak anlamamıştım ama asıl dikkatimi çeken Kartal'ın bana âşık olduğunu söylemesiydi. Bu cümleyi duymaya çölde kalan bir insanın suya duyduğu ihtiyaç gibi büyük bir ihtiyaçla sarılmıştım.

Ama Kartal'ın beni sevdiği koca bir yalandan ibaretti ve bu defa kanmaya hiç niyetim yoktu.

Ona inanmadığımı belli eden bir gülümsemeyle yatağıma geri oturdum. "Ya ne demezsin! Kartal bana körkütük âşık." Cümlemin devamını *o kadar âşık ki beni o yüzden aldatıyor* diye tamamlamak yerine, "Yeni hayatında mutlu değil mi?" Diye sordum. Nedense bu sorunun cevabını yürekten gelen bir istekle öğrenmek istiyordum.

Eftalya tereddüt etmeden, "Hayır, sensiz hiç değil." Dediğinde elimde olmadan üşüdüğümü hissettim. Belki de sesinin tonundaki soğukluk yüzünden üşüdüğümü hissetmiştim.

Yüzümde ona inanmadığımı belli eden gülümsemeyi sürdürerek kendime bile yabancı gelen bir sesle, "Ben daha çok mutlu olmasını beklerdim. Yazık olmuş." Dedim.

Eftalya cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi ve o süre zarfında gözlerimi inceledi. Bakışları x-ray cihazı işlevi görüyordu sanki. İçimi görüyormuş gibi bakıyordu. Bakışlarından rahatsız olup gözlerimi kaçırdığımda, "Yoksa sen Kartal'ı Müge'yle mi gördün, ondan mı bu şekilde davranıyorsun?" Diye sorunca günlerdir göğsümde ağrı yapan ağırlıkla ona geri baktım. Kızgınlığın verdiği sakinlikle ve gerçeğin iğrenç yüzünün yarattığı kızgınlık arasındaki o ince çizgide gidip geldim. "Bunun bir önemi var mı?"

Eftalya önce inanamıyormuş gibi baktı ardından aydınlanmış gibi ağzı bir karış açık kaldı. "O yüzden mi o adamla öpüştün?"

İnce çizgideki sınırimın kızgınlığa geçiş yapmasıyla birlikte bir hışım ayağa fırladım. "Kartal yemeyip içmeyip sana mı yetiştirdi?"

Eftalya, içinde hiçbir ışık barındırmayan kahve telvesi koyuluğundaki gözlerini, beni delmek istercesine üzerime sabitleyip savunmaya geçti. "Kartal'ın ne yaşadığına dair en ufak bir fikrin yok!"

İçimdeki hayal kırıklığının yarattığı korun sıcaklığı, yüzümü esir alırken sinirden gülmeye başladım. "Ya benim ne yaşadığıma dair senin ya da Kartal'ın bir fikri var mı?" Gülmem, cümlenin sonuna doğru sesimden silindi ve yerini yüksek sese bıraktı. "O ikisini el ele gördüğümde ne hissettiğime dair en ufak fikriniz var mı?" Bunu söylemeyi hiç istemesem de bu saatten sonra pek öneminin kaldığını düşünmüyordum. Ciddi anlamda patlamaya ihtiyacım vardı. "Kahretsin! Hayatımda ilk defa âşık oldum ben." Acı çeker gibi inleyip gözlerimin yeniden dolmasına izin verdim. Zayıf görünmek umurumda bile değildi artık. "Âşık olduğum adamı eski sevgilisi ile el ele gördüm ben! Kartal beni aldatmış!"

Sözlerimi tamamladığımda Eftalya'nın kızgınlığı anında pişmanlığa geçiş yaptı. Ellerini sertçe yüzünden geçirip, "Özür dilerim." Dedi sesindeki yoğun pişmanlıkla. "Kartal'ın haberi yoktu. Ben, ben..." Garip bir şekilde duraksayıp başını öne eğdi. "Ayrılmanızı istediğim için yaptım. O seni asla aldatmadı, aldatmaz."

Eftalya'dan yumruk yesem sanırım daha az afallardım. Şaşkınlıkla, "Ne?" Diye çıkışınca Eftalya'nın yüzü ağlamaklı bir ifadeye büründü. "Kartal beni hiç affetmeyecek biliyorum ama size daha fazla bunu yapamam."

Kesinlikle hiçbir şey anlamıyordum. Anlayacak duyularım tükenmişti. "Eftalya ne saçmalıyorsun? Benimle dalga geçmek için mi

buraya geldin? Neler oluyor?"

Eftalya arkamdaki yatağı işaret edip, "Oturarak konuşalım." Dedi sesindeki mahcubiyetle ve benden önce yatağımın üzerine oturup bakışlarını parmaklarına indirdi. "Tek amacım Kartal'ı korumak istemektir, yemin ederim böyle olmasını istememiştim."

Eftalya'nın ne dediğini anlamadıkça aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Delicesine duyduğum öğrenme isteğine kayıtsız kalamayıp aramıza mesafe açarak oturdum. "Hemen anlatırsan iyi edersin."

Eftalya ciğerlerine keyifsizce hava doldurdu. "Kartal ve Müge sevgili değil, hiçbir zaman sevgili olmadılar. Yani eski sevgilisi değil. Ben o gece senin orada olduğunu biliyordum. Telefonda kimseyle konuşmuyordum, seni kandırmak istediğim için o şekilde konuştum, üzgünüm." Dediğinde üzerime bir kova soğuk su boca edilmiş gibi hissettim. Tek verebildiğim tepki, "Neden?" Demek oldu.

Eftalya ani bir duygu geçişiyle kaşlarını çatıp hırsla soludu. "Çünkü kuzenim bir aptala döndü. Aptal bir âşık gibi davranıyordu, hata yapması an meselesiydi. Üzgünüm ama engel olmak zorundaydım. Kartal, Müge ile yan yana görünmeye başlayınca eninde sonunda senin onları fark edeceğini biliyordum. Olayların altını, bu şekilde bir yalanla beslersem onu terk edeceğini biliyordum."

Eftalya'nın sözleri beynimin içinde uğulduyordu ve hâlâ hiçbir şey anlamıyordum çünkü hiçbirisi anlamlı gelmiyordu. Ne gibi bir hata yapacağını ya da neden Müge'yle görünmeye başladığını anlamıyordum. Zar zor çıkan sesimle, "Ne gibi bir hata, nasıl yani?" Diye sorunca Eftalya'nın az öncekinden daha sert yüz ifadesi karşısında ürpermeden edemedim. "O geceyi hatırla." Dedi keskin bir sesle. "Kartal sana yavşamaya çalışan adamı, bar tezgâhına çekip herkesin içinde tehdit etti. Bu kusursuz bir hataydı. Hem seni ama en çok da kendini tehlikeye attı. O gece Kartal'a çok kızdım. Bu konuda onu defalarca kez uyarmama rağmen beni dinlemiyordu. Resmen gözünü kör ettin. İkinize de çok kızdım ve sırf bu yüzden sana o şekilde yalan söylemek zorunda kaldım."

Eftalya'nın sesindeki soğukluk, yaz sıcaklığının etkisindeki odamın yavaş yavaş buz kesmesine sebep olurken bahsettiği geceyi anımsamaya çalıştım.

Müşterinin içkisini verdiğimde adamın güldüğünü duydum. "Kızma hemen, sadece seninle muhabbet etmeye çalışıyorum."

Bu adamın son sözleri oldu. Kartal öfkeli bir tufan misali, yanı başımda gürleyerek esti ve adamın yakalarından tuttuğu gibi bar tezgâhının üzerinden kendi yüzüne doğru çekti.

Kartal'ın gücüne mi, sert tepkisine mi şaşırsam bilemeden Kartal dişlerinin arasından, "Benim seninle kendi şartlarımda muhabbet etmemi istemiyorsan bas git buradan!" Deyince az ilerideki sahneden Eftalya'nın tedirginlikle bize baktığını gördüm. Sadece o da değil, birçok müşterinin bakışları bize dönmüştü.

Kalbimden aşığa korku dolu bir his yayıldı ve tüm bedenimi saran minik titremelerle, "Kartal lütfen." Dediğimde adam da, "Sakin ol delikanlı art niyetim yoktu." Dedi.

Kartal burnundan soluyup sıkıdığı dişlerini birbirinden ayırmadan tiksinti dolu bir sesle meydan okudu. "Sınırımdan uzak dur!"

Adamın yakalarını bırakınca adam üzerini düzeltip devrilen birasına baktı ve başka bir şey demeden bizden uzaklaşmaya başladı.

Düşüncelerimin arasından çıkmam birkaç saniye aldı. İçime yayılan kızgınlık, fırtınanın kopacağını haykırıyordu. Kızgınlığın ilk belirtisi olarak, uğursuz fırtınanın gölgesinde oturduğum yerden ayağa fırladım. Üzerine saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Eftalya sen neler diyorsun? Sırf o adamla kavga etti diye bana yalan mı söyledin? Ben o geceden beri neler yaşıyorum haberin var mı?"

"Özür dilerim ama mecburdum anla lütfen." Dediğinde sesi pişmanlıktan kısılmış gibiydi. "Kartal'ın ölmesini istemiyorum."

Beynimden vurulmuş gibi duraksadım. Günlerdir yaşadığım acı, keder ve son birkaç dakikadır yaşadığım anlamsız olaylar zinciri... Düşünme yetimi kaybetmiş gibi hissediyordum. "Neden ölecek ki, o da nereden çıktı?"

"Bunun cevabını sana ben veremem, Kartal isterse sana anlatır ama bil ki Kartal suçsuz. Benim uydurduğum Müge yalanından haberi yok." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve boğuk çıkan sesiyle ağlarcasına inledi. "Öğrendiğinde benden nefret edecek, sadece o da değil Müge de nefret edecek."

Damarlarımdaki bütün kan çekilirken sabırsızca, "Müge mi?" Diye sordum.

Eftalya, "Evet." Dedi ve yüzünü ellerinin arasından kurtarıp olabildiğince samimi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Müge benim en yakın arkadaşım. Aynı zamanda Gürkan'ın kız arkadaşı. Bu gece seni orada içerken görünce tedirgin oldum, sen lavaboya gidince seni kontrol etmek istedim ama beni görmeni istememiştim. O yüzden Müge seni kontrol etmeye geldi. Kartal ile onu görmediğini sanıyordum, tanıyabileceğini düşünmemiştim. Müge'nin de olanlardan haberi olmadığı için o da tanıdığını zannetmedi." Oturduğu yerden ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Tam bir pislik gibi davrandım." Elleri iki yana açtı. "İstediğin gibi yüzüme yumruk atabilirsin, sonuna kadar hak ettim."

Eftalya'nın pislik gibi davrandığı doğrudu ve ona yumruk atma isteğim kaçınılmaz bir gerçektir ama şu an bunun sırası değildi. Belirsizlik, sinirlerimi iyice rotasyona uğrattırırken gerçekleri öğrenmeden kontrolümü kaybetmek istemiyordum. Ona saldırma isteğimi yok sayarak, "Müge beni kontrole mi geldi? Beni tanıyor mu?" Diye sordum.

"Kısmen tanıyor."

Ucu açık cümleleri dalga dalga zihnime çarpıyor, gerçekleri bir bütün olarak görmeme engel oluyordu. Daha fazla buna katlanacak sabrım yoktu. Dişlerimin arasından, "Benimle açık konuş!" Diye çıktığımda sesim tahminimden daha yüksek çıktı ama umursayacak durumda değildim. "Seni anlamakta güçlük çekiyorum. Söylediklerin, gördüklerimle uyuşmuyor. O ikisi el eleydi!" Midem kusma isteğiyle sızlayınca elim istemsizce midemin üzerine kapandı. Zihnimde dönüp duran görüntüler midemi bulandırıyor. "Kartal, kardeşim dediği adamın kız arkadaşıyla mı takılıyor?"

Eftalya'nın yüzünden rahatsız edici bir öfke bulutu geçti. Kartal hakkında olumsuz hiçbir cümleyi kaldıramayacakmış gibi tepkiler veriyordu. Bu gece tek anladığım konu; Kartal'ın, kırmızı çizgisi olduğuydu. Bakışlarım, hızlıca yükselip alçalan göğsünden yumruk yaptığı ellerine indi. Duruşu bana saldırarak gibiydi. Yine de sakinliğini korumak istercesine derin bir nefes aldı. "Kartal kimse ile takılmıyor." Dediğinde öfkeli gözlerine baktım. "Öyle bir adam değil. Öyle olması gerekti ve öyle oldu. Olanlardan Gürkan'ın da haberi var. Zaten o gün Kartal, Müge'yi Gürkan'a götürdü. Sonra da senin yanına geldi, gerisini biliyorsun."

Şu ana kadar sürdürmeye çalıştığım dik duruşumda küçük bir çatlağın yayıldığını hissettim. Eftalya'nın söyledikleri kulaklarımın içinde dönüp durdukça küçük çatlak git gide büyüdü ve ilk darbesi bacaklarıma indi. Bacaklarım bedenimi taşımayacak kadar güçsüzleşti. İkinci darbesi ise başıma cam parçası saplar gibi kesin bir ağrı saplaması oldu. Başımı kollarımın arasına alarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Ne yani hepsi bir oyun muydu?

Ben boşu boşuna mı Kartal'ın canını yakmıştım?

Boşu boşuna mı günlerdir acı çekmiştim?

Eftalya'yı göremiyordum ama sesindeki gergin paniğini duyabiliyordum. "Çok üzgünüm, çok özür dilerim." Dedi ve o da benim gibi dizlerinin üzerine çökerek başımı kollarımın arasından kurtardı. "Bu saatten sonra bana inanmayacağını biliyorum ama yemin ederim Kartal'ın olanlardan haberi yok. Ne eski sevgili yalanından ne de senin onları el ele gördüğünden haberi var. Kartal'ın amacı bambaşkaydı ve bunu bir tek ondan öğrenebilirsin."

Kalbim, resmen sıkışıyordu. Elimi, ömrü bitmek üzere olan kalbimin üzerine bastırdım. Can çekişiyordum ama işin en kötü kısmı bu değildi. En kötü kısmı, kendi ellerimle sevdiğim adamın katili olmuşum. O gece acımadan canını almıştım.

Sol gözümden bir damla yaş süzüldüğünde Kartal'ın o geceki hali ve sözleri film gibi tam karşımda belirdi.

Kalp atışlarım göğüs kafesimi döverken Kartal'ın saatlerce koşmuş gibi soluk soluğa çıkan sesini duydum. "Sen ilktin." Dedi güçlü soluklarının arasından çıkan yaralı bir sesle. "İlk kez bir kadına kalbimin kapılarını bu kadar açmıştım." Nefesi bitmiş gibi derince soluduğunda titreyen nefesi, soluğumu kesti. "Hayatım boyunca birçok kez mezara girmekten döndüm ama bu gece ilk kez o mezara girdim." Cümlenin sonuna doğru dünyası başına yıkılmış gibi avuç içlerini başının üzerine bastırıp umut ışığı sönen gözlerini kapattı. "Aldığım her nefeste burnumda tüten, kendimi uğruna adadığım kadın..." Ağır ağır yutkunup başını yavaşça salladığında gözlerini de açtı. "İstediğin olsun, senin için yolundan çekiliyorum."

Yavaşça ıslak gözlerimi kapattım. Az önceki öfkem gitmiş, yerine acı kalmıştı. Yalanın, kandırılmışlığın, anlamsız oyunların bıraktığı katıksız bir acı...

Sözlerimin tükendiğini hissediyordum. Sevdiğim adamı günlerce maruz bıraktığım zulüm karşısında söyleyecek tek kelime bulamamamın çaresizliğini yaşıyordum. Yaşadıkça onun çaresizliğini hissetmeye çalışıyordum ama zulümden nasıl hasar aldığını bile kestiremiyordum. O gece yaralı ellerini gördüğümü anımsayınca gözlerimi hızlıca aralayıp panikle, "Kartal nasıl?" Diye sordum.

Eftalya'nın yüzünden keskin bir keder geçti. "İyi değil. Zor sakinleştirdik ama iyi değil. O adamla öpüştüğünden beri hiç iyi değil."

Ağlamaklı bir ifadeyle başımı iki yana sallayıp direkt itiraz ettim. "Ben onunla öpüşmedim, o zorla öptü."

Eftalya bunu beklemediğini belli eden bir sesle, "Nasıl yani?" Diye sordu.

Kopkoyu bir pişmanlıkla başımı yana eğdim. "Kartal'ın canımı yaktığı gibi canını yakmak istedim. Eski sevgilime döndüğümü söyledim ona. Kartal gelince de inandırıcı olsun diye elini tutmak istedim ama o an beni öptü. Her şey çok ani oldu."

Eftalya bakışlarını kısıp, "Çok acımasızsın." Deyince hırsla soludum. "Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Ben sadece çok korktum. O gece, o sinirle düşünmeden hareket ettim. Amacım Kartal'ı korumaktı. Böyle olmasını, sizi bu kadar üzmeyi istememiştim. Olaylar rayından çıkınca nasıl toparlayacağımı bilemedim. Hele ki o gece onu öyle görünce... Beni affetmemesinden çok korktum. Söylediğim yalanı açıklama cesareti bulamadım."

Eftalya, Kartal'ın zulümden aldığı hasar konusundaki endişemi dile getirince akıldışı bir korku hissettim. "Nasıl görünce?"

Bakışlarını benden uzak bir yere, o güne gitmiş gibi tutundurdu. "Gürkan ondan haber alamayınca o gece evine gitmiş. Her yer darmadağınmış, sakinleştirememiş. Yardım istedi." Dolan gözlerini saklamak istercesine başını salladı. "Kâbus gibi bir geceydi, sürekli *onu öptü* diye sayıklıyordu. Sonra tekrar tekrar deliriyordu. Ben onun sayıklamasını duydukça..." Birden bana döndü ve af dilercesine gözlerimin içine baktı. "O yüzden öpüştüğünüzü düşünmüştüm. Eğer Müge ile Kartal'ı gördüğünü bilseydim yemin ederim bugün anlattığım tüm gerçeği, o gün gelir sana anlatırdım. Bu kadar ilerlemesine izin vermezdim. Aranızda neler geçtiğini bile bilmiyordum. Zaten Kartal anlatmaz, sadece sayıklamasını duydum. Kendimce parçalar

birleştirmeye çalıştım ama çok başka bir sonuca vardım." Gözlerime bakmamak için başını önüne eğdi. "Özür dilerim ama Kartal'ı aldattığını sandım. O yüzden ayrıldığınızı düşündüm ama bu gece pubta seni görünce... Yani şarkı söylemen, içmen eğlenir gibi değildi. Ayrıca hasta gibi görünüyorsun, mutlu olmadığın her halinden belliydi. Bir de bunların üzerine Müge'yi görüp ağlayarak oradan çıkınca yanıldığımı anladım. Bir yanlış vardı ortada. O yanlış düzeltmeye geldim."

Eftalya sözlerini bitirdiğinde aramıza gergin bir sessizlik yerleşti. Ortada büyük bir yanlışın olduğu doğrudu ama o yanlış Eftalya yapmamıştı. Şu an için asıl öfkem, Eftalya'ya olsa da yanlışın en büyüğünü Kartal yapmıştı. Belki beni aldatmamıştı ama çektiğim onca acının gerçekleşmesine izin vermişti. Yokluğunun verdiği müthiş ıstırapla günlerce yanmama sebep olmuştu.

Kafamın içinde uğuldayan tek yanlış; *Kartal'ın beni saf dışı bırakmasıydı.*

Ona duyduğum öfke birden Eftalya'ya duyduğum öfkeden daha ağır bastı ve bacaklarımdaki dermansızlığa aldırmadan ayağa kalktım. Hırsla, "Yanlışın büyüğü, Kartal'ın beni saf dışı bırakması." Dediğimde sesim öfkeden titriyordu. "Kartal, sen, Gürkan ve Müge... Herkes ne olduğunu biliyorken ben niye bilmiyorum? Bana neden ne olduğu söylenmiyor ve yanlış anlaşılmalara terk ediliyorum? Eğer Kartal ne yapmaya çalıştığını bana da en başında söyleseydi, şu an yaşadıklarımızın hiçbirini yaşamazdık!"

Eftalya haklı olduğumu belli edercesine başını sallayıp o da yerden kalktı. "Söyleseydi yaşamazdınız belki ama inan bana söylememesinin sebepleri var. Bazı sebepleri hemen açıklamak mümkün değildir."

Afallamış gibi dudaklarımın arasından sesli bir şekilde, "Ah!" Sesi çıktı. "Neymiş o sebepler?" Diye sorunca Eftalya bir kez daha özür diler gibi baktı. "Az önce de dediğim gibi bunların cevaplarını ben sana veremem. Kartal isterse anlatır."

Daha fazla Eftalya'yı dinlemeye sabrım yoktu. Sorularımın asıl cevabı Kartaldaysa onu bir an önce bulmam gerekirdi. Her açıdan yitirdiğim adamı bulmak zorundaydım. "Kartal nerede?"

Eftalya irkilse de, "Nerede olduğunu iyi biliyorsun." Dedi.

Doğrudu, Kartal'ın nerede olduğunu biliyordum.

Ona cevap vermeden kapıya yöneldiğimde Eftalya'nın fısıltıya yakın sesini duydum. "Beni affetmeni beklemiyorum ama böyle olmasını istemediğimi bil."

Omzumun üzerinden son defa ona bakıp hızlı adımlarla odamdan çıktım. Onu affeder miydim bilmiyordum ama şu an onu düşünecek halim yoktu.

Dış kapıya yöneldiğimde Rüya oturduğu koltuktan ayağa kalkıp, "Nereye gidiyorsun?" Diye sorunca ona bakmadan arabanın anahtarını aldığım gibi dış kapıya yöneldim. "Kartal'a hesap sormaya!"

Ayrıca günlerdir hasret kaldığım dudaklarını öpmeye!

Tabii mantıklı açıklamaları varsa!

Kalbim kulaklarımda karavanın olduğu yere yaklaşıncaya sakınlaşmak için arabamı durdurdum. Heyecandan ecel terleri döküyordum. Direksiyonu kavrayan ellerim havanın sıcaklığına rağmen buz gibiydi. Kartal'ı çok fazla özlemiştim. Ona ne diyeceğimi nereden başlayacağımı bilmiyordum fakat ona olan öfkem, özlemimi bastırmamı söylüyordu.

Daha fazla vakit kaybetmemek için arabamı yeniden hareket ettirdim.

Yaklaşık beş dakika sonra karavanın önüne geldiğimde Kartal'ı beklediğim gibi karavanın üzerinde buldum. Muhtemelen yıldızları izliyordu ama araba sesini duyunca olduğum yöne çevirmişti başını. İlk dikkatimi çeken elleri oldu ve bedeninde yarattığım katliamı pişmanlıkla incelemeye başladım. İki eli de bandajlıydı. Kısa kollu tişörtünün açık bıraktığı kollarında yara izleri vardı. Ayrıca yüzünü çevreleyen sakalları iyice uzamış, saçları dağılmış duruyordu.

Araba farlarının yansıttığı yüzü de toprak yolun kaldırdığı tozun gerisinden şaşkınlıkla parlıyordu.

Ağır ağır yutkunup ona bakmaya devam ettim. Öylesine özlemiştim ki onu. Varlığı tüm yaralarımı saracak bir ilaç gibiydi. Yokluğu ise acıdan delirmeme sebep olacak şekilde gerçeklik algımı kaybettiriyordu. Yokluğu kabullenilmezdi...

İçimdeki özleme kayıtsız kalamayıp sabırsızca arabadan inmeye yeltendiğimde Kartal gerçek olduğumu yeni idrak etmiş gibi merdivenlerden inmek yerine direkt karavanın üzerinden atladı ve

sanki merdivenden inmiş gibi dengesini kaybetmeden arabamın yanına gelip sökercesine kapımı açtı. "İyi misin? Kötü bir şey mi oldu?"

Şaşırmakla doğal karşılamak arasında kalsam da asıl dikkatimi çeken eski sevgilime dönmek için ondan ayrıldığımı söylememe rağmen hâlâ beni düşünüyor olmasıydı. Benim gibi canımı yakmakla ilgilenmiyordu. Onun için önemli olan tek şey, benim iyi olmamdı.

Pişmanlık ve acının karışımı bir ifadeyle endişeden gerilmiş yüzüne baktım. Onun da günlerdir uyumadığı gözlerinin altına çöken koyu halkalardan belliydi ama gözleri alev alevdi. Bana kötü bir şey olduğu takdirde ortalığı yakıp yakabilecek kadar tehlikeliydi.

Nasıl olur da sevgisinden şüphe etmiştim?

Eğer bana her şeyi en başından anlatsaydı...

Yavaşça kaşlarımı çattım. Kırğındım, kızğındım, kandırılmışım ama aynı zamanda onu öpmek için dayanılmaz bir arzu hissediyordum. Hem deli gibi öfkeleniyor hem de karşı konulmaz şekilde ona çekiliyordum.

Çattığım kaşlarımı bozmadan arabadan inip tam karşısına dikildim ve ellerimi göğüs kafesinin üzerine yerleştirip, "Evet kötü bir şey oldu. Hem de çok kötü!" Diye bağırarak onu sertçe geri ittim. "Bana yalan söyledin Allah'ın cezası!" Aramızda açılan minik mesafeyi kapatıp yeniden onu geri ittim. "Ortada dönen bir şeyler vardı ve sen bana hiçbir şey söylemedin!" Kartal geriye doğru bir adım daha attığında bir kez daha geri ittim. "Eğer söyleseydin şu an ayrı olmazdık, ölmekten beter olmazdım! Ekin yalanını söylemek zorunda kalmazdım!"

Kartal'ın kontrollü geriye giden adımları, gözyaşlarımı görmesiyle durdu ve yeniden onu itmek için hamlede bulunduğumda bu defa izin vermedi. Bedenimi, bedenine bastırıp hırçınlığımı kolları arasına hapsedti. Titreyen bir sesle, "Tanrıçam." Diyerek başımın üzerinden uzunca öptü. "Beni darmaduman eden kadın..." Hemen geri çekilmek yerine burnunu iyice saçlarımın arasına gömdü ve kıpırdamadan, sıkı sarışını bir saniye bile gevşetmeden, yeniden gitmemden korkar gibi öylece durdu.

Kartal'ın sıcaklığını hissetmek sımsıkı düğümlerin tek tek açılması gibi hıçkırıklara karışmama sebep olurken aynı zamanda içimdeki suçluluğa da yenik düşmeme sebep oldu. "Canını yakmak istedim." Diye itirafta bulundum gözyaşlarımın arasından. "Tek amacım, canını

yakmak istememdi. Bunun yolu da eski sevgilime geri döndüğüm yalanıydı. Sandım ki sen eski sevgiline geri döndün, beni aldatıyorsun."

Fısıldamaya benzer çıkan sesimle Kartal gömüldüğü saçlarımın arasından çıktı ama kollarını gevşetmedi. Hâlâ sımsıkı tutuyordu. "Eski sevgilimle aldatmak mı?"

Kartal ve Müge'nin görüntüsü yeniden zihnimde kendini belli edince daha da gözyaşlarına boğuldum. "Seni Müge ile el ele gördüm. Müge'yi eski sevgilin sanıyordum."

Kartal'ın göğüs kafesine doğru hıçkırınca Kartal ağlamama engel olmak istercesine başımı göğsünden ayırmaya çalıştı ama izin vermeyip iyice göğüs kafesine kapandım. Varlığına ihtiyaç duyduğum adama, içimi dökmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı. "Sizi el ele görünce nefes alamadığımı hissettim, ölüyorum zannettim. O acıyla aklıma gelen tek şey; senin de canını yakmak istemem oldu. O yüzden yalan söyledim."

Kartal'ın acı çektiğini belli eden solukları, bir sis gibi başımın üzerine çöktü. "Müge benim eski sevgilim değil, o Gürkan'ın kız arkadaşı. Onlar yıllardır birlikteler. Müge'nin eski sevgilim olduğu kanısına nasıl vardın?"

Kartal'ın sorusu sesimi yutmama sebep oldu. Ne diyeceğimi, Eftalya'yı, yalanlarını, itiraflarını nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Eftalya ile aralarının bozulmasına sebep olan kişi olmalı mıydım onu da bilmiyordum. Yalanı başlatan Eftalya iken benim payıma düşen doğru, kimin hayatını ne kadar etkilerdi şu an birbirine karışmış yumak gibi olan aklımla kestiremiyordum. Düşünmek istemiyordum. Eftalya en sondu. Asıl bilmem gereken kişi Kartal'dı. Beni neden saf dışı bıraktığı, günlerce ölüp ölüp dirilmek zorunda bıraktığı yalanlarıydı. "Neden onunla el eleydin?" Titreyen elimi kaldırdım ve avuç içimi göğsüne bastırdım. "Madem gerçek değildi, madem öyle olması gerekiyordu neden bana bir şey söylemedin? Seni göreceğimi, canımı yakacağını hiç mi düşünmedin?" Diye sorduğumda avuç içimi tekrar tekrar ağır hareketlerle göğsüne vurdum. Canını yakmıyordum, vuruşlarım hafifti ama içimdeki isyanı onun göğsüne döküyordu. "Ya, ben o günden beri yaşamıyorum haberin var mı? Bunu bana nasıl yaparsın? Kimsesiz bıraktın ya sen beni." Doğruydum... Hayatımın tam merkezinde, ruhumun, kalbimin, aklımla tamamında her şeyim olmuştu. Nihayet başımı göğsünden kaldırabilme gücü bulduğumda

acının en koyu halinin bezenmiş olduğu gözlerinin içine baktım. "Her şeyim olduğunu hiç mi anlamadın? Nasıl kimsesiz bırakırsın beni?"

İzledi gözlerimi, titreyen kirpiklerimi, isyan ve acıyla büyüyüp küçülen göz bebeklerimi; seçimlerinin yarattığı pişmanlıkla. Doldurmaya çalıştı göğüs kafesini hızlı soluklarımla ama soluklarım üzerine yıkılmış gibi acı dolu bir ses eşliğinde koptu pişmanlığı dudaklarının arasından. "Özür dilerim." Dedi yeni nefes alabiliyormuşçasına. "Tek derdim seni korumaktı. Söz konusu sen olduğunda alkol almış gibi kendimi kaybediyorum. Denge mi bıraktın bende? Güçsüz oluyorum işte." Kabullenmiş gibi gülümsedi ama gülüşü keyiften çok ıstırap doluydu. "Seni yaşatmak için ölmem gerekiyordu..." Bu denklemdeki yerini kaybetmişçesine, "Öldüreceğimi bilemedim." Dediğindeki çaresizliği, dikenli bir sarmaşık doladı boğazıma, acısı yepyeni hıçkırıklara karıştırdı.

Konuşamıyordum, neden beni yaşatmaya çalıştığını ya da kimlerden korumaya çalıştığını soramıyordum. Titreyen dudaklarımın kontrolünü tamamen yitirmiştim. Birbirine bastırarak durdurma çabalarım beceriksiz bir eylemden öteye geçmiyordu.

Kartal'ın parmakları ağlamaktan göle dönüşmüş göz çukurlarımın üzerine kapandı ve yarattığı gölü sıcaklığıyla kurutmaya çalıştı. "Senden başka bir kadına dokunmak işkence içinde ölmek demekti benim için." Sıcacık gülümsemeye çalıştı. "Varlığına aldandığım sevdiğim. Ne aklımda ne kalbimde ne de dilimde... Senden başka hiç kimse yok."

Titreyen dudaklarımdan yeni bir hıçkırık çıkacağı sırada Kartal bunu anlamış gibi parmaklarını hıçkırığın dans ettiği dudaklarıma indirdi. "Senden başka da kimse olmayacak." Dedi fısıldar şekilde. "Hep sen, sadece sen." Dudaklarımın üzerine eğildi. "Çünkü sen olmayınca daha önce hiç tanımadığım, varlığından haberdar olmadığım bir adama dönüşüyorum. Çürümeye terk edilmiş cesetten farksız olmuyorum."

Kartal dudaklarıma doğru iyice eğilince gözlerimi kapattım ve düşüncelerimin beni boğmasına izin verdim.

Sorgusuz sualsiz öpecek miydi?

Ekin'in neden öptüğümü ya da neden izin verdiğimi kendi içinde mi cevaplayacaktı?

Asıl cevaplar bendeyken yine de beni öpecek miydi?

Evet öpecekti. Dudaklarımın üzerinde ıslaklık hissedince öpmemesi için başımı geriye çekip gözlerimi araladım. Ekin olayının aslını öğrenmeden beni öpmesini istemiyordum. Müge olayını öğrenmeden beni öpmesini istemiyordum. Aramızda gizli kalmış her ne varsa, bu gece hepsinin gün yüzüne çıkmasını istiyordum. Bunun için de ilk adımı belki de ben atmalıydım. Anca o zaman peşimdeki mafyaları söylemek kolay olurdu... Ya da *olmazdı* ama bu gece farkında olmadan doğruluk mu cesaret mi oyunu oynayacaktık. Doğruluğu da seçen cesareti de seçen sonunda ya kazanacak ya da kaybedecekti.

Yavaşça yutkundum. Sıcak nefesini ağzımın içinde hissetmek bile boğazıma dolanan dikenli sarmaşıkları çözmüş, lal olan dilimi azat etmişti. "Sen o gün Baraka'ya geldiğinde..." Başımı yana doğru eğince arabanın farı, Kartal'ın direkt yüzüne vurdu ve yüz ifadesini daha rahat görebilmemi sağladı. Kasılmıştı yüzü hatta konuşmamasına rağmen yüz ifadesinden Ekin'in gelmişine geçmişine saydırdığını okuyabiliyordum ama umursayamazdım, umursamamak zorundaydım. Bu gece umursamam gereken çok daha başka gizli kapaklı olaylar vardı. "Aslında o an Ekin'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Sadece inandırıcı olabilmek ve nasıl hissettirdiğini anlayan için elini tutmak istedim ama o ileri gitti. Öpeceğini bilmiyordum."

Kartal inler gibi, "Lütfen o kelimeyi anma." Dedi yalvarırcasına ve ellerini saçlarının arasından geçirip başını gökyüzüne kaldırdı. Baktı baktı baktı... Belki sadece sakinleşmek belki de gözünün önünde oluşan görüntüyü silmek istedi. "Evveliyatını siktiğimin pezevengini de anma. Yemin ediyorum sen araya girmeseydin..." Dediğinde gözlerimin içine bakıp dudaklarını ıslatarak sesli nefes verdi. "Onu kadavraya dönüştürecektim."

Bunu yapabileceğini çok iyi bildiğim için o gün aralarına girmiştim. Eğer girmeseydim belki de Ekin... Sıkıntıyla soludum. "Bitmek üzere." Dedim konuşmamın devam etmesini istediğimi belli edercesine. "Senden intikam almak istediği için yapmış. Sen gider gitmez ekipten kovdum. O günden sonra onu hiç görmedim, hayatımdan tamamen çıktı. Zaten yarın evinden taşınacakmış."

"İsabetli bir karar." Dedi Kartal buz gibi bir sesle. "Şu dakikadan itibaren sana beş metreden az yaklaşırsa omurgasız bedenine kemik saplar, sonra o kemiği un ufak hale getirene dek üzerinden geçerim."

Gülümsemek istedim ama sesinin tonundaki ciddiyet ağırdı. Gerçekten imkânı olsa gözünü kırpmadan bir can alabilir miydi? O zaman o mafyalardan bir farkı kalır mıydı? Çalıştığı yerin gerçek dünyasını, arka yüzündeki kirli dünyasına çevirebilir miydi?

Bu soruların ikinci ihtimal cevapları yüreğimin ortasına sıkıntı yerleştirdi. Bitkin bir sesle, "Bilmen gereken son bir şey daha var." Dedim. Amacım, bir an önce Kartal'ın gizli saklı döndürdüğü dolapları öğrenmekti. Amacım, mafyayı öğrendiğinde vereceği tepkiydi. Amacım, doğruluk mu cesaret mi oyununu kaybedip kaybetmeyeceğini görebilmekti.

Soğuk ifadesini bozmadan, "O yavşakla mı ilgili? Bak eğer sana..." Dedğinde basit bir, "Hayır." Kelimesiyle onu susturdum, asıl dehşet veren gerçeği öğrenmesi için.

Kısa bir tereddüttün ardından bandajlı eline uzanıp avuç içini bıçak yaramın üzerine bastırdım. "Buradaki izle ilgili." Sakin görünmeye çalışsam da bedenimde filizlenen panik, şimdiden dudaklarımı kurutmayı başarmıştı. Dudaklarımı yavaşça ıslattım. "Yaklaşık birkaç ay önce, bir gece cinayete tanık oldum ve bu iz de o geceden konuşmamam için bana eser bırakıldı." O izden nefret eder gibi bakışlarımı oraya indirmemek için Kartal'ın gecenin karanlığında kaybolmaya yüz tutmuş siyahlığında tutundurmaya inatla devam ettim. "Polis korkumun sebebi buydu. Çünkü ötersen öldüreceklerini söylediler."

Kartal'ın yüz ifadesinin, süresini hesaplayamadığım bir hızda değiştiğini görünce bedenimde filizlenen panik kontrolümden taşarak her zerreme kök saldı. "Biliyorum sana en başında söylemeliydim ama o adamlardan korkmandan ve beni terk etmenden korktum."

"Korkup seni terk etmek mi?" Sesinde beklediğim gibi şaşkınlık yoktu. Şaşkınlıktan ziyade bunu nasıl düşündüğümü sorgulayan kızgınlık vardı. "Bendeki yerini anlayan için daha ne yapmam gerekiyor?"

Buna verebilecek bir cevabım yoktu. Son yaşananlardan sonra bu gece anlamıştım ki ikimizin baktığı pencereler çok farklıydı. Ben her seferinde bir şeyleri öğrendiğinde beni terk edeceğini düşünürken o, benimle birlikte neyi, nasıl aşacağını düşünen taraftı. Ben yenilgiyi kabullenen, o her şeye rağmen bizim için savaşıyordu.

Mafyayı bile sormamıştı?

Neden sormamıştı?

Sessizliğim uzayınca Kartal avuç içini izimin üzerinden çekip elimi tuttuğunda sinirli olduğunu kaskatı olan elinden anladım. Sabırsız bir sesle, "Evime gidelim." Dedi ve elimi bırakmadan arabama yönelip beni de peşinden sürükledi.

İşte bunu beklemiyordum! Mafyaya öfkelenmesini, onları bulmak istemesini ya da korkmasını, ayrılmasını bekliyordum ama bir şey olmamış gibi evine götürmek istemesini beklemiyordum. Şaşkınlığımı gizlemeden, "Evine mi?" Diye sorduğumda çalışmakta olan arabamı durdurdu ardından kapısını kilitleyip benimle birlikte motosikletine doğru yürüdü. "Görmen gereken bir şey var."

"O nedir? Ayrıca Müge?"

"Hepsinin cevabı evde."

Kartal bana dönüp kaskını başımdan geçirmeden önce dudaklarımı öpemeyeceğini deneyimlediği için direkt başımın üzerinden öptü. "Bu gece yepyeni bir başlangıç yapacağız."

Eviyle gerçekler arasında bir bağlantı kuramasam da yepyeni bir başlangıç yapacağımızı altıncı hissimin olmamasına rağmen çok rahat bir şekilde sezinleyebiliyordum.

Herkese merhaba 🌸

Biraz erken geldim gibi ama dayanamıyorum, size hemen finali okutmak istiyorum 😊

Finalden önceki son bölümümüz 😊

Sezon finali bu arada. Kısa bir aradan sonra (Eylül 3'ü yayınevime teslim edince) geri geleceğim inşallah.

Bu arada Ev Arkadaşım'ın kapağını gördünüz mü? 😊

Yarın da izmir fuarında satışta olacak 📖 *Ben de orada ilk imzamızı atacağım* 😊

Gelelim bölümümüze...

Eftalya'ya çok kızdınız değil mi?

Metis de çok kızdı ama asıl öfkesi Kartal'a.

Aralarında doğruluk mu cesaret mi oyunu başladı. Final bölümünde kazananı ya da kaybedeni göreceğiz 😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🌸

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

25. Bölüm "1. Kitap Final ~ Kasırga"

Şarkı: Selena Gomez - The Heart Wants What It Wants (**Metis için**)

Yataklar gittikçe soğuyor ve sen burada yoksun
Tutunduğumuz gelecek çok belirsiz
Haklı olabilirsin ama umrumda değil
Senden vazgeçmem için milyonlarca sebep var

Şarkı : The Weeknd - Call Out My Name (**Kartal için**)

Birbirimizi bulduk,
Senin o yıkılmış yerden çıkmana destek oldum
Beni rahatlattın
Ama sana aşık olmak benim hatamdı
Seni en tepeye koydum
Sana çok gururla ve açıkça sahip çıktım
İşler zorlaştığında
Seni kendime yakın tuttuğuma emin oldum
Kalmanı istiyorum
Sen beni istemesen de

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

Yorumlarınız benim için çok önemli ♥

"1. KİTAP FİNAL ~ KASIRGA"

Yaklaşık bir saatlik yolculuğun sonunda etrafının yüksek duvar ve demir parmaklıklarla çevrelenmiş lüks dubleks eve baktığımda hem gözlerim hem de ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

Evin tamamı açık füme rengine sahipti. Kapısı, pencere çitaları, garaj kapısı koyu kahverenginden oluşuyordu. Evin kapısına giden yol, gri granit taşından yapılmış, bahçenin tamamını kaplayan çimenleri ikiye ayırmıştı. Granit kaplı yol; garaj kapısının önüne doğru genişliyor, arabanın geçmesi için ayrılan büyük demir kapıya doğru ilerliyordu. Garaj kapısının genişliği iki arabanın rahatlıkla yan yana geçebileceği kadar büyüktü.

Bahçenin bir yanında ise oldukça büyük ağaclar evin o tarafına bakan kısmını gizliyordu. Aynı zamanda evle ağacların arasında kalan dikdörtgen havuzun bir kısmı görünüyordu. Havuzun etrafındaki şezlongların rengini, gecenin karanlığından dolayı ayırt etmekte zorlansam da kahverengi gibi duruyordu.

Büyük bir şaşkınlık içinde modern bir tasarımda dizayn edilmiş bahçeyi incelerken Kartal'ın sesini duydum. "Artık inelim mi?"

Kartal'ın sesiyle kendime gelip motosikletten indim ve kaskı çıkarıp, "Bu evde yaşamıyorsun değil mi?" Diye sordum, şaşkınlığımı bariz bir şekilde belli ede ede.

Kartal çarpık bir gülüşle karşılık verdi. "Çok uzun zamandır bu evde yaşıyorum." Elime uzanıp kapıya yöneldi. "Evimize hoş geldin tanrıçam."

Evimiz?

Bizim evimiz?

Tüm sorularımın cevabı bu evde olmasına rağmen aslında bu ev, zihnime yepyeni bir örümcek ağı örmüştü. Arzu ettiğim gerçeklere yaklaşmak yerine daha da karmaşıktırmıştı sanki. Farkındaydım ki barmenlikten aldığı parayla böyle bir evde yaşayamazdı. O parayla böyle bir evde yaşaması mümkün değildi. Ya aileden gelen bir zenginliği vardı; keyfi çalışıyordu ya da aslında Kartal çoktan bar dünyasının karanlık yüzüne çevirmişti başını.

Kara parayla böyle bir eve sahip olmuştu.

İkinci ihtimal, bedenimi buz gibi bir ürperti ile sardığında Kartal'ın yeniden içimi ısıtması için büyük bir ihtiyaçla, "Barda bu kadar para kazandığını hiç düşünmemiştim." Dedim ilk ihtimali söylemesini beklercesine.

Sesimdeki sıkıntı sekmeden hedefine ulaştı ve kapının önünde durduğumuzda Kartal'ın bakışları gözlerimi buldu. "Korkma." Dedi fısıltıya yakın bir sesle ve kaskın, alnıma yapıştırdığı saçlarımı parmak uçlarıyla nazikçe alnımdan ayırıp beni aydınlığa çıkaracak kelimelerini fısıldadı. "Aklından ne geçtiğini biliyorum ama korkma öyle biri değilim. Ailemden geliyor. Bil ki şu ana kadar bardan aldığım paraların tek kuruşuna dokunmadım, dokunmam da. O paralarla bağış yapıyorum."

Kartal tam karşımda konuşurken onu dünyanın en zor bulmacası gibi görüyordum. Söylediği kelimelerin ne anlama geldiğini, ne ifade

ettiğini zihnimde sürekli tartıyordum ama anlama noktasına ulaşmamı sağlayacak köprünün yıkıldığını hissediyordum, ulaşamıyordum. Ne demek istediğini bir türlü anlamıyordum. Anlayabileceğim konusunda da şüphelerim vardı. "Anlamıyorum." Dedim dürüstçe. "Hiçbir şey anlamıyorum. Nasıl bir şeyin içine düştüm ben?"

Sesimdeki tını, Kartal'a soru sormaktan çok kendime sorduğum soruydu. Kartal'ın kılık kıyafeti, kokusu, motosikleti, sıradan durmayan karavanı gözlerimin önünde tüm çıplaklığıyla dururken kör oluşumu algılamaya çalışma şeklimdi.

Kartal elimdeki tutuşunu güçlendirip, "Gel hadi." Dedi ve kapıyı açıp birlikte içeri girmemizi sağladı.

En büyük şaşkınlığım, evin içini görmemle oldu. Kapının direkt açıldığı salon; oldukça yüksek, kolayca erişilemeyecek tavanların olduğu loft daire şeklindeydi. Yüksek tavanın büyükçe bir kısmı bölünerek asma kat yapılmış, buradan görebildiğim kadarıyla orası yatak odası olarak değerlendirilmişti. Yatak odasına çıkan spiral şeklindeki koyu kahverengi ahşap merdiven ise salonun bel kemiği görünümünü vermişti.

Yüksek tavandan sarkan siyah sarkıt lambalar, salonun genişliğini anca aydınatabilecek büyüklükte tasarlanmıştı. Neredeyse her duvarında büyükçe yağlı boya tabloları vardı.

Başımı yavaşça sağıma çevirdiğimde bir duvarının tamamen camdan olduğunu ve camın, bahçedeki yüksek ağaçlarla ev arasına gizlenmiş havuza baktığını gördüm. Şimdi havuzun etrafını çevreleyen kahverengi şezlongları daha rahat görebiliyordum.

Aklımın darmaduman olmasından dolayı yaşadığım çaresizliği saklama gereği duymadan Kartal'a bakınca Kartal, beni bu girdaptan kurtarmak istercesine elimi daha sıkı tuttu ve birkaç kapı olmasına rağmen özellikle geniş salonun bitimindeki kapıya doğru ilerledi.

Kapı, ahşap merdivenin arkasında kalıyordu. Açık kapıdan görebildiğim kadarıyla orası bir oyun odasıydı.

Odaya girdiğimde de yanılmadığımı anladım. İçeride odayı tam ortalayan bilardo masası, sağ tarafında ise kapıdan çok uzak bir köşeye konumlanmış bir üçlü ve iki tane ikili koltuk ayrıca neredeyse duvarının yarısını kaplayan bir televizyon ile oyun kolları vardı. Koltukların tam ortasında kare şeklinde jüt halı vardı. Salondaki

duvarlara hâkim olan yağlı boya tabloları, bu odayı da süslemişti. En az dört büyük yağlı boya tablosu vardı.

Kartal'ın yağlı boya tablolarına düşkün olduğunu bilmiyordum.

Ben aslında Kartal hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Kartal sınıksız tuttuğu elimi bırakmadan arkamıda kalan kapıyı kapattı ve zihnindeki kargaşanın yansıdığı yüzüme dönerek, "Bu oda benim için çok önemli." Dedi sıkıntılı bir sesle ağır ağır. "Neden önemli olduğunu şimdi sen de anlayacaksın." Gözlerini kıstı. "Senden tek istediğim sonuna kadar beni dinlemen."

Onu onayladığımı belli eder şekilde başımı mı sallasam yoksa zihnimin allak bullak olmasını umursamadan, hiçbir sorunun cevaplanmasına izin vermeden buradan gitsem mi bir an için bilemedim. Bilemedim çünkü Kartal'ın yüz ifadesinden öğreneceklerimden memnun olmayacağımı çok rahat bir şekilde görebiliyordum.

Kartal'ı kaybedeceğimi biliyordum.

Zihnindeki kararsızlığa küçük bir nefesle son vermeye çalıştım ve sadece başımı salladım. Başımı sallayınca Kartal elimi bırakıp önce koltukların ortasında kalan jüt halının yarısını dışa doğru kıvrırdı ardından ikili koltuğun arkasında kalan uçan bir kartalın resmedildiği tabloya yöneldi.

Ne yaptığını bilmiyordum ama içimi bir anda saran korkunun sesini çoktan duymaya başlamıştım. Kartal'ın bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama ürperen yanıma da görmezden gelemiyordum.

Kartal bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra parmaklarını kartalın açık kanadının iç kısmına bastırdı ve o an jüt halının altındaki dümdüz zemin yavaşça ikiye ayrıldı.

Zeminin ikiye ayrılmasıyla birlikte adımlarım kapıya doğru geri geri giderken gözlerim de aynı hızla korkuyla açıldı ve sesli bir tepki vermemek için avuç içimi ağzıma sertçe bastırdım.

Kartal da anında yanıma gelerek güven veren bir sesle, "Korkma." Dedi ve açılan boşluğu işaret etti. "Orası benim sığınağım ve şu ana kadar görüp görebileceğin en güvenli alan." Bakışlarını, ne hissettiğimi ölçmek ister gibi üzerimde gezdirdikten sonra yeniden elini bana uzattı. "Gel benimle, aradığın tüm cevaplar orada." Bu defa elimi tutmamıştı. O karanlık boşluğa girip girmeme konusundaki kararı bana bırakmıştı.

Yutkunup bir Kartal'a bir de uzattığı eline baktım. Az önce yaşadığım kararsızlık, şimdi yaşadığım kararsızlığın yanında içi hava dolu hafif bir balon gibi kalmış, ilk rüzgârda beni terk etmişti ama şimdi...

Elimi nihayet ağzımın üzerinden çekmeyi başaramadığımda titreyen sesimle, "Kimsin sen?" Diye sordum.

"Birazdan öğreneceksin." Başını hafifçe yana eğerek sıcacık gülümsemeye çalıştı. Bu hareketini daha çok beni rahatlatmak için yaptığını biliyordum ama başarılı oluyor muydu? Orası tam bir muammaydı.

İçimde endişe kol gezinirken bakışlarımı, karanlık boşluğa sabitleyip alt dudağımı dişlemeye başladım. Biliyordum ki beynimi yakan tüm soruların cevapları, o karanlığın altında fenerle aydınlatılacaktı ama asıl sorun şuydu ki, o soruların cevaplarıyla birlikte ben de aydınlığa mı çıkacaktım yoksa tamamen karanlığa mı gömülecektim, orası çözülmesi imkansız matematik problemi gibiydi.

Karanlığa gömülmekten korkuyor muydum?

Sonu ne olursa olsun o gerçekleri bilmek zorundaydım. Öğrenmenin kıyısına gelmişken eli boş dönmek istemiyordum.

Düşüncemi, zihnimde kısa bir an tarttıktan sonra titreyen parmaklarımı, eline uzattım ve beni o karanlık boşluğa doğru sürüklemesine izin verdim.

Boşluğun yanına gelince içerideki koyu karanlığa çekinerek baktım. Kartal karanlıktan çekindiğini anlamış gibi dizlerinin üzerine çökerek boşluğa eğildi ve elini karanlığa doğru uzattı. Saniyeler içinde boşluk aydınlanırken zeminin bitişiğinde başlayan demir merdivenleri gördüm.

Kartal, "Önden sen in, ben halıyı çekeceğim." Deyince bu saatten sonra sorgulamanın gereksiz olduğunu bildiğimden başımı sallayıp ayağımı demir merdivenle buluşturdum. Birkaç basamak inmiştim ki Kartal da hemen arkamdan indi ve halı tamamen üzerimize kapandı.

Ya içerisi çok soğuktu ya da ben tedirginlikten dolayı üşüyordum bilmiyordum ama tenimin yaz sıcaklığına rağmen sürekli ürperdiğini hissediyordum.

Parmaklarımı kollarıma sarıp aşağı inmeye devam ettim. Merdivenlerin bitiminde bizi kare şeklinde küçük bir oda karşıladı. Bir duvarında büyük bir monitör vardı ve az önce olduğumuz oyun odasını

gösteriyordu. Anlaşılan oyun odasında Kartal'ın gizli kameraları vardı ve açılardan anladığım kadarıyla hepsi tablolara yerleştirilmişti. Belki de salondaki tablolarda da vardı ama görüntü şu an için sadece oyun odasını gösteriyordu.

Kartal aşağı iner inmez sağ tarafımızda kalan duvardaki düğmeye ilerledi ve ona bastığı gibi halının altında kalan zemin tamamen kapandı. Dışarıdan gelen biri halıyı kaldırsa bile o zeminin ayrıldığını hiçbir şekilde anlamazdı.

Düşüncelerimden Kartal'ın, karşımızdaki demir kapıya gitmesiyle sıyrıldım. Kapının hemen yanı başındaki mekanizmanın tuşlarına basarak çıkıntısını çevirdi ve kapı, ağır ağır açılmaya başladı.

Kapının açılmaya başlamasıyla birlikte geri adım atınca Kartal yeniden elimi tuttu. "Tüm kapılar patlamaya dayanıklı sadece şifrelerle açılabilirler. Bu şifrelerin hepsini sana söyleyeceğim. Burayı ben yokken de istediğin gibi kullanabileceksin."

Buraya bir daha gireceğim konusunda oldukça şüphelerim vardı ama şu an için bunu Kartal'a söylemenin hiç sırası değildi.

Dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaçtığında kapı tamamen açıldı ve birlikte, bizi karşılayan koridora girdik. İçeri girer girmez Kartal bu defa iç kısımdaki mekanizmaya yöneldi. Hızlı hareketlerle tuşlarına bastıktan sonra kapının kapanmasını sağlayıp elimi bırakmadan koridorda ilerlemeye başladı.

Kartal, buranın güvenliği konusunda kesinlikle haklıydı. Dışarıda kıyamet de kopsa buraya dışarıdan herhangi bir tehlikenin sızması mümkün değildi. Evimdeyken kapımı kilitlediğimde kendimi güvende sayardım. Şimdi burada olunca güvende olmanın yanından bile geçmediğimi çok iyi anlamıştım.

Olası senaryoları düşünmeyi bir kenara bırakıp olduğum âna odaklanmaya çalıştım. Geniş koridor, az önceki soğuk ve ürpertici havanın aksine insana evindeymiş hissi veren bir enerjiye sahipti. Bomboştu ancak açık gri duvarlar, beyaz led ışıklarla aydınlatılmış, zemindeki fayansların yüzeyini iyice parlaklaştırarak koridora karakteristik bir özellik vermişti.

Saniyeler içinde koridorun sonundaki kapının önüne gelince Kartal bana dönerek, "İşte benim gerçek dünyam." Dedi ve kapıyı açıp geniş salona girdi.

Ve benim ağzım bir kez daha açık kaldı. Yukarıdaki salon kadar olmasa da bu salon da devasa diyebileceğim genişlikteydi ve A'dan Z'ye her şeye sahipti.

Bir duvarın tamamı kitaplıktan oluşuyordu, her rafı kitaplarla doluydu. Ayrıca yukarıdaki bardo masasının aynısından kitaplığın önüne de yerleştirilmişti. Diğer duvarı da L şeklindeki büyük koltuk kaplıyordu. Koltuğun önündeki sehpa da iki laptop ve bir defter vardı. Karşısındaki duvarda da tv ünitesi ve televizyonu vardı.

Bu televizyonda evin tüm odaları ve bahçenin görüntüleri ekranda küçük parçalar halindeydi.

Diğer duvar ise Amerikan tarzı mutfaktı. Ortadaki büyük ada tezgâhın etrafını sandalyeler sarmıştı.

Ben etrafı büyük bir şaşkınlıkla incelerken Kartal sorularıma cevap olabilmek için, "Ev inşa edilmeden önce istediğim tarzda sığınak hazırlandı, eşyalar yerleştirildi. Daha sonra da yukarıda gördüğün ev inşa edildi." Dedi ve bakışlarımız buluşur buluşmaz adımlarının rotasını buzdolabının hemen yanındaki kapıya doğru çevirdi.

Özellikle dikkatimi çeken, Kartal'ın git gide elimin tutuşunu güçlendirmesiydi. Kaçmamdan korkarcasına sıkıca tutuyordu. Hâlbuki o şifreleri girmeden buradan sonsuza dek çıkmama imkân yoktu.

Sıkıntıyla soluduğumda çoktan istediği yere gelmiştik.

Buzdolabının yanındaki kapı, başka bir geniş koridora açıldı. Koridor boyunca yan yana ve karşılıklı sıralanmış kapılar vardı.

Kartal önünden geçtiğimiz ilk açık kapılı odayı işaret etti. "Burası arkadaşlarla ortak kullandığım çalışma odam." Ardından karşısındaki banyoyu işaret etti ve sessiz kaldı.

Biraz daha adım atmıştık ki çalışma odam dediği odanın yanındaki odayı işaret ederek, "Burası da yatak odam." Samimi bir tebessümle dudaklarını gerdi. "Yatak odamız."

Gülümsemesine karşılık vermeye niyetlensem de veremeyecek kadar gergindim.

Kartal'ın gülümsemesi de yatak odasının karşısındaki odaya döndüğünde soldu. "Burası da benim şahsi çalışma odam. Benim iznim olmadan kimse giremez." Dedi ve cebinden çıkardığı anahtarla kilidini açtı. "Şimdi tüm bunların ne anlama geldiğini öğreneceksin."

Kartal kapıyı ardına kadar açtığında içeriye girip girmeme konusunda tereddüt ettim. Karşılaşacağım her neyse ateşle oynanan

bir oyun kadar tehlikeli geliyordu. Kartal cesaretlendirmek istercesine, "Hadi." Deyince başımı sallayıp yavaş adımlarla içeriye girdim.

İçeriye girince ise Kartal'a belli etmeden rahatlamış gibi nefesimi verdim. Burası sıradan bir çalışma odasıydı. Bir ofis görünümünde dolaplar, çalışma masası, masanın karşısında üçlü bir koltuk vardı.

Dürüst olmam gerekirse işkence tarzı bir oda beklemiştim.

Düşüncelerimin arasında Kartal koltuğu işaret ederek, "Otur." Deyince dediğini yapıp gergin bir tavırla koltuğa oturdum. Kartal da çalışma masasına yaslanarak beni tam karşısına aldı.

İkimiz de kısa bir an, konuşmadan birbirimize baktık. Belki de ilk kez konuya nasıl başlayacağımızı bilmiyorduk. Oysaki bir hafta öncesine kadar baş başa kaldığımız her ânı öpüşerek, kucak kucağa, ağız dolusu muhabbetlerle, kulaklarımızı cınlatacak kahkahalarla geçirirken şimdi iki yabancı gibi birbirimize bakıyorduk.

Hayat çok garipti. Hayat, kalbim dediğin kişiyi bir anda hakkında hiçbir şey bilmediğin bir yabancıya acımasızca döndürebiliyordu.

Avuç içimde oluşan teri dizlerime sürterek sildim ve gergin çıkan bir sesle, "Kartal beni korkutuyorsun." Diyerek bulunduğumuz alanı işaret ettim. "Ben böyle hayal etmemiştim." Havadaki gerginliği ciğerlerime kadar çektim. "Ben senin, 1+1 dairede kendi halinde yaşayıp gittiğini sanıyordum ve inan bana, o halini tercih ederdim. Bu ev, çok büyük ve gösterişli. Bir o kadar da yerin altında var ve tüm bunlar kulağa güzel gelmiyor. Aksine fazlasıyla ürkütücü geliyor. Bana neler anlatacaksın bilmiyorum ama bil ki korkuyorum."

Onu ayakta tutan tek şey, ona olan güvenimmiş gibi duruyordu ama ondan korktuğumu söylememle birlikte tutunacak dalı kalmamış gibi sarsıldı.

Sarsılmıştı. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da ondan korktuğumu söylediğim anda sarsıldığını çok net görebilmiştim.

Kırılmış direncini yeniden ayakta tutabilmek istercesine avuç içlerini masaya bastırdı. "Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun değil mi? Bunun yerine ölmeyi tercih edeceğimi de biliyorsun?" Yaslandığı yerden doğrulup masanın etrafından dolaştı ve masanın üzerindeki kâğıda bir şeyler karaladı.

Ardından çekmesinden aldığı anahtarlarla yanıma gelip önümde diz çöktü. Her türlü gizemi barındıran simsiyah gözleri beni delip geçerken, "Eğer kendini güvende hissedeceksen bu kâğıtta kapıların

şifreleri yazıyor." Dedi ve kâğıdı yanımdaki koltuğa bıraktı. "Anahtarlar da garajımdaki araçların ve motosikletin." Diyerek onları da kâğıdın üzerine bıraktı. "Daha da güvende hissetmeni sağlayacak başka bir şey de verebilirim ama bu seni daha çok korkutacağı için şimdilik bekliyorum."

Kartal yine anlamadığım dilden konuşmaya başlamıştı. Tüm bunlara son verebilmek için sabırsızca başımı iki yana salladım. "Sorun sen değilsin. Sorun, anlatacakların. Sorun, gizemli hallerin." Acı çeker gibi yutkundum. "Anlatacaklarının; Greendoor'la alakalı olmasından, Sezgin Bey denilen o adamla alakalı olmasından korkuyorum. Altından karanlık bir dünyanın çıkacak olmasından çok korkuyorum."

Kartal'ın yüzü duyduklarından hoşlanmadığını belli edercesine buruştu. "Şu cibilliyetsize bey deyip durma sinirlerimi bozuyor."

Cevap vermek yerine dudaklarımın arasından şaşkınlığımı dile getiren, "Ah!" kelimesi dökülünce Kartal, "Emin ol tanıyınca ne demek istediğimi iyi anlayacaksın. Beni sürekli uyuz ediyor." Dedi ve şaşkın bakışlarımın ablukasında yeniden masasına gidip çekmecesinin önünde durarak simsiyah gözlerini gözlerimin içine kilitledi.

Bir saniye bekledi. Ardından birkaç saniye daha... Ölçtü, tartı, biçti. Tekrar tekrar gözlerimi kontrol etti, zaman kazanmaya çalıştı. Sonunda yenik düştü ve beni parça parça edecek gerçeğini itiraf etti. "Bıçaklandığını biliyordum."

Kartal'ın sesi kulaklarımın içinde öyle bir yankılandı ki sözlerinin ağırlığı zehir olup kulaklarımdan kalbime aktı. "Ne?" Sesim çığlık sesine benzer bir sesle yükseldiğinde aynı anda ayağa da fırladım. "Ne demek biliyordum?"

Kartal, aceleyle çekmecenin içinden siyah bir cüzdan aldığı gibi yanıma geldi.

Aramızdaki mesafeyi kapatmasıyla birlikte geriye doğru adım atınca Kartal'ın gözlerindeki acıyı gördüm ama şu an o acıyla ilgilenemeyecek durumdaydım. "Kartal, neler diyorsun? Kimsin sen?"

Kartal masum olduğunu belli edercesine iki elini kaldırdığında siyah cüzdan hâlâ sağ elindeydi. "Lütfen sonuna kadar beni dinle. İlk önce bıçaklandığını bilmiyordum, zamanla şüphelendim ve dans kapışması yaptığımız gece izi görünce bıçaklandığından emin oldum. Seninle konuşmaya çalıştım, sana o izi tenine kimin bıraktığını sordum, seni

konuşturmaya alıştıım ama sen konuşmak istemiyordun. Ayrıca omzundan bıçaklandığın gece neredeyse sinir krizi geiriyordun, yani hazır değildin. Sen hazır olmadan sana hiçbir şey syleyemezdım ama şimdi hazırsın ve ben senden daha fazla gerçekleri saklamak istemiyorum."

Kartal'ın söyledikleri yavaş yavaş kafama dank ederken zihnim, beni anında omzumdan bıçaklandığım geceye taşıdı.

Kartal şaşkınlığını üzerinden hızla atarak ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Yaran derin, iltihap kapma ihtimali var." Sesindeki sıcaklık devam etse de itirazı netti, beni hastaneye götürecekti.

Bir adım ötede pusu kuran sinir krizim Kartal'ın itirazıyla beni yeniden yokladı. Başımı delirmişçesine iki yana sallayıp, "Hastaneye gidemem. Beni oraya götürmene asla izin vermem!" Diye karşı ıktım.

Kartal kaşlarını çattı. Gözlerini yine endişe bürümüş, çenesi kasılmıştı ama olduğu yerde sabit kalarak herhangi bir adım atmadı. Belki de ona dökülmemi bekliyordu. "Neden?"

İnanamayan gözlerle ona baktım ve sinirle karışık alaycı bir kahkaha attım. Tamamen delirmiştim. "Neden mi? Kartal biz hastaneye gittiğimizde polis gelmeyecek mi?"

Alaycı kahkahama dökülmemi hızlandıracak bir serinkanlılıkla karşılık vermeyi denedi. "Gelsin, bu yarışmaya engel değ..."

Başarılı olmuştu da...

"Yeter!" Elimini havaya kaldırarak Kartal'ın sözünü sertçe kestim. "Beni polis konusunda daha fazla sıkıştırmaktan ve bana sorular sormaktan vazgeç!"

İki elimi boğazımın üzerine götürdüm. Gözyaşlarım çoktan yolunu bulmuş, yanaklarımdan szlmeye başlamıştı. Boğulurcasına, "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama açığımı arama, arama artık!" Diye bağırdım. Bağırmama rağmen sesimden bitkinlik akıyordu, tam acınası bir haldeydim.

Kartal atılı kaşlarını bozmadan müdahale etmek yerine delirmiş halimi büyük bir sessizlik içinde izlemeye devam etti.

Benim de durmaya hiç niyetim yoktu. Bu patlamaya ihtiyacım varmışçasına kesik soluklarımdın ve gzyaşlarımdın arasında bağırmaya devam ettim. "Yapma Kartal... Yapma bunu bana, polisleri sorma! Sürekli saçma sapan sorularla ağzımdan laf almaya alışma... Bak bana!" ığlığa yakın bir sesle işaret parmağımı sertçe göğüs kafesime bastırdım. "Bak..."

Karşında azılı bir katil mi var sanıyorsun, ne görüyorsun bana baktıkça? Hırsız mı, kaçakçı mı, dolandırıcı mı?"

Sorduğum soruya cevap vermesini beklemeden parmaklarımı çaresizce saçlarımın arasından geçirdim. "Anla artık, korkumu anla ama sorma!"

Kartal kıpkırmızı gözlerim ve çırpınışlarım karşısında nefesi değişmesine rağmen sadece içini çekti ama gözlerinde bir daha polislerle ilgili soru sormayacağının yemini vardı. Bunu açıkça görebilmişim.

Sormayacaktı...

Ben anlatana kadar bir daha asla sormayacaktı.

O gece söylediklerimden dolayı şu an için kopkoyu bir pişmanlık hissetsem de aramıza yerleşen keskin bilinmezlik, nefes almamı zorlaştırıyordu. Kartal'ın bıçaklandığını biliyor olmasının ağırlığı ise kalbimi bulandırmıştı. Gözlerim de dolmaya başlamıştı ve artık Kartal'ı puslu gözlerimin arkasından güçlkle görüyordum. Ağlamaya yakın bir sesle boğazımın gerisinden titrek bir nefes yükseldi. "Ne gerçeğinden bahsediyorsun sen, neye hazırım?"

Kartal havada asılı kalan ellerini yavaşça aşağı indirdi ve elindeki cüzdanı bana uzatıp dudaklarını ıslattı. Gözlerini, göz bebeklerimin içinden inatla ayırmıyordu. Ağzından çıkacak her kelimeye vereceğim tepkiye müdahale edecek gibi bakıyordu. Aslında biliyordu, şimdi söyleyeceklerinin beni daha fazla yaralayacağını çok iyi biliyordu. Göz temasını kesmeden, "Yıllardır seni bıçaklayan o piçin peşindeyim." Dedi kindar bir sesle.

Bakışlarındaki endişeye rağmen sesinin tınısındaki kindarlık tenimin ürpermesine sebep olsa da duyduklarımı, kalbim de kabullenemeyecek kadar ambale olmuştu. Sormam gereken asıl sorular şimdi başlıyorken kalbimi de düşünme yetimi de aynı anda kaybetmiş gibiydim. Neyi, nasıl soracağımı, nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Kendimi içi bomboş kalmış, verimsiz bir kuyu gibi hissediyordum.

İçimdeki sessiz savaşa Kartal daha fazla kayıtsız kalamayıp bakışlarımızı aynı hizaya getirmek için başını öne eğdi ve ısrarla elindeki cüzdanı işaret etti. "Tüm gerçek bu cüzdanın içinde."

Kalbim yepyeni bir gerçeğin yıkımına dakika sayarken dikkatlice cüzdana bakmaya başladım. Hissediyordum ki o gerçek Kartal'ı benden alacak, her gece tüm bunların kâbus olması için Allah'a yalvartacaktı. Tüm yaşadıklarımızın tadını damağımda bırakacaktı.

Titreyen parmaklarıma güçlükle hâkim olup cüzdanı elinden aldığımda Kartal bana doğru temkinli bir adım attı. Duruşu, her zamankinden daha tedirgindi ve sanki beni tutmak ister gibi bir hali vardı. Duruşunu ya da ne yapmak istediğini görmezden gelerek cüzdanın içini açtım ve o an Kartal'ın neden o şekilde durduğunu tüm nöronlarıma kadar idrak ettim.

Gördüklerim karşısında dehşete kapılmış gibi sendeleyince Kartal düşmemem için beni tuttu ve kendimi toparlayabilmem için arkamda kalan koltuğa onunla birlikte oturmamı sağladı.

Nefes alamıyordum, ciğerlerim ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kalbim, yalancı baharında hayal kırıklığıyla can veriyordu. Gerçek; bir ateşti, ruhumu saniyeler içinde küle çevirmişti.

Tekrar tekrar elimdeki cüzdana baktım. Gördüklerimin, orada yazılanların doğru olmaması için küçük bir umut aradım ama yoktu. *Kahretsin yoktu!* Cüzdanın içindeki kimlik kartında; kocaman kırmızı harflerle polis yazıyordu. Altında Kartal'ın resmi yanında da adı, soyadı, rütbesi ve sicil numarası yazıyordu. Rütbesinin karşısında ise baş komiser yazıyordu.

Boğazım yaz sıcaklığında kuruyan toprak gibi çatlamak üzereydi. Gırtlığımda beliren hıçkırığı yutmak için hamlede bulununca boğazımdaki acıdan dolayı yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Ağzımın açık kaldığını, işte o zaman anladım. Kartal'ın mesleği karşısında ağzımın içi şaşkınlıktan kupkuru olmuştu. Beklemiyordum, mafyanın adamlarından biri olduğunu bile düşünmüştüm ama baş komiser olmasını asla beklemiyordum.

Başımı kaldırıp yeniden ona baktığımda yüzünde özür diler gibi bir ifade olduğunu gördüm. Şaşkınlığım hızla öfkeye geçiş yaptı ve elimdeki cüzdanı, yüzüne doğru sert bir şekilde fırlattım. "Ben sana polis korkum var, polisten kaçıyorum derken sen polis miydin? Ben sana en derin korkumu anlatırken sen korkumun ta kendisi miydin? Bunca zaman gözümün içine baka baka bana yalan mı söyledin?" Tüm bunlara inanmıyormuşçasına sinirden gülmeye başladım. "Ben polisten ne kadar uzak durursam o kadar iyi düşüncesine sıkı sıkı tutunurken yatağıma aldığım, koynunda uyuduğum adam polis miydi?"

Kartal çevik bir hareketle başını yana çekip cüzdandan kurtuldu ve öfkemi almak istercesine kollarımdan tutup beni kucağına çekti. "Yemin ederim her fırsatta söylemeye çalıştım ama aynı zamanda seni

korumak da zorundaydım. Anla beni, yanlış bir adım atamazdım özellikle de bunu seni korkutarak yapamazdım. Sen hazır olmadan bunları sana söylemem hem seni hem de ekibimi tehlikeye atmak demektir. Hepinizin ölmesi demektir. Göz göre göre ölüm fermanlarınızı imzalamam demektir. Bunu yapamazdım. İzin ver, her şeyi en başından açıklayayım."

İçimde yitip giden umuda rağmen içimi dolduran öğrenme arzusuna kayıtsız kalamadım. Kalmak istemedim. Dikkatimi, yitip giden umuda değil ondan rahat bir şekilde nefret etmeme sebep olacak kandırma hikâyesine vermek istedim. Böylece bu odadan çıkıp gittiğimde Kartal'ı sonsuza dek arkamda bırakabilecektim. Kollarının arasından ters bir ifadeyle kurtulup anlayıştan yoksun bir hiddetle, "Bana dokunma!" Diye bağırdım ve kucağından hızlıca kalkıp ayağa dikildim. "Ne anlatacaksan bana dokunmadan anlat!"

Kartal beni kollarının arasına almak için ayağa kalkıp yeni bir hamlede bulununca masanın diğer tarafına geçerek masayı aramıza aldım. "Sakin dokunma!"

"Yapma böyle, n'olur?" Diye inledi Kartal acı çektiğini belli edercesine. "Bir anda sana tüm gerçeği anlatamazdım, polisim diye karşına çıkamaz..."

Sözlerini sabırsız bir sesle kestim. "Uzatma da en başından anlat!" Beni daha fazla kandırmasını istemiyordum. Tek isteğim, tüm gerçeği öğrenip buradan defolup gitmekti.

Kartal gözlerindeki çaresizliği görmememi ister gibi bakışlarını benden kaçırıp başını koltuğa çevirdi. "Tamam, anlatacağım ama önce lütfen şuraya otur. Söz veriyorum sana dokunmayacağım." Sözlerini desteklercesine ellerini pantolonun ceplerine yerleştirdi ve odanın diğer köşesine gidip sırtını duvara yasladı. Bakışları hâlâ bende değildi, başını öne eğmişti.

Kısa bir sessizlikle Kartal'ı süzdüm. Bensizlikten yorgun düşen omuzlarına baktım. Boş kalan kollarına... Bizi bitiren her ne varsa hepsine lanet ettim.

Bakışlarımı üzerinden ayırmadan dediği koltuğa oturdum. Bedenimi ona doğru çevirip, "Seni dinliyorum." Deyince nihayet eğdiği başını kaldırdı ve karanlıkta kaybolmuş siyah gözlerini yüzümle buluşturdu. Işığın vurduğu yüzünde uzun kirpiklerinin gölgesi dans ediyordu. Dudakları gerilmiş bir yayın ucundaki ok gibiydi. Hedefini vurmak

için hali hazırda bekliyordu. Dudaklarını araladığında kalbimi bir daha yaşatmamak üzere vuracaktı. "Bıçaklandığın gece..." Diyerek dişlerini sıktığında gözlerinde bir anda nefret alevi belirdi. "Türker yani Sezgin Bey diye bildiğin adam, benim bir nevi sağ kolum." Yüzünü keyifsizce buruşturdu. "Aynı zamanda Eftalya'nın nişanlısı."

Bu gece daha kaç şaşkınlıkla sarsılacağımı bilmiyordum ama her gelen gerçek, kalbimi yepyeni güze savurduğundan bir daha kolay kolay toparlanamayacağımı biliyordum. Sezgin Bey diye bildiğim, patron sandığım adam Kartal'ın hem sağ koluydu hem de Eftalya'nın nişanlısıydı.

Kartal'ın, *Eftalya'nın nişanlısı* derken yüzünü buruşturmasının nedenini de Eftalya'nın o geceki sözlerinden dolayı anlayabilmişim.

Eftalya öyle bir iç çekti ki sanki içinde yıllardır biriktirdiği bir kederi vardı. "Kartal bambaşka biridir. Biz birlikte büyüdüğümüz sayılır. Ondan bir yaş büyük olmama rağmen bana sürekli küçük kız kardeşiymişim gibi muamele yapar." Duraksadı ve başını söylediklerine inanmıyormuşçasına iki yana salladı. "Ne zaman biri bana asılmaya kalksa Kartal onu anında yerle bir ederdi." Sonunda bana döndü ve tek solukta, "Onun yüzünden evde kaldım, kimse korkudan bana yaklaşmıyor." Dediğinde sesinde ince bir alay vardı ve ben bunu, hemen anlayamadım.

Anlayamadığım gibi duruma da şaşırılmışım çünkü Eftalya öylesine alımlı ve güzel bir kadındı ki onu bir anlığına yalnız düşünemedim. "Gerçekten hayatında kimse yok mu? Yani dürüst olmam gerekirse yüz hatların fazlasıyla seksi. Peşinde bir sürü adam vardır."

Söylediklerim hoşuna gitmiş olmalıydı ki Eftalya'nın ağzı neredeyse kulaklarına vardı. "Senin popon kadar olmasa da benim yüzüm de seksidir." Elini hafifçe tezgâh üzerine vurdu. "Hayatımda biri var." Tezgâh üzerindeki eli havaya kalktı ve işaret parmağını dudaklarının üzerine yasladı. "Aman diyeyim Kartal'ın yanında bir şey deme. Yeni yeni alışmaya başladı, her an pürüz çıkaracak diye korkuyorum."

Düşüncelerimden sıyrılan Kartal'ın tok sesi oldu. "Türker, yıllar önce uzun uğraşlar sonucu bu mafyanın içine yerleşmeyi başardı ve bize oradan sürekli bilgiler taşımaya başladı. Taşıdığı bilgiler, bizim nasıl hareket edeceğimizi, nerede ve ne zaman darbe indireceğimizi ya da tam anlamıyla ne zaman çökerteceğimizi planlamamıza yardımcı olan bilgilerdi. Ancak günün birinde Türker her zamankinden farklı bir bilgiyle geldi. Sıradan gibi görünen farklı bir cinayet... Kurban, kendi

içlerindeki adamlarından biriydi. Yanlış yapmıştı, cezası kesilecekti fakat yeri farklıydı. Basit ve تنها bir sokak... Tesadüf değildi, bilerek seçilmişti. İçlerindeki hainleri, her seferinde kendi mekânlarında infaz ederken bu defa özellikle bir sokak seçilmişti." Göğüs kafesini geçmesi mümkün değilmiş gibi duran sıkıntılı bir nefesle doldurdu. "Senin bıçaklandığın sokak..."

Kalbim ağzımda o gece ağır ağır zihnime üşüşürken kalan son dirayetikle Kartal'ı dinleyebilmek için kendimi sıkmaya başladım. Uzun zamandır uğramayan sinir krizimin hali hazırda pusu kurmuş beni beklediğini aldığım her nefeste idrak ediyordum.

Kartal'ın gözlerindeki nefret alevi daha da harlandı. "Sebebini öğrenmek için orada olmak zorundaydım, belirlenen saatte oraya gittim. Bulduğum bir deliğe saklandım ve sizi izlemeye başladım. Ama infaz planlanan saatten önce gerçekleştirilmiş." Kızgınlıkla soludu. "Bunun sebebini hâlâ öğrenemedik. Uğraşıyorum, onu da çözeceğim."

Parmaklarım istemsiz bir şekilde bıçaklandığım yere kapanınca Kartal'ın bakışları da parmaklarımı takip etti ve gözlerindeki nefret ateşine bir de acı çeken bir ifade yerleşti. Keyifsizce, "O gece bıçaklandığınızı görmedim. Her yer karanlıktı. Daha sonra arabanın farları yandı ama sizin başın o pezevengin omzundaydı. Ben sandım ki..." Diyerek dişlerini kırmak ister gibi sıktı. "Sandım ki onun kadınlarındansın ve infazı birlikte gerçekleştirdiniz. Öyle sandım çünkü daha sonra onun arabasına bindin ve o piç seni evine bıraktı."

Kartal'ın son sözleriyle zihnim tamamen o geceye aktı.

"Bu gece burada gördüklerini unutacaksın." Karanlığın içindeki Azrail'in sesi bana ulaştığında arabanın farları yeniden sönünce zihnim dehşet veren düşünceyle çalkalandı. Canımı yakacaktı. Tıpkı karanlıkta öldürdüğü adam gibi...

Yerden destek alarak ayağa kalkmak için avuç içlerimi asfalta bastırmışım ki ellerimde hissettiğim ıslaklıkla hızla geri çektim. Karanlıkta ne olduğunu göremesem bile yanı başında yatan cesedin kanı olduğunu biliyordum. Burnuma dolan yoğun kan kokusu ve kesik başlı ceset yüzünden midem kusma isteğiyle kasıldı. Daha fazla dayanamayıp safram çıkana dek kusmaya başladım.

Ben öğürdükçe adamın kulağa keyifli gelen mırıltılarını duyuyordum. Sanki o cinayeti hiç işlememiş, yanı başında ceset yokmuşçasına şarkı söylüyordu. Yepyeni bir öğürtüyle daha içimdekileri boşaltınca adamın jilet

gibi keskin sesini duydum. "Kaldırın şu cesedi yoksa bu velet sabaha kadar kusacak."

Önce kulaklarımı adım sesleri ardından etrafımı bacaklar ve eller sardı. Saniyeler içinde ceset yanımdan sürüklenirken ruhumu içimden sökecek adam, kolumdan tutarak beni tek hamlede ayağa kaldırdı. Aniden kaldırılmanın etkisiyle başım dönse de sendelememe bile fırsat vermeden beni bedeniyle arabanın arasına sıkıştırdı. "Polise ya da başka birine ötmeyeceksin."

Görüp görmeyeceğinden emin değildim ama korkuyla başımı salladım. Zayıf bir fısıltıyla, "Ötmeyeceğim." dedim.

Bir anda yanağımın üzerinde çeliğin keskin soğukluğunu hissettim. Elindeki bıçağı yavaşça yanağıma sürttü. "Eğer polise gidecek olursan..."

Muhtemelen elindeki bıçak az önce adamın boğazını kestiği bıçaktı çünkü burnuma dolan kan kokusuyla mideme yepyeni kusma dalgası yayıldı. Ağzımı açamadan bıçağı yanağımdan boğazıma indirdi. "Ya da ötersen..."

Telaşla, "Ötmeyeceğim." Diye yineledim ama beni duymuyormuşçasına bıçağı boğazımdan sürte sürte karın boşluğuma indirip ben daha nefes bile alamadan karın boşluğuma sapladı. "Bu başlangıç olur."

Gözlerim yuvalarından çıkacakmış kadar açıldığında vücuduma yoğun bir acı dalgası yayıldı. Her bir zerrem acıyla titredi. Dudaklarım hızlıca aralanıp ciğerlerimi tıkayan nefesim dışarıya yavaşça sızdı. Karanlık bile bulanıklaşıyordu. Saç diplerime kadar terlemiştim. Sırtımdan akan teri hissediyordum. Kalbim dört nala koşarcasına bıçağın girdiği yerde atıyordu. Kulaklarımdan sesler yükseldi. Çınlama seslerinin uğultusunda adamın sesini güçlkle ayırt ettim. "Anladın mı?"

Konuşmak istedim fakat damarlarıma yapışan acı sesimi de kesmişti. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Hiçlişe düşmek üzereyken adamın güldüğünü duydum. "Aferin güzel kızıma."

Bıçağı hızlı bir şekilde karnımdan çıkarınca bacaklarım bir kez daha bana ihanet etti ve içi boş bir tenekeye dönen ayaklarımın yerle temasını kesti ama bu defa düşmeden adamın engeliyle karşılaştım. Düşmeme izin vermediği için üzerine yığıldım. Alnım omzuna yaslanır yaslanmaz, "Kimse cazibeme dayanamıyor." deyince adamlarının korkunç kahkahalarını duydum. Başımı kaldırmak istesem de dünyam kayıyor gibi hissediyordum. Hiçbir tepki veremedim.

Arabaların farlarının bir kez daha yandığını gözlerimi çalan ışıktan anlayabildim. Her arabadan kapı kapanma sesleri geliyordu. Bitti, diye

düşündüm. Beni bırakacaklar.

Adamın sesi, yanı başımızdaki adamlara ulaşınca yanıldığını anlamam uzun sürmedi. "Centilmen bir adam kolları arasındaki kızı mutlaka evine bırakır." Belimi saran kollarını hissettim. "Gecenin bir vakti yalnız başına sokaklarda dolaşırsa kötü adamlarla karşılaşabilir."

Adamlarının korkunç kahkahaları kulaklarımı yeniden tırmaladığında adamın sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Ölmeyeceksin merak etme. En geç iki haftaya iyileşirsin. Bu sadece bir uyarıydı ufaklık." Parmaklarını saç diplerimin arasına karıştırarak başımı omzundan ayırdı ve yüzüne bakmamı sağladı. Yüzümdeki her bir zerremi ezberleyecek kadar süzdükten sonra dudaklarımın üzerine fisildadi. "Gözüm hep üzerinde olacak!"

Ağlamaya yakın bir sesle başımı yavaşça iki yana salladım. "O gece işten çıkmıştım, yalnızdım. Yolda yürürken bir ses duydum. İnleme sesi gibiydi. Önce yaralı bir hayvan sandım ama değil gibiydi de. Ne olduğunu anlamaya çalışırken birden arabanın farları yanıncaya bir adamın boğazının kesildiğini gördüm. O adam kesiyordu. Kaçmaya çalıştım ama 5 tane kar maskeli adam etrafımı sardı ve kaçmama izin vermediler. Çok direndim ama başaramadım. Beni o adama sürüklediler, resmen önüne attılar. Daha sonra o adam, beni tehdit etmeye başladı ve o sırada yeniden farları söndürdüler. O an canımı yakacağını anladım. Dediğim gibi de oldu. Beni kolumdan tutarak ayağa kaldırdı ve *polise ötersen bu başlangıcın olur* diyerek bıçakladı. Acıdan sesim de nefesim de kesilmişti, bağıramadım bile. Bıçağı karnımdan çıkarınca da üzerine yığıldım."

Kartal'ın gözlerinin içindeki nefret alevi, siyahlıklarındaki karanlık ormanı tamamen ateşe verdi ve inler gibi nefes alarak yanıma geldi. Bana dokunmadan önümde diz çöküp, "Yemin ediyorum o piçin canını kendi ellerimle alacağım, sana yaşattığı acının, kâbusun on katını yaşatacağım." Dediğinde sesinde kin yerleştirilmiş dürüstlük vardı. *Yapacaktı... O adamı bulduğu anda dediklerini yapacaktı. "Ben bunları görmedim. Görseydim polisleri yığar, engel olurdum. Zaten pusuda birçok ekip bekliyordu. Diğer adamın infazına da engel olacaktım ama dediğim gibi erkene alınmıştı. Geldiğimde her şey bitmişti. Seni orada görünce sandım ki infazın erkene alınmasında senin parmağın var. O yüzden sizi takip ettim. Evini ilk o gece öğrendim. Daha sonra da ev adresinden kimliğini tespit ettim."*

Ben ilk karşılaşmamızı o gece barda sanırken o aslında adımı, sanımı, kim olduğumu en başından beri biliyordu. Sesindeki hayal kırıklığını saklamadan, "Beni en başından beri biliyordun." Deyince Kartal onaylarcasına başını salladı. "Biliyordum ama tanıımıyordum. Anlamak istedim çünkü o pezevenklerle ilgin olmayacak kadar sıradandın. O yüzden seni takibe aldım ama evden dışarı çıkmıyordun. Nadiren çıkıyordun. Sana ulaşamayınca Rüya'ya ulaşmaya çalıştım. Onu takip ederken Enis'le birlikte olduğunu gördüm. Enis'le daha önce de çalışmıştık. Bu mafyayı çökertebilmek için yıllardır barmenlik yaptığım doğru. Rüya'dan bilgi alabilmek için Türker sayesinde Greendoor'da işe başladım. Greendoor'dan Türker sorumlu. O yüzden izinlerini istediğim şekilde ayarlayabiliyordum."

Kartal'ı dinlerken Rüya'nın, Kartal için söylediği ilk sözlerini anımsadım.

Gözlerimi açmasam bile üzerimdeki karaltı yok olunca Rüya'nın doğrulduğunu anladım fakat sesindeki tuhaf kaçan tını, gözlerimi aralamama sebep oldu. "Metis'in anlamı neydi?"

"Neden soruyorsun ki? Anlamını zaten biliyorsun."

Rüya'nın sesindeki tuhaflik yüz ifadesine de yerleşmişti ve ben Rüya'yı tanıyorsam kesinlikle bir işler çeviriyor demekti. Parmaklarıyla çenesini sıvazlayıp, "Yunan mitolojisine göre Metis, tanrıların babası olan Zeus'un karısıydı değil mi?" Diye sordu.

Muhabbetin nereye gideceğini aşırı merak ettiğim için sabırsızca başımı salladım. "Evet."

Rüya'nın gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "İki ay önce Greendoor'da Zeus lakaplı biri işe başladı da..."

Dakikalar önce idrak edemediğim olayla düşüncelerimden çıktım ve gözlerim tiksintinin yoğunluğuyla büyüdü. "Ne yani Greendoor beni bıçaklayan adamlara ait ve sen beni bile bile o barda işe mi aldırдың?"

Ayağa kalkmaya çalışınca Kartal'ın elleri pençe gibi dizlerime kapandı ve kalkmama izin vermedi. Bakışlarım ellerine inince dokunmayacağını hatırlayıp hızlıca geri çekti. "Çünkü seni korumak zorundaydım ve bunu, bir tek yanımdayken yapabilirdim. Diğer türlü sana ulaşamıyordum. Evden çıkmayınca ve o adamları, evinin etrafında birkaç kez görünce terslik olduğunu, tehdit edildiğini anlamıştım. Sana ulaşmam, yardım etmem gerekiyordu. Benim görevim bu. Göz göre göre kayıtsız kalamazdım. Sadece dans etmek

için Baraka'ya gidiyordun." Omuzlarını yenilgiyle düşürdü. "Gölge gibi peşine takıldım ama hesapta sana âşık olmak yoktu." Sert ifadesinde ufak bir yumuşama oldu ve içimi eritecek kadar sıcacık bir ifadeyle gözlerimin en içine baktı. "Sadece korumak için peşinde değildim aynı zamanda âşık da olmuştum. O gece Greendoor'a geldiğinde kıyafetlerinden dolayı seni tanıyamamıştım çünkü yakından yüzünü hiç görmemiştim ama peruğu ve maskeyi çıkarınca sen olduğunu anladım. Nefesim kesildi... İnan bana, daha önce o şekilde nefesimin kesildiğini hatırlamıyorum. O yardım dileyişin, çaresizliğin iliklerime kadar işledi. O an, ömrümün sonuna kadar seni koruyacağıma yemin ettim."

Kartal'ın sözleri, unutmak istediğim o geceyi yeniden gözlerimin önüne sererken gözlerimi kapattım.

Korkudan adrenalin salgılayınca kendimi az önce oturduğum tabureyi basamak olarak kullanırken buldum ardından bar tezgâhını geçit olarak kullanıp ayaklarımı barmenin hemen yanı başındaki zemine bastırdım.

Bastırmamla birlikte gözlerimiz birbirine kenetlenince yepyeni tehlike sinyalinin de açıkça alması oldu çünkü karanlık gözleri beni adeta delip geçmişti.

Ona durumumu izah edecek zamanım yoktu ama, "Bana bak güvenlikten bozma barmen herif. Kışma bakarsan o gözlerini oyarım!" Tehdidimi de es geçemezdim.

Barmenin kaşları, şaşkınlıkla havalanırken şaşkın bakışlarının ablukasında aceleyle yere eğilip emekler pozisyonuna gelerek daha önce Enis'ten bildiğim personel odasına doğru hızlı hızlı emeklemeye başladım. En azından oradaki pencereden dışarı çıkabilirdim.

Biraz emekleyebilmişim ki belime aniden sarılan kolla daha fazla emekleyemeden durduruldu. Daha doğrusu ellerimin ve dizlerimin yerle teması kesilmiş, barmenin koluyla bedeni arasına tavla gibi sıkıştırılmışım. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun? Buraya gel."

Bedenim polislerin görebileceği şekilde meydana çıkınca delirmiş gibi çırpındım. Korku öyle çok nevrimi döndürmüştü ki mantıklı düşünmeden nefes nefese, "Beni sakla." Diye bağırdım. "Saklamak zorundasın!"

Ben umutla beni saklamasını beklerken umduğumun aksine barmenin alaya kaçan tınısını duydum. "Fuhuş yapan birini neden saklamak zorunda olayım ki?" Birden durup beni yere indirdi ve kaçmama zerre imkân tanımayarak bileğimi büyük avcunun içine hapsetti. "Yürü şimdi!"

Korkumdan neredeyse ağlayacaktım hatta belki de ağlıyordum ama fark edecek durumda değildim. Onu durdurabilme ümidiyle hızla peruğu ve maskeyi çıkardım. "Yemin ederim fuhuş yapmıyorum. Buraya Enis'in, Rüya'dan başka sevgilisi olup olmadığını öğrenmek için gelmişim. Bu kıyafetleri de tanınmamak için giymiştim. Lütfen beni polise verme."

Gözlerindeki dakikalardır süren tiksinti bir anlığına beni tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışır gibi bir ifadeye bürününce beni saklamasında ikna edici olabileceğini umut edip, "7 ay sonra uluslararası bir yarışmaya katılacağım. Böyle bir durum duyulursa kara leke olarak üzerimde kalır ve o yarışmayı kazanamayabilirim. O yarışmayı kazanmaya çok ihtiyacım var. Lütfen bana yardım et." Diyerek soluksuz konuşmama devam ettim. Aslında suçsuz olduğum kanıtlandığı zaman yarışma için herhangi bir sorun yaşamazdım ama karşımdaki hiç tanımadığım bir adama da peşimdeki mafyadan bahsedemezdim. "Sana o yarışmaya katılacağımı kanıtlayabilirim. Zaten Enis de beni görür görmez tanır."

Polis telsizinin sesi iyice yakından gelince beni saklaması için bedenine sığınıp yalvarırcasına inledim. "Ne istersen yaparım, yeter ki beni onlara verme."

Kendimi Kartal'ın kollarının arasına bırakmak ve hıçkırarak ağlamak istiyordum ama beni kandırmasını kabullenemiyordum. Ona ihtiyacım olduğu anda bunu bana haram edişini hazmedemiyordum. O geceki kargaşa aklıma gelince gözlerimi aralayıp, "Beni polislere vermenden çok korkmuştum." Diye mırıldandığımda Kartal'ın sert ve nefret dolu ifadesi geri geldi. En az benim kadar onlardan nefret ettiği her halinden belliydi. "O gece amacım, fuhuş yönüne darbe vurmaktı. Vurdum da ama senin geleceğini bilmiyordum."

Gözlerim yeni bir idrakla açılırken cevabını tahmin etmeme rağmen, "O baskını sen mi yaptırdın?" Diye sordum.

Tabii ki de Kartal yaptırmıştı ve o baskın yüzünden ikinci kez o adamlarla yüz yüze gelmişim. Korkudan gelen öfkeyle, "O gece sırf o baskında yer aldım diye o adamlar balkonumun altına kadar geldi, haberin var mı?" Diye çıkıştım.

Bu defa şaşırma sırası Kartal'daydı. "Ne? Sana gövde gösterisi mi yaptılar? Onlar olduğuna emin misin?"

"Kartal aptal değilim. Elbette onlardı. Önce arabanın içinden bizim evi izlediklerini gördüm. Beni fark edince takım elbiseli bir adam, arabadan inip balkonumun altına kadar geldi sonra da gülümsedi."

"Siktir!" Dedi Kartal ve bir hışım ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. "O gece sana zarar vermesin diye Ekin denilen iti takip ettiğimde gelmiş olmalılar."

Kartal daha önceki itirafından bahsediyordu. O gece Ekin'in bana ters davrandığını görünce korumak için eve kadar takip ettiğini ve daha sonra da Ekin ile Gökhan'ın başka bir eve gittiklerini, Ekin'in geri dönme ihtimaline karşı onları takip ettiğinden bahsediyordu.

Keyifsizce ellerini saçlarının arasından geçirip, "Sana yetemiyorum, seni tam anlamıyla koruyamıyorum." Diye söylenmeye başladı.

Kısa bir sessizlikle çaresizliğini izledim. Onun çaresizliğini görmek içime dalga dalga korku rüzgârının esmesine sebep oldu. "Ya bizi buraya kadar takip ettilerse? Evini öğrenirlerse?"

Sesimdeki panik, Kartal'ı tokat yemiş gibi kendine getirdi ve yeniden önümde diz çöküp korkumu almak istercesine başını iki yana salladı. "Hayır, o iş Türker'de. Şu an peşinde olsalardı haberim olurdu. Hatta Greendoor'da işe başladıktan sonra mekânlarında olduğun için takip etmeyi bıraktılar. Çünkü bu şekilde gözlem altındaydın. Ayrıca evimi öğrenmelerinde sıkıntı yok. Sığınağımda güvendesin."

Kendi güvenliğimden ziyade onun güvenliği için paniklemiştim ama bunu ona söylemeyecektim. Söylediğim an, ona yenileceğimi biliyordum. Yenilmek istemiyordum. Onu anladığımı belli etmek için başımı sallayacaktım ki beynimin içinde sarsıcı bir ışık yandı. Greendoor'daki baskının sebebi Kartalsa dans kapışmasının olduğu gecedeki baskının Kartal'la bir ilgisi olabilir miydi?

Bunun olmamasını umut ederek, "Dans kapışmasının olduğu gecedeki baskında parmağın var mı?" Diye sorduğumda Kartal işine duyduğu aşkı gizlemeden net bir tavırla, "İllegal bir yarışın olmasına göz yumamazdım." Deyince onu geri ittim. "Beni kullandın!"

İtmeme rağmen Kartal dengesini koruyup yere düşmedi. "Daha geç yapılmasını söylemiştim, amacım seni oradan uzaklaştırdıktan sonra olmasıydı ama aptal Ferman saatleri hesaplayamamış."

Ferman'ın adını duyunca avuç içim hızla dudaklarımın üzerine kapandı.

Ferman da polis miydi?

Kartal yüzümdeki ifadeyi görünce beynimde yankılanan sorumu anlamış gibi, "Evet Ferman da polis. Bu mafya, tahmininden bile fazla büyük ve karanlık. Birkaç günde çökertilebilecek bir mafya değil. Çok

derin, köklü ve karmaşık. Yıllardırilmekilmek içlerine karışmaya uğraşıyorum. Bunun için profesyonel bir ekip kurmak zorundaydım." Dedi ve birden boğazı acımış gibi yüzünü buruşturarak âdem elmasını hareket ettirdi. "Bunu düşünmekten ve söylemekten nefret ediyorum ama sende bir şey var. O gece o cinayetin o sokakta işlenmesi ve senin şahit olman tesadüf değildi. Sana o cinayet bilerek gösterildi. Bir cinayete tanık olan kişi, anında öldürülür ama seni öldürmediler. Bilerek öldürmediler, etrafında dolaşmaya devam ettiler. Sebebini henüz çözemedim ama eninde sonunda çözeceğim. Baban geldiğinde etrafındaki hareketliliğin sebebinin de aynı nedenden olduğunu düşünüyorum."

Başıma balyoz darbesi indirilmiş gibi sarsıldığımı hissettim. Titrek çıkan sesimle, "Ba babam mı?" Diye sorunca Kartal kaşlarını çatarak başını salladı. "Babanı da onların öldürdüğünü düşünüyorum. Babanın ölüm haberini, seni almaya gelirken yolda öğrendim. Dürüst olmam gerekirse bunu ben de beklemiyordum."

Başıma keskin bir ağrı saplanınca başımı ellerimin arasına aldım. Kartal'ın o gün beni almaya geldiğindeki tuhaf halini şimdi anlamıştım.

Akşamüzeri aşağı indiğimde Kartal her zamanki gibi motosikletine yaslanmış bir halde beni bekliyordu. Ona doğru koşar adımlarla gidip kollarımı boynuna sardım. "Çok beklettim mi? Rüya canımı okumakla meşgul olduğu için kendimi zor duşa atıp hazırlanabildim."

Kartal benden ayrılıp çattığı kaşlarıyla, "Ne yaptı ki?" Diye sorunca söylediklerimi ciddiye aldığını anladım. Demek ki öfkesi hâlâ geçmemişti. "Kötü anlamda değil, temizlik yaptırdı."

Kartal'ın çatılan kaşları düzeldi ve elindeki kaskı düz bir ifadeyle bana uzattı. "Daha fazla gecikmeden gidelim."

Duruşunda ve ses tonunda tuhaflik sezsem de üzerinde durmadan kaskı alıp motosiklete bindim. Kartal da sessizliğe bürünerek motosikletini çalıştırdı.

Dakikalar sonra bara geldiğimizde doğruca personel odasına girdik.

Normal şartlarda fırsat bulduğu her anı beni öpmeye çalışarak geçiren Kartal bu defa sessizce boşluğa bakıyordu. Sanki bedeni buradaydı ama akli başka yerdeydi. Bir sorun olduğu çok belliydi. Bacaklarımı ovma bahanesiyle banka oturdum ve tuhaf halini izlemeye başladım.

Kartal'la yaşadığım her anı, bir yapbozun eksik parçası gibi yerine yerleşip bir bütünü oluşturmaya başlayınca öfke ve şaşkınlık birbirine karıştı, sinirle karışık gülmeye başladım. "Ben öğrendiğimde sen çoktan biliyordun demek, o gün rolünü güzel oynadın."

Kartal sözlerime bozulduğunu belli edercesine yüzünü düşürse de sakinliğini bozmadı. "Sana ben söyleyemezdim, o yüzden ekipten birini arattım. Aslında söylememesi gereken çoğu bilgiyi de sırf kafanda çok fazla soru işareti kalmasın diye ona söyledim."

Alay eder gibi yüzüne baktım. "Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

Kartal en sonunda bıkkınlıkla soludu. "Metis anla beni lütfen. Sana bir anda her şeyi anlatamazdım. Hele ki babanı hiç anlatamazdım. Kendim bile sebebini çözememişken karşına soru işaretleriyle çıkamazdım. Babanın otopsisı Ankara'da yapıldı. Sana şehir dışına, iş için çıktığımı söylediğimde aslında otopsisine girdim. Kurşunun çıktığı tabancanın sahibi, cinayeti kabullendi ve aralarında husumet olduğunu söyledi ama bu doğru değil. Özellikle tutulmuş biriydi, suçu üstlendi."

"Yani babam benim yüzümden mi öldürüldü?" İki elimi de ağzımın üzerine kapatıp boğuk çıkan sesimle, "Ben mi sebep oldum?" Dedim pişmanlık içinde.

Kartal, "Sen sebep olmadın." Dediğinde gözlerimde kaybolmuştu. "Sen bu hikâyedeki tek masum kişisin."

Bakışlarındaki samimiyetten masum olduğuma inandığı izlenimi almıştım. Onu, Müge ile el ele görünce sevgisinden şüphe etmiştim ama bir daha ne olursa olsun, beni kandırmış olmasına rağmen sevgisinden, beni koruma içgüdüsünden, samimiyetinden şüphe etmeyecektim. Bu saatten sonra, yollarımız ayrılacak olsa da ondan bir daha asla şüphe etmeyecektim.

"Ya Müge? Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Kartal öfkeli bir sesle, "Hata yaptım." Diye itirafta bulunup ayağa kalktığında öfkesinin kendine olduğunu anladım. "Söz konusu sen olunca kendimi kaybediyorum. Sevgilim olman, şu an için sorun değil ama olur da işler umduğum gibi yolunda gitmezse yani günün birinde kimliğim açığa çıkarsa seni, bir de benim yüzümden tehlikeye atmak istemiyorum. Zaafım olduğunu kimse bilmemeli. Hiçbir zaman bu bilinmemeli. Sırf bu yüzden benim için değersiz biri olduğun izlenimi vermeye çalıştım. Bunu da bir tek Müge'yle yapabilirdim. Müge okları

çekmek için gönüllü oldu. Bir iki gün yan yana göründük ama o gece, o yavşak adam gelip sana yanaşmaya çalışınca kendime hâkim olamadım ve herkes içinde onu tehdit ederek yine benim için önemli olduğunu göstermiş oldum. Ertesi gün Müge'yle el ele görünmemizin sebebi buydu. Dengesiz, çapkın bir adamı kimse önemsemez."

Kartal konuştuğu Eftalya'nın az önce dediklerini daha iyi anlıyordum ama anlamadığım, Gürkan'ın bu işe nasıl tamam dediği? Bir insan niye sevgilisinin üzerine okları çekmesine razı olurdu? "Ya Gürkan? O nasıl, Müge'nin bu işin içinde yer almasına razı geldi?"

Kartal sıkıntıyla soluyup, "Çünkü Müge'nin işi bu. O da bir polis. Ekibimin bir parçası." Deyince dudaklarım cılız bir gülümsemeyle tepki verdi.

Kartal biraz daha konuşursa delirmeme sebep olacaktı.

Müge de polisti. Tıpkı Kartal ve Ferman gibi. Gülümsemem iyice genişledi. Polislerden kaçtığımı sanırken aslında çevrem tamamen polislerle doluydu. Hiçbir şeyden haberi olmayan, ortalıkta saf gibi dolaşan bendim. Onların bana çizdiği sınırların içinde yaşayıp gidiyordum. Olaylara, onların izin verdiği kadar müdahil olabiliyordum. Hepsi polisti, bir tek ben bilmiyordum.

Ya Eftalya?

Bir anda aklıma Eftalya gelince gülümsemem, dalından koparılan çiçek gibi soldu. Tedirginlikle, "Eftalya da polis mi?" Diye sorduğumda Kartal cevap vermeden önce başını salladı. "O da polis, ekibimin içinde."

Mideme yumruk yemiş gibi bir acı hissedince elimi midemin üzerine bastırıp öne doğru hafifçe eğildim. "İnanmıyorum hepiniz beni kandırmışsınız. Gözümün içine baka baka yalan söylemişsiniz."

Acımı dindirmesi için öne eğilmiştim fakat bu hareketim, hâlâ önümde diz çökmeye devam eden Kartal'ın yüzüne iyice yaklaşmama sebep oldu ve ciğerlerime dolan kokusuyla asıl acıyı ciğerlerim yaşadı.

İçimdeki nasıl bir aşksa, Kartal ne yaparsa yapsın yine içimde o kazanıyordu. Bir uçurumun kenarından onun tarafından itilsem de yine onun kucağına düşüyordum.

Gardımı indirince kursağımda kalan heveslerimin bedeli, yanağımdan süzölmeye başladı. Kartal'ın gözlerimdeki bakışları yanaklarımdan süzölen yaşları takip etti ve o an dudakları titredi.

"Sevgilim." Diye fısıldadı ve titreyen dudaklarına titreyen parmakları da eşlik etti. Gözlerimi, eline indirdim. Dokunmak istiyordu, gözümdeki yaşı silmek istiyordu.

İzin vermek istemiyordum ama dokunuşuna duyduğum ihtiyaç her şeyin ötesinde geliyordu. Beni birkaç saniye de olsa sıcak dokunuşuyla ödüllendirsın istiyordum, birkaç saniyeliğine de olsa içinde kaybolduğumuz kör kuyuyu unuttursun istiyordum.

Gözlerimi kapatıp bana dokunmasına izin verdim. Kartal'ın titreyen parmakları ağır ağır yanağımı okşadı. "Kalbinde hayat bulduğum kadın, tek amacım seni en az hasarla bu işin içinden kurtarmaktı. İzin ver, seni buralardan güvenli bir yere götüreyim. Kimsenin bulamayacağı, güvenle yaşayacağın bir yere... Olur da bana bir şey olursa en azından orada güvende olduğunu bilerek öleyim."

Kartal'ın ölmesi, benim ölmem demektir. Ölmeden canımın bedenimden çıkarılması demektir.

Boğazımın gerisinden küçük bir hıçkırık koptu ardından daha büyük hıçkırık... Gözlerimi aralayıp hıçkırıklarımın arasından zar zor çıkan sesimle, "Böyle söyleme, ölümü anma." Diye inleyince Kartal çöktüğü yerden kalkıp yanıma oturdu ve beni kucağına çekti. Kendimi bez bebek gibi hissediyordum. Hareketlerimin kontrolü Kartal'ın eline geçmiş gibiydi. Saçlarımdan öpüp, "Tüm bu işler bittiğinde çok mutlu bir geleceğimiz olacak." Dedi.

Kartal'ın kulağıma dolan fısıltısı içimi ısıtmak yerine buz etkisi yarattı. Bana söylediği onca yalandan sonra geleceğimiz olabileceğine inanıyordu. Ruhumda ve kalbimde yarattığı sayısız boşluklar içinde geleceğimiz var sanıyordu.

Dokunuşuyla yok olan öfkemin, hırçın bir deniz gibi yeniden köpürdüğünü hissettim. Ters bir ifadeyle kucağından kurtulup hızlıca ayağa kalktım. "Biz diye bir şey yok artık Kartal. Bu saatten sonra geleceğimiz yok. Bitti her şey!"

Kartal kararlılığım karşısında omuzlarını hüznle düşürüp, "Metis." Dediğinde âdem elmasının titrediğini gördüm. Nefesini güçlükle toparlayıp aynı şekilde ayağa kalktı. "Bak ben sensiz yapamam, günlerdir ölüden farksızım. Yol, iz bilmeyen bir adama döndüm. Bir daha sensiz kalamam, dayanamam. Lütfen bana bunu yeniden yapma. Ne olursun benden vazgeçme."

"Onu, beni kandırmadan önce düşünecektin. Ben sana bir daha güvenebilir miyim sanıyorsun?"

Kartal'ın yumruk yemiş gibi sarsıldığını görünce ona koşmamak için adımlarımı zemine daha sert bastırdım. Yine canını yakmak istiyordum. Sanki elimde görünmez bir ok vardı ve hedefimi istediğim gibi vurabiliyordum ama aslında kendimi vuruyordum. Canını yaktıkça canımı yakıyordum.

Kartal bir an için irkilip, "Seni kandırmadım, mecburdum." Deyince inanamayan gözlerle yüzüne baktım. "Kandırmadın mı? Nerede olduğumuza, ne konuştuğumuza bir bakar mısın?" Hayal kırıklığı içinde başımı iki yana salladım. "Keşke karşıma hiç çıkmasaydın, keşke gölge olarak kalsaydın. Bundan sonra yüzünü bile görmek istemiyorum."

Sesime dürüstlük katmaya çalışsam da aslında yalan söylüyordum. Hâlbuki tek keşkem, göz ardı edemediğim gururumdu. Kandırılmış olmayı kabullenemiyordum, yüzüme kapanan kapıları, arkamdan çevrilen dolapları sindiremiyordum. Sona gelmiş olmamızın yarattığı hırçın öfkeyle, canını yakmaya çalışıyordum. Hiç istemesem de ileri gidiyordum.

Kartal'ın bana olan bakışları iyice derinleşirken çenesinde bir kas seğirdi. "Hayatından çıkmamı mı istiyorsun? " Ellerini, bu saçmalığı durdurmamı ister gibi iki yana açtı. "Sırf sana ulaşabilmek için yepyeni bir hikâye açtım diye benden çıkmamı mı istiyorsun?"

Hayır istemiyordum. Tek isteğim oydu.

Kalbim ağzımda, aramızdaki mesafeyi kapatıp gözlerinin kara ormanında kendimi kaybetmeye saniyeler kala, uçuruma doğru soğuk bir köprü inşa ettim ve pişman olacağımı bile bile Kartal'ı o uçurumdan boşluğa ittim. "Korkak gibi fare deliğine sığınarak yaşayan adamlar, benim bu saatten sonra hiç işim olmaz."

Pişmanlığın ilk damlası, Kartal'ın gözlerindeki siyahlığın acıyla solduğunu görmemle kalbime aktı. O damla kalbimde zehir gibi yayıldı ve kanıma karışarak kurşun izi gibi kalıcı bir izle bedenimde dolaştı. Dolaştıkça dışarıdan sapasağlam kaldım ama içimde, yara bere içinde kaldım.

Kartal içimdeki kıyımdan habersiz, bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama konuşacak gücü bulmayınca yutkunup önce

gözlerini benden kaçırdı ardından titreyen ellerini görmemem için ceplerine yerleştirdi.

Kalbim sıkıştı.

Biraz daha yanında kalırsam tüm direncimi kaybedecek, gururumu hiçe sayıp ona yenilecektim. Elimi, sıkışan kalbimin üzerine bastırıp koltuğa bıraktığı şifrelere uzandım ve odadan çıkmadan önce son defa darmadağın bıraktığım sevdiğim adama baktım.

Bu gece, farkında olmadan oynadığımız doğruluk mu cesaret mi oyununu kaybetmiştim.

Bu gece başımı yasladığım huzurlu gövdesini, yarattığım kasırgada kaybetmiştim.

Bu gece, kalbimi bir sığınağın içinde cansız bırakmıştım.

Ben bu gece, adına destan yazılan Zeus ve Metis aşkını sonsuzluğa gömmüştüm.

Herkese merhaba ❀

Sezon finali ile karşınızdayım.

Nihayet Kartal'ın kimliği ortaya çıktı. Biliyorum çoğunuz onu mafya istiyordu belki kurguyu da bırakacaksınız ama Kartal polisti.

Gelelim bölümümüze...

Kartal ile ilgili tüm gizemimiz bitti. İkinci kitapta deli dolu, hırslı, tuttuğunu koparan, korkusuz, azıcık psikopat, işine aşık ve tutkulu bir polisi yani Kartal'ı okuyacaksınız. Onun dünyasını okuyacaksınız. Aynı zamanda ekibindeki yerini okuyacaksınız. Ekiptekilerin amiri. Türker'in korkulu rüyası aynı zamanda dostluklarını okuyacaksınız. Türker'i çok seveceksiniz. Yine ikinci kitapta Müge ve Gürkan'ı daha çok okuyacaksınız. Ekip ve Metis arasında sahnelere sıkça yer vereceğim.

Kartal, Eftalya'nın hem kuzeni hem de amiri. Metis'le arasını bozduğunu öğrenecek.

Türker Eftalya aşkını da okuyacaksınız.

Kartal'ın sırrı kalmadığı için daha özgür Kartal okuyacaksınız, onun ağzından bölümler de gelecek.

Kartal, Metis'i tesadüfen öğrendi ama Metis'in o gece cinayeti görmesi tesadüf değildi. Kurgunun adı, Metis dansçı olduğundan dolayı Sokağın Dansı değil. O gece o sokakta cinayete tanık ettirilmesinden dolayı Sokağın Dansı.

Kartal'ın dediği gibi bir şey var. Kartal bunu ikinci kitapta çözecek.

Şimdilik benden bu kadar. Arayı çok uzatmadan gelmeyi düşünüyorum.
Tabii hâlâ okumak isterseniz 😊
Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🌸
Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

26. Bölüm "Münferit"

Şarkı: Model & Emre Aydın- Bir Pazar Kahvaltısı

Lütfen ekranınızı beyaz kullanınız ve oy vermeyi unutmayınız.

Yakında bana, okunmaya göre yorum ve oy azlığından dolayı bot basıyor diyecekler. Bunun önüne geçelim olur mu?

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz♡

"Bazı insanlarla iki kez tanışırsın."

Lev Tolstoy.

"MÜNFERİT"

KARTAL

Sıcağı hissedemiyordum ya da soğuğu...

Ter mi boşalıyordu yoksa sıtma geçirircesine titriyor muydum?

Saat kaçtı?

Kimin umurunda!

Gecem gündüzüm yoktu. Hangi zaman diliminde olduğumun bir önemi yoktu. Siktiğimin yalnızlığında tek adapte olduğum acıydı, bir anda yoğun bir duman gibi etrafımı sarmıştı. Acıdan göremiyor, sadece beni yok eden zehrini soluyordum.

Nasır tutturmaya çalıştığım kalbimde, misafir ettiğim acıyla yattığım yerden doğruldum ve başımdaki ağrıyı dindirmek için elimi dağılmış saçlarımın arasına karıştırdım.

Geçmiyordu, Metis'in gittiği gecedan beri bedenimin her zerresine katıksız bir acı demirlenmişti.

Kaşlarımı çatarak aralık pencereden giren güneş ışığına çevirdim bakışlarımı. Ağaçların arasından öten kuşların sesine, ritim yakalamışçasına süzülüyordu perdenin arkasından. Usulca dans ediyordu sanki. Tıpkı sevdiğim kadın gibi...

Buz tuttum!

Görüntü ve sesler huzur vermeliydi ama ben kafayı yemek üzereydim. Yaz sıcağına rağmen dışarısı ayaz tutmuş gibi görünüyordu gözlerime. Zemheri ayazı kadar keskindi.

Kaşlarımı, kalıcı bir iz yapmasını istercesine daha da çattım.

Böyle olmalıydı!

Cesetten farksız ruhuma inat, öfkemi canlı tutmalıydım. O, Azrail gibi ensemdeyken varlığım onun için cehennem gibiyken ayrı olmamız onun için en iyisiydi. Bana kalan sikik acıysa umurumda bile değildi.

Tek umursadığım oydu!

Esir düştüğüm yataktan kalkıp merdivenlere yöneldiğimde gözlerim hevesle karşımda duran saate sarıldı. İçeriye süzülen güneş ışığı gibi Metis'le ilgili bir gerçeği süzüyordu beynime. Birazdan dans provası bitecekti. Şimdi gidersem çıkışına yetişecek, uzaktan da olsa özlediğim yüzünü bir kez olsun görebilecektim.

"Beynini sikeyim Kartal!" İki elimi, kafamın içinde ona gitmemi söyleyen sesleri susturmak istercesine başıma bastırdım. "Saate bakan gözlerini de sikeyim!"

Bakışlarımı saatten indirip merdivenlerden inmeye devam ettiğimde kafamın içindeki sesler, benden taşarak evimin içine yayıldı. Yayıldıkça duvarlara çarpan sesler, Metis'e gitmemem için ayağıma taktığım prangalara sekti ve prangaların kalın zincirlerini çözdü.

Öfkeli bir hırıltı koptu göğsümden. "Ayaklarını da sikeyim!"

Merdivenin sonuna geldiğimde kalbimin orta yerinde birden beliren bir yangın; tutturmaya çalıştığım nasırı, aleviyle küle çevirip yok etti. İçimdeki aşk, nasıl bir şeyse her şeyin üstündeydi. Söz konusu o olduğunda tehlikeli bir yaratığa dönmekten geri durmuyor, gölge edeni ateşine buluyordu. Güçlü bildiğim kendimi bile ezip geçiyordu.

Kalp atışlarımın hızı, kaburgalarımı sızlatınca yeni bir isyan boğazımın gerisinde belirdi. "Senin kalbini de sikeyim!"

Gömleğin tüm düğmelerini yanlış ilikleme gibidir, bazı insanları sevmek. En başından beri yanlış yaptığını, sonuna gelmeden anlamıyorsun demişti Oğuz Altay. Ama Metis'i sevmek; en başından beri yanlış yaptığımı bile bile sevmektir. Uğrunda yok olup gitmeye yana yana kucak açmaktır.

Bir kez daha yanmak istiyordum!

Metis'e gitmek için üzerimdeki tişörtü tek bir hareketle sırtımdan sıyırdığımda öfke tüm bedenimi sarstı.

"Ben, beni komple sikeyim!"

1 HAFTA SONRA

METİS

Hayat; bazen bir çocuğun elinden zorla alınan şekere benzer. Tadı damağınızda kalmıştır ama sözünüzü geçiremeyeceğiniz birinden bir daha şekeri geri alamayacağınızı da bilirsiniz. Ağlasanız da sızlasanız da bağırıp çağırırsanız da geri alamayacaksınız. İşte o kabulleniş, sizi hem hırçın yapar hem de yarım bırakır. Bir haftadır yaşadığım durum tam olarak buydu. Yarım kalmıştım, yarım bırakılmıştım ve tek hissettiğim öfkeydi. Kendime, Kartal'a, kadere...

Pistin ortasında dans edenleri izlemekten sıkılınca bakışlarımı yeniden telefonuma çevirdim. Rüya ve Yamaç hâlâ gelmemişlerdi ve görünen o ki gelmeyeceklerdi de. Hâlbuki bu gece kafa dağıtmaya her şeyden çok ihtiyacım vardı ama Rüya ile Yamaç'ın şehrin diğer yakasına gideceklerini duyunca sessiz kalmış, gelebilirlerse eşlik etmelerini söylemiştim. Rüya'nın anlamaması için de olabildiğince enerjik davranmıştım.

Hırçnlığım yalnızca kendimeydi. Kartalsız geçen günlerime, kabus dolu gecelerimeydi. Kaderimin bana bahsettiği zehirli okları, kendimden başkasına saplamanın bir âlemi yoktu. Kimse, yaşadığım aşk acısının aptalca triplerini çekmek zorunda değildi. Hele ki Rüya, Yamaç'la yeni bir ilişkiye başlamışken, ayakları yere basmıyorken saçma sapan hırçnlıklarımın onu üzmemi göze alamazdım.

Üzmemeye de devam edecektim. Tıpkı bir hafta öncesinde aldığım karar gibi.

Kartal'ın evinden geldiğim o gece, eve girmeden önce saatlerce arabamda ağlamış, arabadan indiğimde de hiçbir şey olmamış gibi davranmıştım.

Bazen iyileşmek gözyaşından geçiyordu ve aslında o gecedeki ağlayış, bir daha asla eski Metis olmayacağımın filizleriydi. Akan her gözyaşında filizleri büyütmüştüm ve gözyaşlarımı sildiğimde artık eski Metis değildim.

Rüya'ya ise Kartal'ın polis olduğundan ve gizli görevinden bahsetmemiştim, bahsedemezdim. Kartal benden bile bu zamana kadar sakladıysa gizliliğe verdiği öneme saygı duymam gerektiğinin bilinceydin ama bu bilincin, kendimi kötü hissetmemin önüne geçmediği gerçeğini de görmezden gelemiyordum. En yakınımın gözünün içine baka baka yalan söylemek midemi fazlasıyla bulandırmıştı.

Düşüncelerimin arasında yanımda hareketlilik hissedince bakışlarımı telefonumdan yanımdaki bar taburesine oturan adama çevirdim. Üzerinde ona dikildiği belli olan takım elbise vardı. Kravatı yoktu ama ceketinin altındaki gömleğinin düğmeleri, neredeyse karnına kadar açıktı. Keskin çene kemiklerini çevreleyen sakallarıyla dağılmış saçları, birbirine karışmış görünüyordu.

Kulağımı sağır edecek kadar yüksek bir sesle barmene, "Bir viski." Dedi ve yumruk yaptığı elini orta sertlikte diyebileceğim bir hareketle bar tezgâhına vurdu. "Acil."

Barmen adama kısa bir bakış attıktan sonra bir şey demeden içkilerin olduğu tarafa yöneldi. Ben de bakışlarımı yeniden piste, dans edenlere çevirdim. Biram biter bitmez buradan gidecektim. Birayla susturduğumu sandığım kafamın içindeki sesleri, daha fazla duymayarak derin bir uykuya dalacaktım.

"Yalnız mısın?"

Kulağımı sağır edecek kadar yüksek olan ses, bir kez daha kulağımı tırmaladığında bakışlarımı sesin sahibine çevirdim ve adamın dikkatli bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm. Konuşmak ya da barmen dışında kimseyle muhatap olmak istemiyordum. Özellikle de asılacağı hissiyatını aldığım biriyle konuşmayı hiç ama hiç istemiyordum.

Adama cevap vermeden başımı çevirip biramı daha hızlı içmeye çalıştım. Buradan gitme vaktim çoktan gelmişti. Hatta geçmiş bile olabilirdi. Tek dileğim olay çıkmadan, sessiz sedasız gidebilmektir.

"Dilini mi yuttun?"

Ama görünen o ki adam şansını zorlamak istiyordu. Sinirle karışık bir soluk aldım ve bakışlarım bir kez daha ona tutunurken, "Bir kadına soru sorduğun zaman karşılık alamıyorsan bu seninle muhatap olmak istemediği içindir." Deyince adam çarpık bir gülüşle karşılık verip viskisini tek bir nefeste başına dikti. "Bir viski daha!"

Bu defaki sesinin hedefi, garson olunca rahatlayarak nefesimi verdim. Cevabını aldığını, onu istemediğimi anladığını düşünmüştüm lakin yanılmam uzun sürmedi.

"Demek zoru oynamak istiyorsun!"

Bu kısır döngüden nefret ediyordum. Genel olarak erkekler hayır cevabını kabullenmiyordu. Onların lügatındaki hayır, evet demenin meşakkatli haliydi.

Sinirden gülmek istedim fakat biliyordum ki gülümsediğim anda karşımdaki herif ona kuyruk salladığımı düşünecek, glmsememden daha da cesaret alacaktı. Gülümsememek için n dişlerimi birbirine bastırdım. "Seninle değil konuşmak aynı havayı dahi solumak istemiyorum." Diyerek elimdeki yarım kalan bira şişesini, tezgâha bıraktım ve gitmek için ayaklanmaya yeltendim.

Birayı, rahatça uyuyabilmek için içmeyi istesem de karşımdaki adam yüzünden burada daha fazla kalamazdım. şu an için, kafamın içindeki susmayan seslerle uyumaya çalışmak adamlar uğraşmaktan daha kolay geliyordu.

Keskin bir bıçak gibi içimdeki gitme hevesini kesip atansa adamın alaya kaçan sözleri oldu. "Hadi ama çok param var. Daha fazla uğraştırma. Sana burada düzinelerce içki ısmarlarım, sen de karşılığında birkaç saat pantolonumun altındakine hizmet edersen, deşiriz. Bu kadar zor değil."

Adamın sözlerini idrak etmemle gözlerimin kararması aynı anda oldu. Yarım kalan birayı başından aşağı dökmek hatta yüzüne tokat atmak istedim ama tüm bunları yaptığım takdirde başıma bela olacağının farkındaydım. İçimde deniz gibi kabaran öfkeyi güçlükle bastırıp çantama uzandım ve ters bir ifadeyle, "Siktir git!" diyerek bar taburesinden inip kapıya doğru ilerlemeye çalıştım.

Ta ki adam, oturduğu yerden kalkıp gitmeme engel olana dek. Üzerime doğru tuhaf bir açıyla eğilip ağzını yaya yaya beni tekrar etti. "Siktir git." Başını iki yana salladı. "Ama ben kendimi siktirmek istemiyorum." dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kalçamı sıktı. "Ben, seni sikmek istiyorum."

Ciğerlerime dolan adamın ikili ağz kokusu, midemi bulandırdığında kalçamı sıkan eli de ruhumu bulandırmıştı. Bu saatten sonra adamın başıma bela olması umurumda bile değildi.

O daha ne olduğunu anlamadan, "Sikin kopsun!" diye bağırarak dizimi kasığına geçirdim. İstedığim yere denk getiremesem de yine de iki büklüm olmasını sağlamıştım ama hıncımı alamamıştım. İki büklüm olmasını fırsat bilerek tezgâha bıraktığım şişeyi aldığım gibi kafasına geçirdim.

Başına geirdığım şişe anında kırılırken aynı hızda başından da kan akmaya başladı. İtiraf etmem gerekirse kanı görünce bir an için panikledim ve ona karşı duyduğum tüm öfke, yerini bir şey olacak

korkusuna bıraktı çünkü adam hem bayılacak gibi olmuş hem de başından akan kan miktarı giderek fazlalaşmıştı.

Aynı zamanda müzik durmuş, etrafımızı meraklı bir kalabalık sarmıştı. Kulağıma da barmenin uzaktan gelen sesi doluyordu. Sürekli kaçmamı söylüyordu. Bakışlarımı ona tutundurduğumda dudağımın üzerinde hissettiğim kesif acıyla yere savrulmam aynı anda oldu. Dudağımdaki acı anında popoma, belime ve avuç içlerime de yayılınca acıya vermek istediğim tepki çığlığını, bastırarak yutmaya çalıştım. Güçsüz görünmek istemiyordum. Ağlayarak, gücünü sindirdiğimi düşünmesini hiç istemiyordum.

Yüzüme attığı yumrukla beraber bedenime yayılan acı, ona duyduğum öfkeyi geri getirdi ve düştüğüm yerden hızla ayaklanıp adamın üzerine doğru ok gibi fırladım. Parmaklarım, saçlarını kavradığında adamın parmakları da çenemi kavradı. "Seni o şişeyle öldürürüm sürük!"

Adamın gözlerinden resmen alevler çıkıyordu ve bakışları sözlerinin altını şiddetle çiziyordu. İmkânı olsa yapabilecek gibi bakıyordu ve yapardı da... Ama ben kolay lokma değildim. Ne tacizini ne de attığı yumruğu sindirebilirdim. Beni çok rahat dövebileceğini bilmeme rağmen ondan korkmuyordum. İri bir cüssesi ve güçlü kolları vardı. Rahatça yere savurmasından belliydi ama yine de ondan korkmuyordum. Sanırım korku algımı yavaş yavaş kaybediyordum. Belki de kaybedecek bir şeyim kalmadığı için artık kimseden korkmuyordum. Sıkıttığım dişlerimin arasından, "Bir denesene! Görmek istiyorum." Diyerek saçlarını çektiğimde o da yeni bir yumruk ya da tokat atmak için hamlede bulundu fakat ondan sökülürcesine ayrılınca eli boşa çıktı.

Beni kimin çektiğini ilk etapta anlayamasam da çok geçmeden barmenin kollarının arasında olduğumu anladım. Adamı da tutan birkaç kişi vardı ve açıkçası zor zapt ediyorlardı. "Bırakın beni!" diye haykırdı. "Bu kahpe bu gece buradan sağ çıkamayacak!"

Yalnızlık, Kartal'la yaşadığım ayrılık, taciz, yüzümde ve bedenimde hissettiğim acı, tehdit, adama duyduğum öfke... Hepsi birbirine karışmış duygularım kontrolümden çıkmış gibi hissettirmişti. Sesim de aynı şekilde kontrolden çıkarken, "Tacizine karşılık vermedim diye mi kahpe oldum?" diye bağırarak barmenin kollarından kurtulup adama

yeniden saldırmak için hamlede bulundum fakat barmen öyle sıkı tutuyordu ki kıpırdayamamıştım bile.

Kurtulma çabalarım sonuçsuz kalınca destek bulmak istercesine bakışlarımı kalabalığa çevirdim. "Bu şerefsiz beni taciz etti. Rızam olmadan bana dokundu."

Değil destek kimseden ses bile çıkmamıştı. Kalabalığın sessizliğini kıransa adamın alaya kaçan kahkahası oldu. Bakışlarımı kalabalıktan alıp bir kez daha ona çevirdiğimde, "Yalan söylüyor." Dedi ağzından tükürükler saçarak. "Paranın kokusunu alınca yatağıma girmek istedi kabul etmeyince de dikkat çekmek istedi. Bilirim böylelerinin amacını, benden hamile kalıp paramı koparmak istedi."

Dona kalmış gibi ağızım açık bir şekilde adama bakakaldım. Taciz ettiği yetmiyormuş gibi sessizlikten aldığı cesaretle utanmadan iftira atıyordu. Kadın olmanın belki de en kötü yanı buydu. Baştan çıkarıcı şeytan bellemişlerdi bizi. Suçsuz olmamıza rağmen her daim iftiraya uğrayan taraftık. Sessiz kalsak da bağırıp çağırsak da reddetsek de istemediğimizi haykırırsak da her isyanımız bacak aramızla ölçülür, namusumuzu satan damgası yerdik. Kahrolası siklerine çok muhtaçmışız gibi.

Bedenimi iki yana kıvrarak barmenin kollarının arasından kolumu kurtardım ve dirseğimi barmenin yüzüne geçirerek kollarının gevşemesine sebep oldum. Ondan sonrası çok hızlı geldi. Adamı nasıl devireceğim konusunda bir fikrim yoktu ama kendimi bir anda üzerinde aynı zamanda yerde buldum. Ellerim de çoktan saldırıya geçmişti fakat bir tuhaflık vardı. Adam karşılık vermiyordu ve yere devrilmesi çok kolay olmuştu.

Sebebini anlamam, kollarımdan tutulup adamın üzerinden çekildiğimde etrafımdaki polisleri görmemle birlikte oldu. Nereden çıktığını anlamadığım polisler, bir anda etrafımızı sarınca adam üzerine rahatça saldırmam için bana resmen kucak açmış, mağdur görünmek için de birlikte yere düşmemizi sağlamıştı.

Bu geceki dördüncü şerefsizliğiydi!

Düşüncelerimden çıkaran polisin yüksek aynı zamanda azarlar gibi çıkan sesi oldu. "N'oluyor burada?"

Adam yerden kalkmak yerine acı çektiğini belli edercesine yüzünü buruşturdu ve elini kanayan yarasının üzerine bastırdı. "Şikâyetçiyim memur bey. Kılık kıyafetimi, içtiğim pahalı içkiyi görünce benden para

koparmaya çalıştı, karşılık alamayınca da şişeyle saldırdı. Hemen hastaneye gitmek istiyorum."

Adam tam bir yalan makinesi aynı zamanda usta bir oyuncuydu!

"Yalan söylüyor!" diyerek itiraz ettim. "O bana cinsel tacizde bulunduğu için şişeyle saldırdım. Ayrıca o da bana saldırdı. Asıl şikâyetçi benim."

"Benimki nefsi müdafaaydı. Sen benim kim olduğumu, nasıl varlıklı bir aileden geldiğimi biliyor musun? Senin gibi bir kadına bakabileceğimi mi düşündün? Seni niye taciz edeyim, ben evliyim."

Midem öyle güçlü sarsıldı ki az daha ayakuçlarıma doğru kusacaktım. Evliydi!

Adamı boğma amacıyla ona doğru bir iki adım atıp, "Ulan şerefsiz, nasıl bir adamsın böyle?" diyerek üzerine yürümeye devam etmişim ki arkamda kalan polisin bıkkınlık dolu sesini duydum. "Kızı alın! Adamı da!"

Bu defa kollarımda iki polisin ellerini hissettim ve apar topar dışarı çıkarılıp ekip arabasına bindirildim.

Dakikalar sonra karakola getirildiğimde küçük bir odada bir süre adamın gelmesini bekledim. Geldiğinde ise başında kocaman bir file bandajı olduğunu gördüm. Hızlı bir şekilde ifadelerimiz alındıktan sonra adamın benden şikâyetçi olmasıyla birlikte nezarethaneye götürülmek üzere odadan çıkarıldım. Aynı şekilde ben de adamdan şikâyetçi olmuşum ama onun nereye götürüleceği konusunda bir fikrim yoktu.

Düşüncelerimin eşliğinde yanımdaki polisle beraber dar ve ürpertici koridordan geçerek siyah demir parmaklıkların önünde durduğumuzda karşımdaki üç duvar arasına sıkışmış yere baktım. İçerisi hem küçük hem de son derece basık ve karanlık görünüyordu. Sanki oraya girersem beni yutacakmış da bir daha hiç çıkamayacakmışım gibi görünmüştü gözlerime.

İçimde kol gezen endişe yüzünden ayaklarım geri geri giderken polisin, kolumu tutuşu güçlendi ve kapıyı açtığı gibi beni içeri soktu. "İstemiyorum." Diyerek karşı çıkmaya çalıştım, çabamın gereksiz olduğunu bile bile.

Polisin yüzünde tuhaf bir gülüş belirdi. "Onu, adamın kafasını yarmadan önce düşünecektin."

"Beni taciz etti."

"Kanıtın olmadığı sürece bu sadece bir iddiadan ibaret."

Etrafımızda bizi duyan ya da gören kimsenin olmadığına emindim ama Greendoor'dan bildiğim kadarıyla güvenlik kamerası olmak zorundaydı. Adamın tacizi mutlaka belli olmalıydı. Düşüncelerimi onaylarcasına başımı salladım. "Güvenlik kamerasında taciz ettiği mutlaka vardır."

Polis, "Kamera açısına adamın yalnızca sırtı girmiş. Orada ne olduğu tam olarak belli değil." Dedi ve demir parmaklıkları üzerime kapattı. "İddian doğrulanana ya da karşı taraf şikâyetini geri çekene kadar burada misafirimizsin."

Polis memuru beni orada, tek başıma bırakıp gidince bir süre arkasından bakakaldım. Bir an için tüm bunların kötü bir kâbus ya da şaka olduğunu, burada tek başıma bırakılmayacağımı düşünmüştüm ama gerçekten de bırakılmışım ve benden başka hiç kimse yoktu.

Yapayalnızdım.

Belimde hissettiğim acı daha fazla ayakta kalmayacağımı söyleyince polisin yarattığı boşluğu izlemeyi bırakıp olduğum yere çöktüm ve başımı, parmaklıklara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Şu an da evde ya da Rüya ile birlikte olmam gerekirken kimsesizliğe itilmiştim. Ayrıca canım çok fazla yanıyordu ve ciddi anlamda ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Bulunduğum yeri ve yaşadıklarımı unutmak için zihnimin derinliklerinde Kartal'la buluşmaya çalıştım. Geçmişte yaşadığımız onca güzel anıyı tek tek anımsamaya çabaladım. Şu an soğuk zeminde değil de onun sıcak ve güven dolu kolları arasında olduğumu düşündüm. Düşündükçe huzur buldum ve gözlerimi açmayı olduğum yeri görmeyi şiddetle reddettim.

Gözlerim kapalı ne kadar bir süre Kartal'ı düşündüğümü bilmiyordum. Muhtemelen 15 - 20 dakika kadar bir süre olmuştu. Belimdeki ağrı şiddetini artırınca gözlerimi aralayıp ayağa kalktım ve banka doğru ilerledim. Saniyeler içerisinde kahverengi banka oturup sırtımı soğuk duvara yasladım ve yüzümdeki acıyı yok sayarak bakışlarımı, görüşümün etrafına serilmiş gri rengine olan beton duvarların üzerine odaklamaya çalıştım. Hayatım boyunca tatmadığım çarpık bir soğukluğun yansıması duvarlar, yaşamın bütün canlı renklerini, içine çekip yok etmiş gibi insanın ruhunu emiyordu.

Soğuk duvarların karşısında ürperdiğimi hissedince parmaklarımı kollarıma dolayıp bakışlarımı girdap gibi içine çeken duvarlardan

ayırdım. Birkaç saniye bakmak bile ruhumu emmeye yetmişti. Yeniden güvende hissedebilmek için herhangi bir yaşam belirtisine ihtiyacım vardı. İçgüdüsel olarak başımı ışığa çevirdiğimde görüşüme çarpan siyah demir parmaklıklar, güven vermek yerine vahşi bir yaratığın güçlü dişleri gibi görünmüştü gözlerime. Tıpkı yunan mitolojisindeki Kerberos'un dişleri gibiydi. Kerberos yani üç başlı köpek, ölülerin bulunduğu yeraltı kapısında bekçilik yapar, yeraltına giren ölülerin tekrar yeryüzüne çıkmalarını önlerdi. Benim dışarı çıkmamı önlediği gibi...

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Daha fazla yunan mitolojisini araştırmamalıyım. Metis ve Zeus yüzünden takıntı haline getirdiğim yunan mitolojisinden acilen uzak durmalıyım.

Omuzlarıma çöken yalnızlıkla beraber oturduğum yerden ayağa kalkıp demir parmaklıklara doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça zihnimin karanlıklarına itmeye çalıştığım Kerberos, yeniden canlandı gözlerimin önünde. "O Kerberos," değil dedim kendimi telkin etmek istercesine. "Altı üstü nezarethane parmaklıkları."

Kerberos'u zihnimin karanlıklarına itip ilerlemeye devam ettim. Tek amacım, koridorda herhangi bir polis görebilmektir. En azından bir telefon etme hakkım olmalıydı. Rüya'ya ulaşip beni buradan çıkarmasını sağlamalıyım. Tacizini ispatlayamayacağım için bir şekilde o embesil yaratığın şikâyetini geri çektirmeliydim.

Hâlbuki suçlu olan oydu! Taciz eden oydu!

Sinirle soluduğumda demir parmaklıklara gelmişim. Avuç içlerimi soğuk demirlere sarıp parmaklıkların izin verebildiği kadarıyla koridoru görmeye çalıştım. Kahretsin ki görünürde polis yoktu. "Kimse yok mu?" diye bağırdım bir umut sesimi duyurabilmek için. "Arkadaşımı aramak istiyorum."

Sessiz kalıp birkaç saniye birilerinin sesime karşılık vermesini ya da gelmesini hevesle bekledim ama cevap da yoktu. Burada resmen kimsesiz bırakılmışım. Üstüne, Kerberos sanrısıyla gerçeklik algımı yitirmek üzereydim.

Sesimi duyuramamanın verdiği idrakla üzerime garip bir çaresizliğin yayıldığını hissettim. Koridor ve diğer nezarethaneler rahatsız edici derecede boştu. Bir yanımlarına geçmek üzereydi, diğer yanımlar da saldırganlaşmayı bekliyordu. Panikle öfkelenmek arasındaki ince çizgide gidip geliyordum. Daha yüksek, bir o kadar da saldırgan

çıkan sesle, "Ben suçsuzum, başlatan oydu. Beni buraya kapatamazsınız!" Diye haykırdım. "Eğer o bana dokunmasaydı, şişeyi kafasında kırmayacaktım!"

Ağzımın içine kanın tuzlu tadı gelince bağırmayı bırakıp yüzümü buruşturdum.

Hayvan herif dudağımı patlatmıştı!

Son birkaç saattir yaşadıklarımın mı, canımın yanmasından mı yoksa sinirden mi bilmiyordum ama gözlerimin ağlama isteğiyle sızladığını hissediyordum. Kendimi bırakır bırakmaz ağlayacağımı çok iyi biliyordum. Kalbimin orta yerine oturmuş büyük bir ağırlık vardı.

Kimseden ses gelmeyince hayal kırıklığıyla banka geri döndüm. Daha bir hafta öncesine kadar korkudan, karakolun kapısının önünden bile geçemezken şimdi nezarethanesine atılmışım. Ve bu defa korkmuyordum. Kartal'ı o sığınakta terk ettiğim o geceden beri polisten de mafyadan da öldürülmekten de korkmuyordum. Belki de Kartal'ın, *Sende bir şey var. O gece o cinayetin o sokakta işlenmesi ve senin şahit olman tesadüf değildi. Sana o cinayet bilerek gösterildi. Bir cinayete tanık olan kişi, anında öldürülür ama seni öldürmediler. Bilerek öldürmediler.* Sözlerine sığınmışım. En azından benden istedikleri her neyse onu alana dek öldürmeyeceklerini biliyordum. Buna karakolda görünmek de dâhildi. Ötmediğim sürece benden istediklerini alana dek öldürmeyeceklerdi.

Düşüncelerimin arasında boş koridorda adım sesleri yankılanınca oturduğum yerden umutla ayağa fırladım ve az önce Kerberos olarak gördüğüm demir parmaklıkları, bu defa özgürlüğümün anahtarları gibi görerek soluğu, önünde aldım.

Özgürlüğüm önünde, elindeki anahtarla beliren adamla ise nefesimin kesildiğini hissederek keskin bir özlemle sarsıldım. Kartal'ı karşımda görmek karanlığın içine gizlenen sarmaşığın, kalbimin dört bir yanını sarması gibiydi. Köprü görevi görüyordu sanki. Onun gizemli karanlığını kalbime bahşediyor, kalbimi tüm sıcaklığıyla okşuyordu.

Onu ve içimde yarattığı hissi, iliklerime kadar özlediğimi hissettim.

Kartal da tam karşımda durunca bedenini bana çevirdi ve ellerini pantolonun ceplerine yerleştirerek çattığı kaşlarıyla yüzüme bakmaya başladı.

Bakışları karşısında kalp atışlarım kontrolden çıkınca içimden taşmaya hazır özleminden dolayı gözlerimizin buluşmasına cesaret edemedim. Beni, bir mıknatıs gibi çeken aramızdaki o çekime güvenim hiç yoktu. Bu yüzden, bakışlarımı yüzüne tutundurdum. Son gördüğümde uzamış olan sakallarını kısaltmış ama siyah saçları, yine o geceki gibi dağılmış duruyordu. Sakallarının açıkta bıraktığı belirgin hatları ve dolgun dudaklarıyla da kahretsin ki yüzü çok çekici görünüyordu!

Kısa bir sessizliğin ardından çenesinin kasıldığını fark edince bakışlarımı bedenine indirdim. Bacaklarını saran siyah, kargo bir pantolon giymiş, yine siyah renginde bedenindeki kas kıvrımlarını rahatça gün yüzüne seren bir tişört giymişti. Heybetli göğüs kafesi de aldığı sert soluklarıyla bir ritim gibi inip kalkıyordu.

Kartal'ın bedenine bakmaya devam ederken daha önce göremediğim gerçek birden idrak etti. Fiziği, aldığı zorlu eğitimlerin ödülüydü ve şu an belinde silah olmamasına rağmen onu üniformalı görmeme sebep oluyordu.

Bakışlarımı güçlkle bedeninden ayırıp büyük bir risk alarak gerginlikten kısılmış gözlerine çevirdim. Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. O gece sığınakta yaşananlardan sonra bana kızgın ve kırgın olduğunu biliyordum. Yüzündeki ifadesi de bunu açıkça gösteriyordu.

Sert bakışları, bir adım gerilememe sebep olunca tıpkı onun gibi kaşlarımı çatarak, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum içimde taşmaya hazır özlemi, kafese kapatarak. Aynı kırgınlık ve kızgınlık bende de vardı. Ayrıldığımız o geceden sonra düşünmeye çokça fırsat bulmuş, Kartal'ın kimliğini gizleme sebeplerine hak vermiştim ama gönül kırgınlığımı bertaraf edemiyordum. Kandırılmış olmayı bir türlü kabullenemiyordum.

Kartal konuşmadan önce birkaç saniye öylece yüzüme baktı. Bulunduğumuz ortama ya da ana göre saçma bir uzunlukta süzdü yüzümü, gözlerimi... *Bakışlarıyla beni delip geçti.* Gözlerinin koyuluğu yine karanlık bir okyanus kadar gizemliydi, derindi. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama kızgınlığını rahatça ayırt edebiliyordum.

Sonunda sessizliğini bozdu. Sert duruşunu bozmadan ve burada olmamı kabullenemediğini belli eden bir ses tonuyla, "Çıkıyorsun." Dedğinde bakışları arkamda kalan yere dikildi.

Çatılı kaşlarım bir anda şaşkınlıkla havalandı ve duyduklarımı inkâr edercesine başımı iki yana salladım. "Adam şikâyetini geri çekmeyeceğini söylemişti. " Doğruydu, çekmeyecekti. Üzerine basa basa bunu bana söylemişti. Kartal her ne kadar polis de olsa adam şikâyetini geri çekmeden benim dışarı çıkmamı sağlaması pek mümkün değil gibiydi.

Bakışları bilenmiş bir bıçak keskinliğinde iyice sertleşti. "Artık şikayetçi değil." Dedi. Sesi, fazlasıyla gizem barındırıyordu ya da üzerime sinen gerginlikten dolayı burnumun ucundaki gerçeği ben göremiyordum.

Sesindeki gizemi çözmeye çalışırken bakışlarım boynundaki kan izlerine kayınca irkilmeden edemedim. Yoğun değildi, ona ait gibi durmuyordu. Muhtemelen üzerine sıçramıştı ama ona ait olma ihtimali yaşadığım tüm kırgınlığı bir anlığına görmezden gelmeme sebep oldu. Boynundaki kanın ona ait olup olmadığını görebilmek için tamamen demir parmaklıklara yanaştım. "Boynunda kan izleri var. Bir şey mi oldu?"

Kartal boynuna bakmak yerine bakışlarını dudaklarıma indirdi ve yüzü bir anda kaskatı kesildi. Sebebini anlamak güç değildi. Patlamış dudağıma bakıyordu. Gözlerini dudaklarımdan ayırmadan, "Bunu o pezevenk mi yaptı?" diye sorunca cevap vermek yerine sessiz kaldım. O dehşet dolu anları ona anlatmak istemiyordum. Zaten sessizliğim, kabullendiğimin göstergesiydi.

Kartal ciğerlerine öyle güçlü bir nefes çekti ki nefesi karşısında üzerimden soğuk bir ürperti geçti. Sanki nezaretteki tüm havayı içine çekmiş, beni havasız bırakmış gibiydi. Sakinleşmek istercesine hızlıca gözlerini kapatıp birkaç saniye öylece bekledi ardından aynı hızda geri açtı. "Bana iki dakika ver."

Şaşkınlıkla, "Ne için?" diye sordum fakat cevap bile vermeden gözden kayboldu ve bana huzursuz bir bekleyiş bahşetti.

Birkaç saniye geçti belki de bir dakika ya da bir buçuk dakika...

Kartal az önce elinde bulunan anahtarla geri geldiğinde geçen sürenin farkında değildim.

Saçları daha da dağılmış gibiydi ve boşta kalan eli...

Anahtarı kapı kilidiyle buluşturmadan önce, "Artık çıkabiliriz." Deyince bakışlarım elinden bir kez daha boynuna kaydı. Bu defa boynundaki kanın yoğunluğu artmış, hatta kan yüzüne de sıçramıştı.

Bakışlarım yüzündeki kanda takılı kalınca Kartal çenesini omzuna sildi ve şaka yapmanın yakınından bile geçmediğini belli eden bir sesle, "Az önce dudağı patlamamıştı." Dedi.

Kartal'a biraz daha dikkatli bakınca kaslarının belli belirsiz titrediğini gördüm. Kendini sıkıyordu, belli etmemeye çalışıyordu ama bedeni yoğun bir öfke patlaması yaşadığını gizleyemiyordu. Bu öfkesini tanıyordum. Aynı bu şekilde belli belirsiz titrediğini babamın bana vurduğu günde de görmüştüm. Vücudu bir okçunun yayı gibi gergindi ve yaydan çıkan her okun geride bıraktığı titreşimler gibi sarsıldığını gizleyemiyordu.

Derin bir iç çektim. Adama neler yaptığını bilmiyordum ama az çok tahmin edebiliyordum. Adam umurumda değildi ya da ona ne olduğu da umurumda değildi fakat vatan hainliği ve tecavüz dışında dayanın yasak olduğunu biliyordum. Kartal'ın başının, benim yüzümden yukarıdakilerle belaya girmesini istemiyordum. Tedirginlikle, "O iyi mi?" diye sorduğumda asıl merak ettiğim adamın sağlık durumu değildi. Kartal'ın bu meseleden yırtma ihtimalinin olup olmadığını anlayabilmekti.

Kartal kaşlarını yine çattı ve endişelerimi doğrulayan bir korkusuzlukta, "İyi olmaması için elimden geleni yaptım." Diyerek kapıyı açıp ardına kadar itince aramızdaki engelsizlik, sudan çıkmış bir balık gibi çaresiz hissettirdi.

Şimdi karşı karşıyaydık ve aramızda somut olarak görünen hiçbir engel yoktu. Ne yapmam gerektiğini ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum ama içimde deli gibi bir özlem vardı. Koşup boynuna sarılmak ve kâbus dolu birkaç saati güçlü kolları arasında unutmak için çıldırmaşçasına istek duyuyordum. İşin en kötü yanıysa bu istediğimi bastırmaya çalışan diğer yanıma da karşı koyamıyordum. Kalbimle mantığımın arasında sıkışıp kalmıştım. Ona duyduğum sevgi, öfkemle kıyaslanamayacak kadar büyük olsa bile hayatımı, onun çizdiği sınırlar içinde yaşamaya mecbur bıraktığı için onu affedemiyordum.

Bakışlarının, öfkeli kalbimi tedavi edici bir tarafının olmasına rağmen...

Nihayet mantığımın sesi galip geldi ve bakışlarımı ondan uzak bir noktaya tutundurarak, "Bir an önce bu soğuk yerden gidelim." Dedim.

Kartal da garip bir şekilde sessiz kaldı ve önümden çekilerek ilerlemeye başladı. En az bulunduğum ortam kadar soğuktu ama böyle olması ikimiz için de en iyisiydi. Sanırım bunu, sonunda ikimiz de idrak edebilmiştik.

Kartal'ın peşinden ilerlemeye devam ettiğimde aklıma takılan düşünceyle adımlarımı hızlandırdım. Gizli polisti ve köklü bir suç örgütünü çökertmeye çalışıyordu ama şu an hiç de gizli bir polis gibi hareket etmiyordu. Burası sığınağı gibi güvenli ya da duvarları gibi sessiz değildi. O adamlara bilgi sızdıracak illa ki birileri bulunabilir, kimliği açığa çıkabilirdi.

İçimde tekrardan beliren endişeyle , "Demek burada kimliğini belli etmekten çekinmiyorsun." Dediğimde sesim, kimliği belli olduğunda ona olabilecekleri ön görmekten dolayı zayıf çıkmıştı.

Kartal, sesimdeki zayıflığı algılar algılamaz başını hafifçe yana doğru çevirip yüzüme doğru bir bakış attı ve itiraf etmem gerekirse bakışı kalbimi yerinden oynattı.

Birkaç saniye yüzümü süzdükten sonra adımlarının hızını kesmeden başını yeniden önüne çevirdi. "Kimliğimi bilmesi gereken birkaç kişi dışında kimse kim olduğumu bilmez, bilmeye de cesaret edemez." Küçük bir nefes verip aklımdan geçeni okumuş gibi derin bir sesle, "Kimse dışarıya bilgi sızdırmayacak." Dedi.

Ona belli etmemeye çalışarak rahatlamışçasına nefesimi verdim. O adamın nefretiyle karşılaştığım gibi Kartal'ın da karşılaşmasını istemiyordum, Kartal'a yapabileceklerini düşünmek dahi istemiyordum.

Her ne kadar belli etmemeye çalışsam da Kartal'ın verdiği nefesin takibini bile yaptığını unutmuştum. Sırtım bir anda duvarla buluşup bedenim Kartal ile duvar arasında kalınca unuttuğum gerçek yüzüme çarptı.

Başını yüzüme doğru eğip sıcak nefesiyle dudaklarımı döverken, "Burada olduğun için korkuyor musun?" diye sorduğunda özlediğim nefesiyle sevişmekten ne demek istediğini bir an için anlayamadım. Ta ki sorusunu yineleyene dek. "Burada olduğun için o piçin bir kez daha karşına çıkmasından korkuyor musun?"

Kartal'ın bahsettiği kişi beni bıçaklayan adamdı ve az önceki sesimdeki zayıflığı yanlış anlamıştı. Ben onun için korkarken o kendim için korktuğumu sanmıştı. *Aptal adam* dememek için kendimi zor

tuttum. Onun yaşamasını kendimden daha çok istediğimi henüz fark etmemişti. Bunun farkında olmayışına kaşlarımı çatıp, "Korkmuyorum." Dedim. Sesim azarlar gibi çıktı. "Artık onlardan da polisten de ölmekten de korkmuyorum."

Kartal hayatı buna bağlıymış gibi sessiz bir fısıltıyla, "Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim. Ben hayatta olduğum sürece seni öldürmelerine asla izin vermeyeceğim." Diyerek yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Şu an burada değil, New York'ta. Seni takip eden köpekleri burada olduğunun haberini uçuracak olsalar da Türker bu meseleyi halledecek."

O adamın beni takip edip etmediğiyle artık ilgilenmesem de Kartal'ın sığınaktayken söylediği sözlerini anımsadım. Beni takip etmediklerini söylemişti. Öyleyse şu an ne değişmişti ve burada olduğumu nasıl bilebilmişlerdi?

Bunu çözebilecek enerjim bu gece için yoktu. Hele ki ağrı kesiciye duyduğum ihtiyaç git gide yoğunluğunu arttırıyorken hiç yoktu. Sabırsız bir merakla, "Hani artık beni takip etmiyorlardı." Dedim. "Şimdi ne değişti?"

Kartal ciddi olup olmadığını anlamak istercesine gözlerimi kısa bir an için süzdü. Süzdükçe kesik nefeslerle dişlerini sıktı. Orada tam olarak ne gördü bilmiyordum ama arkamda kalan duvara yasladığı avuç içlerini anında iki yanına düşürdü. "Greendoor'da çalıştığın için takip etmiyorlardı ama günlerdir gelmiyorsun."

Sesi, hem suçlayıcıydı hem de acı çektiğini belli edercesine çıkmıştı. Acı çektiğini biliyordum, acı çektiğimi biliyordu ama şu anki konuma gelmemizde beni suçlama hakkı olmadığı gerçeğini de görmezden gelemezdim. Ortada tek bir yanlış yoktu ve birden fazla yanlış, tek doğrumuzu bizden alıp götürmüştü.

Ona, kendime, mafyaya duyduğum öfkeyle, "Artık orada çalışmak istemiyorum." Diye terslendim.

"Çalışmalısın." Diyerek karşı çıktı. "O adamların seni takip etmemesi için..." Duraksadı ve küçük bir nefesle burnumun dibine kadar girerek ikimizin ciğerlerine de kokusunu bahşetti. Nefeslerimiz, yüzlerimiz arasında özlemle duygularımıza saldırıyordu. Bir adım ötesinde dudaklarımıza yenik düşecektik. İçimi çekip bakışlarımı dudaklarına kaydırdığımda bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı fakat söylemekten vazgeçmiş gibi kapatıp benden uzaklaştı.

Sıcak nefesinin üzerimden ayrılması, iliklerime kadar üşümüş hissi uyandırdı ve günlerdir beynimin içinde susmak bilmeyen seslerin sesi, garip bir şekilde daha da yükseldi. Ruhum da bedenim de onsuzluğu kabul etmiyordu. Büyük bir isyanın arasında yok olup gitmek üzereydim. Dikkatimi dağıtma ihtiyacı içinde, "Burada olduğumu nasıl öğrendin?" diye sorarak bakışlarımı ondan kaçırdım. Daha fazla gözlerinin içine bakmaya kalbim katlanamıyordu.

Kartal ondan kaçma çabamı anlamış gibi bir adım daha gerileyip, "Benim seninle ilgili bir şeyi duymamam mümkün değil." Dedi ve bir kez daha ilerlemeye başladı.

Onsuzluğa bir haftadır alışmaya çalışıyordum. Bunu sürdürebilirdim. Düşüncelerimi desteklercesine sadece buradan çıkmaya odaklanarak, sıradan biriymişçesine yanından yürümeye devam ettim.

Koridorun sonunda bizi, beni nezarete atan polis karşıladı. Gergin bir duruşu vardı. Bakışları ve başı yerdeydi. Yanına varır varmaz başını kaldırdı ve selam verir gibi bir hareketle, "Amirim." Dediğinde ses tonu da en az duruşu kadar gergindi.

Kartal'ınsa kaşları olabildiğince çatıktı. Bakışlarını kısa bir an için yüzüme tutundurduktan sonra sert bakışlarını yeniden polise çevirdi. Tınısındaki tehdidi gizleme gereği duymadan, "Umarım iyi ağırlanmıştır, herhangi bir yanlış yapılmamıştır." Deyince karşımızdaki polis anında karşı çıktı. Yüzü bir anda dehşete kapılmış gibi bir ifadeye bürünmüştü. "Hayır, amirim olmadı."

Kartal dümdüz bir sesle, "Güzel." Dedi ve başını bir kez daha bana çevirdi. "Siz önden ilerleyin, arkanızda olacağım. Prosedür gereği imzalaman gereken birkaç evrak var."

Sessizce başımı sallayıp polisin yanında ilerlemeye başladım. Kartal'ı göremiyordum ama peşimde olduğunu biliyordum. O yanımda olmadan polisle birlikte küçük bir odaya girdim ve diğer polisin uzattığı evrakları imzaladıktan sonra bana eşlik eden polisle dışarı çıktım.

Dışarı çıktığımızda ise Kartal'ın elinde çantamla bizi beklediğini gördüm. Yanımızdaki polise baş hareketi yapınca polis bir şey demeden hızlıca yanımızdan uzaklaştı ve bizi baş başa bıraktı.

O uzaklaşır uzaklaşmaz Kartal sert ifadesini bozmadan, "Gidelim." Deyince itiraz etmeden onu onayladım ve çantamı elinden alıp onunla

birlikte kapıya doğru ilerledim.

İkimizin çıkardığı adım sesleri kulaklarımda yankılanıyordu. Son kez duyuyormuşçasına sıkı sıkı sarılmıştım aralarındaki ritme. Dışarı çıktığımızda ayrılacağımızı biliyordum. Belki de bir daha hiç karşılaşamayacaktık ve bunun bilincinde olmak boğulmakla eş değerdı.

Saniyeler içinde dışarı çıktığımızda Kartal bir şey demeden adımlarını doğruca motosikletine çevirdi. Muhtemelen onunla birlikte gideceğimi sanıyordu ama yanılıyordu. Bakışlarımı hızlıca etrafımda gezdirdim. Arabam, Rüya'daydı ve gecenin bu saatinde bir taksi bulmadan gitmem imkânsızdı.

Kartal hareket etmediğimi fark etmiş olmalı ki adımlarını durdurup heybetli bedenini bana çevirdi. "Neden bekliyorsun?"

"Eve taksiyle döneceğim."

Kartal cevap vermek yerine kaşlarını çatıp keskin bakışlarını üzerime dikti. Ellerini de pantolonun ceplerine yerleştirmişti. Aramızda bir adam boyu mesafe vardı. Etrafta da ara ara geçen arabaların dışında bizden başka kimse yoktu.

Olduğu yere kök salmış gibi kıpırdamadan bana bakmaya devam edince bakışlarının ağırlığı altında huzursuzca kıpırdandım.

O bana öyle bakarken her şey çok daha zordu.

Bakışlarının girdabından kurtulmak için çantamdan telefonumu çıkarıp herhangi bir taksici aramaya yeltendiğimde beni durduran Kartal'ın itiraz istemediğini belli eden sesi oldu. "Seni taksiyle eve göndermem."

Bakışlarımı yüzüne çevirince bana doğru bir adım attı. "Daha önce de söylemişim hiçbir erkeğe güvenmiyorum." Yüzünü tiksintiyle buruşturup burun kemerini sıktı. "Hele ki bu gece yaşadıklarından sonra asla göndermem."

Onun motosikletine binmek demek, bir haftadır duygularım üzerinde kurduğum hâkimiyetin son bulması demekti. İçimdeki keskin boşluk hissini yine onunla doldurma isteğiyle dolmam dememdi. Acıma eklenecek daha da acı demekti. Hem de iyileşememişken... Kaldıramayacağımı bildiğim için anında karşı çıktım. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Kartal görünmez bir duvara çarpmış gibi adımlarını durdurup kaşlarının çatılışını daha da derinleştirdi ve ciğerlerine öfkeli bir soluk

çekti. "Sana ne yapacağını söylemiyorum." Duraksadı ve bakışlarını gözlerime dikmeden önce etrafımıza kısa bir bakış attı. "Ne yapacağımı söylüyorum."

"Seninle gelmeyeceğim Kartal."

Kartal beklemediğim bir şekilde, beni onaylarcasına başını salladı. "Tamam, benimle gelme." Diyerek telefonunu çıkardı. "Ben seninle gelirim."

Kartal'ın sözleri, şaşkınlığa davet gibiydi. "Nasıl yani?"

Kartal bakışlarını telefonundan ayırmadan, "Sen benim motosikletimle gelmezsen ben seninle taksiyle gelirim." Deyince gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Saçmalama istersen."

Kartal rahat bir tavırla, "Seçim senin." Dedi. "İster motosikletle gideriz ister taksiyle."

Cevap vermeden ona bakmaya başladım. Hâlâ bana bakmıyordu. Muhtemelen telefonda herhangi bir taksicinin numarasını arıyordu. Kararlıydı, ben eve güvenli bir şekilde girene kadar gözünü üzerimden, nefesini dibimden ayırmayacaktı.

Benimle gelecekti.

Peki ya ben?

Eve gidene kadar içimde başlayacak olan duygusal fırtınayla başa çıkabilecek miydim?

Sorunun cevabını bilmek sinirle solumama sebep oldu ve adımlarımı hareket ettirip Kartal'a doğru ilerlemeye başladım. *Aptal herif! İkimizi de mahvedecekti, haberi yoktu.* Kaşlarımı çatıp motosikletine doğru yürümeye devam ettim ve Kartal'ın yanından geçerken bilinçli olarak omzuna çarparak geçtim.

Yerinden kıpırdamamıştı bile!

Motosikletin yanına gelince Kartal da anında yanımda bitti ve motosikletten aldığı kaskı her zamanki gibi bana uzattı.

Bu hareketini bile özlemiştim.

Kaskı elinden yavaşça alıp başımdan geçirdiğimde duygusal fırtınanın ilk darbesini ciğerlerim yaşadı ve kaskın içine sinen yoğun kokusunu ciğerlerim sünger gibi çekip büyük bir yenilgiyle son nefesini verdi. Öyle bir özlemde ki bu, kendimi kurban gibi hissettiriyordu. Uyuşturucu gibi sürekli kanıma zerk ediyor, ona bağımlı hale getiriyordu.

Burnumun direği sızlayınca kendimi olabildiğince sıkmaya çalıştım. Kontrol edemeyeceğim bir ağlama krizinin eşiğindeydim ve bir an önce buradan gitmezsek Kartal'a yenik dsecektim.

Kartal motosiklete binip çalıştırınca içimdeki özlemi bastırıp arkasına bindim ve hem büyük bir özlemle hem de isteksizce kollarımı beline sardım. Kollarımı sarmamla birlikte Kartal'ın bedeni ateşe değmiş gibi irkildi ve kıpırdaman öylece birkaç saniye bekledi ardından tepki vermeden motosikletini hareket ettirdi.

Dakikalar sonra evimin önüne gelince motosiklette zaman geçirmeden alelacele indim. Kaskın içine sinen kokusu ve teninin sıcaklığı sarhoş etmeye yetmişti. Hatta bir ara kendimi öyle bir bırakmıştım ki tüm bedenimi sırtına yaslayıp sımsıkı sarılmıştım. Sıcaklığı, içimdeki onu affetmeyi isteyen Metis'e hasretle uzanmaya çalışıyordu. Tüm kırınlığımı unutmamı söylüyordu. Kbuslarımın biteceğini, yeniden sıcak kollarında huzur bulacağımı hissettiriyordu ama... Aması hepsinden fazlaydı. Gözümden akan bir damla yaş da bunu açıkça haykırmıştı.

Kaskı başımdan çıkarıp Kartal'a uzattığımda Kartal da motosikletten inip kaskı elimden aldı ve motosikletinin üzerine bıraktı. Başını bana çevirmeden önce profilinden gördüğüm kadarıyla demelması ağır ağır yukarı aşağı hareket etti. Çok kısa bir an öylece bekledi.

Daha fazla yanında durmamam gerektiğini biliyordum. Yeni bir veda, yeni bir göz getirecekti ama benim daha fazla dökecek yaprağım kalmamıştı.

Tam arkamı dönmüştüm ki Kartal'ın, özlemin sınırındaki boğuk sesini duydum. "Metis." Dediğinde parmakları da kolumu sarmıştı. Beni sarsmayacak şekilde kendine çevirdi. "Yeniden Greendor'a gel. Yanımda alış."

Kartal'ın zlem dolu tınısı ve sıcak parmak uçları, sağduyu kaybetmeme bir adım daha yaklaştırdı. Kalbim aramızda gümbürdüyordu ve kalbimin, kulaklarımı tırmalayan sesi yüzünden mantığımın sesini zar zor duyuyordum. Direncim köpükten ibaretti, sönmek üzereydi.

Onunla olmak istiyordum.

Sığınakta yaşananların üzerine sünger ekecekken gözlerim, her türlü gizemi barındıran simsiyah gözleriyle buluşunca mantığımın

kalan son kırıntısı, beni tokatlayarak Kartal'ın polis olduğu gerçeğini haykırdı. Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. "Gelemem." Diye fısıldadım. "Biz artık..."

Cümlemin devamını getiremeden Kartal'ın parmakları, dudaklarımın üzerine kapandı. "Seni daha rahat korumam için yanımda çalışmalısın."

Tanıdığımı sandığım aslında tanımadığım Kartal yine karşımdaydı. O sadece sevdiğim adam değildi. O aynı zamanda beni korumak için hayatıma giren, bu yüzden hayatımda olan bir polisti. İçimde yeniden kabaran öfkeyle bir adım geriye atıp parmaklarının dudaklarımın üzerinden kaymasına sebep oldum. "Beni korumana ihtiyacım yok." Sinirle gülümseyip başımı iki yana salladım. "Hiçbir zaman ihtiyacım olmadı, daha fazla etrafıma koruma duvarları örerek hayatımı kontrol etmekten vazgeç!"

Kartal bunları duymayı beklemediğini belli edercesine kaşlarını havalandırır da çok geçmeden kaşlarını çattı. "Hayatını kontrol etmeye çalışmadım."

İnanamayan gözlerle yüzüne baktım. "Sahiden mi?" Daha da gülümsedim ama aynı zamanda sinirden titremeye de başlamıştım. "O yüzden beni Greendoor'da işe almadın mı? O yüzden Müge ile planlar yapıp el ele olmadın mı?" Hırsıyla soluyup işaret parmağını göğüs kafesine bastırdım. "Beni istediğin gibi yönlendirdin ve yine tüm olanlara istediğin kadar müdahil olmamı sağladın."

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan ellerini ceplerine yerleştirdi. "Böyle olmak zorundaydı."

Ağızımdan öfke dolu bir, "Ah!" nidası dökülürken Kartal'ın yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. "Böyle olmak zorundaydı..." Gözlerimi kısıp, "Neden peki?" diye sorduğumda cevap vermesini beklemeden cevabı bildiğimi belli edercesine başımı salladım. "Çünkü beni korumak istedin." Bir adım daha gerileyip tek kaşımı yavaşça kavislendirdim. "Senden beni korumanı kim istedi? Söylesene karşıdan bakınca çok mu aciz, bir zavallı olarak gördün beni?"

Kartal şok olmuş bir halde yüzüme bakakaldı. Siyah gözlerinden birçok ifade geçiyordu. Şaşkınlık, öfke, isyan... Ama en ağır basanı acıydı. Katıksız, saf bir acı.

Aramızda açtığım mesafeyi tek adımda kapattı ve sert nefesi yüzüme çarparken, "Seni korumayı kendim istedim çünkü sana âşık olmuştum. Senin bana ihtiyacın olduğu için değil, benim sana ihtiyacım olduğu için yanımda olmanı istemiştım. Aciz ve zavallı olan sen değil, sensizken ben olduğum için hayatına girmiştım." Diyerek kollarımı tuttu ve beni kendine iyice çekti. "Polis ya da barmen olmamın hiçbir önemi yok. Senin yanında bir kimliğim yok. Sadece seni seviyorum ve yanımdayken hayatımda olmadığım kadar kendim oluyorum."

Sizi mutlu eden de yıpratın da aynı kişidir, derler. Doğruydu, hayatımda ilk defa bu sözü iliklerime kadar hissetmişim. Kartal'dan başka hiç kimse aynı anda beni mutlu edip bu kadar yıpratamazdı. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Burnumun direği sızlarken, "Anlamıyorsun." Diye fısıldadım yeniden. "Ve hiçbir zaman anlayamayacaksınız." Diyerek arkamı döndüm ve koşarak apartmana ilerledim.

Tüm gece Kartal'ı düşünmekten uyumayınca sabah erkenden kalkıp soluğu sahilde aldım. Rüya dün gece olanlardan habersiz olduğu için eve gelmemişti. O yüzden bir açıklama yapma gereği duymadan kendimi deniz kenarına rahatça atabilmişim. En azından deniz havası, biraz olsun nefes almamı kolaylaştıracaktı.

Elime aldığım simitle banka oturdum ve denizi izlemeye başladım. Bir süre sessizce denizi izledim. Ara ara da önümden koşu yapan insanlar geçiyordu. Simitin ise yarısını bile yiyememişim. Yediğim lokmalar; ağızımda büyüyor, boğazıma diziliyordu.

Ayaklarıma dolanan bir şey hissedince bakışlarımı denizden ayırıp ayaklarıma indirdim ve sırnaşmaya çalışan kediye gördüm. Gülümseyerek eğildim ve parmak uçlarımı başına dokundurdum. "Günaydın tatlı şey."

Kedi, başına dokunan parmaklarımı koklamak istercesine başını yukarı kaldırıp mırıldandı. Muhtemelen karnı açtı ve yiyecek bir şeyler arıyordu. Bakışlarım elimdeki simite kaydı. Hayvanlara karbonhidrat verilmemesi gerektiğini biliyordum ama bu durumun uzun vadede verildiğinde etkileri olduğunu duymuştım.

Yemek isteyip istemeyeceğini görebilmek için simitimden küçük parça koparıp önüne bıraktım. Birkaç kez kokladıktan sonra küçük parçayı alıp yemeye başlayınca parmaklarım bir kez daha başını buldu. "Sevdin mi?"

Kedi, yeniden diğer elimdeki simite uzanmaya çalışınca birkaç parça daha koparıp önüne bıraktım ve afiyetle yemesini izlemeye başladım.

Ta ki adımı duyana dek.

"Metis."

Başımı kaldırıp sesin sahibine baktığımda karşımda, üzerinde koşu kıyafetleriyle duran Ferman'ı görünce onu görmeyi beklemediğim için bir an ne diyeceğimi bilmedim. Ferman da bunu fark etmiş gibi gülümseyerek, "Günaydın." Dedi ve kediyi işaret etti. "Senin mi?"

Aynı şekilde gülümsemeye çalıştım. Onu en son gördüğümde sadece gitarist olduğunu biliyordum ama şimdi... Koyu kahverengi saçlarını yine ensesinde minik bir topuz yapmıştı. Yüzünün çevresini süsleyen sakalları da iyice uzamış neredeyse saçlarına karışmıştı. Üzerindeki şortu ve tişörtü de yapılı vücudunu gün yüzüne çıkarmıştı. Bakışlarımı kediye çevirip, "Benim değil. Biraz deniz havası almaya gelmiştim, burada karşılaştık." Dedikten sonra yeniden ona baktım. "Günaydın."

Ferman'ın yüzündeki anlık gülümsemesi ona bakmamla silindi ve iç çeker gibi sesli bir nefes aldı. "Oturabilir miyim?"

Keyifsiz ifadesi huzursuz etmeye yetmişti. "Tabii." Diyerek yana kaydım.

Yana kaymamla birlikte yanıma oturup bakışlarını denize çevirdi ve bana bakmadan, "Nasılsın?" diye sordu.

Kartal'ın ya da onun kimliğini öğrendiğimi, bilip bilmediğini bilmiyordum ve açıkçası herhangi bir pot kırmak istemiyordum. "Daha iyi günlerim olmuştu."

Ferman da aynı keyifsizliğini sürdürerek, "Artık Greendoor'a gelmiyorsun." Dedi ve başını nihayet bana çevirdi. "Kimliğimizi öğrenmişsin, o yüzden mi gelmiyorsun?"

Anlaşılan Kartal'ın ekibi her şeyi öğrenmişti, belki de ayrıldığımızı da biliyorlardı. En azından tahmin edebiliyorlardı.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Orada çalışmam doğru değil." Dedim.

Ferman anlıyorum anlamında başını sallarken birden, "Özür dilerim." Dedi ve ellerini iki yana açtı. "Polis olduğumu en başında söylemek isterdim ama şartlar engelliyordu."

Ferman ya da bir başkasının benden polis olduğunu gizlemesi Kartal'ın gizlemesinin yanında önemsiz kalıyordu. Bunu belli edercesine omzumu silktim. "Sorun değil, yani senlik bir şey değil. Aynı şartlar altında olsam ben de sana bir şey söylemezdim."

Ferman'ın yüzünde bu defa samimi bir gülümseme belirdi ve gülümsemesini bozmadan bakışlarını denizle buluşturdu. "Amirim de söylemek isterdi ama söyleyemezdi. Nasıl söylesin? Bu işe yıllarını verdi. Ekibini kurması, güvenmesi, o suç örgütünün içine sızması yıllarını aldı. Her şeyi ilmek ilmek işledi ve ekibinin güvenliğini, kendi canının önüne koydu. O yüzden bir anda her şeyi sana anlatamazdı." Deyince ağzım açık kalma tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Neden yaptığını bilmiyordum ama muhtemelen kırgınlığımın sebebini tahmin ederek Kartal'a hak vermem için uğraşıyordu.

"Ben..." deyince başını bana çevirdi ve cümlemi tamamlamama izin vermeden savunmaya geçti. "Özür dilerim, haddim değil tüm bunları söylemek..." Gergin bir nefes aldı. "Aranızda ne geçti bilmiyorum ama sen Greendoor'a gelmeyince ters giden bir durumun olduğundan şüphelendim. Amirimin sığınağında sürekli toplantılarımız olur. Son zamanlarda o toplantılar da olmayınca ters giden bir durum olduğundan emin oldum. Daha sonra da olanları Eftalya'dan öğrendim. Gerçi artık Eftalya ekipte değil."

İşte bunu duymayı hiç beklemiyordum. Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sorunca Ferman bakışlarını benden kaçırdı. "Bilmiyorum ama amirim onu ekipten çıkardı." Yüzü bir anda ürkmüş gibi bir ifadeye büründü. "Eftalya şu sıralar ekibe yeniden girmek için çok dil döküyor fakat işi zor."

Eftalya bana anlattığı Müge yalanını Kartal'a da anlatmış olabilir miydi? Eğer anlattıysa Kartal, ihanet ettiğini düşünerek onu ekipten çıkartmış olabilir.

Eftalya'ya her ne kadar hâlâ kızgın olsam da ekipten çıkarılmış olmasına üzül müştüm ama Kartal adına daha da üzül müştüm. Eminim öğrendiğinde fazlasıyla hayal kırıklığına uğramıştı.

Ferman mahcup bir sesle, "O gece..." deyince düşüncelerimden çıkıp yan profiline baktım. Hâlâ bana bakmıyordu ve sesindeki mahcupluk yüzüne de yansmıştı. "Amirim o gece kokteyl bardağını alıp tepki verince senin, onun için özel olduğunu anlamıştım. Zaten o günden sonra adın toplantılarda geçmeye başlamıştı."

Ferman, rahatsız olduğum geceyi anınca zihnim anında o geceye gitti.

Ferman'la gözlerimiz buluşunca sıradan çıkıp Kartal'ın karşı çaprazındaki tabureye oturdu ve gözlerini kıstı. "Yeniden selam."

Ferman'a cevap vermek yerine gülümsemekle yetinirken Kartal başını, hazırladığı içkiden kaldırıp önce Ferman'a sonra da bana baktı. Bakışları çok kısa bir an dudaklarımdaki tebessümde oyalandı. Orada neden takıldığını ya da ne düşündüğünü merak etsem de üzerinde durmak istemedim çünkü her zamanki tutku dolu bakışlarıyla dudaklarıma bakmıyordu. Dehşet bir görüntüye bakıyormuş gibi huzursuz hissetmeme sebep olmuştu.

Kartal'ın dudaklarımdaki bakışlarını ve benim Kartal'ın üzerinde olan gözlerimi Ferman'ın sesi ayırdı. "Ne yapıyorsun?" Bakışları, hazırladığım kokteylin üzerindeydi.

Olağan bir sesle, "Yeni bir tarif denemeye çalışıyorum." Dediğimde Ferman gülümseyerek elimdeki bardağı işaret etti. "O mu?"

Kartal'ın bakışlarının ağırlığı altında sadece başımı sallayabildim. Ona bakmasam bile bakışlarının üzerinde olduğunu biliyordum ve garip bir şekilde terliyordum.

"Ben de deneyebilir miyim?" Ferman'ın bakışları ise hâlâ elimde tuttuğum bardaktaydı ve Kartal'a bakmamak için verdiğim çabadan haberi yoktu.

Kartal'ın bakışlarından dolayı zihnim ağırlaşırsa da Ferman'ın yeni tarifimi denemesinde bir sakınca görmedim. Tıpkı Eftalya gibi o da kurbanım olabilirdi. Ne kadar çok kişi kokteyllerimi beğenirse bu işte iyi olabileceğimi kendime kanıtlayabilirdim.

Tezgâhın yanına ilerledim ve bardağı Ferman'ın önüne bıraktım. Gözleri üzerimdeydi ve inanamaz gözlerle bana bakıyordu. Neden böyle baktığına dair bir fikrim yoktu. İsteddiği elimdeki bardakken neden şimdi buna inanamıyormuş gibi duruyordu, hiçbir şekilde anlamamıştım.

Duruşumu dikleştirip tezgâhtan biraz uzaklaştım. Kelime oyunları ile uğraşacak vaktim olmadığı için dürüstçe, "Neden bana öyle bakıyorsun?" Diye sordum.

Sorduğum soruyla saatler öncesindeki gibi yanakları kızardı ve bakışlarını bardağa indirdi. Parmak uçlarıysa çoktan bardağa temas etmişti. "İçtiğin bardağını paylaşmazsın diye düşündüm. Az önce içerken görmüştüm de... Yani dudaklarının değiştiğini..."

Aptal aptal yüzüne baktım. Daha önceki kokteyllerimi Kartal ve Eftalya da denediği için böylesine tuhaf bir şey düşüneceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Benim için kokteyl hazırlamak öğrenme yolunda bir araçtı ve o bardaklara herhangi bir anlam yüklemiyordum.

Rahatsız olduğumu belli edercesine savunmacı bir ses tonuyla, "Kokteyl hazırlamasını öğrendiğim bardağa boş anlamlar yükleyeceğini bilseydim bardağı sana hiç vermezdim." Diyerek bardağa uzandığımda Ferman pişmanlık dolu bakışlarını yüzüme çevirdi ve bardağı geri almama izin vermedi. "Yanlış anladın. Öyle demek istemedim." Söylediğini desteklercesine başını iki yana salladı. "Sadece rahatsız olmama sevinmiştim ama yanlış dile getirdim. Dediklerimi unutalım." Dedi ve bardağı tamamen kavrayıp dudaklarına götürmek için bileğini kaldırdı.

İşte o an her şey çok ani oldu. Önce Ferman'ın elindeki bardak sökülürcesine parmaklarının arasından alındı, sonra da Fermanla aramdaki tezgâhın üzerine sertçe bira şişesi bırakıldı. "Yerinde olsam..." Dedi Kartal tehlikeli bir ses tonuyla. "Yeniden gitar çalabilmek için o parmaklara ihtiyacım olduğunu iyi bilirdim."

Kartal'dan öylesine güçlü bir öfke yayılıyordu ki koluma değen belli belirsiz temasıyla bile haddinden fazla sıcak olan bedeninden endişe dalgasına kapılmıştım. Hızla bakışlarımı Kartal'ın yüzüne çevirdim. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve Ferman'a öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Ferman ise Kartal'ın aksine bu güç gösterisi karşısında bir Kartal'a bir de bana bakıyordu. Sonra ne olduğunu anlayamadığım bir sebeple Kartal'a bakarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kartal'ın yüzünde ne gördüğünü bilmiyordum ama gördüklerinden hoşlanmadığını anlayabilmiştim.

Ferman bakışlarını, çenesi kasılmış Kartal'dan ayırdığında Kartal bardağı aldığı gibi tezgâh altında bulunan lavabonun içine kırılmasını istercesine sert bir şekilde bıraktı. Başarmıştı da... İnce bardak, aldığı darbeye anında paramparça oldu.

İtiraf etmem gerekirse kırılan bardağın çıkardığı tiz ses, kulaklarımın çınlamasına sebep oldu. Kulaklarımdaki çınlamayla yeniden Ferman'a döndüm. Yenilgiyi kabullenmişçesine içini çekip zoraki bir gülümsemeyle yüzüme bakarak Kartal'ın bıraktığı şişeyi aldı. "Sahneye dönmem gerekiyor, sonra görüşürüz."

Sadece soluk bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kartal'ın, bunu ikimizin arasında inkâr edemeyeceğim çekimin varlığından yaptığını bilsem de Ferman'ın şaşkınlığının sebebini anlamamıştım.

Ferman'ın o geceki şaşkınlığını şimdi anlamış olsam da asıl dikkatimi çeken, toplantılarda ismin geçti demesiydi. Gerçi o gece Kartal'la ilişkimiz başlamış, daha sonra da Eftalya ilişkimizi

öğrenmişti. Yine de yerine oturmayan taşlar vardı. Merakla, "Nasıl yani?" diye sordum.

Ferman mahcupluğunu aşmış gibi bana dönüp, "O gecedan iki gün sonra Eftalya ilk kez senin adını toplantıda andı. Tüm ekip oradaydık ve yine o örgütü çökertmek için planlar yapıyorduk. Eftalya bir anda seni öne sürdü. Seninle o örgütü çok rahat çökertebileceğimizi söyledi. Örgüt tarafından bıçaklandığını o gün öğrendim. Eftalya daha önceden biliyormuş ve plan yapmış. Planına göre seni eğitecektik ve bir şekilde aralarına sızmanı sağlayacaktık. Böylece hem seninle olan dertlerini öğrenip seni onlardan kurtaracaktık hem de buradan öğrendiğimiz bilgiyle onlara son darbeyi indirecektik. Ama amirim karşı çıktı. Hatta öyle büyük bir tepki gösterdi ki onu ilk kez o kadar öfkeli gördüm. Ondan sonra da bir daha kimse seni öne süremedi. Sadece neden bıçaklandığına dair kafa yorduk ama şu an için onu da bulamadık." Dedi ve parmaklarını çenesindeki sakallarının arasına karıştırdı. "Aslında Eftalya'nın fikri mantıklıydı ki normal şartlarda amirim reddetmeyeceği bir teklifti. Amacına ulaşacaktı." Parmakları çenesinden kucağına kaydığında samimi olduğunu belli etmek istercesine sıcacık bir tavırla gülümsedi. "Ama amirim sana gerçekten değer veriyor, sana kıyamıyor."

Ferman kafamı öyle bir karıştırmıştı ki ne diyeceğimi ya da nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Ferman'ın doğruyu söyleyip söylemediğini de bilmiyordum. Eftalya'nın oyununa gelişimi hâlâ unutamiyordum. Bundan sonra da kolay kolay herhangi birine güvenebileceğimi hiç sanmiyordum. Sessizliğim uzayınca Ferman ona inanmadığımı anlamış gibi gözlerimin içine bakarak, "Sana tüm bunları anlattım çünkü amirim gibi ben de ölmeni istemiyorum. Ama o, örgütün içine sızarsan öldürüleceğini düşünüyor bense sızmazsan öldürüleceğini düşünüyorum. Metis bak, seni korkutmak istemiyorum ama o adamlar çok büyük bir suç örgütü ve senin etrafında aç bir akbaba gibi dolanırlar. Eninde sonunda sana gelecekler. Onlar sana gelmeden sen onlara git ve özgürlüğünü onlardan al. Bunun için de bizim ekiple birlikte çalış." Diyerek bir kez daha sıcacık gülümsedi. "Amirimi ikna edecek biri varsa o da sadece sensin."

Kartal'ın, benim güvenliğim için mafyayla karşı karşıya gelmemi istememe sebebini anlayabilirdim ama koskoca suç örgütünü benim gibi sıradan biriyle çökertmeye çalışmak mantık dışı ve komikken

anlayamazdım. Şüpheyile gözlerimi kısıp, "Benim gibi sıradan biri, suç örgütünü nasıl çökertebilir ki?" diye sordum.

Ferman inkâr edercesine başını iki yana salladı. "Sen sıradan biri değilsin, sıradan olsaydın o gece öldürülürdün. Sen de bizim çözemediğimiz büyük bir gizem var."

Ferman'ın sözleri ister istemez ürkmeme sebep olsa da ona belli etmeden, "Diyelim ki onlar için özelim. Peki ya bu özel olma durumu, onları çökertmek için yetersizse? Ya sizin işinize yaramayacak bir şeyse, o zaman onların arasına sızmak mantıksız değil mi? Polis dururken benim sızmam çok mantıksız değil mi?" diye sorunca Ferman söylememem gereken bir şeyi söylemişim gibi tedirginlikle etrafımıza baktı.

Onun tedirginliği anında bana geçti ve neye baktığını bilmeden aynı şekilde bakışlarımı etrafımızda gezdirdim. "Noldu?"

Ferman az öncekine göre daha kısık bir sesle, "Metis." Deyince etrafa bakmayı bıraktım ve ona döndüğümde kararsız aynı zamanda oldukça gergin durduğunu gördüm. Bakışlarımız buluşur buluşmaz genzini kuru bir öksürükle temizleyip, "Bunları benim sana anlatmam doğru değil, hele ki burada hiç değil ama amirime duyduğum saygıdan dolayı bilmen gereken son bir şey daha var." Deyince kalp atışlarım korkuyla hızlandı.

Cevap vererek zaman kaybetmek istemiyordum. Bir an önce konuya girmesini istiyordum. Bunu belli edercesine kaşlarımı kaldırdığımda Ferman mesajımı anında alarak konuşmaya başladı. "Eğer senin o mafyayla bir bağlantının olduğu ve o mafyaya son darbe indirmemiz için köprü görevi olduğun üstlerimiz tarafından fark edilirse soluğu amirimin yanında alacaklardır. Amirim kabul etmediği takdirde -ki kabul etmeyeceğini o günkü toplantıda açık bir şekilde dile getirdi- ilk önce görevinden daha sonra da mesleğinden alınacak. En kötüsü de ihanetle suçlanıp ihaneti süsleyecek sahte delillerle uzun bir süre çıkamayacağı bir hapse atılacak. Amirim şu anda seni gizli bir kutu gibi en tepedekilerden saklıyor. Bize uyguladığı ambargoyu tahmin bile edemezsin ama bir gün bizden olmayan biri o kutuya ulaşacak."

Öyle hızlı konuşmuştu ki nefes alabilmek için duraksadığında yüzünü keyifsizce buruşturdu. "Az önceki sorunun cevabı da bu. Polis seni öğrendiği anda sen bir kumar haline geleceksin. Mantıklı olup olmaması önemli olmayacak. Tek önemli olan, o kumarı kazanıp

kazanamayacaklarını öğrenmek olacak ve bu uğurda seni acımadan harcayacaklar. İşte o gün, mafya ile polisin çapraz ateşinde kalıp yanan sen ve amirim olacaksınız." Diyerek ayağa kalktı. "İyi düşün, taşın Metis." Dedikten sonra da yanımdan uzaklaşmaya başladı.

Herkese merhaba 🌸

İkinci sezonumuzla karşınızdayız.

Yepyeni Kartal ve Metis hikayesi okumaya hazır mısınız?

Şimdiden kabul edin, ikinci sezonu daha çok seveceksiniz. 😊

Gelelim bölümümüze...

Eminim aklınızda birçok soru işareti kaldı ama emin olun ilerideki bölümlerde sorularınız cevaplanacak.

Metis büyük bir yol ayrımına girdi.

Sizce Ferman'ın teklifini kabul edecek mi?

Diyelim ki etti. Kartal'ı ikna edebilecek mi?

Kartal kolay kolay kabul etmez. En azından bir şartı olur 😊

Siz Metis yerinde olsaydınız ne yapardınız?

Şimdilik benden bu kadar.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🌸

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

27. Bölüm "Avcının Cazibisine Kapılan Av"

Şarkı: CLANN - I HOLD YOU

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

"AVCININ CAZİBESİNE KAPILAN AV"

METİS

Bazen sadece âşık olmak, âşık olduğun kişiyle bir hayat paylaşmaktan çok daha kolaydır.

Ferman'ın gidişini izlerken tam olarak düşündüğüm buydu. Kartal'ın çekimine kapıldığımda her şey daha kolaydı. Tek derdim, benimle aynı hisleri paylaşıp paylaşmamasıydı. Hatta aldattığını düşündüğümde bile kolaydı. O an yapmam gereken tek şey, acımı çekerken ondan nefret etmeye çalışmak ve eninde sonunda onu içimde bitirmektir.

Ama şimdi her şey öyle karmaşıktı ki.

Sebebini bilmediğim bir şekilde büyük bir suç örgütü tarafından öldürülmek isteniyordum ve aynı şekilde polis bunu fark ettiğinde mafyanın önüne yem olarak atılmak istenecektim. Kartal, polise karşı geldiği takdirde mesleğinden alınıp hapse atılacaktı ama beni yem olarak kullanma fikrinden de vazgeçmeyeceklerdi. Belki de iş birliği adı altında tehditle, bir şekilde mafyaya sızmamı sağlayacaklardı. Her türlü sonunda ölen ben olacaktım. Muhtemelen Kartal da ardından aklını yitirecek belki de kendini öldürmek isteyecekti.

Kartal... Sevdığım adam... Tanıdığımı sandığım aslında hiç tanımadığım adam. Bıçaklandığım gece hayatıma girmiş, gölge gibi peşime takılmış, daha sonra bana ulaşınca da kalbimin orta yerine kök salmış bir baş komiser. Ben, beni aldattığını düşünürken o, babamın otopsisine girmiş, beni ölümden kurtarmak için Müge'yle planlar yapmış, görünmez bir kalkanla etrafımda sürekli oluşan hareketliliğin önünü kesmeye çalışmıştı.

Gözlerimi kapatıp bir an için Kartal'la Müge'nin el ele oldukları günü düşündüm. Onları görür görmez bozuk bir plak gibi aynı cümleyi

tekrar eder olmuştum. *Kartal, beni Müge'yle aldatıyordu!*

Yaşadıklarımızı düşününce ne kadar aptalca bir düşünce olduğunu şu an gayet iyi görebiliyordum. Ben aldattı diye ağlarken o, yükü ağır bambaşka işlerle uğraşmakla meşguldü. Şimdiyse beni sadece mafyadan değil, polisten de korumak için gizli bir kutu gibi saklamaya çalışıyordu.

Tabii Ferman'ın anlattıkları doğruysa...

Mafya konusunda dedikleri doğruydu. Tüm dediklerini Kartal'ın ağzından da duymuştum. Kartal'ın dediğine göre bana o gece, o cinayet bilerek gösterilmişti ve düşündükçe Kartal'a bu konuda hak vermiştim. Bıçaklanmadan hemen öncesini anımsamaya çalıştığımda her zaman geçtiğim sokakların nasıl karanlık olduğunu hatırlamıştım. İlk kez o sokağı o kadar karanlık görmüş, sanki birileri tarafından özellikle kesildiğini düşünmüştüm.

Bugün bakınca o gece ne kadar doğru düşündüğümü daha iyi anlıyordum. Evet, o gece her zaman geçtiğim sokağın ışığı kesilmiş, tam yanlarından geçerken kurbanın sesinin yüksek çıkmasına izin verilerek duymama sebep olmuşlardı. Daha sonrası da onların istediği gibi çorap söküşü misali gelmişti.

Öyleyse Ferman'ın polis konusunda da dediklerinin doğru olma ihtimali vardı.

Ayrıca bir defasında Kartal, *seninle kendi aramda bir seçim yapmak zorunda kalırsam kazanan hep sen olursun demişti bana. Ve yine seni hayatımın hiçbir döneminde kimsenin önüne koymayacağım. Söz konusu sen olduğunda önünde herkese kapı duvarım. Buna kendim de dâhilim. Demişti.*

Bu dedikleri de Ferman'ın az önceki dedikleriyle örtüşüyordu. Sonunda ölüm de olsa Kartal, polis karşısında da mafya karşısında da beni yem olarak kullanmalarına asla izin vermeyecekti.

Sıkıntıyla karışık derin bir iç çekip gözlerimi araladım. Yine de körü körüne inanmak ya da kafamın içinde yapboz parçaları birleştirmek istemiyordum. Daha önce Müge konusunda yaptığım yanlış yapbozu, bu defa yapmayacaktım. En doğrusu, tüm bunların doğru olup olmadığını Kartal'dan öğrenmekti.

Ama bir sorun vardı. Eğer doğruysa ve Kartal, tüm bunları Ferman'dan öğrendiğimi duyarsa Ferman'ın canını okuyacak, belki onu da ekipten çıkaracaktı. Parmaklarım istemsizce kollarımı sardı.

Düşüncesi bile kalbime korku hissinin yayılmasına sebep olmuştu. Sanki ipi, emanet bağlamış bir köprü'nün üzerindeydim. Ya geçecektim ya da düşecek, beraberinde Ferman'ın da başını yakacaktım.

Yüzümü huysuz bir ifadeyle buruşturup dakikalardır saplandığım banktan kalkmak için hareketlendiğimde zihnimin gerisinde filizlenen itiraz dolu yepyeni bir düşünceyle banka kök salmaya devam ettim.

Ya Ferman'ın dedikleri doğruysa? O zaman ne yapacaktım? Kartal'ı ikna ederek mafyanın içine gerçekten de sızacak mıydım?

Bitkin bir sesle içimdeki sıkıntıyı soludum. "Offf! Keşke Rüya' ya tüm gerçekleri anlatabilseydim."

Birinin tavsiyesine o kadar ihtiyacım vardı ki... Büyük bir yol ayrımına girmek üzereydim ve önümde üç tehlikeli yol vardı. Ya her şeyi görmezden gelerek dans yarışmasına odaklanacaktım ve sonunda mafya gelecek, benden alacağını alacaktı ya polisin ilgisini çekecek, Kartal'ın mesleği elinden alınarak zorla mafyaya yem edilecektim ya da Kartal'ın ekibiyle iş birliği yapıp mafyaya sızacaktım.

Her üç yolun sonundaki akıbetim ise ölümle sonuçlanacaktı.

Belki tek bir ihtimal, Kartal'la birlik olursam ölümü teğet geçip özgürlüğümü geri alabilecektim.

Düşüncelerim eşliğinde ayağa kalktım. Bir an önce Kartal'la konuşmam gerekiyordu. Greendoor'da onunla bu konuyu konuşamazdım. Kartal orada isimlerini bile andırmıyordu. Dün gece çalıştığını var sayarsak da şu an uyuyor olma ihtimali vardı. Öyleyse ya evindeydi ya da karavanındaydı.

Bakışlarım saate kaydı. Daha çok erkendi, muhtemelen yeni yatmıştı. Onunla hemen konuşmak istiyor olsam da ona kıyamıyordum. Birkaç saat geç konuşmanın kimseye zararı olmazdı.

Ferman'la konuşmamın üzerinden 4 saat geçmesine rağmen hâlâ Kartal'a tam olarak ne diyeceğimi bilmiyordum. Tüm bunları nereden biliyorsun diye sorduğunda ona verebilecek bir cevabım yoktu. Konuya bile nasıl gireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kahvemden bir yudum aldığımda Rüya'nın sesini duymamla irkilmem aynı anda oldu. "Metis beni duymuyor musun?"

Başımı geriye çevirince Rüya'nın tam arkamda olduğunu gördüm. Elimdeki kahveyi masanın üzerine bırakıp boşa çıkan elimi korkudan çırpınan kalbimin üzerine bastırdım. Neyse ki gelme ihtimaline karşı

koyu bir ruj sürmüş, dudağımdaki dün gecenin eseri olan yarığı kapatmışım. "Aklımı aldın, öyle sessiz gelinir mi?"

"Sessiz gelmedim, deminden beri sana sesleniyorum. Beni duymuyorsun, iyi misin?"

İyi olmanın yanından bile geçmiyordum ama başımı sallamaktan başka çarem yoktu. "İyiym sadece dalmışım."

Rüya karşımdaki sandalyeye oturup meraklı bakışlarını üzerime dikti. "O zaman neden bu kadar dalgınsın? Yoksa Kartal'la ilgili bir gelişme mi var?"

Kartal'la bir daha görüşmeyeceğimi düşündüğüm için normal şartlarda bu sorusuna direkt hayır derdim ama şimdi yeniden yan yana olma ihtimalimiz olduğundan dolayı üstü kapalı bir şekilde anlatmak zorundaydım. Yalan söylemenin verdiği huzursuzlukla gözlerimi ondan kaçırıp önümdeki kahve bardağına odaklandım. "Kartal'la dün gece karşılaştık ve arabam olmadığı için beni eve kadar bıraktı." Deyince Rüya tedirginliğin verdiği heyecanla sesini kontrol edemeden sertçe çıktı. "Yoksa barıştınız mı?"

Kartal'la barışmamdan çok korkuyordu çünkü ona eksik bilgi vermişim. Eftalya'nın yalan söylediğini, Müge'nin eski sevgilisi olmadığını söylemişim ama el ele olmalarının sebebini açıklayamamışım. İkisi de polis, benim için el eleymişler diyememişim. Kartal'ın da bu konuda bir açıklama yapamadığını sadece üzgün olduğunu söyleyebilmişim.

Anlattıklarım karşısında Rüya türlü türlü senaryolar üretse de en sonunda Kartal'ın, Müge'yle kaçamak yaptığı kanısına varmıştı. Sonuç olarak beni aldattığına inanıyordu ve şu an için Kartal'dan nefret ediyordu.

Nasıl etmesindi ki? Sırf ben de eski sevgilisi Enis'ten bu yüzden nefret etmemiş miydim?

Umursamaz görünmek için baştan savıcı bir hareketle omzumu silktim. "Barışmadık ama yine Greendoor'da çalışmamı istiyor."

Hareketim o kadar yapmacık durmuştu ki inandırıcı olup olmadığını görebilmek için yeniden Rüya'ya baktığımda temkinle arkasına yaslandığını gördüm. Bakışlarımız buluşur buluşmaz gözlerimin içine odaklanarak, "Seni aldatan bir adamın yanında çalışmayacaksın değil mi?" diye sordu.

Bir sonraki cevabını bilmeme rağmen aynı umursamazlıkta ısrar edip, "Bu sadece bizim varsayımımız, aldatmamış da olabilir." Dedim ve beklediğim cevabı vermesi için sustum.

Beklediğim cevap gecikmeden geldi. "Sana açıklama bile yapamadı. Bir adam sevgilisi varken başka bir kadınla niye el ele tutuşur ki?"

Stratejik bir tavırla, "Bilmiyorum, zaten ilgilendiğim de beni aldatıp aldatmaması değil. Param bitmek üzere işe ihtiyacım var. Konumuz bu olmalı." Dedim kendime bile yabancı gelen bir sesle. Söylediklerim karakterime tamamen zıttı ve bunu, en çok Rüya biliyordu.

Rüya da bunun bilincinde üzerime oynamaktan çekinmedi. "Sana iş mi yok? Hem barmaidliği de öğrendin. Başka barda çalışabilirsin." Dedğinde asıl amacı yapmaya çalıştığım saçmalığı sorgulamaktı.

"Evet ama bar ortamları daima tehlikelidir. En azından Kartal'ın yanında güvendedim. İlişkimiz bitmiş olsa bile Kartal'ın bana zarar verecek herhangi birini durduracağını biliyorum hem onunla barışmayı düşünmüyorum."

Rüya'nın cevap vermesini beklemeden kahveyi dudaklarımla buluşturdum. Sıcak kahve boğazımı yakarken, *Lütfen!* Dedim kendi kendime. *Lütfen daha fazla sorgulama. Ben de sana daha fazla yalan söylemek zorunda kalmayayım!*

Fakat Rüya kabullenmek yerine sinir uçlarıma darbe yapmayı tercih etti. "O adamın seni kandıracağına adım gibi eminim, yeniden kanına girecek."

Ters bakışlarım anında yüzünü buldu. "İradesiz değilim." Diyerek karşı çıktım. "Eğer beni gerçekten aldatmış olsaydı yüzüne bakmazdım ama açıklayamamış olsa bile aldatmadığını biliyorum... Hissediyorum." Sesim öfkeden dolayı sert çıkıyordu ama asıl öfkem, Rüya'ya değil yalan söylediğim için kendimeydi, yaşamak zorunda bırakıldığım hayatımaydı. Bana en başından beri gerçekleri anlatmayan Kartal'aydı. İleri gittiğimi fark edince sesimi kontrol edebilmek için küçük bir nefes aldım ve daha sakin bir ses tonuyla, "Greendoor'da çalışmaya kendim için ihtiyacım var. Birkaç ay daha. Daha sonra özgürlüğümün tapusuyla birlikte buradan gideceğiz." Dedim.

Rüya'ya göre özgürlüğümün tapusu, dans yarışmasıydı bana göreyse artık değişmişti çünkü kazanıp Amerika'ya da gitsem o mafya peşimi

birakmayacak, orada da beni bulacaktı. Şimdiki özgürlüğüm, onları yok etmekten geçiyordu.

Rüya kızdığını anlasa da duruşundan taviz vermedi. "Ben orada çalışmaktan yana değilim çünkü o adama artık güvenmiyorum. Zaten hayatına girdiğinden beri sana sadece gözyaşı getirdi. Yine de orada çalışmakta ısrar edersen yanında olurum." Birden yaslandığı yerden doğrulup işaret parmağını üzerime dikti. "Ama tek bir damla gözyaşını görürsem Greendoor'u Kartal'ın başına yıkarım!"

Aslında Kartal hayatıma girdiğinden beri gözyaşlarımın sebebi Kartal değil, onu yanlış anlamalarımın dolayısıydı. Sezgin Bey sandığım Türker'in arabasına bindiğinde mafyanın adamlarından biri olduğunu sandığım için ağlamıştım. Müge ile el ele gördüğümde beni aldattığını düşündüğüm için ağlamıştım. Onun dışında Kartal ilişkimiz boyunca beni üzecek, kıracak tek bir davranışta bile bulunmamış aksine sevgisiyle şu ana dek yaşamadığım mutluluğu yaşatmıştı.

Zoraki bir gülümsemeyle dudaklarımı kıvırdım. "Artık ağlamak yok zaten günlerdir ağlamadığımı da biliyorsun. O beni bir daha asla üzemez."

Rüya, "Umarım." Dedi ve az önceki ciddi ifadesinden sıyrılıp bir çocuk heyecanında, "Birazdan Yamaç gelecek. Birlikte film izleriz değil mi?" Diye sorunca gitmenin tam vakti olduğunu düşünüp ayaklandım. "Çok isterdim ama hastaneye gitmem lazım. Hanidir mide ağrım vardı ya dün gece yine ağrı olunca randevu aldım. Oraya gitmem gerekiyor."

Resmen yalan makinesine bağlamıştım.

Rüya endişeyle, "Ben de geleyim." Deyince onu durdurdum. "Gelmene gerek yok altı üstü muayene olacağım." dediğimde bakışlarından itiraz edeceğini anladım. Hızlıca yanına gidip yanağına ufak bir buse kondurdum. "Senlik bir şey olursa ararım. Eğlenmene bak, ciddi bir şey değil."

"Bir şey olursa beni arıyorsun."

"Söz veriyorum." Diyerek yanından ayrıldım ardından arabanın anahtarını alarak evden çıktım.

Rüya'yı şu an için atlatmış olsam da bunun bu şekilde gitmeyeceğinin farkındaydım. Bir çözüm bulmalıydım. Hele ki Kartal'la iş birliği yaparsam mutlaka çözüm bulmalıydım.

Düşüncelerimin arasında arabaya binip telefonumu elime aldım ve direkt Kartal'ın adının üzerine geldim. Hâlâ uyuyabileceğini düşünsem

de Greendoor'a gitmeden önce onunla konuşmalıydım.

Derin nefes alıp arama tuşuna bastım ve sabırsızca açmasını beklemeye başladım. Dört kez çalmıştı ama hâlâ açmamıştı. Uykusu hafifti, uyusa bile şimdiye dek telefonu duyup açması gerekiyordu fakat garip bir şekilde açmamıştı. Tam kapatmaya yelteniyordum ki Kartal'ın tedirginlik dolu sesini duydum. "Kötü bir durum mu var?"

Aramamı beklemediği için böyle söylediğini biliyordum. Ayrıca sesini duymak soluğumun hızlanmasına sebep olmuştu. Nasıl mümkün oluyordu bilmiyordum ama sesiyle bile yarattığı etki, ruhumu alaşağı ediyordu. Heyecanımı dizginlemek için yavaşça yutkundum. "Konuşmamız lazım, neredesin?"

"Evdeyim ama sen iyi misin?"

Biraz daha istediği cevabı vermezsem Kartal'ın iyice panikleyeceğinin farkındaydım. "İyiyim." Dedim ve telefonu kapatıp arabayı çalıştırdım.

Kartal'ın evine geldiğimde arabayı dışarıya park edip elimi gözlerime siper ederek bakışlarımı parlak gökyüzüne çevirdim. Havanın sıcaklığı bedenimi esir almıştı. Belki de Kartal'a gelmemin heyecanı bedenimin sıcaklanmasına sebep olmuştu.

Avuç içlerimin terlediğini fark edince güneşin altında durmaktan vazgeçip kalbim ağzımda aralık olan kapıdan içeri girdim. Kapı özellikle açık bırakılmış gibiydi. Sadece geçtiğim kapı değil, araçların geçtiği kapı da açıktı. Kartal'ın, arabayla ya da taksiyle gelebileceğini hesap ettiğini düşünsem de üzerinde duramadan bahçedeki hareketlilik dikkatimi çekti.

Kartal beni görür görmez yanındaki grubu aşarak bana doğru yürümeye başladı. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Yanıma yaklaştıkça yüzüne yayılan rahatlama ifadesinin karşısında burnumun direğinin sızladığını hissettim. İyi olmam, onun için her şeyin ötesindeydi.

Gözlerimi doldurmaya hazırlanan yaşları görmemesi için bakışlarımı üzerinden çekip ardında bıraktığı gruba baktım. İlk dikkatimi çeken Ferman oldu. Sabahki koşu kıyafetlerini değiştirmiş, Greendoor'da giyindiği gibi giyinmişti. Genel olarak casual tarzı giyiniyordu. Yanında da Müge vardı. Müge'yi görünce ister istemez bedenim kaskatı kesildi ve olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Eş zamanla olarak da Kartal'ın sesli bir nefes aldığını duydum.

Bakışlarım hızlıca Kartal'a kaydı. Kaşları çatılmış, yüzündeki rahatlama ifadesi silinmişti. Muhtemelen huzursuzluğumu fark etmişti.

Bakışlarından etkilenmemek için yeniden Kartal'ın ekibine baktım. Ferman ile Müge dışında iki adam ve bir kadın daha vardı ama onların kim olduğunu bilmiyordum. Eftalya ise yoktu.

Kartal'ın yanıma gelmesiyle birlikte bakışlarımı ekibinden ayırmadan, "Yanlış bir zamanda mı geldim?" diye sorunca Kartal açık açık, "Söz konusu sensen öyle bir zaman yok." Dedi.

Bakışlarımı koyu gözlerine çevirdim. Bastırmaya çalıştığı özlemi açıkça görebiliyordum. Benden gizlemiyordu, bana olan hislerine maske takmıyordu ama kendini durdurmayı başarıyordu. Bir şey söylememe fırsat kalmadan kulaklarımı güçlü bir motorsiklet sesi doldurdu.

Başımı hızlıca geriye çevirdiğimde Gürkan'ın geldiğini gördüm. Başında kaskı yoktu. İçeri girip beni görmesiyle kaşlarının havalanması aynı anda oldu ama çabuk toparlandı ve bakışlarını tek bir noktaya dikti. Baktığı yere başımı çevirince Müge'nin ağzının kulaklarına vardığını gördüm. Gürkan ile Müge ne zamandan beri birlikteydi bilmiyordum ama bakışlarından birbirlerine deli gibi âşık olduklarını görebiliyordum.

Eftalya'nın, Müge için düşündürdükleri aklıma gelince Eftalya'ya belli belirsiz küfür ettim.

Gürkan motosikletinden iner inmez Müge yanına gitti ve kollarının arasında kayboldu. Gürkan da dudaklarını başının üzerine bastırduğunda ekibin, Kartal ile bana doğru geldiklerini gördüm. Ben onları tanımasam da aralarında meşhur olduğumun farkındaydım. Onlar için av mıydım avcı mıydım henüz bilmesem de bakışlarında samimi bir ifade vardı. Bir tek Ferman hariç... O tedirgindi. Göz göze gelince Kartal'a doğru kısa bir bakış attıktan sonra yeniden bana baktı ve başını belli belirsiz iki yana salladı. Derdi belliydi. Onu ele vermememi istiyordu. Benim de amacım oydu ama nasıl başaracağım konusunda fikrim yoktu.

"Ferman!"

Kartal'ın sert sesi, kulaklarımızı doldurunca boş bulunduğum için irkilmeden edemedim. Ferman da duruşunu dikleştirip, "Amirim." Dediğinde sesi olabildiğince kısık çıkmıştı.

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

Anlaşılan o ki Ferman'ın onu ele vermemem için yaptığı hareketi, Kartal'ın keskin bakışlarından kaçmamıştı.

Ferman bu defa daha gür bir sesle, "Yok amirim." Dese de cevabı Kartal'ı tatmin etmemişe benziyordu. Bunu da tehdidiyle açıkça dile getirdi. "Umarım bir daha karşı karşıya gelmeyiz." Dedi ve elini belime dolayıp beni dibine çekti ardından elini geri çekti. Hareketi o kadar hızlı olmuştu ki çekildiğimi bile sonradan idrak etmişim.

Ferman'ın bakışları anında beni buldu ve o an sertçe yutkunduğunu gördüm. Kartal'dan o kadar çok çekiniyordu ki... Öyleyse neden bana bugünkü konuşmayı yapmıştı. Ölmemem ya da Kartal'ın hapse girmemesi gerçekten onun için bu kadar önemli miydi?

Onu rahatlatmak istercesine gözlerimi hızlıca kapatıp geri açtığımda diğerleriyle birlikte yanıma gelmişlerdi.

Ferman tedirginliğini belli etmemek için zoraki de olsa gülümsedi. "Hoş geldin Metis."

Ferman'a tam başımı sallamıştım ki yanındaki kadın elini uzattı. "Adını çok duymuştum ama bire bir tanışmak bugüneymiş. Funda ben."

Kadının küt kesilmiş sarı saçları vardı. Gözleri açık kahverengiydi. Boyu en az 1.70 civarıydı. Yapılı omuzları ve yüzünde sıcacık duran gülümsemesi vardı. Gülümsedikçe de iki yanağı içine batıyordu. Aynı şekilde gülümseyerek elimi uzattım. "Memnun oldum."

Elimi geri çekmeden Funda boşta kalan eliyle diğer polisleri işaret etti. "Bunlar da Barış ve Tayfun."

Elimi Funda'dan çekip memnun olduğumu belli edercesine başımı salladığımda onlar da başlarını salladılar. Ferman hariç üçünün de yüzünde ilgili ve meraklı bir ifade vardı. Muhtemelen amirlerinin gizli kutu gibi sakladıkları beni, oldukça merak ediyorlardı.

Barış, Kartal'a dönüp, "Amirim biz kaçıyoruz." Dediğinde Ferman da, "Sonra görüşürüz." Dedi ve diğerleriyle birlikte arabaya doğru ilerlediler.

Kartal hoşnutsuz bir ifadeyle Ferman'ın arkasından bakıyordu. Bakışları karşısında bir an için tüm cesaretimin kırıldığını hissettim. Artık Ferman'ı ele vermeden konuya girmem çok daha zordu. Kartal onun hareketini yakalamıştı ve Ferman'dan kaynaklamayan bir olayı bile ona bağlaması yüksek ihtimaldi.

Sıkıntıyla nefes aldığımda Ferman'ların bindiği araba hareket etti ve açık duran geniş kapıdan çıktılar.

Bakışlarımı arabadan çekmeme sebep olan ise Gürkan'ın sesi oldu. "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum."

Müge'yle birlikte yanımıza gelmişlerdi. Kolu, Müge'nin omuzlarının üzerindeydi. Yüz ifadesi tıpkı o gece ki gibiydi ama Müge huzursuz duruyordu. Belki de Eftalya ona da anlatmıştı gerçekleri. O da yalanından hoşlanmamıştı ve benimle aynı huzursuzluğu taşıyordu.

Hissettiğim gerginlikten dolayı ellerim buz gibi olunca ısıtmak istercesine kot pantolonumun arka ceplerine yerleştirdim. "Ben de bir daha gelmeyeceğimi düşünmüştüm ama..." Boynumu, belli belirsiz sağ tarafıma doğru eğdim. "Kartal'la konuşmam gerekiyor."

Gürkan anlıyorum anlamında başını sallayıp bakışlarıyla omzumu işaret etti. "Omzun için gelmeni bekledim ama gelmedin."

Aynı şekilde bakışlarım omzumdaki bıçak izine kaydı. "Gerek kalmadı, sıkıntılı bir durum yoktu."

Samimi bir ifadeyle gülümseyip nazik bir sesle, "İzleri umursamıyordun değil mi?" dedi.

Gürkan, dikiş attığı gece aramızda geçen konuşmaya atıfta bulunmuştu. Acı acı gülümsememek için kendimi zor durdurdum. Karnımdaki izin yanında omzumdaki izin esamesi bile okunmazdı. Başımı iki yana salladım. "Hiç umursamadım."

Kartal bıkkınlıkla soluyup araya girdi. "Siz de artık gitseniz mi?"

Gürkan masum bir çocuk hüznünde Kartal'a dönüp elini kalbinin üzerine bastırdı. "Kalbimi kırmaya utanmıyor musun? Oysa ben senin için gelmiştim."

Kartal ciddi ifadesini bozmadan, "Müge'yi almaya gelmiştin." Deyince nihayet Müge de sessizliğini bozdu. "Merhaba Metis. Çok karşılaştık ama tanıştırılmadık."

Müge elini uzattığında Kartal ile Gürkan da bize dönmüştü. Muhtemelen Gürkan'ın da Eftalya'nın oynadığı oyundan haberi vardı ve aslında dördümüzün üzerinde de aynı gerginlik aynı huzursuzluk vardı. Sanki birimiz Eftalya'nın adını ansa kıyamet kopacaktı.

Bakışlarım, Müge'nin elinde kısa bir an için dolandıktan sonra elimi uzatıp sıktım. "Memnun oldum Müge."

Müge, "Ben de memnun oldum." Diyerek elimi bıraktı ve Gürkan'a döndü. "Hadi gidelim artık çok açım. Amirim bugün bizi aç bıraktı."

Dedikten sonra Kartal'a doğru göz kırptı.

Geldiğimden beri Kartal'ın ilk kez gülümsediğini gördüm. Aynı şekilde Gürkan da gülümsedi ve o an aralarındaki tüm gerginlik gitmiş gibiydi. Tek yabancı kalan bendim.

Gürkan sahte bir kızgınlıkla, "Benimkini aç bırakmanın hesabını daha sonra sana soracağım." Dedi ve bana döndü. "Sonra görüşürüz." Diyerek Müge'yle birlikte motosikletine doğru ilerledi.

Onların bahçeden çıkmasıyla birlikte Kartal'ın bakışları beni buldu. İlk etapta bir şey demeden yüzümü süzdü ardından başıyla evini işaret etti. "İçeri geçelim."

Sessizce onu onayladım eve doğru adımlamaya başladım. Adım attıkça o gece bu evden çıkışım doldu gözlerimin önüne. Gözümde yaş, koşarak çıktığım kapıya baktım. Bir daha dönmek üzere çarptığım kapıya... Anılarım tek tek zihnimde canlanırken görüntülerin gitmesini istermesine başımı iki yana salladım. Daha fazla o geceyi ya da geçmişini düşünmek istemiyordum. Olduğum âna ve yapmak istediklerime odaklanmalıydım.

Kartal'ın arkasından içeri girdiğimde Kartal umduğum gibi sığınağa yönelmedi. Aksine rahat hissetmemi istermesine bahçedeki havuza bakan cam duvarın önündeki koltuklara doğru ilerledi. Koltukların yanına varınca da bedenini bana çevirip havuza bakan koltuğa oturmamı işaret ederek, "Bir şey içer misin?" diye sordu.

Aslında gerginlikten kuruyan boğazıma bir bardak su iyi gelebilirdi ama bir an önce konuşmak istiyordum. "Hayır, uzun kalmayacağım." Diyerek işaret ettiği koltuğa oturup küçük bir nefes aldım. Konuşmayı çok istiyordum fakat hâlâ konuya nasıl gireceğimi tam olarak bilmiyordum. Ki Ferman da işimi fazlasıyla zorlaştırmıştı. Ferman aklıma gelince az önce tanıştığım ekiple şansımı denemek istedim. "Sanırım toplantı yapıyordunuz umarım bölmemişimdir."

Kartal'ın bakışlarından ne demek istediğimi anlamaya çalıştığını görüyordum. Bakışlarını üzerimden bir an bile ayırmadan karşımdaki koltuğa oturdu ve öne doğru hafifçe eğilerek bileklerini dizlerinin üzerine yasladı. "Toplantı yapıyorduk ama bölmedin. Aradığında bitmek üzereydi."

Anlıyorum anlamında başımı salladım. "Türker aralarında yoktu." Dediğimde gerçekten de Türker'i merak ettiğim için sormuştum.

Ekibinde en çok Sezgin Bey diye bildiğim Türker'i yani Eftalya'nın nişanlısını merak ediyordum.

Kartal yine kısa bir sessizlikte yüzümü süzdü. Nereye varacağımı merakla beklediğinden adım gibi emindim. Sabit duruşunu bozmadan, "O haber getirmediği sürece toplantılara katılamaz. Devamlı evime girip çıkması riskli." Dedi. Bunu söylerken öyle bir ses tonu kullanmıştı ki resmen küfür etkisi yaratmıştı. Mafyadan ettiği nefreti, iliklerime kadar hissettirmişti.

Nefreti ürpermeme sebep olsa da ona belli etmeden bir kez daha başımı salladım ve Ferman'ın yalan söyleyip söylemediğini anlamak için bir çırpıda, "Eftalya da yoktu." Diyerek vereceği cevabı huzursuzlukla beklemeye başladım.

Söyleyecekleriyle iyi kötü bir yere varabilirdim.

Fakat yanılmıştım. Sesimin aramızda yankılanmasıyla birlikte Kartal anında kaskatı kesildi ve çenesinde bir kas seğirdi. "Neden geldin?"

Anlaşılan Eftalya'yı konuşmak istemiyordu ama ben konuşmak istiyordum. Ferman'ın söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmek istiyordum. Olayın merkezinde olup da daha fazla olaylardan habersiz olmak istemiyordum. Kandırılmanın verdiği aptallık hissini bir daha tatmak istemiyordum. "Eftalya yaptıklarını sana da anlattı mı?"

Öfkenin en sek haline bulanmış kömür karası gözleri bedenimi delip geçerken, "Öğrenmek istediğin ekipten bu yüzden çıkarılıp çıkarılmamasıysa evet bana da anlattı, ben de onu ekibimden kovdum. İhaneti affetmem." Dedi ve birden gözlerini kıstı. "Ferman sana başka neler anlattı?"

Yutkunmamak için kendimi zor tuttum çünkü Kartal her hareketimi takip ediyordu. Resmen bakışlarıyla olmayan sorgu odası yaratmıştı olduğumuz yere. Sanki gözleri, tepemdeki ışık sert sesi, kötü polisi oynayan psikolojik baskısıydı. Direncimi kırmaya ve beni konuşturmaya ant içmiş gibiydi.

Etkili olmuştu da...

Ferman'ı bu işin içinden nasıl kurtaracağımı bilmiyordum ama bu saatten sonra da yalan söylemek istemiyordum. Dürüstçe, "Kartal bak biz bugün bu haldeyse birbirimize söylediğimiz yalanlar yüzünden bu haldeyiz. Birbirimizden sakladığımız gerçekler yüzünden böyleyiz. Peşimde bir mafya var ve benden daha fazla bir şeyler saklayarak beni

koruyamazsın." Dediğimde Kartal gözlerini sımsıkı kapatıp bir hışım ayağa kalktı. Elleri de saçlarının arasından geçmişti.

İfadesine aldırmadan konuşmaya devam ettim. Bir umut, mafyanın içine sızmayla ya da polisin beni kullanma isteğinin gerçek olup olmamasıyla ilgili ağzından laf alabilirdim. Böylece Ferman'dan öğrendiğim gerçek ortaya çıkmazdı. Umuda sımsıkı sarılıp, "Yeniden yanında çalışmamı istiyorsun ama yanında çalışırsam ne olacak? Beni nereye kadar koruyabileceksin? Beni o gece öldürmediklerine göre benden istedikleri bir şey var, bunu sen söyledin. O şey her neyse almadan peşimi bırakmayacaklarını da biliyorsun. O zaman ne olacak, onlar geri geldiğinde beni nasıl koruyacaksın?" Diye sordum benden hâlâ sakladığı gerçeklerin var olmasının verdiği kırgınlıkla.

Kartal gülümsedi ama bu fazlasıyla tehlikeli bir gülüştü. "Bunlar Eftalya'nın lafları. Ferman'dan mı ilettili sana?"

Eftalya'nın lafları mı? Yine mi kandırılmıştım?

Zaten gergindim, Kartal'ın lafları iyice sinirlerimi germiştir. Kırgınlığımı, ses tonuyla anlatmaya çalışmak işe yaramayacaktı. Oturduğum yerden ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Kartal konumuz Eftalya ya da Ferman değil. Konumuz sen ve ben! Konumuz tamamen bana açık olmaman. Bir daha yanında çalışıyor olacaksam hiçbir şey bilmeden senin ördüğün duvarlar arasında kalarak çalışmayacağım. Sen dâhil kimse tarafından kandırılmak istemiyorum! Bu defa her şeyi bileceğim!"

Kartal bıkkınlıkla soluyup eliyle yüzünü sıvazladı. "Metis anla artık seni kandırmadım. Anlatacağım her kelimedede hedef tahtasına geleceğin için sana anlatamadım."

Duruşu patlamaya hazır bir volkan gibiydi ama benim de geri çekilmeye niyetim yoktu. Belki de gerçeklere ulaşabilmemin yolu üzerine gitmekten geçecekti. "Peki, anlatmadığında hedef tahtası haline gelmedim mi? Herkes benden vaz mı geçti?" Sinirleriyle daha da oynamayı hedef alarak alayla gülümseyip onun yerine cevap verdim. "Hayır, aksine beni daha da uçurumdan ittin ve şu an görüyorum ki aynı şekilde uçurumdan itmeye devam edeceksin."

Başarılı olmuştum da...

Bakışlarının gerisinde patlamaya hazır volkanın ilk ateşi belirdi. "Ben seni yem yapmam Metis! Bilmek istediğin eğer buysa bil ki ben

seni ne yem yapıp mafyanın önüne atarım ne de tepedekilere adını verip yem yaptırırm, anladın mı?"

Kartal her kelimesini mermer gibi bir sesle vurgulaya vurgulaya söylemişti. Yem yapmak istemediğini ben de biliyordum ama belki de tek şansımız oydu. *Bunu neden görmüyordu?* Başımı iki yana salladım ve ona doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi azalttım. "Neden?"

"Neden mi?" Kartal inanamayan gözlerle bana baktı. "Ben senden ayırırım, sana dokunamıyorum diye yere göğe sığamıyorken seni kendi ellerimle ölüme gönderebileceğimi mi sanıyorsun?"

Neden diye sormaktaki amacım bunları öğrenmek değildi. Sevgisinden şüphem yoktu ama söylediklerinin gardımı indirmemde etkili olduğu gerçeği de kalbime ekstra acı veriyordu. Fakat tüm bunların sebebi oydu. Benimle ilgili kararlarda bana söz hakkı tanımamasıydı. İçimde yeniden kabaran öfke denizinde üstelemeye devam ettim. "Onun için sormuyorum. Belki de çözüm budur diyorum. Neden bu ihtimali değerlendirmiyoruz?"

Birkaç saniye öfkeden ısınan yüzüme baktı. Damarlarımda gezinen kanın, denizin kıyısına vurur gibi yanaklarımda yarattığı renk değişimine baktı. "Anlamıyorsun. Sandığın kadar kolay değil."

Bu cevabı vermesini bekliyormuş gibi, "Evet anlamıyorum!" Diye bağırdım. Sabrımın son parçası, bencilliğinde tuz buz olmuştu. "Çünkü anlatmıyorsun çünkü zorluğundan bahsetmiyorsun, neyin içine düştüğümden ya da nasıl kurtulacağımdan bir haberim çünkü bencilsin sadece kendini düşünüyorsun, ölürsem canının yanmasından korkuyorsun. Çünkü beni..."

Kartal, "Çünkü seni tanıyorum." Diye sözümü kestiğinde sesi en az benimki kadar yüksek çıkmıştı. Hatta belki benden de fazla... "Masum bir insanı öldüremeyeceğini biliyorum ama öldürmek zorunda kaldığında kaldıramayacağın vicdan azabıyla acı çekeceğini biliyorum. Okul çağındaki çocuğa uyuşturucu satarken ellerini kesmek isteyeceğini biliyorum ya da küçücük bir kızın pazarlanmasına yardım ederken ölmek için yalvaracağını biliyorum. Ya, sen sonunda ne olacağını biliyor musun? Asla ölmene izin vermeyecekler ve sana da fuhuş yaptıracaklar. Söyle hadi hangisini istersin? Fuhuş yapmayı mı, masum insanları öldürmeyi mi, gençlere uyuşturucu satmayı mı yoksa küçük kızların pazarlanmasında rol oynamayı mı?"

KARTAL

3 HAFTA ÖNCE

Eftalya'nın babası, annesini çekip vurduğunda ikimiz de çocuktuk. Önce bağırs sesleri doldurmuştu kulaklarımızı ardından arka arkaya çıkan kurşun sesleri... İlk kez o gece büyümüşüm ben vaktinden çok öncesinden. Çocukluğumu, korkuyla birlikte o gece sıyırmışım üzerimden.

Eftalya ile beraber mutfağa koştüğümüzda annesi kan gölünün ortasında yatıyordu. Kafasına giren kurşun beynini dağıtmış, yüzü kanın kızılığında kaybolmuştu. Babası da başında diz çökmüş ağlıyordu.

Eftalya annesini görür görmez kulakları sağır edecek bir feryatla haykırmıştı acısını. Koşarak gitmişti annesinin yanına. Delirmiş gibi annesinin cesedini sarsıyordu hayata döndürebilmek için. Ne babasını görmüştü o an ne de üzerine doğrultulan silahı.

Bir an kaçmayı istedim. Ardıma bile bakmadan kaçmayı her şeyden çok istedim. Başımı kuma gömmeyi, gördüklerimi sonsuza dek unutmayı diledim ama ayaklarım geri geri gitmek yerine Eftalya'ya gitmişti. Bir anda kendimi Eftalya'ya siper ederken buldum. "Çekil." Diye fısıldamıştı babası. "Seni de öldürmek istemiyorum."

"Hayır!" Diye haykırdığımı hatırlıyorum. "Çekilmeyeceğim."

Babası gözyaşlarının arasından, "Artık bir ailesi yok, yapamaz tek başına." Dediğinde, "Ben varım." Demiştim büyük adam edasında burnumun dibindeki ölümü soluyarak. "Ben varım!"

Sonrası kopkoyu bir keder...

Babası tek bir kurşunla kendi suratını da dağıttığında yüzüme sıçrayan kanları, büyüdüğümü kederiyle belgelemişti. Yüzümden göğüs kafesime süzülen her damla kan ise çocukluğumu da korku duygumu da kalbime gömmüştü.

Ama şimdi... Şimdi iliklerime kadar korku hissediyordum. Metis'in canının yanmasından, ölmesinden deli gibi korkuyordum. Hayatımda ilk defa korku, ruhumu acımasızca kavuruyordu.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Sana bu işe karışmamamı söylemedim mi? Metis'i nasıl öne sürersin?" diye sordum sertçe.

"Başının belaya girmesini istemiyorum anlasana!"

Delirmek üzereydim. Eftalya kontrolden çıkmış gibi davranıyordu. Bağırmak istemiyordum ama şansını fazlasıyla zorluyordu.

İnanamayan gözlerle yüzüne baktım. "Sevdiğim kadın mafyanın içine girdiğinde başım belaya girmeyecek mi?"

Eftalya, "Hayır girmeyecek!" Dediğinde yumruklarını sıkıyordu. Bu onun öfkesini dizginlemeye çalışma şekliydi. "Sen yine Türker'i kontrol ettiğin gibi Metis'i de uzaktan kontrol edeceksin. O da bize istediğimizi verecek hem böylece onu da bu mafyadan sonsuza dek kurtaracağız. Neyini uzatıyorsun? Ayağına kadar fırsat gelmiş bitir artık şu işi. Hem bizi hem de Metis'i kurtar."

Eftalya'nın sözleri, mantığıma işkence gibiydi. Fazlasını kaldıramayacağım türdendi. Ona doğru bir adım atıp sakın bir sesle, "Söylesene Metis'in orada tam olarak ne yapacağını?" Dediğimde sakinliğim, patlamaya hazır öfkemi gizleyen tehlikeli bir maskeydi. "Onu bıçaklayan pezevenk, Metis'in kim olduğunu bilmiyor mu? Türker gibi sızmasının bir şansı var mı? Yanına alır almaz ya suikastçı yapıp adam öldürtecek ya da uyuşturucu baronlarının koynuna sokacak. Gerçekten o zaman sadece uzaktan izleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Eftalya inatla başını iki yana salladı. "Niye hep en kötüsünü düşünüyorsun? Oturup düşündüğümüzde bir yol yordam bulabiliriz."

Yüzümdeki maske yavaşça sıyrılırken sinirle gülmeye başladım. Kendimi sıkıyordum ama patlamam an meselesiydi. "En kötüsünü düşünüyorum demek... Daha hafifi hangisi? Çocuklar için uyuşturucu tacirliği yapması mı yoksa küçük kız çocuklarını pazarlaması mı?" Kendimi zorlayıp sakın kalabilmek için derin bir nefes aldım. "Metis'in bu yükü kaldırabileceğini mi sanıyorsun? Bulduğu ilk fırsatta ölmek isteyecek ama ölmesine izin vermek yerine her gün üzerinden geçecekler."

İhtimaller bile beni boğmaya yetiyorken gerçeği, kıyametim olmaya hazırdı.

Eftalya sinirle ellerini yüzünden geçirdi. "O zaman Metis'ten ayrıl. İyice aptallaştın. Aptal âşık gibi önünü göremiyorsun. Kendine gel artık."

Eftalya iyice haddini aşıyordu ve benim artık kendime hâkim olma çabalarım, beni aşmak üzereydi. Dişlerimi sıkarak kapıyı işaret ettim. "Kalbini kırmak istemiyorum, evimden git. Biraz daha burada kalırsan kalbini kıracağım!"

Fakat Eftalya kalbinin kırılmasında ısrarcıydı. "Gitmiyorum." Diyerek ayağını yere vurdu. "Sen kendine gelene kadar da hiçbir yere gitmeyeceğim. Cengiz Eryiğit ufacak bir hatanı bulabilmek için pusuda yatıyorken senin daha fazla aptallık yapmana izin veremem."

Cengiz'in adını duyar duymaz kan beynime sıçrarken tek yapabildiğim kaskatı kesilen boynumu rahatlatmak istercesine iki yana yatırmak olmak. Cengiz Eryiğit, matruşka gibi sonu gelmeyen siktiğimin mafyasını çökertebilmek için özellikle yetiştirilmişti ve kurduğu ekibiyle yıllarca mafyayı çökertmek için uğraşmıştı. Çökertemeyince de görevi bana devredilmiş, rütbesi düşürülerek izbe bir yere tayini çıkarılmıştı. Aynı şekilde ekibi de dağıtılmıştı.

Beni de yerine getirtildiğim için en büyük düşmanı bellemişti ve intikam kokan nefesi, sürekli ensemdeydi.

Kapıya dönen parmağımı bu kez üzerine doğrulttum. "Zor kullanmak istemiyorum hemen çık git."

Eftalya'nın yüzü ağlamaklı bir ifadeye büründü. "Kartal sana yalvarıyorum, lütfen artık kendine gel. Hepimizin sonu olacaksın. Cengiz, Metis'i fark ederse direkt haber uçuracak. Bak, sen de biliyorsun gerekirse bu işin içine MİT girer. O zaman ne yapacaksın? Metis'i zorla aldıklarında ne yapacaksın?"

Ruhsuz bir sesle, "Hiçbir Allah'ın kulu, Metis'i benden alamaz!" Dedim üzerine basa basa.

"Bok alamazlar! Seve seve olmazsa sike sike alacaklar. Senin de sonun Cengiz köpeği gibi olacak. Hatta daha beteri olacak. Ya müebbet yiyeceksin ya da öldürüleceksin. Çıldıracam." Dediğinde saçlarını iki yana çekiştirdi ve ufak bir çığlık attı. "Ne ara bu kadar kör bir adama dönüştün? Seni bu hale getirdiği için o kızdı nefret ediyorum." Kesik kesik soluk aldı ve tek adımda dibime geldi. "Senden başka ailem yok. Türker'den başka aile olabileceğim bir adam yok. Ne aptallığın yüzünden ölmene ne de aptallığın yüzünden sevdiğim adamın ölmesine izin vermem, duydun mu beni?" Arkamdaki koltukta kalan çantasına uzandı. "Ya ondan ayrılırsın ya da onu mafyanın içine sokacak bir yol bulursun. Yoksa bu işe ben el atarım."

Eftalya yanımdan uzaklaşmaya çalışırken kolundan kavradığım gibi onu durdurdum. "Sakın bu işe karışma. Yoksa bir daha asla uyarmam." Dedim açıkça tehdit ederek. "Anladın mı? Uzak duracaksın!"

Eftalya dolan gözlerini benden kaçırıp kolunu kurtardı ve tek kelime etmeden evden çıktı.

METİS

Kartal, "Çünkü seni tanıyorum." Diye sözümü kestiğinde sesi en az benimki kadar yüksek çıkmıştı. Hatta belki benden de fazla. "Masum bir insanı öldüremeyeceğini biliyorum ama öldürmek zorunda kaldığında kaldıramayacağın vicdan azabıyla acı çekeceğini biliyorum. Okul çağındaki çocuğa uyuşturucu satarken ellerini kesmek isteyeceğini biliyorum ya da küçücük bir kızın pazarlanmasına yardım ederken ölmek için yalvaracağını biliyorum. Ya, sen sonunda ne olacağını biliyor musun? Asla ölmene izin vermeyecekler ve sana da fuhuş yaptıracaklar. Söyle hadi hangisini istersin? Fuhuş yapmayı mı, masum insanları öldürmeyi mi, gençlere uyuşturucu satmayı mı yoksa küçük kızların pazarlanmasında rol oynamayı mı?"

Kesinlikle bunları duymayı beklemiyordum. Zaten ne olacağını ya da nasıl olacağını düşünmeden, kurtulabilme umuduna bel bağlayarak, bir çıkış yolu bulabileceğimi ümit ederek buraya gelmişim.

Beklemediğimi belli edercesine, "Ne!" Dediğimde Kartal sesini biraz öncesine göre daha sakın kullandı. "Ben neden yıllardır uzaktan kontrol ediyorum sanıyorsun? Neden birinci adama yakın değilim? Niye barmen olarak yasal tarafındayım hiç düşündün mü?" Derin bir soluk aldığında geniş göğüs kafesi de nefesine orantılı bir şekilde yükseldi. "Senin için onlarca bahane bulup seni oraya sokarım ama bir daha oradan asla çıkamazsın. Cesedini bile alamam." Başını şiddetle iki yana salladı. "Sana tüm bunları yapamam. Seni kendi ellerimle cehennemin orta yerinde bırakamam."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Kartal'dan dayak yesem bu kadar sarsılmazdım. Ayakta kalamayacağımı anlayınca kalktığım koltuğa geri çöktüm. Tam bir aptaldım, aptal gibi bir hevese kapılıp buraya kadar gelmişim.

Kartal yüzümdeki hayal kırıklığını görünce karşıma gelip önümde diz çöktü. "Bütün bunlara katlanmak zorunda değilsin. O gece de dediğim gibi izin ver seni buralardan kimsenin bulamayacağı bir yere götüreyim."

Burnum ağlama isteğiyle sızladı. Ruhum, çaresizliğe kenetlenmiş gibiydi ve bir daha baharı görmemek üzere söndürülecekti. İstemiyordum. Birkaç aydır attığım her adımdaki korkuyu, sonsuza

dek yaşamak istemiyordum. Ağırılığını, hayalet gibi yaşayarak tecrübe etmişim. Öyle yaşamak, ölmekten de beterd. "Ömür boyu kaçak yaşayamam."

"Ömür boyu değil. Eninde sonunda bu örgütü çökerteceğim."

"Ya çökertemezsen ya o sırada ölürsen?" Boğazımdaki düğümü yutkunararak gidermeye çalıştım ve içimde gömülmeye ısrarla karşı çıkan umuda bir kez daha sıkıca tutundum. "Bu çözüm değil, senin üstlerin bize yardım edemez mi? Tepedeki adam her kimse istediğim zaman beni oradan alamaz mı?"

Kartal'ın yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Polis seni fark ettiğinde iş birliği yapacak ama kurumun çıkarlarına ters düşüldüğü an seni yalnız bırakacaklar. Yani seni almayacaklar."

Bütün ümitlerim, denizin üstündeki köpük gibi sönüp gitti. Bu mafya, kesinlikle sonum olacaktı. Kurtuluşum yoktu. Ne yarışma ne polisle iş birliği yapma ne de Kartal'ın ekibiyle içeriye sızma hiçbir işe yaramayacaktı. Yaralanan bir hayvan gibi olduğum yerde can çekişerek ölümü bekleyecektim. Belki de bundan sonra yapacağım tek şey, aylardır onlardan ve ölümden kaçarken bu defa bir an önce gelip beni öldürmeleri için her gece Allah'a dua edecektim.

Düşüncelerimden Kartal'ın sesiyle çıktım. "Seni buralardan götüreceğim." Yüzümdeki umutsuzluğu fark etmiş olmalı ki bir hışım ayağa kalktı ve telefonunu aldığı gibi bir şeylere bakmaya başladı.

Şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" Diye sordum.

"Bu akşam yola çıkıyoruz. Güvenli bir yerde yeni bir hayata başlayacaksın. Sana ölmüş süsü vereceğim, kimliğin değişecek ve..."

"Bir dakika bir dakika." Diyerek sözünü kestim. "Sen peki, sen nerede olacaksın?"

"Ben burada kalacağım. En azından bu iş tamamen bitene kadar burada olmak zorundayım. Zaten senin yanında görünüp de seni yeni bir tehlikeye atamam." Dedi ve yeniden telefonuna gömüldü.

Her şey kötü bir kâbus gibi geliyordu kulağıma. Kaçak yaşayacağım yetmiyormuş gibi bir de hiç bilmediğim bir yerde yapayalnız yaşayacaktım. Tamamen bir kafese hapsedilecektim. Hissettiğim gerginlikten ve yaşamak zorunda bırakılacağım hayat yüzünden midem bulanmaya başlamıştı. Bir adım ötesinde midemdekileri çıkaracak gibiydim. Bulantı hissini bastırabilmek için arka arkaya nefes aldım. "Tek başıma kalacağım yani. Belki bu iş hiçbir zaman

bitmeyecek sen de öleceksin ve ben tek başıma yaşamaya devam edeceğim öyle mi?"

Kartal gömüldüğü telefonda başını kaldırdı ve beni tepeden tırnağa süzdükten sonra tereddütsüz bir ifadeyle, "Güçsüz bir kadın değilsin." Dedi tok bir sesle. "Yepyeni bir hayat kurabilecek gücün var. Bunun için ne bana ne de başkasına ihtiyacın yok. Yapabileceğini biliyorum. O yüzden de gözüm arkada kalmayacak."

Zihnimin içi çözülmesi imkânsız bir karmaşayla dolup taşmıştı. Sanki her bir sorunun cevabı birbirine karışmıştı. Hangi cevaba tutunmaya çalışsam ait olmadıkları soru yüzünden elimden kayıp gidiyorlardı. Fakat öyle bir cevap vardı ki elime sıkıca yapışmıştı. O da Rüya'ydı. Onu öylece ortada bırakamazdım. "Sorumlu olduğum bir dans ekibim var." Diyerek Kartal'a karşı çıktım. "Başta Rüya olmak üzere hepsi bana ve o yarışmaya bel bağladı. Onları bir anda yarı yolda bırakamam."

Kartal sinirle soludu. "Senin canın karşısında onların yarı yolda kalıp kalmaması umurumda bile değil. Bu akşam yola çıkıyoruz."

Kartal'ın anlamadığı ve atladığı esas konu, hayalet gibi yaşamamanın yaşamak olmadığıydı. Böyle yaşamayı bedenimin her zerresi reddediyordu. Artan mide bulantımın eşliğinde başımı iki yana salladım. "Ama benim umurumda. O yüzden seninle hiçbir yere gelmiyorum. Sevdiklerim olmadan korkak gibi sürekli kaçarak yaşayacağım bir hayattansa sevdiklerimin yanında ölürüm daha iyi."

Kartal sabrının son demlerindeymiş gibi bakıyordu gözlerime. "Metis niye anlamıyorsun? Niye zoru oynuyorsun? Başka çaremiz yok. Ölüm burnunun dibindeyken seçenek hakkın yok! Mafyanın gelip seni öldürmesine izin vermem, polisini seni yem olarak kullanmasına izin vermem, seni kendi ellerimle mafyanın içine sokup ölmekten beter olmana izin vermem!"

"Asıl sen neden anlamıyorsun? Ben bıçaklandığımdan beri özellikle de sen karşıma çıkana dek saklanarak yaşadım." Yama gibi duran bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Tabii onun adına yaşamak denirse." Gülüşüm yavaşça solduğunda, "Dışarıda bir adım atmaktan korkuyordum. Sürekli izleniyor muyum, şimdi karşıma çıkarlar mı diye düşünmekten kafayı yemek üzereydim." Dedim ve anlamasını istercesine gözlerinin içine odaklandım. "En ufak seste bile onlar mı geldi diye irkilerek yaşıyordum. İnan bana bu yaşamak değil."

Kartal öyle derin bir nefes aldı ki çaresizliğin en dibini iliklerine kadar çekti ve başını geriye yatırarak avuç içlerini başının üzerine bastırdı. Onun da çaresizliğine üzüliyordum, bana kıyamayışına hak veriyordum ama yaşamak istediğim hayat bu değildi. Özgürce ve sevdiklerimle bir arada yaşamak istiyordum.

Kartal'ın sessizliğini fırsat bilerek, "Madem başka seçenek yok öyleyse yeni bir seçeneği ben yaratırım." Dediğimde Kartal başını eski konumuna getirdi ve gözlerimiz buluştu. "Elbet tüm bunlardan kurtulmanın bir yolu vardır. Sonumu beklemeyeceğim, geri kalan ömrümü kaçarak yaşamayacağım. Seninle ya da sensiz bir çözüm bulup kendimi bu işten kurtaracağım."

Kartal hiçbir tepki vermeden hatta gözünü bile kırpmadan kararlı duruşuma baktı. Bakışlarıyla zihnime karışmak istiyor gibi bir hali vardı. Biliyordum beni durdurmak istiyordu, beni ikna edecek çözümler arıyordu ama başarılı olamayacağının da farkındaydı.

Nihayet sessizliğine son verip bir şeyler söylemek için dudaklarını aralamıştı ki telefonum çalmaya başlayınca susmak zorunda kaldı. Arka cebimden telefonumu alıp baktığımda Ekin'in yerine gelen Olcay'ın aradığını gördüm.

Kartal'a doğru kısa bakış attıktan sonra telefonumu cevapladım. "Efendim Olcay."

Kartal'ın bakışlarına öyle bir ifade yerleşti ki bir an için telefonun içine girip Olcay'a ulaşabileceğini düşündüm ve istemsizce bir adım geriye gittim.

"Metis bugünkü provaya yarım saat geç başlasak olur mu?"

Kartal'ın ters bakışlarının ablukasında daha fazla konuşmamak için onaylarcasına başımı salladım. "Tamam olur, provada görüşürüz." Diyerek telefonu kapattım.

Telefonu kapatır kapatmaz Kartal, "Yeni partnerin Olcay Çolak. 25 yaşında, çevirmen." Deyince şok içinde yüzüne baktım. "İnanmıyorum araştırdın mı? Ne ara partnerim olduğunu öğrendin?"

Kartal rahat bir tavırla ellerini ceplerine yerleştirdi ama duruşu, hiç de rahat olmadığını söylüyordu. "Benim seninle ilgili bir şeyi öğrenmememin mümkün olmadığını söylediğimi hatırlıyorum."

Resmen şaka gibiydi!

Dik bir duruşla, "Umarım araştırmalarının sonunda kız arkadaşı olduğunu da öğrenmişsinizdir." Deyince Kartal'ın gözlerinden tehlikeli

bir parıltı geçti. "Nil Köse 23 yaşında. 6 aydır birlikteler. Tabii bu durum o herifin uslu duracağı anlamına gelmiyor. Gözüm hep üzerinde olacak."

Kız arkadaşını bile araştırmıştı.

Şok içinde yüzüne bakmaya devam ederken, "Sen iflah olmazsın Kartal." Diyerek yüzümü Kartal'dan çevirmeden adımlarımı kapıya doğru atmaya başladım. "Ben gidiyorum. Az önceki söylediklerimde kararlıyım. Ya seninle ya da sensiz bu işin içinden çıkacağım."

Kartal'ın cevap vermesini beklemeden arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim. Birkaç adımın sonunda kapının kulpunu kavramıştım ki Kartal'ın sesini duydum. "Provadayken saçlarını topla. O herifin saçlarına dokunmasını istemiyorum. Görürsem büyük bir zevkle parmaklarını kıracağımdan emin olabilirsiniz."

Anlaşılan o ki yine saç zaafı nüksetmişti ama şu an ki derdimizin arasında saçım, en son dert bile olmamalıydı.

Başımı yeniden ona çevirip kapıyı açtım. Kartal'la göz göze gelir gelmez de orta parmağı gösterdim. Kartal'ın tek kaşı anında havalansa da dudaklarına belli belirsiz bir kıvrım yerleşti. Ardından kapıyı çekip evden çıktım.

Şimdiyse düşünüp karar alması gereken kişi Kartal'dı. Ya yanımda olacaktı ya da bu saatten sonra kendi başıma o mafyayla savaşacaktım.

Herkes merhaba 🌸

Bölümle ilgili görüşlerinizi çok merak ediyorum.

Bölümü nasıl buldunuz?

Umarım en az benim kadar sevmişsinizdir.

Kartal'ı zor bir süreç bekliyor. Fazlasıyla ikilemde kaldı. Ya kabul edecek ya da yalnız bırakacak.

İkinci seçenek Kartal'ın lügatinde yok sdjfkfl

Ya Eftalya? Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kartal, Metis uğruna kendi kriterlerinden ödün verecek gibi duruyor 😊

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🌸

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

28. Bölüm "Umut Mahzeni"

Şarkı: FLEURIE - SİRENS

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyorum. Oy vermeyi unutmayınız♡

"Sevgiyi gerçek kılan şey mücadeledir. Sevdiklerini kadere bırakamazsın."

Lev Tolstoy

"UMUT MAHZENİ"

METİS

Sıcak...

Aşırı sıcak!

Hava, temmuzun sonuna yaklaştığımızı belli edercesine sıcak. Hatta haddinden fazla sıcak!

Tepemde dönen pervane hiçbir işe yaramıyor. Çok terliyorum ama gözümü açacak takatim yok, kırıdayamayacak kadar kendimi uyuşmuş hissediyorum. Sanki canım, bedenimden çekiliyor gibi tüm enerjimi kaybetmek üzereyim.

Dün gece Kartal'ı düşünmekten neredeyse sabaha kadar uyuyamamıştım. Bir umut bana hak vermesini, beni aramasını beklemiştim ama evinden gittiğimden beri sesi çıkmamıştı. Şimdiyse ağır sıcaklığa rağmen gözlerimi açacak halim yoktu. Uyku öyle tatlıydı ki beni, serin ve yumuşacık kollarına çekiyordu. Direnmedim, direnmek istemedim ve kendimi uykuya teslim ettim.

Denizin orta yerindeyim. Suyun serinliği huzur verici olmasına rağmen tepemdeki güneş kavurucu. Neyse ki derinlere yüzdükçe serinliyorum. Serinledikçe derinlere yüzesim daha çok geliyor. Kayıtsız kalmayıp yüzmeye devam ediyorum.

Kıydan gittikçe uzaklaşıyorum, umurumda bile değil. Tek arzum, daha fazla serinlemek ama bir gariplik hissediyorum. Sesler duyuyorum. Bağırış sesleri. Başımı geriye çeviriyorum. Kıyıda bir kalabalık var. Herkes sağa sola koşuşturuyor. Birkaç kişi de adıma sesleniyor ama çok boğuk ses... Büyük bir çatırtı sesi, adımın seslenişini bastırıyor.

Yeni bir çatırtı sesi daha...

Nereden geldiğini anlamak için etrafıma bakıyorum ama denizden başka hiçbir şey yok.

Tepemdeki güneş kızgınlığını iyice arttırınca sığağa dayanamayıp yüzmeye devam ediyorum. Ettikçe de adımları, çok daha derinlerden gelen sesle duyuyorum ardından Rüya'nın adını.

Metis! Rüya!

Gözlerimi hızla aralayıp etrafımı saran sislerin içinde kendime gelmeye çabaladım. Terden sıırsıklam olmuşum ve üzerimdeki kıyafet bedenime yapışmıştı.

Burnum...

Burnum yanık kokusu alıyordu. Ağır bir kokuydu, mide bulandırıcıydı. Başa çıkılacak gibi değildi ama aynı zamanda nefesim de kesiliyordu. Kusmakla nefessiz kalmak arasında kalınca ciğerlerim büyük bir panik yaşadı ve midemi bertaraf ederek hayata tutunmaya çalıştı.

İçime çektiğim nefesle öksürük krizine girince etrafımı saran sislerin, duman olduğunu anladım ve beynim, panik içinde alarma geçti. Bakışlarımı hızlıca kapıya çevirdim ve o an, dumanların arasında kapımın altından görünen alevleri gördüm.

Yangın!

Evimiz yanıyordu!

Rüyamda duyduğum sesleri şimdi daha net duyuyordum. Çatırtı sesleri yangından, bağırış sesleri de dışarıdaki komşulardan geliyordu. Bedenimdeki uyuşmayı da çözmüşüm. Büyük bir ihtimalle dumandan dolayı zehirlenmek üzereydim.

Panikle ayağa kalkmaya çalıştığımda vücudum yalpalayarak yatağa geri düştü. Başım dönüyordu ve baş dönmem, mide bulantısı olarak geri dönüyordu. Kendimi yeniden ayağa kalkmaya zorlayıp adımlarımı pencereye doğru çevirdim. Temiz havaya her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Ayakta dengemi sağlayamayacağımı anlayınca dizlerimin üzerine çöktüm ve emekleyerek pencereme ulaşmaya çalıştım. Zaten bildiğim kadarıyla çıkan yangınlarda duman ve ısı, tavana yakın yükseklikte olduğundan zemine yakın yükseklikteki hava daha temizdi ve nefes alma daha emniyetliydi. Bu yüzden emekleyerek ilerlemeye devam ettim.

Pencerenin yanına gelir gelmez duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım ve pencerenin kulpuna tutunarak ayağa kalkmayı başarabildim. Gücümün tükendiğini hissediyordum ama aynı zamanda kontrol dışı bir güç hissediyordum. Tüm gücümle kulpu çevirdim ve pencereyi açıp başımı dışarıya uzatarak temiz havayı içime çektim. Aşağı düşmemek için de kulptan sıkı sıkı tutmaya devam ediyordum.

Ciğerlerime aniden dolan temiz havayla yepyeni bir öksürük krizine girdim. Ciğerlerimdeki acı elle tutulur gibiydi. Yeni doğan bir bebeğin ciğerlerine dolan nefes kadar yakıcıydı. Sonunda acı, boğazıma ulaştı ve kuruyan boğazımdan dolayı öğürmeye başladım. Öyle çok öğürüyordum ki muhtemelen kendimi zorlamamdan dolayı yüzümde ve boynumda peteşiler çıkmıştı. Aşağıdan da sesler daha çok kulağıma geliyordu ama aşağıya bakamadığım için kimseyi görmüyordum.

Öğürmem biraz olsun kesilince sanki ciğerlerim açılmış gibi temiz havayı daha da içime çektim ve o an aşağıdan Rüya'nın adını duydum.

"Rüya!"

Rüya'nın adını duyar duymaz gözlerim korkuyla büyüdü ve beynim yepyeni bir gerçeğe sarsıldı.

Rüya ne haldeydi! Uyanmış mıydı yoksa gazdan ya da ateşten etkilenmiş miydi?

Panik içinde son bir kez daha içime temiz havayı çekip bedenimi kapıya çevirdim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ona bir şey olacak korkusuyla kapıya doğru tedirginlikle emeklemeye başlamıştım ki kapım birden alev aldı ve korkuyla karışık ağzımdan büyük bir çığlık koptu.

Kapı saniyeler içinde küle dönerken büyük alevler aç bir hayvan gibi duvarlarımı da yutmuştu. Yangın o kadar hızlı büyüyordu ki kendimi biraz daha dışarıya atmazsam kapı gibi küle dönmem an meselesiydi.

Hızlıca ayağa kalktım ve üzerime sıçrayan kıvılcımlara aldırmadan kolumu yüzüme siper ederek kendimi koridora attım.

Bir yandan da avazım çıktığı kadar Rüya'nın adını haykırıyordum.

"Rüya!"

O kadar çok seslenmişim ki ama Rüya'dan herhangi bir ses yoktu belki de vardı fakat yangının sesi tıpkı kendi varlığı gibi bulunduğu yeri dolduruyor, onu duymama engel oluyordu.

Bir kez daha, "Rüya!" Diye haykırdığımda aynı zamanda odasına doğru koşmaya çalıştım. Yüzümü yalayan ısı görüşümü kapatıyor,

hızımı kesiyordu. Tam olarak önümü göremesem de yolu bildiğim için ezbere gidiyordum. Birkaç adım atmıştım ki önüme düşen kırıktan dolayı çığlık içinde kendimi yan tarafa atmak zorunda kaldım. Saniye farkıyla altında kalmaktan son anda kurtulmuştum ama çıplak ayaklarım kıvılcımlardan nasibini almıştı.

Acıyı umursamıyordum fakat durmamla birlikte bedenimdeki uyuşma kendini yeniden belli etmeye başlamıştı neyse ki yaşadığım adrenalinden dolayı bu defa onu bertaraf etmeyi başarabildim ve Rüya'nın odasına hızlıca girdim.

Kapısı çoktan yanmıştı ve alev, tüm mobilyalarına sıçramışken yanı başındaki masasının kenarı da tutuşmaya başlamıştı.

Rüya ise...

O hareket etmiyordu ve cansız gibi yatıyordu. Onun halini görür görmez korkudan dolayı boğazımın gerisinden öyle bir çığlık koptu ki kulak zarımın yırtıldığını sandım. Belki de çoktan zehirlenmişti, nefes alamıyordu, kalbi durmuştu ve bana, acısı hiç geçemeyecek bir yara bırakmıştı.

Yanına koştum mu yoksa uçtum mu bilmiyordum ama kendimi bir an da Rüya'yı sarsarken buldum. Ne yaptığımı bilmiyordum, tek bildiğim ona bir şey olma korkusuyla tıpkı burnumuzun ucundaki yangın gibi tutuştuğumdu. "Rüya kalk!"

Gözlerime de yaşlar dolmuştu ve gözyaşlarımın arasından onu güçlükle görüyordum. "Rüya, yalvarırım kalk!"

Fakat Rüya'da hiçbir tepki yoktu. Delirme eşiğinde gelip giderken nabzını kontrol etmeyi akıl edebildim ve onu sarsmayı bırakıp nabzımın olup olmadığını anlamak için elimi boynuna bastırdım, herhangi bir hayat belirtisini hissetmeye çalıştım ama hiçbir şey hissedemiyordum. Bir taraftan yangın bir taraftan duman bir taraftan Rüya'ya bir şey olacak korkusu tüm sinir uçlarımı uyuşturmuştu ve odaklanmam çok zordu.

Nabzını kontrol etmeyi bırakıp bakışlarımı göğüs kafesine indirdim fakat gözyaşlarımın arasından göğüs hareketleri var mı yok mu onu da anlamak imkansızdı.

İyice panikledim ve kendimi kaybederek deli gibi ağlamaya başladım. Nefes alışverişlerim de düzensizleşmişti. Göğsüm sıkışıyordu, kalbim çok hızlı atıyordu. Kulaklarım... İki kulağımda çınlama yarışına girmişti sanki. Midem neredeyse tamamen ağzımdaydı. Tenim

ısıyı git gide içine çekiyordu. Tüm organlarım benim gibi kendini kaybetmişti. Ne kendime ne de Rüya'ya bir faydam vardı. Çok korktuğum ölüm; beni burada, arkadaşımın cansız bedeninin yanında bulmuştu.

Islak bakışlarım, perdeleri tutuşturan alevlere kaydı. Alevler, hızlı bir ritim eşliğinde dans ediyor gibiydi. Alevlerden sıçrayan kıvılcımlar sahnede üzerine yağan ışık gibiydi. Parlıyordu, kusursuzdu, düzenliydi. Tıpkı müziğin ritmine kendini kaptıran dansçılar gibi. Tıpkı umutla yarışmaya hazırlanan ekibim gibi.

Kolumun arkasında acı hissedince çığlık atarak kendimi yana attım ve gözümün önünde dans eden alevlerin karşısında karamsarlık hissinden sıyrıldım. Ölmek için çok erkendi. Ekibimden ayrılmak için çok erkendi. Umutsuzluk diye bir şey yoktu. Her gecenin bir sabahı vardı. Umut, bir çiçek gibi içimde açmayı bekliyordu. Açmak için güneşe ihtiyaç vardı ve o güneş, inançtı.

Buradan her ne olursa olsun Rüya ile birlikte çıkacaktım.

Bakışlarımı dans eden alevlerden ayırıp Rüya'nın bedenine çevirdim. Onu kucağıma almam imkânsızdı ve bu yangında yerde sürüklemem çok zordu fakat ayrıntılı düşünmek için zamanım yoktu. Bir an önce harekete geçmek için kolumu başının altından geçirerek oturma pozisyonu almasını sağladım ama direkt öne doğru düştü. Bu şekilde başarılı olamayacağımı anlayınca tek kolunu boynuna atıp o şekilde kaldırmaya çalıştım lakin bu defa da onunla beraber ben üzerine düştüm.

Düşmemle midemin alt üst olması aynı anda oldu ve yepyeni bir öğürmeyle birlikte öksürmeye başladım. Biraz daha oyalanırsam ya bayılarak yanacaktım ya da canlı canlı yanacaktım. Her iki türlü de ölümüne bir adım kala son uzatmaları oynuyordum.

Hızlıca ayağa kalkıp ellerimi Rüya'nın koltukaltlarına yerleştirdim ve onu yavaş yavaş çekmeye başladım. Çok ağırdı fakat yataktan indirebilmeyi başarmıştım, öyleyse evden çıkarmayı da başarabilirdim.

Geriye doğru bir adım atmıştım ki sırtımda hissettiğim kesif acıyla bir an için kendimi kaybettim. Tepeden düşen kiriş parçası resmen sırtımı sıyrıp geçmişti.

Dudaklarım acıya karşı çığlıkla karşılık verdiğinde Kartal'ın sesini duydum. "Metis!"

Kartal'ın sesi, kulağıma dinlemeyi en sevdiğim bir melodinin sesi gibi gelmişti. Öyle güzeldi ki... Muhtemelen yangından dolayı halüsinasyonun içine hapsolmuştum. Olmayan sesleri algılıyordum. Belki de çoktan ölmüştüm.

"Metis nerdesin?"

Düşüncelerimin arasında Kartal bir kez daha adımı haykırınca – bu defaki çok daha yakından gelmişti- onun gerçek olduğunu anladım. Ağlamaya yakın bir sesle, "Rüya'nın odasındayım." Dedim dudaklarım tir tir titrerken ve ellerimin arasında daha da perişan olan Rüya'ya baktım. "O... O iyi değil."

Fısıltıya yakın bir sesle cümlemi tamamladığımda Kartal koşarak içeri girdi ve beni görür görmez gözlerinden öyle bir rahatlama ifadesi geçti ki az daha yeniden çığlık atarak ağlayacaktım. Koşar adımlarla yanıma gelip yüzümü avuç içlerinin arasına aldı. "İyi misin?"

Hipnoz olmuş gibi başımı öne doğru sallayarak, "İyiym ama Rüya değil onu hemen buradan çıkarmamız lazım." Dediğimde Kartal ellerini yüzümden çekti ve Rüya'nın önce nefesini kontrol etti ardından nabzının olup olmadığını.

Yüz ifadesi öylesine çelikten bir ifadeydi ki sorularımın cevabını yüz ifadesinden alamayacağımı anlamıştım. Korkarak, "Yaşıyor değil mi?" diye sorunca Kartal, Rüya'yı kucakladığı gibi bedenini kapıya çevirdi. "Zamanımız yok, hemen çıkmamız lazım."

Ses tonu da en az yüz ifadesi kadar çeliktendi ve Rüya'yı bir kez daha sormaktan korkmama sebep olmuştu. Korkumun sebebi Kartal değil, vereceği cevaptı. Rüya ile ilgili olumsuz tek bir harfi dahi kaldırarak durumda değildim.

"Daha hızlı."

Kartal'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp daha hızlı yürümeye çalıştım lakin tavandan daha sık kirişler dökülüyordu ve alevler her yanımızı yalarken yürümek oldukça güçleşiyordu. Kartal bir anda kendini Rüya'yla berber yana attığında diğer yanından bir kiriş daha düşmüştü. Aynı zamanda beni de kirişten korumak için kendiyile beraber yana itmişti ama dengemi kaybedip dizlerimin üzerine düşmeme sebep olmuştu.

Çelikten ifadesi nihayet silinirken, "İtmek zorundaydım." Dedi özür diler gibi bir sesle. "Üzerimize düşecekti."

Başımı sallayıp yeniden ayağa kalkmaya çalışsam da başarılı olmadım. Bacaklarım titriyor, bedenim bana ihanet ediyordu. Hayatta kalma dürtüsüyle tüm gücümü kullanmıştım fakat kurtulmaya birkaç adım kala gücüm beni terk etmişti. Belki düşmesem adrenalin beni kapıya kadar götürecekti ama düşmek gücüme yapılan darbe gibiydi.

Kartal, "Hadi zamanımız yok." Deyince kalkabilmek için bu defa bacağından yardım almaya çalıştım. Ona gücümün bittiğini belli etmek istemiyordum. Rüya'yla birlikte ikimizi birden taşıyacağını sanmıyordum ve Rüya için daha fazla oyalanmak istemiyordum. Nasıl olsa dışarı çıkar çıkmaz kendimi bırakabilecektim.

Zor olsa da bacağından destek alarak ayağa kalkmayı başardım ve koluna sıkıca tutundum.

Kartal'ın da bakışları üzerimdeydi. Bana yardımcı olamamanın onu delirttiğini ve sakın kalabilmek için kendini sıktığını görebiliyordum. Benim için güvenli, huzurlu bir dağ gibi görünmeye çalışıyordu. Beni değil, ruhumu sakinleştirmeye çalışıyordu ama tökezlediği anda kendi bedeninde kıyametini koparıyor, kendi ruhunu işkencelere teslim ediyordu. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedim ama verebildiğim tek tepki, belli belirsiz acı bir tebessüm oldu.

Kartal anlamış gibi kafasını salladı. "Beni bırakmadan yürü. Birazdan hepsi bitecek." Dedi ve koşar adımlarla kapıya doğru yeniden yürümeye devam etti.

Ben de peşindeydim ve Kartal peşinde sürükledikçe yere basmıyor hissiyle doluyordum. Birkaç saniyenin ardından nihayet kendimizi dışarı atmayı başarinca gülmek, soluklanmak, rahatça nefes almak istedim ama hiçbirini yapamadan Kartal'ın hızına ayak uydurmaya çalıştım fakat yarı yolda ona tutunmayı bıraktım çünkü hızına ayak uydurmam mümkün değildi. Merdivenlerden tabiri caizse uçarak inmişti.

Kartal'ın beni merdivenlerde bırakma sebebini de alevlerden çıkmış olmamıza bağlasam da asıl sebebini merdivenlerin bitimine gelince anladım.

Kartal'ın sesiyle, hareketleriyle buz kestiğimi hissettim ve dışarı çıkamadan kapının önünde çökerek onu izlemeye başladım.

Kartal çattığı kaşlarıyla ve gür sesiyle, "Bana hemen temiz bir bez parçası getirin!" Diye haykırdığında hedefi, etrafını saran komşulardı. Bakışlarımız buluşur buluşmaz bakışlarını gözlerimin içinden

çekmeden Rüya'nın göğüs kafesi üzerinde baskı yaparak saymaya devam etti. Bir yandan da başını hafifçe sağa sola sallıyordu çünkü ağladığını görmüştü.

Kartal kalp masajına devam ederken birden Yamaç koşarak yanlarına geldi ve Rüya'nın başında diz çöktü. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Ben..." Dedi soluk soluğa. "İşteydim, yetişemedim özür dilerim sevgilim." Sözlerini tamamladığında Kartal'ı yeni fark etmiş gibi başını ona çevirdi. "Doğru yaptığına emin misin?"

Kartal ona bakmadan, "İlk yardım eğitimi aldım." Dedi ve uzatılan bez parçasını alıp Rüya'nın dudaklarının üzerine bıraktıktan sonra burnunu sıkarak suni teneffüse başladı ardından başını kaldırıp yeniden ellerini birbirine kenetleyerek kalp masajına devam etti.

Etrafı da siren sesleri sarmıştı. Bakışlarımı sese çevirdiğimde önce itfaiyenin arkasından da ambulansın geldiğini gördüm.

Yeniden Kartal'a döndüğümde sayısını tamamladı ve otuz dedikten sonra bir kez daha suni teneffüs yapmaya başladı. Başını kaldırmasıyla birlikte Rüya kısık bir sesle öksürünce dudaklarımın arasından küçük bir hıçkırık koptu. Kartal da anında Rüya'yı yan çevirdi ve rahat bir nefes alabilmesini sağladı.

Onları görmemi engelleyen bir anda etrafta oluşan kalabalık oldu. Görüş alanıma ilk giren ellerindeki sedyelerle ambulanstaki görevliler olurken itfaiye erleri de ellerindeki hortumları pencerelerden görünen alevlere tutuyorlardı. Birkaç komşu da benim yanıma gelmişti. Yamaç ise bir yandan ağlıyor bir yandan şükreliyordu. Sanki her şey ağır çekimde oluyor gibiydi. Tüm sesler uğultudan ibaretti. Beni kaldırmaya çalışan ellerin varlığını varla yok arasında hissediyordum. Gerçekle sanrı arasında sıkışıp kalmıştım.

Kartal'ın bakışları bir kez daha beni bulduğunda çöktüğü yerden panikle kalkmaya çalıştığını gördüm. Sebebini anlamamıştım ama vücuduma garip bir sıcaklığın yayıldığını da inkâr edemeyecek durumdaydım. Kalp atışlarım birden hızlandı ve sonrası, çok hızlı bir şekilde karanlığın içine çekilmem oldu.

Bu hayatta insan sevdiği ile sınanırmış. En çok neyi ya da kimi severse ilk o alınırmış elinden. Ben bunu annem hastalığa yakalandığı gün öğrenmiştim. Annemi kaybettiğimde ise acıyla tecrübe etmiştim. Babam olmasına rağmen yapayalnız hissetmiştim. Zaten babalığını hiçbir zaman hissetmemiştim ama annesiz kaldığım gün babasız da

kalmıştım. İki kat acı yaşıyormuşum gibi hissetmişim günlerce gecelerce. Düşmüştüm ya bir kez yalnızlığa; kimse çıkaramaz, kaldırmaz sanmışım yalnızlık bataklığından. Ama Rüya, uzatmıştı elini. Kaldırmıştı düştüğüm yerden. Sıcacık bir yuva, huzur bulduğum ailem olmuştu bana.

Şimdiyse onu da kaybediyor, onunla sınıanıyordum.

Yeniden gözlerimi araladığımda görüş alanıma ilk giren bembeyaz tavan oldu. Tepemde duran lamba yanmıyordu ama odaya giren güneş ışığı odayı rahatça ayırt etmemi sağlayacak kadar ışık saçıyordu.

Tuhaf bir huzursuzluk hissedince yattığım yerde kıpırdanmak istedim ama sırtımdaki kesif acı kıpırdanmama izin vermedi ve o an acının sebebi geldi aklıma ardından Rüya...

Rüya'nın aklıma gelmesiyle yattığım yerden doğrulmaya çalışmam aynı anda oldu fakat Kartal anında görüş alanıma girerek bir mengene gibi omuzlarımı sarıp kalkmama izin vermedi. "Serumun bitmeden kalkamazsın ayrıca bu gece müşahide altında kalacaksın."

Serumun bitip bitmemesi ya da bana ne olacağı umurumda değildi tek umurumda olan Rüya'ydı, onun yaşamasıydı. Hali hazırda bekleyen gözyaşlarım hızla gözlerime dolarken, "Rüya." Dedim fısıltıya yakın cansız çıkan bir sesle. Boğazım yanıyordu ve sesim çatallıydı. "O nerede, nasıl?"

Kalkmaya çalışmaya devam edince Kartal avuç içlerini omuzlarıma bastırarak beni tamamen yatağa hapsetti. "O iyi, basınç odasında oksijen tedavisine başlanıldı. Daha da iyi olacak."

Kartal'ın konuşma hızına bağlı olarak benim de dolan gözlerimden yaşlar, aynı hızda yanağımdan süzölmüştü. "Doğruyu söylüyorsun değil mi? O yaşıyor mu?"

Kartal paniğim karşısında rahatlatmak istercesine gülümsedi ama bu tamamen beni iyi hissettirmek için yaptığı bir hareketti. "Gerçekten iyi, tam vaktinde yetiştirdik." Diyerek omuzlarımı bıraktığında parmakları yanağımdan süzölen yaşlara ulaştı ve yüzünü, acı çektiğini belli edercesine buruşturarak nazıkçe sildi. "Gözyaşlarını görmeye dayanamıyorum, inan bana kurşunun acısı daha hafif."

Kartal'ın bakışları, yanağımdan süzölen yaşlardaydı ve kaşları çatılıydı, bana bakmıyordu. Bilerek gözümün içine bakmıyordu. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda bir damla gözyaşına yenildiğini görmemi istemiyordu.

İçimi çekip çok kısa bir sessizlikle yüzünü inceledim. Kaşlarını çatmaktan derin çizgiler oluşan alnında ve yanağında sıyrıklar vardı. Sıyrıkları yavaşça takip ettiğimde aynı sıyrıkların çenesinde yoğunlaştığını gördüm. Bazı yerler derin diyebileceğim kadar kötü gözüküyordu. Bakışlarımı çenesinden kollarına indirdiğimde ise orada da sıyrıkların olduğunu gördüm. Birden içim hüznle kıyıldı. Muhtemelen sıyrıkları yangında oluşmuştu.

Bizi ölümden kurtardığı yangında...

Bakışlarımı kollarındaki sıyrıklardan ayırmadan, "Yangında mı oluştu?" Diye sorunca Kartal'ın başını kollarına çevirdiğini gördüm. "Hayır." Dedi öfkeli bir soluk, göğüs kafesini şişirirken. "Dün gece itin birini kovalarken motosikletin lastiği patladı, sürüklendim."

Gözlerim şoktan mı açılmıştı yoksa korkudan mı bilmiyordum ama her iki duyguyu da aynı anda hissetmiştim. "Sıyrıklar dışında başka yaran var mı, iyi misin?" diye sorduğumda çatallı sesim oldukça yüksek çıkmıştı ve biraz kulak tırmalamıştı.

Kartal'ın kaşları önce havalansa da dakikalar sonra onu ilk kez gerçekten gülümserken gördüm. "İyiym, ufak tefek sıyrıklar sadece." Diyerek o ana kadar fark etmediğim bandajlı sol elini gösterdi.

Bandajlı elini görmek korkumu ve şaşkınlığımı anında bertaraf ederek göğsümün orta yerine öfkenin kök salmasına sebep oldu. "Neden kask takmadın, yüzün ne halde? Daha kötüsü de olabilirdi."

Kartal gülümsemesini bozmadan, "Şu an hastanede yatan sensin, konumuz ben değilim." Dedi ve gülümsemesi gün yüzü görmeyen bir çiçek gibi anında soldu. "Önemli olan sana bir şey olmaması. Eğer yetişemeseydim..."

Nefes alamıyormuş gibi elini tişörtünün yakasına götürdü ve cümlesini tamamlamak yerine yataktan kalkarak pencereye doğru yürüdü. Bedeni gergin bir ok gibiydi. Hedefini vurmadan önce önüne çıkanı delip geçecekmiş gibi bir izlenim yaratıyordu attığı her adımda. Kartal'ı artık tanıyordum. Normal öfkesini ve korkunun yarattığı öfkesini, ayırt edebiliyordum. Bana bir şey olma korkusundan dolayı öfkeliydi ama asıl öfkesi bu değildi, başka bir şey vardı.

"Sorun ne?" Diye sordum temkinli bir sesle. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Kartal cevap vermeden pencereyi aralayıp kolunu pervazına yasladı ve kıstığı gözleriyle dışarıya doğru bakmaya başladı. Yine suskunluğu

tercih ediyordu, yine benimle ilgili bir şeyi bensiz çözmeye çalışıyordu. Bu konuda Kartal'la anlaşamayacağımız belliydi. Günlerce gecelerce de tartışsak ortak paydada asla buluşamayacaktık.

Düzelتمeyi es geçtiğim çatık kaşlarımı bozmadan gerginliğimi belli edercesine, "Yangın neden çıkmış belli oldu mu?" Diye sorunca Kartal'ın bedeni gözle görürcesine daha da kasıldı ve asıl öfkesini o an anladım. Öfkesinin sebebi, yangının çıkış nedeniydi ve belli ki hiç de sıradan bir sebep değildi.

"Daha sonra konuşuruz."

İtiraz etmek istiyordum. Yine ve yeniden ikinci plana atılmak, kendi hikâyemde yan karakter olmak istemiyordum. Benim hikâyemde başrol olmak yalnızca benim hakkımdı. "Sonra mı?" Sinirle gülümsedim. "Kartal ben şimdi konuşmak istiyorum. Neler oluyor?"

Kartal bedenini bana çevirdi ama olduğu yerden kıpırdamadı. "Sonra." Dedi ağırlaşan nefesi eşliğinde ve ellerini pantolonun ceplerine yerleştirdi. "Şimdi bilmen gereken başka bir şey var." Deyince merakla, "Nedir?" diye sordum.

Çenesindeki kaslar sertçe seğirirken, "Yangın tamamen söndürüldü, şu an soğutma çalışmaları yapılıyor ama ev maalesef..." Duraksayıp gözlerini yüzümden kaçırdı. "Kullanılmayacak durumda."

Kartal'ın sesi, ağır ağır kulaklarıma ulaştığında hiçbir tepki vermeden baktım yüzüne. Aslında söyledikleri benim için yeni bir şey değildi. Tek tek görmüştüm gözlerimin önünde yanan eşyalarımı, mobilyalarımı, perdelerimi, kapılarımı... Bin bir hevesle alıp duvarlarımı süslediğim tablolarımı... Ama bazen insanın bir de duyması gerekiyordu gerçekleri başkasının ağzından, anca o zaman idrak edebiliyordu gördüklerinin gerçek olduğunu, anca o zaman acısına dokunabiliyordu tek bir cümlemin ağırlığı.

Kartal sessizliğimi fark edince bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi ve gözlerimiz birbirine değdiği anda gözlerinin rengi değişti. Aramızda mesafe olmasına rağmen görmüştü dolmaya başlayan gözlerimi, sessizce kopan fırtınamı. Dudakları duyamayacağım şekilde kıpırdamaya ve bana doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Muhtemelen küfür ediyordu. Yaşadıklarına, ağlamama sebep olanlara ve ne olduğunu henüz bilmediğim olaylara.

Kartal yanıma geldiğinde çoktan hıçkırıklarım başlamıştı. Hemen yatağıma oturdu ve yattığım yerde oturma pozisyonu almamı

sağlayarak başımı is kokusu sinmiş göğüs kafesine bastırdı. Boşta kalan diğer eliyle de kolumdaki seruma dikkat ederek sıkıca sarıldı. "Hepsi geçecek." Dedi acı çektiğini belli eden bir ifadeyle. "Yemin ediyorum şu ana dek ne kadar yara aldıysan hepsini tek tek gidereceğim." Elinde olsa şu an tüm yaralarımı iyileştirecekmiş gibi konuşuyordu.

Biliyordum da... Elinde olsa tüm yaralarımı iyileştirirdi.

Kartal'ın sözleriyle hıçkırığım daha da şiddetlendi. Umut dolu sözlerle öyle çok ihtiyacım vardı ki... Aylardır üst üste yaşadığım tüm sorunlar mental çöküşün en dibini görmemi sağlamış, çaresizliği elle tutulur hale getirmişti.

"Yemin ediyorum." Diye yineledi Kartal kararlı bir sesle. "Son nefesime kadar seni iyileştirmek için uğraşacağım."

Kartal'ın ölümü anması ruhumu daha da çıkmaza sokmuştu. Hıçkırıklarımın arasından konuşmak güç olduğundan ondan ayrılıp parmak uçlarımı dudaklarının üzerine bastırdım ve başımı iki yana salladım.

Kartal'ın derin bir iç çektiğini duydum. Beni anlamıştı. Pes etmiş gibi bileğimi kavradı ve dudaklarının üzerinden parmaklarımı çekerek avucumun içine dudaklarını bastırdı ardından bileğimi bırakıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başparmakları gözlerimin altındaki yaşları silmeye çalışırken, "Sen kazandın." Dedi buruk bir tebessümle. Çok geçmeden kaşlarını yeniden çatarak yorgun gözlerini yüzümde gezdirdi. "Ölmenden çok korkuyordum ve az önce gözlerimin önünde ölümü çok yakından soludun." Bu cümleyi öyle çok canına dokunuyormuş gibi söylemişti ki benim canımı bile yakmaya yetmişti.

Derin bir hüznle burnumu çekip ıslak kirpiklerimin gerisinden yüzüne baktığımda bana iyice yaklaştı ve burnunu boyun girintime gömerek sakinleşmek istercesine orada derin bir nefes aldı. "Kokun, hayat sanki." Dedi sıcak nefesiyle boynumu dağlarken. "Bana dönme, beni sevme, yüzüme bile bakma ama yalvarırım ölme."

Şu an öyle savunmasız öyle çaresizdi ki... Etrafına korku salan heybetli bedeni, küçük bir kuşun ürkekliğinde titriyordu.

Göğsümün orta yerine güçlü bir sızı bıraktığında başını boynumdan kaldırıp yüzümün tam önünde durdu. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ama karanlık gözleri, gözlerimi harelerine sabitlemişti. "Sana aşığım, ölmenden it gibi korkuyorum, canının

yanmasından nefret ediyorum, gözyaşın en büyük zaafım ve sırf bunlar yüzünden seni, her şeyin ötesinde tutmak istiyorum ama mantığım; doğru olanın, her şeyin içinde olmanı söylüyor. Kalbimle mantığımın arasında sıkışıp kaldım. Kısacası kendimi bok gibi hissettiriyorsun." İstemsizce dudaklarım tebessümle kıvrıldığında Kartal da tebessüm etti. "Yine de seni kimsenin bulamayacağı bir yerde yeni bir kimlikle yaşamayı tercih ederim." Ciğerlerine çektiği derin nefes, göğüs kafeslerimizi birbirine yaklaştırdı. "Ama âşık olduğum kadın çok inatçı ve benim inadına boyun eğmekten başka çarem kalmıyor."

Yüzümdeki tebessümü bozmadan başımı iki yana salladım. Saatler sonra bedenimi ilk kez bu kadar rahatlamış hissediyordum. Belki yakınlığı belki hâlâ yüzümden çekmediği elleri belki de söylemekten hiç çekinmediği aşkını söylüyor oluşu rahatlatıyordu beni, bilmiyordum ama güvende hissediyordum, sakinleşiyordum ve her şeyin ötesinde huzur buluyordum. "Benim ki inat etmek değil." Dedim. Değildi, Kartal'ın belki de beni anlamadığı tek konu buydu. "Victor Hugo Sefiller kitabını bitirirken, *ölmek bir şey değil, yaşamamak korkunç* demiş. Benim de anlatmaya çalıştığım bu. Ben yaşamak istiyorum ama birilerinden korkarak, kaçarak, saklanarak, sevdiklerimden ayrı bir ömür geçirmek istemiyorum. Lütfen anla beni."

Kartal kısa bir sessizlikle gözlerini bile kırpmadan gözlerimi izledi. Hâlâ mantığı ile kalbi arasında bir savaş veriyordu. Ne benden vazgeçebiliyordu ne de bensizlikten. Sonunda başını sallamak zorunda kaldı. "Kabul, birlikte hareket edeceğiz ama benim kurallarına göre edeceğiz. İki cihan bir araya da gelse göz göre göre tehlikeye girmene asla izin vermem."

O an nasıl gülümsemiştim bilmiyorum ama Kartal'ın yüzümdeki gülümsemeyi görmesiyle gözlerine bahar gelmesi aynı anda oldu. "Başımı çevirdiğim her yerde bu gülüşüne rastlamak istiyorum ve rastlamak için elimden geleni yapacağım." Dedi bir yemini fısıldar gibi ve ellerini yüzümden çekerek yeniden yatmamı sağladı. "Ama şimdi dinlenmen gerekiyor daha sonra çok işimiz var."

Kartal'ın sözlerine tereddütsüzce başımı salladım, muhtemelen verilen ilaçlardan ve de ağlamaktan dolayı üzerime ağırlık çökmüş gibi hissediyordum. Başımı hafifçe yan çevirerek gözlerimi kapattım.

Kaç saat uyuduğumu bilmesem de yeniden gözlerimi açtığımda bedenimi bir nebze olsun daha iyi hissediyordum. Sırtımdaki acı bile şu

an varla yok arasındaydı. Bakışlarım, artık güneş ışığı girmeyen pencereye kaydı. Hava henüz kararmamıştı ama kararmak üzereydi.

Konuşma sesleri kulağıma dolunca bakışlarımı kapıya doğru çevirdim ve kapının hafifçe aralık olduğunu, Kartal'ın da bir elinin kapının kulpunda olduğunu gördüm.

"Şimdi uyuyor, uyanınca görürsün."

Kartal'ın kiminle konuştuğunu anlamamıştım ama ekip arkadaşlarımdan birinin geldiğini düşünüyordum. Nur, Cemre, Erva ya da erkeklerden biri. Uyandığımı belli etmek için yattığım yerden dirseklerimin üzerinde doğrulup yavaşça, "Kartal." Diye seslendim. Sesim hâlâ çatalıydı. Boğazıma sürekli duman doluyormuş gibi hissediyordum. Yutkunsam da o his bir türlü geçmiyordu.

Kartal kapıyı anında araladı ve direkt göz teması kurdu. "Ağrın mı var?"

Kartal tedirginlikle içeri girdiğinde konuştuğu kişinin de kim olduğunu gördüm. Ne kızlardan biri ne de erkeklerden biriydi. Kartal'ın arkadaşı Gürkan, Kartal'ın hemen arkasından içeriye girince istemsizce yüzüm düştü. Gürkan'la bir alıp veremediğim yoktu, isterdim ki arkadaşlarım da nasıl olduğumu merak edip gelsindi.

Kartal'ın tedirginliğini almak istercesine başımı iki yana salladım. "Ağrım yok, iyiyim."

Cümlemi tamamladığımda Gürkan, "Geçmiş olsun." Dedi ve ağır ağır yürüyerek yanıma geldi. "Kartal illa benim de seni muayene etmemi istedi. Kıymetlisi çok değerli." Deyince Kartal ters ters yüzüne baktı. "Bugün olmaz Gürkan!"

Kartal'ın gerginliği dalga dalga üzerimize sinerken Gürkan bu defa alttan aldı. "Sakin ol, doktoruyla ayrıntılı konuştum; bir sorun yok ayrıca kan değerleri de iyi. Şimdi gördüğüm kadarıyla kendi de iyi. Yüzündeki peteşileri de normal. Zorlamadan dolayı çıkmış. Birkaç gün içinde tamamen geçecek. Sen artık bir sakın ol. Bak o iyi." Dediğinde işaret parmağı beni gösteriyordu. Sesi biraz da bezmiş gibi çıkmıştı. Kartal'ın, başının etini yediğini anlamak zor değildi.

Kartal sessiz kalınca kollarını göğsünde bağlayıp bana döndü. Başıyla Kartal'ı işaret ederek, "Beni aradığında delirmişti resmen. Bu adama tam olarak ne yaptın bilmiyorum ama söz konusu sen olduğunda baruta mı desem, Azrail'e mi desem..." Cümlesini tamamlamak yerine yüzünü isyankâr bir ifadeyle buruşturdu. "Ne

diyeceğimi bile bulamadım amına koyayım. Benim gibi edebiyat aşığı adamın bile dilini sikiyor."

Gürkan'ın ciddi duruşunun altında bile sempatik duran ifadesi insana ister istemez bir gülümseme veriyordu. Belki de Kartal'ın, Gürkan'la iyi anlaşma sebebi buydu. Biri sinirli diğeri her daim pozitif. Birbirlerini rahatça dengeleyebiliyorlardı ve her iki tarafın da varsayımlarına sürekli meydan okumaları onları bir arada tutuyordu.

Gürkan'a gülümsemek istesem bile Rüya'yla ilgili yeni bir gelişme olup olmadığının belirsizliği, gülümseme isteğimi bastırıyordu. Gürkan'ın doktorluğundan faydalanma hevesiyle, "Rüya için de doktorla görüştün mü? Tedavi süreci nasıl olacak?" Diye sorunca Gürkan memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzüme baktı. "Al işte, al birini vur ötekine. İkiniz de aynısınız, kendinizden önce karşı tarafı düşünüyorsunuz."

Bir an için yanlış bir şey yaptığımı hissederek savunmaya geçtim. "Rüya benim en yakın arkadaşım hatta arkadaştan da öte... O benim ailem elbette onu kendimden çok düşüneceğim."

"Bu iki oldu." Dedi Kartal tok bir sesle araya girerek. Bakışlarımı Kartal'a çevirdiğimde gergin bir tavırla duvara yaslandığını gördüm. Onun da kolları göğsünde bağlıydı ve bir ayağını, dizini kırarak duvara bastırmıştı. Üzerinde siyah bir kot pantolonla antrasit renginde tişört vardı. Onu gördüğümdeki yangından etkilenen kıyafetiyle aynı değildi. Muhtemelen Gürkan gelirken kıyafet getirmişti. Gürkan'ın da bakışları yüzüne dönünce, "İki oldu kendisini suçlu hissetmesini sağlıyorsun. Üç olursa intihar sebebin olurum." Dedi.

Kartal, omzum bıçaklandığı gece Gürkan'ın evine gittiğimizde Gürkan *merdiven altı doktorluğu yaptırtyorsunuz* dediğinde hissettiğim suçluluğa atıfta bulunmuştu.

Gürkan onu ciddiye almak yerine alayla gülümseyip, "Metis'i telefonuma kaydederken Kartal'ın en kıymetlisi olarak kaydedeceğim." Deyince içime yepyeni bir hüznün oturdu. Şu an bir telefonum bile yoktu, her şeyim yangında küle dönmüştü.

Yeniden ağlama isteği gelince derin bir nefes alarak bastırmaya çalıştım. Özellikle de Gürkan'ın yanında ağlamak ya da kendime acındırmak istemiyordum. Dikkatimi dağıtma amacıyla, "En kıymetlisi?" Diye araya girince ikisinin de bakışları bana döndü. "Sonuçta 'en' derecelendirme zarfı. Ben en isem benden başka kimler

var?" Dediğimde göğsümün altında kabaran öfkeyle kaşlarım istemsizce çatıldı. Şu an saçmaladığımın farkındaydım ama kıskançlıktan kelimeler kontrolüm dışında ağızımdan çıkıyordu.

Kartal'a bakma cesaretim olmadığından Gürkan'a bakışlarımı sabitledim. Benim kıskançlığım ise Gürkan'ı daha da keyiflendirmişti. Bana olan bakışları yeni avını bulmuş, avcının hevesindeydi. "Tabii ki de ben ve Türker." Dedi keyifli ifadesini sürdürerek. "Türker'i de Kartal'ın kıymetlisi diye kaydettim. Türker'le birbirimize rakiptik, şimdi de sen çıktın karşımıza ama merak etme ikimizi de solladın, bitiş çizgisindesin." Diyerek göz kırptı.

Hissettiğim utançtan ve kendime duyduğum öfkeden dolayı yanaklarım al al olmuştu. En olmadık zamanlarda kendimi rezil etmeyi başarıyordum. "Rüya." Dedim sol elimdeki parmaklarımı, sağ elimdeki parmaklarımın arasına geçirirken. "Rüya'yı gerçekten merak ediyorum." Kartal'a kaçamak bir bakış attığımda sessiz bir tebessümle beni süzdüğünü gördüm. Resmen hoşuna gitmiş, gerginliği kuş olup uçmuştu.

Gürkan, "Şu an hiperbarik oksijen tedavisine başlanıldı." Diyerek tam karşımdaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attığında tam bir doktor edasında konuşuyordu. Az önceki halinin yerinde kavak yelleri esiyordu. "Yani hemoglobinden karbonmonoksit hızlıca uzaklaştırılacak, kanda yüksek miktarda oksijenin çözünmesini ve dokulara yeterli oksijenin taşınması sağlanacak. Tedavi süreci de maruz kaldığı karbonmonoksit konsantrasyonuna göre değişiklik gösterir."

Anladığımı belli edercesine başımı sallayıp, "Onu görebilecek miyim?" diye sorduğumda Kartal bir kez daha araya girerek, "Şu an için değil, şimdilik sadece ailesine izin veriliyor." Dedi. Neyseki beni daha fazla utandırmamak için eski ciddi haline dönmüştü.

Kartal'ın sözleriyle tek kaşım sorgularcasına kalktı. "Ailesine haber verildi mi?"

Kartal cevap veremeden açık pencereden akşam ezanının sesi duyulduğunda aynı anda Gürkan'ın da sesi duyuldu. "Aziz Allah." Dedi ve bacağına üzerine attığı diğer bacağı geri indirdi.

Kartal, Gürkan'a doğru kısa bir bakış atıp yaslandığı yerden doğrulurken, "Evet, geldiler. Seni de görmek istiyorlar." Dedi ve yeniden keyfi kaçmış gibi kaşlarını çattı. "Aslında bugün seni kimsenin

yormasını istemiyordum ama ısrarla senin iyi olduğunu görmek istedikleri için bir tek onlara engel olmadım."

Kartal'ı tam olarak doğru anladığımdan emin değildim. *Bir tek onlara engel olmadım* sözlerinin altında yatan anlamı çözmekte zorlanınca, "Nasıl yani?" diye sordum. "Kime engel oldun?"

Kartal basitçe, "İfadeni almak için gelen polislere ve ekip arkadaşlarına." Deyince dudaklarım şokla aralandı. Arkadaşlarımdan kimse gelmedi diye üzülürken şimdi buna Kartal'ın engel olduğunu öğreniyordum.

Kartal bozgunluğumu görür görmez omuzlarını silkti. "Dosyanla bizzat ben ilgileniyorum, ifadeni de sen kendini hazır hissettiğinde alıp dosyana ekleteceğim. Zaten soruların cevapları belli. Arkadaşların geldiklerinde de uyuyordun. Kimse için seni uyandırmam. Dinlenmen herkesten önemli."

"Meslek deformasyonu, çok takılma." Dedi Gürkan oturduğu koltuktan ayağa kalkarken. "Biraz kontrol manyağıdır." Bedenini kapıya doğru çevirmişti ki aklına yeni gelmiş gibi omzunun üzerinden bana bakarak, "Ha bir de benim söylediklerime çok takılma. Söz konusu Kartal olduğunda gevezelik yapmaya bayılırım ama beni ciddiye alırsan miniğimin beni, öteki tarafa postalaması için sebebi olur. Daha çok gencim." Dediğinde kapım tıklatıldı ve açılır açılmaz Rüya'nın ailesi kapının önünde belirdi.

Annesinin beni görür görmez ağlamaktan kızaran gözleri yeniden doldu. "Kızım." Diyerek hızlı adımlarla yanıma geldi ve yatağıma oturarak ellerime uzandı. "Çok şükür sen de iyisin."

Akmak için pusuda yatan gözyaşlarım anında yanağımdan süzülürken, "İyiyim." Dedim. "Rüya iyi oldukça daha da iyi olacağım."

Babası da yanımıza gelip, "Geçmiş olsun." Dediğinde Kartal araya girdi. "Ben dışarıdayım bir şey olursa seslenmen yeterli." Diyerek elini, Gürkan'ın omzuna düşmanıymış gibi attı. Gürkan kıvransa da belli etmemeye çalışarak, "Sonra görüşürüz Metis." Dedi ve Kartal'la birlikte dışarı çıktı.

Bakışlarımı kapıdan çekmeme sebep olan elimde hissettiğim acı oldu. Annesi elimi öyle çok sert sıkıyordu ki bir an için kemiklerimi kırmak istediğini sandım. Bakışlarımı yüzüne çevirince de yanılmadığımı

anladım. "Nasıl bir belaya bulaştın böyle?" Dediğinde yüzüme çarpan nefesi sadistçe kokuyordu.

Annesinin bir anda değişen ifadesi karşısında tedirgin hissetsem de hissettiğim şok daha güçlüydü. "Anlamadım." Dedim kısık çıkan bir sesle. Neden şu an bana zarar vermek istiyormuş gibi baktığını ya da *beladan* kastının tam olarak ne olduğu gerçekten de anlamamıştım. Hissettiğim şok yüzünden anlama yetimi geçici olarak kaybetmiştim.

Dişlerinin arasından, "Anlamamışmış!" Dedi annesi ve ellerimi bırakıp ayağa kalktı. "Eviniz kundaklanmış. Kim, kimin evini durduk yere kundaklar? Nasıl bir pislige bulaştın sen?"

Göğsüme buz gibi çöken ağırlığın karşısında bedenimden de güçlü bir titreme geçti.

Kundaklama mı?

Kartal'ın öfkesinin sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Demek ki peşimdeki mafya beni öldürmek için harekete geçmişti.

Ama neden evimi yakarak polisin dikkatini üzerine çekmeye çalışmıştı ki? Polise ötmemem için tehdit ederken neden تنها bir sokakta sessizce infazımı gerçekleştirmemişti?

Bu soruların cevaplarına deli gibi kafa yormak istesem de Rüya'nın anne ve babasının nefret dolu bakışları karşısında daha sonraya ertelenmekten başka şansım yoktu. Geveleyerek, "Ben." Dediğimde babası araya girdi ve Kartal'ın duymaması için kısık ama aynı zamanda sert bir tonla, "Geceleri barlarda çalışıyormuşsun. Benim kızım başını belaya sokacak biri değildir. O gece karakola düştüğünde de eminim ki senin yüzünden düştü." Diyerek yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Giydirmişsin kızımı fahişe gibi. Senin çalıştığın yerde baskın olmuş sonra. Rüya seni ele vermemek için suçu kendine attı ama ben kızımı tanıyorum, o öyle şeyler yapacak kız değil. Şimdi de senin bulaştığın pislik yüzünden az daha ölüyordu."

Rüya'nın babası, Enis'i basmak için Rüya'nın ısrarı üzerine giydiğimiz kıyafetlerden ve sonrasında gelen baskından bahsediyordu. Hâlbuki o gece için benim hiçbir suçum yoktu, o kıyafetlerle bara gitmeyi istemeyen de bendim. Yine de Rüya'yı ele verecek değildim. Ayrıca haklı yanları da vardı. O kıyafetleri giyip bara gitme konusunda haksız olsalar bile dedikleri gibi kundaklama olayı doğruysa Rüya gerçekten de benim yüzümden ölümden dönmüştü.

Omuzlarıma çöken suçlulukla, "Barda çalıştığım doğru ama kötü bir şey yapmıyorum sadece ekmeğimi kazanıyorum." Dediğimde babası keskin bir alayla gülümsedi. "Bulduğum işten niye çıktın, madem derdin sadece ekmeğini kazanmaksa?" İşaret parmağını kapıya doğrultarak bu defa Kartal'ı hedef aldı. "Dışarıdaki adam da barmenmiş, tipinden belli zaten pis işlerle uğraştığı."

Kartal, Rüya'yı kurtardığı için babasının minnet duyduğunu ve o yüzden kısık sesle konuştuğunu sanıyordum. Ama yine yanılmıştım. Aslında Kartal'dan korktuğu için kısık sesle konuşuyormuş. Üzerimdeki şok öfkeyle yer değiştirirken sinirden gülmek için kendimi zor tuttum. İşten çıkma sebebim bıçaklanmaktı ve korkudan adımımı dışarıya atamadığım için otomatikman kovulmuştum. Ayrıca Kartal'ın görünüşü pis işlerle uğraştığından değil, sivil polis oluşundan kaynaklıydı. Bunu ben de geç fark etmiş olsam da konumuz şu an bu değildi. Hislerim, tek bir konuya sabitlenmişti. Daha fazla bana ya da Kartal'a attığı iftiraların altında ezilmeyecektim.

Öfkelendiğimi belli edercesine, "Dışarıdaki adam, Rüya'nın hayatını kurtardı. Duran kalbini çalıştırarak yeniden hayata dönd..." Dediğimde babası, "Kes sesini!" Diyerek cümlemi tamamlamama izin vermedi. "Kızım senin yüzünden ölüyordu. Şimdi arkadaşın kurtardı diye minnet mi duymamı bekliyorsun?" Üzerime doğru iyice eğildi ve tehditkâr bir sesle, "Bundan sonra Rüya'dan uzak duracaksın!" Diye tısladı.

Beni korkutarak sindirmeye çalışmalarını kabul edebilirdim, mide bulandırıcı iftiralarını duymazdan gelmeye çalışabilirdim ama Rüya'dan ayırmaya çalışmalarını kabul edemezdim. Onu benden ayıracak olmaları az önceki öfkeme darbe yaptı ve nefes alışverişlerim düzensizleşirken, "Rüya benim en yakın arkadaşım, ondan başka kimsem yok." Dediğimde annesi de aynı şekilde üzerime eğildi ve ben daha ne olduğunu anlamadan sertçe çenemi kavradı. "Benim de Rüya'dan başka kızım yok. Taburcu olur olmaz onu buradan kendi memleketimize götüreceğim. Okulu da bittiğine göre burada daha fazla kalmasının anlamı yok. Onu vazgeçireyim deme yoksa ben de başına bela olurum!"

Gözlerim korkuyla büyüdü. Korkumun sebebi, ettiği tehdit değildi. Rüya buradan gidemezdi. Gireceğimiz bir dans yarışması vardı.

Hayalleri, umudu, geleceği... Hepsinden önemlisi burada, Yamaç vardı ve şimdi onu zorla götüreceklerdi.

Babası araya girerek çenemi kadının baskısından kurtardı ve ters bir ifadeyle karısına döndü. "Abartma istersen."

Annesinin çenemi bırakmasıyla birlikte elimi acıyan çeneme götürüp panik içerisinde çırpındım. Benim yüzümden Rüya hayallerinden olacaktı. "Gireceğimiz bir dans yarışması var, Rüya'nın hayalleri..." Cümlemi bitirememiştim ki babasının annesine bakan bakışları, bir kez daha beni buldu ve tükürükler saçarak, "Bu aptal fikri de onun beynine sen soktun, nasıl soktuysan şimdi de öyle geri çıkaracaksın! Sonra da hayatından siktir olup gideceksin. Yeter parasını yedin şimdi de canına sebep olma." Diye çıktığında beni öldürmek ister gibi bakıyordu.

Babasının ne demek istediğini anlamayarak daha doğrusu anlamak istemeyerek, "Parasını mı yedim?" Dediğimde duymaktan korktuğum cevabı aldım. "İşten çıkınca aylarca kızımın geçindin, yalan mı?"

Hızlanan soluklarım yüzünden göğüs kafesim hızlıca inip kalkarken, "İşsiz kaldığım için çok kısa bir süreliğine Rüya evin kirasını ödedi ama..." Demiştin ki babası yine sözümü kesti. "Rüya değil ben ödedim."

Daha fazla aşağılamalarına, iftiralarına, canımı yakmalarına dayanamayacaktım.

İşaret parmağımı kapıya doğrultup, "Güvenlik çağırmadan odamdan gidin, merak etmeyin paranızı da size en kısa sürede göndereceğim." Dediğimde babası bir kez daha küçümseyerek güldü. "Barlardan nasıl aldığın belli olmayan parayı istemem ben."

Aynı şekilde annesi de gülümsedi ama onunki çok daha tehlikeliydi. "Kızımın aklını çelmeye devam edersen bil ki bir dahakine bu kadar sakın kalmayacağım." Diyerek bedenini kapıya çevirdi ve hızlı hızlı kapıya yürüdü. Babası da onu takip ederken saniyeler içinde odadan çıktılar.

Onların dışarı çıkmasıyla birlikte suçlayıcı ve aşağılayıcı tavırları, aynı zamanda Rüya'nın benim yüzümden ölümden dönmesi, yine benim yüzümden bu şehirden zorla götürülecek olması ellerimi yüzüme kapatmama ve hıçkırarak ağlamama sebep oldu.

Ağlamaya başlamamın üzerinden birkaç saniye bile geçmemişti ki Kartal içeri girdi. Göremesem bile o olduğunu biliyordum. Odayı

dolduran varlığından, kendinden emin attığı adım seslerinden onu tanıyordum. Yanıma gelir gelmez yüzümü ellerimin arasından kurtardı. "Yanlış bir şey mi söylediler sana?" Diye sorduğunda bakışlarıyla sesi, o kadar soğuk ve sertti ki olanları anlattığım anda yapabileceklerini hayal bile edemedim.

Rüya'nın ailesi ile Rüya için daha fazla sorun yaşamamak adına sorusuna cevap vermek yerine, "Evi kundakladıkları doğru mu?" Diye sordum.

Kartal'ın ilk tepkisini, taş gibi kaskatı kesilen bedeni verdi. Bedeninden resmen ürkütücü bir ısı yayılıyordu. Neden hemen söylemediğini anlamamı istercesine bedenindeki öfkeye nazaran daha sakın bir sesle telaffuz ederek, "Sana söylemek için biraz daha iyi olmanı bekliyordum." Dediğinde aynı zamanda başını da salladı. "Kapınıza benzin dökülmüş ardından ateşe verilmiş."

Korku içinde, "Onlar mı yapmış?" Diye sorunca Kartal'ın gözlerinden tehlikeli bir ışık geçti. "Onlar değil."

Korkum anında şaşkınlığa yer bırakırken, "Nasıl yani? Onlar değil ne demek?" Diye sordum.

Kartal büyük bir huzursuzlukla elini yüzünden aşağı kaydırды ve var olan yeni tehlikeyi sıktığı dişlerinin arasından, "Bilmediğimiz bir düşmanın daha var demek." Dediğinde her kelimesinden kin akıyordu.

Herkese merhaba ❀

Bölümle ilgili görüşlerinizi çok merak ediyorum.

Bölümü nasıl buldunuz?

Umarım en az benim kadar sevmişsinizdir.

Aslında bu bölüm daha uzundu ama sağlık problemlerinden dolayı hepsini düzenleyemedim. O yüzden bölümün kalanını diğer bölüm okuyacaksınız.

Bu bölüm Kartal'ın düşmanı ile tanışacaksınız ayrıca Ekin de ziyarete gelecekti ama yetişmedi ☹

Neyse telafisi olur illa 😊

Son olarak sizce evi kundaklayanlar kimdi?

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum ❀

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

29. Bölüm "Kartal Yuvası"

Şarkı: Billie Eilish - Everything I Wanted

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

"İnsan değer verdiği şeylere gözüyle bakar, yüreğiyle taşır."

Neşet Ertaş

"KARTAL YUVASI"

METİS

Hayatımın birileri tarafından kaleme alındığını düşünürdüm çoğu kez. Benim göremediğim ama benden başka herkesin beni izlediği bir filmin içindeydim sanki, küçükken izlediğim Truman Show filmindeki gibi.

O filmdeki hayatın mükemmelliğinin aksine ben korku filminin içinde yaşıyor gibiydim. Yüzünü göremediğim canavarların ölüm pençesinde boğuşuyor, her gününe bir yenisi ekleniyordu. Yazanın acıması ya da vicdanı yoktu. Sadece reklam aralarında nefes almama izin veriyordu. Kalemı durmuyordu.

Durmayacaktı.

Yaşattıkları fragmandı, asıl film şimdi başlıyordu.

Kartal koridora çıkalı beş dakika olmuştu. Beş dakikadır kapının önünde hararetle bir şekilde biriyle konuşuyordu.

Ne dediği tam olarak anlaşılmasa bile emirler yağdırdığını duyabiliyordum fakat bugün yaşadıklarının ağırlığı öyle yormuştu ki onu, ses tonundan bile belliydi yorgunluğu... Bedenini, yüzünü, gözlerini görmeme gerek dahi yoktu.

Yeniden içeri girdiğinde elindeki telefonu cebine yerleştirdi. Diğer elini de dağılmış saçlarının arasından geçirdi. Kim bilir bugün kaçınıc kezd elini saçlarının arasından geçirisi. Öfkeliyken ya da çıkmaza girdiğinde saçlarından alırdı hıncını. Belki koparmıyordu ama haddinden fazla oyalanıyordu parmakları orada.

Şu an olduğu gibi.

Öfkeli değildi, fazla yorgundu ama öfkeli değildi. Büyük bir çıkmaza girdiği her halinden belliydi.

Nihayet parmaklarını saçlarından indirdi ve yüzünden aşağı kaydırıldı. "Cengiz şerefsizinden bile şüphelenmiştim ama o da değil." Dediğinde boş boş yüzüne baktım. "Cengiz de kim?"

Kartal yüzünü buruşturdu ve *boş ver* dercesine başını sallayıp pencereye doğru ilerledi. Belli ki nefes almaya ihtiyacı vardı zaten yüzünden aşağıya kayan parmakları da tişörtünün yakasına eziyet ediyordu. "Kartal." Dediğimde bakışları yüzümü buldu. Parmakları ise pencerenin kulpunu kavramıştı. Pencereyi açmak yerine pes edercesine nefesini verdi. "Benim düşmanım." Dedi ruhsuz bir sesle ama sesinin tınısında rahatsız edici bir şey vardı. "O da polis. Böyle bir şeye cesaret edemeyeceğini bilsem de her ihtimali değerlendirmeden geçmek istemedim."

Sesinin tınısındaki rahatsız edici şey netleşirken gözlerim şokla büyüdü. "Düşmanın polis mi?"

Kartal'ın bakışları pencereye döndü ve sonuna kadar araladığı pencerenin önündeki mermere avuç içlerini bastırıp dışarıdaki havayı uzunca soludu. "Hırs adamı düşman da yapar, mesleğinin yüz karası da." Cümlelerin devamını getirmek yerine içine birkaç kez daha uzun nefes çekti ama bu defaki boğulmaktan değildi, daha çok öfkesini dizginleme şekliydi. Bedenini tanıyordum; hareketleri, tavrı, duruşu... Hepsi ezbere bildiğim bir kitap gibiydi ama hayatı... Hayatı hakkında doğru dürüst bir şey bilmiyordum sadece bildiğimi sanıyordum. Şimdiyse hayatını yeni yeni öğreniyordum ve onu yeniden keşfedecek olmak karşı konulmaz bir hevesle dolduruyordu içimi.

Cümlelerin devamını öğrenebilmek için yatağın içinde seslice kıpırdandığımda Kartal'ın bakışları önce cevap bekleyen yüzümü buldu ardından pencereden ayrılarak yanı başımdaki koltuğa oturdu. "Benden önce bu suç örgütüyle o ilgileniyordu. Tepedekilerin isteğini yerine getiremeyince yerine ben geldim. Şimdi de beni devirmeye çalışıyor." Öne doğru eğildi ve bileklerini dizlerine yaslayıp dudaklarını tehlikeli bir kıvrımla belli belirsiz kıvrıldı. "Ama o, o kadar kolay değil."

Gerilen kaslarımla ona doğru huzursuzca döndüm. Böyle bir adamın varlığı yepyeni bir korku peydahlamıştı içime. Sanki yeni düşmanın varlığı yetmiyormuş gibi bir adam daha eklenmişti düşman haneme.

"Ya senin kimliğini açıklarsa?" Diye sordum kuru bir sesle. "Barmen olmadığını, çöktürmeye çalıştığını söylerse?"

Dudaklarını dümdüz bir çizgi aldığında başını da olumsuzca salladı. "Benim ölmem demek, onun yerime gelmesi demek değil. Zaten böyle bir şey yaparsa kendini de namlunun ucuna koymuş olur. Yapamaz, ailesi var. Cesaret edemez." Kesik bir nefes aldı ve o an, anlamını çözemediğim bir derinlikle gözlerimin içine baktı. "Yalnız olan tehlikelidir, ailesi olan daima yeniktir."

Kartal gözlerini benden ayırmadan sessizce içini çektiğinde sözlerinden beni kast ettiğini anlamıştım. En başından beri, *zaafım olduğunu kimse bilmemeli* söylemleri yenileceğini bildiğindendi.

Ailesi bendim.

"Yani endişe edecek bir durum yok, sana zarar veremez değil mi?" Diye sordum yutkunarak. Benim de zaafım oydu. Ne kadar kızsam da kırılısam da ona bir şey olacak korkusu, kırgınlığımı da kızgınlığımı da mantığımı da kalbimi de önünde diz çöktürtüyordu.

Gülümseyerek bakışlarını yere indirdi ve tekrardan gözlerimin içine geri baktı. Bembeyaz dişleri gülüşünün ardında parlıyordu. "Veremez, yasal bir açığımı arıyor ama yasal açığım yok." Dedi gülümsemesini bozmadan. "Yani benim için endişelenme ama senin için endişelenmemin de önüne geçme."

Seksi duran gülüşü, sinirlerimi bozsa da son cümlesinde yatan anlamı, anlamadığım için bakışlarımı takılı kaldığım dudaklarından gözlerine çevirdim. "Nasıl yani?"

Koltuğun ucuna doğru iyice kaydı ve yüzlerimizin aramızdaki mesafeyi bir kol boyu kadar mesafeye indirdi. "Biliyorum bundan hoşlanmayacaksın ama yarından itibaren benim evimde yaşayacaksın çünkü etrafın düşman kaynıyor ve en kötüsü kim olduklarını bile bilmiyorum. En güvenli yer benim evim."

Özellikle sığınağı, dünyanın en güvenli yeriymi ve bu konuda karşı çıkmak mantıksızdı ama varlığım; bir kıvılcım gibiydi, yanımdaki her şeyin alev almasını sağlıyordu. Bunun farkındalığı bir kez daha canımı yakarken serumun çıkmasının rahatlığıyla ayaklarımı yataktan sarkıttım. "Kabul edemem." Dedim dudaklarımı ıslatarak. Bacaklarım belli belirsiz Kartal'ın dizlerine değiyordu. Ne ben geri çektim ne de Kartal. Özlemiştim ona temas etmeyi. Her temasında göğsümdeki kemiklerimi sızlatan çarpıntıyı, özlemiştim. "Senin evine de

kundaklama yapılabilir, benim yüzümden yeni bir sorun olsun istemiyorum." Dediğimde Kartal anında karşı çıktı. "Daha iyi ya. Benim evim 7/24 kameralarla izleniyor böylece yeni düşmanını görmüş olurum. Olurum ki onu daha rahat öbür tarafa postalarım."

Gülümsemek istiyordum ama birilerinin Azrail'i olma düşüncesi, ruhumdan bir parça koparıyordu. "Bir süre otelde kalırım, daha sonra da yeni bir eve geçerim. Nasıl olsa birlikte hareket edeceğiz, çok sık görüşeceğiz. Yine beni güvende tutmuş olacaksın."

"Metis." Dedi Kartal boğuk bir sesle ve biraz daha koltuğun ucuna gelerek salladığım bacaklarımı, yatakla dizlerinin arasına hapsetti. Az önceki belli belirsiz temas, şimdi büsbütün olarak bacaklarımı sarıyor, ruhumu da büsbütün olarak yakıyordu.

Nasıl başarıyordu bunu?

Basit bir temas bile insanı bu denli yakabilir miydi?

Bu haksızlık değil miydi?

"Sen benim evimde kaldığında..." Avuç içlerini iki yanıma yerleştirerek yatağa bastırdı. "Kimse evimi ateşe vermeyecek." Yatağın üzerindeki ellerinin baskısını arttırıp yüzüme doğru iyice yaklaştı ve sıcak nefesi dudaklarımı döverken, "Ama başka bir yerde, benden uzaktayken sana bir şey olursa ben her yeri küle çevireceğim. O yüzden dünyaya bir iyilik yap ve benimle kal." Dediğinde dudaklarımız arasında neredeyse mesafe yoktu.

Öpecek miydi?

Öpmeyeceğini biliyordum ama gözlerimi kapatma isteğime de karşı koyamıyordum. Kartal en çok dudaklarımın üzerine konuşmayı seviyordu. Yine aynısını yapıyordu ama bu defa birlikteliğimizdeki gibi dudaklarımızı birbirine temas ettirmeden konuşuyordu. Tek yaptığı, sıcak nefesiyle aklımın iplerini ele geçirmektir.

Gözlerimi kapatmama engel olan yine sesi oldu. "Ayrıca suç örgütüne sızmak, birlikte hareket etmek istemiyor muydun? Öyleyse ilk şartım evime yerleşmen."

Sanki Kartal'ın elinde bir kibrit vardı ve ben, o kibritin karşısındaki mumdum. Kibritin kırmızı ucu nefesi, sürteceği kibrit kutusunun yan yüzeyi ise sözleriydi. Boğuk sesi, kulaklarımdan kalbime süzülüşümde tepetakla olmuş dünyanın içinde kibriti ateşledi. Önce ısıttı sonra tüm algılarımı, aklımı ve kalbimi yarattığı alevinde eritti.

Ona karşı koymak istiyor muydum?

Hayır!

Çünkü ona âşıktım.

Onunla kalmak istiyor muydum?

Hayır!

Çünkü yine ona âşıktım.

Öyleyse hangisini seçmeliydim?

Ayrıca bir evim yoktu, param yoktu, güvenliğim yoktu. Ona karşı gelmek akıllılık mıydı yoksa aptallık mı?

"Ben." Dedim dudaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ederek. "Anlamıyorum." Kelimeler kontrolüm dışında ağzımdan çıkıyordu. Sanki çözülmeye başlamış bir makara gibiydi. "Hayatımda ilk kez kendimi anlamıyorum. Ne istediğimi biliyorum ama aslında bilmiyorum. Doğru, yanlış algım sürekli değişiyor. Hiçbir şeyi kontrol edemiyorum."

"Etmek zorunda değilsin." Dedi Kartal sıcak nefesiyle dudaklarımın üzerini hâlâ dövmeye devam ederken. "Bazen sadece akışına bırakmak gerekir."

Ona karşı gelmek hem akıllılıktı hem de aptallık ama birlikte hareket etmek isteyen bendim. Evine giden, *ya seninle ya da sensiz mafyaya girerim* blöfleri yapan bendim.

Şimdi de istediğim olmuştu.

Ya Kartal'ın isteği?

Yavaşça yutkunarak, "Benim de bir şartım var." Dediğimde Kartal'ın, dudaklarımın üzerindeki bakışları gözlerime çevrildi ama başının sabit tutuşunu ısrarla sürdürmeye devam etti. "Nedir?"

"Evinde kaldığım sürece..." Bakışlarımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Bu şekilde..." Dilim ağır ağır dudaklarımı yaladı. "Dudaklarımın üzerine konuşmayacaksın."

Çünkü dayanamazdım. Aramızdaki çekime karşı koyamazdım ve sonunu düşünmeden onu saatlerce öperdim.

Şu an öpmek istediğim gibi.

Kartal'ın dudakları serseri bir gülüşle kıvrıldı ve nefesini ıslak dudaklarımın üzerine bile isteye üfledi. "Neden?"

"Çünkü..." Buna verilebilecek mantıklı bir cevabım yoktu. "İstemiyorum."

Kartal'ın dudaklarındaki kıvrım, bana inanmadığını belli edercesine iyice genişledi ve birkaç saniye boyunca öylece bekledi. Geri çekilmek

istiyordum ama gözlerimin içine kilitlenen zifiri karanlıkları, felce uğratmış gibi kıpırdamama engel oluyordu.

Sonunda geri çekilen Kartal oldu ve yüzündeki ifadesini bozmadan, "Rahat ol, sadece sevgilimi baştan çıkarıp öperim. Sana dokunmayacağım." Dedi.

Bir cümle ne kadar kalbimi kırabilirse o kadar kırmış hatta parçalarına ayırmıştı. Hem de hiç hakkım yokken...

Hâlbuki böyle olmasını isteyen bendim. Kartal'ın bütün adımlarını durduran, onu engelleyen bendim.

Öyleyse?

Benden sakladığı gerçeklerin kırgınlığını, bertaraf etmeyi bile becerememişken ona ördüğüm duvarların arkasında, neden cennetten kovulmuş Havva gibi hissediyordum?

Bozulduğumu belli etmemek için, "İsabetli olur." Dedim ama sesim bana bile yabancı gelmişti.

Kartal bunun bilincinde sırttı.

Konunun değişmesini istercesine sahte bir esnemeyle, "İlaçlar yine uykumu getirdi." Dedim ve Kartal'ın dizlerinin yarattığı hapsinden çıkıp yatağıma geri uzandım. "Sen de artık gidip dinlensen iyi olur."

Kartal ise kalkmak yerine geriye doğru yaslanarak koltuğa iyice yayıldı. "Bu sabah yaşadıklarından sonra seni gözümün önünden ayırmam." Dediğinde duruşunun aksine sesi, güçlü bir kasırga yaratmaya hazırdı. Esecek, gürleyecek, önüne geleni yok edecek gibiydi.

Hüzünle içimi çekip ona doğru döndüm. "Bütün geceyi koltukta mı geçireceksin?"

Kartal yayıldığı koltukta parmaklarını birbirinden geçirip kenetlediği ellerini karnının üzerine bıraktı ve içimi hoplatacak şekilde bedenimi süzdü. "Sadece sevgilimin yanında yatarım."

Kartal'a kötü kötü bakınca sevdiğim gülümsemesiyle beni ödüllendirdi ve gözünü bile kırpmadan bana bakmaya başladı. Bu defa bakışlarımı kaçırmak yerine aynı şekilde sessizce karşılık verdim.

İkimiz de konuşmuyor, birbirimizi izliyorduk. Sanki saatlerdir alamadığımız nefesi şimdi cennet bahçesinde alıyorduk.

Öylesine tadı damakta...

Öylesine kopması imkansız...

Bir süre sonra ilaçlar etkisini gösterdiğinde gözlerim kapanırken hayal meyal Kartal'ın üzerimi örttüğünü hatırlıyorum.

Sonrası derin bir karanlık.

Sabah gözlerimi araladığımda başımı direkt Kartal'ın oturduğu koltuğa çevirdim ama orada yoktu. Hâlbuki dün gece onu izlerken uyuyakaldığımda, uyanır uyanmaz güzel yüzünü göreceğim olmamın huzuru vardı içimde. Çok değil, iki hafta öncesine kadar her sabah gözlerimi ona açmış, kalbimi tekrar tekrar ölümsüz aşka sürüklemiştim ve bu sabah yine ona açacak olmak, ruhumu tatlı bir telaşa sokmuştu. Tanıdık bir melodiyi duymak gibi gelecekti ona bakmak. İtiraf etmem gerekirse tatsız tuzsuz geçen iki haftanın acısını da çıkaracaktım ama yerinde yoktu.

İçimdeki tatlı telaş, kuru bir hevesle boğazıma dizildiğinde nerede olduğunu görebilmek için bakışlarımı tutundurduğum koltuktan odanın içine çevirdim ve her noktaya tek tek baktım fakat yine yoktu.

Ya bir işi çıkmış gitmişti ya da Rüya'yı kontrole gitmişti.

Düşüncelerimin eşliğinde yatağın içinden çıkıp pencereden sızan güneş ışığının izinde, lavaboya doğru adımlarımı çevirdim. Güneşin yansıması gölgem, önümdeki duvara düşmüştü. Olduğumdan daha uzun duran gölgeme kısa bir bakış attım. Başım, kabaran saçlarımdan dolayı kocaman ve tülerik görünüyordu. Acilen banyo yapmaya ihtiyacım vardı ama banyo sonrası üzerime giyebileceğim kıyafetim bile yoktu.

Bakışlarım üzerimdeki hasta önlüğüne kaydı. Oldum olası hasta önlüklerini ya da hastaneleri sevmezdim. Kokularından, ortamın kasvetinden hoşlanmazdım. Hele ki annemden sonra hastanelerden iyice nefret etmiştim, önünden bile geçmek istememiştim.

Ama şimdi...

Hislerimdeki tikslenme, yüzüme yansırken banyoya doğru bir adım daha atmıştım ki kapım çalınca olduğum yerde kaldım ve parmaklarım, saçlarımı düzeltme ihtiyacıyla kafamla buluştu.

Muhtemelen Kartal ya da ekipteki arkadaşlarım gelmişti. Beni bu denli dağınık görmelerini istemiyordum.

Saçlarımı düzeltmememe fırsat kalmadan içeriye uzun boylu ve yapılı bir adam girdi. Aşağı yukarı 30'lu yaşların başında olan adamın keskin yüz hatları vardı. Burnu kemikliydi ve çenesi oldukça sivriydi. Siyah kaşları gürdü. Yanları kısa kesilmiş saçlarının üst kısımları, uzun

bırakılmıştı. Bu da bir tutam saçının ela gözlerinin üzerine düşmesine sebep olmuştu.

Adamın yanlış geldiğini düşündüğüm sırada tıpkı yapılı bedenine uygun kalın ve tok sesiyle, "Metis Manas." Deyince, meraklı bir sesle karşılık verdim. "Buyurun."

Adam yarı çarpık bir gülüşle içeriye girip kapıyı hafif aralık bıraktı. "Çok vaktini almayacağım, emniyetten geliyorum."

Adam sol elindeki cüzdanını görebileceğim şekilde açık bıraktığında beynimde başlayan şok, tüm bedenimi ele geçirdi. Kartal, herhangi bir polisin gelmeyeceğini, ifademi kendisinin alacağını söylemişti. Öyleyse bu adam ne amaçla gelmişti? En önemlisi geleceğinden Kartal'ın haberi var mıydı?

Göğsümün tam orta yerine büyük bir huzursuzluk çöktü. Sebebi adamın gelişi değil, gergin olan duruşu ve yaydığı enerjidi.

Onunla daha fazla aynı havayı solumamak ve muhabbetin kısa sürmesini istediğim için, "Ev arkadaşım da ben de uyuyorduk, uyandığımda yangın, evi tamamen sarmıştı. Yangının neden ya da nasıl çıktığını bilmiyorum." Diyerek parmaklarımı birbirine geçirip kütlettim.

Parmaklarımdan çıkan ses odayı sardığında adamın keskin bakışları önümde duran ellerime indi. Bakışlarını izleyense dudaklarına ev sahipliği yapan silik tebessümüydü. Birkaç saniye sessizlik içinde ellerimi izledi. Bu durum hem tuhaf hem de ürkütücü gelmişti. Neden ellerimi izliyordu ya da neden yüzündeki o tuhaf ifadeyle izliyordu hiç bilmiyordum.

Belki de yalan söylediğimi anlamıştı.

Ya da?

Aklıma gelen ihtimalle buz kestiğimi hissettim ve kocaman açılmış gözlerimle dehşet içinde adama bakakaldım. Benim kim olduğumu öğrenmiş, büyük bir ihtimalle de benimle iş birliği yapmak için gelmişti. Kartal'ın, *ölüm fermanını imzalayacaklar* dediği polis bu adam olmalıydı.

Ellerim canı çekilmiş gibi birbirinden ayrılıp iki yanıma düştüğünde adamın bakışları da gözlerime çevrildi. "Buraya yangınla ilgili ifadeni almak için gelmedim."

O kadar çok yüksek sesli yutkunmuştum ki muhtemelen adam sesimi duymuştu. İçime kaçan sesimle, "Ne için geldiniz?" Diye sorduğumda

bana doğru sırtarak bir adım attı. Her ne kadar sırtarak bakıyor olsa da aslında daha çok canımı almak istiyor gibi bakıyordu.

Korkmaya başlıyordum!

Korkunun getirisi tedirginlikle geriye doğru bir adım attım. Adam, bunu fark eder etmez olduğu yerde sabit kaldı ve tedirginliğimi fark ettiğini açıkça belli ederek, "Her şey yolunda mı?" Diye sordu.

Aynı açıklıkla, "Kimsiniz ve benden ne istiyorsunuz?" Diyerek kapiya doğru kısa bir bakış attım. Kartal ya da herhangi birinin içeri girmesini şu an her şeyden çok istiyordum.

Kapiya attığım bakışı fark edip sinir bozucu bir ifadeyle gülümsedi. Beni resmen ablukası altına almıştı ve çaktırmadan yapmaya çalıştığım her hareketimi fark ediyordu. Dilini, korkumdan aldığı hazdan dolayı keyifli bir şekilde şaklattı. "Benden korkmayın Metis Hanım, size zarar vermek için gelmedim. Ben polis memuru Cengiz Eryiğit, sizi korumak için buradayım."

Başımdan aşağıya bir kova soğuk su boca edilse sanırım bu kadar bocalamazdım. Sudan çıkmış bir balık gibi kendimi kaybederek karşımdaki adama bakmaya başladım. Bu adam, dün gece Kartal'ın *düşmanım* diye bahsettiği kişinin ta kendisiydi. Belki de benim kim olduğumu çoktan öğrenmişti ve Kartal'ı mafyaya değil ama beni polise söyleyecekti.

Bir şeyler diyebilmek için dudaklarımı araladım ama sanki başımdan aşağıya su boca edilmeye devam ediyordu ve ağzımı her açtığımda ağzımın içine dolan su hem sesimi hem de nefesimi kesiyordu.

Sakin ol Metis!

Belki de hiçbir şey bilmiyordu.

Onu tanıdığımı belli etmemek için umursamaz görünmeye çalışarak Kartal'ın dün gece uyuduğu koltuğun kolçağına kalçamı yasladım. Kollarımı göğüs kafesimde bağladığımda yüzümde de yama gibi duran yapmacık bir tebessüm vardı. "Korunmaya ihtiyacım yok, böyle bir talebim de yok üzgünüm ama boşuna gelmişsiniz. O yüzden şimdi giderseniz memnun olurum."

Ama Cengiz belli ki ısrarcıydı ve benden alacağı ne ise onu almadan gitmeyeceği aşikârdı. Bana inanmadığını belli edercesine başını iki yana salladı. "Korunmaya ihtiyacınız var. Evinizin kundaklandığı göz önüne alınırsa fazlasıyla var."

Pratik zekâ bir kadın değildim. Hazır cevaplarım yoktu. Genel olarak o an düşünmeden hareket ederdim ve sonrasında çok pişman olurum. Bazen söylediklerime bazense söyleyemediklerime...

Yine pratik zekânın devreye girmediği anın panikliğiyle, "Herhangi bir düşmanımız yok belki de biri kötü bir şaka yapmak istedi ve eline yüzüne bulaştırdı." Diyerek onu başımdan savmaya çalışınca aptalca yalanım onu bariz bir şekilde kızdırdı.

Bana doğru yeni bir adım daha atarak, "Demek kötü şaka..." Dedi ve alayla sırıttı. "İkimiz de kötü bir şaka olmadığını biliyoruz." Ön uyarı yapmak ister gibi sesli bir nefes çekti içine. "Bak şimdi sana küçük bir sırrımı vereceğim. Ben diğer polislere benzemem, iyi ya da kötü polisi oynayarak ağzından laf almaya çalışmam. Bu sikik olayda neden adının geçtiği de umurumda değil. Tek istediğim, seni korumak için bana neden vermen."

Tek kaşım anında kavislendi. Az önce gitmesini istiyordum ama şu an neden burada olduğunu öğrenmek için deli gibi istek duyuyordum. "Yangında adımın geçmesi umurumda değilse talebim olmadığı halde neden beni korumak istiyorsun?"

"Ne biliyorsun?" Diye soruma soruyla karşılık verdi. "Çalıştığın Greendoor hakkında ve Sezgin Yılmaz hakkında ne biliyorsun?"

Türker için Sezgin Yılmaz demesi beni başta şaşırtsa da ağzımı aradığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Kartal'ın düşmanı da olsa kurumunu tehlikeye atmak istemiyordu, aslında kurumu değil Kartal'ın dediğine göre ailesini korumaya çalışıyordu ve Kartal'ın bana meslekle ilgili ne kadar açıldığını anlamaya çalışıyordu.

İyice paniklemiş ve gerilmiştim ama bunu ona belli etmeye hiç niyetim yoktu. "Sıradan bir bar... Sezgin Bey de patronum."

Beklediği cevabı almış gibi sırıttı. "Hisler." Dedi ve aynı şekilde sıırtmaya devam etti. "İnsana her zaman yanlış cevaplar veririr Metis Manas. Umarım bir dahaki karşılaşmamızda doğru cevaplar almak için zor kullanmak zorunda kalmam." Diyerek arkasını döndü.

Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki Kartal kapıyı ardına kadar araladı ve içeri girmek yerine adamın içeride olduğunu biliyormuş gibi rahat bir tavırla kapının kenarına yaslanıp kollarını sert göğsünde bağladı. Bakışları daha önce onu hiç görmediğim kadar soğuktu, nefret doluydu. Ekin'e de nefretle bakarken görmüştüm ama bu adama olan nefreti bambaşka boyuttu. "Ben de Cengiz nerede kaldı diyordum."

"Amirim." Dedi Cengiz yakalanmanın verdiği huzursuz bir sesle.

Adamın huzursuzluğuna şaşkınlıkla baktım. Normal şartlarda Kartal'ın burada olacağını ve yakalanacağını tahmin etmesi gerekirken neden şimdi huzursuz olmuştu? Ayrıca bana nasıl güvenebilirdi? Burada yakalanmasa bile benim onun geldiğini Kartal'a söyleyeceğimi ve sonrasında Kartal'ın onu yine bulacağını tahmin etmemiş miydi?

Cengiz sorularıma yanıt olmak istercesine, "Ofisimde karşılaşırız diye bekliyordum." Dediğinde huzursuzluğundan sıyrılmış, omuzlarını olabildiğince dikleştirmişti.

Öyleyse bilerek gelmişti. Amacı; benim onu ispiyonlamam, Kartal'ın da ofisine gitmesini sağlamaktı.

Ama neden?

Kartal soğuk ve nefret dolu bakışlarını bir an olsun bile üzerinden çekmeden, "Buraya kadar zahmet etmek yerine telefonda beni özlediğini söyleseydin ben zaten gelirdim." Dedi meydan okuyarak.

Cengiz yüzünü buruşturup, "Amiri arayıp ayağa çağırmak olmaz, malum ast üst ilişkisi." Dediğinde bu durumdan tiksindiğini belli edercesine konuşmuştu. Kartal ondan üst rütbeliydi ve anladığım kadarıyla o da bu durumu kabullenmek istemiyordu.

Kartal'ın dudaklarında alaycı bir tebessüm oluştu ama bunu daha çok onu kızdırmak için yaptığı belliydi. "Ast üst ilişkisi..." Dedi üzerine basa basa ve yaslandığı yerden doğrulup yavaş yavaş Cengiz'e doğru yürüdü. "Bunun bilincinde olman çok güzel. Bu durumda üstün, asta neler yapabileceğini de en az benim kadar iyi biliyorsun. O zaman hangi cesaretle..." Başıyla beni işaret edip, "Benim alanıma girebiliyorsun?" Diye sorduğunda sesinde alanı işgale uğrayan yırtıcının öfkesi vardı.

Cengiz, "Amacım geçmiş olsun demekti." Diyerek ellerini iki yana açtı. "Ben kötü bir adam değilim. Görevimi yerine getiriyorum ve masum bir vatandaşı korumaya çalışıyorum. Korunmaya ihtiyacı olup olmadığını sordum. Buna kim ne diyebilir ki?"

Kartal'ın bakışları anında bana kaydı. Cengiz'in söyledikleri tam olarak doğru olmasa da olası bir kavgayı önlemek için kalbim ağzımda, doğru olduğunu belli edercesine başımı salladığımda Kartal yeniden gülümsedi ama bedeninden yayılan enerji adamın üzerine atlamaya ramak kaldığını gösteriyordu. "Ben varken senin esamen mi okunur sanıyorsun?" Cengiz'e doğru bir adım daha attı ve tam karşısında

durdu. İki karşı karşıyayken Kartal'ın ondan daha uzun ve yapılı olduğu net bir şekilde belli oluyordu. "Bir daha alanıma girersen rütbeleri bir kenara bırakarak karşına çıkarım ve eğer öyle karşına çıkarsam üstün olarak yapabileceklerimi mumla ararsın!"

Derin, bir o kadar da rahatsız edici bir sessizlik...

Sonunda, Cengiz mesajı almış gibi başını salladığında aynı zamanda büyük bir kinle Kartal'a bakıyordu. "Amirim." Dedi ve belli belirsiz bir alayla başını öne eğdi. "Söylediklerinizi aklımdan çıkarmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Kartal ise cevap vermek yerine bir an önce gitmesi için kapının önünden çekildi. Cengiz tam yanından geçiyordu ki kolundan sıkıca tuttu. "Gözüm üzerinde olacak." Dedi tehditkâr bir sesle ve elini sertçe geri çekti.

Sessiz kalma sırası Cengiz'deydi. Tek kelime etmeden odadan çıktı.

Onun odadan çıkmasıyla birlikte Kartal, "Gelmişini geçmişini siktiğimin..." Dedi transa girmiş gibi ve sertçe soludu. "Ona saldırmam için yapıyor ve bir an gerçekten amacına ulaşacaktı. Başka açıklaması olamaz. Buraya, bu kadar saçma bir bahaneyle gelmesinin başka açıklaması olamaz." Birden transtan çıkarak bana döndü. "Canını sıkacak bir şey dedi mi?"

Karmakarışık olmuş bir halde nefes nefese Kartal'ın, yüzümde anlam aradığı gözlerine baktım. Kartal'ı transtan çıkaran benim varlığımdı, beni ise transtan çıkaran sözleri olmuştu. *Ona saldırmam için yapıyor* sözlerine takılı kalmıştım.

Gerçekten de buraya sırf Kartal'ı tahrik etmek için gelmiş olabilir miydi?

Başımı iki yana sallayarak, "Ağzımı aramaya gelmiş." Dedim. Normal şartlarda canı sıkılmasın ya da adamın istediğini verip ona saldırmamasın diye söylediklerini saklardım ama karşımda akli başında eğitilmiş bir polis vardı. İki lafımla demorile olup ona saldırmayacaktı. Saldıracaksa da kuralları uygun hale getirip öyle saldıracaktı. "Bana Greendoor'u ve Sezgin Yılmaz'ı sordu. Ne bildiğimi sordu. Cevaplarını alınca da bana inanmadı." İmalı bir şekilde gülümsedim. "Bir dahaki karşılaşmamızda doğruları söylemem konusunda da uyardı."

Kartal'ın bedeninden belli belirsiz ufak bir titreme geçtiğinde dişlerini sıkıyordu. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı

muhtemelen küfür edecek ya da bağıracaktı ama onu durduran tedirginlikle bakan gözlerim oldu. Sert çehresi anında yumuşarken bana doğru yaklaşıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Korkma, bir daha sana yaklaşamayacak."

"Belaya alışıyorum galiba." Ağlanacak halime gülümsedim. "Mıknatıs gibi sürekli bela çekiyorum."

Kartal duyduklarından hoşlanmış gibi burukça gülümsedi. "Bela konusunda şüphelerim var ama mıknatıs olduğun bir gerçek." Başparmakları, ağır ağır inip kalkan göğüs kafesine orantılı bir şekilde yanaklarımı okşadı. "Dünya üzerinde gidecek bir sürü yer var ama ben hep sana çekiliyorum."

Yavaşça yutkundum. Kartal'ın beni baştan çıkarması ya da onu öpme isteğimin gün yüzüne çıkması için dudaklarımın üzerine konuşmasına gerek yoktu. Böyle dokunması, böyle bakması, böyle konuşması yeterliydi. Onun için diktiğim yelkenleri anında suya indirmeme sebep oluyordu.

İçimdeki öpme isteğini bastırma ihtiyacı içinde, "Bugün taburcu olabilecek miyim?" Diye sorunca Kartal ellerini yanaklarımdan aşağı kaydırды. "Evet, doktorunla görüştüm. Müge'yle Gürkan da gelmek üzere."

Gürkan ve Müge'nin gelme sebebini anlamadığımdan, "Yani?" Dedim sorgularcasına. "Onlar niye geliyor?"

Kartal'ın bakışları anında arkamda kalan duvara kaydı. Genelde bu hareketini hoşlanmayacağımı düşündüğü konularda yapardı. Yanılmadım da... "Müge'den üzerine bir şeyler almasını rica ettim. Sen kendini iyi hissedince de birlikte alışverişe çıkarız." Deyince neden gözlerini kaçırдыğını anlamıştım. En hassas olduğum konu para konusuydu ve Kartal bunu çok iyi biliyordu. Neyse ki Greendoor'da çalıştığım sürede iyi kötü bankada duran param henüz bitmemişti, kişisel ihtiyaçlarımı bir süre karşılardı.

Başımı sallayıp lavaboya doğru ilerledim. "Önce nüfusa gidip geçici kimlik çıkarmam gerekiyor, daha sonra da o kimlikle bankaya gitmem lazım." Dediğimde Kartal ne demek istediğini anladığı için sessiz kaldı.

Lavaboya girince ilk işim yüzümü yıkamak oldu ama aynaya bakacak cesaretim yoktu. Dün gece kendimi o kadar çok bitkin ve

 irkin görmüştüm ki bir süre aynaya bakmaya cesaretim olmayacaktı. En azından du a girip kendimi iyi hissedene kadar bakmayacaktım.

Kendime acımayı bir kenara bırakarak lavaboda içlerimi halledip banyodan  ıktım.

Yeniden odaya döndüğümde ise Kartal'ı yine telefonla konuşurken buldum.

Konu malarından anlad  ım kadarıyla bu defaki Greendoor'la alakalıydı. Alkol sipari leriyle ilgileniyordu. Bunca i inin ve omuzlarındaki yükün a ırl  ına rağmen bir de Greendoor'un günlük i lerine kafa yoruyordu. Telefonu kapatt  ında, "Zor olmuyor mu?" Diye sordum. "Sonuçta gerçek için değil. Ekstra bu i lerle u ra mak yorucu olmalı."

"Zorlu una alı tım." Telefonunu cebine yerleştirip bakışlarıyla yüzümü işaret ettiğinde göz göze geldik. "Ama güzel bir yardımcı beni bu i  yükünden kurtaracak."

Ona inanmad  ımı belli edercesine bakıp ka larımlı havalandırdım. "Ben sana yardımcı olmuyorum ki aksine sen üzerimdeki yükü alabilmek için daha çok  alı yorsun."

Kartal sırtarak, "Yakalanmı ım." Dedi ve karşıma dikildi. Yüzünü rahatça görebilmek için başımı yukarı kaldırdım. Tamamen hareketsiz duruyordu ama bakı larındaki anlam çok derindi. "Fark ettirmeden yapmaya çalışıyordum."

Sahte bir gururla, "Demek ki en az sizin kadar iyi g zlemciyim amirim." Deyince ikimiz de bir an için sustuk. Ona ilk kez amirim diyordum. Evet, bir polis olduğunu   renmi tim ama polisli ini kendi içimde kabullendiğimi ilk kez ona gösteriyordum.

Bu durum Kartal'ı hem  a ırtmı  hem de hoşuna gitmesini sa lamı tı.  a kın bir tebessümle, " kimizin karşı karşıya geldiği her konuda kaybeden hep ben olurum." Dedi.

Bir an için her şeyi geride bırakıp koluna dokunmayı her şeyden çok istedim. Şu an ona karşı hissettiklerim, k rgınl  ımın her bir köşesine yara bandı yapı tırmaya çalışıyor gibiydi. Kendimi dizginleme  abalarım  darbe yapıyordu.

Parmaklarım içimdeki isteğe kayıtsız kalamayıp yavaşça hareket ettiğinde kapım t klatıldı ve kapının açılmasına e  zamanlı olarak havalanan elim, Kartal göremeden geri d   t .

Gelenler Gürkan ve M  e'ydi.

Gürkan muzip bir tavırla, "Müsait misiniz?" Deyince Kartal yeniden ciddi haline bürünerek onlara doğru ilerledi. Müge'nin elindeki poşetlere kısa bakış attığında Müge başını sallamakla yetinince Kartal'ın bakışları bir kez daha beni buldu. "Biz kapıdayız. Üzerini değiştirdikten sonra çıkarız."

Hastaneden bir an önce gitmek istiyordum ama önce Rüya'yı görmeliydim. "Rüya'yı görmek istiyorum."

Kartal kararsız bir ifadeyle yüzüme baktı. "Önce doktoruyla görüşmem lazım." Bakışları kolundaki saate kaydı. "Herhangi bir ameliyata girmediyse izin almaya çalışırım." Dediğinde Gürkan, "Hemen gidip bakalım öyleyse." Dedi.

Kartal ise yerinden kıpırdamadı, başını iki yana sallamakla yetindi. "İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor." Aklına yeniden Cengiz gelmiş olmalıydı ki öfkelenmişti, bedeni yay gibi gerilmişti. Bakışlarımı hareketlenen ellerine çevirdim. Bedenindeki öfke avuçlarının arasında tortop olmuştu.

Gürkan, Kartal'ın demek istediğini çözmeye çalışırken Müge araya girdi. "Ben buradayım amirim. Sıkıntı yok."

Korunmaya ihtiyacım var mıydı yok muydu diye düşünmedim bile çünkü dünden beri yaşadıklarımı baz alırsak ciddi anlamda korunmaya ihtiyacım vardı. Yine de onlara karşı kuyruğumu dik tutmayı istedim. "Sen doktoruyla bir an önce görüş Kartal. Ben de o sıra üzerimi değiştiririm. Rüya'yı gördükten sonra da buradan gideriz."

Kartal yüzümü incelerken kabullenmesi için gözlerimi açıp kapatınca yeniden Müge'ye döndü. Beni bırakıp bırakmama konusunda hâlâ tedirgindi. Müge de başını *sorun yok* dercesine eğince sıkıntıyla soludu. "Hemen geleceğim."

Kartal'a başımı sallamamla Kartal'ın hızlıca odadan çıkması aynı anda oldu. Gürkan da onunla birlikte çıkmıştı.

Ve bizi Müge'yle baş başa bırakmışlardı.

Eftalya'dan dolayı onun yanında gergindim. Ne konuşsam ya da nasıl hareket etsem bilmiyordum. İşin en kötü kısmı, onun da benim gibi hissettiğini biliyordum. Eftalya yüzünden ikimiz de birbirimizden çekiniyorduk.

Müge sessizliği kırmak için elindeki poşetleri bana uzatarak Kartal'a ithafen, "Fazla korumacı." Dedi ve beklediğimin aksine sıcak bir

ifadeyle gülümsedi. "Seni birkaç kez görmüştüm ve gördüğüm zamanlardaki üzerindeki kıyafetlere göre seçim yapmaya çalıştım. Umarım beğenirsin."

"Sorun değil." Dedim aynı şekilde sıcak görünmeye çalışarak. Gerçekten de sorun değildi. Tek istediğim hastane önlüğünden bir an önce kurtulmaktı.

Müge elinde kalan son poşeti de uzattırken, "Bunlar da iç çamaşırı. Alt üst takım aldım. Bedenini amirim söyledi." Dedi poşetin içine bakmaya çalışarak. "Aynı şekilde ayakkabı numaranı da onun söylediğine göre aldım."

Müge, iç çamaşırlarının bedenime tam uyacağına emin olduğunu dile getirmek için söylemiş olsa da yanaklarımın kızarmasının önüne geçemedim. Sadece başımı salladım ve poşetleri elinden alıp üzerimi değiştirmek için lavabonun içine girdim. Bir poşetin içinde dediği gibi alt üst takım, beyaz ve siyah dört beş tane iç çamaşırı vardı ve yine dediği gibi tam da bedenimi almıştı. Diğer poşetlerde de kot pantolonlar, tişörtler, kot ve kumaş şortlar, eşofman takımları ve pijamalar vardı. Hepsi de bedenimin ölçüleriydi.

Kartal hangi ara ölçülerime dikkat etmişti?

Düşünmeyi sonraya bırakıp üzerimdeki önlükten hızlıca kurtuldum. Poşetin içinden aldığım beyaz iç çamaşırları giydikten sonra buz mavisi rengindeki dar paça kot pantolonu bacaklarımdan geçirip üzerime de beyaz bir tişört giydim ardından çorap ve beyaz spor ayakkabıları giyip lavabodan çıktım.

Müge'ye doğru adım atmıştım ki kapım birden bire ardına kadar açıldı.

Gelenin kim olduğunu görebilmek için başımı geriye doğru çevirdiğimde az daha elimdeki poşetleri yere düşürecektim. Hatta çıkan sestten anladığım kadarıyla düşürmüştüm de... Ekin kapının hemen önünde ağlamaklı bir ifadeyle duruyordu. "İyisin." Dedi ve yavaşça gülümsedi. "Yamaç'tan öğrendim. Ona destek için gelmişken iyi olduğunu gözlerimle görmek istedim."

Ekin'i en son gördüğümde beni rızam olmadan öpmüş, Kartal da onu öldüresiye dövmüştü. Üstelik beni kullandığını itiraf etmiş, Kartal'dan da intikamını aldığını söylemişti.

Düşüncelerimin arasında Ekin bana doğru yürümeye başlayınca yanıma gelmesini engellemek istercesine elimi kaldırdım ve geri geri

adımladım. "Ekin senin yüzünü bile görmek istemiyorum, git buradan."

Müge de tehlikenin kokusunu alır almaz anında yanıma geldi ve ondan duymayı ummadığım bir sertlikte, "Kim olduğunu bilmiyorum ama kız seni görmek istemiyor. O yüzden şimdi siktir git!" Dedi.

Lakin Ekin, Müge'yi duymuyordu bile. Transa geçmiş gibi bana bakıyor, üzerime doğru yürümeye devam ediyordu. Dur ikazlarımı da umursamıyordu. "Metis o gün için özür dilerim." Deyince şok içinde Ekin'e bakakaldım. Dengesiz tavırları beni ciddi ciddi korkutmaya başlamıştı. "Ekin sen de kişilik bozukluğu mu var? Yoksa benimle kafa mı buluyorsun?"

Ekin cevap vermeden bana doğru bir adım daha atmıştı ki Kartal açık kapıdan içeriye girdi ve Ekin'i görür görmez, "Senin burada ne işin var lan?" Diye gürledi.

Ondan sonrası çok hızlı geldi. Ekin bir anda karşımdan yok oldu. Onu görebilmek için başımı sağ tarafa çevirdiğimde Kartal'ın onu yakalarından tuttuğu gibi pencere yanındaki duvara çarptığını gördüm. "Uzak duracaksın demedim mi?"

Ekin az önceki trans halinden çıkmış, dudakları tehlikeli bir gülüşle gerilmişti. "Yeniden öperim diye mi bu kadar korkuyorsun?" Birden dudaklarını yaladı. "Yalan yok, öpmeyi çok isterim. Tadı hâlâ damağımda..."

Ekin'in sesi odada yankılandığında sımsıkı gözlerimi kapattım. Büyük bir ihtimalle Kartal, Ekin'in canını alacaktı.

Asırmış gibi geçen birkaç saniye boyunca ne Kartal'dan ne Ekin'den ne Gürkan'dan ne de Müge'den... Hiç kimseden ses çıkmadı ama sonunda büyük bir gürültü sesi geldi. Gözlerimi hızlıca geri açtığımda Ekin'in yerde yattığını Gürkan'ın da önünde diz çöküp nabzını ölçmeye çalıştığını gördüm.

Ve böylece Gürkan'ı ilk kez sinirli gördüm. "Lan delirdin mi sen? Az daha adamı öldürecektin!"

Kartal tehlikeli bir sakinlikle, "Sesi çok çıkıyordu, ben de kestim." Dedi ve bana döndü. "Hadi hemen çıkalım. Aynı havayı solumanıza bile tahammülüm yok!"

Tedirginlikle, "Ona noldu?" Dediğimde Kartal'ın kaşları daha da çatıldı. "Bayıldı."

"Ayıldığında şikâyetçi olursa?"

Kartal tereddütsüzce, "Tahrik vardı." Dedi ve yanıma geldi. "Sana dokunmadı değil mi?"

"Hayır." Dedim ama sesimdeki şaşkınlık devam ediyordu.

Onu nasıl bir anda bayıltabilmişti?

Vurmamıştı bile.

Bakışlarım yerdeki Ekin'de kalınca Kartal gür sesiyle, "Rüya'yı görebileceksin." Dedi ve bakışlarımın üzerine dönmesini sağladı.

İçimi hem amansız bir heyecan kaplamış hem de garip bir korku sarmıştı. Annesi ve babasıyla bir kez daha karşılaşmak istemiyordum. Onların aşağılayıcı bakışlarını yeniden görmek istemiyordum. Gerginlikle, "Anne ve babası..." Dedim ve kurduğunu hissettiğim dudaklarımı ıslattım. "Onlar nerede?"

Kartal bana öyle bir bakış attı ki içimden bir ses, beden dilimi okuduğunu söylüyordu çünkü çenesi kasılmıştı. Öfkesinin eksik olmadığı bir sesle, "En son kafeteryaya inerlerken görmüştüm, şu an orada olmamalılar." Deyince ona belli etmeden nefesimi verdim. "Çıkalım." Dedim ve Ekin'e bakmadan kapıya yöneldim.

Kartal da hemen yanımdan geliyordu. Gürkan ile Müge ise odada kalmışlardı.

Kartal'ın yönlendirmesiyle birlikte yoğun bakım servisine çıktık. Kartal doktordan izin aldığı için oyalanmadan üzerime box gömleği giydim ve bone ile maske de taktıktan sonra bu defa hemşirenin yönlendirmesiyle odasına girdim. En fazla beş dakika kalabilecektim.

Odaya girer girmez onu kabloların arasında kaybolmuş buldum. Odayı sadece nefes sesleri ve kalp atışlarının sesleri dolduruyordu. Hayat dolu yüzü bu defa kanı çekilmiş gibi bembeyazdı. Ölümle yaşam arasında savaş veriyordu ve tek suçlusu, bendim. Ne yaptığımı ya da neden peşimde olduklarını bilmediğim düşmanlarım yüzünden bu haldeydi.

Yüzümü acıyla buruşturdum. Aslında Rüya'nın ailesi haklıydı. Bu saatten sonra Rüya ile bir daha aynı evde yaşamamam gerekiyordu çünkü yeniden kundaklanmayacağını garantiye yoktu. Belki de dans ekibimi de bırakmalıydım. Baraka'da prova yaptığımız bir anda tüm ekibimin canı tehlikeye girebilirdi.

Burnumun direği sızlarken Rüya'ya doğru biraz daha yaklaştım ve ayakucuna geldiğimde adımlarımı durdurdum. Daha fazla yaklaşmak istemiyordum. Sanki biraz daha yaklaşırsam ona yine zarar

verecekmişim gibi hissediyordum. Beni duyamayacağını bilmeme rağmen, "Özür dilerim." Diye fısıldadım. "Böyle olmasını, sana zarar gelmesini istemezdim. Bilseydim..." Boğazıma dayanan hıçkırık yüzünden yutkunmak zorunda kaldım. "Bilseydim ya da düşünebilseydim bıçaklandığım gün taşınırdım yanından."

Dudaklarımın arasından büyük bir hıçkırık kaçacağını anlayınca Rüya'ya son bir kez daha bakıp odadan çıktım. Muhtemelen beş dakikam da dolmuştu. Ayrıca Rüya'nın ailesine de yakalanmadan gitmek istiyordum.

Rüya'nın odasından çıkıp üzerimdekilerden kurtulunca doğruca koridora çıktım. Kartal da bıraktığım yerdeydi. Ne kadar rahat bir duruşu var gibi görünse de onu tanıyan biri rahatlıkla bedenindeki gerginliği fark ederdi. Sırtını soğuk duvara yaslamış, bir elini cebine yerleştirmişti. Diğer elinde de telefon vardı ve bakışları telefonundaydı. Saçları, dağılmıştı ama dağınık saç ona ayrı bir hava katıyordu ve sanırım onun en çok bu halini seviyordum.

Kulakları o kadar keskindi ki koridora adımımı atmamla başını eğdiği telefonundan kaldırdı ve anında gözlerimi buldu. Bakışlarıyla bile içimi titretmeyi başarıyordu. Sesimi duyamayacak kadar aramızda mesafe olmasının verdiği rahatlıkla, "Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mısın?" Diye fısıldadım ve kaşlarımı çattım. Üzerimden çekmediği bakışları ile belli belirsiz bir tebessümle kıvrılmış dudakları dikkatimi dağıtıyordu. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım ve ona doğru yürümeye başladım.

Ona yürüdükçe yaslandığı duvardan doğrulup dik bir konum aldı ve başını sağ tarafına çevirdim. Onun baktığı yönle aramda duvar olduğu için kimin geldiğini bilmiyordum ama Kartal'ın çatılan kaşları hoşlanmadığım birinin geldiğini gösteriyordu.

Nitekim yanılmadım da...

Ben Kartal'ın yanına gelemeden Rüya'nın ailesi bir anda ortaya çıktı. Annesi beni görür görmez sert bir ifadeyle, "Senin burada ne işin var?" Diye çıkışınca Kartal olduğu yerden ok gibi fırladı ve biz daha ne olduğunu anlamadan aramıza bariyer gibi girdi. Tıpkı Rüya'nın annesi gibi sert bir ifadeyle, "Sakin olun!" Dedi dişlerini sıkarak. "Her şeyden öte burası bir hastane ve özellikle de yoğun bakım servisinde böyle bağırıamazsınız!"

Rüya'nın babası ise karısının kolunu tutuyordu ve yavaşça sıkıyordu. Amacı belliydi, durmasını istiyordu ama sebebi hastanede oluşu ya da benden dolayı değildi. Sadece Kartal'dan korkuyordu.

Dikkatimin dağılmasına izin vermeden, "Rüya benim arkadaşım ve onu görmek istedim." Dediğimde Kartal aramızdan çekilerek yanıma geldi. Elini de belime yerleştirip beni kendine doğru iyice çekti. Bu onun sınırlarını çizdiğinin göstergesi bir hareketti ve sınırları ihlal edildiğinde asıl tehdidin kendisi olduğunu göstermekten çekinmeyecekti.

"Rüya artık senin arkadaşın değil, ondan uzak duracaksın."

Kadının sözleriyle Kartal'ın belimi tutan eli kasıldı ama benim cevap vermem için tepkisizce bekledi. Derin bir nefes alıp sakın kalmaya çalıştım. Acıları vardı, haklı yanları vardı ve Rüya'nın hatırına onlara biraz daha müsemma gösterebilirdim. "Rüya ile arkadaş olup olmayacağıma Rüya ile ben karar veririm. Rüya istediği sürece onun arkadaşı olmaya devam edeceğim. Sizin ne söylediğiniz umurumda bile değil."

"Kızım senin yüzünden ölümle burun buruna geldi."

Kartal bu defa sessiz kalmadı ve öfkeli sesiyle, "Kanıtınız nerede?" Diye sordu sertçe. "Kundaklayan kişi yakalanmadan ve kundaklanma sebebi öğrenilmeden söyledikleriniz asılsız bir suçlamadır."

Babası, Kartal'ın aksine daha sakın bir sesle, "Rüya masum ve zararsız bir kız." Deyince Kartal da, "Tıpkı Metis gibi." Diyerek onu susturdu. "Ayrıca belki de hedef karıştırıldı ve yanlış ev kundaklandı. Kısacası delil olmadan kimseyi suçlama hakkına sahip değilsiniz." Kesik bir nefes alıp belimin tutuşunu daha da güçlendirdi. "Büyüğümüz diye saygım var." Dediğinde bakışlarını babasının üzerine sabitlemişti. "Ama ileri giderseniz aynı şekilde ileri gitmekten çekinmem."

Bu Kartal'ın son sözleri oldu ve belime yaptığı hafif baskıyla hareketlenmemi sağlayarak benimle birlikte yürüme başladı. Burnundan soluyordu ve son bir saatte üst üste yaşadığı Cengiz, Ekin ve Rüya'nın ailesi olayları patlamasına ramak kaldığını gösteriyordu. Muhtemelen bugün karşısına çıkabilecek dördüncü kişiden tüm hıncını çıkaracaktı.

Rüya'nın ailesinin yanından epey uzaklaşmıştık ki Kartal sessizliğini bozdu ve yürümeye devam ederken başını bana çevirerek, "Dün onlar

odadan çıktığında o yüzden ağlıyordun değil mi?" Diye sordu ardından sorusunu kendi yanıtladı. "Seni suçladıkları için ağlıyordun."

Başımı olumsuzca salladım. "Haklı oldukları için ağlıyordum. Sen de biliyorsun Kartal, ev benim yüzünden kundaklandı."

"Yine de..." Dedi Kartal üzerine basa basa. "Hiç kimse seninle öyle konuşamaz!"

Kartal ile birlikte otoparka indiğimizde Gürkan'la Müge'nin siyah bir Rolls Royce önünde beklediklerini gördüm. Gürkan'ın elinde benim heyecandan unuttuğum kıyafetlerin poşetleri vardı. Müge'nin de ağzı kulaklarındaydı ve Gürkan'a bir şeyler anlatıyordu.

Bizi fark edince Gürkan rahat duruşunu bozmasa da Müge hemen toparlandı. Muhtemelen Kartal'ın amiri olmasından dolayı onun yanında daha resmi duruyordu.

Yanlarına vardığımızda Gürkan, Ekin'i kast ederek, "Ayıldı, bir sorun yok." Deyince rahatlayarak nefesimi verdim. Bunca derdin arasında bir de Ekin sorunuyla uğraşmak istemiyordum. Zaten son günlerde iyice tuhaf davranmaya başlamıştı. Yaptıkları sağlıklı kafada olduğunu göstermiyordu. İki kişilikliymiş gibi garipçe davranıyordu.

Kartalsa benim aksime rahatsız bir nefes aldı. Onu biraz olsun tanıyorsam sonsuza dek baygın kalmasını tercih edeceğinden adım gibi emindim.

Gürkan'ın elindeki poşetleri alarak, "Sağ olun." Dedi ve arabanın arka koltuğuna poşetleri bırakırken Müge yanıma geldi. "Az önceki kargaşadan dolayı fırsat yaratamadım, geçmiş olsun."

Sesi ile yüzündeki ifadesi odadaki gibi sıcak ve samimiydi ama şu an ona karşı nötrdüm. Hele ki üst üste yaşadığım olaylar silsilenin ardında belki de hislerimi unutuyordum. "Teşekkür ederim."

Müge aklımı okumuş gibi, "Nasıl hissediyorsun?" Diye sorunca bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

Geçirdiğim dört ay boyunca cinayete şahit olmuş, iki kez bıçaklanmış, tehdit edilmiş, takip edilmiş, eski erkek arkadaşım tarafından kullanılıp zorbalığa uğramıştım. Nefes'in yalanlarıyla boğuşmuş, Eftalya tarafından kandırılmış, babamın benim yüzümden öldürüldüğünü öğrenmiştim. Yine, âşık olduğum adamın polis olduğunu ve kandırıldığımı öğrenmiştim. Bunun getirisi olarak da aşk acısı yaşamıştım. Aşk acısının arasında zengin bir züppe tarafından tacize uğrayıp karakola düşmüştüm. Tam her şey bitti derken polis ve

mafya arasında hedef olduğumu öğrenmiş, evim kundaklanıp küle dönmüş, ölümden dönmüştüm. Evsiz ve çırılçıplak kalmıştım. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi yepyeni düşmanlarımın olduğunu öğrenmiştim. En kötüsüyse en yakın arkadaşım benim yüzümden can çekişiyordu. Burukça gülümsedim. "Sanırım iyiyim."

Kartal arabaya binmem için kapıyı açtığında Müge gözlerimin içine bakarak, "Daha iyi olacaksın." Deyince arabaya binmeden önce son bir defa Müge'ye baktım. İyi olacaktım. Kendime inanmayı bırakmadığım sürece iyi olacaktım. Eninde sonunda bu kâbus bitecek, güneşli bir sabaha uyanacaktım. Duyduğuna emin olmadığım bir sesle, "Olacağım." Dediğimde Müge'nin yüzündeki tebessüm genişledi.

Aynı şekilde tebessüm edip arabaya bindim ve Kartal'la göz göze geldim. Tebessümümü görmüştü ve gergin yüz ifadesi anlık olsa da silinmişti. Bakışlarını yüzümden ayırmadan kapımı kapatınca arabanın içinde beni ilk karşılayan Kartal'ın yoğun kokusu oldu. Parfüm kokusu; arabanın içine sinmiş, ciğerlerimin bayram etmesini sağlamıştı.

Kartal, Gürkan ile Müge'ye bir şeyler söyledikten sonra arabaya bindi ve çalıştırmadan önce yan profilimi süzdü. Ona bakmıyordum ama bakışlarımın üzerinde olduğunu biliyordum. "Metis." Deyince derin bir nefes alarak ona döndüm. Arka koltuktaki poşetleri işaret edip, "Müge neler aldı bilmiyorum ama yeterli mi ya da beğendin mi? İstersen eve geçmeden önce istediğin mağazaya uğrayalım, istediğin kıyafetleri alalım." Dediğinde gözümün içine bakıyordu, muhtemelen uzun bir süre onun evinde kalacağımı sanıyordu ama yanılıyordu. Uzun bir süre yanında kalamazdım. Evinde kalmamın doğru olmadığını ikimiz de iyi biliyorduk. Başımı iki yana salladım. "Onlar şu an için yeterli. Zaten en kısa zamanda yeni bir ev bulup geçerim."

Kartal kaşlarını çatıp bakışlarını gözlerimden kaçırdı ve önüne dönerek arabayı çalıştırdı.

Kartal'ın evine geldiğimizde neredeyse akşamüzerine geliyordu. Tek istediğim bir an önce duş almaktı. Duş alıp az da olsa gerilen kaslarımı rahatlatmak istiyordum.

Düşüncelerim eşliğinde eve girdiğimizde Kartal'ın, tanıştığımız ilk gece bahsettiği kedisi bize doğru gelmeye başladı.

Hedefi Kartal'dı.

Kartal'ın ayaklarına dolanmasıyla birlikte Kartal ağız kulaklarında onu kucağına aldı. "Oğlum." Diyerek başını okşadı. "Senin bu saatte uyuyor olman gerekmiyor muydu?"

Kartal'ı böyle gülerken görmeyi çok özlemiştim.

Bir an için tüm sorunlarımı unutarak kediye bakmaya başladım. Bombay cinsi kedinin simsiyah ve parlayan kısa tüyleri vardı. Resmen minik bir siyah pantere benziyordu. Kartal'ın kucağından doğruca omzuna tırmandı ve bana doğru bir bakış attı. Öyle sevimliydi ki gülümsemeden edemedim.

Ben gülümseyince Kartal'ın da bakışları bana döndü. "Omuzda durmaya bayılır. İndirmediğim sürece de kolay kolay inmez."

Gülümsememi bozmadan, "Zeus değil mi?" Diye sorunca Kartal onayladı. "Evet." Dedi ve Zeus'u yeniden kucağına alarak karşı karşıya gelmemizi sağladı. "Bu güzel kız, sana sürekli bahsettiğim Metis." Dediğinde kulağına doğru iyice yaklaşmıştı. "Ama aklından bile geçirme Zeus Efendi, o senin Metis'in değil."

Kartal'ın fısıltısı aramızda yankılandığında bakışlarım gözlerini buldu. Baş hâlâ Zeus'a yakın duruyordu ve olduğu yerde kıpırdamadan derin derin gözlerimin içine bakıyordu. Belli belirsiz içimi çektim, kalp atışlarım çoktan göğüs kafesime eziyete başlamıştı çünkü gözlerine bakmak terapi gibiydi. Ruhumda ve kalbimde açılan tüm yaralara merhem gibiydi. Bazen tamamen iyileştiriyor bazen anestezi etkisi vererek uyuşturuyordu. Bazen de güvenle sığınılabilen bir liman gibiydi. Ansızın gelen bir denizaltı tarafından batırılmayacağından emin olduğun, balık istifi gibi dizilmemiş gemilerde güvenle sevdiğine kavuşmak gibiydi.

Kartal'dan bakışlarımı çekmemi sağlayan kucağıma tırmanmaya çalışan Zeus oldu. "Tanıştığımıza fazlasıyla memnun oldum." Diyerek Zeus'u kucağıma aldım. "Küçükken izlediğim bir çizgi filmde siyah kedi vardı tıpkı ona benziyorsun."

"Adı neydi?"

Kartal'a yeniden baktığımda dik bir konum aldığını ama az önceki yüz ifadesini sürdürdüğünü gördüm. Hızlanan kalp atışlarım, dudaklarımı da kurutmuştu. Kurumuş dudaklarımı ıslatarak, "Çizgi filmin adı Sailor Moon. Çok fazla detay hatırlamıyorum ama böyle siyah bir kedisi vardı. Başkarakter ne zaman umutsuzluğa düşse kedisi ona güç ve destek verirdi." Dedim ve bakışlarımı bir kez daha Zeus'a

çevirdim. "Bazen çizgi filmlerin gerçek olmasını çok isterim. Belki o zaman her şey daha kolay olurdu."

Zeus sevilmekten sıkılmış gibi kucağımdan omzuma tırmanmaya çalışınca Kartal'ın engeline takıldı. "Şimdi onun dinlenmesi gerekiyor." Diyerek kucağımdan aldığı anda kaşlarını belli belirsiz çatmıştı.

Hatta git gide kaşlarının çatılı derinleşti ve kısa bir an için sessiz kaldı. Dikkatlice ona baktım. Neden bir anda huzursuzlandığını anlamamıştım.

Sonunda oldukça yavan bir sesle, "Nerede kalmak istersin? Sığınağım tamamen güvenli." Deyince huzursuzluğunun sebebini anladım.

En son sığınağı için fare deliği demiştim.

Kartal çatığı kaşlarını bozmadan, "Ama burası da güvenli. Evin çevresinde kameralar var. 7/24 izleniyor, kuş da uça haberim oluyor." Dedi aynı sıkıntısını sürdürerek. "Camlar ile kapılar kurşun geçirmez. Rahat olabilirsin, tamamen güvendesin."

"Sığınakta kalmak istemiyorum." Deyince Kartal'ın yüzü daha da düştü ama amacım onu üzmemek değildi. "Sebebi yangın." Dedim aceleyle, onu daha fazla üzmemek için. "O esnada nefes almak çok zordu. Bir süre kapalı ortamlarda kalamayacağım. Eğer sığınağa inersem yine nefes alamayacakmışım gibi geliyor. En çok hangi odada pencere varsa orada kalmak isterim."

Kartal'ın çenesi kasıldığında dudaklarının arasından belli belirsiz bir küfür savuruldu ardından anladığını belli edercesine başını sallayıp yanımızdaki merdivenin bitiminde başlayan asma kattaki yatak odasını işaret etti. "Ara sıra burayı kullanıyorum..." Dediğinde aynı zamanda yatağın tam karşısındaki havuza bakan büyük cam duvarı işaret etmişti. "Pencere tam karşısında kalıyor, istediğin zaman açık bırakabilirsin. Ama..." Dedi ve birden yüzünü hoşnutsuzca buruşturdu. "Gürkan zamansız ve habersiz gelmeye bayılır. Kapıdan kovsam bacadan geri gelir. Kısacası sabah gözlerini açtığında..." Durduğumuz alanı işaret etti. "Gürkan'ı ortalıkta bulabilirsin. Bu durumdan hoşlanmayabilirsin." Dudaklarını sertçe ıslatıp anlaşılması zor bir fısıltıyla da nefesinin gerisinden konuştu. "Yatak odanda başka bir erkeğin varlığından ben de hoşlanmam."

Muhtemelen Kartal, benim asma kattaki yatakta yattığımı Gürkan'ın da etrafta gevezelik yaparak dolaştığını gözünde

canlandırmıştı çünkü duruşu tam olarak öyleydi. Haline gülümsemek için kendimi zor tuttum ama haklılık payı vardı. Gözümü açtığımda karşımda Gürkan'ı ya da bir başkasını görmeyi kesinlikle istemezdim. Loft dairelerin asma katındaki yatak odaları çok estetik duruyordu lakin fazlasıyla ortalıktaydı. Eve giren ve çıkanlar olduğu sürece orada kendimi kesinlikle savunmasız hissederdim.

(Kartal'ın tasvir ettiğim evi bu değil ama loft dairenin gözünüzde daha rahat canlanması için bu örneği buraya bırakıyorum)

"Gözümü açtığımda yalnız olmayı tercih ederim." Deyince Kartal düz bir ifadeyle yüzüme baktı ve değiştirmedığı ifadesiyle kapının kenarına bıraktığı poşetleri alarak merdivenlere yöneldi.

Şaşkınlıkla arkasından baka kaldım. Asma kattaki yatağı kullanmayacağımı söylemiştim ama neden oraya çıktığına dair bir fikrim yoktu. Sebebini anlamak için peşinden ilerledim.

Spiral şeklindeki merdivenleri hızlıca tırmandık ve onun ara sıra kullanıyorum dediği yatağın önüne geldik. Yatağı iki kişilik geniş ve konforlu görünüyordu. Yatağın iki yanında komodin vardı, çaprazındaki duvara televizyon montelenmişti. Sağ komodinin yanındaki cam taban pencereleri sayesinde aşağıdaki mobilyalar görünüyordu. Sol yanındaki komodinin bitiminden de dar bir koridor başlıyordu.

Kartal'ın adımlarının rotası orası olunca peşinden ilerlemeye devam ettim. Koridorun sonunda yeniden merdiven başlıyordu ama bu merdiven spiral merdiven kadar yüksek değildi. Aşağı yukarı 10 basamak sonra önümüze bir kapı çıktı ve Kartal'ın kapıyı açmasıyla ağzımın açık kalması aynı anda oldu.

Burası çatı çatıydı ve bu devasa çatı katı, tamamen yatak odasıydı. Çatının duvarları ahşap görünümdeydi. Dört duvarın bir duvarında boydan boya dolap vardı. Dolabın açık kapılarından Kartal'ın asılı kıyafetleri görünüyordu. Karşı duvarında da açık kapısından görebildiğim kadarıyla banyosu vardı. Diğer duvar ise tıpkı aşağıdaki gibi tamamen camdandı ve camın önünde büyük bir teras vardı. Terası, yeşilliklerle ve bahçe mobilyalarıyla süslüydü.

Bakışlarımı terastan almayı başarabildiğimde yatağa baktım. Geniş yatağı odanın tam ortasındaydı ve camdan duvarla karşılıklıydı.

Kartal elindeki poşetleri yatağın kenarına bırakıp terası işaret etti. "Bilirsin. Yıldızları izlemeyi çok severim. O yüzden burası da en sık

kullandığım yatak odam. Artık senin." Deyince itiraz etme istediğiyle doldum. "Seni odandan etmek istemiyorum."

Kartal'ın yüzü birden aydınlandı ve bana doğru yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Birlikte mi kalmak istiyorsun? Üzgünüm." Diyerek başını iki yana salladı. "Dün gece de söyledim. Sevgilim olmadığın için seninle aynı yatağı paylaşamam."

Söylediklerime karşı geleceğini biliyordum ama bozguna uğratacağını düşünmemiştim. Hem gözlerim hem de ağzım şaşkınlıkla açılırken Kartal arsız bir ifadeyle gülümsedi. Konuşmama izin vermeden, "Banyoda havlular var, istediğin zaman kullanabilirsin." Dedi ve serseri bir ifadeyle göz kırpıp odadan çıktı.

Onun dışarı çıkmasıyla birlikte ellerimi yüzüme kapattım. İmkânım olsa son üç dakikayı tamamen silerdim. "Arsız..." Diye söylenerek ellerimi yüzümden çekip derin bir nefes aldım. Son üç dakikayı düşünmek yerine ılık bir duşa girmek bana kendimi çok daha iyi hissettirecekti.

Kartal'ın kenara bıraktığı poşetleri alıp yatağın üzerine döktüm. Hava o kadar sıcaktı ki... Neyse ki Müge giyebileceğim kot şortla tişört de almıştı. İç çamaşırları da alarak banyoya doğru ilerledim.

Banyoya girer girmez yeni bir şok dalgasıyla sarsıldım. Şu ana kadar gördüğüm en büyük banyo bu banyo olabilirdi. Minimalist banyoya hâkim olan antrasit rengindeki seramikler duşa kabinin içinde tamamen ahşap görünümüne dönüyordu. Dikdörtgen şeklindeki uzun duşa kabinin önündeki cam o kadar inceydi ki bir an için gerçekten önünde cam olup olmadığından şüphe ettim. Duşa kabinin karşısında ise yine büyük bir camdan duvar vardı. Muhtemelen dışarıdan içerisi görünmeyen cam duvarın önünde, küvet görevi gören kare şeklinde ahşap temalı havuz vardı. Havuzun hemen tepesinde de büyük bir duş başlığı vardı. Anladığım kadarıyla suyun içerisindeyken tepeden yağmur yağar gibi su akıyordu.

Dudağımı ısırarak gülümsedim. Bu hem tuhaf hem de eğlenceli duruyordu.

Bir an için deneyimlemeyi arzu etsem de banyoda oyalanmayı istemediğim için üzerimdekilerden kurtularak doğruca dolaba yöneldim ardından içinden aldığım siyah havlularla duşa kabine doğru ilerledim.

Duša kabinin içerisinde Kartal'ın şampuanı ve duş jeli vardı. Tereddütlü gözlerle onlara baktım. Kartal gibi kokmak, kendime sonu gelmeyen işkence yapmak gibiydi ama yangının o acı kokusu üzerime sinmişti. Ve özellikle saçlarıma sinen koku, başımı her hareket ettirdiğimde midemi fazlasıyla bulandırıyordu.

O şampuanı ve duş jelini kullanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ilık suyu açıp bir süre suyun üzerimden akmasına izin verdim. Yine gözlerim doluyor, burnumun direği sızlıyordu. Aslında suyun altında ağlamaya her şeyden çok ihtiyacım vardı fakat kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum. Düünden beri yeterince ağlamıştım, daha fazla ağlamaya vakit harcamayacaktım. Bu saatten sonra yapmam gereken tek şey; özgürlüğüm için savaşmak olacaktı. Bugünden itibaren hayat ne getirirse getirsin karşısında dimdik duracaktım.

Kartal'ın şampuanını elime alıp kapağını açtım ve ilk olarak burnuma götürüp kokusunu derince içime çektim. Fresh kokusu, öyle ferahlatıcı ve rahatlatıcıydı ki ciğerlerim bir an için her şeyi unutup cennetine sarılır gibi edebi takılı kaldığı kokuya sımsıkı sarıldı.

Özlemle bir kez daha kokusunu içime çektim.

Ve yine...

Bir kez daha...

Kokusunda sarhoş olmak üzereyken hızlıca şampuanı saçlarıma karıştırdım. Bu gece onun kokusuna sarılır gibi yatmak kırık kalbime de yaralı ruhuma da çok iyi gelecekti.

Banyodan çıktıktan sonra siyah kot şortu ve askılı siyah bodyi üzerime geçirdikten sonra nemli bıraktığım saçlarımla salarak oldukça büyük görünen terasa çıktım. Hava çoktan kararmıştı ve ev, şehrin çok dışında kaldığı için bahçedeki aydınlatmalar dışında manzarası karanlık görünüyordu. Çok ileriden tek tük ışıklar görünüyordu. Bir de çok uzaklardan geçen araba farları, geceye kısmen de olsa aydınlık katıyordu.

Evin en iyi yanı civardaki ağaçların yoğunluğuydu. Temiz havası insanı fazlasıyla dinlendiriyordu. Ahşap zeminde ilerleyerek duvarın kenarından başlayıp ortaya kadar gelen çimenlerin üzerine çıplak ayakla bastım. Çimenlerin üzerinde şezlong gibi duran büyük ve geniş sandalyeye oturdum. Kartal burada ya güneşleniyordu ya da geceleri yıldızları izliyordu.

Başımı yıldızların süslendiği gökyüzüne çevirdim. Şehirden ve ışıklardan uzak olduğumuz için burada yıldızlar fazla görünüyordu ama karavanıyla izlediğimiz yıldızlar kadar çok yoktu.

Bir anda duyduğum ayak sesleriyle Kartal'ın geldiğini anladım ve başımı geriye çevirdim. Kartal da terasa çıkarak yanıma geldi. "Hâlâ acıkmadın mı?"

Çoktandır midemi dinlemiyordum. Başımı iki yana salladım. "Canım yemek yemek istemiyor."

Kartal, "Tok karınla alman gereken ilaçların var, yemek zorundasın." Diyerek oturduğum sandalyenin yanında diz çöktü. "Yemek konusunda başarılı değilim ama güzel spagetti yaparım, umarım beğenirsin."

Daha önce Kartal'ın elinden hiç yemek yememiştim. Bir kez birlikte tost yapmıştık, onu da Ekin mahvetmişti. Onun dışında ya dışarıdan yemiştik ya da evdeki hazır yiyeceklerden yemiştik. Şaşkınlığımı belli edercesine, "Spagetti mi yaptın?" Diye sorunca Kartal tereddütlü bir ifadeyle, "Beğenmezsen Gürkan'dan bir şeyler getirmesini isteriz." Dedi.

Müge'yi ya da Gürkan'ı daha fazla benim yüzümden uğraştırmak istemiyordum. "Hayır." Diyerek ayağa kalktım. "Senin yaptığın spagettiye yemek istiyorum."

Onun ayağa kalkmasını beklemeden kapıya doğru hızlıca ilerledim. Odadan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde Kartal'ın da hemen arkamda olduğunu hissettim. Hızı şaşırtıcıydı ve itiraf etmem gerekirse bir anda yanımda biten varlığı nefes kesiciydi.

Kabul ediyordum, ne yaparsa yapsın beni tam anlamıyla büyülemeyi başarıyordu.

Merdivenlerden inip doğruca mutfığa girdiğimizde ada tezgâhın üzerinde özenle hazırlanmış iki spagetti tabağı buldum. Hemen arkamdan da Kartal'ın sesini duydum. "Burada mı yiyelim? İçerideki masada mı yoksa terasta mı?"

Açık havada ve loş ışıktaki yemek yemek daha cazip geldiğinden tezgâhın üzerindeki tabağımı alıp bedenimi merdivenlere çevirdim. "Bence terasta yiyelim." Tek istediğim olabildiğince rahat nefes alabileceğim bir ortamda bulunmaktı. Resmen kapalı alanlarda kalma fobisi oluşmuştu.

"İçecek olarak ne istersin?"

"Kola varsa alabilirim."

Kartal başını salladığında geldiğim yoldan geri dönüp acelem varmış gibi terasa çıktım. Kartal'ı mutfakta bırakmışım. Terasa girince masaya geçmek yerine duvar dibindeki konforlu ve geniş duran koltuğa oturdum. Bakışlarım elimdeki tabağa kaydı. Tabağımdan burnuma dolan kokular makarnanın çok lezzetli olduğunu söylüyordu.

Midemde hissettiğim hareketlenmeyle elimi mideme bastırdım. Acıkmadığımı sanıyordum ama yanılmışım. Kartal'ın bir an önce gelmesini dilercesine kapıya baktığımda Kartal elindeki iki bardakla ve bir tabakla yanıma geldi. Elindeki kolanın birini bana verip çaprazımdaki tekli koltuğa oturdu.

Daha fazla açlığa dayanamayacaktım.

Bardağı önümdeki büyük sehpanın üzerine bırakıp çatalımı spagettinin içinde döndürdüm ardından çatalı dudaklarımla buluşturdum. Birkaç kez çiğnemiştım ki Kartal ile göz göze geldim. Merakla vereceğim tepkiyi bekliyordu.

Öyle lezzetli öyle çok damak tadına uygundu ki...

Tek söyleyebildiğim, "Kartal bu spaghetti bir harika." Oldu.

Kartal'ın da yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Afiyet olsun."

Çatalı bir kez daha tabakla buluştururken bakışlarımı da tabağa çevirip, "Neden daha önce yapmadın?" Diye sorunca sorduğum sorunun ağırlığını idrak eder etmez tabağın içindeki çatalın hareketini durdurdum. Aslında tamamen boş bulunmuştım. Geçmişteki ilişkimize atıfta bulunmak istememiştım.

Kartal'ın iç çektiğini duydum. "Fırsat olmadı." Deyince bu defa ona bakma cesareti bulamadım. Az önce yuttuğum makarna da boğazımda kalmıştı sanki. Yutkunma ihtiyacıyla kolama uzanıp büyük bir yudum aldım.

Boğazımı yakan asit kalbimi de yakıyordu gibiydi. Sessiz kalıp yemeye devam ettim. Kartal da aynı şekilde sessizce yemeye başlamıştı.

Bir süre sessizce yedikten sonra sorduğum soruyu unutturmak istercesine bakışlarımı ona tutundurup bir çırpıda, "Ailen ne iş yapıyor?" Diye yeni bir soru sordum. Ayrıca bu sorunun cevabını da gerçekten merak ediyordum. Evi, arabaları, karavanı, motosikleti ve dahası, oldukça varlıklı aileden geldiğini açıkça haykırıyordu. Zaten o gece de aileden gelen zenginliği olduğunu söylemişti.

"Tek iş değil." Dedi Kartal ve kolasından bir yudum aldı. "Finans işi aynı zamanda gayrimenkul işi... Onlar için kısaca iş insanı diyebilirim."

Kısacası parayla oynuyorlardı...

Anladığımı belli edercesine başımı salladığımda Kartal'ın ailesi için ailem buradan uzakta, yaşlılıklarının tadını çıkarıyorlar sözlerini anımsadım. Demek ki ailesi artık işlerin başında değildi ama Kartal da işlerinin başında değildi. O çok daha farklı bir meslek seçmişti.

"Ailen işlerini devralmanı istemedi mi?"

"İstediler ama ben istemiyordum. Aile demek aynı hissedeceğimiz ya da aynı düşüncede olacağız anlamına gelmiyordu. Bence insan mutlu olduğu işi yapmalı. Sonunda ikna oldular ve polis olmamı desteklediler."

Bir çırpıda, "Neden polislik?" Diye sordum. Polisliği aramızda tuhaf bir etki bırakmıştı. Sebebi de sonradan öğrenmiş olmamdı. Şimdi ne zaman konusu açılrsa ikimiz de gergin hissediyorduk.

Ben en başından beri polisten kaçıyordum. O da en başından beri polisti. O, polisten kaçtığımı bilirken ben onun polis olduğunu bilmiyordum ve bu kısır döngü, aklıma geldikçe delirecekmişim gibi hissediyordum.

Kartal çok kısa bir an yüzümü süzdü. "Mülakat cevabı, kötülerle mücadele eden pelerinsiz kahraman olmayı kim istemez ki?" Bıyık altından gülümsedi. "Gerçek cevabıysa adam dövmeyi çok seviyorum."

Aynı şekilde gülümsediğimde şaka yaptığını biliyordum. Dövme izinlerinin sadece tecavüzcülere ve vatan hainlerine karşı olduğunu iyi biliyordum.

Kartal, "Şaka bir yana." Diyerek beni onayladı. "Polislik; düşünce dünyama, kişiliğime ve yapıma çok uygun."

Kolamdaki son yudumu yutup bardağı dudaklarımdan ayırmadan Kartal'ı baştan ayağı süzdüm. Özellikle de yapısına uygun bir meslek olduğu aşikârdı. Boş bardağı dudaklarımdan ayırıp, "Seni ilk gördüğümde senden korkmuştum." Diye itirafta bulundum. "Rüya, sarhoş taklidi yapıp ağzından laf almamı istediğinde rol yaptığımı anlarsan beni çiğ çiğ yiyebileceğini düşünmüştüm. O gece çok huzursuz görünüyordun, bu da beni korkutmuştu."

Kartal gülümsedi ama biraz keyifsiz bir gülümsemeydi. "O gece baskın olacağı için huzursuzdum. Böyle baskınlar hep tehlikelidir. O gece olası bir çatışmada masum birileri ölebilirdi ya da polis şehit olabilirdi. Onun gerginliği vardı üstümde. Ayrıca..." Dedi ve duraksayıp yüzüme bu kez hayranlık dolu bir ifadeyle baktı. "Korkmana rağmen korktuğun birinin yüzüne bira boca etme cesaretine hayranlık duydum."

Omzumu silkip sevimli bir çocuk şımarıklığında, "Çünkü söylediklerin ağrıma gitmişti." Diyerek kendimi savunma ihtiyacı duydum. "*Fahişelerle ilgilenmiyorum* demiştin." Gözlerimi kısıp, "Anlamıştın değil mi sarhoş olmadığımı? Fuhuş yapmak istediğimi sanmıştın." Deyince Kartal başını salladı ve bir anda aydınlanmış gibi gülmeye başladı. "*Hep böyle ters misindir yakışıklı* demiştin."

Yanaklarım bir anda kıpkırmızı oldu çünkü o gece Kartal'a resmen yavşamıştım ve Kartal söylediğim her kelimeyi hatırlıyordu. Utandığımı belli etmemeye çalışarak, "Sarhoş taklidi yapmaya çalışıyordum." Dedim beceriksiz bir çabayla.

Ama nafile...

Kartal utandığımı fark edince daha çok üzerime gitmeyi tercih etti. "Ve bir de demiştin ki; *Bana bak güvenlikten bozma barmen efendi. Kışırma bakarsan o gözlerini oyarım.*"

Gece olmasına rağmen tepemde güneş varmışçasına terlediğimi hissediyordum. Kartal o geceyle ilgili tüm detayları harfine kadar hatırlıyordu. İlgiyi üzerimden çekmek için yeniden gözlerimi kısıp, "Doğruyu söyle baktın değil mi?" Diye sorunca Kartal gülümsemesini bozmadan başını iki yana salladı. "Hayır bakmadım."

Öyle tatlı gülümsüyordu ki... Dayanamayıp ben de güldüm. "Hayır bakmışsın gülüşünden belli. Çok ayıp Kartal."

Kucağımdaki tabağı ve elimdeki bardağı sehpanın üzerine bırakmış, bedenimi de tamamen Kartal'a çevirmiştim. Ağzım kulaklarımda onunla atışmaya çalışıyordum.

"O yüzden gülmüyorum." Dedi Kartal, hâlâ büyülenmiş gibi yüzüme bakıyordu. "Bu ev bana hep simsiyah gelirdi. Bir nevi otel gibi kullandığım kara kutuydu ama bu gece evime ilk kez renk geldi. İlk kez bu kadar renklendiğini görüyorum. Sesin, gülüşün, varlığın evimi rengârenk yaptı."

Gülümsemem yavaş yavaş silinirken bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Onun varlığına her şeyden çok ihtiyaç duysam da kim olduğunu benden gizlemesi, yolunda giden bir suyun takıldığı bir engelde artık ilerleyememesi gibiydi. Belki bencilceydi ama sindirmem için zamana ihtiyacım vardı. Ayrıca yaşadığım olaylar silsilesi yüzünden sağlıklı düşünme yetimi bir süreliğine kaybetmiştim. Öyle tutarsız davranıyordum ki bazen kendime bile şaşıırıyordum. Bu durum Kartal'a sadece üzüntü verirdi. Kabul, şu anda da üzgündü, üzgündüm, üzgündük ama içimdeki kırgınlığımı yok etmeden ona adım atarsam ileride çok daha büyük bir kırgınlık olarak bize dönebilirdi. Bugün bu kırgınlığı tamir edebilirdik ama yarın daha büyüğünü tamir edemeyebilirdik. İçimde Kartal'ı affettiğim gün, beni hâlâ sevmeye ve istemeye devam ediyor olursa işte o zaman her şeye yeniden başlayabilirdik.

Ama şimdi daha fazla dengesini bozmaya hakkım yoktu. Asıl bencillik bu olurdu.

Bakışlarım boş bardağa takılınca bardağı elime alıp ayağa kalktım. "Kola alıp geliyorum."

Kartal'ın da yüzündeki gülümsemesi silinmişti. "Ben getiririm."

Kartal'ın ayaklandığını görünce onu panikle durdurdum. "Yolu biliyorum hemen dönerim." Diyerek koşar adım terastan çıktım. Kalp atışlarımın uğultusu, kulaklarıma eziyet ediyor, Kartal'ın varlığı ise ruhuma ediyordu. Yanındayken ona dokunamamak işkencelerin en büyüğü gibiydi.

Sızlayan burnumun eşliğinde mutfağa inip elimdeki bardağı tezgâha bırakarak buzdolabına yöneldim. Kolayı dolaptan tam çıkarmıştım ki arkamda duyduğum tuhaf sesle irkildim. Muhtemelen Kartal gelmişti ve tüm bunlara son vermek için belki de beni öpecekti.

Şimdi ona nasıl engel olacaktım? Hem de deli gibi öpmeyi isterken ona nasıl dur diyecektim?

Korkarak bedenimi geriye çevirdiğimde karşımdaki kişinin Kartal olmadığını görünce elimdeki kola şişesi dudaklarımdan kopan çığlıkla yere düştü.

Bir an sonra hissettiğimse yabancının, ağzıma kapanan elleri oldu.

Herkes merhaba ❀

*Uzun bir bölümle karşınızdayım...
Bölümle ilgili görüşlerinizi çok merak ediyorum.
Bölümü nasıl buldunuz?*

*Umarım en az benim kadar sevmişsinizdir.
Ekin, Cengiz ve Rüya'nın ailesi Kartal'ı epey zorladı.
Metis'in duygu değişimleri yaşadığı zorluklardan kaynaklı, yakında
tamamen ne istediğini bilecek.*

Ekin neden gelmiş olabilir?

Ya Cengiz?

Son olarak sizce Metis'in karşısındaki kimdi?

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur.

Şimdiden bayramınız mübarek olsun

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın

30. Bölüm "İki Ruhun Ötesinde Görev"

Şarkı: Camila Cabello - Shameless

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

Yüzüm kime dönük olursa olsun yüreğim hep sana dönük olacak.

Cemal Süreya

"İKİ RUHUN ÖTESİNDE GÖREV"

METİS

Son günlerde yaşadıklarım; resmi bir türlü tamamlayamayan ressamın, fırça darbeleri gibiydi. Tuval üzerinde birbirinden farklı yerlerde darbeleri vardı ama asıl resim bir türlü tamamlanmıyordu. Resmin ortasında büyük bir boşluk vardı. Boşluğun içi girdap gibiydi. İyilik, kötülük, güzellik, çirkinlik... Hüzün, keder, umut, acı... Ne varsa önce yutuyordu sonra fırça darbelerinde can bularak tuval üzerinde her tarafa saçılıyordu.

Lanet bir kısır döngü gibi her güne yenisi eklenen darbeler görüntüyü; kısacası hayatımı git gide karmaşık bir hale getiriyordu.

Karşımdaki yabancının gözlerine bakarken hissettiğim tam olarak bu karmaşaydı. Anlaşılan fırça darbesinin keyfi yerinde değildi ve tuvaline yeni bir karmaşa daha eklemeye niyetliydi.

Ama bu defaki fırça darbesi karmaşık olmaktan ziyade fazlasıyla sarkastikti. Karşımdaki kişi bana, beni bıçaklayan adam ya da Cengiz gibi öldürmek istercesine değil, korkarak bakıyordu. Hatta biraz daha parmakları ardında bağırmaya devam edersem susmam için yalvaracakmış gibi duruyordu.

Yanılmadım da...

"Yenge yalvarırım bağırma, gece gece dayak yemeye gelmedim."

Korkmakla afallamak arasındaki ince çizgide sıkışıp kaldığımda Kartal'ın kalın sesini duydum. "Çek lan elini ağzından!" Sonrasında karşımdaki adam sökülürcesine benden alındı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Üzerinden neredeyse sıyrılmak üzere olan gömleğini düzelten adam, Kartal ellerini bırakır bırakmaz ondan bir adım uzaklaştı. "Amirim evde yoksunuz sandım. Tam gidecekken ses duydum. Metis olacağını düşünmemiştim." Bana doğru özür diler gibi baktı. "Açıkçası saldıracaktım ama Metis olduğunu görünce durdum."

Bu adamı daha önce hiç görmemiştim ama o beni çok yakından tanıyormuş gibi konuşuyordu. Ayrıca bana *yenge* demesi de dikkatimden kaçmamıştı.

"Türker." Dedi Kartal sakinleşmeye çalışarak ve parmaklarını burun çatısına bastırdı. "Sence de eve biri girse buzdolabından kola mı alır?" Dediğinde öfkeli bakışları yerde yuvarlanan kola şişesindeydi.

Kartal'ın dediklerine odaklanmaktan ziyade Türker'e odaklandım. Daha doğrusu karşımdaki kişinin Türker olduğunu duyunca üzerimden garip bir ürpertir geçti ve felç geçirmiş gibi olduğum yerde kıpırdamadan ona bakakaldım. Önce beni bıçaklayan adam sandığım sonra da patronum sandığım Sezgin Bey, tam karşımdaydı. Daha da önemlisi Kartal'ın sağ kolu aynı zamanda Eftalya'nın nişanlısıydı. Muhtemelen Kartal'ın ekibindeki Kartal'dan sonraki en önemli kişiydi.

Dikkatli bakışlarımı ondan ayırmadan ona bakmaya devam ettim. Belli ki yapılı bedeni, polisliğinden geliyordu. Geniş omuzları ve iki elimle bile rahatça saramayacağım geniş kolları vardı. Boyu, Kartal'la aşağı yukarı aynı uzunlukta idi. Saçları sarıya yakın açık kumraldı ve gözleri ürkütecek kadar açık ela rengindeydi. Üzerine siyah bir kot pantolonla neredeyse siyaha yakın bordonun en koyu renginde spor bir gömlek giymişti. Kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, düğmelerinin birkaçını açık bırakmıştı.

Türker dürüstçe, "Ne olduğunu ayırt edecek halde değilim Kartal. Açıkçası kafama sıkmana ihtiyacım var, belirsizlikten patlamak üzere. Bu eziyete son vermen gerekiyor." Deyince içimde beliren tedirginlikle parmaklarım istemsizce kollarımı sardı. Karşımda oldukça güçlü görüntüye sahip adamın çaresizliği, basit bir güvensizlikle her yanıma kuşatmıştı. Ayrıca Türker, az önce Kartal'la ast üst ilişkisi içerisinde konuşurken şimdi rütbeleri bir kenara bırakmış, bir dost edasında Kartal'dan yardım istemeye gelmişti.

O an Kartal'ın daha önce söylediklerini anımsadım. Kartal'ın ekibiyle ilk tanıştığımda Türker orada yoktu ve sebebini Kartal'a

sorduğunda, kolay kolay bu eve gelemeyeceğini, eve girip çıkmasının riskli olduğunu söylemişti.

Öyleyse sorun gerçekten de büyüktü.

Kartal tek kaşını kaldırıp, "Sorun ne?" Diye sorduğunda az önceki öfkeli ifadesinden yoksundu. Bakışları daha çok ona yardım etme arzusuyla yanıyordu. "Sığınağa inelim." Sığ bir nefes alıp bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra yeniden Türker'e döndü. "Ayrıca senin de bilmen gereken bir şey var."

Gizemli konuşmaları, yanlarında fazlalıkmiş gibi hissetmeme sebep olmuştu. Bu his içime düşer düşmez Kartal başını bir kez daha bana çevirdi ve ne hissettiğimi anlamış gibi bana baktı. Sanki aramızda ruhani bir bağ vardı. Her zaman ne hissettiğimi biliyormuş gibi bakıyor, aldığım kararları anlamış gibi sorgulamıyordu. Yanlış da olsam hissiyatımdan dolayı anlayış gösteriyor, asla yadırgamıyordu. Büyüleyici bir tebessümle içimdeki fazlalık hissini söküp attı. "Birazdan gelirim."

Kartal'a cevap veremedi Türker bana dönerek, "Az önce için özür dilerim, hâlâ hastanedesiniz sanıyordum." Dediğinde yüzünde de keyifsiz bir ifade oluşmuştu. "Malum Kartal'la ya da ekiple her an irtibat halinde olamıyorum. Hele ki bugünlerde ortalık bu kadar karışmışken..." Bakışları Kartal'a döndü. Belli ki anlatacağı şeyler oldukça önemliydi. Belki de yangınla ilgiliydi. İçimi öyle büyük bir merak kapladı ki bir an için *neler oluyor* diye sormak için delicesine istek duydum ama bu onların işiydi ve bana düşen sessiz kalmaktı.

"Önemli değil." Diyerek Türker'in bakışlarının bana dönmesini sağladım. "Dalmıştım, biraz da boş bulunmuştum." Gülümsemeye çalışarak elimi uzattım. "Memnun oldum."

Benim elimi uzatmamla birlikte aynı anda Kartal'ın ve Türker'in bakışları da elime döndü. Elim havada tembelce asılıydı ama üzerindeki bakışlar öyle ağırdı ki bir an için elimde tonlarca ağırlık olduğunu ve kontrolüm dışında düşeceğini hissettim. Bulunduğumuz ortam tuhaf bir şekilde gerginleşmişti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan elim birden ağırlıktan değil ama Kartal'ın çarpan bedeni yüzünden aşağı düştü. Türker'le aramdan geçerek yerdeki şişeye doğru yavaşça ilerledi.

Şaşkınlıkla Kartal'a baktığımda Türker'in de dudakları serseri bir kıvrımla kıvrılmıştı. "Ben de memnun oldum Metis. Uzun zamandır

seninle tanışmayı bekliyordum. Diğerleri gibi."

Şaşkınlıktan havalanan kaşlarım, Kartal'a duymaya başladığım öfkeyle çatılırken Türker'in *diğerlerine* yaptığı vurgu düşüncelerimi tek bir noktaya sabitledi. "Diğerleri gibi?"

"Evet." Dedi Türker anlam aradığım soruma başını sallayarak. "Diğerleri gibi yani ekip arkadaşlarım gibi. Seninle tanışmayı çok uzun zamandan beri bekliyorduk." Kartal'a doğru sebebini o an için çözemediğim imalı bir bakış attı. "Ama amirim bu fikre sıcak bakmıyordu."

Bu defaki cevabımı bulabilmek için Kartal'a baktım. Cevaplar için resmen aralarında mekik dokuyordum. Sinirlenmekle sakin kalmak arasında ince çizgide gidip geldim ama mantığım sakin kalıp aradığım cevaplara odaklanmamı söylüyordu. Mantığıma itaat edip sakinlikle Kartal'ı izlemeye başladım. Yüzü ve duruşu kayıtsızdı. Geçmişte olanlar hakkında başkalarından bir şeyler duymama karşı çıkmıyor gibiydi ama aslında Kartal'a dikkatlice bakınca Türker'i yönettiğini fark ettim. Buzdolabından yeni bir kola çıkarmıştı ve bardağıma dolduruyordu fakat aynı zamanda Türker'e bakışlarıyla durması ya da devam etmesi konusunda sessiz direktifler veriyordu.

Yine etrafıma duvarlar örüyordu ve gerçekleri onun izin verdiği kadarıyla görebiliyordum. Aniden çıkan hortumun etkisiyle köpüren hırçın bir deniz gibi öfke köpürdü içimde. Alt dudağıma birkaç ufak darbeye eziyet edip derin nefes aldım ve gözlerimi kısarak hırsla Türker'e döndüm. "Beklediğinizi bilseydim, çoktan tanışmış olurduk. Kimsenin müdahale etmesine izin vermezdim. Yani bu benim kendi seçimim olurdu."

Kartal'ın sessiz direktiflerini bıçak gibi yaran çıkışımla Türker masum olduğunu belli edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Çiftlerin arasına girmeyi tercih etmiyorum."

"Biz çift değiliz." Dedim sinirden aldığım gazla. "Bizden çift olmaz artık. Sadece ortağız."

Türker afallamış gibi, "Ortak." Dediğinde Kartal sessizliğini bozdu ama duruşundan onu kızdırdığımı anlamıştım. "Seninle konuşacağım konu buydu. Bazı kararlar aldım, ekibin henüz haberi yok. Yarın onlara da açıklayacağım."

Türker tüm ciddiyetiyle bir bana bir de Kartal'a baktı ama duyacaklarından memnun olmayacak gibi bir ifade belirmişti yüzünde.

Gergin bir ifadeyle, "Umarım aklımdan geçeni yapmazsın Kartal." Diye çıkışınca Kartal sertçe, "Türker sığınağa!" Diye emretti.

Türker, Kartal'ın sözünü ikiletmeden itaatkâr bir ifadeyle başını eğip yanımızdan uzaklaşmaya başladığında Kartal'la odağımız hâlâ Türker'di ama amaçlarımız çok başkaydı. Kartal benimle baş başa kalmak, az önceki sözlerimi tartışmak istiyordu bense bir an önce onun yanından uzaklaşmak, tartışmadan kaçmak istiyordum çünkü yeni bir tartışma kaldırarak halim yoktu. Ayrılığımızın sebebi hakkında defalarca kez tartışmış ancak ortak paydada buluşamamıştık. Öyleyse aynı konuyu tekrar tekrar konuşmanın anlamı yoktu.

Kartal'ın öfkeli bakışlarının altında tezgâh üzerinde duran kolama uzanıp parmaklarımla sıkıca kavradım ve bedenimi kapıya doğru çevirdim fakat daha adım atamadan bedenim tezgâhla Kartal arasında sıkışıp kaldı.

Kartal bana o kadar yakındı ki... Bedeni temas etmemesine rağmen bedeninden yayılan ısı çoktan vücudumu ele geçirmişti. Bıçak keskinliğindeki siyahlıkları gözlerimle buluşunca ses tonundaki öfkesini gizleme gereği duymadan, "İnatçılığın beni deli ediyor." Dedi tıslar gibi. "Neden çocuk gibi davranıyorsun? Niye anlamamakta bu kadar diretiyorsun?"

Yüzümü yakan sıcak nefesi yüzünden bir an için sersemlediğimi hissettim. Dudaklarımın arasından sızan sıcak nefesi, içime süzöldükçe geçmişteki anılarla kasıldı ciğerlerim. Tanıdık parçasını bulmuşçasına hasretle sarıldı nefesine. "Ben mi çocuk gibi davranıyorum? Ben mi anlamıyorum?" Diye sorarken çabam, onun sesini bastırmak değil özleminden tutuşan ciğerlerimi bastırmaya çalışmaktı. "Bana yalan söyleyen, polis olduğunu gizleyen, etrafıma duvarlar ören, arkamdan iş çeviren ve benim adıma kararlar alıp beni kontrol etmeye çalışan sensin. Söylesene, bunların nesini anlayacağım?" Sesimdeki sitem; o anlamasa da söylediklerimden değil ruhumu acıtan özlemindendi.

Anlamadı da...

Gözleri ağır ağır kısıldı ve çenesindeki kası seğirdi. "Konu senin üzerinde hüküm kurmaya çalışmak değil, anla bunu artık." Dediğinde sesini yükseltmemişti ama telaffuzu bağırması kadar etkiliydi. "Söz konusu yaşamın olduğunda yalan söylemem gerekirse yine yalan söylerim sana. Senin çıkarların karşısında her şeye, herkese sırtımı dönerim. Sen bile, sana sırtımı döndüğümü sanırsın." Sıcak nefesinin,

dudaklarımın üzerinde kalıcı iz bırakmasını istercesine yüzüme doğru iyice eğildi ve dudaklarını belli belirsiz bir temasla dudaklarıma değdirip kıpırdamadan öylece bekledi. Başımı geriye çekip bu temasa son verebilirdim ama istemedim. Dudaklarım şişenin dibine vurmuş gibi sarhoş olmuşken buna son vermek istemedim. Kartal'ın dudaklarıysa kendini dizginleme çabasının altında geriliyordu. Boğuk bir sesle, "Tek derdim yaşaman çünkü bu huysuz yüzüne, yumuşak dudaklarına, asi tavırlarına, inatçılığına ve itaat etmeyi reddeden ruhuna tapıyorum." Dediğinde ıslak dudakları, sarhoş olmuş dudaklarıma ezici bir baskı uyguladı.

Dudaklarımı kavrayacağını zannederken parmakları birden çıplak omzuma tırmandı ve kışkırtıcı bir hareketle boynuma ulaştı. Eli boynumu kavramıştı ama teması varla yok arasındaydı. Başımı geriye atıp boynumu daha fazla ortaya çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Boynumdaki varlığı hem hükmedici hem de köle gibiydi. Ya esir olacak ya da esir edecekti. Yakıcı nefesiyle dudaklarımın üzerini yakarken, "Her saniye seni arzulamama sebep oluyorsun." Dedi tüylerimi ürperterek. "Büyü gibisin ve bencilce bunun bitmesini istemiyorum. Her an büyülenmek, kendimden geçmek istiyorum. Bu uğurda dürüst olmamak olsa bile." Boynumdaki parmakları acele etmeden kalbimin üzerine indi. "O yüzden daha fazla direnmeyi bırak ve burayı dinle."

Kartal arkasını dönüp gittiğinde titreyen bacaklarım yüzünden az daha yere düşecektim. Sadece aklımı karıştırmıyordu. Ruhumu, kalbimi, bedenimi ve en kötüsü de midemi. Ya heyecandan midemde kelebeklerin uçuşmasını sağlıyor ya hüzünden midemi ağırlaştırıyor ya da stresten midemi düğümlüyordu.

Midemdeki kelebek hissiyle düğümlenme hissinin karışımı, tuhaf hissi bastırmak için parmaklarımı midemin üzerine bastırıp sinirle arkasından baktım. "Aptal herif!"

Üzerimdeki etkisi gerçekten de sinir bozucuydu.

Diğer elimde kalan kolaya kısa bir bakış atıp tezgâha geri bıraktım. Şu an için midem asit kaldırılabilecek gibi değildi. Kartal'ın midemde salgıladığı asitler fazlasıyla yeterliydi.

Bardağı tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra mutfaktan çıktım. Ahşap merdivenin önünden geçiyordum ki merdivenin arkasında kalan oyun odasının, açık kapısı dikkatimi çekti. O odadan sığınağa iniliyordu.

Ayaklarım kontrolümün dışında hareket etti ve kendimi direkt oyun odasının içinde buldum.

Koltukların ortasındaki jüt halı dümdüz duruyordu. Kartal o geceki gibi sığınağa inmeden önce halıyı düzelmişti. Kimse orada bir geçit olduğunu anlayamazdı. Tablodaki düğmeye basmadan hiç kimse zeminin ikiye ayrıldığını bilemezdi. Bakışlarım uçan kartalın resmedildiği tabloya döndü. Kartal o gece parmaklarını kartalın açık kanadının iç kısmına bastırmış, zemin yavaşça ikiye ayrılmıştı.

Elimi gerginlikten kasılan boynuma götürüp tabloya doğru bir adım attım. Aşağıda ne konuştuklarını çok merak ediyordum. Türker'in tedirgin yüz ifadesine bakılırsa ters bir durum vardı ve Kartal'ın dediğine göre o buraya *kolay kolay* gelmezdi. Geldiyse sorun ciddiye. Belki de konu tamamen yangınla ilgiliydi. Beni bıçaklayan adamın yangında parmağı olmasa bile bu konunun bir ucunun ona dokunduğundan adım gibi emindim. Ayrıca Kartal, benim mafyaya sızmamla ilgili yaptığı planı Türker'e anlatacaktı. Tam olarak planının ne olduğunu bilmiyordum ama Türker'in, *umarım aklımdan geçeni yapmazsın* demesi ve Kartal'ın ters tepmesi merakımı iyice arttırmıştı.

Kartal, Türker'in karşı çıkacağı ne yapabilirdi ki? Ya da benim mafyaya sızmam, Ferman'ın dediğine göre ekibin istediği bir şey değil miydi? Öyleyse neden öyle tepki vermişti?

Düşüncelerim eşliğinde Zeus oyun odasına girince sığınağa inme fikrinden vazgeçip dizlerimin üzerine çöktüm ve bana doğru gelmesini bekledim. Zeus'un da odak noktası bendim zaten. Doğruca kucağıma gelip başını karnıma sürttü. "Yeniden merhaba yakışıklı."

Zeus'un başını okşamaya başladığımda kıpırdaman sabit kalınca, "Aynı Kartal gibisin." Dedim kıkırdayarak. "Onun da başını okşayınca böyle uysallaşıyor ama diğer zamanlarda aslan kesiliyor. Onu sakinleştiren benim dokunuşlarım." Sesim, cümlenin sonuna doğru kasvetli bir fısıltıya dönerek hiçliğe karıştı.

Burnumdaki sızıyı durdurabilmek için arka arkaya nefesler alıp gözlerimi kapattım ve başımı iki yana salladım. Geçmişteki güzel anılarımız arasında sıkışıp kalmak istemiyordum. Özlemine yenilmeme ramak kala geçmiş anılar, kuyruğu dik tutmama yardımcı olmuyordu. Hele ki Kartal'ın az önce söyledikleri mantıklı yanımı alaşağı etmişken hiç yardımcı olmuyordu.

Gözlerimi aralayıp ayağa kalktım ve doğruca oyun odasından salona çıktım. Zeus ise hâlâ kucağımdaydı. Bakışlarımı üzerinden ayırmadan, "Bahçeye çıkalım mı? Kartal her yer güvenli dedi, bir sorun olacağını düşünmüyorum." Diyerek bahçeye doğru yürüdüm.

Kulağımda hissettiğim uğursuz çınlamayla beraber bahçeye çıktığımda çınlamaya, yüzümü buruşturarak tepki verdim ve havuz başındaki hasır görünümdeki bahçe şezlongların oraya doğru ilerlemeye devam ettim. Zemine simetrik şekilde yerleştirilmiş loş aydınlatmalar bahçeye ayrı bir hava katmış, gecenin karanlığını huzurla kırmıştı.

Önünde durduğum ilk şezlonga yerleşmeden önce gözlerimi bahçe kapısında gezdirdim. Kötüyü çağırmamak için zihnime üşüşen kötü düşünceleri, ölü deri gibi boşluğa sıyrıp açık kahverengindeki yumuşak mindere kendimi bıraktım ve Zeus'u da kucağıma iyice yerleştirdim. "Burası ne güzelmiş böyle."

Zeus'a doğru gülümserken havuzun klor kokusu burnuma dolunca gülümsemem yüzümde donup kaldı ve Rüya'nın güzel yüzü, düştü gözlerimin önüne. Birlikte havuza gittiğimiz, deli gibi eğlendiğimiz günleri tek tek anımsadım. O günleri düşündükçe Ekin de geldi aklıma. Çok gerekliymiş gibi zihnimin geçmişini talan etmeye hâlâ devam ediyordu ama Rüya'nın aksine hep olumsuz anıydı onunkiler. Olumlu birkaç tane varsa bile hepsinin üzerini katranla kaplamış gibi simsiyah yapmış, güzel anılar canlılığını yitirmişti.

Zeus'un başını okşamaya devam ederken bu defa burukça gülümsedim. Havuza gitme hevesiyle telefona sarıldığım bir gün ve Ekin'in beni yine reddedişi... Pusuda yatmış anılar, bir iblisin dudaklarındaki şeytani kıvrım gibi gözlerimin önüne kıvrıldı. Ne zaman erkek arkadaşlarımızla havuza gitmek istesek Ekin her seferinde bir bahane bulmuş, beni yalnız bırakmıştı. Çiftlerin arasında hep tek başıma kalmıştım. Hiçbir zaman sevgilim gibi davranmamıştı. Ta ki Kartal karşımıza çıkana dek. Kartal'ı tehlike gördüğü anda da sevgili rolü üstlenmeye çalışmış ama onda bile başarılı olamamıştı. Şimdi ise hastalıklı âşık gibi davranıyordu ve ben ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlamıyordum. "Ekin'e neler oluyor? Niye tanıdığım Ekin'den bu kadar farklı davranıyor?"

Zeus kucağımda huysuzlanmış gibi kıpırdanınca başını okşamayı bırakıp bakışlarımı ona indirdim. Elimin tutuşunu gevşetmemle

kucağımdan atlaması aynı anda oldu ve doğruca eve girdi. Şaşkınlıkla arkasından baktım. "Ekin'in nasıl bir enerjisi varsa hayvanı bile huzursuz etti." Ardından aklıma gelen düşünceyle sırttım. Kartal gibi Ekin'i duymaya tahammül edememişti. "Sahibi kılıklı."

Zeus'un arkasından bakmayı bırakıp şezlonga uzandım ve ellerimi başımın altına yerleştirip bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Buradan neredeyse yıldızlar hiç görünmüyordu. Tek tük yıldızlar vardı. Bir süre sessizce yıldızları izledim. Vakit bir türlü geçmiyordu. Kartal'ın işinin ne zaman biteceğini bilmiyordum. Uykum yoktu, film ya da herhangi bir dizi izlemek istemiyordum. Oyalanabileceğim bir telefonum da yoktu. Vakit geçirebileceğim iki seçeneğim vardı. Biri dans etmekte diğeri ise kitap okumaktı. Dans için müziği nereden bulacağımı bilmiyordum. Kartal'ın bilgisayarlarını kullanmak istemiyordum. Televizyonu kullanabilirdim ama şu an için dört duvar arasında kalmak istemiyordum. Elimde kalan diğer seçenek kitap okumaktı. Spiral merdivenin altında kalan kitaplık aklıma gelince oturduğum yerden kalkıp içeri girdim.

Koşar adım kitaplığın önüne geldiğimde bir süre kitaplara göz gezdirdim. Dikkatimi çeken kitapları elime alıp tek tek arka kapak yazılarına baktım. Kafam öyle doluydu ki... Kesinlikle beni gülümsetecek keyfimi yerine getirecek bir kitap bulmalıydım.

Düşüncelerimin arasında turuncu bir kitap ilgimi çekince elime alıp incelemeye başladım. Arka yazısına bakınca da kafamı dağıtacak kitap olduğunu anladım ve kitapla birlikte yeniden şezlonga döndüm.

Bir süre sonra ise kendimi kitaba tamamen kaptırmıştım.

Yaklaşık bir saat sonra başımı kitaptan kaldırmama sebep olan ses, Kartal'ın ayak sesleriydi. Ona baktığımda keskin bakışlarını bir saniye bile üzerimden ayırmadan bana doğru yürüdüğünü gördüm. Anlaşılan o ki az önce söylediklerinde takılı kalmıştı. Koyu gözlerinde, havuzun etrafındaki loş aydınlatmaların yansıması dans ediyordu. Bakışları, hem tehlike hem de koruyucu bir tavırla şefkat arz ediyordu. Terazinin iki ucu gibiydi. Hangisine dokunursam o yönü ağır basacak, beni de kendisiyle birlikte çekecekti.

Yavaşça yutkunup felç olduğum karanlığından zorlukla gözlerimi alıp bedenine baktım. Üzerini değiştirmiş, dizlerinin biraz üzerinde biten siyah bir şortla beyaz bir tişört giymişti. Üzerinde haddinden

fazla oyalanınca bakışlarımı telaşla Kartal'dan çekip Türker'i görebilmek için arkasındaki bir noktaya baktım ama yoktu.

Telaşım yerini ufak bir meraka bıraktı. Kartal'ın yanıma gelmesiyle birlikte bakışlarımı arkadaki noktadan çekmeden, "Türker nerede?" Diye sorunca Kartal dümdüz bir sesle, "Gitti." Dedi.

Şaşkın bakışlarım anında yüzünü buldu. "Nasıl gitti?" Diyerek dış kapıyı işaret ettim. "Çıkarken görmedim."

Kartal'ın dudaklarında serseri bir gülüş peydahlandı. "Kapıdan çıkmadı zaten, geldiği yerden gitti. Onun gidip gelebileceği gizli çıkışlar var."

Daha da şaşırmıştım ama şaşırmak saçmaydı. Kartal'ın güvenlik konusundaki titizliği başka boyutlardaydı. Aynı şekilde gülümsemeye çalıştım. "Çabanız takdire şayan amirim." Diyerek gülümsememi sürdürdüm. Asıl merak ettiğim, Türker'in nerede olduğu ya da nereden gittiği değildi. Kartal'ın planını öğrendiğinde verdiği tepkiydi. Çok da fazla umurumda değilmiş izlemine verebilmek için gülümsememi bozmadan, "Ortaklık meselesine ne dedi?" Diye sordum ama sesimin tınısı huzursuzluğumu çoktan ele vermişti.

Sessiz bir küfür savurdum kendime.

Kartal cevap vermek yerine tişörtüne uzandı ve tek bir hareketle sırtından sıyrıp tişörtünü yanımdaki şezlongun üzerine attı. Yarı şaşkınlık yarı hayranlıkla çıplak heybetli gövdesine bakakaldığımda Kartal'ın dudaklarındaki serseri gülüş iyice genişledi. Ona hayran hayran bakmamdan hoşlandığı her halinden belliydi. "Kimsenin bir şey deme gibi bir lüksü yok, ben ne istersem nasıl istersem öyle olur." Sırtına kavurucu bir güneş vurmuş gibi birden duruşunu dikleştirdi ve gözlerine yansıyan ateşle bedenimi baştan ayağı süzdü. "Sen nereye ben oraya..."

Söylediklerini algılamam birkaç saniyemi aldı ama tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım. Merakla gözlerimi kıstım. "Nasıl yani?"

Gözlerimin içine dikkatlice baktıktan sonra, "Önce yüzmek istiyorum daha sonra detaylı konuşuruz." Dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan suyun içine atladı. Saniyeler içinde başını havuzdan çıkarırken ıslak kirpiklerinin gerisindeki koyu gözlerini yüzüme çevirdi. Saçındaki ve yüzündeki sular ise beni baştan çıkarmak

istercesine çoktan çenesinden yol yapmış, çıplak gövdesine yılan gibi hızlı kıvrımlarla süzölmeye başlamıştı.

Bakışlarım suları takip ederken Kartal boğuk bir sesle, "Gel derdim ama..." Dedi genişçe gülümseyerek ve cümlemin devamını benim tamamlamamı istercesine sustu.

Kartal'ın boğuk sesi kulaklarıma geliyordu ama gövdesine takılı kalan gözlerim yüzünden algılarımin odak noktası da gövdesindeydi. Sanki beynimin etrafına Kartal'ın çıplak bedeniyle etten duvarlar örölmüşüü, dediklerini süzemiyordu. Nihayet ne demek istediğini idrak edince alaycı ifadesine çevirdim başımı. Benimle oynuyordu ve oyununa dâhil olmam için kartlarını bile isteye gösteriyordu.

Gözlerimi kısıp ona baktıktan sonra istediğini verme kararı aldım ve omuzlarımı dikleştirerek, "Ama sevgilin değilim ve sen, gecenin bir vakti havuzda, sevgilin olmayan bir kızla yüzmezsın." Dediğimde Kartal yüzündeki serseri ifadesini değıştirmeden, "Doğru." Dedi ve dudaklarını diliyle ıslattı. "Önce sevgilim olman lazım."

Kartları açma sırası bana geçmişti. Umursamaz bir tavırla omzumu silkip, "Zaten gelmeyi düşünmüyorum. Fatih harika bir adam... Tek kelimeyle bayıldım ona. Biraz daha onunla vakit geçirmek istiyorum." Deyince Kartal'ın yüzündeki serseri ifadesi hızlı bir şekilde bozguna uğrayarak öfkeli bir ifadeye geçiş yaptı. Yabancı bir adamın ismini duymayı beklemediğini belli edercesine soğuk bir sesle, "Fatih kim?" Diye sorduğunda bastırmaya çalıştığı kıskançlığı karşısında dudaklarım gülme isteğiyle sızladı.

Elimdeki 'Ev Arkadaşım' kitabını kaldırıp, "Başkarakter." Dedim göstere göstere heyecan içinde. "Kartal görmelisin, Fatih o kadar harika o kadar nahif ki... Resmen sevdiği kızın gözünün içine bakıyor."

Kartal bir bana bir de elimdeki kitaba ters bir bakış attı. Öfkeli bir mırıltıyla, "Sanki biz başka bir yerine bakıyoruz." Diyerek dip daldı ve suyun içinde kayboldu.

Ağzım kulaklarımda, "Sen benimle uğraşırsan ben de seninle böyle uğraşırım." Dedim onun duyamayacağı bir şekilde ve sırtımı geriye yaslayarak kitabı okumaya devam ettim. Kartalsa suyun yüzünde yeniden belirmiş, sert kulaçlarla karşıya doğru yüzmeye başlamıştı.

Bir süre sonra izlendiğim hissine kapılınca başımı kitaptan kaldırıp doğruca Kartal'a baktım. Hâlâ havuzun içindeydi. Sırtını havuzun kıyısına yaslamış, dirseklerini geriye atmış beni izliyordu. Aramızdaki

mesafe oldukça fazlaydı ama siyah gözleri, beni bir kurşun gibi delip geçiyordu.

Sessizce içimi çektim. Resmen bir günah gibiydi. Öyle cezbedici öyle çekici öyle karşı konulmazdı ki en karanlık fantezilerimin başkarakteriydi. Kasıklarımnda hissettiğim keskin sızıyla kaşlarımı çattım ve kendi kendime söylenerek, "Beni tahrik ediyorsun aptal herif, bakma öyle." Dedim.

Kartal'ın kısılan gözleri yavaşça eski halini aldı ve dudaklarına arsız bir tebessüm yerleşti. Anlaşılan o ki üzerimde yarattığı etkiyi hissetmiş, ona öyle bakmamdan yine ve yeniden hoşlanmıştı.

Ona daha fazla bu keyfi vermemek daha doğrusu kendimi havuza -yanına- atmamak için kitabı kapatıp ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Tam Kartal'ın yanından geçiyordum ki ayak bileğimden yakalayıp, "Yatacak mısın?" Diye sordu.

Birden tenimi saran ıslaklık ve soğuk parmakları karşısında bedenimden ürperti geçti. Bakışlarımı ona indirip, "Uykum yok, biraz daha Fatih'i okuyup öyle yatacağım." Deyince Kartal tuhaf diye adlandırabileceğim bir nefes aldı ve bileğinin tutuşunu gitmemden korkarcasına güçlendirdi. "Konuşmamız lazım."

"Ne hakkında?"

"Senin ortaklık diye tanımladığın konu hakkında."

Kartal'ın *ortaklık* kelimesinden hoşlanmadığı o kadar belliydi kelimeyi tükürürcesine söylemişti.

Onaylarcasına başımı salladım. "Terasta bekliyor olacağım." Dedim ve bileğimi bırakmasıyla birlikte bahçeden ayrıldım.

Terasa yeniden girdiğimde Kartal'ın spagetti tabaklarını topladığını gördüm. Anlaşılan o ki üzerini değiştirmek için benim kalacağım odaya gelmiş, üzerini değiştirdikten sonra da terastan tabakları almıştı. Keyifsizce yüzümü buruşturdum. Resmen odasını işgal etmiştim.

Beni rahatsız eden hisle beraber Kartal'ın az önce oturduğu koltuğa oturup kitabı kaldığım yerden okumaya başladım.

Birkaç sayfa okumuştum ki Kartal bir anda yanımda bitti. Üzerini yine değiştirmişti ama oldukça sessiz davranmış olmalıydı ki odaya geldiğini hiç duymamıştım. Ters bakışlarını kitabın üzerinden çekmeden, "Hâlâ mı okuyorsun?" Diye sorduğunda aynı zamanda kitabı elimden almak için yeltenmiş, belli belirsiz de homurdanmıştı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp kitabı hızlıca geri çektim. "Evet çünkü çok sevdim, okumak istersen bitirmemi bekle."

Kartal homurdanmasını sürdürerek, "Okuyacağımdan emin olabilirsin." Dedi ve karşımdaki koltuğa bıraktı kendini. Az önceki arsız halinin yerinde kavak yelleri esiyordu. Başını geriye atıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve çok kısa bir süre sessiz kaldı. Parmaklarını da sol şakağına bastırmıştı. Sanki kendince bir savaş veriyordu. Tuhaftı, gergindi, sabırsızdı, kararsızdı.

İçimde gitgide kabaran meraka yenik düşerek, "Sorun bana anlatacakların mı?" Diye sorduğumda Kartal başını yasladığı koltuktan kaldırmadan ve takılı kaldığı gökyüzünden bakışlarını bana çevirmeden, "Metis emin misin?" Diye soruyla karşılık verdi.

Kartal'ın sesinin tınısındaki tanıdık gerginlik anında üzerime sindi. Elimdeki kitabı kapatıp, "Bu konuyu hallettiğimizi düşünüyordum." Dediğimde Kartal nihayet doğrulup bana baktı. İfadesi karşısında nefesimi tuttum. Öylesine derin bakıyordu ki gözlerime, dipsiz bir kuyuda kaybolmuş gibiydim. Bir saniye bile gözünü kırpmadı. O an anladım ki hâlâ kendince verdiği savaşı bitirmemişti. Yanılmadım da... Sıkıdığı dişlerinin gerisinden isyanı, zehirli bir duman gibi havaya karıştı. "Neden daha önce karşılaşmadık, neden seni alıp istediğim yere götüremiyorum, neden kendime saklayamıyorum, neden tüm bu sikik olayların tam merkezinde oluyorsun ve ben seni, kendi ellerimle teslim ediyorum?"

Kartal'ın pusuda yatan öfke patlaması, ikimizi de etkisi altına almadan, "Kartal lütfen." Diyerek onu durdurmaya çalıştım. "Bu konuyu defalarca kez konuştuk, sen de biliyorsun mecburuz."

Kartal gülmeye yakın bir ses çıkarıp, "İstemiyorum." Diyerek ayağa kalktığı anda sesinde bariz bir isyan ve çaresizlik vardı. Çaresiz kalmak onu daha da delirtiyordu. İleri geri birkaç adım attı. Bedeni öfkeden kaskatıydı. İçimden bir ses avazı çıktığı kadar bağırmak istediğini söylüyordu. Bağıra çağıra isyan etmek istiyormuş gibi duruyordu.

Hali karşısında içim acıyla kıyıldı ve göğsümün tam ortasından bedenime acısı ince bir sızı halinde yayıldı ama cevap veremedim, hiçbir tepki vermeden çaresiz haline baktım. Ağzımdan çıkacak her kelimenin geleceğimizin hükmü olduğunu çok iyi biliyordum.

Kartal ellerini pantolonun ceplerine yerleştirerek teras duvarının kenarına gitti ve sessizce gecenin karanlığına bir süre baktıktan sonra

bana dönüp bedenini duvara yasladı. Elleri hâlâ ceplerindeydi. Bakışları ise az önceki çaresizliğinden sıyrılmış, intikam kokan bir keskinliğe bürünmüştü. "Birkaç gündür en az hasar alabileceğin şekilde mafyanın içine girme planları yapıyorum."

Buz gibi katı ifadesinin karşısında oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp kitabı önümdeki sehpanın üzerine bıraktım. Kartal'ın her şeyi A'dan Z'ye düşündüğünden emindim. Benim tek yapmam gereken karşısında cesur görünmektir. Korktuğumu fark ettiği anda bu işten yüzde yüz vazgeçerdi. "Seni dinliyorum." Dedim duruşumu dikleştirerek. "Ne yapmam gerekiyor?"

Kartal'ın dik duruşumu beğeneceğini düşünsem de yanılmam uzun sürmedi aksine sahte dik duruşumu anında anlayarak yüzünde oluşan memnuniyetsiz bir ifadeyle gözlerimin içine onaylamadığını belli edercesine baktı. "Uyuşturucuya başlayacaksın."

Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açılırken, "Ne?" Diye sordum yüksek çıkan sesimle ve anında itiraza geçtim. "Hayır başlamam."

Kartal sakinleşmemi istercesine, "Hayır." Dedi ceplerinden çıkardığı ellerini kaldırarak. "Gerçekten başlamayacaksın ama başlamış gibi görüneceksin. Asıl adamımız hâlâ yurt dışında, adamları da seni eskisi gibi takip etmiyordu ama yangından sonra..." Birden dişlerini kırmak istercesine sertçe sıktı. "Hareketlenme olmuş, yeniden sıkı takibe alınmışsın hem de çok daha fazlası tarafından." Deyince Türker'in getirdiği haberin bu olabileceğini düşündüm. Dediği belirsizlik bu olmalıydı. Her seferinde üzerine yenisi eklenen gizem, yepyeni belirsizliklere kapı açıyordu. Nedense bu duruma şaşırmadım. Beni isteyen oyken yeni düşmana karşı çevremde kalabalık oluşturmaya çalışması fazlasıyla olasıydı. Ayrıca yapbozun parçalarını bir araya getirdiğimde Kartal'ın da yapmak istediğini açıkça anlamıştım. Kendimden emin bir duruşla, "Adamlarının uyuşturucu kullandığını ona uçurmaları için öyle görüneceğim." Dedim bacak bacak üstüne atarak. "Yangın olayını fırsata çevireceğiz."

Kartal onaylarcasına başını salladı. "Evet ama bu yangın olmasaydı da yine bu planla hareket edecektik çünkü uyuşturucu kullanmaya başladığın o pezevenğin kulağına gitmeli."

"Adı ne?" Diye sordum birden. Merak ettiğim onca soru vardı ama o adamın adını özellikle merak ediyordum. "Beni bıçaklayan adamın

adı ne?"

Kartal iki yanına aldığı avuç içlerini, yaslandığı duvarın kenarına yerleştirdi ve boynunu sağa sola yatırarak gevşetmeye çalıştı. Aşırı gergin olduğunda ya da birini dövmeye yakın olduğunda boynunu gevşetmeye çalışırdı. "Ferhat Eroğlu. Yani namıdiğer Büyük Avcı."

Demek asıl düşmanımın adı Ferhat'tı. Bana kâbus olan hayatımı, tek bir gecede karartan Azrail bakışlı adamın adı Ferhat'tı. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Neden Büyük Avcı?"

"Uyuşturucu, kadın, silah, kaçakçılık... Sürekli avlanır ama kendini yalnızca büyük avlarda gösterir."

"O zaman ben büyük avım."

Kartal sıkıldığı dişlerinin arasından tıslar gibi, "Kahretsin ki en büyük avlardan birisin!" Diyerek boynunu arka arkaya gevşetmeye çalışınca onu daha fazla germek istemedim. "Peki, uyuşturucu kullanmadan kullandığım nasıl kulaklarına gidecek?"

Kartal yaslandığı yerden doğrulup yanıma geldi ve tam karşıma oturarak gözlerimin içine baktı. "Takip ettiğimiz birkaç uyuşturucu çetesi var. Bunlar başı kolay ezilecek türlerden. Bir iki gün içinde içeri alacağız. Onlardan uyuşturucu alacaksın."

Dik duruşum ufak bir sekteye uğrarken, "Normal alışveriş yapar gibi gidip uyuşturucu mu alacağım?" Diye sorunca, "Hayır." Dedi Kartal keskin bir sesle. "Zaten kimse sana ilk etapta inanmaz. Genelde de polis olduğunu düşünürler, inkâr ederler hatta sana saldırırlar."

"O zaman nasıl alacağım?"

"Takip ettiğimiz çetelerin içinde adamlarım var. İlk alışverişin olmadığını, eski müşterileri olduğunu söyleyecekler. Yapacağın birkaç alışverişte asıl satıcının yanında daima içerideki adamlarımdan biri olacak. Merak etme sana dokunmalarına asla müsaade etmem. O yüzden yanında hep bir polis olacak. Rahat rahat alacaksın. Daha sonra da uyuşturucu partisinin yapıldığı bir mekâna götüreceğim seni. Orada herkes satıcı ve kullanıcıdır. Kafaların en çok uçtuğu yer o partilerdir. Orada da alışveriş yapacaksın ki Ferhat itinin kulağına gitsin."

Söylediği her şey mantığıma yatmıştı ama tek bir şey, ısrarla yatmamaya çalışıyordu. Merakla, "Neden o partilerin yapılmasına izin veriyorsunuz?" Diye sordum.

"Vermiyoruz ama önüne geçmek o kadar da basit değil. Haberi gelen her partiyi basıyoruz."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. "Benim partiye gittiğim gece baskın olacak mı?"

"Olacak." Dedi Kartal onaylarcasına. "Ama biz çıktıktan birkaç saat sonra."

Kaşlarım belirsizlikten yavaşça çatıldı. "Biz?"

Kartal zoraki gülümsedi. "Seni o kurtlar sofrasında yalnız bırakacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Orada da ilk alışverişini bir polisten yapacaksın, ondan alacaksın ki diğerleri seni zararsız sanacak."

"Kolay görünüyor." Dedim aynı zoraki gülümsemeye.

"Kolay." Dedi Kartal gözlerini gözlerimden ayırmadan ama ses tonu, hiç de kolay olmadığını söylüyordu. "Son alışverişini yaparken de polise yakalanacaksın ve ondan kaçmaya çalışırken onun ölümüne sebep olacaksın."

"Nasıl yani?" Dedim demek istediğini anlamaya çalışarak ve oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Kartal'ın, az önce *emin misin* diye sorarken bunları kastettiğini yeni yeni idrak ediyordum. O kadar tehlikeli ve zor bir işe soyunmuştum ki bu daha buz dağının görünen kısmıydı. "Ölümüne sebep olacaksın derken yine göreneceğim ama değil mi?"

"Çelik yelek giymiş bir polisi vuracaksın."

Sesim tedirginlikten dolayı cılızlaşarak, "Silahı nereden bulacağım?" Deyince Kartal sırttı. "Ben de istemediğin kadar çok var. Çeşit çeşit. Seç beğen al."

Kartal'ın sırtması itiraf etmem gerekirse biraz ürperticiydi. İçimdeki korkunun ve paniğin etkisiyle, "Daha önce hiç silah kullanmadım ya başından vurursam?" Dediğimde parmaklarım istemsizce kollarımı sarmıştı. "Öldürmüş gibi görünmek zorunda mıyım sadece kaçsam yetmiyor mu?"

Kartal başını iki yana salladı. "Hayır yetmiyor. O zaman mafyanın içine giremezsin çünkü Ferhat iti seni biliyor. Türker gibi kimlik değiştirerek içlerine girmen mümkün değil. Ona muhtaç olarak girmelisin. Muhtaçlığının en kolay yolu da polis öldürmekten geçer. Sen polisi öldürdüğünde hapse girmemek için saklanacaksın. Ben de sevgilin olarak çaresiz kalıp Sezgin Bey'den yani Türker'den yardım

isteyeceğim. Türker de asıl adamımıza gidecek. Tabii o it olaylardan haberdar olacak ama Türker'e çaktırmayacak ve seni yanında istediği için yardım isteğimizi seve seve kabul edecek. Senin yerine suçu üstlenecek birini ayarlayacak ve polise onu verecek. Normalde bu tarz olaylarda bu itten çok fazla yardım istenir, kendisi de avcı olduğu için karşılığında maddi bedel ister, para yoksa da kendine malı gibi hizmet ettirir. Seni istediği için havada kapacak ama burada Türker'e büyük iş düşüyor çünkü beni de senin yanında kabul ettirmesi lazım. O piç bizi hâlâ sevgili sandığından Türker buradan yürüyecek. Yıllardır barlarında barmenlik yaptığım için adamı sayılırım. Beni tanıyor, zorluk çıkarmadan beni de senin yanında kabul edecek. Kısacası birlikte gireceğiz."

Kartal'ın söylediklerini sindirmeye çalışırken mideme koca bir ağırlık çöktü. Kartal hissetmiş gibi bakışlarındaki öfkeyi yok edip mutlak bir şefkatle gözlerimin içine bakarak içimde kabaran suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. Beynim bakışlarına anında itaat etti ve bir an için hiçbir şey olmamış gibi içimde kabaran suçluluk yerini sakinliğe bırakmaya başladı ama yanlış bir şey vardı. Doğru olmayan, iliklerime kadar suçlu hissetmemi gerektiren bir şey vardı.

Gözlerimi Kartal'dan çekip boşluğa baktım ve birden idrak ettiğim gerçeğe gözlerim kocaman açıldı. Kartal mafyaya girecekti. Özellikle uzak durduğu, uzak kalmak için Türker'i soktuğu işe kendi girecekti.

Birkaç gün önce söylediği sözler kulaklarımdan içime süzülünce bedenim pişmanlıkla kıvrandı.

Kartal, "Çünkü seni tanıyorum." Diye sözümü kestiğinde sesi en az benimki kadar yüksek çıkmıştı. Hatta belki benden de fazla. "Masum bir insanı öldüremeyeceğini biliyorum ama öldürmek zorunda kaldığında kaldıramayacağın vicdan azabıyla acı çekeceğini biliyorum. Okul çağındaki çocuğa uyuşturucu satarken ellerini kesmek isteyeceğini biliyorum ya da küçükük bir kızın pazarlanmasına yardım ederken ölmek için yalvaracağını biliyorum. Ya sen sonunda ne olacağını biliyor musun? Asla ölmene izin vermeyecekler ve sana da fuhuş yaptıracaklar. Söyle hadi hangisini istersin? Fuhuş yapmayı mı, masum insanları öldürmeyi mi, gençlere uyuşturucu satmayı mı yoksa küçük kızların pazarlanmasında rol oynamayı mı?"

Kesinlikle bunları duymayı beklemiyordum. Zaten ne olacağını ya da nasıl olacağını düşünmeden, kurtulabilme umuduna bel bağlayarak, bir

çıkış yolu bulabileceğimi ümit ederek buraya gelmiştim.

Beklemediğimi belli edencesine, "Ne!" Dediğimde Kartal sesini biraz öncesine göre daha sakın kullandı. "Ben neden yıllardır uzaktan kontrol ediyorum sanıyorsun? Neden birinci adama yakın değilim? Niye barmen olarak yasal tarafındayım hiç düşündün mü?" Derin bir soluk aldığında geniş göğüs kafesi de nefesine orantılı bir şekilde yükseldi.

"Olmaz!" Dedim karşı çıkarak ve oturduğum yerden ayağa fırladım. "Sen oraya girmek istemiyordun, yıllardır yasal tarafında kalmaya çalışıyordun. Şimdi de kalacaksın, kalmalısın. Benim yüzümden giremezsin." Cümlenin sonuna doğru itirazlarım, çaresiz bir yalvarışa dönmüştü.

Kartal kalkmak yerine oturduğu koltuğa yaslandı ve kollarını göğsünde bağladı. Bu defa bakışlarında beni sakinleştirme çabaları ya da mutlak şefkati yoktu. Yine bilindik karanlık öfkesi geri gelmişti. "Bensiz oraya girmene izin vermem. Bensiz girdiğin an sana fuhuş yaptıracaklar. Buna müsaade edebileceğimi mi düşünüyorsun?" Dişlerini sıkıldığını çene hareketlerinden anlayabiliyordum. Hatta biraz daha sıkarsa kırabileceğini de biliyordum. Sakinleşmek için küçük bir nefes aldı. "Türker suikastçı olmamız için anlaşıyor. Yani bizi yetiştirmeye çalışırlarken biraz zaman kazanmış olacağız. Bu süre zarfında da seninle olan dertlerini öğrenebilmemiz için fırsat doğacak. İlk fırsatta da harekete geçeceğiz."

Kartal'ı dinledikçe Türker'in, umarım aklımdan geçeni yapmazsın derken ki yüz ifadesini şimdi anlamıştım. O da Kartal'ın böyle bir delilik yapacağını anlamış, oranın ne kadar tehlikeli ve karanlık olduğunu bildiği için öyle tepki vermişti.

Yeniden itiraz etmek için dudaklarımı aralayıp, "Kartal." Dediğimde, "Metis." Diyerek itirazımın önüne geçti ve oturduğu yerden kalkıp karşıma dikildi. "Bilmiyorum sana kendimi ne kadar ifade edebiliyorum ama sen benim bu hayattaki her şeyimsin. Belki çok saçma fakat ben hayatımda ilk kez birinin aldığı her nefesinde şükrediyorum." Dediğinde sesi tüm dolambaçlardan sıyrılmış, çırılçıplaktı. Bana doğru bir adım daha atarak yüzlerimizin arasındaki mesafeyi en aza indirdi. "O yüzden o cehenneme bensiz giremezsin. Bu işin sonunda ölüm de olsa seni yalnız bırakmayacağım." Parmakları yavaşça yüzüme ulaştı ve yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına itti fakat elini geri çekmedi. Parmaklarını, zaafı olduğu saçlarımın

arasına karıştırdı. "Bir ant içtim. Sana özgürlüğünü ne pahasına olursa olsun geri vereceğim. Boş yere itiraz etme, yolumdan dönmem. Uyuşturucu satın alacağın polisleri, vuracağın polisi, hakkındaki yakalatma emrini, uyuşturucuları, kaçak silahları hepsini ayarladım. Sen sadece dediklerime uyacaksın hepsi bu."

Ağlaya ağlaya karşı çıkmak istiyordum ama Kartal'ın beni dinlemeyeceğini kararlı duruşunda açıkça görmüştüm. Benim blöflerimin hepsi kurtulmak içindi, kendi başıma mafya içine girebilmek içindi ama Kartal'ın girmesini istemiyordum. Türker'e ettiği gibi bana da uzaktan müdahale etmesini istiyordum.

Gözlerime dolan yaşlarla başımı iki yana salladım. "Böyle olmasını istememiştim ben sadece..."

Kartal'ın saçlarımın arasındaki parmakları dudaklarıma indi ve cümlemin devamını getirmemi engelledi. "Her şey bittiğinde özgür olacaksın ve yarım bıraktıkları hayatını yeniden yaşayacaksın."

Başımı hafifçe geriye çekip dudaklarımın üzerindeki baskısından kurtuldum. Zayıf çıkan bir sesle, "Her şey bittiğinde senin de yaşamayı istiyorum." Diye fısıldadığımda Kartal'ın kolundaki watch saate bildirim geldi.

Kartal bakışlarını saatine indirdi ve yüzünü, elinden şekeri alınmış bir çocuk masumluğunda buruşturdu. "Zamansız herif." Bakışları yeniden yüzümü buldu. "Gürkan geliyor, evin yakınlarında. Birkaç dakikaya burada olur." Dedi ve benden aceleci bir tavırla uzaklaştı. "Muhtemelen muayene geldi. Hadi aşağı inelim. Hiçbir erkeğin yatak odandan geçmesini istemiyorum." Avuç içlerini hızlı hızlı birbirine sürttü. "Sınırlarıma biri yaklaşıncaya avuç içlerimde istemsizce kaşıntı oluyor, elimde değil."

Kartal başıyla odayı işaret edince terastan çıkıp odaya doğru ilerlemeye başladım. Muhtemelen evi izleyen kameralardan eve gelenin kim olduğunu görmüştü. Terasa da bana verdiği odadan geçildiği için Gürkan'ın beni terasta muayene etmesini istememişti.

Sessizce odadan çıkıp Kartal'la birlikte aşağı indim.

Dediği gibi de saniyeler içinde bahçe kapısı iki yana açıldı ve bahçeye motorunun gür sesiyle Gürkan girdi. Arkasında da Müge vardı.

Gürkan motosikletini durdurunca ilk önce Müge indi ardından Gürkan indi. "Selam gençlik bizi özlediniz mi?"

Gürkan'ın enerjisi bana Rüya'yı anımsatıyordu. Onun yanıdayken hissettiğim huzuru ve sıcaklığı hatırlatıyordu. Güven veriyordu.

Gürkan elindeki kutuyu Kartal'a uzatırken, "Bence dostum sert bir kokteyli hak ettim ama senin elinden olacak." Deyince Kartal'ın dudakları sinsi bir kıvrımla kıvrıldı. "Geç içeri."

Gürkan, "Bu Kartalca tamam demek." Dediğinde göz kırpmıştı. Ağzı kulaklarında içeri girdi. Müge de hemen arkasındaydı. Yanımdan geçerken adımlarını durdurdu. "Nasılsın?"

"İyiym." Dedim içtenlikle. Doğruydu sabaha göre biraz daha iyiydim. Saçlarıma sinen is kokusundan, hastane havasından, hastane önlüğünden uzaklaşmak iyi gelmişti. Belki de her şeyin ötesinde Kartal iyi gelmişti. "Hoş geldin."

Müge tavrımdan hoşlanmış gibi başını belli belirsiz eğerek Kartal'ın elindeki kutuyu işaret etti. "Bu saatte rahatsız etmek istemezdik ama işimiz anca bitti."

Müge'nin demek istediğini anlamayarak kutuya odaklandığımda Müge çoktan içeri girmişti. Kartalsa yanıma gelerek kutuyu bana uzattı. "Yeni telefonun. Yedek hat çıkarttım."

Şaşkınlıkla kutuyu elinden alıp kapağını açtım ve içindeki telefona baktım. Son model bir telefon ıslıl ıslıl parlıyordu. Kaşlarım yavaşça çatılırken, "Kendim alabilirdim, senden telefon istemedim." Dedim.

Kartal, "Alabilirdin." Dediğinde bu tavırlarımdan sıkılmışa benziyordu. Aramızdaki maddi olaylara takılmamdan git gide rahatsız olmaya başlamıştı. "Ama vaktimiz yok, iki gün içinde uyuşturucu tacirleriyle haşır neşir içinde olacaksın ve o anlarda Ferhat itinın adamları tarafından takip edildiğin için ben yanında olamayacağım. Alışveriş yaptığın gizli polisler seni koruyacak ama senden habersiz kalmaya veya herhangi birinden senin haberini beklemeye tahammül edemem. Seni her saniye görebilmem lazım. O yüzden telefonuna takip cihazı yerleştirttim."

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, "Ahh! Ne?" Diye tepki verince Kartal yanlış anlamamamı istercesine hızlı hızlı konuşmaya devam etti. "Seni kontrol etmeye çalışmak olarak algılama, sadece seni korumaya çalışıyorum çünkü namlunun ucundasın. Yanında olmadığım zamanlarda seni daha çabuk bulup yardım edebilmem için bu cihaza ihtiyacımız var. Tek derdim seni gün sonunda tek parça halinde bulabilmiş olmak, anlıyor musun? Özeline saygım olduğundan dinleme

cihazını yerleştirmedim ama gerekirse onu da yerleştireceğim. Tüm bunlar bittiğinde hepsini çöpe atacağım ama şimdilik sabret. Sabır acıdır ama meyvesi tatlıdır."

Bir an için ona karşı koymayı gerçekten çok istedim ama karşı koyamadım çünkü Kartal bana buradan gitmem gerektiğini, her şeyden uzakta tutsak olarak yaşamamı söylemişti bense özgürlüğümü geri alabilmek ve sevdiklerimle yaşayabilmek için burada kalmayı, onun yardımıyla mafyaya sızmayı istemiştim. Öyleyse onun kurallarına göre geçici bir süreliğine takip cihazıyla yaşamam gerekiyorsa onaylamaktan başka şansım yoktu. "Peki amirim."

Kartal bana hoşnutsuz bir bakış attı ama sessizliğini koruyarak içeri girdi. Arkasından bir ona bir de telefona baktım ve yüzümü keyifsizce buruşturup bedenimi kapıya çevirdim.

Saniyeler sonra Kartal'ın arkasından içeri girdiğimde mutfağın yanındaki bar tezgâhında kokteyl hazırlamaya başladığını gördüm. Müge ve Gürkan da taburede oturuyor, Kartal'ı izliyorlardı.

Benim içeri girmemle birlikte Gürkan yanındaki tabureyi işaret etti. "Gel Metis, Kartal'ın bu tarifini daha önce denedin mi bilmiyorum ama kesinlikle harikadır."

Kartal'a kısa bir bakış attım. Onun da bakışları benim zerimdeydi. Hazırladığı kokteyli biliyordum. Onunla birlikte Greendoor'da çalıştığımda onu sürekli izlemiş, yaptığı her kokteyli öğrenmiştim. Bu hazırladığı karışım da kendince 'özel' diye tabir ettiği kokteyllerden biriydi ve sevdiğimi bildiği için defalarca kez yapmıştı.

O zamanlar bu kokteyli her gördüğümde ağzım kulaklarımda onu izlemiştim ama şimdi onu izlemek kendimi iyi hissettirmemiş aksine geçmişte kalan mutluluk, canımı acıtmıştı. Acıtmıştı nk Kartal'ın barmen olduğunu sandığım zaman her şey daha az karmaşıktı. En azından Kartal'la ilgili olan kısmı daha az karmaşıktı. Sonra birden her şey değişti, tepetakla oldu. Barmen olması mı daha iyiydi yoksa polis mi hâla kararsızdım. Bakışlarımı ondan ayırmadan, "Barmen olduğunu sanarken hazırladığı her karışımı içmiştim." Dediğimde Kartal'ın kaşları çatıldı. Sanırım bu konuda anlaşamayacağımıza artık ikna olmuştu.

Gürkan, "Kartal'ın öyle şakacı yanları vardır." Deyince hızla Gürkan'a döndüm. Benimle dalga geçtiğini zannetmiştim ama bakışlarındaki ifadesi daha çok ortamın havasını değiştirmeye

çalıştığını gösteriyordu. "Ama her şakası tamamen sevdiklerini koruma çabasındandır."

Bir şey dememe fırsat kalmadan Kartal bardaklarımızı tezgâhın üzerine bırakınca Gürkan'ın yüzünde *hadi ama* der gibi ifade oluştu ve isyankâr bir sesle, "Benim bardağımda neden bu kadar az var?" Diyerek önündeki bardağı Kartal'a geri itti.

Kartal, Gürkan'ın aksine sakın bir sesle, "Motosiklet kullanacaksın." Dediğinde Gürkan aynı isyankârlıkla karşı çıktı. "Bir dubleyle sarhoş olmam, doldur şunu."

"Alkollü araç kullanamazsın." Kartal'ın sesindeki sakinlik yerini bariz bir tehdide bıraktı. "Tek bir kelimemle seni içeri tıklarım."

"Polisler arkadaşlarına torpil geçer ve yapılan hataları görmezden gelirler."

Kartal'ın dudaklarında kötü adam gülümsemesi belirdi. "Ben bildiğin polislere benzemem." Bardağı yeniden Gürkan'a itti. "O yüzden bu kadar zıkkımlanma sana yeter."

Onları izlemeye devam ederken Kartal'ın benim için bıraktığı bardağı elime alıp dudaklarımla buluşturmadan önce Gürkan'ın az önceki sözlerine ithafen, "Kartal'ın şakacı yanlarından bir tanesi daha işte." Dediğimde Gürkan'ın kötü bakışları bana döndü. Gülümsedim ve bardağı *şerefe* dercesine ona doğru kaldırıp içkimi yudumladım.

İçkimi yudumlar yudumlamaz ağızımdaki tat bana ihanet ederek Kartal'la mutlu olduğum günlere cansız bir yaprak gibi kolayca savurdu. Kartal'la ilgili her şeyi fazlasıyla özlemiştim. Onu, kokusunu, nefesini, dokunuşlarını, davranışlarını, varlığını...Burnumun direği içimdeki özlemle aynı orantıda sızlamaya başlayınca ellerim de titremeye başladı. Bardağı düşüreceğimi sanarak yavaşça geri bıraktım ve Kartal'a bakma isteğiyle doldum ama cesaret edemedim. Sadece yenilgiyi kabul eden Gürkan'a bakabildim.

Bardağındaki karışımı tek yudumda içip, "Eline pansuman yapmam lazım." Diyerek Kartal'ın bandajlı elini işaret etti. "Koca bebeğim sakın yine itiraz etme, senden sonra da Metis'i muayene edeceğim. Ona örnek olmalısın."

Kartal'ın çenesindeki kas seğirirken, "Kaşınıyorsun." Dediğinde Gürkan onu umursamadan bana dönüp, "Kartal her zaman kendini delik deşik eden ben de elimde iğne iplikle onu tamir eden adamım." Dedi alayla. "Harika bir dostluğumuz var değil mi?"

Gürkan'a gülümsediğimde Kartal yanıma gelerek Gürkan'ı bar taburesinden ayırdı ve muhtemelen ecza dolabının olduğu odaya doğru sürüklemeye başladı. "Yürü lan yine çok ve boş konuşuyorsun."

Kartal ve Gürkan'ın arkasından gülümseyerek bakmaya devam ettim. Gerçekten de harika bir dostlukları vardı. Biraz kavgalı bolca birbirine katlanmalı ama en çok da ölümüne sahip çıkmalı. Ölüm ve dostluk kelimeleri aynı anda Rüya'nın silüetini gözlerimin önüne serince dudaklarımdaki gülümseme gün yüzü görmemiş çiçek gibi soldu ama sebebi dostluğunun aklıma gelmiş olması değildi. Ailesinin sözleri zehir zerk edilmiş çark gibi sürekli beynimde dönüyordu ve Rüya'nın da beni suçlamayıp uzaklaşma ihtimali ödümü koparıyordu.

Yeniden içki içmek için bakışlarımı bardağa çeviriyordum ki Müge ile göz göze geldim ve o an idrak ettiğim gerçekle oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Yine Müge'yle baş başa kalmıştım ve bu defa karşılıklı alkyorduk.

Müge huzursuzluğumu hissetmiş gibi gülümsedi ve başıyla Kartal'ın gittiği odayı işaret etti. "Düşman değiliz ikimiz de aynı adam için buradayız. Yani aynı taraftayız, yanımda rahat ol."

Kaşlarım çatılma arzusuna yenik düştü. Onun yanında rahat olamama sebebim Eftalya'nın yalanıydı. Bir anda hiçbir şey olmamış gibi davranmamak benim suçum olmamalıydı. Rahatsızlığımı saklama gereği duymadan, "Başka şartlarda tanışmış olsaydık daha rahat olurum." Dediğimde Müge demek istediğimi anladı ve tıpkı benim gibi kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Eftalya'ya ben de kızgınım ama hak vermiyor da değilim." Sesi, ifadesine inat fazlasıyla bitkin çıkmıştı. Sanki bu konu hakkında kendisiyle bir iç savaş yapmış, asıl karşılığı bana değil kendine vermiş gibi konuşmuştu.

Çatılan kaşlarım bu defa şaşkınlıkla havalandı. "Hak mı veriyorsun?"

Müge transtan çıkmış gibi başını salladı. "Eftalya kötü biri değil. Onunla akademide tanıştık ve o günden beri birlikteyiz. Söz konusu amirim olduğunda tırnaklarını çıkarmaktan çekinmez ama bu onu kötü biri de yapmaz. Amirim onun tek ailesi. Aile kavramı Eftalya için biraz fazla bağlayıcı. Ailesi küçük yaşta elinden alındı ve o an yanında sadece bir kişi vardı. O da onu ailesi bildi. Kısacası ailesini yeniden kaybetmekten korkuyor. Korkusu da ona hatalar yaptırıyor."

Ailesini kaybetmiş olması ya da Kartal'ı aile bellemiş olması, benim hayatımı kendi bencilliği uğruna harcaması demek değildi. Yine de ailesini kötü bir şekilde kaybetmesine üzülmüş ve içimi kazıyan merak duygusuna yenilmemi sağlamıştı. "Nasıl yani? Ailesine noldu?"

"Babası önce annesini katletmiş sonra da kendini öldürmüştü ve tüm bunlar Eftalya'nın gözlerinin önünde olmuş. Babası Eftalya'yı da öldürmek istemiş ama o an amirim buna engel olmuş. Eftalya da o saatten sonra dört elle amirime sarılmış. Kabul ediyorum yaptığı bencilceydi, hataydı... Kendince çıkış yolu arıyordu. Böyle bir planı olduğunu bilseydim ona engel olurdum ya da Türker amirim bilseydi o da engel olurdu ama o, aklına gelen anlık düşünceyle hareket etmiş. Kendisi de sonradan çok pişman oldu."

Birden başına ağrı saplanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Tabii iş işten geçti."

Şüpheli gözlerle bakıp, "Şimdi nerede?" diye sordum. Belki de yine beni kandırmaya çalışıyorlardı.

Müge dudaklarını büktü. "Bilmiyorum, o günden sonra görüşmedik. Zaten amirim ekipten de çıkardı yeniden geri alır mı bilmiyorum ama almazsa Eftalya'nın delireceğini çok iyi biliyorum. Onun için bu işte olmak çok önemli." Derken görüldüğünden fazlasıyla rahatsız olduğu belli oluyordu.

Gereksiz bir merak duygusuyla başa çıkmaya çalışıyordum ama galip gelen yine o oldu. Bir kez daha, "Neden?" diye sorduğumda Müge içkisini tek nefeste bitirdi. "Anlatmak bana düşmez. Eftalya bir gün kendini sana açmak isterse anlatır ama bil ki seni gerçekten seviyordu ama aynı zamanda nefret de ediyordu."

Müge yarım bir şekilde gülümsediğinde şaşkınlıkla ona baktım ve sesim bir an için beni terk etti.

Müge de sessizliği kullanarak suçlu bir sesle konuşmaya devam etti. Sanki bunları söylememesi gerekiyormuş gibi bakıyordu yüzüme. "Seni bana çok anlattı. İyi bir kız olduğundan ve..." Bakışları kalçama indi. "Güzel bir popon olduğundan bahsedip durdu." Eftalya'nın popom için söyledikleri aklıma gelince yanaklarımın ısınmasının önüne geçemedim ama odak noktamı da dağıtmadım. Müge'nin ise bakışları yeniden yüzümü buldu. "Amirimin yüzünü güldürdüğün için senden fazlasıyla hoşlanıyordu. Tek sorun amirimin kendini, senin önüne koymasıydı. Bu da onu kızdırıyordu ve sırf bu yüzden seni suçluyordu."

Aslında o da senin bir suçun olmadığını biliyordu. Amirim sana âşıktı ve olması gerektiği gibi önce seni düşünüyordu. Tıpkı kendinin Türker amirimi düşündüğü gibi. Bu çıkmaz çaresiz hissetmesine sebep oldu. Çaresiz hissettikçe de yanlış çözüm buldu. Art niyeti olduğundan değil korkudan yanlış yaptı. Sonunda kendi de pişman oldu ama dediğim gibi iş işten geçti. Amirim şu an da onu cezalandırıyor ve amirime yanlış yapıldığında inan bana acıması hiç yoktur."

Müge parmaklarıyla kollarını sardığında gözlerinde de bunu deneyimlediğini belli eden pırıltılar dans ediyordu. Ne olduğunu deli gibi merak etsem de merak kotamı fazlasıyla doldurduğum için yeni bir soru sorma cesareti bulamadım.

Müge birden, "Kahve içer misiniz?" Diye çıkışınca Kartal ve Gürkan'ın yeniden içeri girdiğini fark ettim. Bakışlarımı Kartal'a çevirdim. Oturduğu koltukta pür dikkat beni izliyordu. Bir eli de yeniden bandajlanan elinin üzerindeydi.

Gürkan, "İçeriz." Dediğinde Müge, "Sen de içer misin?" Diye sorunca Kartal'dan bakışlarımı Müge'ye çektim. Kahve makinesinin başına geçmiş, kahve miktarını ayarlamaya çalışıyordu. "İçerim."

"Sade mi?"

"Evet." Diyerek bakışlarımı yeniden Kartal'ın üzerine diktim ve onu kısa bir an süzüp, "Kartal'ı ne zamandan beri tanıyorsun?" Diye sordum. Sanırım merakımın ayyuka çıktığı bir gecemdeydim. Asla önüne geçemiyordum.

"Akademideyken adını çokça duymuştum, yine Eftalya'dan dolayı da biliyordum ama bireysel tanışmamız ekibine katılınca oldu."

Bakışlarım Kartal'a hararetli bir şeyler anlatan Gürkan'a kaydı. "Ya Gürkan'la ne zaman tanıştınız?"

Müge'nin gülümsediğini duydum. "Ekibe dâhil olunca. Bu evde çok sık toplantı yaparız. Gürkan da bu eve kök salmış gibi sürekli burada olurdu. Hep bir aradaydık. İşin kötü yanıysa beni gördüğü ilk günden beri bana kafayı takmış olmasıydı. Dürüst olmam gerekirse başta onu çok yapışkan buldum. Öyle ki bir süre sonra rahatsız edici olmaya başladı ve bir gün yumruklarımdan nasibini aldı."

Müge'ye öyle hızlı döndüm ki bu Müge'yi daha da gülümsetti ve masum olduğunu belli edercesine ellerini omuz hizasında kaldırdı. "Kaşınmıştı, ben de gerekeni yaptım ama sonra kalbinin güzelliğini

fark ettim. İlgisi ve değerli hissettirişî başımı döndürmeye başladı. Bilindik son... Bir gün kendimi ona âşık buldum."

Ne diyeceğimi bilemeyince, "Nasıl desem..." Duraksadım. "Güzel ama ilginç bir aşk hikâyesi."

"Öyle." Dedi Müge ağzı kulaklarında. "Sen amirime nasıl âşık oldun?"

Müge'nin sorusu karşısında kısa bir an için sessiz kaldım. Cevabı hem çok basitti hem de çok karmaşık. Kartal, akıp giden hayatın üzerinde sürekli doğan güneş gibiydi. Akşam da çökse, en zifiri karanlıklar sarsa da dört bir yanı eninde sonunda doğan sıcacık güneşti.

Bakışlarımı hayranlıkla Kartal'a çevirdim ve gözümü bile kırpmadan, "Farklı ve güzel bir çekimi var." Dediğimde Kartal'ın da bakışları bana döndü ve dudaklarına sabitledi. Aramızdaki mesafeden dolayı beni duyamayacağını iyi biliyordum. "Ezber bozan bir çekimi... Benim normalde sevgilim vardı." Kartal'ın birden kaşları çatıldı. Nedenini anlamamıştım ama açıkçası üzerinde durmak yerine hislerimin dilimde can bulmasına izin verdim. Tüm ruhumu tüketen adama duyduğum hayranlığı haykırmak istiyordum. "İlk başta onun ilgisizliğini Kartal'ın doldurduğunu sandım ve bu yüzden etkilendiğimi düşündüm ama zamanla böyle olmadığını anladım. Kalbim onun yanındayken başka atıyordu. Kokusu, nefesi, sıcaklığı, varlığı ayaklarımı yerden kesiyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Onun yanında geçen zamanım için boşa diyememeye başladım. Aksine büyük bir bencillikle her saniyesini benimle geçirmesini istedim. O zaman anladım ki ona kör kütük âşık olmuşum." Dudaklarım hüznle büzüldü. "Şimdi de onu içimde bitirmeye çalışıyorum ama her saniye daha fazla âşık oluyorum. Önüne nasıl geçeceğimi hiç bilmiyorum tek bildiğim onu sürekli öpmek istediğim."

Bu itirafım istemsizce ağzımdan kaçmıştı. Utanmama fırsat kalmadan Kartal sırtmaya başladığında Müge'nin de güldüğünü duydum. "Madem bu kadar çok seviyorsun neden bitireceğim diye kendine eziyet ediyorsun?" Diye sorunca Kartal'ın dediklerimi duymuş gibi bakan ifadesinden bakışlarımı Müge'ye çevirdim. "Çünkü bana yalan söyledi ve beni..." İtirafım yüzünden yanaklarım ısınmaya başlayınca hırsıyla soludum. "Beni her saniye sinir ediyor. Tıpkı şimdi

olduğu gibi." Kartal'a öfkeli bir bakış attım. "Dediklerimi anlamış gibi gülmüyor mu, iyice sinir oluyorum."

Müge kahvenin birini bana uzattı ardından tepsiye koyduğu fincanlarla birlikte bedenini Kartal ile Gürkan'a doğru çevirdi. "Anladığı için gülüyor ya zaten."

Yarı şaşkınlık yarı korkuyla Müge'ye baktım. "Na nasıl yani?"

Müge adım atmadan önce durup omzunun üzerinden inanamayan gözlerle yüzüme baktı. "Bilmiyor muydun?"

"Neyi?"

"Amirim çok iyi dudak okuyucusudur. Seni duyması için yanında olmasına gerek yok, dudaklarına bakması yeterli ve sen deminden beri ona bakarak konuşuyorsun. Yani az önce söylediğin her şeyi anladı."

Ağzım bir karış açık kalınca Müge sırtarak onların yanına ilerlemeye devam etti. Demek ki hastanede ve havuzda Kartal onun içi söylediğim her şeyi dudaklarımdan okumuş, ondan o şekilde sırtmıştı. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Ellerim dudaklarıma kapanınca Kartal'la göz göze geldim ve Kartal içimi hoplatacak şekilde göz kırptı.

Yaklaşık 1 saat sonra Gürkan beni de muayene ettikten sonra Müge'yle birlikte gittiğinde Kartal'ın arzu dolu bakışları bana döndü. "Müge'yle bayağı koyu muhabbete dalmıştınız. Ne konuşuyordunuz?"

Kartal cüretkâr bir gülüşle sırtınca köşeye sıkışmış av gibi hissettim ve bir adım geriye gittim. Herhangi bir yalanın kapımı çalmasını umut ederek, "Kahve yaparken mi?" Diye sorup zaman kazanmaya çalıştım.

Kartal cüretkâr sırtışını bozmadan bana doğru bir adım attı. "Hı hı."

Bakışlarım yanımda kalan tezgâha kayınca fincanları gördüm ve aklıma gelen ilk yalanla onun gibi sırtmaya çalıştım. "Bilirsin, kadınlar ve kahve falları hakkında konuştuk ama hayal kırıklığına uğradım. Müge fal bakmasını bilmiyormuş. Hâlbuki ne çok isterdim birinin falıma bakmasını..." Aceleyle elime geçen ilk fincanı, tabağına kapattım. Kimin fincanı olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim tamamen saçmaladığımdı. Kartal'ın, kedi fare oyununda yenik bir fareyi oynuyordum ama pes etmeye de niyetim yoktu. Hevesle otuz iki dişimi gösterdim. "Fal bakmasını biliyor musun, falıma bakar mısın?"

Kartal duvara çarpmış gibi afallayıp bir elimdeki kimin olduğu belli olmayan fincana bir de otuz iki dişime baktı. Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu ama sonra... Sonra bir şey oldu ve birden gözleri tehlikeli bir parıltıyla parladı ardından dudaklarında şeytani bir kıvrım belirdi. "Bakarım." Diyerek elimden fincanı aldı ve cam duvarın önündeki koltukları işaret etti. "Otur şöyle."

Şaşkınlıkla Kartal'a bakakaldım. "Gerçekten bakmasını biliyor musun?"

Gözleri o kadar tuhaf parlıyordu ki bir an için ürkmeden edemedim. Öyle bir maske takmıştı ki yüzüne, duygularını öyle bir ustalıkla gizlemişti ki aklımdan ne geçtiğini asla tahmin edemiyordum.

"Kendi gözlerinle gör."

Kartal ısrarla koltuğu işaret edince cevap vermek yerine itaat ettim ve doğruca gösterdiği koltuğa oturdum.

Kartal'ın ise karşımdaki koltuğa oturacağını düşünmüştüm ama o sehpanın üzerine oturarak dizlerimizin birbirine değmesine sebep oldu. Bacaklarımı geri çekmek istedim fakat sıcaklığı zehirli bir sarmaşık gibi bacaklarımı sardı ve olduğum yere sabitleyip öne doğru iyice eğildi. Benden heybetli olduğu için gövdesinin altında kalmış gibiydim. Yüzünü görebilmek için başımı hafifçe yukarı kaldırdım. Yüzlerimiz arasında aşağı yukarı 10 santim kadar mesafe vardı.

Bu kadar yakinken erkeksi kokusu, bastırmaya çalıştığım tüm dürtülerimi açığa çıkarmak için sinsice içime işliyordu. Bedeninin, müthiş ötesi bir manipüle etkisi vardı. Anında bedenimi etkisi altına alıyor, kutsal bir gücü varmışçasına içime ateşini bahşediyordu. Yavaşça yutkundum. "Fal bakarken bu kadar yakın mı duracaksın?"

Kartal'ın dili ağır ağır dudaklarını ıslattı ve boğuk bir fısıltıyla, "Konsantre olmam lazım. Sana ve geleceğine." Deyince gülümsemeden edemedim. "Nesin sen, yılların falcısı mı? Küren de var mı?"

Kartal gülümsemek yerine bakışlarını dudaklarıma indirdi ve boşta kalan parmaklarını ağır bir hareketle dudaklarımin üzerine bastırdı. "Bunlar kıpırdanırsa sadece onlara konsantre olurum ve onlara konsantre olursam az önceki itirafını gerçekleştiririm. Yani seni öperim. Önce yumuşak bir öpücükle başlarım sonra da yavaş yavaş dilimi ağzının içine kaydırırım. Keşfetmekten hiç bıkmadığım ve her saniye arzuladığım ıslak ağzının, her bir noktasını büyük bir zevkle

tadını çıkara çıkara talan ederim. İnlediğin anda ise nefesin tükene dek seni de tüketirim."

Kartal sözlerini tamamladığında yüzümü kızartan sıcak nefesi değil gözlerinin gerisinde dediklerini yapmak için sabırsızlandığını gösteren titreşimlerdi. Hevesle dudaklarımı kıpırdatmamı bekliyordu. Müge'yle konuşurken gözlerinin içine baka baka öpmek istediğimi haykırmıştım. O da şimdi gerçekleştirmek için tek bir hareket bekliyordu. Bedenimdeki ince sızıya inat kıpırdanmamayı başarabildim ama kalp atışlarım öyle bir uğultuyla göğüs kafesimi zorluyordu ki Kartal'ın kalbimin sesini duyduğuna emindim. Parmağının altında felce uğramış dudaklarımı zar zor birbirine bastırınca Kartal yeniden sırttı ve parmağını geri çekti. "Aferin uslu kız."

Tek yapabildiğim Kartal'a kötü kötü bakmak oldu. Kartal da ifadesini bozmadan kahve fincanını kaldırdı ve içine bakmaya başladı. Kartal'ı fal bakarken hiç hayal etmemiştim ve dürüst olmam gerekirse karşımdaki komik görüntü, gülme isteğimi artırıyordu. Kartal'ın ne diyeceğini merak ettiğim için gülmemi bastırdım ve izlemeye devam ettim.

Sonunda, "Biri var." Dedi kendinden emin bir duruşla ve söyleyeceklerini desteklercesine başını salladı. "Geçmişinde ve geleceğinde tek bir adam var. Aşağı yukarı 1.90 boylarında, siyah saçlı, esmer bir adam."

Kartal resmen kendini tasvir ediyordu. Boğazımdan çıkmaya çalışan histerik kahkahayı yutkunarak durdurdum.

Kartal da gözlerini kısıp gördüğünü çözmeye çalışır gibi bir ifadeye büründü. "O adam senin iyiliğin için hata yapmak zorunda kalmış ve sen onu terk etmişsin. Bu durumda asıl hatayı sen yapmış olmuştun."

"Allah Allah." Diyerek sahte bir küçümsemeyle çıkışmıştım ki Kartal'ın parmakları bir kez daha dudaklarımın üzerine kapandı. "Az önceki söylediklerimde ciddiye dim."

Ellerimi teslim olurcasına kaldırınc a Kartal parmaklarını çekip konuşmaya devam etti. "Bu adama sahipsin. Tamamen sana teslim olmuş durumda ama..." Dedi boğukça ve bakışlarını arzu dolu bir parıltıyla gözlerime çevirdi. Sanki gözlerinde tutkunun alevi dans ediyordu ve beni de dansına büyük bir açlıkla davet ediyordu. "O da sana sahip olmak istiyor hem de tamamen..." Dudaklarıma iyice

yaklaştı ve açlığının ilk davetini dudaklarımın üzerine bıraktı. "Her şeyini almak istiyor."

Dudaklarımı yakan sıcak nefesiyle birlikte dizi, dizimi okşar gibi belli belirsiz hareket edince kalbimden kasıklarına doğru ılık bir his yayıldı. Neden fal bakmak istediğini şimdi anlamıştım. Tek bir amacı vardı, aklımı başımdan almaktı.

Hırıltılı bir sesle, "O adam..." Dediğinde dudaklarımızın arasında bir santim vardı ya da yoktu. "Her gece rüyasında seni görüyor. Apaçık bir şekilde sana istediği her şeyi yapıyor. İnemelerin ve çığlıkların kulaklarını doldurdukça vücudunu terden sırsıklam edene dek her şeyi, tekrar tekrar daha sert yapıyor."

Bir an nefes alamadığımı fark edince alelacele dudaklarımı araladım ve direkt Kartal'ın dudaklarının üzerine küçük bir nefes verdim. Kartal nefesimin tadına bakmak ister gibi yavaşça dudaklarını yalayıp kıvranıyormuş gibi içini çekti. "Ve artık bunu sadece rüyalarında yapmak istemiyor, gerçeğini istiyor. Kalbine, ruhuna, bedenine tamamıyla sahip olmak istiyor ve yalnızca ona ait olan küçük ıslak deliğine bir nehir gibi akmak için can atıyor."

Biraz daha böyle boğuk bir sesle edepsizce konuşursa boşalabilirdim. Koltuğın kenarlarını sıkmaya çalışan avuç ilerim de zaten bunu söylüyordu. Kartal öpmek ister gibi dudaklarını araladı fakat temas etmeden geri çekildi. Nefes almama fırsat vermeden yeniden yaklaştı ve kıpırdamadan öylece durdu. Benimle yine oyun oynuyor, sabrımı ölçüyordu. Dayanamayıp dudaklarına uzanacaktım ki kendini geri çekti ve sırtarak ayağa kalktı. "Falımı beğendin mi?"

Kartal'ın uzaklaşmasıyla birlikte nihayet derin bir nefes aldım ama nefes nefese kalmış gibi hissediyordum. Resmen üzerimden ter boşalmış gibiydi. Yüzüm de alev alev yanıyordu fakat bedenim yarım kalmışlığın yüküyle kamburlaşmış gibiydi. Bedenimin tahmin ettiğimden çok daha fazla Kartal'ın dokunuşlarına ihtiyaçı vardı. Tıpkı kalbimin varlığına duyduğu ihtiyaç gibi.

Avuç ilerimle koltuğın kenarlarını sıkmaya devam ederek bedenimdeki tüm yükü kollarıma verdim ve yüzümü görmemesi için başımı eğdiğim yerden kaldırmadan sadece sallamakla yetindim.

Kartal çabamı anlamış gibi adımlarının rotasını tezgha çevirince de gkle ayağa kalktım ve ona bakmamayı sürdürerek, "Geç oldu."

Dedim nefesimi biraz olsun kontrol altına almayı başarinca. "Yatsam iyi olacak. İyi geceler."

Kartal'ın zaferi sesine de yansırken, "İyi geceler." Dediğinde çoktan merdivenlere yönelmiştim.

Bu eve kesinlikle gelmemeliydim. Kartal'la ben ateşle barut gibiydik ve çok büyük bir patlamayla evin her bir köşesine dağılmamız an meseleydi.

Herkese merhaba ❀

Yine uzun bir bölümle karşınızdayım...

Umarım uzun bölümler sizi sıkıyordu.

Bölümle ilgili görüşlerinizi çok merak ediyorum.

Bölümü nasıl buldunuz?

Umarım en az benim kadar sevmişsinizdir.

Olaysız sakın aynı zamanda Kartal'ın planını anlatan bir bölümdü. Bundan sonrasında da Kartal'ın planları gerçekleşecek ve yeni aksiyonlara geçeceğiz.

Aynı zamanda Kartal ile Metis'in görev adı altında mafyanın içinde geçen eğitimlerine ve tanıştıkları yeni insanlara tanıklık edeceğiz.

Ayrıca Kartal'ın ekibini daha sık göreceğiz ve yine Metis'in dans ekibini göreceğiz. Metis tüm boşluklarını Baraka'da ekibiyle geçirmeye devam edecek.

Son olarak Kartal'ın Metis'i sıkıştırmalarına Metis'ten karşı atak gelecek ve bu gecenin intikamını Kartal'dan güzel alacak☺

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur.

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum❁

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın☺

31. Bölüm "Aşk ve Zaaf"

Şarkı: Seksendört - Hangimiz

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

Sana ait olan seni bulur.

Şeker Portakalı

"AŞK VE ZAAF"

METİS

Küçükken peri masallarına inanırdım daha doğrusu peri masallarındaki mutlu sonlara inanırdım. Kötü ne yaşanırsa yaşansın eninde sonunda hikâyemin mutlu sonla biteceğini sanırdım. Özellikle de babamla geçirdiğim kâbus dolu günlerin sonunda mutlu olacağıma olan inancıma, dört elle sarılırdım.

Ama sonra büyüdüm ve her gün dibe batarak hikâyemin mutlu bitmeyeceğini net bir şekilde görmeye başladım.

Sonra...

Sonra birden Kartal çıktı karşıma ve sanki kırmızı bir kalemmiş gibi görmeye çalıştığım gerçeğin üzerini çizmeye çalıştı. Yerine pembe gözlükler taktırtarak çocukluğumda inandığım peri masallarındaki mutlu sonu yeniden görmemi sağladı.

Tıpkı şu an da olduğu gibi.

Son günlerde yaşadığım onca olumsuzluğa rağmen Kartal gün sonunda yüzümde tebessüm bırakmayı başarabiliyordu. Ona karşı kalbimi ve mantığımı kapatmaya çalışsam da bir şekilde tatlı bir meltem rüzgârı gibi eserek hem tenimi hem de ruhumu huzurla sarmalıyordu. Ayrıca arsızlığı... Her ne kadar kızıyor gibi görünsem de edepsizce konuşmalarından ve aklımı başımdan almalarından büyük zevk alıyordum hatta öyle bir boyuta ulaştırmıştı ki beni, yıllarca beklediğim en büyük ihtiyacımış gibi kıvranıyordum.

Boynumdan aşağıya akan ılık suyu kapattım ve üzerime siyah havluyu sıkıca sardım. Kartal'ın az önceki edepsizliği yüzünden üzerimden resmen ter boşalmıştı.

Düşüncelerim eşliğinde odaya girdiğimde Kartal'ı karşımda görünce az daha çılgılık atacaktım. Neyse ki bana arkası dönüktü. Banyodan çıplak çıkma ihtimalime karşı böyle bir önlem aldığının farkındaydım. İlişkimiz boyunca bana dokunmuş olsa da çıplak görmeye ısrarla karşı çıkmış, beni bir kez bile görmemişti. Belki de aramızdaki sırlardan dolayı bez parçalarını kaldırmak istememişti.

Sesim, falda söylediklerini gerçekleştirme ihtimali karşısında heyecanla titrerken, "Kartal." Dediğimde heybetli bedenini ağır ağır bana çevirdi ve şehvetten iyice kararan simsiyah gözlerini havlunun açıkta bıraktığı ıslak tenimde gezdirdi. Keskin gözlerinde hayvani bir bakış vardı. Tüm arzusu, açlığı, paramparça etme isteği en sek haliyle tam karşımdaydı.

İçimde, az öncesinden aşına olduğum akım kendini belli edince yavaşça yutkundum. Onun tahrik edici sessizliğine eşlik ederek ona bakmayı sürdürmek istiyordum ama daha fazla sessiz kalamayacağımı da iyi biliyordum çünkü sessizliğimiz bir yerden sonra ikimizin de istediği asıl olaya götürecekti.

Onun güvenli kolları arasında ona tamamen teslim olacaktım.

Sesimdeki arzuyu bastırmaya çalışarak, "Neden buradasın?" Diye sorduğumda sesimin tınısı kendini belli ederek çıkınca kendimi ele verişime sessiz bir küfür savurdum.

Kartal'ın dudaklarıysa gülümseme isteğiyle belli belirsiz yukarı kıvrıldı. Küçük bir hareketti ama bedenimi güçlü bir kasırgaya maruz kalmış gibi titretmişti. Sesinin bile isteye yoğun çıkmasına özen göstererek, "Banyo yapmak için geldim, fazla sıcak bir gece." Dedi ve etrafımdan dolanarak tam arkama geçti. "Sence de çok sıcak değil mi?"

Arkamdaki varlığıyla ensemde aşağı doğru bir sıcaklığın indiğini hissettim. Sıcaklık önce kalbimin içindeki kanın pompalanmasını hızlandırarak yoğun bir adrenalin yaşıyormuşçasına göğüs kafesimi sızlattı ardından kasığıma keskin bir sızı sapladı. Sızı, dalga dalga her bir zerreme yayılınca küçük bir nefes verdim ve bir anda bedenimi talan eden ürpertiyle parmaklarımı kollarıma sardım. Garip bir şekilde bir yanı yanıyordu bir yanı da arsız bir zevkle ürperiyordu.

Dudaklarım da kurumuştu ama kurummasının sebebi hızlıca aldığım soluklardan mıydı yoksa içerideki havanın bitmesinden miydi emin

olamıyordum. Emin olduğum tek bir şey varsa o da Kartal'ın kendimle savaşımdan bir hayli keyif aldığıydı.

Bu defa o keyfi ona yaşatmak istemiyordum.

Bedenim üzerinde yarattığı manipölasyonu görmezden gelmeye çalışarak ona döndüm fakat daha o an hata yaptığımı anladım. Ona dönerken omzum göğüs kafesine sürtmüştü ve ateş gibi yanan vücudunun karşısında mum gibi eritmişti.

Erimemi fark etmemiş olmasını umarak titrekçe gülümsedim. "Evde birden fazla banyo var sanıyordum." Dediğimde sesinin tınısını değiştirmeden, "Var." Dedi yoğun bir sesle. "Ama burası benim banyom ve alışkanlıklarımı bozmayı sevmem."

Onu onayladığımı belli edercesine başımı sallayıp, "Tamam, gir öyleyse." Dedim oldukça cılız bir sesle ve kapının önünden çekilip yatağın üzerine bıraktığım kıyafetlerin yanına ilerledim.

Kartal yerinden kıpırdamamıştı ve sabit bir şekilde gözünü kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu. Aklından ne geçtiğini iyi biliyordum ve bunları bilmek yasak elmadan ısırık almam için tüm arzularımı arsızca yokluyordu. İrademi kazanabilmek için bedenimin sesine kulaklarımı kapatıp bir makara gibi çözülen mantığımın iplerine tutunmaya çalıştım. *İşe yaramıştı da...* Yatağın üzerindeki kıyafetleri gösterip, "Üzerimi değiştireceğim. Burada duracak mısın yoksa banyoya girecek misin?" Diye sordum.

Kartal'ın gözlerinden tehlikeli bir parıltı geçti. "Burada kalıp seni izlemeyi tercih ederim."

"Hmm." Dedim ve mantığımın iplerine daha sıkı tutunarak yatağın üzerindeki kıyafetleri alıp tam karşısına geçtim. Aramızdaki mesafeyi ise onu şaşırtacak kadar en aza indirmiştım. "Soyunmamı mı istiyorsun?"

Kartal'ın bakışları beni delip geçtiğinde çok kısa bir müddet ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalıştı. Korkusuzca baktım gözlerine. Benim ona direnemeyeceğimi bildiği gibi onun da bana direnemeyeceğini biliyordum. Sadece anı uzatabilirdik ama sona geldiğimizde yasak elmaya birlikte teslim olurduk.

Kartal cevap vermek yerine sadece başını salladı ama ne hissettiğini saklamayı başardı. Nerede maske takmasını nerede maskesini çıkarmasını iyi biliyordu.

Fakat bu beni durduramazdı.

Dudaklarımı şeytani bir gülüşle kıvrıp parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına doğru sıcak nefesimi üfledim. "Ama ben sadece sevgilimin yanında soyunmayı tercih ederim ve sen sevgilim değilsin."

Kartal'ın kaşları öyle bir çatıldı ki az daha kahkahayı basacaktım. Bozguna uğramış bir sesle, "Kimse seni çıplak göremez." Dediğinde sesi yırtıcı bir avcının hırıltısı gibi çıkmıştı. "Benden başka hiç kimse seni çırilçıplak göremez."

Umursamaz bir ifadeyle omuzlarımı silktim. "Yok öyle bir şey."

Kartal sinirle nefes alıp dişlerinin arasından, "Metis!" Dediğinde sırtarak yanından ayrıldım ve doğruca giyinme odasına girdim. Dünden beri benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu ama artık sıra bendeydi. Özellikle fal bakarken bana çektirdiğinin çok daha fazlasını ona çektirtmeye kararlıyım.

Yeniden odaya geri girdiğimde Kartal'ı odada göremedim muhtemelen duşa girmişti. Doğruca yatağa geçip başımı yumuşak yastığın üzerine bıraktım. Kendimi o kadar halsiz hissediyordum ki elim ayağım uyuşmuş gibiydi. Her an uykuya yenik düşebilirdim ama Kartal duştan çıkmadan uyumaya niyetim yoktu.

Birkaç saniye geçti, saniyeler birbirini devirdi, dakikalara ulaştı. Dakikalar bir bir yarışa girdi. 3 5 10 15... Bir boşluk hissi doğdu, bana kucak açtı. Direnmeden bir adım attım. Yeni bir adım daha atıyordum ki yan tarafımda hissettiğim kuvvetli bir çöküşle boşluk hissi hızlıca kapandı.

Ne olduğunu anlayabilmek için gözlerimi araladığımda çöküşün sebebini anlamam birkaç saniyemi aldı. Kartal yanıma uzanmıştı ve yarattığı etkiyle yanına doğru mıknatıs gibi çekilmiştim.

Kartal'ın sıcak bedenine temas etmemle birlikte bilincim asıl ayılmayı yaşadı ve yattığım yerden hızlıca doğrularak, "Kartal ne yapıyorsun?" Diye çıkıştım.

Kartal kalkmak yerine yatağa iyice yayıldı. Üzerinde sadece boxer vardı ve çıplak göğsündeki su damlacıkları hâlâ kurumamıştı. Rahat bir ifadeyle, "Yatıyorum." Dedi.

İnanamayan gözlerle yüzüne bakakaldım. "Hani sen sevgilin olmayan bir kızla aynı yatakta yatamazdın, şimdi ne değişti?"

Kartal düşünür gibi yapıp gözlerini boşluğa dikti ve birkaç saniye öylece bekledi ardından sırtarak gözlerimin içine baktı. "Fikrim

değişti."

Kartal'ın rahat ifadesi karşısında kaşlarını çatamadan edemedim ve hızlıca seçenekleri değerlendirdim. Ya ona baskı yapıp yanımdan gitmesini sağlayacaktım ya da kendim gidecektim. İkinci seçenek daha kolayıma gelince, "Ama ben yatamam, sen gitmiyorsan ben gidiyorum." Diyerek yataktan kalkmaya yeltenmiştim ki bir anda kendimi yatağın içinde, Kartal'ı da üzerimde buldum. Ağırlığını iki yanıma yasladığı avuç içlerine vermiş, bacaklarını da araladığı bacaklarımla arasına yerleştirmişti. "Bu oda kadar pencereye sahip başka oda yok, kapalı ortamda kalmak istemediğini söylemiştin. O yüzden bu odada kalmalısn."

Kaşlarını bu defa haklı oluşu yüzünden çattım. "Evet, doğru söylüyorsun. O yüzden gitmesi gereken kişi sensin."

Bakışlarını gözlerimin içinden çekmeden, "Değilim." Dedi sinsi bir gülüşün dudaklarının üzerine yayılmasına izin vererek. "Çünkü yerimi yadırgıyorum, başka odada kalamam."

Resmen gözlerimin içine baka baka yalan söylüyordu. Alayla gülümsedim. "Benim evimde, benim yatağımda defalarca kez yattın. Hiç de yerini yadırgıyor gibi değildin."

Kartal'ın gülümsemesi yüzünden anında silindi ve bu defa beni bakışlarıyla yatağa çivilemeyi başardı. Gözlerinde acı, pişmanlık, öfke... Bin bir düşüncenin rengi dans ediyordu sanki. "Evet, yadırgamıyordum çünkü benim yerim senin yanımdı. şimdi sensiz yattığım her yeri yadırgıyorum." Gözlerindeki yenilgiyi daha fazla görmemi istemiyormuşçasına bakışlarını üzerimden çekti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sen, nefes almaya ihtiyaç duyduğun için bu odada kalmalısn. Bense sana muhtaç olduğum için bu odada kalmalıym. şartlarımız eşit. şimdi iyi bir kız ol ve yanında yatmama izin ver."

Kartal'ın alay etmesini ya da türlü oyunlarla beni ikna etmesini bekliyordum ama tam da şu an da ondan böyle bir dürüşlük hiç beklemiyordum. Özellikle de itiraz etme duygumu bu kadar çabuk alaşağı etmesini hiç beklemiyordum. şaşkın bir sessizlikte kalınca Kartal'ın simsiyah olmuş gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Bana güveniyorsun değil mi? Söz veriyorum sana dokunmayacağım eğer istersen aramıza yastık koyabilirsin."

Aramıza yastık koyma düşüncesi gülümsetmek istese de aynı zamanda canımı yakmıştı. Birbirimize deli gibi dokunmak için türlü bahaneler ararken nasıl bir anda bu hale gelebilmiştik?

Canımın yanması, boğazımda büyük bir yumru oluşturdu ve başımı sallayarak fısıltı şeklinde, "Gerek yok, verdiğin sözleri tuttuğunu biliyorum." Deyince Kartal derin bir manayla gözlerimin içine baktı ve o an içimi büyük bir korku sardı. Belki de biz hiçbir zaman tamamlanamayacaktık. Kartal'ı affetsem de yeniden ona dönsem de bu mafya ya onu ya beni ya da ikimizi birden öldürecek, biz kavuşması mahşere kalan iki âşık olacaktık.

Kartal ne hissettiğimi anlamış gibi kaşlarını çatıp üzerimden kalktı ve yeniden yanıma yattı. Bedenini de bana çevirmişti. Düşünmeden aynı şekilde bedenimi ona çevirdim. Az önceki korkum tüm benliğimi sarmıştı, sanki onu son kez görüyormuşçasına bakma isteğiyle dolup taşmıştım.

Bir süre sessiz bir şekilde yüzlerimiz birbirimize dönmüş vaziyette gözlerimizin içine baktık. Kartal'ın ne düşündüğünü bilmiyordum ama gözlerinin içinde benzer korkuları görebiliyordum. *Gözlerinde korku görmek istemiyordum.* Gözlerimi kısa bir an için kapatıp, "Ne düşünüyorsun?" Diye sordum keyifsizce.

Hiç düşünmeden azarlar gibi bir tonda, "Korkmuyor musun?" Diye sorunca gözlerimi yeniden araladım. Gözlerindeki, onu ele veren korkuyu örtmüş yerine sinir kalkanını yerleştirmişti. "Tüm bu pis işlere girmekten, saçma sapan insanlarla muhatap olmaktan, namlunun ucuna bu kadar yaklaşmaktan hiç korkmuyor musun?"

Dudaklarımda yama gibi duracak bir tebessümle karşılık verdim. "Yalnız kalmaktan korktuğum kadar korkmuyorum." Benim aksime Kartal gülümsememişti. Daha çok söyleyeceklerime dikkat kesilmişti. Sesimi doğal tutmaya çalışıp, "Hayatımın yarısından fazlasında yalnızlığa mahkûm oldum." Dedim konuşmadan keyif almadığımı belli ederek. "Babamdan hiç sevgi görmedim, bu yüzden de yakın olamadık. Bir kez bile başımı okşadığını hatırlamıyorum mesela. Şiddetleri dışında vakit geçirmedik."

Bu defa dudaklarıma acı bir tebessüm eşlik ettiğinde Kartal da sertçe solumuştu. Amacım onu kızdırmak ya da canını sıkmak değildi. Babamın şiddetinin üzerinde durmayarak hızlıca konuşmaya devam ettim. "Annem ise bizi geçindirmek için hep çalıştı. O sürekli işteydi.

Yalnız büyümek zorunda kaldım. Babam yüzünden doğru dürüst arkadaşım bile olmadı. Kendimi insan gibi hissetmiyordum. Gerçek anlamda ilk arkadaşım Rüya'ydı ama o an annemi kaybettim. Çok büyük bir boşluğa düşmüştüm, tamamen yapayalnız kalmıştım." O günü anımsayınca dudaklarımın titrememesi için alt dudağımı dişleyip başımı iki yana salladım. "Yapayalnız kalmak çok kötü bir his Kartal. Yeniden yalnız kalmak istemiyorum. Yalnız büyüdüm ama yalnız yaşlanmak istemiyorum. Ölmek çok korkutucu ama yalnız kalmak daha korkutucu..."

Söylediklerim, Kartal'ın çenesinde sert bir seğirmeye sebep oldu fakat gerginliğine tezat fısıltıya yakın bir sesle sakince, "Çok güçlü bir kadınsın." Dediğinde sesinin tınısı buna kalpten inandığını haykırıyordu. "Bir daha yalnız kalmayacaksın, kalmaman için ne gerekiyorsa daha fazlasını yapacağım."

Uzun uzun Kartal'ın yüzüne baktım. Gerçek olmayacak kadar özeldi. Dudak ısırtan peri masallarındaki gibi iyi, güçlü, gözü kara ve her şeyin ötesinde körkütük bir âşıktı. Kendinden çok beni düşünüyordu ve bundan pişmanlık duymuyordu.

Duymayacaktı...

Benim yüzümden canı çok yanacaktı.

Ona olacaklarını düşündükçe dudaklarımdaki titreme arttı ve aynı şekilde gözlerim de hızlıca doldu. Tıpkı Kartal gibi fısıltıya yakın bir sesle ama panikle, "Özür dilerim." Dedim ve boğulurmuş gibi derin bir nefes aldım. "Seni de bu işe sürüklediğim için özür dilerim. O gün buraya geldiğimde seninle ya da sensiz mafyaya girerim derken blöf yapmıştım. Tek amacım oraya girmeme yardım etmendi çünkü yolu yordamı bilen sendin ama senin de benimle birlikte girmeni istememiştim, bilseydim buraya hiç gelmezdim." Gözlerime pusu kuran yaşları görmemesi için yavaşça kapattım. "Çok özür dilerim."

Gözlerimi, yaşların akmasından korktuğum için açmaya cesaret edemedim ama Kartal'ın beni izlediğini biliyordum. Kısa bir an sakinleşmemi beklercesine sessiz kaldı. Sonunda uzunca içini çekerek sessizliğine son verdi ve yine fısıltıyla, "Blöf yaptığının farkındaydım." Dedi benim gibi itirafta bulunarak.

Gözlerimi aralayıp ona baktığımda bakışlarının ciddileştiğini gördüm. Karanlık bakışlarıyla yüzümdeki her santimi tek tek süzdü.

Süzdükçe yüzü yavaşça gerildi. Bana mı kızmıştı yoksa kendine mi anlamamıştım ama sabırla onu dinlemem gerektiğini biliyordum.

Gerginliği daha da artarken, "Ama çaresizlikten geldiğinin de farkındaydım." Dedğinde yatış pozisyonunu değiştirdi ve sırt üstü yatarak bir elini başının altına yerleştirdi. "Senin mafyayla bir alakan olmadığını aksine kurban olduğunu anladığım günden beri seni nasıl kurtaracağımı düşünmekten neredeyse kafayı yiyordum. Gölge gibi peşinde dolandıkça sana yetememekten, seni kurtaramamaktan çok korktum. İlk kez çaresizliği o zaman tattım. Tek yapabildiğim seni hem mafyadan hem de polisten saklamaya çalışmak oldu. Seni saklamaya, yaşatmaya öyle bir odaklanmıştım ki polis olduğumu öğrendiğinde ne hissedeceğini ya da kırılacağını düşünemedim. O yüzden özür dilemesi gereken kişi sen değilsin, benim." Tavana bakmaktan vazgeçip yeniden bana döndü ve pişmanlık dolu bakışlarıyla beni adeta delip geçti. "Özür dilerim."

Neden gerildiğini şimdi anlamıştım. Öfkesi bana ya da kendine değildi. Bizi bu duruma sokan kaderiydi.

Hıçkırarak ağlamama ramak kalınca üzerimdeki duygusallığı atmak istercesine, "Hâlâ polis olmana alışmadım." Dedim gülümsemeye çalışarak. "Etrafındakiler sana amirim diyorlar, çok tuhaf geliyor. Elinde bir silah hayal edemiyorum ya da herhangi bir suçluyu kovalamanı."

Kartal yapmak istediğimi anlayınca anlayışla gülümseyip bana ayak uydurdu. "Aşağıda küçük bir atış poliganım var, orada birlikte çalışacağız. Seni hazırlamam lazım."

Açıkçası kendimi de elimde silahla hayal edemiyordum. Düşüncelerimin aksine, "Hoşuma giderse belki ben de polis olurum günün birinde." Dedim ona takılarak. Duygusal halimden sıyrılmak daha iyi hissettirmişti. "Yaş sınırı kaçtı?"

"Üst yaş sınırı 30." Kartal birden yüzünü buruşturdu. "Ama polis olmanı pek tercih etmezdim."

Amacım ona takılmaktı. Onun da bana takılacağını düşünmüştüm, umduğum tepki bu değildi. Şaşkınlıkla, "O neden?" Diye sorduğumda Kartal yüzünü daha da buruşturdu. "Akademide çok fazla erkek var. Büyük bir ihtimalle kafayı yerdim ya da sana asılmaya kalkana uygulamalı eğitim verirdim. Özellikle de copu üzerlerinde seve seve uygulardım."

"Kartal." Dedim, bu defa serbestçe gülümseyerek. "Sen iflah olmaz bir adamsın."

Ama Kartal gülmüyordu aksine gözlerinin önüne üşüşen görüntüleri silmek isteyen bir ifadeyle duruyordu. "Ciddi değilsin değil mi? Polis olmayacaksın?"

Genişçe gülümsedim. Aynı zamanda içimdeki duygusalılık uykuyu üzerime yeniden sindirmişti. Gözlerimi kapatıp, "İyi geceler amirim." Dedim.

Kartal cevap vermemişti, beni izlediğini biliyordum fakat gözlerimi de açmak istemiyordum. Özellikle de an bozulsun istemiyordum, biliyordum ki yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Gözlerimi açmadan ne kadar bir süre öyle durduğumu bilmeden sabit kalmaya devam ettim ama uykuya da daha fazla direnemiyordum. Derin bir uykuya çekilirken çok uzaklardan Kartal'ın fısıltıya yakın sesini duydum. "İyi geceler tanrıçam."

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda saat 10'a geliyordu. Bakışlarımı direkt yanıma çevirdim ama Kartal yoktu. Hâlbuki uyandığımda kitaplardaki gibi Kartal'la sarmaş dolaş olmayı hayal ediyordum. Tıpkı sevgiliyken birlikte uyandığımız sabahlardaki gibi. Dudaklarımı hayal kırıklığıyla bükme istesem de içimdeki garip mutluluk buna engel oldu.

Yatakta doğrulup bedenimi esnetmek için iyice gerindim. Uzun zamandır bu kadar huzurlu bir uyku uyumamıştım. Sanki tüm kötü anılara set çekmiş gibi sadece güzel anılara ve güvenli geleceğe uyanmıştım.

Hafiflemişlik hissiyle banyoya girip işlerimi hallettikten sonra Müge'nin aldığı kıyafetlere göz gezdirdim. Nedense içimde daha canlı görünmek istediğime dair bir his vardı. Renkli kıyafetleri tercih edip üzerimi değiştirdim. Odadan tam çıkacaktım ki dün gece Ev Arkadaşım kitabını terasta unuttuğum aklıma geldi. Onu almak için terasa çıkıp sehpanın yanına gittim fakat kitap orada yoktu. Bakışlarımı etrafımda gezdirdim, ortalıkta görünmüyordu. Aklıma Kartal gelince gözlerimi kısıtım. Demek ki ben uyurken terasa çıkıp kitabı almıştı.

Kitabın nerede olduğunu sormak için hızlı adımlarla odadan çıktım. Kartal'ın nerede olduğunu bilmiyordum fakat anlamam uzun sürmedi. Mutfaktan sesler gelince doğruca spiral merdivene yöneldim.

Çok geçmemişti ki kendimi mutfakta buldum. Mutfğa girer girmez Kartal'ın kahvaltı masası hazırladığını gördüm. Masada sevdiğim reçeller ve peynirler vardı. Salatalıklar, domatesler özenle kesilmişti. Ve yine en sevdiğim ızgara zeytin masanın başköşesinde duruyordu.

Kartalsa ekmek kızartmakla meşguldü. Etkilenmemek mümkün değildi. Yine de omuzlarımı dik tutarak, "Kartal dün gece okuduğum kitap nerede?" Diye sorunca Kartal gizemli bir sesle, "Sana da günaydın." Dedi.

Sesindeki gizemi çözme isteğimi bir kenara atıp kaşlarımı çattım. "Dün gece terasta bırakmıştım ama şimdi orada yok."

Kartal ekmekleri masaya bırakıp gözlerime baktı. Yine eğlenen ifadesi yerli yerindeydi. "O zaman orada bırakmamışsındır."

Bir an orada bırakmadığımı aslında başka yere bıraktığımı düşündüm ama hayır, terasta bırakmıştım. Başımı iki yana salladım. "Eminim oradaydı. Sen mi aldın?"

Kartal sandalyeye oturup karşıdaki sandalyeyi işaret etti. "Kitabı düşünmek yerine kendini düşünsen nasıl olur? Birazdan ekip gelecek, aç kalmanı istemiyorum."

Ekibin gelmesi demek Kartal'ın mafyaya sızmasının garantiye alınması demekti. Bu da ısrarla canımı yakıyor, her an pişmanlığı solumama sebep oluyordu. İçimdeki yangına tezat bir sesle kitabı sorgulamaya devam ettim. "Kartal kitap nerede?"

Kartal çayından bir yudum alıp pes edercesine sandalyesine yaslandı. "Ben de. Konusunu merak ettim, bakmak için aldım."

"Ben bitirdikten sonra bakarsın, henüz bitirmedim."

Kartal başına ağrı saplanmış gibi soludu ve yeniden sandalyeyi işaret etti. "Artık oturur musun, ekip gelmek üzere. Kahvaltıdan sonra kitabını geri veririm."

Kartal'ın beni doyurma ısrarını kabul ederek sandalyeye oturdum. Haksız da değildi. Sofra kesinlikle iştah açıcı görünüyordu ve açlığımı iyice kamçılıyordu.

Kartal kızarmış sıcak ekmeğin üzerine tereyağı sürüp bana uzattı. "Seversin."

Doğruydu. Gülümsedim ve ekmeği elinden alıp yemeğe başladım. Ben gülümseyince Kartal da gülümseyerek kahvaltısına başladı. Bir süre sessizce önümüzdekileri yedik. Mutfaktaki tek ses, çatal bıçak sesleriydi ama gerginlikten dolayı olan bir sessizlik değildi bu. Kartal

hem yiyor hem de sessiz bir gülümsemeyle beni izliyordu. Bense arada ona attığım kaçamak bakışlarla kahvaltımı yapmaya devam ediyordum.

Kahvaltı tam bitmişti ki Kartal'ın kolundaki saate bildirim geldi. Saatine baktıktan sonra, "Ekip gelmek üzere." Diyerek ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı. Aynı şekilde ayağa kalkıp masayı toplamasına yardım ettim.

Birkaç dakika sonra bahçenin kapısı gürültüyle açıldı ve bahçeye siyah bir araba girdi.

Bakışlarımı cam duvardan görünen siyah arabadan ayırmadan, "Böyle daha dikkat çekici değil mi? Sonuçta gizli bir iş yapıyorsunuz." Diye sorunca Kartal sırıttı. "Tehlikeli bir işe girildiği zaman önce düşman analiz edilir. Her açıdan, hangi konularla ilgilenip ilgilenmediği belirlenir. Daha sonra da duruma göre hareket edilir. Gördüğün ekip Greendoor'un müzik ekibi. Ferman gitarda, Barış bas gitarda, Tayfun bateride, Funda DJ. Eftalya da solist. Profesyonel olabilmek için uzun bir süre eğitim aldılar. Müge ile ben arkadaş statüsünden grupta takılıyoruz. Kısacası hep birlikte müzik yapıyoruz ve dikkat çekmiyoruz. Kimse ne yaptığımızla ilgilenmiyor. İlgilendikleri konu Greendoor'a nasıl daha fazla para kazandıracağımız. Türker de bu konuda bizi onlara güzel empoze ediyor. Ayrıca gerçekten de müzik odası yaptık. Toplantılardan sonra genelde orada çalışırlar."

Sessiz bir şekilde Kartal'ı dinledim. Her ayrıntıyı planlamıştı. İlmek ilmek her şeyi işlemişti. Kusursuz bir planla sıfır hatayla emin adımlarla ilerliyordu. Ta ki ben karşısına çıkana dek. Belki de Eftalya'yı en çok kızdıran buydu. Ömrü bitmiş bir pil gibi Kartal'ı ben durduruyordum.

Düşüncelerim eşliğinde Kartal kapıyı onlara açmaya gittiğinde yerimde sabit kaldım. Kartal'ın kapıyı açmasıyla tüm ekip arka arkaya içeri girdi. Hepsinin keyfi yerinde görünüyordu. Funda ve Müge aralarında sohbet ederek içeri girdi. Tayfun da Ferman'la uğraşıyordu. Barış ise ikilinin atışmasından memnun görünüyordu. Ama yine de hiçbiri lakayt durmuyordu.

Kartal'a başlarını saygıyla eğip etrafımda toplandılar.

"Metis." Dedi Funda heyecanla ve koluma dostane bir tavırla dokundu. "Geçmiş olsun, seni yeniden iyi görmek çok güzel."

Funda'ya gülümsediğimde diğerleri de geçmiş olsun dileklerini sundular. Aynı şekilde hepsine tek tek gülümsüyordum ki Ferman'a dikkatli bakınca gülümsemem yüzümde soldu. Ferman'ın dudağında belirgin bir şekilde yara vardı. Tedirginlikle, "Dudağına noldu?" Diye sorunca ortamda bir anda gergin bir sessizlik oldu.

Ferman'a doğru adım atmıştım ki Ferman da anında bir adım geriledi. Kartal'a kaçamak bakış atıp bir kez daha bana döndü. "Önemli bir şey değil. Yanlışlıkla çarptım."

Aynı şekilde Kartal'a baktım. Kaşları olabildiğince çatıktı. Huzursuz bir nefes alıp ekibine ithafen, "İşler değişti, yeni bir plana geçiyoruz. Sığınağa inelim." Deyince Kartal'ın huzursuzluğu anında diğerlerine geçti.

Duyacakları şeyden hoşlanmayacaklarını daha şimdiden anlamışlardı.

Kartal hareket etmediklerini görünce daha sert bir sesle, "Hemen!" Diye emretti.

Diğerleri ikiletmeden adımlarını oyun odasına çevirdiklerinde Kartal yanıma geldi. Az öncekine göre daha yumuşak bir sesle, "Sığınağa gelmek istemediğini biliyorum. Toplantı aşağı yukarı bir saat sürer. İster televizyon izle istersen de kitabın..." Dedi ve eliyle asma kattaki yatağını işaret etti. "Sağ komodin ilk çekmece."

Başımı iki yana salladım. Kitap okuyacak havamda değildim. Sığınağa da inmek istemiyordum ama ekibin Kartal'a verecekleri tepkiyi oldukça merak ediyordum. "Gelmek istiyorum." Diyerek duruşumu kararlı bir ifadeyle dikleştirdim. "Sonuçta benim neler yapacağımı anlatacaksın, orada olmak istiyorum." Dudaklarımı tedirginlikle kıvırdım. "Ama bence duyacaklarından pek hoşlanmayacaklar."

Kartal'ın kaşları yeniden çatıldı. "Birilerinin hoşlanacağı şekilde hareket etseydim şu an hiçbirisi yaşıyor olmazdı." Diyerek elini belime yerleştirdi ve yürümem için hafifçe baskı yaptı.

Sessizce içimi çekerek yürümeye başladım. Geri dönüşü olmayan bir yola girmiştım. Ya yollarındaki engel olacaktım ya da yollarındaki engelleri kaldıran kişi olacaktım.

Oyun odasına girdiğimizde yerdeki zemin çoktan ikiye ayrılmış, diğerleri de içine girmişti. Tereddütle deliğe baktım. Oradaki ânım, hâlâ kötüydü ama geriye bakmamam gerektiğinin de farkındaydım.

Kartal benden önce girip elini bana uzattı. "Gel hadi."

Başımı sallayıp eline uzandım. Kartal önce elimi tuttu ardından belimi sararak beni aşağıya çekip ayağımı basamakla buluşturdu. Belki bedenine yash birkaç saniye durmuştum ama tanıdık sıcaklık ve koku, kalbimi yerinden oynatmaya yetmişti.

Hissettiğim heyecanın eşliğinde aşağı inmemle birlikte Kartal zemini yeniden kapattı ve yanıma gelerek ekibin açtığı kapılardan beraber ilerlememizi sağladı.

Geçtiğimiz her kapıyı ardımızdan geri kapatıyordu. O gece, korku ve binlerce soruyla baktığım kapılara bugün hayranlık ve güvenle bakıyordum. Kartal'ın her ayrıntısını bu kadar ince düşünmesi ona olan hayranlığımı bir kat daha arttırmıştı.

Saniyeler içinde Kartal'ın kendi dünyasına girdiğimizde ekibi tezgâh üzerindeki kahve makinesinin başında gördüm. Kahvesini yapan, Kartal'ın daha önce gösterdiği çalışma odasına ilerliyordu.

Kartal'la birlikte çalışma odasına geçiyorduk ki gözlerim bana dikkatle bakan Müge'ye kaydı. Bakışlarımız buluşur buluşmaz, "Kahve alır mısın?" Diye sordu.

O kadar gergindim ki canım hiçbir şey içmek istemiyordu. Tek istediğim, ekibin Kartal'ın fikrine vereceği tepkiyi görmektir. "Hayır, sağ ol."

Müge *tamam* anlamında başını eğdiğinde Kartal'la birlikte çalışma odasına girmiştik.

Küçük bir çalışma odası beklesem de burası oldukça geniş bir odaydı. Füme renginin hâkim olduğu odada U şeklinde büyük bir masa vardı. Koyu füme rengindeki sandalyelerin her birinin önünde, masa üzerinde laptoplar vardı. Karşılarındaki duvar devasa bir pano gibiydi. Bir sürü küçük haritalar, notlar, fotoğraflar yapıştırılmış, bazı fotoğraflardaki kişiler kalemle işaretlenmişti. Diğer duvarda ise büyük bir monitör vardı. Monitörün altında küçük bir kanıt panosu daha vardı. Üzeri, çizim ve polis fotoğraflarıyla doluydu. Diğer duvarın önünde de uzun bir deri koltuk vardı.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirmeye devam ederken asıl dikkatimi çeken deri koltuğun yanındaki ahşap kapı oldu. Anlaşılan yepyeni bir odaya açılıyordu ama orada ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Nereye oturacağımı bilmediğim için doğruca deri koltuğa oturdum. Elinde kahvesiyle gelenler de bir bir yerlerini aldılar. Gerginler miydi

değiller miydi bir türlü anlamıyordum. Belli ki bu işin eğitimini aldıkları için duygularına maske takıp gizlenmeyi başarmışlardı. Kimsenin yüz ifadesinden ne hissettiğini bir türlü anlayamıyordum.

Bakışlarım hepsinin arkasından giren Müge'ye kaydı. Elinde iki kahve bardağı vardı. Kartal'ın yanından geçerken elindeki kahvenin birini Kartal'a uzattı ardından yerine oturdu. Kartal'a karşı çekingenliği diğerlerine nazaran daha azdı. Kartal'a en yakın o duruyordu.

Odayı ve diğerlerini incelemeyi bıraktıktan sonra son olarak sevdiğim adama baktım. Kaşları çatıktı ve ciddi ifadesi, ufacık bir itirazı bile kaldıramayacakmış gibiydi. Küçük kanıt panosunun hemen yanında duruyordu. Tüm ekibi yerlerine oturunca kahvesinden bir yudum alıp önündeki masaya bardağı geri bıraktı ve keskin bakışlarını benimle buluşturdu. Yine dün geceki gibi ifade vardı bakışlarında. Hoşlanmayacaktı... O kurt inine girmek, benim için kurtarıcı da olsa o ine girmemden hiçbir zaman hoşlanmayacaktı.

Bakışlarını benden çektiğinde kaşlarının çatılışı daha da derinleşti. Kanıt panosuna döndü ve bir polisin fotoğrafını işaret ederek bana anlattıklarını tek tek ekibine de anlatmaya başladı. Anlatırken gösterdiği polisler uyuşturucu satın alacağım polislerdi. Bir tanesi de sözde ölümüne sebep olacağım polisti.

Kartal anlatacaklarını bitirdiğinde sertçe yutkunarak oturduğum yerde dik bir konum aldım. O anlatırken hiçbirinin yüzüne bakmaya cesaret edememiştim ama artık yüzleşme vakti gelmişti. Yavaşça başımı ekibe çevirip tek tek yüzlerine baktım ve tam da beklediğim gibi bir tabloyla karşılaştım. Az önce kayıtsız duran ifadeleri silinmiş, yerine yumruk yemiş gibi bir ifade yerleşmişti.

Kimsenin plandan hoşlanmadığı belliydi. Şu ana kadar sürdürdükleri planda birçok son dakika planıyla yöntem değiştirse de amirlerinin özgürlüğünü feda eden plan onlar için kabul edilir değildi. Bir an için kendimi zayıf ve acınası hissettim. Sadece kendime zararım yoktu, sevdiğim adam başta olmak üzere tüm ekibe de zararım vardı. Tıpkı kendi ekibime zararım olduğu gibi.

Kartal'ın da bakışları ekibinin üzerindeydi ama o ne diyeceklerinden çok planını uygulamada alacağı önlemlerle ilgileniyor gibiydi.

Şaşkınlığını üzerinden ilk atan Ferman oldu. "Amirim." Dedi çekingen ifadeyle ve yeniden sustu. Muhtemelen söyleyeceklerini

toparlamaya çalışıyordu. "Bu plan sizin için çok riskli. Oraya girmemeniz lazım. Kendiniz için, bunca yıllık emeğiniz için. Orada kimliğiniz ifşa olursa hepimiz biliyoruz ki..."

Ferman sözünü tamamlamadan Kartal araya girerek olası ihtimalleri kestirip attı. "Risk almadan bu işi sonlandıramayacağımızı hepimiz iyi biliyoruz." Bakışlarını Ferman'ın üzerinden çekip diğerlerine baktı. "Sorusu olan var mı?"

Hiç kimseden ses çıkmadı ya da hiçbiri yüzüme bakmadı. Büyük bir ihtimalle şu an benden nefret ediyorlardı.

Odanın üzerine sis gibi çöken sessiz gerginlik yüzünden duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissediyordum. Sanki içerideki hava da yavaş yavaş bitiyordu. Toplantılarına katılmakla hata yapmıştım. Bunun olacağını bile bile kendi kuyumu kazmıştım. Zaten bu zamana kadar başıma ne geldiyse de merakım ve inadım yüzünden gelmişti. Ölümün burnunda volta atarken bile huyum bana sorun olmaya devam edecekti.

Nihayet gergin sessizlik bir anda bozuldu ve hiç beklemediğim destek hiç ummadığım kişiden geldi. "Doğru olan buydu." Dedi Müge başını sallayarak. İnceleyici bakışları üzerimdeydi. Hâlbuki Eftalya'yla aralarındaki dostluktan dolayı en önce onun itirazını beklemiştim. "Metis orada amirim olmadan istihbarata giremezdi. Tek başına girdiğinde direkt fuhuş çetelerine teslim edilecekti. Muhtemelen ona fuhuş yaptırabilmek için de doğruca Tayland'a göndereceklerdi. Oradan sağ çıksa bile bir daha Türkiye'ye gelemezdi." Yüzünü hüznle buruşturdu. "Önceden bu duruma şahit olduk."

Müge'nin beklemediğim desteğiyle şaşırırken Ferman'ın da bakışları bana döndü. Bana baktıkça yüzünün sert hatları yavaşça yumuşuyor gibiydi. Gözlerini de hafifçe kısmıştı. Hem Kartal'ın hem de Müge'nin söylediklerini tartıyor gibiydi ya da çok daha ötesi vardı. Uzun süren bakışı da son ihtimali güçlendiriyordu. Sonunda, uzunca baktığını fark etmiş olmalı ki başını sallayıp Müge'ye döndü. "Haklısın, doğru olan yalnız girmemesi." Küçük bir nefes alıp duruşunu dikleştirerek Kartal'a döndü. "Amirim." Dedi kararsızca. "Eğer sizin için de uygunsa Metis uyuşturucu çeteleriyle alışveriş yaparken onu korumak için yanında olmayı talep ediyorum." Dediğinde Kartal'ın tek kaş anında kavislendi.

Fermansa aklındakileri söylemeye soluksuzca devam etti. Kartal'dan çekindiği çok belliydi ve şu an Kartal'ı kızdırdığının da bilincindeydi. *Benim için neden kendini feda ediyordu? O kısmıysa tam bir muammaydı.* "Sonuçta siz, Ferhat itinin adamları yüzünden yanında olamayacaksınız. Alışveriş yaptığı gizli polisler onu koruyacak ama her kötü ihtimale karşı yakınlarında olmak istiyorum."

Ferman sözlerini tamamladığında odaya az öncekinden çok daha ağır bir gerginlik, ani bir keskinlikle çöktü. Kartal, ellerini her zamanki gibi pantolonun ceplerinin içine yerleşmişti. Bedeni, gergin bir yayın ulaşabileceği en son noktadaydı. Gözlerini de kısmıştı ve kırpmadan Ferman'a bakıyordu. Ferman'a bakarken ne görüyordu bilmiyordum ama ben buradan Kartal'a bakarken saldıracak bir yırtıcı görüyordum.

Acilen bir şeyler yapmam lazımdı.

Terleyen avuç içlerimi üzerime sildim. Hedefi Ferman'ın sırtından yüklenip kendi üzerime çekebilmek için, "Ferman yakınlarımda olursa kendimi daha güvende hissederim." Dedim çöl kadar kuruyan dudaklarımı ıslatarak. "Tanıdığım birinin yanımda olması cesaret verir."

Gergin çıkan sesimle tüm bakışlar üzerime dönmüştü ama bir tek Kartal bakmıyordu bana. Hâlâ bakışları Ferman'ın üzerindeydi. Sanki odada bir tek ikisi vardı.

Birkaç saniye öylece sessiz geçti. Her yanımızı korkunç gölgeler sarmış gibiydi. Kimseden çıt çıkmıyordu. Çıksa kıyamet kopacak, çıkmasa gölgelerin altında ezilecektik. Her ikisinin sonunda da mutlak son yaşanacak, yaşamla bağımız bu odada son bulacaktı.

Nihayet Kartal, Ferman'a bakmaya devam ederek başını salladı. "Yanında ol ama..." Dedi jilet gibi keskin bir sesle. "Saçının tek bir teli dahi koparsa..."

"Bana güvenebilirsiniz amirim." Dedi Ferman hızlıca araya girerek. Üzerinde giyotinin bıçağından kurtulmuş mahkûmun rahatlığı vardı. "Zarar gelmeyecek."

Kartal bir kez daha uzun uzun Ferman'a baktı ardından ekibine ithafen, "Sorusu olan yoksa bitirelim!" Dedi.

Yine kimseden ses çıkmadı sadece başlarını sağa sola sallamakla yetindiler. Herkes ayaklanıyordu ki Barış, "Hadi biraz müzik yapalım millet." Deyince diğerleri de gerginliğin havasından sıyrılıp onu

onayladılar. Hatta yüzleri bile gülmeye başlamıştı. Az önceki polis kimliklerinden ve dehşet bir sahne izliyormuş gibi duran ifadelerinden anında sıyrılmışlardı.

Ekip odadan çıkmaya başladığında Kartal nihayet bana baktı. Çatılan kaşları ve sert ifadesi hâlâ düzelmemişti.

Bakışları beni delip geçse de diğerleri çıkana kadar yerimden kıpırdamadım, bakışlarımı da üzerinden çekmedim. O da çekmemişti. Ferman'ın bana yakın olmasından hoşlanmadığını biliyordum. Ferman'ın, Greendoor'dayken aynı bardaktan içki içmemize farklı anlamlar yüklemesi Kartal'ın, üzerine kırmızı çizgi çizmesine sebep olmuştu.

Herkes odadan çıkınca oturduğum yerden kalktım ve Kartal'ın karşısına dikildim. "Kartal." Dedim tedirginlikle. "Ferman'ın yakınımda olmasından hoşlanmadığının farkındayım ama o yakınımda olduğunda kendimi daha güvende hissetmiş olacağım."

Kartal uzun uzun baktı yüzüme. Yanaklarıma düşen saçlarıma, alnıma, gözlerime, burnuma, dudaklarıma... Kıymetli bir inciye bakarmış gibi tek tek baktı her bir zerreme. *Bakışının bana neler hissettirdiğini bilse yine de böyle bakmaya devam eder miydi?* Yakıcı bakışlarını bir kez daha gözlerime çevirdiğinde yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. "Ferman çok iyi bir polis." Dedi kısık bir sesle. "Cesur, gözü kara ve işine çokça saygı duyan bir polis." Bunu söylerken sesinden ufacak bir tereddüt bile yoktu. "Seni, kendi canını korur gibi koruyacağını biliyorum." Bakışları bir an da taştan yapılmış gibi sertleşti. "Nedenleriyle ilgilenmiyorum, sonuçlarıyla ilgileniyorum." Elini kaldırdı ve parmaklarının tersini elmacık kemiğimin üzerine sürttü. "Söz konusu iyi olman olduğunda kıskançlığımın ya da ne hissettiğimin bir önemi kalmıyor. En başında söyledim sana. Seninle kendim arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsam hep seni seçerim diye." Yüzünde hüzne bulanmış bir tebessüm belirdi. "Benim olmadığım zamanlarda Ferman seni koruyacaktır."

Kartal'ın çaresizliğine bakarken ağlama isteğiyle kıvrandım. Kalbim kasılıyor, ciğerlerim hızlanan soluklarıma yetememekten eziliyordu. Boğazıma da sesimi kesecek koca bir yumru oturmuştu fakat tüm hissettiklerime, tezat bir şekilde gülümsemek zorunda kaldım.

Kartal hissetmiş gibi geri çekildi ve odadan çıkmak istediğini belli edercesine bedenini kapıya çevirdi. "Biraz dinlenmek ister misin?"

Vücudun gerginlikten kaskatı."

Ağlama isteğimi yok ettiği için minnetle baktım ona. "İyiym." Diyerek başımı salladım. "Yaptıkları müziği dinlemek istiyorum."

Kartal omzunun üzerinden keyifsiz bir bakış attı. Yine de tek kelime etmeden başını salladı. Başını geri çeviriyordu ki içeride ne olduğunu bir türlü tahmin edemediğim kapı aklıma gelince, "Orada ne var?" Diye sordum.

Kartal'ın da bakışları o odaya kaydı ve bedenini kapıya çevirerek kaşlarını çatı. Büyük bir nefretle bakıyor gibi, birden tuhaflaşmıştı. "Karanlık oda orası. Fotoğraf basıyorum orada. Ferhat itinin yüzlerce fotoğrafı var. Kendini hazır hissettiğin zaman gireriz."

Kartal'ın buzdan farksız sesi kulaklarıma dolduğunda olmayan pencerelerden içeriye soğuk bir yel girmiş, bedenimi bir anda talan etmiş gibi hissetmiştim. Parmaklarımla kollarımı sarıp bedenimi kapının zıttı yönüne çevirdim. Şu an o adamın gözlerini görmeyi hiç istemiyordum.

Sığınaktan çıktığımızda uzaklardan müzik sesleri geliyordu. Kartal'a dönüp, "Neredeler?" Diye sordum.

"Arka bahçedeler. Müstemilat gibi bir yeri müzik odasına çevirdik. Gel hadi." Dedi ve yolu göstermek istercesine önden ilerledi.

Onu takip ettim. Kapıdan çıkıp bahçenin arka tarafına doğru yürüdük. Attığımız her adımda müziğin sesi daha çok geliyordu. Müzik odasına gelince onların dikkatini dağıtmayacak şekilde odanın bir köşesine kıvrıldık. Müge ile Funda da bizim gibi onları izliyordu.

Bakışlarımı sahneye çevirdim. Kartal'ın dediği gibi Ferman gitarda, Barış bas gitarda, Tayfun da baterideydi. Solistleri yani Eftalya olmadığı için sadece enstrümanlarını konuşturuyorlar, müziğin ritmik sesini dolduruyorlardı kulaklarımıza.

Bir süre hareketli müzik çaldıktan sonra ara verip kendi aralarında hangi müziğe çalışacaklarını tartışılar ardından Ferman önündeki defterin sayfalarını çevirdi ve parmakları gitarın teline dokundu. Çok geçmeden penayı da tellerle buluşturup ritmik bir ses çıkardı. Penayı aşağı yukarı birkaç kez daha hareket ettirdikten sonra da Seksendört'ün Hangimiz şarkısını çalmaya başladı.

Yine sözler yoktu sadece müziğin eşsiz melodisi yankılanıyordu odada. Gözlerimi kapatıp kendimi şarkıya vermişim ki Kartal'ın nefesini yanağımın üzerinde hissedince göğsümün orta yerinde keskin

bir sızı hissettim. Hızlıca gözlerimi aralayıp yüzüne baktım. Belli belirsiz bir tebessümle *kalbimi ayaklarıma yuvarladığından habersiz dudaklarını kulağıma sürttü.*

Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ama nefesimin kesildiğini hissediyordum. Hatta biraz daha böyle davranmaya devam ederse bu defa heyecandan hastaneyi boylayacağımı biliyordum. Dudaklarını yeniden kulağıma sürttü ve birden şarkının sözlerini melodisine eşlik ederek mırıldanmaya başladı.

*Konuşacak neyimiz kalmış
Biz çoktan bitmişiz
Hep aynı sondan gün alıp sanki
Ayrılmaya yemin etmişiz
Ben kendimi böyle hiç sevmedim
Yalnızlıktan çırılçıplak
Ben seni hiç böyle sevmemiştim
Gideceksin diye korkarak
Hangimiz bir parçasını bırakıp gidecek
Diğeri uyurken
Peki ya hangimizin son sözü olacak
Diğerinin adı yapayalnız ölürken
Sanırım önce ben gidemem.*

Kartal şarkıyı söyledikçe etrafımızdaki herkes bir bir silindi sanki. Bir büyü gibi içine çekildim. Odanın içinde o, ben ve yalnızca onun sesi vardı. İçimi yakan, kirpiklerimi titreten yoğun sesi... Şarkıyı söylemiyor, onu hissediyor gibiydi.

Sıcak nefesi karşısında başım döndü ve daha da sarhoş olmak istercesine sokuldum ona, sığındım sıcak nefesine. Yalanlar, olanlar, ölüm, mafya... Hiçbiri umurumda değildi. Sadece onu istiyordum, bu hissin aldığım her nefeste beni çepeçevre kuşatmasını istiyordum. Buna muhtaçtım, buna bağımlıydım, onu seviyordum.

Telefonum çaldı ve büyü bozuldu.

Kartal'ın girdabında öyle bir başım dönmüştü ki ilk etapta çalan telefonun benim olduğunu anlamamıştım. Hatta telefon titremese bana ait olduğunu bile idrak edemezdim.

Telefonu cebimden çıkardım ve arayana baktım. Arayan yeni dans partnerim Olcay'dı. Kartal'a doğru kısa bir bakış attım. Onun da bakışları ekrandaydı ve hiç de hoşnut olmayan bir bakışla bakıyordu

ekrana. Telefonu sessize alarak ayağa kalktım ve doğruca müzik odasından çıktım.

Telefonu açar açmaz, "Metis nasılsın?" Dedi Olcay biraz şaşkın bir sesle. "Açıkçası telefonun yoktur diye düşünüyordum ama şansımı denemek istedim." Şaşkınca güldü. "Ve açtın."

"Yeni telefon." Dedim keyifsizce ama itiraf etmem gerekirse ekibimden birinin sesini duymak iyi hissettirmişti.

"Nasılsın?" Diye sorduğunda sesi, bu defa şaşkınlığını atmıştı. "Neredesin şimdi?"

"İyiyim ama Rüya uyandığında daha iyi olacağım." Diyerek bakışlarımı arkamda kalan müzik odasına çevirdim. Açık kapının gerisinden Kartal görünüyordu. Karşısında Barış vardı. Barış ona bir şeyler anlatıyordu ama o ara ara kapıya bakıyordu. Muhtemelen beni görmeye çalışıyordu. Yeniden önüme döndüm. "Olabilecek en güvenli yerdeyim."

Olcay, "Senin adına sevindim." Dedi ve keyifsiz bir nefes alıp, "Metis bilmen gereken bir şey var." Deyince kalp atışlarım korkuyla hızlandı. Başıma daha ne kadar kötü olay gelebilirdi bilmiyordum. "Noldu?"

"Erva bu sabah kaza geçirdi, direksiyonun hâkimiyetini kaybetmiş ve bir ağaca çarparak durabilmiş. Şu an iyi, hayati tehlikesi yok ama vücudunda çok fazla kırık var. Bu demek oluyor ki en az altı ay dans edemeyecek."

Gözlerim kocaman açılırken, "Hayır." Dediğimde sesim inilti gibi çıktı. "Erva bu yarışmaya girmeyi çok istiyordu. Hayır hayır böyle olmamalıydı, hayır." Erva'nın yarışmaya giremeyecek olmasına mı üzülsem yoksa hayatta kaldığı için sevinsem mi bir an için bilemedim. "Gerçekten iyi, değil mi?" Diye sordum anlık tereddütle. "Hangi hastanede?"

"Gerçekten iyi. Şu an başında ailesi ile Cemre ve Nur var. Gelmek istersen Rüya'nın kaldığı hastanede yatıyor."

Sıkıntıyla solup, "Teşekkür ederim." Diyerek telefonu kapattım.

Yeniden odaya döndüğümde ekip de toparlanıyordu. Kartal telaşımı görür görmez yanıma geldi. "Bir sorun mu var?"

"Erva bu sabah bir kaza geçirmiş. Ekibimdeki arkadaşım yani. Şu an Rüya'nın kaldığı hastanede tedavi görüyormuş. Hayati tehlikesi

yokmuş ama vücudunda çok fazla kırık varmış. Onu görmem lazım. Hemen hastaneye gidebilir miyiz?"

Kartal anında itiraza geçti ve kollarını göğüs kafesinde birleştirdi. "Daha yeni taburcu oldun, dinlenmen lazım. Hem kendin dedin iyiymiş diye. Yarın gideriz."

"Kartal iyiyim ben." Dedim ısrarımı sürdürerek. "Ağrım sızım yok, hiçbir şeyim yok."

Kartal kararsız bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. Göğsündeki kollarını çözdü. "Dinlemeyeceksin beni değil mi?"

Böyle demesini beklemediğim için dudaklarımın da kıvrılmasına engel olamadım. "Hayır."

Kartal başını yukarı kaldırdı ve sabırla içini çekti ardından yeniden bana dönerek, "Tamam." Dedi. "Buna da tamam."

Daha da gülümsedim ve Kartal'ın ekibine döndüm. Çoktan toparlanmışlardı.

Kartal, "Hemen geliyorum." Diyerek yanımdan ayrılınca Ferman onun tamamen uzaklaştığından emin olduktan sonra yanıma geldi. "Yarın gece sahnemden sonra Greendoor'dan birlikte çıkarız. Korkmana gerek yok. Alışverişi yapacağın çete çok acemi ve ödle. Yani ilk alışverişin sıkıntısız geçecek."

Yarın gece için oldukça tedirgindim. Yine de ona belli etmemek için sakın bir sesle, "Umarım." Dedim gülümsemeye çalışarak. "Tek acemi onlar değil."

"Eminim amirimin talimatıyla gizli polisler aranızda bariyer kuracaktır. Her ihtimale karşı da yakınlarında ben olacağım."

Ona dikkatlice baktım. Neden yanımda olmak istediğini anlamıyordum. *Neden Kartal'ın hedefi olmayı bir anda kabul etmişti?* "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Serinkanlı bir şekilde, "Değilim." Dedi beni onaylarcasına başını sallayarak. "Ama o gün aklına bunları sokan bendim ve şimdi seni yalnız bırakmak istemiyorum. Bir nevi sana borçluyum. Borcumu ödemem gerekir değil mi?"

Demek yanımda olmak istemesinin sebebi buydu. Kendini suçlu hissediyor, yanımda olarak vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu.

Birilerinin üzerine sürekli yük olmaktan sıkılmaya başlamıştım.

"Bana borçlu değilsin." Diyerek karşı çıktım ve bir adım geriledim. "Böyle düşünüyorsan yanımda olmana ihtiyacım yok."

"Yanlış anladın. Sadece içimden geldiği gibi davranıyorum. Ölmeni ya da zarar görmeni istemiyorum." Tek kaşımı sorgularcasına kaldırıncı genişçe gülümsedi. "Hadi ama sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum ayrıca ben bir polisim ve masum insanları korurum."

Son sözü bana Kartal'ı anımsattı. O gece polis olduğunu itiraf ettiğinde *sana ulaşmam, yardım etmem gerekiyordu. Benim görevim bu tarzında bir cümle söylemişti. Bıkkınlıkla, "Deja vu oluyorum."* Dedimde Ferman, "Anlamadım." Dedi.

Ferman'a omzumu silkip, "Boş ver." Demiştım ki Kartal yanıma geldi ve elini belime sararak direkt göz temasını benimle kurdu. "Hadi çıkalım."

Hastaneye geldiğimizde danışmandan Erva'nın kaldığı odayı öğrenir öğrenmez doğruca odasına doğru ilerledik. Kapının önüne gelince Kartal, Rüya'nın doktoruyla konuşabilmek için benden ayrıldı. Beni götürmek istememişti çünkü Rüya'nın ailesi ile yeniden karşılaşmamı ve canımı sıkmalarını istemiyordu.

Kapıyı çalarak Erva'nın odasına girdim ve gördüğüm manzara karşısında az daha küçük dilimi yutuyordum. Bedenin neredeyse tamamı alçıya alınmış, başının tamamı da sarılıydı. Yüzünün bazı yerlerinde de morluklar vardı.

Gözlerime hücum eden yaşları Erva'nın görmemesi için başımı Cemre ile Nur'a çevirdim. Beni görünce her ikisi de ayağa kalktılar. Onların yanına ilerlemeden önce kendimi toparlayıp derin bir nefes alarak Erva'ya yeniden bakma cesareti buldum. Sesimin titrememesini umarak, "Geçmiş olsun." Dedimde burukça tebessüm etti. "Sana da geçmiş olsun."

Ben yanlarına gidemedim Cemre ile Nur yanıma geldiler ve bana sıkıca sarıldılar. "Bizi çok korkuttun, şimdi nasılsın? Ziyarete geldik ama kapındaki adam bizi içeri almadı." Nur duraksayıp göz kırptı. "Sevgilinmiş."

Cemre'ye doğru kısa bir bakış attım. Kartal'la sevgili olduğumu ekip olarak öğrenmişlerdi ama sonrasında olan olayları ve ayrılığımızı bilmiyorlardı. Zoraki gülümsedim. "İyiym, tek isteğim Rüya'nın uyanması."

Cemre destek olmak istercesine omzumu sıktı. "Rüya'yı görmemize izin vermediler ama Yamaç iyiye gittiğini söyledi, uyanması an meselesiymiş."

Onaylarcasına başımı sallayıp, "Bir an önce uyanması için her şeyi yapardım." Diyerek yeniden Erva'ya döndüm ve onu rahatsız etmemeye özen göstererek itinayla yatağının köşesine oturdum. "Nasıl oldu kaza?"

Erva'nın kaşları öfkeyle çatıldı. Gözlerinde keskin bir nefret vardı. Sanki kaza yüzünden kendini suçluyor, kendinden nefret ediyordu. "Dalgındım, iş yerinde işler pek iyi gitmiyordu. Önüme birden kedi çıkınca afalladım ve direksiyonun hâkimiyetini kaybederek ağaca çarptım." Yüzünü acı çektiğini belli edencesine buruşturdu. "Arabam, Amerika hayallerim hepsi mahvoldu."

Ona destek olmak için dokunmak istiyordum ama canını yakmaktan çok korkuyordum. Onun yerine dostane bir tavırla gülümsemeye çalıştım. "Önemli olan hayatta olman. Araba ya da yarışmanın telafisi var ama sen bugün burada olmayabilirdin. Önünde katılacağın birçok yarışma olacak ve biz ekip olarak hep yanında olacağız."

Erva'nın dudakları titredi. Görmememi istercesine başını yana çevirip, "Uyumak istiyorum." Dediğinde gözünden bir damla yaşın süzüldüğünü gördüm. Ağlamasını bastırmak için derin bir nefes aldı. "Bir tek o zaman acıdan ve kafamdaki işkence eden düşüncelerden kurtulabiliyorum." Ağlama isteğini bastırmayı başarabilmiş olmalı ki başını bize çevirme cesareti buldu ve üçümüze de tek tek baktı. "Müsaade eder misiniz?"

Kazadan hem fiziksel ve psikolojik olarak öyle çok etkilenmişti ki onu daha fazla üzmemek için ayağa kalktım. Diğerleri de onu onaylarcasına başlarını sallamışlardı. Odadan ayrılmadan önce üzerine eğilip yanağına dudaklarımı bastırdım. "Yakında her şey düzelecek."

Erva gözlerini kapatarak karşılık verdi. Onun gözlerini kapatmasıyla birlikte odadan çıktık.

Dışarıya çıktığımızda Cemre sıkıntıyla soluyup, "Sürekli ağlıyormuş, sakinleştiricilerle durdurabiliyorlarmış." Deyince omuzlarım hüznle çöktü. "O yarışmayı kazanmayı çok istiyordu."

Cemre başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovdu. "Ya biz ne yapacağız? Erva yerine kimi bulacağız şimdi?"

Erva bu haldeyken yerine birini bakmak kendimi kötü hissettiriyordu ama ekibin geri kalanı için yolumuza devam etmek zorundalığı da yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Çok kısa bir süremiz kalmıştı ve duygularımı öne sürerek diğerlerinin hayalleriyle

oynayamazdım. Umutla Nur'a baktım. Nur'un dansçı çevresi oldukça fazlaydı.

Nur bakışlarımı fark edince aklımdan geçenleri okudu ve kabul edercesine başını salladı. "Birileri bulmaya çalışacağım ama beş ayımız kaldı. Sürekli eksiliyoruz ve yeni birilerinin bize ayak uydurmasını beklemeye çalışmak sadece zaman kaybı oluyor. Şu yarışmayı sağ salim bir bitirebilsek."

Nur'u ilk kez böyle paniklemiş görüyordum. Haklıydı da... Kurumuş bir dalın yaprakları gibi bir bir savuruluyorduk sağa sola. Nur'un ellerine uzandım ve kararlı görünmek istercesine ellerini sıktım. İnancıla, "Kötü düşünmek yok. Evet, çok az kaldı ama bu yarışmayı alacağız. Daha sıkı çalışacağız. Yeter ki Rüya uyanсын. Sonrasında her şey daha kolay olacak." Desem de cümlemin sonuna doğru inancım sekteye uğradı. Rüya'nın ailesi onu buradan götürdüğü takdirde dans ekibimizin bir daha toparlanması mümkün değildi. Rüya en yeteneklilerimizden biriydi ve yeri doldurulması imkansıza en yakın olardı.

Nur'un bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama yavaşça gülümsedi. "Ben şimdiden Erva'nın yerine birini ayarlamaya çalışacağım. Rüya uyanınca da kendini iyi hisseder hissetmez başlarız."

Cemre de birbirimizi gaza getirişimize kayıtsız kalamayarak araya girdi. "Birlikte olduğumuz sürece üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorun yok."

Nur'un ellerini bırakıp Cemre'ye gülümsediğimde Nur, "Araban var mı? Yoksa seni gideceğin yere kadar bırakalım mı?" Diye sorunca başımı iki yana salladım. "Kartal'la geldim."

Cemre ağzı kulaklarında arkamdaki bir noktayı işaret etti. "Senin ki geliyor."

Başımı geriye çevirdim ve Kartal'ın bize doğru geldiğini gördüm.

Cemre ve Nur, "Sonra görüşürüz." Diyerek yanımdan uzaklaştıklarında Kartal da yanıma gelmişti. Hevesle yüzüne baktım. "Rüya nasılmış?"

Kartal'ın yüzünde rahatlamaya yakın bir gülümseme olunca elimde olmadan gülümsedim. Muhtemelen gözlerim de kocaman açılmıştı çünkü Kartal'ın bakışları gözlerime odaklanmıştı. Heyecanla, "Uyanmış mı yoksa?" Diye sordum.

"Henüz değil." Dedi Kartal fakat yüzümün düştüğünü görünce hızlıca konuşmaya devam etti. "Ama bugün uyandıracaklarmış."

Düşen yüzüm bu defa şaşkınlıkla gerildi. "Gerçekten mi?" Bedenimi doğruca Kartal'ın geldiği yöne çevirdim. "O zaman o uyanana kadar bekleyelim ve sonra onu görelim."

Birkaç adım atmıştım ki Kartal'ın kolunu belimde hissettim. Beni mengene gibi sarıp yeni bir adım daha atmamı engelledi. "Doktor bugün için görüşü yasakladı ama söz veriyorum yarın seni yeniden getireceğim."

Kartal'ın kolu ile bedeni arasında sıkıca hapsolmuştum ve bu hapislik kendimi uzun zaman sonra ilk kez bu denli özgür hissettirmişti. Özgürlüğünün verdiği etkiyle kendimi akışa bıraktım. Kollarından çıkmak yerine ona daha da sokularak dudaklarımı hüznle büktüm.

Kartal'ın bakışları anında dudaklarıma kaydı. Eş zamanlı olarak dudaklarımız arasındaki mesafeyi sığ bir noktaya getirince kalbimde deli gibi bir hareketlenme oldu. Az önceki özgürlük yerini doludizgin bir heyecana bırakmıştı.

Kartal dudaklarıma biraz daha yaklaşmıştı ki hastanede olduğumuzu hatırlamış olmalı ki geri çekildi ve kolunu belimden ayırdı. "Arkadaşın nasıl?" Diye sordu tuhaf bir şekilde. Kendine biraz şaşırmış gibi hali vardı. Sanırım kendini son anda durdurmasından dolayı şaşırmıştı.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Anlaşılan bana olan özlemi tavan yapmıştı ve kendini durdurmak onun için git gide daha zor hale geliyordu.

Kartal'ı böyle görmek aklıma şeytani bir fikrin gelmesine sebep oldu. Dün geceki fahın intikamını ondan alabilecek yolu sanırım bulmuştum. Düşüncelerimi eve saklayıp, "Erva hem iyi hem de kötü, tek tesellim hayatta kalması." Dedim.

Kartal, "Kaza nasıl olmuş?" Diye sorunca da yanında ilerlemeye ve olanları anlatmaya başladım.

Yeniden eve geldiğimizde hava neredeyse kararmak üzereydi. Üzerimi değiştirmek için odaya gittim ve aklımdaki planı uygulamak için alelacele iç çamaşırlarımı değiştirdim. Üzerime de bir şortla tişört geçirdikten sonra aşağı indim.

Kartal ise mutfaktaydı. İsteğim üzerine bize tavuklu sandviçler hazırlıyordu.

Kartal'ın yanına uğrayıp, "Yardıma ihtiyacın var mı?" Diye sordum.

Kartal tam da beklediğim cevabı verdi. "Sen dinlen, birazdan hazır olur."

Kalbim resmen ağzımın içinde atıyordu ve heyecandan bayılmak üzereydim. Kartal'a belli etmeden alt dudağımı dişledim. "Dinlenmekten ziyade biraz yüzmek istiyorum." Başımla bahçedeki havuzu işaret ettim. "Kullanmamda bir sakınca var mı?"

Kartal sorumu cevaplamadan önce bakışlarını üzerime indirdi ve sorgulayıcı bir bakış attı. Muhtemelen nasıl yüzeceğimi çözmeye çalışıyordu. Kısa incelemesinden sonra, "Ev senin, istediğini yapabilirsin." Dedi.

Minnetle gülümsedim ve arkamı dönüp kapıya doğru bir adım attım. Biraz daha yanında kalıp ona bakarsam heyecanım, gözlerimde kendini ele verecekti. En iyisi yürümekti fakat adım attıkça yanıldığımı anladım. Adımlarım bile sarsaktı. Bu defa gözlerim değil bedenim kendini ele verecekti. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp adımlarımı durdurdum. Birkaç saniye boyunca küçük nefesler aldım. Kartal'ın afalladığına emindim. Ne yapmaya çalıştığımı deli gibi merak ettiğine yüzde yüz emindim.

Bedenimi tamamen çevirmek yerine omzumun üzerinden ona baktım. "Ama yalnız yüzmek istiyorum. Bana bir söz verir misin?"

Kartal ihtiyatla, "Ne sözü?" Diye sordu.

"Malum ben de senin gibiyim. Sevgilim olmayan bir erkekle yüzmeyi tercih etmem. Şimdi havuza girmeyeceğine ve ne olursa olsun bana dokunmayacağına söz ver misin? Eğer vermezsen girmem."

Kartal hiçbir şey demeden kısa bir sessizlikle karşıladı beni. Sonunda dümdüz bir sesle, "Söz veriyorum girmeyeceğim ve dokunmayacağım. Sandviçler hazır olunca sadece çağırmak için yanına geleceğim." Deyince kaçır gibi odadan çıkıp kendimi bahçeye attım.

Dışarıya çıkar çıkmaz bakışlarımı evin içinde kalan Kartal'a çevirdim. Peşimden gelmemişti ama cam duvarın gerisinden beni izliyordu. Şeytani bir gülüşle dudaklarımı kıvırdım. İntikamımı alma zamanı gelmişti.

Kartal'dan bakışlarımı çekmeden parmaklarımı tişörtümün etek uçlarına tutundurdum ve saniyeler içinde tişörtü üzerimden sıyrıp

beyaz styenle karşısında kaldım. Kartal'ın kaşları bunu beklemediğini belli edercesine havalandı. Büyük bir ihtimalle zerimdekilerle yzeceğimi zannetmişti.

Onun kaşlarının inmesini beklemeden şortumun düğmesini açıp fermuarını indirdim ve aynı hızda şortu da bacaklarımdan sıyırdım. Kartal asıl şaşkınlığını şortumu ıkarmamla yaşadı. şimdi karşısında beyaz sütyen ve külotlaydım. Suya girdiğim an beyaz i amaşırlarım üzerlerine düşen görevlerini yerine getirecek, Kartal'ın beni ilk kez bir nevi çıplak görmesini sağlayacaklardı.

Kartal tehlikeli bir arzuyla gözlerini kısınce daha da sııttım. Dudaklarımı aralayıp, *Nasıl oluyormuş?* diye mırıldanacaktım ki dudak okuduğu aklıma gelince dudaklarımı hareket ettirmeyi reddedip suyun içine atladım.

Saniyeler içinde sudan başımı çıkardığımda direkt Kartal'ın olduğu yere baktım ama yoktu. *Gitmişti, beni izlemeyi bırakmıştı.* Dudaklarımı hayal kırıklığıyla büküp suyun içine yeniden daldım. En azından suyun tadını ıkarmalıydım.

Dikdörtgen havuzun içinde birkaç tur yüzüm. Suyun ısısı, ipek bir çarşaf gibi bedenimi sarıyor, git gide daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Birkaç kulak daha atmıştım ki beklediğim adam havuzun kenarında dikildi ve kopkoyu gözlerini üzerime dikti. Elleri yine ceplerindeydi, keskin bakışları kısılmıştı ama bu defaki öfkeden değil arzulandı.

Sudan dolayı kızardığına emin olduğum gözlerimi üzerine diktim. "Sanırım sandviçler hazır." enemin tamamı suyun içindeydi. Hareket ettirdike dalgalanan suya indi Kartal'ın bakışları ve başını sallamadan hemen önce yeniden gözlerime baktı. Sesini yutmuş gibi konuşmuyordu.

Onu böyle görmek inanılmaz bir haz vermişti.

Sudan çıkmadan önce kendimi garantiye almak için, "Saygı duyup suya girmediğin için teşekkür ederim." Diyerek Kartal'ın tam karşısında kalan merdivenlere yöneldim. Kalbimdeki asıl çarpıntı şimdi başlamıştı. Beni ilk kez görecekti. Utanıyor muydum, evet ama görmesini istiyor muydum, kesinlikle evet.

Merdivenlerin kenarına tutup kendimi yukarı kaldırdım ve basamakları tırmanmaya başladım. Kartal tam arkamdaydı, aramızda havuz vardı ama nefes almadan beni izlediğini aramızdaki havuz mesafesine rağmen en yalın haliyle hissedebiliyordum.

Popom tamamen dışarı çıktığında Kartal'ın mırıldanırcasına bir şeyler dediğini duydum muhtemelen küfür ediyordu. Gülümsedim ama ona bakmadan önce gülümsememi bastırabilmeyi başardım ardından bedenimi belden çevirerek ona döndüm. Şimdi de gözlerinin önünde çıplak diyebileceğim göğüslerim vardı. Alaycı bir tavırla, "Bir şey mi dedin?" Diye sordum üzerine basa basa.

Kartal bir kez daha sessiz kaldı ama bedeni her an üzerime atlayacakmış gibi duruyordu. Yüzü kızarmış, boğazındaki damarları kendini kasmaktan gün yüzüne çıkmıştı. Kendiyle büyük bir savaş verdiği her halinden belliydi.

Onu daha fazla zorlamak istemedim. Ağzımdan çıkacak tek kelime ya da tek bir hareketimle soluğu yanımda alması an meselesi olacaktı. "Sandviçler soğumadan geleceğim." Dedim ve ağzım kulaklarımda Kartal'ı orada bırakarak eve girdim. "Akıl öyle alınmaz böyle alınır amirim.

Hızlıca duştan çıktıktan sonra giyinip yeniden Kartal'ın yanına indim. İfadesi öyle bozguna uğramış duruyordu ki gülmek için kendimi zor tuttum. Karşısındaki sandalyeye oturup başlamamış sandviçini işaret ettim. "Soğutmasaydın keşke."

Kartal uzun bir nefes aldı. "Bir daha sana söz verirsem söz veren dilimi..." cümlesinin tamamlamak yerine bana ters bakış atmakla yetinip sandviçini yemeye başlayınca ağzım kulaklarımda kendi sandviçimi yemeye başladım.

Yemek boyunca ikimiz de hiç konuşmadık. Kartal keyifsizce yemeğini yiyor ben de onun keyifsizliğiyle eğleniyordum ama benim eğlencem de Kartal'ın kolundaki saate gelen bildirimle son buldu.

Kartal saatine baktıktan sonra olabildiğince kaşlarını çattı. "Şimdi sırası değildi." Dedi mırıldanarak ve bakışlarını bana çevirdi. "Eftalya geliyor, mafyaya birlikte gireceğimizi duymuş olmalı. Sen odaya çık, onunla ben ilgilenirim."

Anlaşılan asıl yüzleşme Eftalya ile olacaktı ve Kartal'ın yüz ifadesine bakılırsa pek de keyifli bir yüzleşme olmayacaktı. Sıkılmış gibi başımı iki yana salladım. Onunla yüzleşmekten korkmuyordum. "Bu işte madem birlikteyiz, burada kalacağım. Odaya çıkmak istemiyorum."

"Ben de canını sıkmasını istemiyorum. Lütfen Metis."

Kararlı duruş sergilemek istercesine kollarımı göğsümde bağlayıp çenemi dikleştirdim. "Eninde sonunda Eftalya ile karşılaşacağım.

Ertelemek bir şeyi değiştirmeyecek."

O sırada garaj kapısı gürültülü bir şekilde açıldı ve Eftalya'nın siyah arabası bahçeye girdi. Onun bahçeye girmesiyle birlikte Kartal oturduğu yerden kalkıp sabır çekercesine, "Sağım solum inatçı." Diyerek kapıya doğru ilerledi.

Hemen oturduğum yerden ayaklandım ve Kartal'ın arkasından ufak adımlar atarak salonun ortasında durdum. Kartalsa cam duvara yaklaşmış, Eftalya'yı bekliyordu.

Eftalya arabadan indi ve kapısını öyle sert çarptı ki konuşmaya dair olumlu ufacık umudum da çıkan sesle beraber geceye karıştı. Sert adımlarla bize doğru geldi ve içeriye girer girmez Kartal'a öfkeli gözlerini dikerek, "Sen aklını mı kaçırdın?" Diye bağırdı. Sinirden dudakları titriyordu. "Yıllarca bile isteye uzak durmuşken şimdi bu saçmalığı nasıl yaparsın? Hadi girdin diyelim, Cengiz pusuda hata yapmanı bekliyorken hangi akla hizmet eline koz verirsin?"

Eftalya bağırdıkça Kartal taş gibi kesildi. "Kararlarımı sorgulama hakkın yok senin. Tıpkı hesap sorma hakkın olmadığı gibi!"

Eftalya ayağını sertçe yere vurup öfkeli bakışlarını bana çevirdi ve itiraf etmem gerekirse soğuk ifadesi karşısında üzerimden buz gibi bir titreme geçti. "Sen." Dedi tehdit eder gibi fakat Kartal kolunu anında kavradı ve üzerine doğru küçük bir açıyla eğildi. "Aklından bile geçireyim deme!"

Eftalya'nın bir şey demesine fırsat kalmadan, "Evet ben." Dedim ve suçlayıcı tavırlarına son vermek adına onlara doğru yürüdüm. Kartal'ı düşünüyor olması güzeldi ama düşünmesi yetmezdi çünkü çok daha ötesi vardı. "Dolaylı yollardan da olsa mafyaya girmemin hem benim açımdan hem de ekibiniz açısından doğru olacağını söyleyen ve de bu fikri benim aklıma sokan sendin." Bilmiş bir tavırla ellerimi iki yana açtım. "Şimdi istediğin oldu ama başka bir sorun ortaya çıktı değil mi?"

Eftalya böyle bir itirafı beklemediği için Kartal'a suçlu bir bakış attı. Sanırım Ferman'ı onun gönderdiğini bilmediğimizi sanıyordu. Kartal'ın öfkeli bakışları altında ezilip elinden kurtuldu ve yanında durmak istemezcesine tam karşıma geldi.

Sessiz bir şekilde karşıma dikilince duruşumu dikleştirdim. "Doğruyu söylemem gerekirse fikrin aklıma çok yattı. İlk kez gerçekten bu mafyadan kurtulabileceğime inandım ve sırf bu yüzden

Kartal'ı, beni mafyaya sokması için ikna etmeye çalıştım. Tıpkı yine senin istediğin gibi."

Kartal'a kısa bir bakış attım. Çattığı kaşlarıyla beni izliyordu. Aynı şekilde Eftalya da beni izliyor, söyleyeceklerimin nereye varacağını merakla bekliyordu. Yavaşça dudaklarım kıvrıldı ama bu keyfi bir kıvrım değildi. "Ama ikimizin de hesaba katmadığı bir şey vardı." Bakışlarımı, Kartal'ın koyu gözlerine sabitleyip tereddütsüz bir sesle, "Kartal'ın bana duyduğu aşk." Deyince Kartal'ın yüzü dakikalar sonra ilk kez yumuşadı. Varacağım noktayı anlamıştı. Yeniden Eftalya'ya döndüm. "İkimiz de aksini istesek de Kartal beni oraya yalnız göndermeyecek ve ne benim ne de senin onu ikna etme çabaları işe yaramayacak."

Eftalya'nın soğuk bakışlarında öfkenin alevi, bir kez daha yandı. "Anne ve babamın ölümüne şahit oldum." Dedi suçlusu benmiş gibi üzerine basa basa. "Kartal benim ailem, onun da ölümüne şahit olmak istemiyorum."

Kartal tam bir şey diyecekti ki onu elimle durdurdum. "Kartal mafyaya girmeyip sadece beni gönderdiğinde de ölmüş olacak. Hâlâ bunu göremiyor musun?"

Eftalya anlamamış gibi, "Ne alakası var?" Deyince ona inanamayarak başımı salladım. "Ne alakası mı var? Kartalsız oradayken Kartal başıma gelenleri her duyduğunda tam olarak ne yapacağını bekliyorsun? Ben sana söyleyeyim." Ona doğru adım atarak kişisel alanına iyice girdim. "O burada delirecek, acı çekecek ve sağlıksız düşünecek hatta hata yapacak çünkü insan en çok sevdiğini kaybederken hata yapar. Sonunda da beni kurtarmak için ya kendini feda edecek ya da bana bir şey olduğu takdirde vicdan azabıyla acı çekerek ölecek. Tüm bu senaryoyu gerçekten göremiyor musun?"

Eftalya bir şeyler diyebilmek için ağzını açtı ama haklı olduğum gerçeği karşısında diyecek bir şey bulamadı. Kartal bana âşıktı ve bu durumun onun hayatında adil olup olmaması Kartal'ın başına gelecekleri değiştirmeyecekti. Suçlu aramak anlamsızdı.

Eftalya'nın aksine Kartal oldukça memnun bir yüz ifadesiyle beni izliyordu. Hatta bakışlarında hayranlık vardı. Kızaran yanaklarımı sallamak için başımı eğdim. "Sizi yalnız bıraksam iyi olur." Diyerek yanlarından ayrıldım.

Kartal'la Eftalya'yı baş başa bırakalı bir saat olmuştu. Bir saattir ne konuştuklarını bilmiyordum ama en azından bağırış sesleri gelmiyordu. Güçlü bir motor sesi duyulunca oturduğum yerden ayağa kalktım ve teras duvarına giderek aşağı baktım. Eftalya garaj kapısından çıkıyordu.

Beni görüp görmeyeceğini bilmiyordum ama her ihtimale karşı geri çekildim ve yeniden koltuğa döndüm. Boş gözlerle etrafıma baktım. Kartal'ın yanına gitmek için büyük bir istek duyuyordum. Benim ardımdan Eftalya ne dedi ya da konuşmaları nasıl geçti çok merak ediyordum fakat garip bir huzursuzluk hissediyordum ve huzursuzluk onun yanına inmemi duvar gibi engelliyordu.

Belki de biraz kendiyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Olası bir durumda zaten yanıma gelecekti. Ona zaman tanımaktan başka çarem yoktu.

Önce saniyeler geçti sonra da dakikalar... Zaman öyle yavaş akıyordu ki sanki aylardır terasta tek başıma oturuyormuşum gibi hissediyordum. *Daha fazla dayanamayacaktım.* Aşağı yukarı yarım saat geçmesine rağmen Kartal'dan bir ses yoktu ve benim daha fazla belirsizliğe tahammülüm yoktu.

Çaresiz degildim.

Terastan çıkıp doğruca aşağı indim. Adımlarımın ilk rotası salon ile mutfaktı ama Kartal görünürlerde yoktu. Kafa dağıtmak için oyun odasına gireceğini düşünüp oraya girdim, orada da yoktu.

Bakışlarım zemine kayınca sığınağa inme ihtimali aklıma geldi. Adımlarımı kartal tablosuna çevirdim ve iki adımda yanına vardım. Parmaklarımı kartalın açık kanadına doğru uzatmıştım ki Kartal'ın orada olmama ihtimali karşısında yalnız kalacağım gerçeğiyle yüzleştım ve bu yüzleşme, hoşuma gitmeyeceğini açıkça kalbimde cınlattı. Bahçeye bakmadan sığınağa inmemeye karar verip doğruca dışarı çıktım ama burada da görünmüyordu.

Tam içeriye geri girecektim ki Zeus'un karanlığın içinden çıktığını fark ettim. Salına salına havuzun kenarından yürüyüp bana yaklaşıncı yere çökerek bana gelmesini bekledim. Yanıma gelmesiyle birlikte başını okşayıp, "Kartal nerede?" Diye sordum ama Zeus oralı olmadan parmaklarımdan kurtulup içeri girdi.

Gözlerimi kısıp arkasından baktıktan sonra ayağa kalkıp geldiği karanlık yöne baktım. Müzik odasının arka tarafından gelmişti. Karanlık ürkütse de cesaretimi toplayıp o yöne temkinle ilerlemeye başladım.

Neyse ki yaklaştıkça ışık görünmeye başlamıştı ve içimdeki tedirginlik yerini rahatlamaya bırakmıştı.

Işığın kaynağı, müzik odasının arkasında kalan başka bir odadan geliyordu. Temkinliliği elden bırakmadan oraya doğru yürümeye devam ettim.

Odaya tam yaklaşmıştım ki içeriden zar zor duyulan bir ses duydum. Ne söylediği belli olmuyordu ama ses Kartal'a ait değildi. İnce bir sest, kadın sesi gibiydi. Bakışlarım cama kaydı. Oda bomboş görünüyordu. Duvarın dibinde tek kişilik bir yatak vardı ve Kartal orada yatıyordu. Bir eli başının altındaydı, gözleri de kapalıydı. Sesin nereden geldiğini ise hâlâ anlamamıştım.

Neler olduğunu anlamak için açık kapıya doğru ilerledim ve o an duyduğum sesle nefesimi tuttum. Ses bana aitti. Benim sevgili olduğumuz dönemde Kartal'a attığım sesin kaydını dinliyordum.

Hayatıma öyle bir anda girdin ki tüm dengemi alt üst etmeyi başardın. Belki de en çok bu yüzden seni sevdim bilmiyorum ama seni seviyorum sevgilim ve seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim. Ne olursa olsun kalbimin tam ortasında olacaksın. Benim için listenin hep en başında ve tek adam olacaksın. Sonsuzluk denilen şey, sana karşı hiç bitmeyecek sevgim olacak. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum...

Ses kaydım sona erince Kartal gözlerini araladı. Karnının üzerine bıraktığı telefonunu eline alıp ses kaydını bir kez daha başa aldı ve sesim boş odayı yeniden doldurmaya başladı.

Kartalsa tekrardan gözlerini kapatmıştı ve herkese korku salan güçlü bedeni şu an oldukça savunmasız duruyordu. Heybetli bir çınar ağacının, çıkan yangına boyun eğmesi gibi...

Hızla dolan gözlerim yüzünden Kartal'ı bulanık görmeye başladım ve daha fazla kapıda durmaya dayanamayıp içeriye adımladım.

Adım seslerimi duyan Kartal irkildi ve gözlerini aralayıp direkt bana baktı. Beni burada görmeyi beklemediğini belli edercesine yüzü şaşkınlıkla gerilse de hızlıca toparlanıp sesi kapattı.

Titreyen sesimle, "Kartal." Dediğimde yattığı yerden doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı. Bana bakmıyordu.

Titreyen sesimin bir kez daha odayı doldurmasına izin vererek büyük bir şaşkınlıkla, "Benim sana attığın ses kaydını mı dinliyorsun?" Diye sordum. Sebebini anlamamıştım ya da anlamıştım ama Kartal'dan duymaya ihtiyacım vardı.

Kartal tereddütsüzce başını salladı ama hâlâ gözlerime bakmıyordu. Donuk bakışları telefonundaydı. "Beni terk ettiğin günden beri bu mesajını dinliyorum." Bir saniye bile gözlerini telefonundan ayırmadan burukça gülümsedi. "Sesinden güç buluyorum yoksa ayakta kalamazdım." Bakışları birden gözlerime tırmandı. Gözleri parlıyordu ama bu defaki arzudan, tutkudan, tehlikeli parıltılardan değildi. Daha çok, siyahlarına dolan yaşların verdiği parlaklıktı bu. "Önceleri yıldızları izlemek kendimi iyi hissettirirdi ama sonra çok daha sağlam bir şey buldum."

Boğazıma oturan yumru yüzünden sesim çıkmıyordu. İçimi, canımı yakacak kadar kuvvetli bir ateş sardı. Acıdan dolayı bağırarak ağlamak, isyan etmek istiyordum ama yanına oturmaktan öteye gidemedim. Şimdi yüzlerimiz aynı hizadaydı. Telefonu elinden aldım ve sesimi tekrardan açtım.

Kartal bitkin gözlerini telefonuna indirdi. Sevildiğini duydukça yüzünde huzurlu bir ifade belirdi. Bana yine bakmıyordu. Anlamıştım sebebini. Yaralı kalbinin şu an ihtiyaç duyduğu, onu sevdiğimi sesimden duymaktı. Karşısındaki ben onu acımasızca yaralıyor, ondan kaçıyor, bile isteye canını yakıyordu. Oysa tek istediği sevgimdi.

Dolu gözlerle katliam yarattığım adamı izledim. Bu kadar severken bu kadar sevilirken ve zaman bizden alacaklı gibi bu kadar hızlı akarken neden kaçıyordum?

Sesim sona erdiğinde, "Fikrim hiç değişmedi." Dedim fısıldayarak. "Beni Müge ile aldattığını sandığımda da, kimliğini sakladığında da, adıma kararlar aldığımda da, etrafıma duvarlar ördüğünde de seni sevmekten vazgeçmedim. Çok kızdım çok kırıldım günlerce gecelerce ağladım, isyan ettim ama sevmekten hiç vazgeçmedim." Düşüncelerimi desteklercesine başımı salladım. "Senden nefret etmeye de çalıştım." Omuzlarım buruk bir tebessüm eşliğinde yenilgiyle çöktü. "Ama ne nefret edebildim ne de seni listenin başından indirmeyi başarabildim."

"İndirmeni istemiyorum." Dedi Kartal olabildiğince ciddi bir tavırla ama aksine yalvarır gibi çıkmıştı sesi. Sanki indirsem bir daha

yaşamayacakmış gibiydi.

Kalbim zamanımızın kalmama ihtimaliyle sarsıldı ve kelimeler saf bir dürüstlikle dilimde can buldu. "Biliyorum çok fazla hata yaptım. En başından beri ben de sana karşı dürüst davranmadım. Canım yandıkça canını yaktım. Anlamadan, dinlemeden sana sırtımı döndüm ama arka arkaya bir sürü sorun yaşamıştım ve tüm bunlar, düşünmeden hareket etme hakkı vermese de bana, düşünmeden hareket ettim. Bazen dengesiz bazen çocukça davrandım." Sesim duygudan iyice kısılnca yavaşça yutkundum ve o an sol gözümünden bir damla yaş süzüldü. "Kartal ben kaybolmuştum ve hâlâ da kendimi bulmuş değilim."

Kartal'ın büyük avuç içleri anında yüzümü buldu. "Şışşt şışşt!" Diyerek gözümünden akan yaş alelacele sildi. "Herkes kaybolur." Dedi sıfır bir tereddütle. "Zaman zaman herkes kaybolur. Yaşadıkların kolay değil, herkesin kaldırabileceği şeyler değil. Kaybolman çok normal. Yaşadığın sürece zaman zaman kaybolman da olası ama önemli olan ayağa kalkabilmektir. Sen çok güçlü bir kadınsın ve ayağa kalabilecek gücün daima içinde var olacak. Sadece bunu yaparken sevdiklerin seni desteklemek istediklerinde onlardan kaçma. Hep yalnız kalmışsın ama bundan sonra yalnız kalmak zorunda değilsin." Sıcacık tebessümüyle kalbimdeki korkuyu söküp attı. "Hayatının her evresinde kaybolsan da ben yolunu bulabilmen için bir adım ötede sana ışık olmak için bekleyeceğim."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Şu an benim sevgime ihtiyaç duymasına rağmen kendini ikinci plana atarak beni ayakta tutmaya, kendime inandırmaya çalışıyordu.

Gözlerimdeki yaş iyice arttı ve daha hızlı akmaya başladı. "Bana yetememekten korktuğu söylüyorsun ama asıl yetemeyecek olan benim. Sana yetemeyecek olan benim. Seni hak etmiyorum."

Kartal bana inanamayarak gülümsedi. Birimiz ağlıyor birimiz gülümsüyorduk ve eminim karşıdan çok saçma görünüyorduk. Kartal yüzüme daha da yaklaştı ve bu defa sıcak nefesiyle gözyaşlarımı kuruttu. "Sen bu zamana kadar başıma gelmiş en güzel şeysin. Ne dengesizliklerinden ne çocuksu hareketlerinden ne de canımı yakmaya çalışmalarından şikâyet etmedim, etmem de çünkü her şeyinle her halinle seviyorum seni. Benim gözümde tüm kusurların

kusursuzluktan ibaret. Ne dün ne bugün ne de yarın. Fikrim değişmedi, değişmeye..."

Onsuzluğa ve onu bensiz bırakmaya daha fazla dayanamayacaktım.

Kartal cümlesini tamamlayamadan ve gözlerimdeki yaşa aldırmadan dudaklarımı dudaklarına bastırdım ardından alt dudağını öpüp geri çekildim. "Ne dün ne bugün ne de yarın. Sana olan sevgim bitmedi, bitmeyecek. Hep seveceğim şimdi olduğu gibi. Seni seviyorum sevgilim."

Kartal afallayarak bir gözlerime bir de dudaklarıma baktı ve dudaklarının arasından adlandıramayacağım tuhaf bir ses çıkardı. Sarhoş gibiydi. Sonra hemen toparlandı ve ellerini başımın arkasına yerleştirerek beni daha önce hiç öpmediği kadar büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

Herkese merhaba 🌸

Yine uzun bir bölümle karşınızdayım...

En uzun bölümüm sanırım 🙄

Bölümle ilgili görüşlerinizi çok merak ediyorum. Hemen bölüme geçelim.

Bölümü nasıl buldunuz?

Ayy sonunda barıştılar 😊

Bir sonraki bölüm sevgilileri okuyacağız.

Ayrıca Metis ilk alışverişine çıkacak.

Aksiyon yakalarını bırakmayacak.

Ferman hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ve Eftalya hakkında?

Bölüm dışında söylemek istediğim bir şey var. Bölümün geç gelme sebebi yayınevimin bana eylülün ortasına kadar zaman tanımasıydı. Yani Ev Arkadaşım 2'yi en geç eylülün ortasına kadar teslim etmem istendi. Sonuç olarak gece gündüz EA 2 ile uğraşıyorum. Henüz bitmedi. Sokağın Dansı hızımı kesiyor, bu gidişle yetiştiremeyeceğim. O yüzden sizden birkaç haftalık müsaade istiyorum. EA'yı teslim eder etmez bir aksilik olmadığı sürece geleceğim.

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur. Mümkünse olsun 🙏

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🌸

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

32. Bölüm "Seçilmiş Yol"

Şarkı: Camila Cabello - Never Be The Same

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

"Birinin öncülüğü olmaktan daha güzel bir mevki bilmiyorum."

CEMAL SÜREYA

"SEÇİLMİŞ YOL"

METİS

Öpülmek ya da öpmek; kalbin en bilinmeyen derinlerinde beliren bir ısının, tüm bedenini tatlı tatlı yakması gibiydi. Bulunduğun yeri ve zamanı hatta mantığını unutturarak ruhunu bulutların üzerine çıkarması, saniyeler öncesinde ne yaşadığının ya da saniyeler sonra ne yaşayacağının önemi olmamasıydı.

Kartal'ın öperken hissettiğim tam olarak buydu. Öncesi ya da sonrası tamamen anlamını yitirmişti. Hele ki Kartal'ın sahiplenilen öpüşü karşısında benliğimi de dâhil ruhumu, bedenimi benden sökerek yalnızca Kartal'la tattığım bir dünyaya sürüklemeye başlamıştı.

Bu sürüklenme hissini çok özlemiştim.

Nefesim, Kartal'ın darbelerine karşı koyamayınca Kartal benden ayrıldı ve alnımı alnına yaslayarak başımı avuçlarının arasına iyice sabitledi. Tıpkı benim gibi nefes nefeseydi ve başparmakları, usulca şakaklarımı okşuyordu. "Uzun bir süredir seni bekliyorum." diye fısıldadı nefes nefese. "Uzun bir zaman sonra ilk kez gerçekten nefes aldığımı hissediyorum."

Gözlerimi açmadan dudağımda kalan tadını yeniden hissedebilmek için alt dudağıma gülümseyerek dişledim. "Sadece 18 gündür ayırınız."

Başını benden ayırdı ama ellerini başımdan geri çekmedi. Hâlâ şakaklarımda usul usul geziniyordu başparmakları. Dokunamadığı

günlerin acısını çıkarıyor gibiydi. Gözlerimi aralamamla karanlığına gömülmem aynı anda oldu. Karanlık gözleriyle yüzümü süzmeye devam ederken bir eli önce omuza kaydı ardından dokunuşu tenimi terk etmeden yavaş yavaş belime indi. Parmak uçlarının tenime bıraktığı izi, özlemindeki sıcaklığı da tüm yakıcılığıyla bahşediyordu.

Tenime bahşedilen sıcaklığa kucak açmışım ki belime dolanan parmakları hiçbir ön uyarı yapmadan beni hızlıca kucağına çekti. Şimdi, heyecandan sürekli inip kalkan göğüs kafesim sert göğsünde ağzımsa neredeyse ağzındaydı. Saçlarımın arasında kalan elini hafifçe oynatarak başımı biraz yana eğdirdi ve dudaklarımı rahatça öpebilecek konuma getirdi. "18 gün 2 saat..." Gözlerimdeki karanlıkları, kısa bir anlığına telefonuna kaydı. "26 dakika."

Gülümseme isteğimle başa çıkmaya çalışarak, "Saat mi sayıyorsun?" diye sorunca gözleri yeniden beni buldu. Bu defa gözleri, arzuyla yanıyordu. "Senin için deliriyorum."

Sesi, kulaklarıma ulaşamadan dudakları baştan çıkarıcı bir arzuyla dudaklarımı bir kez daha kavradı fakat karşılık veremeden geri bıraktı. "Bende akıl bırakmadın." Dudaklarının yerini dişleri aldı ve çenemi, canımı yakmayacak şekilde dişledi. "Bağımlı oldum." Saçlarımdaki parmaklarını hareket ettirip başımı geriye düşürmemi sağladı. Başımdaki kontrolü tamamen ele geçirmişti ve istediği gibi yönlendiriyordu. Bana düşense yalnızca itaat etmektir. Başım geriye düşer düşmez dudaklarını, çenemin altına bastırdı ve iç yakıcı bir hazla emdi. "Her şeyimi al." Islak ve sıcak dudakları çenemin altından iz bırakarak boğazımdaki küçük çukura indi. "Ben, bende kalmayana dek..."İnler gibi nefesini çukurun üzerine verdi. "Her şeyimi al." Nefesinin dağılmasına izin vermeden dudaklarının izini kazımak istercesine ardı ardına küçük öpücükler bıraktı esir aldığı çukura. "Çünkü tahmin ettiğinden çok daha fazla ihtiyacım var sana."

Bedeni gibi nefesi de şehvetle ısınmıştı. Boğazımdaki nefesi, avuçlarımdaki teni alev alevdi ve kendinde başlattığı yangınıyla beni çoktan ele geçirmişti. Bedenim öpülmedik tek bir yer bırakmaması için beklentiyle çırpınıyordu, yanıyordu, eriyordu.

Bedenimdeki beklentiye fark etmiş gibi, "Seni özledim." dedi boğuk bir fısıltıyla ve cüretkâr bir açlıkla boynumu emmeye başladı.

Sesli bir şekilde inlememek için dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım ve tüm bedenime yayılan sarhoş edici etkinin tadını

çıkarmaya çalıştım ama yetmiyordu. Çok daha fazlasını istiyordum. Onun da fazlasını istediğini kalçamın altındaki sertliğinden anlayabiliyordum.

Boynumu rahatça emebilmesi için başımı iyice yana eğdim. "Öyleyse..." dedim arzudan çatallaşmış sesimle. "Bana marifetlerini göster."

Kartal bunu duymayı beklemediğini belli edercesine başını kaldırıp şehvetin dans ettiği gözlerime baktı. Baktıkça dudaklarına şeytani bir tebessüm ev sahipliği yaptı ve dişlerini kulak mememe sürterek, "Özleminin birikimi var bedenimde. Görmek istediğine emin misin?" diye fısıldadı.

Zehirli bir sarmaşık gibi tenimi saran edepsiz fısıltısı, beni durdurmak yerine bastırmaya çalıştığım temel dürtümü tüm çıplaklığıyla gün yüzüne çıkardı. "Bedenimin senin için attığı çılgınlığı görmüyor musun? Çılgınlığı susturman gerekiyor."

Kulaklarıma dolan sesim, emirden çok yalvarıyor gibiydi ve bunu fark eden Kartal, ben daha ne olduğunu anlamadan kucağında beni yan döndürdü ardından sağ omzumu göğüs kafesine yaslayıp iri parmaklarını, şortumun içinden sokarak ıslak kadınlığımla buluşturdu.

Kadınlığıma dokunur dokunmaz alnını şakağıma yaslayıp kulağıma dişlerini sürttü. "Burada gerçekten de benim için çılgınlık atan bir şey varmış."

Kartal'ın boğuk sesini, ıslaklığında dolaşan parmakları yüzünden zor algılıyordum. Utanma duygum, tutkumun arasında eriyip gitmişti sadece doruğa ulaşmak istiyordum. Hatta doruğa ulaşmak üzereydim, Kartal'ın tek dokunuşu bile tırmanmama yetmişti. "Sustur o zaman."

Kartal dudaklarının arasına kulak mememi aldığı anda ıslaklığın üzerindeki parmakları da özlediğim ritmini tutmaya başladı. Hareketleri hızlı ve bilinçliydi. Nereye dokunması gerektiğini, ne istediğimi çok iyi biliyordu. Amacı belliydi sadece beni rahatlatacaktı ve taşmak üzere olan kendi özleminden dolayı işini çabuk bitirmeye çalışıyordu. Düşüncelerimi desteklercesine, "Tanrıçam." dedi nefes nefese. "Kayganlığını yeniden keşfe çıkmak..." Başımı, yavaşça yüzüne doğru çevirdi ve kulağımdaki dudakları, dudaklarımın üzerine yerleşti. "İçine girmemek için direnmek..." Alt dudağımla dişleyerek çekti. "Her geçen gün daha da zorlaşıyor."

Kadınlığının üzerinde sürekli hareket eden parmakları yüzünden sesli nefeslerim odayı dolduruyordu ve kucağında yılan gibi kıvrılmama sebep oluyordu. En çok zevk aldığım noktayı bulup ezince dudaklarımın arasından ağzının içine doğru güçlü bir inilti kopardım. Kalbim aşktan ve arzudan patlamak üzereydi. Vücudum zevkten titriyordu. Nefeslerimin arasında destek almak istercesine alnımı alnına yasladım. "Neden direniyorsun?"

Kartal sorumu cevaplamak yerine son darbesini yaptı ve hızlıca kavradığı dudaklarımı tutkuyla emerek zirvenin bana kucak açmasını sağladı ve yaşattığı zevki her bir zerremde hissettirerek ruhumu bir kez daha kadınlığıma akıttı.

Vücudumun deli gibi titremesine rağmen Kartal parmaklarını kadınlığımdan hemen çekmedi ve orgazmıma zaman tanıyarak bu defa daha yavaş hareketlerle okşamaya devam etti. Dudaklarım ne zaman ağzından kopup başım, omzuna düştüğünde parmaklarını da kadınlığımdan çekip yatağa geri uzandı. Acele etmeden beni de göğsüne yerleştirip sıkıca sarmaladı.

Hâlâ nefes nefeseydim fakat bedenimdeki rahatlama, bulutların üzerinde süzülüyormuşum hissi vermişti. Kuruyan boğazım yüzünden sesim çıkmasa da yüzümde haz dolu bir gülümseme vardı. Kartal'ın sıcak ve güvenli kollarına iyice sığındım ve nefesimin yeniden düzene girmesini beklemeye çalıştım.

Nefesim biraz olsun düzene girince Kartal bunu bekliyormuş gibi kısık bir sesle, "Direnmemin iki sebebi vardı." dedi az önce sorduğum soruya cevap vererek ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. "Birinci sebebi, polis olduğumu sakladığım içindi. Senden bir şey saklıyorken sana sahip olmak haksızlık olurdu."

Başımı saklandığım göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. "Ya ikinci sebebi?"

Yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. "Aslında ikinci sebebim yeni oluştu. Öncesi sadece polis olduğumu gizlediğim içindi ama az önce direnme sebebim..." Elini belime yerleştirip beni yukarı çekti ve yüzlerimizi aynı seviyeye getirdi. "İlk seksimizi, kafan bu kadar karışıkken mafyanın içine girme korkuların varken üzerindeki onca stresinin arasına sıkıştırmayı istemedim. Sen en özelini hak ediyorsun."

Anlaşılan az önceki soruma cevap vermeme sebebi buymuş. Zirveye ulaşmışken mafyadan bahsedip tadımı kaçırmak istememişti. Ayrıca

haklıydı da... Hele ki ilk alışverişin arefesindeyken çok da kendimde değildim. Yarın, uyuşturucu tacirlerinden yapacağım alışveriş yüzünden bulunduğum yere sığamıyormuş gibi hissediyordum. Yüzündeki buruk tebessüm bana da geçti. "Seninle yaşadığım her an benim için özel. Her dokunuşun her öpüşün özel ve yeri doldurulamaz." Dudaklarına uzanıp ufak bir öpücük kondurdum. "İnanıyorum, yarın gece sıkıntısız geçecek, her şey planladığın gibi ilerleyecek."

Kartal kollarının tutuşunu güçlendirerek başımın üzerinden şefkatle öptü. "Senden tek bir şey istiyorum."

Merakla, "Nedir o?" diye sorunca Kartal birden ciddileşti ve kaşlarını olabildiğince çattı. "Mafyanın içine girdiğinde aptal oynamanı istiyorum."

"Nasıl yani? İşe yaramamak için mi?"

Kartal onaylarcasına başını salladı. "Bu mafya seni istediğine göre zaten tüm gözler üzerinde olacak. Ayrıca seni rahatça kullanabilecekleri alanlara yerleştirmek isteyecekler. Kadın ya da erkek... Bir önemi yok, yeter ki harcayabilecekleri bir potansiyel olsun ellerinde. O yüzden sürekli sessiz kal veya sana bir şey sorduklarında fikrin olmadığını söyle." Çatılan kaşlarını düzelterip belli belirsiz sırtarak burnumun ucundan öptü. "Seni tanıyorum, herhangi bir konuda akıl yürütmeyi çok seviyorsun ama bunu yaparken bu defa içinden yap. Kimse ne düşündüğünü bilmesin. Elinden geldiğince işe yaramaz ol."

Kartal'ın aklından ne kadar kötü senaryolar geçiyordu tam olarak emin olamıyordum ama şu an için daha da keyfini kaçırmamak ve güven vermek istercesine gülümsemeye çalıştım. Parmak uçlarım baştan çıkarıcı bir hareketle dudaklarının üzerinde gezindi. "O zaman tüm günün sessizliğini baş başa kaldığımız zamanlarda seninle bozarım. Biraz başını ağrıtabilirim."

Kartal'ın dudaklarında bu defa seksi bir kıvrım oluştu ve bileğimi yakalayıp parmaklarımın her birini tek tek öptü. "Seni gevşetme rolü bana ait. Büyük bir zevkle her günün sonunda sessizliğinin acısını da çıkarmanı sağlarım, stresini atarak gevşemeni de sağlarım. Tıpkı az önce olduğu gibi."

Yüzümü biraz daha ona yaklaştırıp dudaklarımı, dudaklarının üzerine yerleştirdim. "Hmm kulağa cazip bir teklif gibi geliyor. Öyleyse

hemen kabul edeyim ben. Bu saatten itibaren mafya dilimin kesildiğini bile zannedebilir." diyerek dudaklarını kavradım.

Ertesi sabah kulağıma dolan melodi sesiyle gözlerimi araladığımda bakışlarım sesin kaynağını aradı. Aynı anda Kartal da uyandı ve başını yattığı yerden hafifçe kaldırıp çalan telefonunu aramaya başladı. Göğsünde olduğum için rahat hareket edemiyordu.

Ağzım kulaklarımda gülümseyerek üzerinden kalktım. "Günaydın sevgilim." Bakışlarımı yerdeki telefona çevirdim. "Dün gece yere düşmüştü."

Kartal'ın arsız sırtışı kulaklarıma dolunca yeniden ona baktım. Bir hayli keyifli görünüyordu. "Günaydın tanrıçam." Bakışlarını gözlerimden ayırmadan parmak uçlarını çıplak bacağıma sürttü. "İstersen telefon yerde kalabilir ve biz dün geceyi tekrar tekrar yaşayabiliriz." Bu defa bakışlarını benden ayırıp boş odanın içinde gezdirdi. "Ama burada değil, tek kişilik yatak üzerinde değil. Yatak odamıza gidelim. Akşama kadar yataktan çıkmayalım. Başka türlü 18 günün acısını çıkaramam."

Kartal'ın davetkâr sesine karşılık veremedi telefon bir kez daha çalmaya başlayınca onun arsız sırtışı bana geçti. "Ama birileri, 18 günün acısını çıkarmaman konusunda kararlı."

Kartal huysuz bir ifadeyle yüzünü buruşturup yerdeki telefonuna uzandığında bakışlarım dışarıya kaydı. Saatin kaç olduğuna dair bir fikrim yoktu. Telefonum yanımda değildi, evde kalmıştı ve boş duvarlarda saat yoktu. Yataktan doğrulup ayağa kalktım. Kartal'ın sıcaklığı sayesinde uzun zaman sonra ilk kez bu kadar rahat bir uyku uyusam da bu gece olacak alışveriş yüzünden her bir yanımda gerginlikten tutulduğunu hissediyordum.

Kartal'ın gülümseyerek, "Tamam." dediğini duyunca başımı ona çevirdim. Telefonunu kapatıp gülümsemesi bozmadan muzip bir tavırla yüzümü süzdü. "Gözün aydın Rüya uyandırılmış ve şu an için durumu iyiymiş."

Kartal'ın sözleri kulaklarıma dolduğunda kalbimde öyle bir çarpıntı oldu ki dün gece Kartal'la biten kışma Rüya'nın uyanışı, baharın ilk çiçeklerini açtırdı.

Omuzlarım rahatlatma duygusuyla sarsılırken dudaklarımda arasından gülmekle ağlamak arasında tuhaf bir ses çıktı ve kapıya doğru hızlıca adımladım. "Hemen yanına gidelim."

Birkaç adım atmıştım ki önce belimden tutuldum ardından ayaklarımın yerle bağlantısı kesildi. Kartal belimden tuttuğu gibi kolunun altında sıkıştırmıştı beni. Ufak bir çığlık attım. "Kartal ne yapıyorsun?"

Sesim, bahar kuşların cıvıldaması gibi çıkmıştı.

Kartal ise beni bırakmadan odanın çıkışına doğru yürüdü. "Önce kahvaltı."

"Hayır Kartal." diyerek ağlamaklı bir sesle itiraz ettim. Ağlamaklı sesime karşı koyamayacağını çok iyi biliyordum. "Uzun zamandır bu anı bekliyordum. Yolda giderken yeriz. Lütfen vakit kaybetmeden gidelim. Söz veriyorum güzelce yiyeceğim. Ne varsa hepsini bitireceğim."

Kartal adımlarını durdurmamıştı ama söylediklerime de karşı çıkmamıştı. Ona belli etmeden bıyık altından gülümsedim. Doğru yolda olduğumu biliyordum. Sesimi daha da ağlamaklı hale getirerek, "Bence daha fazla gözyaşı dökmeme izin vermezsin." dedim.

"Benim gibi bir adamın..." dedi Kartal sıkıntıyla iç çekerek. "Benim gibi otoriter bir adamın üzerinde bu kadar etkili olman ve kolayca ikna edebilmen dünya dışı." Birden bedenimi çevirip boşta kalan elini dizlerimin altına geçirerek beni tamamen kucağına aldı.

Kollarımı boynuna dolayıp sahte bir şaşkınlıkla homurdandım. "Senin de bu kadar güçlü olman dünya dışı. Bez bebekmişim gibi istediğin gibi evirip çeviriyorsun. Bilmiyorum farkında mısın ama boyum 170 kilom da 57."

Kartal üzerime eğilip dudaklarımı çekiştirdi. "Ben seni daha tam anlamıyla evirip çevirmedim."

Kasıklarıma bıraktığı sızıya gözlerim, kısılarak tepki verdi. "Edepsiz."

Kartal şehvetle sırttı ve evin içine girerek adımlarını spiral merdivene çevirdi.

Yaklaşık 1 saat sonra hastaneye geldiğimizde doğruca yoğun bakım servisine çıktık. Rüya'yı görebilmek için beş dakikalığına da olsa izin alabilmiştik. Durumunun gidişatına göre iki gün sonra normal odaya alınacaktı, o zamana kadar beş dakikalık görüşle yetinmek zorundaydım.

Bir yanım Rüya'yı görebilecek olmanın heyecanıyla kıvranırken bir yanım da ailesinden dolayı huzursuzdu. Onları yeniden görmek

istememesem de karşılaşma ihtimalimizin yüksekliği tüm heyecanımı gölgeliyordu. Sanki içimde aç bir köpek belirmişti ve beni buraya getiren tüm hevesimi iştahla yiyordu.

Görüş alanıma giren görüntü yüzünden duvara toslamış gibi geri çekildim. Kartal'la birlikte saptığımız koridorun hemen başında az daha Rüya'nın babasıyla çarpışıyordum. Soluk yüzlü adam, beni görür görmez kaşlarını çatırsa da Kartal'ı görünce bir adım gerileyerek kaşlarının çatılışını düzeltti. Kartal yanımda olmasa beni çiğ çiğ yiyeceğinden emindim. Bunun farkındalığı, tenimi ürpertiyle sardı ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

Kartal da bunu anlamış gibi eli, koruyucu bir tavırla belimi kavrarken Rüya'nın babası soğuk bir tavırla, "Şimdi annesi yanında daha sonra girersiniz." dedi.

Ne Kartal ne de ben tek kelime etmeden yürümeye devam ettik fakat adamın delici bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Ona bakmasam bile tenimi terk etmeyen ürperti yüzünden hâlâ bana baktığını anlayabiliyordum.

Rüya'nın babasından biraz uzaklaştıktan sonra sıkıntıyla, "Rüya'yı benden kaçırmak için buradan götürmek istiyorlar." dedim ve adımlarımı durdurarak telaşla Kartal'a dönüp içimdeki kasvetin dışarı çıkmasına izin verdim. "Ya Rüya da beni görmek istemezse ya o da gitmek isterse?"

Sesim, sorudan çok Kartal'ın düşüncelerimi kovmasını istercesine, beklenti içinde çıkmıştı.

Kartal'ın gözleri kusursuz bir sıcaklıkla parladı. "Rüya, bıçaklandığını ve peşinde bir mafya olduğunu biliyor değil mi?" diye sorduğunda parmakları yüzüme düşen saçlarıma gitti. Sanki gözlerimde gördüğü telaşı, şefkatiyle eritmek istiyor gibi bakıyordu göz bebeklerime. Onu onaylarcasına başımı sallayınca belli belirsiz gülümsedi. "Gidecek olan bıçaklandığın ilk gün giderdi."

Bu defa başımı itiraz edercesine iki yana salladım. "Ama o zaman onun canına kastedilmemişti."

"Aynı evde yaşıyordunuz, böyle bir ihtimali her zaman biliyordun."

Kalbimin ortasına mühürlenmiş kaygıdan dolayı hüznle dudaklarımı büktüm. "Bilmiyorum Kartal sadece Rüya'yı kaybetmekten çok korkuyorum."

Kartal'ın kolları bir anda sırtıma dolandı ve başımın, gövdesine yaslanmasını sağladı. Rahatça sırtımı yaslayabileceğim bir çınar gibi, güvenle sığınacağım bir liman gibi... Çenesini, az önce aldığım duştan dolayı henüz kurumayan nemli saçlarımın üzerine bastırdı. "Aranızdaki dostluğa defalarca kez şahit oldum, Rüya'yı kaybetmeyeceksin. Ayrıca..." Başımı, yumuşak hareketlerle göğsünden kaldırıp direkt dudaklarıma baktı. "Biraz daha dudaklarını bükersen hastane dinlemem nefesin kesilene dek öperim."

Kartal'ın kararlı ve aç bakışları karşısında sertçe yutkundum. Gerçekten de öpecek gibi bakıyordu fakat bunu, daha çok kasvetli duygularımdan kurtulmam için yaptığı aşikârdı. Ruhumu sıkın kasvetin, gevşediğini hissedince çarpık bir gülümsemeyle dudaklarımı gerip ondan ayrıldım. "Her seferinde kötü düşüncelerimi kovmayı başarıyorsun."

"Ama bu, sürekli öpme hevesimin gerçekliğini değiştirmiyor. Bu konuda dünyanın en arsız adamı olma unvanımı gururla taşımaya devam edeceğim. Sürekli öpmek ve öpülmek isteyeceğim."

Kartal'a bir şey demeden Rüya'nın kaldığı odanın kapısı açıldı ve annesi, kapının önünde belirdi.

Beni görür görmez gülümseyen yüzü, leş kokusu almış gibi buruştu ve tereddüt bile etmeden bana doğru sert adımlar atarak tam karşımda dikildi. Bakışlarında, yavrusunu korumaya çalışan annenin hırçınlığı vardı ve tehlikeli gördüğü her şeyi, yaratacağı kasırgasında yok edecekti. Tek kaşı memnuniyetsizlikle havalanırken, "Seni Rüya'nın yanında görmek istemediğimi söylemiştim." diye çıkıştı.

Kadının, en az kendi kadar hırçın sesi, boş koridorda sekerek bize çarptı ve çamur lekesi gibi bedenlerimize bulaştı.

Kartal'a dokunmasam bile üzerinden yayılan gerginliği, dalga dalga üzerime geldi ve beni anında içine çekti. Sakin kalması için eline uzanıp yavaşça sıktığımda Kartal'ın derin bir nefes aldığını duydum. Bu pes ettiğini gösteriyordu. Gerekmedikçe sessiz kalacaktı.

Kartal'ın elini bıraktım ve tıpkı karşımdaki kadın gibi tek kaşımı memnuniyetsizlikle havalandırdım. "Ben de bunun kararını, Rüya'nın vereceğini söyledim. Siz dâhil hiç kimse aramıza giremez." Kadının gözlerinde öfkenin ateşi harlansa da kayıtsız bir sesle, "Şimdi Rüya'yı göreceğim." dedim ve bir şey demesine fırsat tanımadan üzerimi değiştirmek için yanından sakince ilerledim.

Bir süre sonra koridordaki ağır ve gergin havayı yarararak adımlarımı hızlandırdım. Kulaklarımda gerginliğin, öfkenin, endişenin uğultusu vardı ve beynimi, verimsiz bir arazi gibi atıl bırakmıştı.

Üzerimi değiştireceğim odaya girdikten sonra titreyen ellerim yüzünden zar zor üzerimi değiştirip odadan çıktım ve derin bir nefes alarak direkt Rüya'nın odasına girdim. Biraz daha dışarıda onaylanırsam yanına giremeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Küçük bir nefes daha alıp yere sabitlenen bakışlarımı ilk olarak yatağına çevirdim. Buraya neredeyse uçarak gelmişim ama şimdi, tüm cesaretim buhar olup yok olmuştu. Rüya'nın beni istememesinden, bağırıp çağırmasından korkuyordum. Karşımda, kışın ayazı kadar soğuk bir Rüya bulmaktan çok korkuyordum.

Düşüncelerimi bıçak gibi bölen Rüya'nın cansız sesi oldu. "Ölmemişsin, yaşıyorsun."

Ürkek bakışlarım hızlıca Rüya'nın solgun yüzünü buldu. Soluk yüzüne rağmen bakışları, tezat bir şekilde canlı ve sıcaktı. Gözyaşları da çoktan yolunu bulmuş, soluk yüzünü aydınlatmak istercesine usulca akıyordu.

Bundan sonrasını düşünmem saçmaydı. Rüya her zamanki sıcaklığı ve yakınlığıyla bana kucak açıyordu. Burnumdaki sızlamanın eşliğinde koşarak yanına vardım. Bağıra bağıra ağlamak, ona sıkıca sarılmak, saçlarında öpülmedik yer bırakmamak istiyordum ama tek yapabildiğim damarlarından kanı çekilmiş gibi bembeyaz duran eline bakmak oldu.

Büyük bir istekle eline uzanmak istesem de canını yakmaktan korktuğum için vazgeçtim. "Özür dilerim..." dedim gözlerime dolan yaşlar içinde. Yüzüne bakmaya ise cesaretim yoktu. "Benim yüzümden ölümünden döndün. Böyle olmasını istemezdim, canının yanmasını istemezdim. Eğer gitmek istersen, bir daha yüzümü görmek istemezsen anlarım ama yemin ederim çok üzgünüm."

Rüya elini yavaşça kaldırdı ve bana doğru uzattı. Bakışlarımı ağır ağır yüzüne çevirdim. Yüzünde özlediğim sıcak gülümsemesi vardı, gözyaşları da çoktan dinmişti. "Ailemle konuşmuşsun."

Teredditle eline uzandım ve itinayla avcumun arasına aldım. Dokunuşum bir kuş kadar hafifti. "Onlar haklı Rüya. Neredeyse ölüyordun, seni bir an o yangından hiç çıkaramayacağım sandım."

Rüya hevesli bir bakışla baktı bana. "Nasıl çıkardın peki?" diye sorduğunda az daha gülümsüyordum. Meraklı ve sabırsız hevesi, hasta yatağında bile onu terk etmemişti.

Fakat sonra yangın ve yangına dair tüm detaylar dağdan yuvarlanan çığ gibi büyüyerek üzerime çökünce ruhumu, o günün korkunç anılarına gömdü. Hüzünle omuzlarımı düşürdüm. "Kartal sayesinde." dedim ve o an odasına nasıl girdiğimi, yatağından zorlukla indirip yerde sürüklediğimi, Kartal'ın gelip bizi dışarı çıkarışını ve kalp masajıyla geri döndürüşünü hızlıca anlattım.

Anlatacaklarımı bitirince Rüya beceriksiz bir çabayla elimi sıkmaya çalıştı. "Şimdi Kartal'a bir can borcum mu var?" Burukça tebessüm etti. "En son sana yaptıklarından dolayı onu vurmayı planlıyordum."

Rüya'nın buruk tebessümü beni peşinden sürükledi ve tıpkı onun gibi burukça tebessüm ettim. "Önemli olan yaşıyor olman." Bakışlarım saate kaydı. "Beş dakikam doldu. Şimdi çıkmam gerekiyor ama yarın yine geleceğim."

Rüya onu terk edecekmişim gibi korkuyla baktı. "Ama daha konuşacağımız çok şey vardı." Elimı bırakmamak için daha da sıkmaya çalıştı. "Yangın peşindeki o adamlar yüzünden mi çıkmış, evimiz şu an da ne halde? Yamaç'ı henüz göremedim, annem de bir şey anlatmıyor, senin yaşayıp yaşamadığını bile söylemedi sadece beni eve götüreceğini söylüyor."

Rüya'nın sesi dudaklarından kopup kulaklarıma ulaştığında Kartal'ın itinaıyla kovduğu kasvet, aç bir yırtıcı gibi ruhuma saldırdı. Ne direnecek ne de kaçacak gücüm vardı. Günlerdir cevabından kaçındığım soru, tüm uğursuzluğuyla üzerime sinmişti. Korkuyla yutkundum. "Gidecek misin?"

Rüya hemen cevap vermedi daha doğrusu dudaklarını araladı ama sanki verecek bir cevabı yokmuşçasına geri kapattı. Sadece telaşla bakan gözlerime baktı. Bakışı, her saniye büyüyen kasvetin beni tamamen ele geçirmesine sebep oldu. Dizlerimin üzerine çöküp gitmemesi için yalvarmam an meselesiydi. Sonunda başını belli belirsiz iki yana salladı ve sinsî bir tavırla sırtıttı. "Seni gerçekten terk edeceğimi mi sandın aptal... Ne senden ne yarışmadan ne de Yamaç'tan vazgeçerim. Sen bizimkileri kafana takma, ben onları ikna ederim."

Gülümseyen yüzüne rağmen kaşları anlamadığım şekilde anlamsızca seğirdi. Bana yalan söylemeyeceğini biliyordum ama ailesini ikna

etmede bu defa zorlanacakmış gibi duruyordu. O sırada hemşire odaya girdi ve *çıkmanı* söyleyince keyifsizce, "Yarın yangının detaylarını anlatacağım." diyerek Rüya'nın odasından çıktım ve kapının önünde beni bekleyen adamın kollarına koştum.

Üzerimde Rüya'nın uyanmış olmasının verdiği mutluluk vardı fakat gidecek olma ihtimali üzerimden tır geçmiş gibi hissettirmişti. "Rüya bana kızgın değil ama ailesine karşı koyamayacak gibi duruyor."

"Sana ne söyledi?"

Kartal'ın sıcak kollarından çıktım. "Onları ikna edeceğini ama bunu söylerken kendine güveni pek yok gibiydi."

"En azından bir umut var." Kartal'ın eli, belimi kırılğan bir çiçeği tutar gibi hassasiyetle kavradı ve koridorun çıkışına doğru yönlendirdi. "İstersen ailesini ikna edebilirim."

Şaşkınlıkla Kartal'a baktım. "Nasıl ikna edeceksin?"

Kartal tehlikeli bir gülümsemeye karşılık verdi. "Daha önce ev sahibinizi, kapınızı değiştirme konusunda ikna ettiğim gibi."

Kartal'ın en az gülüşü kadar tehlikeli sesi, beni deniz dalgası gibi geçmişteki anıya sürükledi. Kartal ev sahibimizi aramış, kapımızı değiştirmezse evindeki kapıyı söküp bizim kapımızla değiştireceğini söylemişti.

Gülmemek için kendimi zor tutup gözlerimi devirdim. "Kartal!"

"Ben ciddiym, ikna kabiliyetim yüksektir."

Sahte bir kızgınlıkla homurdandım. "Kimseyi tehdit etmeyeceksin bay ikna kabiliyeti yüksek, hele ki Rüya'nın ailesini asla."

Kartal gönülsüzce burun kıvrıdı. "Aslında hak etmişlerdi ama dediğin gibi olsun."

"Onlar... Onlar Rüya için çok korktular. Bu yüzden öyle davranıyorlar."

Kartal yeniden öfkelenildiğini belli ede ede karşı çıktı. "Korkmuş olmaları sana bu şekilde seviyesizce davranma hakkını onlara tanımaz. Diyelim ki ilk duyduklarında kaybetme korkusuyla saldırganlaştılar ama Rüya iyileşmeye başladığında sana karşı aynı seviyesizliği devam ettirmeleri benim ikna kabiliyetimle yüzleşme şerefine nail olduklarını gösterir."

Kartal'ın sesinin buz gibi tınısı, bir an için paniğe kapılmama sebep oldu. Onun düşmanca tarafı gerçekten de görmek istemeyeceğim bir taraftı.

Sessiz kalıp yürümeye devam ettim. Rüya'nın ailesi hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. Bu gece yapacağım alışveriş ve sonrasında yaşayacaklarım karşısında Rüya'nın ailesinin hakkımda ne düşündüğü en son umursayacağım şey bile değildi. Yeter ki Rüya burada kalsın, gerisi mühim değildi.

Birkaç adım daha attıktan sonra çıkış kapısına giden yolu es geçip Erva'nın kaldığı odanın koridoruna saptım.

Kartal ilk etapta şaşırda da hızlıca toparlandı. "Arkadaşını ziyaret etmeden hastaneden ayrılmayacaksın."

Kartal'a muzip bir ifadeyle göz kırptım. "Zeki adamlardan hoşlanırım." diyerek Erva'nın açık kapısından içeri girdim ve o an gördüğüm manzarayla ağzımın açık kalmasının önüne geçemedim. Odası boştu ve personel, çarşafı değiştiriyordu. Hızlıca geri çıkıp yanlış odaya girme ihtimalimden dolayı odanın numarasına baktım ama doğrudu.

Kartal'ın da kaşları belirsizlikten çatılmıştı. Aynı belirsizlikle kaşlarımı çatıp odadaki personele, "Burada arkadaşım kalıyordu, o şimdi nerede?" diye sorunca kadın başını geriye çevirip bana baktı. "Bir bilgimiz yok maalesef."

Kadına başımı sallayıp Erva'nın yattığı servis biriminden bilgi alma umuduyla o yöne doğru ilerledim. Kartal da hemen yanımdaydı.

Çok geçmeden karşıma çıkan ilk yetkili birine Erva'nın ismini ve oda numarasını söyledikten sonra kadının kısaca bilgisayarına bakmasını izledim. Kısa bir süre sonra bakışlarını ekrandan ayırdı. "Ailesinin isteği üzerine tedavisine başka hastanede devam edilecek."

Bu hastanenin nesi olduğunu sorgulamak istercesine bakışlarımı etrafımda gezdirdim ve o an Kartal'la göz göze geldim. Tek kelime etmedi, kadına başımızı sallayıp hastane çıkışına ilerlememizi sağladı.

Yürürken aklımda binlerce soru cirit atıyordu. *Neden ayrılmıştı, bu hastanenin nesi vardı, onca alçı içindeyken hemen gitmesi sağlıklı mıydı?*

Kartal düşüncelerimi okumuş gibi, "Onun için endişelenmeyi bırakmalısın muhakkak ailesinin bir bildiği vardır." dedi.

Ailesinin maddi durumu anladığım kadarıyla iyiydi, muhtemelen daha iyi şartlar altında olmasını istemişlerdi ya da kendilerince güvendikleri bir doktorun gözetimi altında olmasını istemişlerdi. Sığ bir nefes alarak Kartal'ın arabasına doğru ilerledim.

Çok geçmeden yola çıktığımızda eve gideceğimizi düşünürken Kartal farklı bir yöne direksiyonunu kırınca şaşkınlıkla ona döndüm. "Nereye gidiyoruz?"

Kartal bana kısa bir bakış atıp yeniden bakışlarını yola çevirdi. "Gürkan'ın evine. Oradan alacaklarımız var."

"Ne alacağız?"

Yüzünden soluk bir gülümseme geçti. "Müge kimliğini ve ehliyetini çıkarttı. O da orada, ondan kimliklerini alacağız. Bir de..." Kaşlarını aniden çattı ve buz gibi bir sesle, "Geçen geceki kazadan dolayı motosikletim kullanılmaz durumdaydı. Her ne kadar dışarıdan bakıldığında sıradan bir ev gibi görünse de adresimi vermeyi pek tercih etmediğim için bu sabah Gürkan'ın evine yeni motosikletim geldi. Onu alacağız." deyince kaşlarını çatma sebebini anlamıştım. Suçluyu kovalarken motosikletinin lastiği patlamıştı ve Kartal motosikletiyle birlikte yerde sürüklenmişti.

Bakışlarımı, Kartal'ın öfkeli yüzünden sıyrıkların yoğunlaştığı çenesine ve kollarına indirdim. İlk güne göre bir nebze olsun daha iyi görünüyordu. Sol elindeki bandajını da çoktan çıkarmıştı.

Hüzünle içimi çekip ona doğru eğildim ve kolundaki sıyrığın üzerinden öptüm. "Acıyor mu?"

Kartal'ın öfkesi, sanki bu anı bekliyormuşçasına saman alevi gibi anında yok oldu. "Acıyor dersem öpmeye devam edecek misin?"

İçimi kuşatan hüznün, sürünerek beni terk etti, gülümsemeden edemedim. "2 dakika hüzünlendirmiyorsun."

Kartal kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı ve sesinde tereddütün kırıntılarını bile barındırmadan, "Benim hayatımda bolca sevmek, bolca gülmek, bolca öpülmek için varsın. Üzülmeden, ağlamandan hoşlanmıyorum. Gözyaşından bile korumak istiyorum seni." dedi.

Kartal'ı öpmek için öyle büyük bir arzu hissetmiştim ki muhtemelen bu arzu gözlerime yansıdı ve Kartal gözlerimin içine bakarak sırttı. Evren de benden yana oldu ve bizim için kırmızı ışığın yanmasını sağladı.

Kırmızı ışık yanar yanmaz Kartal arzumu gerçekleştirmek istercesine yüzünü yaklaştırıp, "Dudaklarım çok acıyor, öpersen kesin geçer." deyince düşünmeden dudaklarına uzandım.

*****

Gürkan'ın evinin önüne geldiğimizde arabadan indik ve doğruca kapısına ilerledik. Adım attıkça, Gürkan'ın evine ilk gelişim aklıma geldi. Sokak serserilerinin saldırısına uğradığım gece, soluğu burada almıştık ve Gürkan omzuma dikiş atmıştı.

O gecenin en zalim anısı, zihnimin gerisinden el sallayınca omzumda istemsiz bir acı hissettim. Lokal uyuşturucu maddelerine alerjim olduğu için Gürkan o gece uyuşturmadan dikiş atmak zorunda kalmıştı.

Parmaklarım yaramın üzerine kapanınca Kartal'ın bakışları omzuma kaydı ve garip bir uzunlukla baktı. Baktıkça, bakışlarına ürpertici bir hale gelen soğukkanlı ifade yerleşti. Anlaşılan o geceyi hatırladığımı anımsamıştı. Üzerime eğilip omzumdaki parmaklarımı öperek duygusuz bir sesle, "O itlerin birçok sabıka kaydı vardı, hapse atılmalarını sağladım. Tabii öncesinde birkaç tur üzerlerinden geçmiş olabilirim." deyince kocaman açılmış gözlerle Kartal'a bakakaldım. "Sen ciddi misin?"

Sesindeki duygusuzluk duruşuna yansdı ve dudakları gaddarlıkla gerildi. "O gece çektiğin acı ve gözlerinden süzülen damlalar, aklıma her gelişinde soluğu yanlarında aldım." Yüzünü birden memnuniyetsizlikle buruşturup kapıyı çaldı. "Ama artık yanlarına girmeme izin verilmiyor. Yasakladılar bana."

Muhtemelen ağzım açık kalmıştı çünkü Kartal'ın parmaklarının çeneme dokunduğunu ve yukarıya doğru baskı yaptığını hissettim. Bir şey diyemeden Gürkan kapıyı açtı ve gülümseyerek bizi karşıladı. "Hoş geldiniz."

Üzerimdeki şaşkınlığı atmaya çalışıp gülümsedim. "Nasılsın Gürkan?"

Gürkan'ın bakışları, Kartal'ın elime inen eline kaydı ve genişçe gülümsedi. "Sizi böyle görünce daha iyi oldum." diyerek kapının önünden çekilince ben önde Kartal arkamda birlikte içeriye girdik ve Kartal'ın dediği gibi Müge'yi de orada bulduk.

Aynı samimiyetle karşıladı bizi. "Hoş geldiniz." Elindeki kimlikleri bana doğru uzattı. "İşlem tamam."

Kimlikleri nasıl bu kadar kolay ve çabuk çıkarabildiklerini merak etsem de sormamın yersiz olduğunu düşünerek vazgeçtim. Aslında cevabı aşikârdı. Karşımdaki insanlar sıradan insanlar değillerdi. Gülümseyerek uzattığı kimlikleri aldım. "Teşekkür ederim."

O sırada Gürkan, Kartal'ın omzuna kolunu attı. "Gel hadi senin güzellik garajımda. Yalnız var ya böylesini beklemiyordum. Diğerine on basar, arada bana da verirsin değil mi?" diyerek Kartal'ı evin çıkışına yönlendirdiğinde sesi de gitgide bizden uzaklaştı ve yine bizi Müge'yle baş başa bıraktı.

Müge'yle bir an da dört duvar arasında baş başa kalınca aramıza sağır edici bir sessizlik yerleşti. Hâlâ tam anlamıyla birbirimize ısınamamıştık. Sanki aramızda görünmez bir duvar vardı ve duvarın yıkılıp yıkılmaması gerekliliği, iki taraf için de kafa karıştırıcı duruyordu. Sonunda Müge sessizliği kırmak için, "Kahve içer misin?" diye sordu.

"Olabilir." dedim ve Müge'nin mutfığa doğru ilerlediğini görünce odada tek başıma sıkılacağımı düşünerek, "Birlikte yapalım mı?" diye teklifte bulundum.

Müge direkt gözlerimin içine baktı. "Olur, yapalım." dediğinde sanki dudakları da belli belirsiz bir kıvrımla kıvrılmıştı ama bu o kadar anlık bir hareketti ki yanlış görmüş bile olabilirdim.

Birlikte mutfığa girdik ve doğruca kahve makinesinin başına geçtik. Müge, "Yine şekersiz mi?" diye sorunca, "Şekersiz ama bu defa sütlü olsun." dedim.

Müge başını sallayıp dolaptan süt çıkardı ve kahve önceliğini bana vererek bardağı da makinenin önüne bıraktı. Sütü elinden alıp bardağa istediğim miktarda döktüm. Bardağı, süt köpürtücü ile buluşturmadan önce, "Sen de süt ister misin?" diye sorarak makineyi çalıştırdım.

Müge burun kıvrarak kapağını kapattığım sütü, buzdolabına geri bıraktı. "Süt alerjim var, içemiyorum."

Çalışmaya başlayan makinenin çıkan sesinden dolayı hemen konuşmak istemedim ve çok kısa bir süre sabırsız bir sessizlikle bitmesini bekledim. Nihayet makine durunca da, "O hissi bilirim. Benim de lokal uyuşturucuya alerjim var." diyerek bu defa kahve düğmesine bastım.

"Duymuştum. Sanırım Gürkan, uyuşturmadan dikiş atmak zorunda kalmış."

Müge'ye başımı salladığımda kahvem de bardağa dolmuştu. Makinenin başından ayrılp kaşığa uzandım. "Hafızamdan silmek istediğim anlardan biri."

Müge yavaşça gülümseyip aynı şekilde kahvesini bardağa doldurdu. "Umarım lokal uyuşturucuya duyduğun son ihtiyaç olur."

"Umarım." dedim ve sandalyeye oturdum. Düşüncelerimse beni anında önümdeki belirsiz geleceğe götürdü. Bu geceki alışveriş, daha sonra katılacağım uyuşturucu partisi, polisi vurmam ve mafyanın içine girmem... İçimden bir ses, çok daha fazla lokal uyuşturucuya ihtiyacım olacağını söylüyordu.

Düşüncelerimden Müge'nin sesiyle çıktım. "Bu gece için gerginsin değil mi?"

Ne ara tuttuğumu fark etmediğim nefesimi usulca verdim. Dürüstçe, "Gerginim." dediğimde Müge dürüstlüğümden hoşlanmışçasına sırtıp karşıma oturdu. Kahvemden bir yudum alarak sandalyeye yaslandım. Parmaklarımsa kahve bardağının üzerinde geziniyordu. "Daha adamlara ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Sesimi olabildiğince kibar bir tonda kullanarak, "Rica etsem bana oradan iki uyuşturucu verebilir misiniz mi diyeceğim?" deyince Müge ilk etapta şaşkınlıkla baksa da daha sonra sesli bir şekilde gülmeye başladı.

Dayanamayıp ben de güldüm. Güldükçe gerginliğimi atıyor gibiydim.

Müge gülümsemesini sonlandırınca, "Direkt ot isteyeceksin. Lafi gevelersen daha çok kızdırırsın. İstekli ve kararlı bir duruş sergilemen gerekiyor." diyerek benim gibi sandalyesine yaslandı. "Amirim, sana isim verecektir. Verdiği ismin gönderdiğini söylediğinde adamlar itiraz bile edemeyecek. Aynı zamanda sivil polisimiz, sürekli çete liderinin yanında olur. Bu da demek oluyor ki siz konuşurken yanınızda olacak. Sana dokunmalarına izin vermez. Ayrıca Ferman da iki adım ötede olacak işler ters gitse bile o seni muhakkak koruyacak, bu konuda oldukça eğitilmiş bir polis aksi olsa amirim seni asla ona emanet etmezdi."

Gerginliğimi tam anlamıyla aldığını söyleyemesem bile söyledikleriyle bir nebze olsun rahatlamıştım. Başımı salladım. "Sanırım yapabilirim."

Müge kahvesinden bir yudum alıp, "Eminim yapacaksın." dedi ve daha önce kendi başından geçen benzer hikâyesini anlatmaya başladı.

Kartal ve Gürkan yeniden içeri girdiğinde biz de kahvelerimizi çoktan bitirmiş, koyu bir sohbete dalmıştık. Onların içeriye girmesiyle beraber sohbetimizi sonlandırıp ayağa kalktık. Neden bilmiyordum

ama kendimi suçüstü yakalanmış çocuk mahcupluğunda hissediyordum. Utanarak Kartal'a doğru yürürken bakışlarım saate kaydı ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Müge'yle sohbet ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. Yaklaşık iki saat sonra Kartal'la mesaimiz başlayacaktı.

Kartal'ın yanına varamadan Gürkan keyifli bir sesle, "Bu akşam yemekler benden. Buradan Greendoor'a geçersiniz." diyerek telefonuna sarıldı. "Kim ne yemek ister?"

Müge ne yiyeceğini söylerken Kartal beni kendine çekti ve başımın üzerinde öptü ardından kulağıma yaklaşıp fısıldayarak, "Müge'yle öyle bir sohbe dalmıştın ki bozmak istemedim, bahçede takıldım." dedi.

Belli belirsiz gülümsedim. "İyi birine benziyor, cana yakın."

Kartal onaylarcasına başını salladı. "İyi biridir." Bir kez daha başımın üzerinden öpüp benden uzaklaştı. "Ne yemek istersin?"

Ne yiyeceğimize karar verdikten sonra Gürkan siparişleri verdi ve yemekler gelene kadar bu defa dörtlü olarak sohbe başladık.

19 gün sonra yeniden giydiğim barmaid önlüğe bakarken Kartal personel odasına girdi ve tıpkı benim gibi bedenimi süzdü. "Seni burada görmeyi özlemişim."

Kulağıma dolan sesi, özleminden çok gerginlik doluydu ve çatallı çıkan sesi, kendini kontrol altında tutmaya çalıştığını gösteriyordu. Gece yarısından sonra Ferman'la birlikte buradan ayrılacaktım ve o burada kalmak zorundaydı.

Küçük bir nefes alıp onun gibi gerginliğimi kontrol altına almaya ve dikkatimizi farklı yöne çekmeye çalıştım. "Kartal." dedim omuzlarımı yenilgiyle düşürerek. "Neredeyse 20 gündür çalışmıyorum. Bazı kokteylerin hazırlanış şeklini unutmuş olabilirim."

Kartal'ın kolları omuzlarımı sardığında bedeni gerginlikten kaskatı haldeydi. "Sorun değil, ben halledeceğim." Benden ayrılıp elimi avuç içine hapsetti. "Hadi gidelim, müşteriler gelmiştir."

Başımı sallayıp Kartal'la birlikte bara geçince bakışlarım bar tezgâhın önündeki kalabalığı buldu. Her zamanki kalabalıklığından zerre kaybetmemişti.

Kartal tezgâhın başına geçince müşteriler de önünde sıraya durdu. Onları izlemeyi bırakıp sahneye baktım. Ferman, Tayfun, Barış ve Funda sahnedeki yerlerini almış, barın içini müzikle doldurmaya başlamışlardı. İnsanlar, karınca sürüsü gibi barın her köşesine

dağılmışlar, ellerindeki alkollerle müziğin ritmine kapılmışlardı. Dikkatlice etrafı incelemeye devam ettim. 19 gün boyunca hiçbir şey değişmemişti, bardaki hayat bıraktığım gibi akıyordu.

Gözlerimi kısıtım ve zihnimi kemiren zehirli gerçekle başımı belli belirsiz iki yana salladım. Aslında çok şey değişmişti. Barmen sandığım Kartal, baş komiserdi. Sahnede müzik yapan müzisyenler, gizli polisti. Buranın müdürü sandığım Sezgin Bey gerçek ismiyle Türker, Kartal'ın sağ kolu olan gizli bir polisti. Hiç tanımadığım bir adamın sandığım bar, beni bıçaklayan adama aitti ve ben o adama para kazandırmak için barmaidlik yapıyordum.

Bar birden o kadar soğuk geldi ki parmak uçlarıma kadar ürperdiğimi hissettim ve ellerimi koluma sardım. Kartal'ın bakışları da hissetmiş gibi bana döndü ve keskin bir suçlulukla kaşları çatıldı.

Sorun yok dercesine başımı sallayıp tezgâhın önüne ilerledim.

*****

Saat gece yarısını geçince benim de gitme vaktim gelmişti. Personel odasında üzerimi değiştirdikten sonra Kartal yanıma geldi. Yüzünde çaresizliğin öfkesi vardı ve eli kolu tamamen bağlıydı.

Parmakları yüzümü buldu ve soğuk avuç içlerini yanağıma yasladı. Burnu da çoktan saçlarıma karışmıştı. Kulağıma doğru iyice eğilip, "Dediklerimi unutmuyorsun tamam mı?" diye fısıldadı. "Yanında olamasam bile aslında yanında olacağımı bil."

Kartal burada, o adamın kulağı olabileceği ihtimalini düşünerek kısa, öz ve fısıldayarak konuşuyordu. Bu odada bizi kimsenin takip etmediğinden ya da görmediğinden emin olsa da en ufak ihmale olanak tanımıyordu. Yapmam gereken tüm detayları, Gürkan'ın evindeyken anlatmıştı. Talat İran isimli bir adamın gönderdiğini söyleyecek, böylece uyuşturucu çetesinin beni polis zannetmesinin önüne geçecektim.

Kalbime bıçak gibi saplanan korkuya rağmen sıcacık gülümsedim ya da gülümsemeye çalıştım. "Beni merak etme ve yapacağıma inan." dediğimde aslında kendime inanmayan bendim.

"Sana inanıyorum." Kartal ellerini yüzümden ayırıp sıkıca sarıldı. "Sadece..." sıkıntıyla soludu. "Sadece bulaştırmak istemiyorum."

Kartal'ın sıcak kollarında korku giderek azaldı ve kalbimde baharı andıran bir tat bıraktı. Kollarından çıkıp parmak uçlarımda yükselerek dudagının üzerinden öptüm. "Bu konuyu o kadar çok

konuştuk ki bence artık kapatalım. Sen yanımdasın ben yanımdayım ve eminim yarınımız daha güzel olacak."

Telefon çalınca Kartal'dan tamamen ayrılıp arayana baktım. Ferman arıyordu. Derin bir nefes alıp telefonu açmamla Ferman'ın sesini duymam aynı anda oldu. "Ben hazırım."

"Tamam." diyerek telefonu kapatınca Kartal'ın gerginlikten yumruk olan ellerine baktım. Çaresizlikten, dikenli bir tele sarınmış gibi karşımda kıvranıyordu. Yumruk olan ellerine uzanıp parmaklarımla gevşetmeye çalıştım. "Sanırım bu gece seni gevşetme sırası bende. Eve gittiğimizde sana bu geceyi unutturacağım. Ödölün uzun olacak."

Kartal'ı bir nebze olsun gülümsetmeyi amaçlamıştım ama yanılmıştım. Aksine yüzü, göğsünün ortası oyuluyormuşçasına acıyla buruştu. "Tek istediğim bir an önce yanıma gelmen. Ne olursa olsun bana çabuk dön."

"Söz veriyorum hemen geri döneceğim."

Kartal son bir kez dudaklarımın üzerinden öptü. "Şimdi bara geçiyorum. 5 dakika sonra arka kapıdan çıkarsın."

Kartal'a başımı sallayınca odadan çıktı ve kendimle baş başa kalmamı sağladı. Beni bıçaklayan Ferhat'ın, adamları yüzünden şu an için hemen birlikte hareket etmek istemiyordu. Ona göre birden birlikte uyuşturuğu almak, her şeyi beraber yapmak bir şeyler çevirdiğimizi düşünmelerine sebep olacaktı. O yüzden ilerleyen günlerde bana katılacaktı. Şimdilik, telefonuma yerleştirdiğı takip cihazıyla beni izleyecekti.

Fermansa uzaktan beni izleyecek, tesadüfi yakınlarda bulunacaktı. Kartaldansa Ferman'ın tesadüfi yakınlığı daha az dikkat çekecekti çünkü Kartal vaktinde tüm ekibini, ara sıra yasa dışı işlerin arasına karıştırmıştı. Bazısı uyuşturuğu partilerinde yer almış, bazısı da barların altında yasa dışı kumar oynamışlardı. Böylece birden ortaya çıkan planlarda kimse şüpheli durumuna düşmüyordu. Ayrıca Ferhat'ın diğer adamları da sürekli uyuşturuğu, kumar, fuhuş partilerinde takıldığından Kartal'ın ekibi de arada kaynıyordu.

Düşüncelerimi bastırmak istercesine derin bir nefes alıp arka kapıdan dışarı çıktım. Bu geceyi her türlü halledecektim, ne olursa olsun Kartal'ın güvenini boşa çıkarmayacaktım.

Tüm olumsuz düşünceleri kapının gerisinde bırakıp arka kapının açıldığı çıkmaz sokağı baktım. Her zamanki gibi karanlık ve ürkütücü

görünüyordu. Hızlıca yürüyerek kendimi ışıkların aydınlattığı caddeye attım. Kartal özellikle cadde kullanmamı istemişti. Birinci sebebi kalabalık olmasıydı, ikinci sebebi de Ferhat'ın adamlarının beni daha rahat görebilmeleriydi.

Hızlı adımlarımın arasında caddeye küçük bir bakış attım. Gece yarısını geçtiği için caddede doğru dürüst kimse yoktu ama sık geçen arabalar bir nebze olsun yalnızlığımı kırıyordu. Neyse ki gideceğim yer, beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Kartal'ın özellikle bu geceyi seçme sebebiyse uyuşturucu çetesinin cuma geceleri açtıkları tezgâhın, bara olan yakınlığıydı.

Zihnimin susmak bilmeyen yanını susturmak için içimden şarkı söylemeye başladım ve hızlıca yürümeye devam ettim. Hatta bir yerden sonra adımlarımı daha da hızlandırıp koşar adımlarla ilerledim.

5 dakika bile dolmadan alışveriş yapacağım yere gelince bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Sahile çok yakındım ve burası oldukça kalabalıktı. Yer yer farklı ürünlerin satıldığı tezgâhlar vardı. Benim alışveriş yapacağım çete de çiçek satıyor olacaktı.

Çiçekçi ararken çiçekçiye çok yakın bir mesafedeki ağacın altına oturmuş Ferman'ı gördüm. Işığa tezat bir ağaca yaslanmış, sigarasını içiyordu. Başında kep şapkası vardı ve kayıtsız bir duruşla denizi izliyordu. Bir an gerçekten o mu diye dikkatlice baktım çünkü gerçekten de o mu değil mi zor ayırt ediliyordu.

Ona bakmayı bırakıp çiçekçiye doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Üç adam ve bir kadın, yere açtıkları çiçeklerin başında duruyorlardı. İki adamın elinde sigara vardı, birbirleriyle sıkı bir muhabbete girmişlerdi. Diğer adam da duvara yaslıydı, diğerlerinden soyutlanmış gibiydi ve neredeyse nefes almadan sigara içiyordu. Gizli polis olan, bana fotoğrafı gösterilen polis hangisiydi, buradan bakınca belli değildi. Kadın ise yerde oturuyordu. Beline kadar uzun kıvrıkcık sarı saçları başında da kırmızı bir bandana vardı ve sürekli sakız çiğniyordu.

Müge'nin dediği gibi kararlı ve özgüvenli duruş sergilemek için onlara attığım ağır adımlarımı hızlandırdım. Kadın onlara doğru geldiğimi fark edince bakışlarını yüzüme dikti. Artık geri dönüşü yoktu. Üzerime biçilen görevi layıkıyla yeri getirme vakti gelmişti.

Çiçeklerin önüne gelince kadın oturduğu yerden ayağa kalktı. Diğer iki adamda muhabbeti kesip bakışlarını bana çevirdiler. Duvara

yaslanan adamsa duruşunu bozmadan sigarasını içmeye devam ediyordu. Bakışları üzerimde değildi ama nedense kulağının bizde olduğuna emindim. Duruşu, çevredeki fısıltıları bile duyabiliyormuş gibi tehlike yayıyordu.

Bir an Ferman'a bakma isteğiyle doldum ama onu ele verme ihtimalinden dolayı bakışlarımı kadının üzerinde tutmaya çalıştım.

Kadın ağzını yaya yaya, "Hangi çiçeği istersin?" diye sorarak yerdeki buketleri işaret edince çiçeklere baktım. Çoğu, solmaya yüz tutmak üzereydi. Genelde gül demetlerinden oluşuyordu ve en çok kırmızı gül vardı. Çiçeklere göz atıktan sonra başımı kaldırıp kadına yeniden baktım. Bu defa yüzümde gerginliği saklayan sahte bir gülüş vardı. "Aslında çiçeklerle ilgilenmiyorum. İlgi alanım daha çok otlar üzerine. Ot almak istiyorum." dediğim anda bize bakmayan adamın delici bakışları anında yüzümü buldu. Öyle ürkütücü öyle öldürmek istermiş gibi baktı ki bana, istemsizce küçük bir adım geriledim.

Kadının da gözleri kocaman açılmıştı ve karşısındaki davetsiz misafirden hiç hoşlanmamıştı.

Çok mu ani giriş yapmıştım?

Üzerimize sis gibi çöken sessizlik ve havadaki ağır gerginlik açık havada olmamıza rağmen sanki beni küçücük kapalı bir odaya hapsedip git gide nefes almamı zorlaştırdı. Boğazıma batan binlerce iğne yüzünden yeni bir kelime daha söyleme cesaretimi yok etti.

İçimden bir ses, kıyameti koparacaklarını söylüyordu çünkü uzun süren tehlikeli ve duygusuz sessizlik, yaklaşan kıyametin kokusunu ciğerlerime doldurmuştu. Belki de yanlış çiçekçideydim, gizli polisi hâlâ görememiştim.

Nihayet bir adam yere çömelince bana fotoğrafı gösterilen polis olduğunu anladım. Elini çiçeklere doğru uzatmıştı ki duvara yaslanan adam hızlıca doğruldu ve polisi ters bir hareketle durdurarak tam karşıma dikildi. Aramızda, ayakucumuzda çiçekler vardı ama adamın öfkeli yüzü neredeyse yüzüme değecekti. Tıslar gibi, "Sana burada ot olduğunu düşündüren ne?" diye sorduğunda sesi çoktan ruhuma işkence etmeye başlamış, sırtımdan aşağı ter yuvarlandırmıştı.

Kolumu kavramak için hamlede bulunduğunda yerde çömelen polis hızlıca ayağa kalkarak adamın bileğini havada yakaladı. Adamın kaşları şaşkınlığını belli edercesine havalandı ve afallarcasına polise

baktı. Muhtemelen bu çetenin lideri oydu ve otoriterliği ilk kez engelleniyordu.

Polis ondan daha iri olmasına rağmen korkmuş gibi bir tavır takınıp, "Abi etrafımızda bir sürü insan var, dikkat çekersin." deyince adamın şaşkınlıkla havalanan kaşları bu defa öfkeyle çatıldı ve bileğini polisin elinden sertçe kurtardı. Gözlerinde polise karşı tehdit parıltıları vardı ama polis umursamayıp bakışlarını bana çevirdi. Polisin gözlerinde de zafer parıltıları vardı. Büyük bir ihtimalle bu geceden sonra bu çete yakalanacağı için yanındaki pislikten kurtulabilecekti. Belki de kendini gösteremese bile diğer polislerden özel muamele isteyecekti. Bakışlarına bakılırsa bunu kesinlikle isteyecekti, yanındaki pisliğin canını okutacaktı.

Polis büründüğü rolü bozmadan, "Ne istiyorsun?" diye sorunca düşünmeden, "İstediğim otun buradan alınabileceği söylendi. O yüzden geldim." dedim.

"Seni kim gönderdi?" Bu defa soru soran yanındaki pislik oldu. Bana olan bakışları, ezilmesi gereken bir böcekmişim gibiydi.

Buz sarkıtı gibi çıkan sesine, kollarımı göğsümde kavuşturup ters bir bakış atarak karşılık verdim. "Nihayet aynı dili konuşmaya başladık." diyerek asıl ezilmesi gereken böceğin o olduğunu belli edercesine alayla sıırttım. "Talat İran bana olan tavrınızdan hiç hoşlanmayacak. Buradan ot alabileceğimi söyleyen oydu."

Adamın yüzü şaşkınlıkla gerilirken polis araya girdi ve adamı geriye çekerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne dediğini duyamıyordum ama muhtemelen Kartal'ın planındaki sözlerini adama aktarıyordu.

Gizli polis söyleyeceklerini bitirince çetenin lideri, yerden aldığı bir demet çiçeği neredeyse göğsüme çarparak bana uzattı. "300 dolar."

*Ökü*z dememek için kendimi zor tuttum ve Kartal'ın verdiği parayı cebimden çıkarıp uzattım. Adam hızlıca parayı benden alıp yine duvar köşesine gidince adama son bir kez ters bakış atıp oradan uzaklaştım.

Kalbim neredeyse ağzımda atıyordu. Bu kadar basitti, bitmişti. Resmen başarmıştım.

Çok geçmeden telefonum çaldı. Yine Ferman arıyordu. Telefonu açmamla konuşmama fırsat tanımadan, "Karşı tarafa ilerle, önüne çıkacak olan ilk sol sokağa dön. Seni orada bekliyorum." diyerek telefonu kapattı.

Koşa koşa Kartal'a gitme isteğimi bastırıp kalbimdeki heyecanla beraber dediği tarafa yöneldim. Birkaç dakika sonra dediği sokağın başına gelince yer yer yoğun karanlığın hâkim olduğu izbe sokağa baktım. Olabildiğince ürkütücü duruyordu. Akli başında hiç kimse bu sokağa girmeye cesaret edemezdi. Sanki karanlıktan yaratıklar çıkacak, saniyeler içinde insanı yok edecekti.

Karanlığa girmeye cesaret edemeyince olduğum yerde sabit kaldım. Ayrıca Ferman da ortalıkta görünmüyordu. Neyse ki çok geçmeden Ferman karanlıktan çıktı. Cılız yanan sokak lambası sayesinde iyi kötü yüzü aydınlanıyordu.

Onu görünce rahat bir nefes vererek ona doğru ilerledim. Yanına varır varmaz, "Başardın. Tebrik ederim." diyerek beni de karanlığa çekti ve çiçeği elimden aldı. Elini çiçeklerin arasında karıştırarak uyuşturucu paketini aldı ve arka cebine attı ardından çiçeği bana geri uzattı. "Bu bende kalıyor, sen çiçekle bara dön. Ferhat'ın köpeklerini gördüm, gelmeleri an meselesi. Sen çık. Onlar yeniden peşine takılınca arkandan çıkacağım."

Ferman'a doğru tam kafamı sallamıştım ki arkamdan duyduğum tok sesle olduğum yerde irkildim. "Bakın burada kimler varmış? Torbacı bir pezevenk ve ona yaltaklık eden ürkek bir ceylan!"

Hızlıca arkamı döndüğümde sokağın başında dört tane iri yarı adam gördüm. Üçünün elinde bıçak birinin elinde de silah vardı.

Yutkunmama fırsat kalmadan Ferman, "Şansımızı sikeyim!" diyerek beni arkasına alınca korkuyla, "Bunlar peşimdeki adamlar mı?" diye sordum.

Ferman tıslar gibi fısıldadı. "Hayır başka bir uyuşturucu çetesi ve az önceki adamlardan çok daha tehlikeli."

"Ne o bizi beklemiyor muydunuz yoksa?" Silahlı adam namlunun ucunu üzerimize doğrultup bize doğru bir adım attı. "Kimse bizim mekândan öyle elini kolunu sallayıp da çıkamaz." Adamlarına bizi avcı edasında sırtarak işaret etti. "Adamı da kızı da patrona götürün. Zorluk çıkarırlarsa da kaza süsü verin!"

Herkes merhaba ❀

Biraz uzun bir ayrılık oldu☹️

Neyse ki EA'yı teslim edebildim ve hemen yazmaya başladım.

Direkt bölüme geçmek istiyorum.

Bölümü nasıl buldunuz?

Çiftimizi birlikte okumayı özlemiş misiniz? 🥰

Metis ilk alışverişini gerçekleştirdi. Bundan sonra onu daha aksiyon dolu günler bekliyor tabii sizi de djdkflfl

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur. Mümkünse olsun 🥰

Unutmadan aranızda Tiktok'ta aktif içerik üretenler varsa bana yazabilir mi?

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🍀

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

33. Bölüm "Tutkunun Dansı"

Şarkı: Nicholas Bonnin & Angelicca - Shut Up And Listen

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

!!Uyarı: Bölüm cinsellik içerir.!!

"Ne güzel şeydir bir çift gözün içine bakarak, sen rastlantıların en güzelisin diyebilmek.."

Sabahattin Ali

!! Bölüme geçmeden önce küçük bir duyurum olacak. Sokağın Dansı kurgumu sevmediğinizi düşünüyorum çünkü çok sessizsiniz. Yorum ile oy sayısı düşüyor ve ben kendi kendime kalıyormuşum gibi hissediyorum. İster inanın ister inanmayın ama her gece sizler için bölüm yazıyorum. Ne bir film izleme ne bir kitap okuma ne de bir aileyle keyif yapma... Hiçbirini yapmayıp aylardır sadece sizlere bölüm yetiştirmeye çalışıyorum. Uykumdan feragat edip geç saatlere kadar yazı yazıyorum ki çoğu seferinde yorgunluktan hastenelik oldum. Belki bölümler geç geliyor diyeceksiniz ama sebebi de her seferinde size daha iyisini yazabilmek için arkada uğraşmamdan dolayı geç oluyor.

Ama eğer beni biraz daha kendi başıma kalıyormuşum gibi hissettirecek, sessiz kalacaksanız Sokağın Dansı'na burada ara veriyorum. Buna bu gece yazacağınız yorumlar karar verecek. Ne zaman arkada kurguyu tamamen bitiririm o zaman burada paylaşmaya devam ederim, en azından kendimden bölümleri yetiştireceğim diye feragat etmiş olmam. Sizler de yeniden bölümler geldiğinde devam etmek isterseniz kaldığınız yerden okumaya devam edebilirsiniz.

Karar vermek size uygulamaksa bana düşer. ♥!!

"TUTKUNUN DANSI"

METİS

Küçüktüm...

Okul bahçesinde koşarken sürekli yere düşerdim. Bazen biri iter bazen de ayağım taşa takılır kendimi dizlerimin üzerine düşmüş olarak

bulurdum.

Sonrası keskin bir acı...

Gözlerimden süzülen yaşlar, dizlerimden süzülen kana karışır, hıçkırarak ağlardım. Dakikalarca bağıra bağıra ağlardım. Acı her bir yanıma kuşatırdı ama sonunda düştüğüm yerden kalkarak koşmaya devam ederdim. Kapanmak bilmeyen yaralarım her seferinde yenilerini eklerdim. Gözümdeki yaş dinmeden öğretmenim yanıma gelir önce biraz azarlar ardından dizlerimdeki kanı ve yaraları temizlerdi. Her defasında da *dizlerine acımıyorsan annene acı, dizlerinin halini gördükçe onun canı acıyor* derdi, beni durdurabileceğini umut ederek.

Ama durduramıyordu çünkü bir süre sonra dizlerimdeki yaralar öyle bir hale gelmişlerdi ki artık canım yanmıyordu sanki dizlerim acıya tepki geliştirmiş, uyuşmuş gibiydi. Tek sorun, öğretmenimin dediği gibi annemdi. Benim canım acımasa bile annemin canı çok yanar, sürekli yaralarımın etrafından öperdi.

Şimdi büyüdüm...

Ve büyürken ufuktaki şafağın dünyayı aydınlatması gibi yaşamının hiç de küçüklüğümdeki gibi olmadığı gerçeğiyle aydınlandım. Ölüm, hızlıca koşarken birinin arkadan itmesi ya da yerdeki taş gibi sürekli pusu kuruyor her seferinde gözümdeki yaşı, tenimden akan kana karıştırıyordu.

Ama yine, tıpkı küçüklüğümde olduğu gibi korkmuyordum çünkü alışıyordum. Ferhat denilen adam karnımdan bıçakladığında da sokak serserileri tarafından omzumdan bıçaklandığımda da evimde çıkan yangında da yere vuran dizlerim gibi acıya, korkuya alışıyordum. Ölüm üzerimde dans ettikçe ben aslında ölüm korkusuna karşı çoktan uyuşuyordum.

Karşımdaki cana susamış çeteye bakarken küçükken yere düşüşlerim ve öğretmenimin sözleri yeni açılmış bir çiçek gibi hafızamda canlandı. Şimdi anlıyordum ki insan ölümle de birkaç defa burun buruna gelince bir sonrakini daha kolay daha korkusuz karşılıyormuş. Yine korku vardı, yine ölmek istemiyordum ama şu anki korkum, ölümünden ziyade tıpkı annemin canının yanması gibi bana burada bir şey olduğunda Kartal'ın canının çok yanacak olmasıydı.

Kaygı, ruhumu esir aldığında üzerimden soğuk ter boşaldığını hissettim. Öyle ki sanki üzerimdeki tişört sırtıma yapışmış, avuç

içlerim suyun içinden yeni çıkmış gibi sıırıslıklam olmuştu. Ellerimi pantolonuma silemeden Ferman bir anda belinden silah çıkarıp adamların üzerine doğrulttu ve daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Kıza dokunursanız tek tek derilerinizi yüzerim!" diye haykırdı.

Karşımızdaki iri kıyım adam, alay edercesine kaba bir şekilde güldü. "Sevdiceğine de kıyamazmış."

Ferman ise onu umursamadan geriye doğru bir adım attı ve onların duyamayacağı bir sesle, "Şimdi beni iyi dinle. Birlikte sağ taraftaki duvarın dibine gideceğiz. Duvarla benim aramda güvende olacaksın. Keskin nişancıyım, adamın elindeki silahını indirir indirmez duvar dibindeki yangın merdivenine koş, direkt terasa çıkacaksın. Ben bu itleri halledince seni alacağım." deyince karanlığın içinde gizlenen yangın merdivenini görmeye çalıştım.

Merdivenle aramda aşağı yukarı üç adam boyu mesafe vardı. Ferman silahını ateşler ateşlemez adamlar bana gelene kadar ben çoktan merdivene tırmanıp terasa çıkardım ama bir faydam olmayacağını bilmeme rağmen Ferman'ı onlarla yalnız bırakmak istemiyordum. Başımı iki yana salladım. "Dört kişiler. Ayrıca adamın silahını indirsen bile diğer üçü bıçaklı." Ferman bir adım daha geriye atınca aynı şekilde adımlamak zorunda kaldım. "Sana anında saldırırlar, hepsini vurmaya vaktin kalmayabilir."

Ferman kısık çıkan sesiyle, "Metis vaktimiz yok. Ne diyorsam onu yap." dedi ve vücudundan titreme geçmiş gibi irkildi. "Sana burada bir şey olduğu takdirde..." Cümlenin devamını getirmekten korkarcasına duraksadı. "Amirimin elinde ölmektense bu çetenin elinde ölmeyi tercih ederim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Kartal'dan bahsederken Testere filminin meşhur seri katili Jigsaw gibi bahsediyordu. "Kartal'ı biraz abartmıyor musun? Duyan da onu Jigsaw sanacak."

Eli bıçaklı adamlar üzerimize doğru gelmeye başlayınca Ferman dik duruşunu koruyarak, "Testere filmi demek..." dedi ve silahının sürgüsünü çekti. "Son filmini izlemedim, buradan çıkınca izlemeye ne dersin? Mısırlar senden." dediğinde yüzünü göremesem bile sesinin tınısında gülümsediğini duydum.

Sanki karşımızda bizi öldürmek isteyen silahlı adamlar yokmuşçasına kaygısızca konuşuyordu. Ya korkudan saçmalıyordu ya da kendine öyle bir güveniyordu ki resmen ölümle alay ediyordu.

Ferman geriye doğru adımlarını hızlandırınca sırtım bir anda duvara yaslandı ve bedenim, Ferman'ın gerginlikten dolayı kaskatı olmuş sırtıyla duvar arasında sıkıştı. Gümbürdeyen kalp atışlarımın karşısında sakinliğimi korumaya çalışarak, "Mısırlar bendense kolalar da senden o zaman." diye fısıldadım.

Ferman hoşuna gitmiş gibi kıkırdayarak, "Bira tercih ederim." dedi ve birden adamlara doğru sertçe bağırdı. "Son kez uyarıyorum bir adım daha atarsanız olacaklardan sorumlu olmam!" Kendini dizginlemek istercesine küçük bir nefes alıp yeniden bana fısıldadı. "Ama sana kola alırım."

Silahlı adam da elindeki silahın sürgüsünü çekti. "Süt çocuğu çok konuşuyorsun, sinek vızıltılarını sevmem. Zorluk çıkarmadan düşün önümüzü!"

Ferman'ın duruşu tuhaf bir şekilde öne doğru dikleşti. Muhtemelen nişan almıştı. Keskin fısıltısını sürdürerek, "Ben şimdi deyince merdivene koşuyorsun ve arkana bile bakmadan tırmanıyorsun." demesiyle karanlık sokağın mavi kırmızı ışıklarla ve siren sesleriyle dolması aynı anda oldu.

Eli silahlı adam korkuyla, "Hay ananızı sikeyim, nereden çıktı lan bunlar?" diye haykırdı ve üzerine doğru gelen arabanın karşısında geriye dönerek kaçmaya başladı. Arkasından da diğer adamları koşuyordu. Yakalanma korkusundan dolayı bizi tamamen unutmuşlardı.

Önümüzden polis arabaları geçerken Ferman elimden tuttuğu gibi diğer çıkışa -polis arabaların girdiği yöne- doğru koşmaya başladı. "Polisten kaçıyor süsü vermemiz lazım, acele et." Bir yandan da sesli bir şekilde gülüyordu. "Devriyeleri amirim göndermiş olmalı. Kesin onları hazır da bekletiyordu." Sesli gülümsemesinin arasından başını iki yana salladı ve ben yanında yokmuşum gibi kendi dünyasına kapandı. "Bu adamın bu stratejilerini seviyorum abi."

Ferman'ın haline gülümsemeden edemedim. Kartal'a duyduğu hayranlık ve saygı garip bir şekilde hoşuma gidiyordu.

Birkaç adım daha atmıştık ki sokağı dönmemizle birlikte telefonum çalmaya başladı. Hızlıca telefonumu çıkardığımda Kartal'ın aradığını

gördüm ve koşmayı bıraktım. Yaşadığım heyecan ve stresin arasında adımı görünce az daha çılgılık atacaktım. Kendime güçlkle hâkim olup, "İyi insan lafının üzerinin ararmış." diyerek telefonumu cevapladığımda Kartal'ın çatlamış sesi kulaklarımı doldurdu. Muhtemelen tehlikede olduğumu öğrendiği an delirmişti. "İyi misin? Yaralanmadın değil mi?"

Koşmaktan dolayı ağzımın içine o kadar çok hava girmişti ki boğazımın kuruduğunu hissediyordum. Sesimi bulabilmek için yavaşça yutkundum ve Ferman'a doğru minnet dolu bir bakış attım. O da koşmayı bırakmış, dikkatlice etrafı kolaçan ediyordu. "Hayır, Ferman beni korudu. İyiyim. Birazdan yanındayım."

Aradığı huzuru yeni bulabilmiş gibi Kartal'ın nefesini sesli bir şekilde verdiğini duydum. Rahatlamış, teselli bulmuş, yeniden hayat dolmuş gibiydi. "Ona, Agua'da sahne alacağını söyle."

Kartal'ın hissettiklerini, kendi ruhumda hissetmiş gibi canım yandığında son söylediği cümlesini zar zor algıladım. Ferman'ın sahne alacağını mı söylüyordu yoksa bana mı öyle gelmişti bir an için emin olamadım. "Demek istediğini anlamadım." deyince Kartal gerginlikten taş gibi sert çıkan sesiyle, "O anlar. Bir an önce yanıma gel, aklımı kaybetmek üzereyim." diyerek telefonu kapattı.

Şaşkınlıkla bir telefona bir de Ferman'a baktım. Kartal'ın tüyleri diken diken eden sesindeki Ferman için söylediği sözler kafamı allak bullak etmişti.

"Noldu?" diye sordu Ferman yüz ifademi görünce.

"Kartal, senin Agua'da sahne alacağını söyledi."

"Ooo." Dedi Ferman gözleri açılmış bir şekilde. "Hemen sahile git, oradan bara geç."

"Ya sen?" dedim merakla ama asıl merak ettiğim Kartal'ın demek istediğiydi. "Kartal ne demek istiyor, ne sahnesi?"

Ferman keyifsizce yüzünü buruştu. "Ferhat itinin adamları muhtemelen seni göremedi. Peşindeki adamların sayısı artmış, her yerde seni arıyorlar, benim de ortadan kaybolmam gerekiyor demek. Görünmen lazım, sahile koş şimdi."

Bu Ferman'ın son sözleri oldu ve çıktığımız karanlık sokakta kayboldu.

Ferman ortalıktan kaybolunca bir an için kendimi aksiyon filminin içinde gibi hissettim. Sanki her yerden bela vardı etrafımda. Neyse ki

Kartal şimdilik hepsini bir şekilde savuşturmayı başarabiliyordu.

Düşüncelerimin eşliğinde önce sahile oradan da bara doğru koşmaya başladım. Peşimdeki adamların yüzlerini bilmiyordum, görsem tanımazdım ama Kartal'ın planına göre beni gördüklerine emindim. Ona güveniyordum. Her ayrıntıyı, artısına eksisine kadar hesapladığını biliyordum, bana kalan yalnızca itaat etmektir.

Kartal'ın güven ve huzur bulduğum kollarına kavuşabilmek için öyle hızlı koşmuştum ki birkaç dakika içinde barın arka kapısının sokağındaydım. İçeri girmeden önce koşmayı bırakıp kalp atışlarımın yavaşlaması için soluklanmaya çalıştım.

Arka arkaya uzun soluklar aldıktan sonra kapıdan içeriye girdim. Girmemle koridora çekilmem ve dudaklarımın üzerine büyük bir elin kapanması aynı oldu. Neyse ki mengene gibi sarındığım kollar arasında tanıdık kokunun ciğerlerime dolmasıyla bana sarılanın Kartal olduğunu anladım. Deli gibi sarılıyordu bana ve sıkıştığım bedeni arasında nefes almak neredeyse imkansız hale geliyordu. "Benim." dedi sesinde zerre değişmeyen tedirginliğiyle ve çığlık atmamam için bastırdığı elini geri çekip başımın üzerinden arka arkaya öptü. "İyi misin?"

Hızlanan kalp atışlarımı yeniden yatıştırabilmek için derin nefes çektim içime. Bu geceki adrenalin kotamı fazlasıyla doldurmuştum. Bacaklarımdaki titreme de daha fazlasını kaldıramayacağımı söylüyordu. "Aklımı alman dışında iyiyim."

Kartal pişmanlığını belli ede ede, "Özür dilerim ama barda bekleyemedim amacım..." dedi fakat cümlesini tamamlayamadan ayak sesleri duyulunca beni kendisiyle beraber arkamızda kalan personel tuvaletinin içine çekti ve sessiz olmam için işaret parmağını dudaklarımın üzerine bastırdığında kapının dışındaki seslere kulak kabarttı.

"Kızın barda ve iyi olduğuna emin olun yoksa patron hepinizi parçalarınıza ayırır!"

Gür ve öfkeli bir ses, kulaklarımızı doldurunca Kartal gergin bir şekilde bana döndü. Kaşları öyle bir çatılmıştı ki onu resmen zalim göstermişti. "Seni arıyorlar. Muhtemelen sana bir şey olduğu sanıyorlar. Birazdan lavabodan çık, üzerini değiştir. Barda buluşalım. Olabildiğince sakın ve kayıtsız görün." dedi sesindeki ortalığı ateşe verecekmiş gibi duran sinirle ve tuvaletinin küçük penceresine yöneldi.

Şaşkınlıkla, "Sen nereye?" diye sordum.

Kartal çattığı kaşlarını bozmadan, "Koridordalar. Şu an için beni izleyen yok ama burada birlikte görünmemiz alışveriş sonrası dikkat çeker. Ben ön kapıdan bara geçeceğim." diyerek pencereye tek sıçrayışta tırmandı ve saniyeler içinde aşağı atladı.

Onun çıkmasıyla beraber ne ara tuttuğumu fark etmediğim nefesimi yavaşça üfledim. En büyük düşmanımın ininde köşe kapmaca oynuyorduk resmen. Buradan çıkıp eve gidebilmek için can atıyordum. Titreyen ellerimi çeşmenin altına sokup suyun titremeyi almasını beklemeye başladım. Aslında ihtiyacım olan ılık bir duştu. Gerilen kaslarıma, terime, sürekli hızlanan kalp atışlarıma iyi gelebilecek tek şey duştu. Avucumda biriktirdiğim suyu birkaç kez yüzüme çarptım ardından ıslak ellerimi boynuma ve göğüs kafesime sürttüm.

Biraz olsun iyi olduğum kanısına varınca lavabodan çıktım ve kendimi koridora attım. Birkaç adım atmıştım ki koridorda uzun boylu, yapılı, siyah takım elbiseli iki adam gördüm. Beni görünce ilk etapta afallasalar da hızlıca toparlandılar.

Biri, elini kulağındaki kulaklığa götürüp yanımızdan uzaklaşırken diğeri bana doğru gelmeye başladı. Hızlı adımlarımı tedirginlikle yavaşlattım. Daha önce benimle hiç konuşmamışlardı belki de Kartal'ın planı işe yaramamıştı. Uyuşturucu satın aldığım için beni bıçaklayan patronlarına götüreceklerdi.

Adama belli etmemeye çalışarak kapıya doğru kısa bir bakış attım. Eğer kapıda dikilen adamlar yoksa buradan koşarak kaçabilirdim ama varsa beni ellerinden Kartal bile alamazdı.

Ne yapacağıma karar veremedenden bir anda karşıma dikilen adam mekanik bir sesle beklediğimin aksine, "Hanımefendi iyi misiniz?" diye sordu.

Korktuğumu belli etmemek için omuzlarımı dikleştirip kaşlarımı çattım. "Siz kimsiniz?" Fakat titrek çıkan sesim korkumu ele verdi, adamın yüz ifadesi hızlıca değişti. Yırtıcı bir hayvanın iştahıyla bakıyordu yüzüme ve bunu bile bile yaptığına emindim. Ondan korkmam hoşuna gitmişti, daha da korkutarak kendince eğlenmeye çalışıyordu.

Bakışlarımı kaçırmak yerine iştahla bakan bakışlarına bakmaya devam ettim ve benimle eğlenmesine izin vermemek için geri adım atmadım. Aynı duruşla karşısında dimdik durmaya çalıştım.

Aşağı yukarı 30'lu yaşlarında esmer bir adamdı. İri vücuduna rağmen aynı zamanda çevik duruyordu ve elleri... Elleri, bir tokatla canımı alacak kadar büyüktü. Dudaklarının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Buranın güvenlik görevlisiyim efendim. Koşarak içeri girdiğinizi görmüştüm, bir sorun olup olmadığını merak ettim. Çalışanlarımızın güvenliği iş ahlakımızın en üzerindedir." deyince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Hem gözümün içine baka baka yalan söylüyordu hem de ahlaktan bahsediyordu.

Sahte bir gülümsemeyle başımı salladım. "İyiim sadece işe geç kalmamak için koşuyordum. Daha fazla oyalanmadan bara geçmek istiyorum."

Karşımdaki iri kıyım adam alay edercesine başını yana yatırdı ve geçmem için önümden çekildi. Onu ardımda bırakarak doğruca personel odasına girdim. Üzerimdekilerden hızlıca kurtulup barmaid kıyafetlerimi giydim. Kartal'ı daha fazla merakta bırakmak istemiyordum, rahat bir nefesi ancak onunlayken alabilirdim.

Bara girer girmez Kartal'ın yüzünden bir kez daha rahatlamış bir ifade geçti ve dudaklarının arasından bir şeyler fısıldadı. O an onun gibi dudak okumayı her şeyden çok istedim. Aklından neler geçirdiğini, kendi dünyasında neler söylediğini deli gibi merak ediyordum.

Önünde bir müşterisi vardı. Doğruca yanına gittim ve sessiz bir şekilde müşteriye içki servisi yapmasını izledim. Müşteri gider gitmez, "Sakinleşmek için alkole ihtiyacım var." deyince Kartal'ın gözlerinden anlaşılmaz bir ifade geçti ardından derin bir nefes alıp tek kelime etmeden bourbona uzandı ve bardağa doldurdu. Bourbon, diğer viskilere göre daha yumuşaktı ve beni çarpmayacaktı.

İtiraz etmeden uzattığı bardağı alıp tek yudumda bitirerek geri uzattım. "Bir bardak daha."

"Son." dedi Kartal bardağı elimden alırken. "Bu gecenin üzerine daha fazlası çarpar."

Birden fazla bardak isteyeceğimi bildiği için bile bile bourbon vermişti bana. Başımı salladım ve uzattığı diğer bardağı da tek yudumda bitirdim. O sırada Kartal yanıma tabure getirdi ve kolumdan tutarak oturmamı sağladı. "Sen bu gece dinlen, ben idare ederim." Tezgâha gitmek yerine önümde diz çöktü ve gerginlikten buz gibi olmuş avuç içlerini dizlerime yasladı. "Yeter ki gözümün önünden

ayrılma." dediğinde bakışlarındaki acıdan ve çaresizlikten neredeyse kalbim duracaktı.

Onu daha fazla üzmemek için sessizce başımı sallayınca Kartal yeniden ayağa kalkıp bakışlarını bir an bile olsun üzerimden ayırmadan tezgâha doğru geri geri yürüdü ardından müşterilere içki servisi yapmaya başladı.

Fazlasıyla sessizdi ama bedeni, neredeyse öfkeden haykırmak üzereydi.

Yaklaşık üç saat sonra gözlerimin önünde hareket eden elle kendime geldim ve Kartal'a baktım. Çoktan müşterilerini bitirmiş, keyifsizce bana bakıyordu. Keyifsizliğini ses tonuna da yansıtarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Saatlerdir süren korkum, heyecanım çoktan dinmişti fakat böyle anlarda kaybettiğim enerjimi ve umudumu dans ederek geri kazanırdım. En son, geçen hafta etmeme rağmen dans etmeyeli asır geçmiş gibi hissediyordum ayrıca Baraka'nın anahtarı da yangınla beraber kül olmuştu.

"Dans etmeyi özledim." dedim iç çekerek. "Yani dans etmek benim için tüm olumsuzluklardan kaçma, kendimle baş başa kalma, özgürleşme... Kısacası büyük bir ihtiyaç ama neredeyse bir haftadır dans edemiyorum. Ayrıca Baraka'nın anahtarı da kül oldu."

"Yarın sabah ilk işim Baraka'nın kapısını açtırmak olacak." dedi Kartal ve önümde bir kez daha diz çöktü. Gözlerinde şefkatli bir ifade vardı. Yine ne istediğimi biliyormuş, ruhumu görüyormuş gibi bakıyordu gözlerimin içine. "Bunun için üzülme, hepsini hallederim."

Parmak uçlarımı yanağındaki sakallarına sürttüm. Tenimde yarattığı gıdıklanma hissi, içimi ısıtmıştı. "O sorun değil." Ona dokundukça daha fazlasını istediğimi fark ettim ve diğer elimi de omzundan koluna kaydırdım. "Biraz dans edebilseydim kendimi daha iyi hissedirdim."

Kartal, kolundaki elimi tutup avcumun ortasına sıcak dudaklarını bastırdı. Yorgun bir gülümsemeye yüzüme baktıktan sonra elimi bırakmadan ayağa kalktı. "Hadi evimize gidelim, evde rahatlıkla dans edebileceğin bir ortam yaratacağım."

Kalbimde tanıdık, tatlı bir heyecan belirdi. "Nasıl yaratacaksın?"

Kartal sırtıttı ama her zamanki gibi arsız ya da şeytani sırıtışı yoktu yüzünde. Daha çok anlayış ve şefkat barındırıyordu. "Her şeyi bana

bırak."

Bazen Kartal'ın yüzüme bakarken sadece bakmadığını aslında hislerimi gördüğünü düşünürdüm ve şu an, o anlardan yalnızca biriydi. Hislerime kendi hisleriymiş gibi sahip çıkıyordu.

Bir şey demeden Kartal'la birlikte bardan çıktım ve doğruca personel odasına geçtim. Üzerimi değiştirdiğimde Kartal da kapıda beni bekliyordu. "Çok zor bir gece oldu. Bir an önce evimize gidelim."

Onayla başımı salladım. Benim de istediğim bir an önce eve gidip dans edebilmek, ılık bir duşun ardından Kartal'ın güvenli kollarında bu geceyi untabilmektir.

Kartal beni çıkışa yönlendirdiğinde korkumla alay eden adamı görme ihtimalimize karşı etrafa dikkatlice baktım ama görünürde kimse yoktu. Rahat bir nefes verip barın arka kapısından çıktım. Neyse ki Kartal'ın motosikleti kapının hemen yanındaydı ve nihayet buradan kaçıp gidebilecektik.

Motosikletin yanına gelince Kartal kaskın birini başımdan geçirirmeden önce alımdan şefkatle öpüp öyle geçirdi ardından kendi kaskını taktı. Ne kadar sakin görünmeye çalışsa da bakışlarında gecenin yıkık dökük parıltıları vardı. Motosiklete binip bedenine sarıldığımda da kaskatı vücudu gecenin etkilerinin devam ettiğini gösteriyordu. Tüm sıkıntılarını almak istercesine sırtına iyice sokuldum.

Kartal da motosikletini çalıştırıp karnının üzerinde birleştirdiğim ellerimi, bir eliyle sıkıca kavradı ve motosikletini hareket ettirdi.

Eve geldiğimizde neredeyse gün doğmak üzereydi. 20 gün sonra sabahlamak bedenimi bir hayli sarsmıştı ayrıca gece boyunca yaşadığım adrenalin yüzünden iyice külçeleşmiş gibi hissediyordum ama içimdeki dans etme arzusu, bedenimdeki yorgunluğa başkaldırıyordu.

Odanın içine girer girmez Kartal, "Bana 2 dakika ver, burayı hallediyorum." diyerek salonu işaret etti.

Uykumun açılması için, "Lavaboya gidip geliyorum." deyince Kartal başını salladı.

Salondan çıkıp doğruca lavaboya girdim ve suya uzandım. Yüzümü yıkarken bu defa saatler öncesine göre sadece mutsuzluk hissediyordum. Biraz da boşluk... Kartal geceyle ilgili henüz konuşmamıştı benimle. Greendoordayken dinlenme ihtimalimizden

dolayı ağzını bıçak açmamıştı. Şimdi de kafamı toparlamam ve hazır olmam için bana zaman tanıyordu. Muhtemelen dans ettikten sonra benimle konuşacak, önümüzü kesen çeteyi nasıl bir anda bertaraf ettiğini anlatacaktı.

Düşüncelerimin eşliğinde yeniden içeri girdiğimde Kartal işini çoktan bitirmişti. Salonundaki koltukları, sehpayı, masayı ve sandalyeleri tek bir yere toplamış, ortadaki halıyı kaldırmış, televizyonu da müziği açmam için ayarlamıştı.

Bana dans edebileceğim devasa bir alan yaratmıştı.

Yarı şaşkınlık yarı mutlulukla Kartal'ın boynuna atlayıp, "Teşekkür ederim." diye fısıldadım.

Kartal başımın üzerinden öpüp benden ayrıldı. "Teşekkür edilecek bir durum yok. Şimdi seni kendinle baş başa bırakıyorum. Ben de bir duş alırım, dansın bitince de yanına gelirim." dedi ve spiral merdivene yöneldi.

Kartal salondan çıkınca televizyondan dans edeceğim şarkıyı açtım ve Kartal'ın yarattığı dans pistinin ortasına geldim. Müzik başlayınca da kendimi ritmin kollarına bırakıp aradığım iç huzura teslim oldum.

Attığım her adım, kıvrıldığım her ritim varoluş sebebim gibiydi. Bir annenin rahminde can bulmuş gibi yeniden doğuyor, tutkunun ortasında özümü buluyordum.

Benim için dans etmek doğmaktı.

Dans etmek var olmaktı.

Ve dans etmek yaşamaya devam etmektir.

Doğmak, var olmak, yaşamaya devam etmek... Hepsi bir notanın düzensiz aralıklarında dansımla buluşuyor, benliğimde bir bütün oluyor, acı veren bir zevkle sis gibi etrafımı sarıyordu. Yaşamın nihai argümanında tüm korkulardan, kaoslardan, umutsuzluklardan ve çaresizlikten beni çırılçıplak ayırarak gerçek mutluluğa ulaşmamı sağlıyordu.

Biten enerjim beni dibe çekene kadar dans ettikten sonra sonunda kendimi yere bıraktım ve kalp atışlarım düzene girene kadar yattığım yerden oldukça yüksek görünen tavana baktım. Tavandan sarkan avize devasa görünüyordu. Bir an için üzerime düşüp içimden geçtiğini düşününce istemsizce ürperdim ve yattığım yerden doğrularak oturma pozisyonu aldım.

Popomun üzerinde sürünerek sırtım duvara değene dek geri geri gittiğimde kendi halime acıyarak gülümsedim. Kulaklarıma kadar ölüme batmışken hâlâ ölümden kaçmam trajikomikti.

Birkaç dakika kadar yerde oturmuştum ki Kartal'ı merdivenin başında gördüm. Karanlık gözlerini benden ayırmadan merdivenlerden iniyordu. Merdivenin bitimine gelince bana doğru adımlamaya devam etti. Hâlâ bakışları üzerimdeydi, gözünü bile kırpmıyordu. Sanki kırpsa yok olacaktım gibi inatla kırpmadan gözlerimin en içine bakıyordu.

Tenimi bir anda soğuk bir ürperti sarınca ıslak bedenim yüzünden oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Terli olduğum için bana yaklaşmasını istemiyordum ama Kartal'ı da durduramayacağımı biliyordum. Omuzlarımı yenilgiyle düşürüp kıpırdamadan yanıma gelmesini bekledim.

Tam karşıma gelince çenemi yukarı kaldırıp yüzüne baktım. Bakışlarımız buluşur buluşmaz derin, ağır bir nefes aldığı anda bakışlarındaki gizemli ifade, kırbaç vurmuş gibi omuzlarımı dikleştirdi. Bu defa gözlerini kısıtı ve kısık gözlerinin gerisinden terli yüzümün her bir zerresini zihnine kazımak istercesine inceledi. Sonunda kısa incelemesini bitirip yanıma oturdu, omzunu bile isteye omzuma değdirdi. İrkildi. "Çok seksi görünüyorsun."

Benimle alay mı ediyordu yoksa gerçekten mi böyle düşünüyordu, anlamak için dikkatlice gözlerine baktım ama orada alaya dair tek bir kırıntı bile yoktu. "Ter içindeyim." dedim burun kıvrarak.

"Dansını kısıdandım." Kartal arzu dolu bir hareketle başını hafifçe yana eğdi. Terimin ıslattığı her noktaya daha da dikkatle bakınca tenimdeki soğuk ürperti yerini kopkoyu bir sıcaklığa bıraktı. Bana dokunmasa bile bakışları, benimle sevişiyor gibiydi. "Seni bu kadar terletenin ben olmasını isterdim."

Bedenimden geçen titremeyi görmemesi için gülümsedim ve bakışlarımı ondan çekip başımı geriye, duvara yasladım. Gözlerimin önüne Kartal'la birlikte geçirdiğim seksi gecelerin görüntüsü akıyordu. Bu da içimdeki sıcaklığı daha da harmanlıyordu. "Yapmadığın şey değil." dediğimde Kartal, "Yapmaya devam edeceğim şey." diyerek cümlemi tamamladı.

Sesinin değişen tınısı yüzünden başımı kaldırıp yeniden ona baktım. Yüzündeki arzu silinmiş yerine kasvetli bir ifade yerleşmişti. Duygu

geçişleri, bir orkestra şefinin el hareketlerinin kusursuzluğunda hareket ediyordu. Tıpkı ses tonu gibi... Az önceki arzu, istek, heyecan yoktu. Yoğun bir kasvet ve kararlılık vardı. Benimle ilgili geleceğe dair umutları, bir papatya falında kopan yapraklardan ibaretti. Geleceğim koparılan her yaprakta değişiyordu. Yaşayacaktım ya da yaşamayacaktım. İkinci ihtimal, Kartal'ın belini bükten tek çaresizliğiydi.

Onu daha fazla üzmemek için konuyu değiştirmek istedim. Bu geceyle ilgili bin bir soru kafamda cirit atıyordu. Her bir soru farklı bir köşede cevabını bekliyor, bulamadıkları cevapla zihnimin gerisinde karmaşa yaratacakmış gibi beni sarsıyordu. "Cevabını bulamadığım bir sürü sorum var." dedim kafamın içindeki karmaşayı biraz olsun dindirebilmek için. "Hangisinden başlayayım?"

"En merak ettiğinden." dedi Kartal kendini bana açacak olmanın verdiği rahatlamayla. Bu konularda konuşurken onu ilk kez bu kadar rahat görüyordum. Daha önce kimliğini gizlediğinden ya kaçamak cevaplar veriyordu ya da geçiştiriyordu ama şimdi... Şimdi itaatkâr bir tavırla bana istediğim her cevabı vermek için bekliyordu.

Heyecanla karışık küçük bir nefes verdim. Bardan dışarıya adımımı atar atmaz bir ip gibi uzanan yolculuğumda zihnimin bir türlü algılayamadığı soruyu düşündüm ve dilimde can bulmasına izin verdim. "Tehlikede olduğumu nasıl anladın da hemen devriye arabalarını o sokağa gönderdin?"

Kartal zihnimdeki eziyeti açıkça görmüş gibi hemen sorumu cevapladı. "Güvenliğin için seni bu gece Ferman dışında izleyen adamlarım da vardı." diyerek pantolonun cebinden telefonunu çıkardı ve saniye saniye çekilen fotoğraflarımı gösterdi. Bardan çıktığım andan beri adım adım çekilen fotoğraflarımı... Sempatik bir ifadeyle gülümsedi. "Yanında olamasam bile yanında olduğumu bil derken aslında ciddiye dim. Adamlarım hem seni hem de Ferhat itinin adamlarını izliyorlardı. Sen o sokağa girdikten kısa bir süre sonra diğer uyuşturucu çetesi girince anında haberim oldu. Zaten yakınlarınızda devriye arabalarını bekletiyordum hemen harekete geçtiler." deyince devriyenin hemen gelme sebebini anlamış oldum.

Ayrıca Ferman'a ortadan kaybolmasını söylediğinde Ferhat'ın adamlarının beni aradıklarını bilmesi, aslında Kartal'ın adamlarının onları da gözetliyor oluşundandı. Kısacası Kartal yanımda olmasa bile

bir nevi canlı yayındaymışım gibi beni ve çevremi izlemiş, dışarıdan hepsine müdahale etmişti.

Kartal peşimdeki adamların fotoğraflarını göstermeye başlayınca o adamların koridorda gördüğüm adamlar olduğunu anladım. Toplamda beş kişiydiler ve bana güvenlik olduğunu söyleyen adam da onların arasındaydı. Sürekli izlendiğimi biliyordum ama ilk kez o adamların yüzlerini görüyordum. Keyifsizce yüzümü buruşturdum. Bundan sonra onları rahatlıkla ayırt edebilecek, ona göre hareket edecektim. Özellikle de güvenlik olduğunu söyleyen adama karşı ayrıca dikkatli olacaktım.

Düşüncelerimden Kartal'ın nefret dolu sesiyle çıktım. "Ama kendi adamlarımı sürekli etrafında dolaştıramam eninde sonunda fark edilirler çünkü bilmediğimiz bir düşmanın daha var." Dişlerinin gıcirtısı kulağımı tırmaladı. "Ferhat itinin adamlarını biliyorum, tanıyorum. Atacakları adımları takip ediyorum ama yangına sebep olanları henüz bulamadım ve bilinmeyen düşmanın nereden darbe vuracağını şu an için kestiremiyorum."

Ruhumun ortasındaki kaygı, zihnime yeni bir aydınlatma yaşattı. "Ve bir de senin düşmanın Cengiz vardı değil mi? O da sana darbe vurmak isteyebilir."

"Düşmanı hafife almayı sevmem ama Cengiz'i çok dert etme. Onun beni izlettiğini, açığımı aradığını biliyorum ama ben de onu izletiyorum. Şu an için eli kolu bağlı. Sadece canımı sıkmaya çalışır o kadar."

Düşüğümüz duruma dayanamayıp gülmeye başladım. "Nasıl seviliyoruz öyle... Her bir yanımız düşman dolu. Hâlbuki sıradan bir hayatımın var olduğunu sanıyordum. Meğerse koca bir aksiyon filminin içindeymişim."

Kartal halinden memnunmuş gibi sırıtıp, "Aksiyonuna aksiyon katmaya ne dersin?" diyerek ayağa kalktı ve elini bana uzattı.

Kartal'ın bir eline bir de gizemli gülüşüne baktım. "O nasıl olacak?"

"Gel benimle."

Tereddüt etmeden ayağa kalkıp beni merdivenlere doğru çekiştirmesine izin verdim. Merdivenlere adım attığımızda Kartal yüzüme tuhaf bir bakış atı. "Bu arada teşekkürler."

Şaşkınlıkla, "Ne için?" diye sordum.

"Bu gece sadece alışveriş yaptığın çeteyi alacaktık ama sayende diğer çeteyi de yakalamış olduk. Yani bir taşta iki kuş vurduk."

Alayla gülümsedim. "İstemedim oldu."

Kartal parmaklarını, elimden ayırıp belime bastırdı. "Gördüğüm en güzel bela çekicisin. Belki de..." Genişçe sırtıp bedenimi, hava bile giremeyecek şekilde bedenine yasladı. "Bela çekiciliğini maaşa bağlamalıyız, her gece bir bela çeksen muhtemelen yakın bir zamanda ülkedeki suçları en aza indirgeriz."

Kartal'ın ironisine, omzuna yavaşça vurarak karşılık verdim. "Bakıyorum da birileri artık yem olmama karşı değil."

Bir anda ayaklarımın yerle bağlantısı kesildi ve kendimi Kartal'ın kucağında buldum. "Seninle ilgili kabullenemeyeceğim tek şey bu olacak. Son nefesime kadar yem olmana karşı geleceğim." dedi ve adımlarını hızlandırdı.

!!Uyarı: Bu sahneden itibaren cinsellik içerir. Rahatsız olacak okurlarım burayı es geçerek dans eden kadın resminin altından devam edebilir!!

Saniyeler sonra çatı katına çıktığımızda Kartal'ın banyosundaydık. Banyonun camdan duvarlarında buhardan yağmur gibi süzülen küçük damlalar vardı. Kare şeklindeki ahşap temalı küvetin içindeki su fokurduyordu. İçeride insanın içini gıcıklayan müthiş bir koku vardı. İçerinin nemi, tenlerimizi okşuyordu. Banyo; yoğun, sıcaktı, ıslaktı ve insanı küle çevirecek kadar şehvet doluydu.

Vücudumdan ve kalbimden yayılan sıcaklıkla beraber Kartal'a döndüm. Gökyüzünde asılı kalan siyahlık gibi koyu gözleriyle tepemden bana bakıyordu ve bakışlarında, yakıcı derecede arzu vardı. Hiç acelesi yokmuş gibi yavaşça beni yere indirdi. "Bu geceyi unutmanı sağlayacağım."

Cevabını bilmeme rağmen talepkâr bir sesle, "Nasıl?" diye sordum.

Gözleri ağır ağır bedenimde gezindikten sonra yüzüme tırmandı. "Artık seni çıplak görmek istiyorum." dedi daha şimdiden tahrik olduğunu belli edercesine ve dudaklarını yaladı. "Seni çıplakken keşfetmek istiyorum."

Tahrik olmuş boğuk sesini duyunca içerideki ve içimdeki sıcaklığa rağmen titredim. "Ya sen?" diye sordum ürpertimi saklamadan. Sesindeki şehvet ve açgözlülük beni çoktan fütursuzca kendine çekmişti. "Ben de seni çıplak görebilecek miyim?"

Kartal soruma cevap vermek yerine kaba bir şekilde belimi kavrayıp ateş gibi sıcak dudaklarıyla dudaklarımı öpmeye başladı. Aslında sadece öpmüyordu... Dudaklarımı yakıyor, kokumu soluyor, tenimi okşuyor, büyük bir kuvvetle ciğerlerimi tüketiyordu. Kaybetme korkusu, sahip olma duygusu, açgözlülük, şefkat... Tüm tezatlıklar en ilkel dürtüsünde can bulmuştu.

O bu gece ruhumu istiyordu.

Nefessiz kalıp kollarında çırpınınca dudaklarımdan sertçe koptu ve düşmemem için parmaklarını sırtıma geçirdi. "Bana dayanabilir misin?"

Yüzümü yakan sıcak nefesiyle banyodaki hava iyice yoğunlaştı. "Ben..." dedim yoğun nemli havada nefes almaya çalışarak ama heyecandan kalbimin durması an meselesiydi. "İsti..." Boğazım kurumuştu, sesim bana ihanet ediyordu. Acıyı görmezden gelerek sertçe yutkundum. "İstiyorum."

Sırtım bir anda canım yanmayacak şekilde banyonun duvarıyla buluştu ve Kartal'ın sıcak dudakları, boynumu kavradı. Usulca emip geri çekildi. "Seni incitmekten korkuyorum." Tekrar boynumu kavrayıp dişlerinin izini bıraktı. "Bedenini ve ruhunu... İncitmekten korkuyorum." Parmakları beklenmedik bir şefkatle yanağımı okşadı. "Eğer rahatsız olacaksan sadece banyo yaparız. Sonra da saçlarını kuruturum ve rahat uyuman için gerekirse nefes bile almadan kollarımın arasında uyumanı sağlarım."

Kalbim; kafesteki bir kuş gibi sağa sola çarpıyor, dışarı çıkmak için can atıyordu. Kartal'ın hem sert hem de nazik hareketleri başımı döndürüyordu. Arzudan yanıyordum ve Kartal'ın, düşündüğünün aksine bedenime de ruhumda da şifa olacağını iyi biliyordum. Bir yay gibi gerilip dudaklarına uzandım ve öpmeden önce usulca ısırdım. "İncinmeyeceğim ama biraz daha beni öpmezsen işte o zaman incirim."

Kartal inler gibi gülümseyip sert bir hareketle ağzımı, ağzının içine aldı. Dudakları, dili, dişleri yıllardır bu anı bekliyormuş gibi büyük bir özlemle içime akmaya başladı. Dudaklarını ayırmadan tenimi okşayan parmakları, tişörtümü kavrayınca kollarımı havaya kaldırdım.

Kartal ağzımın içinde gülümseyip dudaklarımdan ayrıldı ve tişörtümü sökercesine üzerimden sıyırdı, aynı hızda kendi tişörtünü de üzerinden çıkarıp hayran olduğum kaslarını gözlerimin önüne serdi.

Nemden sıırıslıkam olan parmaklarımı, taş gibi kaskatı göğsüne sürttüğümde Kartal'ın da sabırsız parmakları sütyenimin kopçasına ulaştı. "Hayır." dedim boğuk çıkan sesimle. Kartal duvara çarpmış gibi dururken, "Sabırlı ol." diyerek küvetin kenarını işaret ettim. "Pantolonunu çıkarıp şuraya otur."

Kartal'ın şaşkınlıkla gerilen yüzüne, kaşları da havalanarak eşlik etti ama çok geçmeden itaatkâr bir tavırla gülümsedi. "Nasıl istersen tanrıçam. Bedenim her türlü hizmetine hazır."

Kartal gözlerini ayırmadan pantolonunun düğmesini açtı ve bacaklarından ağır hareketlerle sıyırmaya başladığında yanaklarım ısındı hatta ısınmak da değildi tamamen ateşim yükselmişti.

Gözlerimi kapatıp heyecanımı dizginlemeye çalışacaktım ama bakışlarım, boxerın altındaki şişkinliğe kayınca şişkinliğin, dışarı çıkmak için önündeki kumaşı tamamen gerdiğini gördüm. Gözlerim kapanmak yerine iyice açıldı. Kumaşın yırtılması an meselesiydi.

Şişkinliğe baka baka sesli bir şekilde yutkununca Kartal'ın güldüğünü duydum. Şehvet dolu gülme sesi, banyo duvarlarından sekerek üzerime çöktü ve içimdeki ikimizi de yakacak ateşi daha da harladı.

Gözlerine baktım. Aramızda mesafe vardı ama çoktan iç içe girmişiz gibi bana bakıyordu. Yine bakışlarını ayırmadı ve geri geri giderek küvetin kenarına oturdu. "Tahtın yine seni bekliyor tanrıçam."

Aynı arzuyla gözlerine baktım ve gözlerinin içine baka baka elimi, çıplak boynumda gezdirdim. Parmaklarımın ağır hareketini bozmadan göğüs arama inip sütyenden taşan göğüslerimin üzerine sürttüm. Kartal vahşi bir yaratığın susuzluğunda elimin hareketlerini takip ediyor, sürekli dudaklarını yalıyordu.

Haz dolu bir gülümseme geçti dudaklarımdan ve elimi göbeğime kadar indirerek pantolonumun düğmesini açtım. Ağır bir nefesle pantolonumu bacaklarımdan sıyırıp tekrardan doğruldum. Şimdi Kartal'ın karşısında sadece sütyen ve külotlaydım ama daha fazla böyle kalmak istemiyordum çünkü bedenimin her bir zerresi, tatmin edilebilmek için uğulduyordu.

Kartal'ın sıcak bakışları tenimi yokladığında elimi sütyenimin kopçasına götürdüm ve tek hamlede açıp kollarımdan sıyırdım.

Uçları iyice kabaran göğüslerim gözlerinin önüne serilince Kartal gözlerini kapatıp küçük bir nefes aldı ama yetmedi tek nefes... Bir

sonraki nefesini, daha derin aldı ve bir nefes daha... Gözlerini açtı. Yoğun bir yangın başlamıştı sanki gözlerinde. Güneş gibi yakıcı, zifiri karanlık gibi ürkütücü...

Parmaklarımı külotuma götürdüm. Kartal da sabırsızca içini çekip beklentiyle ellerime baktı. Bir an önce çıkarmamı, kendimi ona teslim etmemi istiyordu.

İstediyini verdim.

Külotumu bir anda bacaklarımdan sıyrıp bizden çok uzak bir noktaya attım fakat Kartal'a bakmaya cesaret edemedim. Bakışlarım yere düşen külotumdaydı. Kartal'ın bana baktığını biliyordum çünkü bedeninden yayılan tehlikeli sıcaklık, bacak aramı esir almıştı. Düşünceleriyle bile oraya girmişti. Sanki aramızda uzanan ateşten bir ip vardı ve Kartal o ipi kullanarak içime giriyordu.

Vücudum zonkladı ve bakışlarımı Kartal'a çevirdim. Bir bakışla yemek olsaydı, Kartal şu an beni yemişti sanırım. Sütyenimi çıkardığımda gözlerinde gördüğüm yoğun yangın, bedenini tamamen esir almıştı. Yanıyordu... En azından karşıdan ona bakarken bana hissettirdiği tam olarak buydu.

Yutkunarak Kartal'a doğru adımlamaya başladım. Attığım her adımda, beni ilk kez çırlıçiplak görmesinin etkisiyle utanıyor ama utançtan garip hazla zevk alıyordum. Ona yaklaştıkça yoğun bakışları karşısında eriyordum.

Aramızda çok az bir mesafe kalınca Kartal dayanamayarak elini uzattı ve kolumdan kavradığı gibi beni önüne çekti. Burnu neredeyse göğüs ucuma değiyordu. Sertçe soluduğunda sıcak nefesi göğsümün ucundaki deriyi yaktı. "Güzel olduğunu biliyordum ama kıvrımlarının yüzüne bu kadar yakıştığını tahmin edemiyordum."

Kafasını geriye çekip çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Bu gece dilime böylesine güzel bir ziyafet olacağını beklemiyordum." Yeniden başını bedenime çevirdi, eğilerek karnımın üzerinden ısırıldı. "Ve dişlerime..."

Boğuk sesi ile sıcak nefesi, derimin altından geçerek her bir hücreme nüfuz etti ve beni baştan ayağı titretti. Daha fazla ayakta duracak gücüm yoktu. Titreyen ellerimi gergin omuzlarına yaslayıp bacaklarımı ayırarak kucağına oturdum ama o an Kartal'ın inlemesi ve kadınlığımın altındaki erkekliğinin zonklaması aynı anda oldu.

Aynı şekilde inlememek için kendimi zor tutup üzerinde yay gibi gerildim ve parmaklarımı omuzlarına gömerek dişlerimi kulağına sürttüm. "O kumaş parçasını çıkarmamakta hâlâ kararlı mısın?"

Kartal'ın güçlü kolları, bedenimi sıkıca sardı. "Bu gece senin gecen..." Boşa çıkardığı eliyle göğsümün birini kavrayıp nazikçe sıktı. "Elbet benim de gecem gelecek." Göğsümün üzerine eğilip parmaklarının arasında sıkışan göğüs ucumu nefesimi kesmek istercesine ısırıldı. "İşte o zaman içine sayısız darbeler vuracağım."

Göğüs ucumda hissettiğim zevkten dolayı inlemeyle karışık çığlık attım ve Kartal'ın dudaklarına kapandım. Sıcak dudaklarını büyük bir açgözlülükle öpmeye başladığımda Kartal da bir eliyle göğsümü avuçluyor diğer eliyle de kuyruk sokumumu okşuyordu. Erkekliği ise sürekli zonklayarak altımda büyük bir baskı yapıyordu. Daha fazla baskısına dayanamadım ve içimde elektrik gibi çarpan bir zevkle sarsılıp Kartal'ı delirmiş gibi öpmeye başladım. Bir süre sonra öpmek yeterli gelmedi. Dudaklarını, dilini, çenesini, yanaklarını öptüm, ısırardım, çekiştirdim, yaladım. Yüzünün her bir zerresini ağızımla boğdum.

Kartal ateşli darbelerime inleyerek karşılık verdi ve bir anda benimle beraber ayağa kalkarak sırtımı yeniden duvarla birleştirdi ama şimdi, bedeniyle duvar arasında havada asılı kalmıştım. Kartal'ın elleri kalçalarımın üzerindeydi. Sertçe sıkıyordu. Bacaklarım kollarından aşağı sarkıyordu, tırnaklarım omuzlarına geçmişti ve Kartal... Kartal daha önce hiç öpmediği gibi göğüslerimi büyük bir delilikle öpüyordu. İki göğsümün arasında mekik dokuyor, dişleriyle çekiştiriyor, ısırıyor, yalıyor, zevk çığlıkları atmama sebep oluyordu.

Yetmiyordu...

Omuzlarındaki parmaklarımı, başına gömdüm ve göğüslerime sertçe bastırdım. Yetmiyordu, daha fazlasını istiyordum. Beni bitirmesini, yok olana kadar tüketmesini istiyordum. Aslında tükenmek üzereydim. Git gide zirveye tırmanıyordum. Parçalarımı ayrılıyor, dağılıyordum.

Zevk dalgası, parça parça içimden geçerken Kartal kıpkırmızı olmuş göğüslerimden kopup nefes nefese alnıma yaslandı. "Seni emmeden boşalmana izin vermem."

Şiddetle başımı iki yana salladım. "Daha fazlasına sabrım yok." dediğimde neredeyse ağlamak üzereydim. "Lütfen, şimdi..."

Ama Kartal istediğimi vermedi. Alnımdan ayrılıp doğruca küvetin kenarına geldi ve beni kenara oturtarak kendisi içine içirdi. Sürekli fokurdayan su köpük köpük olmuştu. Kartal'ın elleri bacaklarımı kavradı ve ayaklarımı suya sokarak bacak aramı ağzına gelecek şekilde kendine çekti. Şimdi Kartal küvetin içinde oturmuş, bense dizlerime kadar suyun içinde kenarda oturuyordum ve ayırık bacak aramdaki Kartal'ın yüzüne bulanık gözlerle bakıyordum.

Bacaklarımdaki ellerinin biri belimi kavradı diğeri de bacak arama girerek ıslak kadınlığıma süründü. "Hmm..." dedi büyük bir iştahla avını yakalayan avcı gibi ve parmağını aşağı yukarı hızlıca hareket ettirdi. "Yanıyorsun."

Boğuk bir inleme koptu dudaklarımın arasından. "Bile bile söndürmüyorsun."

Kartal alt dudağını ısırarak gülümsedi. "Çünkü kıvranmandan zevk alıyorum."

Parmağını öyle bir noktaya bastırdı ki titreyerek çığlık attım. Kartal'a sövmek, yalvarmak, itiraz etmek, ağlamak istiyordum. Onun yerine başına elimle baskı uygulayınca Kartal'ın sıcak dili kadınlığımyı boydan boya yaladı. "Evet!" diye inledim ama aynı anda, "Ah hayır!" diye bir kez daha inledim. "Bu çok güzel."

"Hayır tanrıçam." dedi Kartal büyük bir hayranlıkla. "Güzel olan yalnızca bana akan bu yuva."

Saçlarını sıkıca kavradım. Konuşacak ne gücüm ne de kelimelerim vardı. Tek istediğim içimdeki yangının bir an önce bitmesi idi.

Kartal'ın dili bir kez daha kadınlığımyı boydan boya yaladı ve ruhumu içmek ister gibi en derinlerimi keşfetmeye başladı. Keşfettikçe göğüslerimdeki vahşi arzusu burada da devreye girdi ve kadınlığımyın üzerine, altına, yanlarına, içime binlerce yıldırım bahşetti. Isırıyor, öpüyor, çekiştiriyor, yakıyor, zevk veriyordu. Dünyamı diliyle kesiyor, ruhumu kana kana içerek son nefesimi sıcak dilinde verdiriyordu.

Can veriyordum ama karşı koyamıyordum. Aksine zevkle boyun eğiyor, daha da kendime bastırıyor, şehvet dolu çığlıklarla banyoya sığmaya çalışıyordum.

Kartal beni açgözlülükle tüketmeye devam ederken daha fazlasına karşı koyamadım ve başımı geriye atarak büyük bir zevk dalgasıyla sarsıla sarsıla kendimi bıraktım. Öyle güçlü bir titremeye sarsılmıştım ki az daha geriye düşüyordum. Kartal benden önce davranıp belimden

tuttuğu gibi beni suyun içine çekti. Kendi de geriye yaslanıp göğsünün üzerine yatmamı sağladı. Tıpkı benim gibi nefes nefeseydi. "Yüzün, kokun, tadın, bedeninin, teninin, en mahrem yerin... Her bir yerin mi tapılırcasına güzel olur kadın?"

Gülümseyerek başımı göğsünden kaldırdım. Fokurdayan su gevşeyen kaslarıma masaj yapıyordu. Kartal'ın parmakları ıslak yüzüme ulaştı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Eğer daha önce iyiysen şu an ki hissettiğimi tarif edemem."

Kartal arsızca sırtıp dudağımın üzerine küçük bir öpücük kondurdu. "Hizmetimden memnun kaldıysa Tanrıçam..." Bir kez daha öptü. "Yedi yirmi dört seks kölesi olmaya devam ederim."

"Hayır diyemem." Karnımın altında erkekliği bir kez daha zonklayınca dudaklarımı bükerek üzerinden kalktım. "Ama senin de rahatlamam gerek."

Kartal yan tarafıma uzanıp tepemizden sarkan duş başlığından suyun akmasını sağladı. "Ben en son. Önce seni yıkacağım, sonra da saçlarını kurutacağım."

"Ama." Diyerek itiraz etmişim ki Kartal beni tekrardan göğsüne çekerek dudaklarımı kavradı.

Altımızda fokurdayan su, üzerimizden yağmur gibi akan su, iç içe girmiş dudaklarımız, çıplak tenlerimiz ve birbirimize karışan ruhlarımız... Biz birbirine doymayı bir türlü beceremeyen tutkulu bir aşık olduk.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Kartal telefonla görüşme yapmak için yanımdan ayrıldığında üzerimi değiştirmek için odaya çıktım. Kartal'la birlikte önce Baraka'ya gidecek daha sonra da Rüya'yı görmeye gidecektik.

Üzerimi değiştirdikten sonra aşağı indiğimde Kartal'ın keyifsiz yüz ifadesiyle karşılaştım. Merakla, "N'oldu?" diye sorunca Kartal canının sıkıldığını belli ede ede, "Birkaç saatliğine ortadan kaybolmam lazım." dedi ve özür dilercesine gözlerimin içine baktı. "Ben gelince Baraka'ya gideriz, çilingir de o zaman gelir." diyerek telefonuna yeniden sarıldı.

Çilingiri arayacağını anlayınca onu durdurdum. "Nasıl ortadan kaybolman gerekiyor? Kötü bir durum mu var?"

Kartal'ın duruşunda kayıtsızlık belirdi. "Bir nevi tepedekilere rapor verme durumu. Uzun zamandır görüşmemiştim. Hem..." diyerek

kaşlarını çattı ve birden garip bir şekilde ürperdi. "Seninle ilgili bir durum olup olmadığını görmüş olurum."

Kartal'ın neden ürperdiğini şimdi anlamıştım. Polisin beni henüz fark etmediğini, fark ettikleri takdirde beni kullanabileceklerini, işlerine yaramadığımda da arkalarına bile bakmayacaklarını daha önce söylemişti. Tedirginlikle, "Öyle bir ihtimal mi doğdu?" deyince Kartal başını iki yana salladı ve sesi oldukça duygusuz çıktı. "Hayır ama ben yine de nabızı yoklayacağım."

Endişe ve itiraz dolu bir isteksizlikle yüzüne baktım. O yokken bu evde tek başıma kalmak, ondan haber beklemek istemiyordum. Bu sadece merakımı ve tedirginliğimi arttıracaktı. "Evde yalnız kalmak istemiyorum. Ben kendim Baraka'ya giderim, çilingir de gelsin. Daha sonra hastanede buluşuruz." diye karşı çıkınca Kartal da bana karşı çıktı. "O kadar uzun bir süre seni dışarıda yalnız bırakamam."

"Kartal sadece Baraka'ya gideceğim oradan da hastaneye."

Kartal kararlı bir duruşla kollarını göğsünde bağladı ve tek kaşı anında kavislendi. "Birkaç gün önce evinde yangın çıkarılarak öldürülmeye çalışıldın."

Aynı kararlılıkla kollarımı göğsümde bağladım. "Dün gece beni izleyen adamların olduğunu söyledin hem mafya da peşimde, bilinmeyen düşman bana yaşasamadan ya senin adamların ya da mafyanın adamları ona ya da onlara müdahale ederler."

Tuhaf bir koruma kalkanı oluşmuştu etrafımda. Madem hepsi benim rızam dışında oluşmuştu öyleyse ben de onları kendi çıkarlarım için kullanma hakkına sahiptim.

Kartal sıkıntıyla nefes alıp kollarını serbest bıraktı. Tavrı biraz da isyan eder gibiydi. "O zaman Müge de seninle gelsin."

Müge'nin benimle gelmesinde bir sakınca yoktu ama son zamanlarda her işime koşturması istemsizce rahatsız ediyordu. Kıza yük oluyormuşum gibi hissediyordum. Başımı iki yana salladım. "Olmaz Kartal."

Kartal yüzünü buruşturup istemeye istemeye, "O zaman Eftalya gelsin." deyince inanamayan gözlerle suratına baktım. "Eftalya ile birbirimizi öbür tarafa daha çabuk yollayalım diye mi baş başa kalmamızı istiyorsun? Eftalya polis olduğuna göre silahıyla beni daha önce gönderme ihtimali benden çok daha yüksek."

Kartal'ın çenesindeki damarı sertçe seğırdi. "O işler o kadar kolay değil."

Bıkkınlıkla, "Kartal sadece birkaç saat." diyerek ona yanaştım ve kollarımı boynuna sardım. "Muhtemelen ben oraya varamadan çilingir gelmiş olur, çilingir gidince içeri girip kapıyı kilitlerim. Taksi yeniden gelince de hastaneye geçerim."

Sanki dünya yanıyormuş Kartal da bu dünyadan kaçmak istiyormuş gibi başını geriye attı. "Taksi olmaz." Keyifsizce oflayarak nefesini saçlarımın üzerine verdi ve dümdüz bir sesle, "Arabamın camları kurşungeçirmez, o zaman arabamla git." Dedi.

Kabullenışı, ılık bir rüzgar gibi tenimi sardı ve parmak uçlarımda dudaklarına uzandım. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Kartal söylediklerimden hoşlansa da yüzüme hoşnutsuzca bakıyordu. "Seni çok sevdiğim için kıyamadığımı ve ondan tamam dediğimi biliyorsun değil mi?"

Bu defaki çaresizliği yüzümde gülümseme yarattı. "Huysuz sevgilim." dedim ve dudaklarından usulca öpüp geri çekildim. "Anahtarları alabilir miyim?"

Kartal'ın yüzündeki huysuzluk, gözlerinde tehlikeli parıltıları olan bir avcıya döndü. "Ama bu ufak öpücüğe kanmam işte, daha fazlasına ihtiyacım var." diyerek dudaklarıma kapandı ve ayaklarımı yerden kesmeyi başardı.

Yaklaşık 45 dakika sonra Baraka'ya geldiğimde oraya geçmeden önce eve bakma isteğiyle doldum ve arabanın direksiyonunu kırıp evin olduğu sokağa saptım. Kartal'a verdiğim sözden döndüğümün farkındaydım ama evimi görmeden yokmuş gibi davranamazdım.

Hüzünle çarpan kalp atışlarımın eşliğinde evin olduğu mahalleye girdiğimde eve yaklaşmadan bile apartmanın son katının siyah duvarlarını gördüm. Pencereleler tamamen yanmış, içerinin simsiyah görüntüsü tüm karanlığıyla gece gibi çökmüştü.

Arabayı durdurdum ve inip kaputuna yaslanarak eve bakmaya başladım. Yıllardır bu evde yaşıyordum. Rüya ile birlikte en güzel günlerim bu evde geçmişti. En büyük korkumu da sevinçlerimi de acılarımı da gözyaşlarımı da bu evde yaşamıştım. İlk kez bu evdeyken âşık olmuştum ve ilk kez bir adamın sıcak kollarında bu evde uyanmıştım.

İçimde hüznün, hayal kırıklığı, yarım kalınmışlık, çaresizlik... Tüm duyguların karmaşası vardı. Kime ne yapmıştım bilmiyordum ama sürekli bir bedel ödüyordum ve bu bedel, büyük bir ihtimalle canım alındıktan sonra son bulacaktı.

Kartal'a verdiğim sözden dolayı daha fazla oyalanmak istemedim ve çilingirci gitmeden ona yetişebilmek için yeniden Baraka'ya doğru yol aldım. Yol kısa olduğundan çabuk varmıştım. Çilingirci de çoktan gelmiş, kapının kilidini değiştirmekle meşguldü. Yanına gidip, "Kolay gelsin." dediğimde gülümseyerek başını salladı. "Sağ ol kızım."

Yaklaşık 10 dakika kadar çilingirin işini bitirmesini bekledim. İş bitince de kapıyı açıp elindeki anahtarı bana uzattı. "Artık girebilirsiniz."

Sıcak bir tebessümle, "Teşekkür ederim, borcum ne kadar?" diye sorduğumda çilingir, "Ödeme yapıldı kızım. İyi günler." diyerek yanımdan uzaklaşınca arkasından sessizce bakmak zorunda kaldım. Anlaşılan Kartal adamı hem çağırmış hem de parasını ödemişti.

Küçük bir nefes çekip kapıya tam dönmüştüm ki arkamdan tedirginlik dolu tiz bir ses duyunca başımı geriye çevirdim ve bana doğru gelen siyah kep, siyah gözlük takmış kadına baktım. "Metis!"

Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama açıkçası hızlı yürüyüşü ve tedirgin duruşu ürkmeme sebep olmuştu. Bir an için içeri girip kapıyı kilitlemeyi düşünsem de bu fikrimden çabuk vazgeçtim. Araba yakındı ve olası durumda kendimi kadına karşı savunur, arabaya atladığım gibi buradan uzaklaşırdım.

Kadın yanıma gelince nefes nefese siyah gözlüklerini çıkarıp, "Merhaba Metis." dedi hüznle bir gülümsemeyle. "Beni tanıdın mı?"

Kadına dikkatlice baktım. Yüzü tanıdık geliyordu ama ne yazık ki çıkaramıyordum. Başımı iki yana sallayıp, "Hayır." dedim dürüstçe. "Tanıyamadım."

Kadının tedirginliği hâlâ devam ediyordu. Etrafına ürkekçe bakış atıp Baraka'yı işaret etti. "İçeride konuşalım mı? Burası güvenli değil."

Kadının, tehlike sinyalleri çaldığını belli eden isteği karşısında bir adım geriye attım. Kartal'ın dediği gibi tam anlamıyla bela mıknatısıydım. "Kimsiniz ve güvenli olmayan ne?"

Kadın sesindeki zayıflığı saklamadan, "Adım Tanya. Dün gece karşılaşmıştık. Çiçekçideki kadını ben." deyince gözlerim fal taşı gibi

açıldı.

Karşımda ürkekçe duran kadın, dün gece alışveriş yaptığım çetede ki kadındı. Sarı uzun saçları ve kırmızı bandanasının yerini siyah, kısa saç peruğu almıştı. Romanmış izlenimi veren kıyafetlerinin yerinde kavak yelleri esiyordu. Tamamen spor giyinmişti. Gözüne taktığı siyah gözlüklerle de dün geceki halinden eser yoktu.

Cayır cayır yanan öğle güneşine rağmen üşüyormuş gibi ellerini kollarına sardı. "Dün gece sen gittikten biraz sonra polis baskını oldu. Benim dışımdaki herkesi yakaladılar, ben o sırada lavaboya gitmek için ayrılmıştım, polisleri görünce de kaçıp saklandım. Nereye gideceğimi düşünürken sahilde koştuğunu gördüm. Sen de polislerden kaçıyordun değil mi?"

Ani sorusu karşısında diyecek bir şey bulamayınca panikle başımı salladım. Anlaşılan o ki Kartal'ın planı istediği gibi gitmişti. Tam da polisten kaçıyormuşum görüntüsü yaratmıştım.

Tanya düşüncelerimden habersiz korkuyla konuşmaya devam etti. "Polislere görünmeden peşinden geldim ve Greendoor'a girdiğini gördüm. Daha sonra da bara çıktın. Yanına gelecektim ama yanındaki barmenden çekindim. Ot kullandığını bilmiyor olabilir diye seni zor durumda bırakmak istemedim, yanına geledim. Ayrıca bar saklanmak için iyi bir fırsat oldu. Çıkışa kadar seni bekledim ama yanındaki barmenle ayrılınca izini kaybettim. Bu sabah yeniden Greendoor'a gittim ve oradaki barmenden buralarda yaşadığını öğrendim."

Şaşkın bakışlarımın ardında Tanya'nın söylediklerini sindirmem zaman aldı. Soracağım onca soru vardı ama en çok sabahçı barmenden evimi öğrenmesine şaşırmıştım. Daha doğrusu ihanetine... "Çalışanların bilgileri, izinleri dışında paylaşılmaz. Nasıl oldu da adımı ve adresimi size söyledi?"

Kadın bilmiş bilmiş sırtıttı ama dokunsam ağlayacak kıvamdaydı. "Yüklü bir bahşinin konuşturmayacağı adam yoktur ama tam adres vermedi. Tek bildiğim bu mahallede yaşadığın, normalde kapı kapı dolaşırdım fakat dün geceki baskından dolayı ortalarda pek görünmek istemedim." dediğinde üzerime sinir dalgasının yayıldığını hissettim. Karşımda uyuşturucu satıcısı olmasına rağmen garip bir şekilde barmenin ihanetine takılmıştım. "Barmenin adı ne, hangisi konuştu?"

"İnan bana adını sormadım, senin adınla daha çok ilgileniyordum çünkü bana yardım edebileceğini umdum." Ağlamakla gülmek arasında bir ses çıkardı ve parmak uçlarını burun deliklerine götürdü. "Kusura bakma cesaretimi toplamak için biraz ot çektim de..."

Yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hafifçe sallandım. Tanya'nın şu an hapiste olması gerekiyordu ama tam karşımda durmuş benden yardım bekliyordu. Benden... Başkomiserin sevgilisi Metis'ten...

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum ve ayaklarımı yere daha sağlam basmaya çalıştım. "Ne gibi yardım? Sana nasıl yardım edebilirim?"

Tanya bir kez daha Baraka'nın içini işaret edince Kartal'ın adamlarını görmek umuduyla etrafıma bakındım ama kimse yoktu. Olsa bile tanıyamayacağım için etrafıma bakmaktan vazgeçip başımı salladım. Kapıyı kapatmadığım sürece tehlike aza inecekti. Kapının önünden çekilip, "Öden buyur." dedim.

Tanya'nın içeri girmesine izin verdiğim için Kartal'ı çok kızdıracaktım.

Tanya tereddüt etmeden içeri girdi ve doğrudan tozla kaplanmış banka oturduğunda Kartal'ın korkusu yüzünden küçük bir nefes alıp arkasından girdim. İçerisi havasızdı ve yoğun bir toz kokusuyla rutubet vardı. Bir an için rutubet kokusunu özlediğimi anımsadım. Tanya olmasa bir süre bu koku eşliğinde dans eder, yanmış evimi gördüğümde üzerime çöken hüznümü atmaya çalışırdım.

İçimdeki dans etme özlemini bastırarak bakışlarımı Tanya'ya çevirdim. Pür dikkat beni izliyordu. Yanına oturmak yerine açık kapıya yakın durarak karşısına geçtim. "Seni dinliyorum."

Tanya sahte bir öksürükle genzini temizledi ve yalvarırcasına gözlerimin içine baktı. "Biliyorum oradan bakınca hiç tanımadığın birinden yardım istemek çok saçma geliyor ama cidden muhtacım. Son umudum sensin."

Aslında yardım isteme sebebi açıkça belliydi. Dün geceki baskında arkadaşları yakalanmıştı. Yakalanma korkusundan dolayı onu saklamamı istiyordu. Gözlerimi devirmemek için büyük bir çaba sarf ettim. Kim bilir dün gecedan beri gittiği kaçınıcı kişiydim?

Bilmiş biraz da kibirli bir tavırla, "Polisten kaçırıyorsun ve saklanacak bir yer mi arıyorsun?" diye sorunca Tanya başını iki yana salladı. "Hayır, tek istediğim patronunun beni de yanına alması. Ona çalışmak istiyorum."

İşte bunu duymayı hiç beklemiyordum. Ayrıca patron olarak kimi kast ettiğini de anlamamıştım. *Kartal, Türker ya da beni bıçaklayan adam?* Açık kalan ağzımı zor toparladım ve tek kaşımı sorgularcasına kaldırdım. "Patron?"

Tanya acı içinde kıvranıyormuş gibi kollarını karnına doladı. "Büyük avcı." Omuzlarını yenilgiyle düşürüp bedenini daha da sardı. "Farkındayım o adamla çalışmak bir yerde ölüm fermanımı imzalamak demek ama mecburum, onu bir türlü hapisten çıkaramıyorum. Sen..." dedi ağlamaklı çıkan sesiyle. "Ondan korkmuyor musun? Onunla çalışmayı nasıl kabul ettin?"

Tanya'nın bahsettiği *büyük avcı* beni bıçaklayan Ferhat'tı ve yüz ifadesine bakılırsa onu tanıdığı, ondan korktuğu aşikârdı ama asıl dikkatimi çeken, *onu bir türlü hapisten çıkaramıyorum* sözleri oldu. Merakla, "Kimi?" diye sorunca gözlerine yaşlar doldu. "Sevdiğim adamı." Burnunu çekti. "2 yıldır hapiste. Yine böyle bir polis baskınında yakalandı. Ondan alışveriş yapmaya gelen hayvan, polis çıktı. Hem onu hem de arkadaşlarımı götürdü. Ben o zamanlar ot satmıyordum, yeni yeni kullanmaya başlamıştım. O hapse atılınca ne yapacağımı bilemedim. O günden sonra hayat benim için çok zor oldu. Onu hapisten çıkarmak için her türlü yola başvurdum, onun için gece gündüz ot sattım, türlü türlü avukatlara paralar döktüm. Çok dayak yedim, çok zorbalığa, tacize uğradım hatta..." dedi ve birden tüm sinirleri boşalmışçasına hıçkırarak ağlamaya başlayıp oturduğu yerden kalktı, önümde diz çöktü. "Yalvarırım bana yardım et, senden başka gidecek kimsem yok. 2 yıldır çözüm bulamamaktan her tuttuğumun elimde kalmasından bıktım. Dün gece, son umutlarımı bağladığım arkadaşlarım da gözaltına alındı. Artık kimsem kalmadı, ölmek üzereyim yalvarırım bana yardım et."

Çaresiz, acı dolu yüz ifadesine baktıkça tüm bedenimden güçlü bir ürperti geçti. Korkunç gerçek, pis ve nemli bir battaniye gibi üzerimi kapladı. Dillendirmek istemese de tecavüze uğradığı belliydi. "Sevgilin uyuşturucu satarken yakalanıp hapse atıldı. Sen de onu çıkarabilmek için bir sürü zorbalığa maruz kaldın." deyince nefesi ciğerlerinden çekilmiş gibi sadece hıçkırdı. Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Peki, sevgilinin bunlardan haberi var mı?"

Ağlaya ağlaya başını salladı. "Var, gardiyanı kafalamış ot karşılığında bana haber uçuruyor. Yapmam gerekenleri onunla bana

söylüyor. Para toplamamı daha çok ot satmamı söyleyip kime gideceğime, hangi okula, kulübe ya da bara gideceğime o karar veriyor. Hapisten çıkınca canımı yakan herkesten intikam alacak ve biz buradan çekip gideceğiz. Ben Bulgaristan'da yaşıyorum, biz onunla internette tanıştık, beni yanına çağırdı, ilk otu onunla birlikte kullandım, tüm ilklerim onunlaydı. Hapisten çıkınca oraya gideceğiz ve evleneceğiz."

Kriz geçiriyormuş gibi kalbimin orta yerine sancı saplandı. Sevgilisi hapisten çıkabilmek için Tanya'nın tacize ve tecavüze uğramasına göz yumuyordu. Kızı resmen kullanıyordu. Boğazımın gerisinde oluşan yumruyu güçlükle yutkundum ve o an Kartal'a sarılabilmeyi her şeyden çok istedim. Anlattıkları karşısında sakın kalmak zor olsa da soğukkanlılığımı korumaya devam ederek, "Büyük avcının, sevgilini hapisten çıkaracağını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Evet yani erkek arkadaşım öyle söyledi. Aslında ona gitmemi en başından beri söylüyordu fakat ben cesaret edip gidemiyordum çünkü onun hakkında çok şey duymuştum. O adamdan korkuyorum, beni öldürmesinden çok korkuyorum ama mecburum." dedi ve ellerini yüzüne gömüp avuçlarının arasına hıçkırdı. "2 yıl boyunca direndim, her yolu denedim ama yok, onu oradan çıkaramıyorum. Ben onsuz nefes alamam ve o şu an, orada çok kötü bir durumda. Biraz daha orada kalırsa intihar edeceğini söylüyor, öyle bir şey yaparsa onsuzluğa dayanamam. O yüzden kararlıyım, patronuna ulaşmamı sağla. Ne istiyorsa yapmaya razıyım yeter ki onu hapisten çıkarsın."

Erkek arkadaşına sessiz bir küfür savurdum. Hayvan herif, kızın hayatını mahvettiği yetmiyormuş gibi şimdi ajitasyon ve asılsız tehditleriyle ölümüne sebep olacaktı.

Ben bir şey diyemeden Tanya ayağa kalktı ve tam karşıma dikildi. Kıpırmızı gözlerinde büyük bir yangın vardı, acıyla kavruluyordu. "Yalvarırım bana yardım et. Senin için zor olmamalı. İstersen bir daha karşına bile çıkmam." Yeniden burnunu çekti ve gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Barmenden buralarda yaşadığını öğrenince bu civardan günlük ev kiraladım. Meğerse buralarda saklanabilecek ne çok yer varmış, neden böyle bir yerde yaşadığına şaşmamalı."

Herhangi bir suçtan kaçtığımdan değil, paramın bu semtteki evlere yettiğinden dolayı burada kalıyordum ama Tanya'nın şu an için bunu bilmesine gerek yoktu. Tanya'ya temkinli bir bakış attım. Tabi ki ona

yardım edecektim ama onun istediği şekilde değildi. Elbette öncelikle onca insanı zehirlediği özellikle de masum çocukları zehirlediği için hapse girmeli, cezasını çekmeliydi sonra da kendi güvenliği ve zorba sevgilisinin onu daha fazla kullanmaması hatta böylesine tehlikeli bir yaratığın dışarı çıkmasını engellemek için hapse girmeliydi. Sadece o da değil, bahsettiği gardiyan da ceza almalıydı.

Üzerime görünmez bir ağırlığın çöktüğünü hissettim. Ayrıca içimde, acilen hareket etmem gerektiğinin telaşı vardı. Bir an önce Kartal'ı bulup Tanya'nın anlattığı her şeyi ona da anlatmalıydım ama riskli bir hamle olmasına rağmen işimi de bir şekilde garantiye almalıydım. Kartal'a yardım etmemin tek yolu, Tanya'nın nerede kaldığını öğrenmektir. Sonra ne yapacağına o karar verecekti.

Gözlerimi kısıp ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Tanya karşıdan bakınca muhtemelen yardım edip etmeyeceğimi düşündüğümü sanıyordu, bu da bana çözüm bulmak için zaman kazandırıyordu. Tüm ihtimalleri gözden geçirdim. Genelde suça karışanların takıldığı tehlikeli ve izbe tek bir yer vardı. Orası da taşlıktı. Hatta geçen Nefes'i orada tekinsiz bir adamla görmüş, o adamla birlikte bana zarar vereceğini düşünerek telaşlanmışım. Telaşımı Kartal fark edince ona da anlatmışım. Kartal da adamı bulacağını söylemişti ama tam tarif veremediğim ve bana hiçbir şekilde zarar vermediği için bulamamıştı. Yemi atmak amacıyla, "Taşlıkta ev kiraladın değil mi?" diye sordum.

Tanya uyuşturucunun da etkisiyle yemi yiyerek, "Evet." dedi ve bir an için duraksadı. O da kendince çözüm arıyormuş gibi boşluğa baktı. Sonunda, "Eğer patronunla konuşmayı kabul edersen cevabını öğrenene kadar burada kalacağım." diyerek çantasından bir sürü uyuşturucu paketi çıkarıp bana uzattı. Elinde en az 9 küçük poşet vardı. "Bunlar dün gece satın aldığından. Al bunları... Ön ödeme gibi düşün. Beni kabul ettirirsen sürekli temin ederim sana."

Elindeki paketlere bakarken gözlerim şokla açıldı ve vücudumdan ince bir titreme geçti fakat tüm korkunun yanı sıra onları elinden almak, Kartal'a götürmek için büyük bir istek duydum. Bu işi yapabildiğimi ona göstermek, onu etkilemek istiyordum. Sahte bir gülümsemeyle, "Reddedemeyeceğim teklifle geliyorsun?" deyince Tanya acı acı gülümsedi. "Hepsi Janzer için."

Gözlerimi paketlerden ayırmadan, "Janzer erkek arkadaşının lakabı mı?" diyerek elindeki paketlere uzandım ve kılıkta kalmış gibi büyük

bir aç gözlülükle şortumun ön, arka ceplerine doldurdum.

"Evet ama o, lakabını kimsenin bilmesini istemez. Dün gece birlikte gördüğün arkadaşlarım bile bilmez çünkü o, uyuşturucu satıcılarının arasında pek sevilmezdi. Kim için çalıştığımı söylesem beni aralarına almazlardı ama sen satıcı değilsin o yüzden bilmende sakınca yok."

Tanya o kadar çaresiz, acınası durumdaydı ki su alan bir tekne gibi batmak üzereydi ve batarken son bir umutla çırpınmaya, bana tutunmaya çalışıyordu.

"Tamam." Dedim başımı sallayarak. "Sana yardım edeceğim." Aslında gerçekten ona yardım edecek ve onun bu hayattan kurtulmasını sağlayacaktım ama onun istediği gibi değildi. "Bu gece mesaideyken ona haber göndereceğim. Yarın en geç bu saatlerde haber gelmiş olur. Yarın bütün gün evde ol ki seni bulabileyim. Hem madem polis peşinde taşlıktan çıkmasan iyi edersin. Orada güvende olursun."

Tanya bir kez daha gülmekle ağlamak arasında bir ses çıkardı ve hafifçe sendeledi. Muhtemelen aldığını söylediği uyuşturucunun etkisine iyice girmek üzereydi. "Zaten gidebilecek hiçbir yerim kalmadı artık."

Dengesizliğini fırsat bilerek koluna uzandım. "İyi görünmüyorsun? Seni evine kadar bırakmamı ister misin? Hem yarın evini daha çabuk bulmuş olurum."

Tanya'nın elleri titremeye başlamıştı. Sağlıklı düşünemediği ve hareket edemediği gün gibi meydandaydı. Acısı ve paniği ona ardı ardına hatalar yaptırtıyordu. Bir kez daha sendeleyince bileğime tutundu. "Dün gecedan beri fazla panik oldum da almam gereken gramı biraz aşmış olabilirim. Sen bıraksan daha iyi olur."

Tanya kabul edince ona belli etmeden rahat bir nefes üfledim. Kendimce kurduğum plan sorunsuz bir şekilde ilerliyordu. Her şey kolay ve basit olmuştu ama yine de kendimi kötü hissetmenin önüne geçemiyordum çünkü kadının çaresizliğini açıkça kullanıyordum.

Onca masum çocuğun iyiliği için dedim kendi kendime. Ayrıca onun da iyiliği için...

Baraka'dan çıkınca kapıyı alelacele kilitleyip Tanya ile birlikte taşlığa doğru yol almaya başladım. Bir yandan da içim içimi yiyor, daha önce korkudan giremediğim sokağa şimdi uyuşturucu satıcısıyla kol kola yürüyordum. İçimden, "Kartal beni yiyecek." dedim yüzümü

buruşturarak. "Kendimi tehlikeye attığım için polisçiliğe soyunduğum için bana çok kızacak."

Kartal'ın kopkoyu öfkeli bakışları gözlerimin önüne gelince görüntüden kurtulmak istercesine başımı belli belirsiz iki yana salladım. Silueti bile buradan koşarak uzaklaşmama yetecek gibiydi.

Kartal'ı düşünmeyi bırakıp Tanya'yla birlikte yürümeye devam ettim. Yoksa her şeyi geride bırakıp kaçmam an meselesydi.

Nihayet herkesin ürktüğü izbe sokağa girince etrafa dikkatli bir bakış attım. Sokakta birkaç sokak çocuğu dışında kimse yoktu. Tanya'nın kiraladığı ev de girişteki üç dört bina sonrasındaydı. Çok fazla gitmek zorunda kalmayacaktım. Tanya'yı bırakır bırakmaz arkama bile bakmadan koşu koşu bu sokaktan sonsuza dek gidecektim.

Tanya aralık apartman kapısını itip ardına kadar açtı. "İçeri gelmek ister misin? Birlikte ot çekeriz." deyince ensemden aşağı terin aktığını hissettim ve başımı şiddetle iki yana sallayıp aklıma ilk gelen yalanı söyledim. "Birazdan bara gideceğim. Patron ayık kafada olmamızı istiyor, o yüzden gündüz kullanmıyorum."

Tanya, "Anlıyorum." dedi ve içeri girmek yerine apartmanın kapısının önünde dikildi. "İyi haberlerini bekliyorum, her istediğini yapmaya hazırım. Hem senin hem de patronunun."

Bir an önce gidebilmek için sadece başımı salladım ve geldiğim yöne bedenimi geri çevirdim fakat o an sokağın başında Nefes ile daha önce yanında gördüğüm belalı tipi görünce az daha çığlık atacaktım. Kol kolaydılar ve Nefes, ağzı kulaklarında adama bir şeyler anlatıyordu.

Eren'le ayrılıp ayrılmadıklarını bilmiyordum ama hızlıca apartmana geri dönüp Tanya'yı kenara iterek kendimi içeri attım. Tanya merakla, "Metis iyi misin?" diyerek içeri girince susması için elimle işaret ettim. "Kavga ettiğim bir kız, beni görmesini istemiyorum."

Tanya cevap vermedi ama gözlerimin içine baka baka alayla sırtıttı. Muhtemelen şu an ondan korktuğumu sanıyordu aslında haklıydı ondan korkuyordum ama kavga etmekten değil hem yanındaki tekinsiz adamdan hem de Nefes burada olduğumu fark ettiği an işleri çığırından çıkaracağından korkuyordum.

Tanya'nın alaycı bakışlarını görmezden gelerek aşağı yukarı beş dakika kadar apartmanın girişinde Tanya ile birlikte Nefes'in ortalıktan kaybolmasını bekledim. Kapının önünden geçerlerken gülüşme seslerini ve ayak seslerini duymuştum, apartmanın önünden

geçtiklerinden emindim ama kendimi garantiye almadan dışarıya çıkmak istemiyordum.

Çok kısa bir müddet daha geçtikten sonra, "Gidip gitmediğine bakabilir misin?" diye Tanya'dan ricada bulununca Tanya sessizliğini koruyarak dışarıya çıktı ve aynı hızda geri döndü. "Kimse yok."

Küçük bir soluk vererek dışarı çıktım ve hızlıca sokağa göz attım. Gerçekten de kimse yoktu. Hatta sokaktaki çocuklar bile gitmişti. Son bir kez daha Tanya'ya döndüm. "Yarın geldiğimde evde ol. Patronu ikna edeceğim." Elimi cebimdeki paketlerin üzerinde gezdirdim ve sahte bir iştahla, "Ama bunların devamını fazlasıyla beklerim çünkü en az senin kadar bu tozlara ihtiyacım var." diyerek göz kırptım eğreti durduğunu bile bile ardından apartmandan çıktığım gibi koşarak sokaktan uzaklaşmaya çalıştım.

Yaklaşık beş dakika sonra nefes nefese Kartal'ın arabasının içindeydim. Telefonumu çıkarıp Kartal'ın arayıp aramadığına baktım. Henüz aramamıştı. Anlaşılan görüşmesi bitmemişti. Kartal'la hastanede buluşacağımız için hastaneye gitmem gerekiyordu fakat paketlerle hastaneye gitmem çok da sağlıklı değildi çünkü üzerimdeki miktar muhtemelen ticaret miktarıydı. Uyuşturucu satıcısı olduğumu düşünürlerdi. Kartal yanımda olmadığı için kolay kolay kimseye derdimi anlatamaz, apar topar gözaltına alınırdım. İşin kötü yanı gözaltına alınmak da değil, eğer bu paketlerle yakalanırsam ve gözaltına alınırsam Kartal'ın benim için yaptığı onca planı bozmuş olurum.

Hastaneye gitmeden önce eve gitmeye karar vererek direksiyonu Kartal'ın evine çevirdim.

Küçük zaferim karşısında içimden deliler gibi dans etmek bağıra çağıra şarkı söylemek geliyordu. İçimdeki isteğe kayıtsız kalamayıp müziğin sesini sonuna kadar açıp bağıra çağıra şarkı söylemeye başladım.

Taa ki on beş dakika sonra önümdeki polis çevirmesini görene dek...

Korku gözlerimi bulanıklaştırdı ve kirpiklerimi endişeyle birkaç kez kırparak, "Eyvah!" diye haykırdım. "Polis çevirmesi var."

Müziği hızlıca kapatıp kendimi sakinleştirmek için arka arkaya derin nefesler aldım. "Belki beni durdurmaz ayrıca ehliyetim yanımda. En fazla ehliyetime bakarlar sonra da bırakırlar. Üzerimdeki uyuşturucuyu anlayamazlar, sakın ol."

Korku dolu bakışlarımı dikiz aynasına çevirdim. Beni bıçaklayan adamların peşimde olduğundan göremesem bile emindim. Burada yaşayacağım olası olumsuz bir durum Kartal'ın planını kesinlikle mahvedecekti.

Gerginlikten ter içinde kaldım ve klimanın derecesini iyice düşürdüm. *Polis beni durdurmayacak, dedim evrene olumlu mesaj göndermek istercesine. Sadece yanlarından geçeceğim.*

Lakin evren, benimle alay edercesine sırtı ve polisler, garip bir şekilde önümü keserek beni durdurdu. Ehliyetimi çıkarıp camı açmadan kapım, polis tarafından sökülürcesine açıldı ve ters bir hareketle koluma asıldı. "Hakkınızda ihbar var, arama yapmam gerekiyor."

Şaşkınlıkla, "Ne ihbarı?" diye sordum ama polis beni dinlemedi ve apar topar arabadan çıkararak arabaya yasladı.

Polisin saniyeler içinde parmakları uyuşturucu paketlerine ulaştığında gözlerimi kapattım.

İşte şimdi Kartal beni gerçekten de çiğ çiğ yiyecekti!

Herkes merhaba 🌸

Biraz uzun bir bölüm oldu 😊

Romantizm erotizm aksiyon karıştı dghjkgh

Direkt bölüme geçmek istiyorum.

Bölümü nasıl buldunuz?

Bence Kartal, Metis'i bir süre nezarete bırakır dfghfgj

Peki Metis'i ihbar eden kimdi?

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur. 😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🌸

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

34. Bölüm "Cevapsız Sorular"

Şarkı: Raye & 07 Shake - Escapism

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

"CEVAPSIZ SORULAR"

METİS

Korkuyu kısaca tanımlamak gerekirse insanı, gerek fiziksel gerekse psikolojik olarak tehlikelere karşı bir uyarıcı olarak çıkar karşımıza. Cesaret de korku, acı, risk, belirsizlik veya tehditlerle başa çıkma yeteneği olarak tanımlanır.

Bana göre ise korku ve cesaret, tahterevallinin iki ucu gibidir. Dengede durmaları imkânsızdır. İlla bir taraf ağır basacaktır ve ağır basan taraf cesaret olduğu an da korku ne yazık ki en aza inecek, ihtiyatsızlık gün gibi ortaya çıkacaktır. İşte tam da bu noktada geri dönülmesi imkânsız hatalar yaptıracaktır insana.

Tıpkı bana yaptırdığı gibi.

Kolumdan tutan polis memuru beni ite ite nezarete götürürken ihtiyatsızlığımın bedelini yoğun bir pişmanlık içinde ödüyordum ve biliyordum ki bu ihtiyatsızlığım, en çok Kartal'a zarar verecek, onu zora sokacak, tüm planlarını alt üst edecekti.

Hâlbuki tek istediğim onu etkilemekti.

Polis memuru yüzüme demir kapıyı kapatırken umutla yüzüne baktım. Bana inanmayacağını biliyordum ama son bir kez şansımı denemek istiyordum. "Yanlış anlaşılma var, uyuşturucu kullanmıyorum ya da satıcı değilim."

Polis memuru dalga geçer gibi sırtıttı. "Ben de polis değilim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Kartal gelmeden çıkamayacağımı bildiğim için daha fazla itiraz etmek yerine beni bekleyen soğuk banka ilerledim. Bakışlarım da nezarethanenin her bir noktasındaydı. Geçen sefer getirildiğim karakol olmasa bile içerisinin soğukluğu aynıydı. Aynı soğukluk aynı havasızlık aynı kasvet... Diğerinden hiçbir farkı yoktu ve tanıdık kasvetli havası, beni toz

parçacıkları gibi anında içine alıp sessizliğin ortasında yere sermeye başlamıştı.

Ama ne buranın soğukluğu ne de kasvetliyi beni yiyip bitiren. Beni asıl bitiren Kartal'ın olanları öğrendiğinde bana çok kızacak olmasıydı.

Banka bakarak burukça içimi çektim. Geçen geldiğimde haklı ve öfkeliydim ama şimdi haksız ve mutsuzdum. Hüzün; boğucu ellerini boynuma sarmış, yakalandığımdan beri yakamı bir türlü bırakmıyordu. Gittikçe içime kök salıyordu, dokunsalar ağlayacak gibiydim.

İçime kök salan hüzne minnetle boyun eğip banka oturdum ve ayaklarımı da banka çıkarıp kırdığım dizlerime sıkıca sarıldım.

Aklımda onlarca soru vardı. Kartal nasıl tepki verecekti, tüm planı bozulmuş muydu, bundan sonra nasıl bir yol izleyecekti? Ayrıca peşimdeki adamlar, beni bıçaklayan patronlarına yani Ferhat'a haber vermişler miydi, o bir hamlede bulunacak mıydı?

Bunların hepsi muammaydı... Hepsi zihnimin bir köşesinde cevabını bulabilmek için sabırla bekliyordu fakat öyle bir soru vardı ki hepsinin ötesinde zihnimin her bir köşesinde yaramaz çocuk gibi koşuşturuyordu; beni, polise ihbar eden kimdi?

Hiçbir sorunun cevabından emin olamıyordum ama beni ihbar eden kişinin kim ya da kimler olduğunu iyi kötü tahmin edebiliyordum. Ya Tanya'nın oyununa gelmişim, dün gece polisten kaçarken gördüğü için elime tutuşturduğu uyuşturucularla beraber beni polise vermişti ya da Nefes bir şeyler anlamıştı, o ihbar etmişti.

Nefes'in olma ihtimali benim için ikinci planda kalıyordu çünkü uyuşturucu aldığımı görmemişti, bu sebeple beni polise şikâyet etmesi fazlasıyla ütöpikti. O yüzden Tanya olma ihtimali daha yüksekti.

Ya da belki de Kartal'ın düşmanı Cengiz ihbar etmişti. O da beni takip ediyorsa Kartal'ın yoluna taş koymak için yaptırmış olması fazlasıyla olasıydı.

Zehir içmişim gibi ağzımın içinde acı bir tat hissedince yüzümü buruşturmadan edemedim. Kartal gelmeden hiçbir sorunun cevabını alamayacağımı biliyordum ama Kartal'la yüzleşmeyi de asla istemiyordum. Tek istediğim günü geriye sarmak, Tanya'yı görür görmez arabaya atladığım gibi hastaneye gitmekti.

Bulunduğum yere sığamadığımı hissedip oturduğum yerden ayağa kalktım. Dikenli tel gibi can yakıcı sorularım, bulamadığım cevaplarım ve Kartal'ın yüzünde göreceğim öfkeli ifadesi, tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Sıkıntıyla nezaretin içinde ileri geri dolanmaya başladım.

Kaç saat nezaretin içinde boş boş dolaştığımı ya da soğuk bank üzerinde tedirginlikle oturduğumu bilmiyordum. Yarım saat, bir saat, iki saat belki de üç?

Kartal neden hâlâ gelmiyordu onu da bilmiyordum ama her geçen saniye, bir asırmış gibi günlerce gecelerce kalmışım gibi hissetmeme sebep oluyordu onu çok iyi biliyordum. Sinirlerimin iyiden iyiye yıprandığını hissediyordum.

Sonunda koridorda yankılanan ayak seslerini duydum ve kalbim büyük bir gök gürültüsünün sesini duymuş gibi çarpmaya başladı. Gelenin kim olduğunu bilmiyordum ama hissediyordum, Kartal geliyordu ve ne yazık ki yüzleşme vakti gelmişti.

Yutkunarak başımı demir parmaklarının gerisine çevirdim ve gelenin kim olduğuna baktım.

Yanılmamıştım...

Gelen Kartaldı ve tüm heybetiyle karşımda dikiliyordu. Sabah evden çıktığındaki kıyafetlerini değiştirmiş, canımı almaya hazır cellat gibi siyahlara bürünmüştü. Ellerini yine ceplerine yerleştirmiş, kaşlarını da olabildiğince çatmıştı. Ağır ve gergin nefesler alıyordu. Bakışlarıysa asla iyiye işaret değildi, yüzüne zalim bir ifade vermişti ve beni oturduğum yere çivilemeyi daha şimdiden başarmıştı.

Gergin bedeni, öfkeli bakışları ve zalim yüz ifadesi ona ulaşmamı engelleyen duvarlar örmüştü aramıza sanki. Ruhum sürünerek yanına gidiyor, duvarlarına çarpıp geri dönüyor gibiydi. Kasvetli havayı dudaklarımın arasında emip ona ulaşabilme umuduyla gözlerinin içine itinayla baktım. Yavaşça, "Kartal..." diye cümleme başladım ama kalbim bir anda mengeneyle sıkılmış gibi duracak olunca cümlemi bitiremedim.

Cılız sesim, en az kendisi kadar cılız sözcüklerle kasvetli havada yok oldu, öylece Kartal'ın gözlerine bakakaldım. Beni durduransa öfkeli bakışı değildi, gözlerinin gerisindeki yoğun acıydı.

Tüm planı alt üst olduğu için miydi yoksa kendimi tehlikeye atmış olmam mıydı emin değildim ama Kartal, gözlerine dikkatlice baktığını

görünce bakışlarını benden kaçırdı ve yan tarafa kısa bir bakış attı. Birkaç saniye boşluğa bakıp yeniden bana döndüğünde bakışlarındaki hüzünden eser yoktu yine aynı sert ifadesi geri gelmiş hatta kaşları daha da çatılmıştı.

Bir kez daha, "Kartal." diyerek oturduğum yerde duruşumu dikleştirmeye çalıştım. "Biliyorum bana kızgınsın ama her şeyin bir açıklaması var."

Kartal öfkeyle yüzümü süzüp buzdan farksız sesiyle, "Sadece Baraka'ya gideceğim, oradan da hastaneye... Sadece birkaç saat..." dedi benim sabah ona söylediklerimin aynısını tekrarlayarak ve ellerini ceplerinden çıkarıp kollarını göğsünde bağladı. "Üzerinden 15 gr. Eroin çıkmış."

Üzerimden çıkan eroin miktarını duyunca içimdeki endişe, parmaklarımın arasından kayıp gitmiş gibi rahatlamamı sağladı. Neyse ki çıkan miktar, satıcı olduğumu göstermiyordu. Bu durumda mafyayı kandırmak şimdi daha kolaydı. Kullanıcı olduğumu düşünmeye devam edeceklerdi. Yine de Kartal'ın planların bozulup bozulmadığından emin değildim. Başımdan geçenleri anlatabilmek daha doğrusu onu etkileyebilme umudum hâlâ devam ettiği için hevesle, "Bana o eroinleri Tanya vermişti." dedim. "Yani dün gece alışveriş yaptığım çiçekçideki kadın."

Dün geceki çiçekçi kadının adını duyunca Kartal'ın kaşlarının şaşkınlıkla havalanacağını düşünsem de hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. Beklediğimin aksine, "Tanya..." dedi sertçe sıkıttığı dişlerinin arasından. "Yani kaçan kadın."

Ama onun yerine benim kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Sen onun kim olduğunu ve kaçtığını biliyor muydun?" Sesim, kulaklarıma ulaştığında kafama vurmamak için kendimi zor tuttum. Elbette Tanya'nın kim olduğunu ve kaçtığını biliyordu. Kartal, bu çetenin peşindeki ekibin başındaydı ve içeride adamı vardı. Aslında daha dün gece, her şeyden haberi olmuştu.

Ne aptaldım. Bir anlık hevesle olabildiğince düşüncesiz ve pervasız davranmıştım.

Kartal soruma cevap vermek yerine cebinden anahtar çıkarıp kapıyı açınca gözlerim hevesle açıldı. Nihayet bu havasız yerden çıkabilecektim. Yeni doğan umuda sıkıca tutunup ayağa fırladım fakat ayağa kalkmamla Kartal'ın içeri girip karşıma dikilmesi aynı anda

oldu. Sabırsız bir tavırla, "Anlat... Sana neler söyledi, her kelimesini tek tek duymak istiyorum." dediğinde aceleci hali beden diline de yansımıştı. Garip bir şekilde sızlayan bir sabırsızlığı varmış gibi davranıyordu.

Şaşkınlıkla bir açık bıraktığı kapıya bir de sabırsız ve öfkeli ifadesine baktım. "Burada mı?" Ama Kartal o kadar soğuk ve ruhsuz bakıyordu ki gözlerimin içine, sorumun cevabını almış olmamı sağladı. Tam olarak burada, olan biteni ona anlatacaktım.

İtiraz edercesine başımı salladım. Bu şekilde uzak ve resmi dururken kendimi gerçekten de uyuşturucu satıcısı gibi hissediyordum. "Kartal kızgınsın ve de haklısın biliyorum ama şu an kendimi hem suçlu hem de ifadem alınıyormuş gibi hissettiriyorsun."

Kartal düşünmeden karşılık verdi. "Zaten suçlusun ve ben senin ifadeni alıyorum. Bir an önce anlatsan iyi edersin."

Pes ederek nefesimi üfledim. Kartal şu an laf dalaşına giremeyeceğim kadar sabırsız, öfkeli ve haklıydı. "Tamam, her şeyi anlatacağım." dedim ve Tanya'nın kılık değiştirerek yanıma gelişini, bana anlattığı her şeyi, son olarak da taşlığa gidip onu evine bıraktığını anlattım.

Kartal ilk başta öfkeliydi. Tanya'ya, erkek arkadaşına ve gardiyana belli belirsiz küfürler savuruyor, sabırsızca bitirmemi bekliyordu ama ne zaman Tanya'yı evine götürme teklifini benim yaptığımı duydu işte o zaman Kartal da kayışlar tamamen koptu. Aklından geçen bin bir korkunç ihtimal, gözlerinin içinden öfkeyle geçiyor ve bunu bana net bir şekilde gösteriyordu. "Ben." dedi sıktağı dişlerinin arasından sertçe. "Ben seni 2 dakika yalnız bırakamayacak mıyım?" Akli mantığı almıyormuş gibi ellerini iki yana açtığında çenesindeki kası da şiddetle seğirdi. "Ne zaman yanından ayrılısam bir şekilde başımı belaya sokuyorsun. Neden benim için güvende olmanın en önemlisi olduğunu bir türlü anlamıyorsun? Niye bana bunu yapıyorsun?"

Kartal'ın yüksek çıkan sesine karşılık, "Amacım yardım etmeye çalışmaktı." dedim kendimi savunmak istercesine ama Kartal'ın öfkeli bakışlarının gerisindeki kendini yeniden belli eden acısı, onun sesinin yüksekliğinin aksine sesimi cansızlaştırdı. "Yerini öğrenip sana söyleyecektim. Böylece onu yakalaman daha kolay olacaktı."

Kartal isyan edercesine, "Madem o kadın yanına gelmiş -ki sen yine kendini riske atarak onunla içeride yapayalnız kalmışsın- niye onu

hemen gönderip beni aramıyorsun? Niye kendin gidiyorsun?" diye daha da yüksek sesle çıkıştı.

Bir an için Kartal'ın karşısında küçücük kaldığımı hissettim fakat bunun sebebi sürekli yükselen sesi değil, söylediklerini idrak ettikçe yaptığım düşüncesizliğin yüzüme çarpmasıydı. Eğer kendim gitmeseydim Tanya'nın yerini tam olarak öğrenemeyeceğimi, Kartal'ın da onu bulamayacağını düşünmüştüm ama şimdi fark ediyordum ki Tanya'yı gönderir göndermez Kartal'ı arasaydım Kartal peşimdeki polisleri anında o kadının peşine takar hatta şimdiye kısıkvrak yakalatırdı da. Resmen aptalca davranmış, elime yüzüme bulaştırmıştım. Aptal düşüncemi Kartal'a söylemek yerine daha da kısık çıkan sesimle, "Düşünemedim." dedim gözlerimi kaçırarak. "O an o doğru gelmişti."

Kartal'ın sinirle güldüğünü duydum. "Düşünememiş..." diyerek benden uzaklaştı ve birden, "Selim!" diye bağırdı.

Öyle güçlü bağırıyordu ki bir an boşluğuma gelip olduğum yerde korkuyla sıçramama sebep oldu. Selim dediği polis de koşarak yanımıza geldiğinde onun, beni içeri kapatan polis memuru olduğunu gördüm.

Endişeyle, "Amirim." deyince Kartal sesindeki katılığı ve yüksekliği zerre değiştirmeden gardiyanla ilgili bir sürü talimatlar verdi ardından kapıyı, ikimiz içeride kalacak şekilde kilitleyip anahtarı Selim'e uzattı. "Kimse buraya gelmeyecek ve 2 saat sonra açılacak, duydun mu beni!"

Selim itaatkâr bir tavırla başını salladığında gözlerim korkuyla büyüdü, bedenim karıncalandı. "Hayır." diyerek umutsuzca karşı çıktım. "Çıkmak istiyorum zaten saatlerdir buradayım."

Kartal beni duymamış gibi Selim'e gitmesi için başıyla işaret etti. Selim'in bakışları bana döndüğünde beni bırakmaması için başımı iki yana salladım fakat o bana acıyarak baktı ve neredeyse koşarak yanımızdan uzaklaştı. Şimdi üç duvar arasında dikenli teller gibi duran demir parmaklarının ardında öfkeli Kartal'la baş başaydım.

Boğazım beklenmedik bir canlılıkla alev aldı ve bu canlılık, sesime de yansıdı. "Bu yaptığın delilik!" diye çıkıştım. "Niye buradayız, neden bizi buraya kilitledin?"

Kartal bana doğru öyle bir bakış attı ki bakışları, yüzüme saplandı. Gözleri, az öncesine göre daha koyuydu sanki. Daha öfkeli, daha sert,

daha kararlı..."Düşünememenin bedelini ödüyorsun, cezasısın!"

"Kartal saçmalama. Anla işte yardım etmeye çalıştım."

Ruhu boğuluyormuş gibi nefes almaya çabaladı. "Böyle mi yardım ediyorsun? Kendini tehlikeye atarak mı?" Aniden ellerini saçlarından geçirdi ve bir kez daha, nezareti inletecek kadar yüksek sesle bağırdı. "Anlamıyorum ya, nasıl düşünemezsin? Ya bu bir tuzak olsaydı ya seni evin içine çekseydi, içeride ne idüğü belirsiz adamlar olsaydı, sana zarar verselerdi?" Kendi düşüncesine daha da delirdi. "Bana böyle mi yardım edecektin Metis?"

Kartal'ın her acı dolu isyanında içimde tanıdık bir his belirdi. Nefret... Kendimden nefret ediyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ben bunların hiçbirini düşünmemiştim. Sanmışım ki Tanya'nın yakalanmasına yardımcı olacak, Kartal'ı etkileyecektim.

Verebilecek cevabım olmadığı için sessiz kalmayı tercih ettim. Ben sessiz kalınca Kartal da volta atmaya başladı, bir yandan da bağırarak azarlamaya devam ediyordu. "Sanıyorum ki hastanedesin, güvendesin ama bir telefon alıyorum apar topar gözaltına alındığını öğreniyorum. Sebebi trajikomedi... Üzerinden 15 gr eroin çıkmış. Daha da kötüsü şimdi öğreniyorum ki güvenliği uğruna dünyayı ateşe vereceğim kadın, kendini kendi elleriyle tehlikeye atmış. Ne için? Uyuşturucu çetesindeki bir satıcının yerini öğrenmek için!" Yüksek çıkan sesi, duvardan sekip başına çarpmış da ağrı saplamış gibi avuç içini sertçe alnına bastırdı ve sanki ben yanında yokmuşum gibi kendi kendine mırıldandı. "Yetemiyorum, koruyamıyorum... Aklımı kaybetmek üzereyim."

Dolmak için pusu kuran gözyaşlarıma daha fazla direnemedim ve gözlerime dolmasına izin verdim. Bana bağırdığından dolayı dolmuyordu gözlerim. Onun içindi gözyaşlarım. Onun canını yaktığım için doluyordu gözlerim, yalnızca önüne geçemiyordum çünkü dayanılmaz bir ağırlıkla idrak etmişim gerçeği. Onu bu kadar deli eden, canını yakan bana bir şey olacak korkusuydu. Kartal aslında korkudan alev alev yanıyordu. Gözlerinin gerisinde saklamaya çalıştığı acısı da buydu. Bana yetemedikçe, beni koruyamadıkça kahroluyordu.

Kartal gözlerimin dolduğunu görünce yumruk yemiş gibi afalladı, dakikalardır öfkeyle bakan gözlerine yoğun bir pişmanlık ve şefkat yerleşti. Beni yanlış anlamıştı, bana bağırdığı için gözlerimin dolduğunu sanmıştı ama yanılmıştı.

Gözlerimi kaçırıp az önceki banka geri çökünce Kartal da yanıma gelip önümde diz çöktü. Gerginlikten buz tutmuş parmakları ağır hareketlerle çenemi buldu ve yüzümü kendine çevirdi. Gözlerimin içine bakıp, "Bağırdığım için özür dilerim." dediğinde bu sefer bağırmiyordu ama geçmeyen öfkesi yerli yerindeydi. Kendini dizginlemek için büyük çaba sarf ettiği açıkça belliydi. Sadece artık korkutmamaya çalışıyordu.

Kartal'ın içinde kopan fırtınaya karşın sakin kalma çabası, içimdeki suçluluk duygusunun ağırlığı altında daha da can çekişmeme sebep oldu. Kalbime, binlerce bıçağın ucu batırılıyormuş gibiydi. Canım çok fazla yanıyordu. Elimi kaldırıp parmak uçlarımı yanağındaki sakallarının arasına karıştırdım. "Asıl ben özür dilerim. Tanya'nın kim olduğunu öğrenince sandım ki yakalanmasına yardımcı olurum. Sana iyilik yapmış olurum. Sandım ki..." Gözlerine bakarak söylemekten utandığım için başımı hafifçe yana çevirdim. "Sandım ki seni etkilerim."

Titreyerek çıkan sesimin, aramızdaki soğuk havayı yarararak tatlı bir meltem rüzgârı gibi bulunduğumuz alanı sardığını hissettim. Bunu, Kartal'a bakmasam bile anlayabiliyordum çünkü bakışlarının sıcak yoğunluğu artmış, zihnimi delip geçmişti. Ben, bana bu kadar kızma sebebini anladığım gibi o da bu aptallığı neden yaptığımı anlamıştı. İkimizin de tek bir derdi vardı. O da yine birbirimizdik.

Kartal içeride yeni oluşmaya başlayan sıcak havaya muhtaçmış gibi sesli bir şekilde içine çekti ve çenemdeki baskısını artırıp yeniden ona bakmamı sağladı. Yorgun bir gülümsemeyle yüzüme bakıyordu. "Daha beni ne kadar etkileyebilirsin ki? Halimi görmüyor musun?" Başını iki yana salladı ve yüzündeki gülümseme, gözlerindeki yoğun çaresizliğin yansımada soldu. "Bana iyilik yapmak ya da yardım etmek istiyorsan güvende kal, senden tek istediğim bu çünkü gerçekten aklımı kaybetmek üzereyim. Yapma bana bunu." dediğinde cümlemin sonuna doğru sesi, yalvarırcasına çıkmıştı.

Kartal'ın yalvarırcasına çıkan sesi bir dalga gibi üzerime gelip beni içine çekti, sesinin tınısında boğulmama sebep oldu. İçimde kabaran histeriye daha fazla dayanmayacaktım. Kartal'ın görüntüsü bir anda bulanıklaştı ve gözümünden firar eden bir damla yaş, doğruca çenemin üzerindeki Kartal'ın parmaklarının üzerine düştü.

Kartal'ın yumuşayan yüz hatları hızlıca eski sertliğine geri büründü ve kaşlarını çatarak alnının ortasındaki çizgisini derinleştirdi. "Ağlama sakın... Kendimden daha fazla nefret ettirme zaten sana yetemediğim, seni koruyamadığım için kendimden nefret ediyorum."

Elimin tersiyle yanaklarımdaki gözyaşlarını silip, "Hayır." diyerek karşı çıktım. "Bana yetiyorsun, beni koruyorsun sadece ben..." Gözlerimi ondan kaçırdım. "Sözünü dinlemedim."

Kartal keyifsiz bir nefes alınca yeniden ona baktım. Çatılan kaşları hâlâ düzelmemişti. "Evet dinlemedin. Evine de gitmeni istemediğim halde uğradın." Diz çöktüğü yerden ayağa kalkıp yanıma oturdu. Bir elini de bacağımın üzerine yerleştirdi. Sanki kaçmamdan, yanından gitmemden korkuyormuş gibi sıkıca ama aynı zamanda nazıkçe bacağımı kavradı. "Sana sadece Baraka'ya gitmeni söylemiştim."

"Evimi görmek istedim."

"Evinin şu an ki hali kötü. Bugün senin için istediğim, güvende ve mutlu olmandı. Baraka'ya gitmeni istememin asıl sebebi de buydu. Yangından sonra evini gördüğünde mutsuz olacağını biliyordum. Bunun olmasını engellemek için sadece Baraka'ya gitmeni istemişim."

Kartal'ın sürekli mutluluğumu ve güvende olmamı istemesi güzel bir şeydi ama atladığı bir konu vardı. Belki güvenliğini sağlayabilirdi ama sürekli mutlu olmamı sağlayamazdı çünkü insanın hüzne de ihtiyacı vardı. Buruk bir tebessümle, "Sürekli mutlu olamam. Üzülmeye de ihtiyacım var." diyerek bacağımı kavrayan eline uzandım. "Yoksa sahip olduğum mutluluğun kıymetini bilemem. Evet, evime çok üzüldüm ama şu an senin evinde seninle daha mutluyum."

Kartal bacağımı bırakıp elimi dudaklarına bastırdı ve avcumun içinden iki kez öptü. "Evimiz. Orası bundan sonra bizim evimiz."

Kartal'ın şefkatli sesi, ruhumdaki ağırlığı hafifletince saatlerdir yaşadığım korku ve stresten tamamen kurtulabilmek için elimi Kartal'dan kurtarıp bedenine sıkıca sarıldım. Ona sarılmak hoş bir sıcaklık dalgasıyla sarmalanmaktı sanki. Aynı şekilde Kartal da güçlü kollarıyla karşılık verdiğinde kolları arasında tıpkı bedenim gibi korkularım ve stresim de küçücük kalmıştı. Daha da sıkılaşmaya çalıştım onu çünkü arınmaya ihtiyacım vardı. Arınma arzusu içinde kollarının arasında çaresizce çırpınıyordum.

Kartal da benden farksız değildi. O da benimle korkularını, stresini, öfkesini atmaya çalışıyordu. Aynı arzuyla çırpınıyordu.

Çırpındığını fark edince içimin burulduğunu hissettim. "Özür dilerim." dedim yeni bir pişmanlıkla. İçimde her saniye artan pişmanlıktan ve suçluluktan boğazım yanıyordu. "Bütün planlarını altüst ettim değil mi? Peşimdeki adamlar da karakola alındığımı beni bıcaqlayan adama söylemişlerdir. Artık uyuşturucu sayesinde içeriye sızma işi de yattı." dediğimde içimden sessiz bir dua geçirdim. Bugün yaptığım onca pervasızlıktan sonra Kartal'ın planlarını alt üst etmemeyi şu an her şeyden çok istiyordum. Bugünün telafi edilebilir yanını diliyordum.

"Yatmadı." dedi Kartal benden ayrılarak. Duruşunun aksine sesi duyusuz çıkmıştı. "Sadece polis öldüreceğinin altını doldurmuş oldun."

Anlamsızca yüzüne baktım. "Nasıl yani?"

"Normalde birkaç uyuşturucu çetesinden daha ot alacaktın. Sonra da uyuşturucu partisinin yapıldığı mekânda uyuşturucu alacaktın. Özellikle o partiye gitme sebebin, uyuşturucu kullandığını kanıtlamaktı çünkü Ferhat itinin çoğu çevresi orada takılır. Onların gözünün önünde ot almak demek uyuşturucu kullandığını kanıtlamış olmak demektir. En sonunda da polisi öldürecektin ama şimdi gerek kalmadı. Sadece polisi öldüreceksin, şu an nasılsa karakolda olarak polis tarafından mimlenmiş görünüyorsun. Polislerin gözlerinin senin üzerinde olacağını artık biliyorlar. Peşine polis takılması ve kaçarken polisi öldürmen daha makul."

Kartal'ın söylediklerini sindirmek için kendime birkaç saniye tanıdım. Söylediği her şey mantıklıydı ama aklımın almadığı bir şey vardı. "Madem kanıtlamak bu kadar kolaydı neden en başında polise yakalanmış süsü vermedik? Bir kere uyuşturucu alırdım daha sonra polisten kaçmak yerine direkt yakalanırdım ve o adam da emin olurdu."

Kartal sıkıntıyla soluyup ayağa kalktı. Bulunduğu yere sığamıyormuş gibi duruyordu. Geçmemiş öfkesi de gözlerinde bir kez daha kendini belli etmeye başlamıştı. "Çünkü daha önce nerede ve ne zaman kanıtlayacağından emin değildim. Emin adımlarla ilerleyebilmek için birkaç uyuşturucu çetesinden uyuşturucu alman ve o partiye gitmen gerekiyordu." Birden duraksadı ve acı çektiğini belli eden bir şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Tek bir sefer uyuşturucu almanın o adamı ikna edeceğini düşünmemiştim."

Aynı şaşkınlık benim üzerime de sindi. "Ne yani, dün gece uyuşturucu aldığım için uyuşturucu kullandığıma hemen ikna olmuş mu?"

Kartal hâlâ buna inanamıyormuş gibiydi ama yine de başını salladı. "Garip ama olmuş." dediğinde acısı, elimi uzatsam dokunacakmışım gibi somut bir gerçeklikle aramıza çöktü.

Artık şaşırmaktan ziyade Kartal'ın garip şaşkınlığı ve acısı karşısında kalbim, göğsümün altında korkuyla çırpınmaya başladı. Ters olan, yolunda gitmeyen bir şey vardı. Tedirginlikle, "İkna olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

"Tanya sayesinde."

Gözlerim yeni bir idrakla açıldı. Tahminlerimde yanılmamıştım. Tanya beni oyuna getirmişti. Beni polise veren de oydu. Hızla ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Bana yalan söyledi değil mi, hepsi bir oyundu?"

Kartal inkâr etmekle kabullenmek arasında başını salladığında gözlerindeki çaresizliği daha vurucuydu. "İslerle anlatmanı isteme sebebim buydu. Şimdi emin oldum."

Kartal'ın çözülmesi imkânsızmış gibi duran cümleleri yüzünden başıma ağrının girdiğini hissettim. Ne demek istediğini bir türlü anlamıyordum. "Daha açıklayıcı olur musun? Hiçbir şey anlamıyorum."

Kartal sırtına kamçı yemiş gibi inlercesine nefesini verdi. "Tanya'nın sana söylediklerinin bir kısmı doğru bir kısmı yalan. Gerçekten de erkek arkadaşı içeride ve ona yardım etmek istiyor. Şu ana kadar onun için uyuşturucu sattığı doğru, çaresiz olduğu ve çaresizlikten dolayı Ferhat köpeğinin yanına girmek istediği de doğru ama bunu senin aracılığın ile yapmak istediği bir nevi yalan. O zaten dün gece onun yanına girmişti. Dün gece biz onu ararken o, senin peşindeki adamlara sığınmıştı. Polisten kaçtığını, erkek arkadaşını ve onun uğruna her şeyi yapabileceğini anlatmış. Senin peşindeki adamlar da direkt Ferhat'a söylemişler ayrıca senin de ondan uyuşturucu aldığını söylemişler. Ferhat iti hemen kabul etmiş ve Tanya'ya ilk görevini vermiş. Sana gelmesini, ona yardım etmen karşılığında uyuşturucuyu sürekli temin edeceğini söylemesini istemiş. Aslında sana bu uyuşturucuları gönderen o itin ta kendisi. Daha fazla uyuşturucu çeteleriyle uğraşmaman ve polise yakalanmaman için sana hediye göndermiş."

Kartal'ın tiksinti dolu sesi, kulaklarıma ulaştığında başıma bir kova soğuk su boca edilmiş gibi hissettim ve tüm vücudum baştan ayağı dehşetle ürperdi. Sanki ağzından çıkan her bir kelime, zalim bir avcı edasında ruhuma ve aklıma saldırmıştı. Ruhum korkuyla sarsılmış, aklım delirmenin eşiğine yaklaşmıştı. Cevap verebilmek için ağzımı açtım ama sesim yerine nefesim çıktı sadece. Doğru kelimeleri bir türlü toplayamadım. Sonunda, "Neden?" diye sorabildim sesimdeki titremeyle.

"Dün gece Tanya'nın, Ferhat itine sığındığını Türker sayesinde öğrenmiştim ama sana geleceğinden haberim yoktu. Tanya, bugün sana uyuşturucuları verdikten sonra dayak yediğini peşindeki adamlara söyleyince Türker, Ferhat'ın Tanya'yı sana gönderdiğini ve uyuşturucu hediye ettiğini öğrenmiş. Hemen beni aradı ve sana az önce anlattıklarımın hepsini anlattı. Tam telefonu kapatmıştım ki peşindeki polisler aradı, gözaltına alındığını söylediler. Onların Tanya'yı tanımama sebebi, onun kılık değiştirmesiydi. Hemen geri döndüler ama o çoktan gitmişti."

Kaderime isyan etmemek için kendimi zor tutuyordum. Kartal gelmeden önce onlarca sorum vardı, hepsinin çözüleceğini sanıyordum ama asıl sorularım, şimdi başlıyordu. Vefasız kaderim, hevesimi söndürmede asla sektirmiyordu. Sakinliğimi korumak için derin bir nefes aldım. "Tanya'yı kim dövmüş, ayrıca beni ihbar eden kim?"

Kartal'ın yüzü kusursuz bir sakinlikle gerildi. Kartal'ı tanırıyorsa bu kesinlikle iyiye alamet değildi. "Nefes Kızıltan. Muhtemelen Tanya'dan ayrılınca peşine takılmış, plakayı o zaman almış. Yanındaki adam da Tanya'yı sıkıştırmış ve konuşana dek feci dövmüş. Bu sayede sana uyuşturucu verdiğini öğrenmiş. Nefes de ihbar etmiş. Sadece yanında uyuşturucu olduğunu satıcı mı yoksa kullanıcı mı olduğunu bilmediğini söylemiş."

Şaşkınlıkla açılan ağzımı zar zor topladım. Tek diyebildiğim, "Vay orospu..." demek oldu ve bedenimi demir parmaklıklara doğru hırsla çevirdim. "Kartal çıkar beni buradan, o kıza gününü göstermezsem ben de Metis değilim!"

Demir parmaklıklara asılınca Kartal beni anında durdurdu. "Hiçbir şey yapamazsın. Normalde kimin ihbar ettiği gizli bilgilerdir ve bunları öğrenmen mümkün değildir."

Berbat bir kokuyu içime çekmişim gibi yüzüm tiksintiyle buruştu. "Ama." dedim itiraz ederek. "Yanına mı kalsın?"

Kartal gözlerinde argüman bulmamı istercesine direkt ruhumun içine baktı. "Söz konusu senken ve ben senin için bu kadar yanıyorken küle çeviremeyeceğim kimse yok. Halledeceğim, sen merak etme."

Kartal'ın en az bakışları kadar sesi de güven dolu aynı zamanda ürkütücüydü. Yavaşça yutkundum. "Ya o döven adam? Sonuçta Tanya onun yüzünden kaçtı."

Kartal ifadesini bozmadı. "O adamı da içeri alamam çünkü tüm bunları Türker sayesinde öğrendim. Bu sadece Türker'i ifşalamak olur. Şimdilik göz yummak zorundayım ama elbet zamanı gelecek."

Acınası halime sadece gülümseyebildim. Kendimce küçük bir plan yaparak Kartal'a yardım etmek istemiştım ama yalnızca koca bir planın kuklasıymışım. Dipsiz bir uçurumun ucunda ölmeme izin verilmeden sağa sola sallandırılıyordum. Kafamı toparlayabilmek için gözlerimi kapattım. Tanya'nın yanıma gelişi, söyledikleri bir bir gözlerimin önünden geçiyordu. Birden yeni bir idrakla aydınlandım ve gözlerimi hızlıca araladım. "O zaman Tanya'nın sabahçı barmenden adresini aldım dediği, dün gece seni takip ederek Greendoor'a geldim ve tüm gece seni izledim dediği de yalandı." Şüpheyle duraksadım ve tek kaşımı kaldırarak Kartal'a baktım. "Ama Baraka'ya gideceğimi nasıl bildi de hemen geldi?"

"Peşindeki adamlar Baraka'ya geldiğini görünce apar topar onun da gelmesini istemişler. O yüzden bir anda karşına çıkmış."

Omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm. "Kendimi aptal gibi hissediyorum." diyerek banka geri çöktüm. "Tanya'yı gerçekten de çaresiz sandım. Hem ona hem de sana yardım ederim sandım."

Kartal yanıma oturmadan önce başımın üzerinden öptü. "Yanlış yolu seçen Tanya." Bana doğru ters bir bakış atıp, "Bundan hoşlanmasam da bana yardım ettin." Dedi.

"Nasıl ettim?"

"Tanya ile ilgili her şeyi biliyordum ama gardiyanı bilmiyordum. Tanya onu bir tek sana anlatmış. Önce emin olacağım ama Tanya'nın dediği doğru çıkarsa..." Avuçlarını kaşınıyormuş gibi birbirine sürttü. "Kâbusu olacağım."

Kartal'ın vahşi bakışları karşısında bir an o gardiyanın yerinde olmayı hiç istemedim. Ürpertimi yok saymaya çalışıp, "Yine de işe

yaramışım, öyleyse buradan çıkabilirim artık." diyerek ayağa kalktığımda Kartal elimden tutarak beni geri çekti. "Çıkamazsın. Sözümünden çıkman ve kendini tehlikeye atmandan dolayı iki saat tutuklusun."

Yorgun aynı zamanda inanamayan gözlerle yüzüne baktım. "Bilmiyorum farkında mısın ama benimle beraber sen de burada kilit altındasın."

Kartal kötü kötü sırıttı. "Söz dinlemeyi bilmeyen ve beni delirtmeyi seven yaramaz bir kızsın. Ben de bu deliliğe kucak açıyorum." diyerek beni birden kucağına çekti ve dişlerini kulağıma sürttü. "Şimdi cezayı ödeme vakti."

Nezaretten çıktığımızda saat neredeyse akşamüzerine geliyordu. Yolda atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra hastaneye doğru yol aldık. Kartal'ın bana olan öfkesi geçmişti ama karışıklığı, düşüncelerin oradan oraya savurulduğu yüz ifadesinden belliydi. Tanya'nın benim için gelmesi, o adamın polisle ya da uyuşturucu çeteleriyle haşır neşir olmamam için hediye göndermesi Kartal için de tam bir sürpriz olmuştu. Kartal'a belli etmeden soluğumu verdim. Bazen her şeyi bir kenara bırakıp o adamın karşısına çıkmayı ve benimle ilgili ne derdi olduğunu sormayı her şeyden çok istiyordum.

Kartal'a dikkatlice bakmaya devam ettim. Yola konsantre olmuş gibi duruyordu ama bakışları dipsiz bir boşluğa dalmıştı sanki. Hüzünle dudağımı büktüm. Onu bu kadar karmaşık görmeye alışık değildim. Düşüncelerinin fırtınasında kaybolmasına razı değildim. Dikkatini dağıtacak bir şeyler yapmalıydım. Ne yapabileceğimi düşünerek önüme döndüm ve çok kısa bir müddet bekledim ardından kendime ait bir hayalin işe yarayacağını düşünerek, "Ne istiyorum biliyor musun?" dediğimde Kartal'ın bakışları bana döndü. Sanki bir rüyadan uyanmış gibi bakıyordu yüzüme. İfadesi karşısında üzüntüden kalbim duracak gibi oldu ama ona belli etmeye niyetim yoktu. Kocaman gülümsemeye çalıştım. "Hani kışın günlük kiralanın dağ evleri oluyor ya. Seninle öyle bir yere gitmeyi çok istiyorum. Düşün şimdi, dışarıda lapa lapa kar yağıyor, içeride şöminenin karşısında senin sıcak kollarının arasında baş başa bir gece geçiriyoruz. İstemez miydin? Kışın öyle bir kaçamak yapabilir miyiz?"

Kartal'ın gözlerinden bir anda tehlikeli bir parıltı geçti ama çok çabuk sıkıntılı bir ifadeyle yer değiştirip yola döndü. "Çok isterdim..."

Aslında öyle bir evim de var. Kışın gidebileceğimiz, şöminesini yakabileceğimiz, bir gece değil istediğin kadar kalabileceğimiz bir ev var ama..."

Hayalini kurduğum bir düşün, somut bir şekilde istediğim an olabileceğini duyunca kulaklarıma inanamadım. Şaşkınlığımı gizleyemedim, "Gerçekten var mı?" diye sordum.

Kartal buruk bir tebessümle bana bakıp yeniden yola çevirdi bakışlarını. "Evet, var ama orada kalabilmemiz ve vakit geçirebilmemiz için önce o yerin güvenli hale getirilmesi gerekiyor. Şu an ki oturduğumuz ev kadar korunaklı olması gerekiyor, diğer türlü orada kalmana izin veremem."

Az önceki şaşkınlığım yerini büyük bir mutluluğa bıraktı ve şakasına, "Bence bir geceden bir şey olmaz. Kimsenin evi basıp bizi tarayacağını sanmıyorum." Dedim fakat Kartal cevabımdan hoşlanmamış gibi kaşlarını çatı. "Seni riske atamam. Kışa kadar güvenliğini hallederim."

Kartal'ın her şeyi kontrol altına almadan hareket etmeyeceğini bildiğim için itiraz etmekten vazgeçip, "O gecelerin bir an önce gelmesini dört gözle bekleyeceğim." dediğimde Kartal sert bir bakış attı bana ama o bakışında öfke yoktu, yine bilindik şehvet parıltıları yerleşmişti. "Benim de seninle ilgili çok güzel planlarım var."

Sesine de yansıyan şehvet yüzünden kasıklarına ince bir sızı saplandı. "Ne gibi?"

"Cezan hâlâ bitmedi." dedi Kartal sesindeki tehlikeli şehveti sürdürerek. "Bu gece ifadeni bir de yatakta alacağım ve emin olabilirsin ki nezaretteki irademi çok arayacaksın, kendimi tutmayacağım."

Kartal'ın ses tonu, bakışları ve ifadesi... Anlamını çözemediğim derinlikteydi. Belirsizlikten dolayı ürperdim. "Ne yapacaksın ki bana?"

Fakat Kartal cevap vermedi sadece göz kırpmakla yetindi

Kartal'la birlikte hastaneye geldiğimizde doğruca Rüya'nın kaldığı odaya doğru ilerledik. Buraya her gelişimde Rüya'nın ailesinden dolayı huzursuz hissediyordum ama bir yandan da onlara karşı daha bir vurdumduymaz olmuştum. Eskisi kadar sözlerinden etkilenmiyordum ya da umursamıyordum ve bunun sebebini çok iyi biliyordum. Sebebi Kartal'dı. Gücümü ondan alıyordum.

Bakışlarım, elimin kaybolduğu büyük avcuna kayınca belli belirsiz gülümseyip yürümeye devam ettim. O elimden tuttuğu sürece hiç kimseden korkmuyordum.

Rüya'nın odasına biraz yaklaşmıştık ki içeriden Yamaç çıktı. Onu burada görmeyi beklemiyordum çünkü benim gibi o da Rüya'nın ailesinden kaçıyordu. Bu kadar rahat bir şekilde odadan çıkması şaşırtıcı derecede tuhaftı.

Yamaç da beni ve şaşkınlığımı fark edince gülümseyerek soluğu yanımızda aldı. Bakışları Rüya'nın kapısına kayarken, "Ailesi şu an burada yok. 1 saat sonra gelecek." dedi göz kırparak ardından kollarını iki yana açtı. "Seni çok iyi gördüm ve gerçekten sevindim."

Yamaç'ı uzun bir aradan sonra yeniden görmek yaz akşamından kalan tatlı bir meltem esintisi gibi huzur vericiydi. Kartal'ın elinden ayrılıp Yamaç'ın açık kollarına atladım. "Sen de çok iyi görünüyorsun."

Yamaç da aynı şekilde bana sarılsa da benden ayrılması çabuk oldu. Sebebini anlamak zor değildi. Muhtemelen Kartal'ın sert bakışlarından nasibini almıştı.

Başımı Kartal'a çevirdiğimde yanılmadığımı anladım. Çattığı kaşlarıyla Yamaç'a bakıyordu. Yamaç sahte bir öksürükle genzini temizleyip Kartal'a doğru elini uzattı. "Rüya için yaptıklarınıza minnettarım. Siz olmasaydınız..." Boğazında büyük bir yumru varmışçasına güçlkle yutkundu. "Belki de şu an da hayatta olmazdı. Gerçekten çok teşekkür ederim. Hakkınızı ödeyemem."

Yamaç, Kartal'ın Rüya'yı yangından çıkarışına, suni teneffüs ve kalp masajıyla hayata döndürüşüne atıfta bulunmuştu.

Kartal'ın çatılan kaşları yavaşça düzeldi ve aynı şekilde elini uzatıp Yamaç'ın elini sıktı. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

Yamaç belli belirsiz bir tebessümle karşılık verince Kartal da tebessüm edip elini geri çekti. Aralarına girip Kartal'ın dikkatini üzerime çektim. "Rüya'yı görüp geliyorum."

Kartal başını salladığında Kartal'la Yamaç'ı baş başa bırakıp Rüya'nın yanına girdim. Düne göre yüzüne biraz daha can gelmiş gibiydi. Dünkü solukluğu yoktu ama gözlerinde garip bir hüzn vardı. Beni görünce gözlerindeki hüzn tebessümüne yansdı. "Bugün gelmezsın sanıyordum."

Saat o kadar geç olmuştı ki Rüya'nın gelemeyeceğimi düşünmesi normaldi ama bilmediği çok şey vardı. Sabah, bana oyun oynayan bir uyuşturucu satıcısıyla kol kola taşlığa gitmiş, beni bıçaklayan adamın hediyesi uyuşturucularla Nefes'in ihbarı sayesinde polise yakalanmış, saatlerce Kartal'ın cezası yüzünden nezarette kalmıştım.

Gözlerimi ondan kaçırarak, "Çok üzgünüm uyuyakalmışım, çok yorgundum." dediğimde aslında yorgun olduğum doğrudur. Dün gece uyuşturucu çetesinden uyuşturucu aldıktan sonra başka bir çete tarafından yolum kesilmiş, yine ölümün kıyısından dönmüştüm. "Dün gece bar epey yoğundu."

Rüya *anlıyorum* anlamında başını salladı. Ona tüm gerçeği anlatmayı her şeyden çok istiyordum ama yapamazdım. Kartal'ı ve ekibini ifşa edemezdim. Ayrıca Rüya'ya beni bıçaklayan adamın yanına gireceğimi söylersem bana karşı çıkacağını, ikna edemeyince de Kartal gibi benimle birlikte gelmek isteyeceğini çok iyi biliyordun. Ona bunu yapamazdım, hayatını daha fazla mahvedemezdim. Bir daha benim yüzümden ölümle karşı karşıya gelmesini kaldıramazdım.

Yanına yaklaşp usulca sedyeye oturdum ve samimi bir gülümsemeye parmak uçlarımı yanağına sürttüm. "Bugün çok daha iyi görünüyorsun."

Rüya işveli işveli sırttı. "Yamaç'ı gördüm ya ondandır. Hazır anneler burada yokken yanıma çağırdım." Dudaklarını hüzünle büküp içini çekti. "Onu çok özlemişim."

Yanağındaki parmaklarımı kaydırarak eline ulaştım ve canını yakmayacak şekilde sıktım. "Bundan sonra özlem giderirsiniz."

Rüya cevap vermek yerine yattığı yerde rahatsızca kıpırdanınca bir sorun olduğunu anladım. Tedirginlikle, "Noldu?" diye sordum.

Sorduğum soruyla Rüya az daha ağlıyordu. "İki gün sonra taburcu oluyorum. Anneleri burada kalmaya ve dansa devam etmeye ikna ettim ama..."

Rüya duraksayınca kalbim korkuyla çırpındı. "Ama ne?"

"İki gün sonra beni de memlekete götürecekler ve en az iki hafta gelemeyeceğim. Evde bana bakacaklarmış, iki hafta sonra gelebilecekmişim. Tabii onlarla. Onlar da buraya taşınacaklarmış, bundan sonra onlarla birlikte yaşayacakmışım."

Rüya'nın yüzündeki hüzün, sesindeki ağlamaklı tınısı duvara çarpmışım gibi afallamama sebep oldu. Yıllarca burada kurduğu

düzeni, Yamaç'la birlikte geçirmeyi planladığı günleri benim yüzümden bozulmak üzereydi. Üzerime sis gibi çöken büyük suçlulukla, "Özür dilerim." Diye fısıldadım. "Benim yüzümden ailen yanına geliyor."

"Saçmalama." Dedi Rüya yüzünü buruşturarak ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. "Senlik bir durum yok. Belki ailemi oradayken ikna edebilirim."

Rüya'nın ailesiyle ilgili öyle umudum yoktu ki sızlayan burnumun eşliğinde hüznle yutkundum. "Belki de." Dedim ve sessiz kaldım. Hissettiğim suçluluk yüzünden ne diyeceğimi bilemiyordum.

Rüya da sessizce bana baktıktan sonra, "Yamaç her şeyi anlattı. Yangını çıkaranlar hâlâ yakalanmamış, kim olduğu belli değilmiş. Seni bıcaqlayan adamlar çıkardı değil mi?" diye sordu.

Aslında onlar değildi, yeni bir düşmanım vardı ama bu bilgileri nasıl öğrendiğimi anlatamayacağım için dudaklarımı kıvırdım. "Bilmiyorum ama sanmıyordum da. O adam beni bıcakladıktan sonra bir daha öldürmeye yönelik bir girişimde bulunmadı ayrıca polisleri başına toplayacağını bilir. Polislere ötmememi söyleyen kendiydi. Hem beni öldürmek istese direkt alır, öldürürdü. Yangınla uğraşıp işini şansa bırakmazdı."

Rüya kısa bir an düşündükten sonra beni onaylarcasına başını salladı. "Doğru söylüyorsun ama o zaman kim? Başka düşmanımız yok ki?"

"İnan ki bilmiyorum. Son günler o kadar tuhaf geçiyor ki hiçbir şey bilmiyorum."

Rüya burnunu çekip, "Evimiz tamamen yanmış." dedi ağlamaklı sesini bozmadan. "Kartal da mı kalıyorsun?"

Bir an tereddüt de kalsam da başımı sallayınca Rüya yavaşça sırtıttı. "O zaman barıştınız, onu affettin."

Rahatlıkla verebileceğim tek cevap buydu sanırım. Genişçe gülümsedim. "Evet, barıştık. Beni aldattığını sandığım Müge aslında en yakın arkadaşının kız arkadaşymış. O gün el ele olmalarının sebebi Müge'yle alakalı bir durummuş. Gürkan da biliyor. Bizim onları gördüğümüz gün de Gürkan'a gidiyorlarmış. Yani Eftalya'nın anlattığı her şey yalanmış."

Rüya'nın gözleri kocaman açıldı. "Yalan mıymış? Neden yalan söylemiş?"

Eftalya'nın, Kartal için söyledikleri aklıma gelince yüzümü buruşturmadan edemedim. "Sanırım beni pek sevmiyor. Annesi ve babası küçük yaşta ölmüş. Kartal'la birlikte büyümüşler, birbirlerine aile olmuşlar. Kartal'a zarar verebileceğimi düşünüyor, o yüzden beni istemiyor."

"Yoksa peşindeki adamları mı öğrendi?"

Bu da söylememem gereken başka bir konuydu ama Kartal ile ilgili kısmı söyleyebilirdim. "Eftalya'nın öğrenip öğrenmediğini bilmiyorum ama Kartal'a bıçaklandığımı söyledim."

Rüya'nın ağzı anlık açık kalsa da çabuk toparlandı. "Ne dedi? Ne tepki verdi?"

Kartal en son o adamı kendi elleriyle öldüreceğine yemin etmişti.

"Korkup beni terk edeceğini düşünüyordum ama öyle olmadı. Beni koruyacağını söyledi."

Rüya rahat bir nefes üfledi. "En azından polise gidelim diye seni zorlamamış."

Suçlu suçlu, "Zorlamadı." dedim bakışlarımı kaçırarak.

Çünkü kendisi polis. Hatta başkomiser.

Rüya ile bir süre daha sohbet ettikten sonra gitme vakti gelince odadan çıktığımda Kartal'ı da Yamaç'la sohbet ederken buldum. Garip bir şekilde onları bu şekilde görmek beni mutlu etmişti. Ekin, Yamaç'ın en yakın arkadaşıydı ama kim bilir belki de günün birinde Kartal'la da iyi anlaşabilirlerdi.

Düşüncelerimin eşliğinde yanlarına gittiğimde Kartal elini belime dolayıp beni kendine çekti. "Rüya nasıl?"

Gülümsedim. "Düne göre daha iyi. Onunla sohbet etmeyi özlemişim." Diyerek Yamaç'a döndüm. Yüz ifadesi Rüya'nın gideceğini öğrendiğim için şimdi, az öncekine göre hüzünlü geliyordu. "Eminim Rüya senin desteğinle daha iyi olacaktır. 2 hafta sonra yine birlikte dans edeceğiz. Kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Yamaç umutsuzca baktı gözlerime. Bir an için umutsuzluğunda kaybolduğumu zannettim ve çıkış yolu bulabilmek için Kartal'a daha da sığındım. Sıcaklığını hissetmek bile olumsuzlukların üzerini örtüyor gibiydi.

Yamaç sesine de yansıyan umutsuzlukla, "Ailesi gelmeden biraz daha onu görsem iyi olur." dedi ve bize veda edip yanımızdan ayrıldı.

Arkasından bakarken ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Benim yüzümden." Dedim ağlamaklı bir sesle. "Ailesi, Rüya'yı 2 haftalığına eve götürüyormuş sonra da birlikte buraya yerleşeceklermiş."

Kartal derin bir iç çekip ihtiyaç duyduğum sıcaklığı tamamen hissedebilmem için beni kollarının arasına aldı. "Senin suçun değil. Yangının çıkması, ölümden dönmeniz senin elinde olan bir şey değildi. Böyle olmasını istemezdin. Ayrıca belki bu vesileyle ailesi Yamaç'ı daha yakından tanır ve ciddi bir adım atabilirler."

Kartal'ın söyledikleri mantığıma yatsa da hâlâ içimdeki boşluğu kapatmamıştı, suçluluk duygusunun yarattığı bu boşluk kolay kolay da kapanmayacaktı.

Kartal'ın kollarından çıkıp burnumu çektim. "Umarım dediğin gibi olur. Yoksa senin kollarının arasına girdiğim her an suçluluk duygusunun altında ezilirim."

Kartal duyduklarından hoşlanmadığını belli edercesine kaşlarını çattı. Belli ki itiraz edecekti fakat itiraz edemeden telefonuma arka arkaya bildirimler gelince susmak zorunda kaldı.

Kimseden herhangi bir bildirim beklemediğim için merakla telefonu elime aldığımda isimsiz bir numaradan mesaj geldiğini gördüm. "Yabancı bir numara." Dedim Kartal'a ve mesajı açtım.

Mesajdaki görüntüler, fotoğraflar ve videodan ibaretti. Video ve fotoğraflarda iki kişi vardı. Biri kadın diğeri erkekti ve yüzleri kan içindeydi, tam olarak kim oldukları belli değildi fakat görüntülere biraz daha yakından bakınca bedenimden güçlü bir titremenin geçtiğini hissettim. Az daha telefonu yere düşürecek, hastaneyi ayağa kaldırarak şekilde çılgın atacaktım.

Görüntülerdeki kişiler Nefes ile bugün yanında gördüğüm tekinsiz adamdı.

Yeni bir mesaj daha gelince puslanan bakışlarım, yazıya kaydı. Mesajda, "Bugün sana yanlış yaptılar, cezalarını kes. Yaşayıp yaşamayacaklarına sen karar ver." yazıyordu.

Herkese merhaba ❀

Biz geldik👁👁

İyi ki gelmiş miyiz dghjkgh

Biliyorsunuz geçen bölüm sizlerden yorum istemiştım, devam edip etmeyeceğimize sizin karar vereceğinizi söylemişim. 500'e yakın yorum

geldi, demek ki istiyorsak yorum gelebiliyormuş bunu görmüş olduk. Bu şekilde yorum geldiği sürece bölümlerimiz düzenli gelmeye devam edecek

Gelelim bölümümüze...

Nasıl buldunuz?

Peki Nefes ve erkek arkadaşını döven kimdi?

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur. 😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

35. Bölüm "Sınırın Ötesinde"

Şarkı: Sam Tinnesz - Play With Fire

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

"SINIRIN ÖTESİNDE"

METİS

Hayat bazen ateşi hiç sönmeyen korkutucu bir yangına benzer. Nasıl ki ormanı esir alan yangın, önüne çıkan ateşinde yok ediyorsa hayat da en çok çıkmaza girdiğimiz anda önüne çıkan yutarak tüketir bizi.

Telefondaki mesaja korkuyla bakarken hissettiğim tam olarak tükenmekte olduğumdu. Sonunun gelmeyeceğini bildiğim çıkmaz da hayat, artık sadece sevdiklerimi ve beni değil düşmanlarımı da benimle beraber yutuyor, kül ediyordu. Ve hayatımda ilk kez Nefes için endişeleniyordum. Ondan nefret etmeme rağmen ruhumun derinliklerinde ona bir şey olacak korkusuyla çırpınıyordum.

Dehşetten büyümüş gözlerimi Kartal'a çevirdiğimde bana tedirginlikle baktığını gördüm. Konuşabilmek için dudaklarımı araladım ama tıpkı elim gibi bedenim de sıtma geçiriyormuşçasına titriyor, dişlerim birbirine vuruyordu.

Sesim çıkmayınca Kartal telefonumu elimden aldı ve gelen mesaja baktı. Mesajı gördüğü andan itibaren ağır çekimdeymişçesine hareketlerini izledim. Tedirginlikten kısılan gözleri önce şaşkınlıkla açıldı ardından öfkeyi minnetle kabul edip karardı. "Sikeyim!" dedi sertçe sığıttığı dişlerinin arasından ve telefonunu çıkardığı gibi birini arayıp bana gelen numarayı söyleyerek yerinin tespit edilmesi için adeta emirler yağdırdı.

Bağırımıyordu, hastane koridorunda olduğumuz için olabildiğince kısık sesle konuşuyordu ama sesinin öfkeli ve otoriter tınısı, bağırma etkisi yaratıyordu. Karşı tarafı göremesem bile şu an panik halinde olduğunu, Kartal'ın ağzından çıkan her kelimeyi aceleyle not aldığını tahmin edebiliyordum.

Söyleyeceklerini bitirdikten sonra telefonu kapatıp kanı çekilmiş yüzüme baktı. Sesini biraz öncesine göre daha sakın kullanmaya çalışarak, "Konuş hemen." dedi ama sakın olmak için kendini zorladığı epey belliydi. "Yerlerini öğrenmeye çalış, konuşmayı uzun tut. Muhtemelen telefonu kapatır kapatmaz hattı ve telefonu yok edecekler. Sinyal alınamayacak. Ne kadar uzun tutarsan o kadar iyi."

Başımı sallayınca Kartal etrafımızda birilerinin olup olmadığını kontrol etti. Kimsenin olmadığından emin olunca da arama tuşuna basıp telefonu hoparlöre verdi. Bir yandan da telefonun sesini ikimizin duyabileceği şekilde ayarlamıştı.

Telefon bir kez çaldı hatta tam anlamıyla çalmadı bile. Çalmaya başladığı anda açıldı fakat karşı taraftan ses yoktu. Ölüm sessizliği gibi sağır edici bir sessizlik hâkimdi karşı tarafa.

Kartal konuşmam için başını sallayınca panikle, "Durun lütfen, bir şey yapmayın. Nerede..." dedim ama cümlemi tamamlayamadan telefon kapandı. Kelimeler boğazımda sıkışıp kaldı.

Telefonun kapanmasına tepki olarak Kartal öfkeden köpürmüş gibi, "Ah!" diye inlediğinde sesi öyle ürkütücüydü ki istemsizce bir adım geriye gittim. Konuşmaya yanlış başlamıştım. Sonda söylemem gerekeni başta söylemiş, adamlara istediği cevabı vererek telefonun kapanmasını sağlamıştım.

Kartal'a özür diler gibi bakarken Kartal yeniden aynı numarayı aradı fakat artık ulaşamıyordu. "Orospu çocukları. Hepinizi tek tek sikmezsem..." Birden kendi telefonuna sarıldı. Karşı taraf açar açmaz, "Sinyal alabildiniz mi?" diye sordu. Cevabı duyamıyordum ama Kartal'ın yüz ifadesinden bulamadıklarını anlamıştım. Telefonunu kapattı ve sakinleşebilmek için gözlerini kapatıp parmaklarını burun çatısına bastırdı.

Gerginlikten buz tutmuş parmaklarımla bileğine uzanıp az önce aramıza açtığım mesafeyi kapattım. "Özür dilerim. Panikten düşünemedim konuşum."

Kartal, parmaklarımın soğukluğuna irkilerek tepki verdi ve gözlerini geri açıp karmakarışık ifadesiyle gözlerimin içine baktı. "Özür dilenecek bir şey yok. Bu dünyaya tamamen uzaksın. Neyi söylemen gerektiğini benim söylemem lazımdı." Bileğindeki baskıdan kurtulup iki elimi de avuçlarının arasına aldı ve sıcak nefesini birkaç

kez ellerimin üzerine üfledi. "Bir an önce eve gidelim, bara yetişmemiz lazım."

Şaşkınlıkla Kartal'a baktım. *Ne yani hiçbir şey yapamayacak mıydı? Öylece bara mı gidecektik?* Kaşlarımı çatıp ellerimi geri çekmeye çalıştım fakat Kartal çekmeme izin vermedi. Aksine gerginliğimi alabileceğini umarak nefesini üflemeye devam etti. Ellerimi kurtarma çabama son verip, "Nefes ne olacak? Ya öldürürlerse?" diye sordum çaresizce. Nefes'ten ne kadar nefret etsem de benim yüzümden ölmesini istemiyordum.

"Öldürmeyecekler. Durmalarını söyledin, duracaklar. En geç yarına serbest bırakacaklar." Ellerime son bir defa daha üfledikten sonra bir elimi serbest bıraktı, diğerine de parmaklarını geçirdi. "Merak etme bir şekilde onlara ulaşacağım, iyi olduklarına emin olacağım."

Pes ederek yüksek sesle nefesimi içime çektim. "Sence mesajı kim göndermiş olabilir?"

"Muhtemelen peşindeki Ferhat'ın köpekleri gönderdi. Nefes'in arkandan geldiğini gördüler, polise onun ihbar ettiğini anladılar. Ayrıca Tanya'nın dövülmesi de var. Nefes seni ihbar etmemiş olsaydı da alınacaktı çünkü Ferhat şerefsizinin çalışanlarına kendinden başkası dokumaz. Kısacası onlar Tanya'nın intikamını aldılar, seni de ihbar ettiği için son sözü senin söylemeni istediler."

Tek kaşım sorgularcasına kalktı. "Madem onlar olduğundan bu kadar eminsin, o zaman polisleri neden direkt üzerlerine göndermiyorsun?"

Kartal'ın yüzünde *saçmalama* dercesine bir ifade oluştu. "Kanıt yok, nasıl göndereceğim? Nefes ve yanındaki adam korkudan polise konuşmaz. Polis, onlara gittiği an sana mesaj gönderdikleri için senin polisle irtibata geçtiğin anlaşılacak. Yani seni ifşalamış olurum."

"Ama Nefes?"

Kartal yüzüme eğilip dudaklarımın üzerinden öptü. "Eylemlerinin sonucunu ödedi."

Sessizce başımı sallayıp Kartal'ın beni çıkışa doğru çekiştirmesine izin verdim. O kadar hızlı yürüyordu ki adımlarına yetişmekte güçlük çekiyordum. Neyse ki araba kapının yan tarafındaydı. Hızlıca arabaya bindik ve hastaneden çıktık.

Yol boyunca ikimiz de sessizdik. Bugün o kadar tuhaf geçmişti ki önümdeki yapbozun parçalarını birleştirmekte zorlanıyordum.

Ferhat'ın azılı bir suçlu olduğunu biliyordum. Ellerinde masumların kanının olduğunu, küçük çocukları zehirlediğini, kadınları fuhuşa sürüklediğini çok iyi biliyordum. Zaten gözlerimin önünde acımadan bir adamın boğazını kestiğine, olabildiğince soğukkanlı bir tavırla da beni bıçakladığına şahit olmuştum.

Ama beni bıçaklamasına rağmen o günden sonra hiçbir öldürme girişiminde bulunmayıp bir de beni koruma çabası oldukça tuhaf ve ürkütücü geliyordu. Polise yakalanmamam için gizlice hediye gönderiyor, canımı yakanın canını yakıyordu. Peşimdeki adamları da ölmemem için etrafımda dört dönüyordu.

Kimdi bu Ferhat, benden ne istiyordu? Öldürmek mi yaşatmak mı?

Gözlerimi kapatıp beni bıçakladığı günü anımsamaya çalıştım. Adamın heybetli bir vücudu ve simsiyah gözleri vardı ama yüzü... Diğer adamlarda olduğu gibi maskeliydi. O gece etrafımda bir sürü maskeli adam vardı fakat hiçbirinin yüzünü görememiştım. Ürkütücü görüntüleri ve sesleri dışında onlara dair başka izlenimim yoktu.

O günü anımsadıkça ilk olarak Ferhat'ın sesi çınladı kulaklarımda. Sesi öyle ürkütücü gelmişti ki rüyalarım da bile sesini duyuyordum. Zihnimden silinmemek üzere kazınmıştı sanki.

Adamın sesi, yanı başımızdaki adamlara ulaşınca yanıldığımı anlamam uzun sürmedi. "Centilmen bir adam kolları arasındaki kızı mutlaka evine bırakır." Belimi saran kollarını hissettim. "Gecenin bir vakti yalnız başına sokaklarda dolaşırsa kötü adamlarla karşılaşabilir."

Adamlarının korkunç kahkahaları kulaklarımı yeniden tırmaladığında adamın sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Ölmeyeceksin merak etme. En geç iki haftaya iyileşirsin. Bu sadece bir uyardı ufaklık."

Elim, karnımdaki bıçak izinin üzerine kapanırken gözlerimi geri açmayı istedim ama o an yeniden anımsadığım bir sesle kanımın çekildiğini hissettim.

Kalbim, kaçamayacak olmanın ağırlığı altında ezilirken tenimde hissettiğim saldırgan eller, canımı yakacak şekilde kollarımı belime sabitledi. "Yanlış zamanlama güzelim."

Adamın ani hareketiyle sersemlemiş olan bedenim yeni bir adrenalin dalgasıyla sarsıldı ve adamı göremesem bile bacağının olabileceği yeri tahmin ederek ayağımı sert bir şekilde geriye savurdum. "Bırak beni!"

İsabetim tutmuş, çıkan sestən anladığım kadarıyla muhtemelen kaval kemiğine vurmuştum. Adamın ellerinin gevşemesiyle birlikte bedenimi öne

ittim fakat ikinci kaçma girişimim de başarısız oldu ve adamın elleri pençe gibi beni bedenine yapıştırdı. "Bu vahşiliğin sana pahalıya patlayacak."

İtilerek az önce yerdeki adamın boğazını kesen adamın yanına götürüldüğümü görünce içime paniğin bin bir tohumları ekildi. O tohumlar filizlendi, büyüdü ve beni cehennem ateşinin tam ortasına bıraktı. Delirmiş gibi çırpınarak elinden kurtulmaya çabaladım ama tüm direnişim nafile bir çabadan ibaretti. Sonunda Azrail'in önüne bırakıldım. Ağzımda atan kalbim yüzünden ayaklarım bana ihanet ederek dizlerimin üzerine düştüm.

Ses o kadar tanıdıktı ki... Nereden duyduğumu, kim olduğunu hatırlamayabilmek için kendimle savaşımaya başladım. Savaştıkça zihnim ufak ufak aydınlandı. Sanki yerden bir toz tabakası kalkmış, sesin sahibinin kim olduğunu görebilmem için bedenini yaratıyordu.

Çok geçmeden beden ağır ağır tamamlandı ve sesin sahibi gözlerimin önüne geldi. Kim olduğunu idrak eder etmez başımın arkasından darbe yemişcesine gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu ses, dün gece bardayken koridorda karşılaştığım adama aitti.

Ne yapacağıma karar veremedenden bir anda karşıma dikilen adam mekanik bir sesle beklediğimin aksine, "Hanımefendi iyi misiniz?" diye sordu.

Korktuğumu belli etmemek için omuzlarımı dikleştirip kaşlarımı çattım. "Siz kimsiniz?" Fakat titrek çıkan sesim korkumu ele verdi, adamın yüz ifadesi hızlıca değişti. Yırtıcı bir hayvanın iştahıyla bakıyordu yüzüme ve bunu bile bile yaptığına emindim. Ondan korkmam hoşuna gitmişti, daha da korkutarak kendince eğlenmeye çalışıyordu.

Bakışlarımı kaçırmak yerine iştahla bakan bakışlarına bakmaya devam ettim ve benimle eğlenmesine izin vermemek için geri adım atmadım. Aynı duruşla karşısında dimdik durmaya çalıştım.

Aşağı yukarı 30'lu yaşlarında esmer bir adamdı. İri vücuduna rağmen aynı zamanda çevik duruyordu ve elleri... Elleri, bir tokatla canımı alacak kadar büyüktü. Dudaklarının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Buranın güvenlik görevlisiyim efendim. Koşarak içeri girdiğinizi görmüştüm, bir sorun olup olmadığını merak ettim. Çalışanlarımızın güvenliği iş ahlakımızın en üzerindedir." deyince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Hem gözümün içine baka baka yalan söylüyor hem de ahlaktan bahsediyordu.

Ensemde omurgama doğru yavaş yavaş inen bir karıncalanma hissettim ve şok içinde Kartal'a döndüm. O adamın onlardan biri olduğunu bilmeme rağmen beni kucaklayarak Ferhat'ın önüne

bırakanın o olması, bedenimi dehşetle ürpertmişti. "Kartal telefonunu verebilir misin?"

Kartal ani çıkışıma şaşırsa da vites kolunun arkasındaki boşluktan telefonunu bana uzattı. "Sorun nedir?"

Kartal dün gece, peşimdeki adamların fotoğraflarını göstermişti. O adam da aralarındaydı. Hızlıca galerisine girip adamın fotoğrafını aradım. Bulur bulmaz telefonu Kartal'a çevirip, "Bu adamın adı ne?" diye sordum.

Kartal tiksiniş gibi yüzünü buruşturdu. "Azad. Niye soruyorsun?"

Yeniden fotoğrafa baktım ve galeriden çıkıp telefonu geri bıraktım. "Bu adam bıçaklandığım gece beni yakalayan ve Ferhat'a götüren adam."

Kartal'ın çenesindeki kası sertçe seğirdi. "Adamların maskeli olduğunu söylemiştin. O olduğundan nasıl eminsin?"

"Sesinden. O gece ona direnirken benimle konuşmuştu, dün gece de koridorda karşıma çıktı. İyi olup olmadığını sordu. Aynı ses, aynı irilik, aynı gülümseme, aynı tını eminim o."

Sanki ellerinin altında Azad varmış gibi direksiyonu tutan parmaklarının eklem yerleri beyaz beyaz oldu. "Öyleyse o pezevenk de listeme alındı."

"Ne listesi?"

İçinde biriktirdiği intikam arzusuyla, "Sana o geceyi yaşatanlardan hesap soracağım liste." dediğinde sesi yemin eder gibi çıkmıştı.

Eve geldiğimizde saat neredeyse yediye geliyordu. İki saat sonra mesaimiz başlayacaktı. Yolda atıştırmalık bir şeyler almıştık ama önce duşa girip kendime gelmem gerekiyordu.

Kartal'dan önce içeri girmiştim ki Türker bir anda karşıma dikilince ufak bir cıglık atmadan edemedim. Bedenimdeki titremeyi görmezden gelerek, "Sen hep böyle aniden mi ortaya çıkarsın?" diye çıktım. Onunla ilk kez karşılaştığımda da aniden ortaya çıkmış, aklımı başımdan almıştı.

Türker gülümseyerek omzunu silkti. "Güzel kız, ani gelişlerime alışsan iyi edersin ama merak etme kötü bir durum olmadıkça gelmem." Yüzümü keyifle süzüp daha da gülümsedi. "Yine ortalığı karıştırmışsın. Kabul ediyorum bu defaki bayağı iyiydi."

Korkum, hüznüyle yer değiştirdiğinde Kartal içeri girdi ve çatık kaşları Türker'i görmesiyle daha da çatıldı. Bir an için Türker adına

üzülmeden edemedim çünkü varlığı, kötü haberdi ve onu gören kötü haber getirdiği için gelmesini ya da görmeyi istemiyordu.

Kartal elindekileri tezgâh üzerine bırakıp gergin bir ifadeyle Türker'e döndü. "Metis'e gönderilen mesaj yüzünden mi geldin?" diye sorduğunda Türker'in yüzündeki çarpık gülümsemesi silindi. "Ne mesajı?"

Kartal'ın bakışları bana dönünce telefonu cebimden çıkarıp Kartal'a uzattım. "Birazdan gelirim." diyerek banyoya girmek için yanlarından ayrıldım.

Benim yanımda detayları konuşmayacaklarını biliyordum. Ayrıca cevapları olmayan soruları biraz daha düşünmek ya da konuşmak istemiyordum. Sabahtan beri yaşadığım korku, hüznün, stres yetmiş artmıştı bile. Çok kısa bir müddet de olsa hiçbir şey düşünmeden nefes almak istiyordum.

Odaya çıkar çıkmaz üzerimdekilerden hızlıca kurtulup kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Nezaretteyken belki oturmaktan belki de stresten her yanımda kaskatı kesilmişti ama şimdi tenime değen sıcak su, derimin altından geçerek kas gevşetici rolü görüyordu. Suyun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

Gözlerimi kapatmamla Rüya'nın hüznü yüzünün gözlerimin önüne gelmesi aynı anda oldu. Benim yüzümden iki gün sonra sevgilisinden ayrılacak, düzeni bozulacaktı.

Gözlerimi açmadan, "Hayır..." dedim kendi kendime. "Hiç kimseyi düşünme, sıcak suyun tadını çıkar."

Rüya'yı gözlerimin önünden silmeye çalışırken bu defa Tanya'nın ağlamaklı yüzü geldi önüme. O da benim yüzümden Nefes'in yanındaki adamdan dayak yemişti. Tam dişlerimi sıkıştırmıştım ki bu sefer de o adam ile Nefes'in kanlı yüzleri, üzerime kâbus gibi saldırdı. Hızlıca gözlerimi geri açtım. Hayatım böylesine karmaşıkken zehir gibi etrafımı kuruturken düşünmeden durmak, anın tadını çıkarmak imkânsızdı.

Düşüncelerim eşliğinde hızlıca yıkandıktan sonra duştan çıkıp saçlarımı kuruttum ardından giyinip Kartal ile Türker'in yanına indim.

Her ikisi de mutfaktaydı ve dışarıdan aldığımız yiyecekleri masaya yerleştiriyorlardı. Görünen o ki Türker de bizimle birlikte yemek yiyecekti.

Yanlarına gidince konuşmalarını yarıda kestiler. Kartal'ın keskin bakışları bir ok gibi üzerime saplanıp vücudumu süzdü. Çok geçmeden bakışlarını nemli saçlarımın üzerinde durdurdu. Saçlarıma hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra başımın üzerinden öpüp kulağıma doğru, "Birlikte banyo yapmak isterdim." diye fısıldadığında sıcak nefesi kulağımı yakmıştı.

Kartal'ın sıcak nefesine teslim olup erimek istesem de Türker'in duyup duymadığını anlamak için ondan hızlıca uzaklaşarak Türker'e baktım. Neyse ki buzdolabına yönelmişti, bizi duyması imkânsızdı. Sahte bir kızgınlıkla Kartal'a bakıp Türker'i işaret ettim. Dudaklarımı rahatça okuyabildiğini bildiğim için, "Duyacak." dedim sadece dudaklarımı hareket ettirerek.

Kartal sırtıp oturmam için sandalyeyi çektiğinde Türker de çaprazımdaki sandalyeye oturdu. Bakışları üzerimdeydi. Eve geldiğimdeki gibi eğlenerek bana bakıyordu. "Nezaretlerimizi sevmiş olmalısın ki iki kez deneyimledin. Üç de gelir mi?"

Kartal ters bakışlarını Türker'e çevirerek yanıma oturdu. Kartal gibi ters bakmak yerine sırtarak Türker'e baktım. "Başımı o kadar kolay belaya sokuyorum ki üçüncüde seninkini de sokarak birlikte girmemizi sağlayabilirim."

Kartal sırttığında Türker korkmuş gibi elleriyle kollarını sardı. "Güzel kızların bu kadar korkunç olacağını tahmin edemezdim."

Kartal sırtışını bozmadı ama gözlerinde tehlikeli parıltılar vardı. "Sence bir insanın üzerinden geçmem kaç dakikamı alır?"

Türker sardığı kollarını serbest bırakıp önündeki tabağa yöneldi. "İşte gerçek tehdit diye ben buna derim."

Gülümseyerek tabağımıza döndük ve o andan itibaren yemek boyunca başımızda hiç sorun yokmuşçasına havadan sudan sohbet etmeye başladık. Kartal'la Türker'in nasıl tanıştığı, ekibe nasıl dâhil olduğu, birlikte girdikleri maceraları, Gürkan ile Türker'in, Kartal için rekabetlerini konuştuk. Kartal, Türker'in amiri olsa da aralarındaki dostluk rütbelerinden daha yüksekti.

Yemekten sonra Türker yokluğunun anlaşılmaması için evden gittiğinde Kartal ellerini belime doladı ve bedenimi, bedenine yaslayarak dudaklarımı kavradı. Usulca öpüşü çok geçmeden tutkulu bir hal aldı ve ayaklarımı yerden kesmeden hemen önce benden koptu. "Duşa yeniden girmek ister misin?"

Kartal'ın cazip teklifi karşısında sıcak bir spazm kasıklarımı yokladıgında bakışlarım saate kaydı. Mesaimizin başlamasına bir saatten az kalmıştı. "Eğer girersem işe geç kalırız ama sözüm olsun, iş çıkışı rahatlatıcı bir masaj yapacağım."

"Hmmm." Dedi Kartal duyduklarından memnun olmuşçasına. "Ama sen bana masaj yapamayacaksın çünkü kesmem gereken bir cezan var."

Kasıklarımındaki spazm dalga dalga bedenime yayılırken alt dudağımı ısırđım. "Eğer cezam yine küvette olacaksa her türlü cezaya razıyım."

"Bu geceki cezan banyonun her köşesinde kesilecek."

Arzudan kalbim hızlandı. "Sürekli suç mu işlesem?" Parmaklarım kışkırtıcı bir hareketle Kartal'ın göğsünden çenesine tırmandı. Yüzünü kendime doğru çekip dudaklarının üzerine konuştum. "Hemen duşa girip çık. Bir an önce bara gidelim de gece çabuk bitsin. Cezamın kesilmesi için dört gözle bekliyor olacağım."

Dili dudaklarımın üzerinde tadımı almak istercesine dolaştı hemen arkasından sesli bir şekilde içini çekerek benden hızlıca uzaklaştı. Bu onun kendini dizginleme çabasıydı. Öperse bırakamayacağını iyi biliyordu.

Gülümseyerek gözden kayboluşunu izlediğimde Türker, oyun odasının kapısından kafasını uzatıp, "Güzel kız, sakın çığlık atma." deyince olduğum yerde korkuyla sıçradım.

Avcum hızlıca kalbimin üzerine kapanırken kaşlarımı çattım. "Hayırdır, Ferhat'tan önce sen mi beni öbür tarafa postalamaya karar verdin?"

Türker sinirle gülümsedi hatta sadistçeydi. "O puşt seni öldürmeye çalışmıyor en azından şimdilik." dedi ve oyun odasından tamamen çıkıp merdivene baktı. "Sanırım Kartal duşa girmiştir artık."

Türker'in sözleriyle baştan ayağı kıpkırmızı oldum. Konuştuklarımızı duymuştu... Benim ona iş çıkışı duşa yapacağım masajı, Kartal'ın duştayken bana keseceğı cezayı, hepsini duymuştu.

Isınan yanaklarım eşliğinde bakışlarımı nereye sabitleyeceğimi bilemezken, "Kartal bizi dinlediğini duyarsa..." dediğimde Türker'in eğlenen sesini duydum. "Fantezilerinizle ilgilenmiyorum." Birden yüzündeki eğlenen ifadesi silindi ve yüzü ciddi bir ifade aldı. "Ama yardımınla ilgileniyorum. Yardımına ihtiyacım var Metis."

Karşılaştığımız andan beri ilk kez adımla sesleniyordu ve ses tonu da yüz ifadesi kadar ciddiye. "Ne konuda?" diye sordum merakla. "Yapabileceğim bir şeye seve seve."

"Yaparsın, Kartal'ı bir tek sen ikna edebilirsin." Bana doğru iyice yaklaştı. Bakışları da arada merdivene kayıyordu. "Eftalya ile iki hafta sonra evleniyoruz. Aranızın iyi olmadığını biliyorum, bunu senden istemenin doğru olmadığını da biliyorum ama..." Yeniden merdivene baktı. "Kartal için istiyorum."

Eftalya'nın adını her duyduğumda gerilsem de bu defa evlenecek olmasını duymak garip bir şekilde gerginliğimden üstün geldi. Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine yerleştirdim. "İkinizin de adına sevindim ama benim ne yapmamı istiyorsun?"

Merdivendeki bakışları umutla bana döndü. "Kartal'ı ikna et, nikâhımıza gelsin. Eftalya'nın tek ailesi, Kartal. Bu Eftalya için önemli olsa da Kartal için de bir o kadar önemli."

Türker gözlerimin içine öyle bir umutla bakıyordu ki bir an için ne cevap vereceğimi bilemedim. Benden istediği şey çok zordu. Kartal'la konuşsam bile onu ikna etme ihtimalim çok düşüktü çünkü Eftalya'ya fazlasıyla kızgın ve kırgındı.

Sessizliğim uzayınca Türker hüznle, "Eftalya için istediğimi düşünüyor olabilirsin. Sana yalan söyleyemem. Açıkçası onun için de istiyorum ama Kartal için daha çok istiyorum. Ben Eftalya'dan önce Kartal'ı tanıdım. Kartal, onu kız kardeşi gibi görüyor ve eğer Kartal'ı biraz olsun tanıyorsam ömür boyu bunun pişmanlığını yaşar. Kimseye belli etmez ama içten içe kendini yer bitirir." Sıkıntıyla soluyup omuzlarını yenilgiyle düşürdü. "Üzerinde onca yük varken bir de bunun pişmanlığını yaşamasını istemiyorum. Lütfen onu, kendi için ikna et."

Merdivenlere son bir kez daha baktıktan sonra benden uzaklaşıp oyun odasına girdi. Başını uzatıp, "Ve tabii seni de bekliyorum, bela mıknatısı güzel kız." deyince gözlerimi kısıp kötü kötü ona baktım. "Laflarına dikkat et, elimdesin unutma."

Türker serseri bir tavırla sırtıp, "Korkunçsun." dedi göz kırparak ve oyun odasının içinde kayboldu.

Türker, sığınağa girerken sıkıntıyla soluyup yanımdaki koltuğa çöktüm. Kartal'ı ikna etmesi çok zordu ama Türker haklıydı. Kartal'ın

sevgisi oldukça derindi ve hal böyleyken Eftalya için özel bir güne gitmezse ömür boyu bunun pişmanlığını yaşayacaktı.

Ne yapacağımı kara kara düşünürken omzumda hissettiğim elle, sesli bir şekilde irkildim ve arkamı döndüğümde Kartal'ın şaşkın yüzüyle karşılaştım. Kaygıyla, "Seslendim ama duymadın. İyi misin, neden bu kadar korktun?" diye sordu.

Hızla çarpan kalbimin sakinleşmesi için arka arkaya derin nefesler aldım. Bu gidişle Ferhat tarafından değil, ani korkular yüzünden kalpten gidecektim. "İyiyim." dedim aceleyle Kartal'ın kaygısını almak için. "Dalmışım, sadece boş bulundum."

Kartal keyifsiz bir nefes alıp buzdolabına yöneldi. İçinden çıkardığı küçük su şişesiyle yanıma geri gelip kapağını açarak bana uzattı. "Üzgünüm, korkacağımı düşünmemiştim."

Suyu minnetle kabul edip usulca içtim. Şişeyi tekrardan Kartal'a uzatırken, "Gerçekten iyiyim. Daha fazla oyalanmadan çıkalım." dediğimde Kartal şişedeki kalan suyu içip elime uzandı. "Hadi çıkalım."

Yaklaşık bir saat sonra bara geldiğimizde doğruca personel odasına geçip üzerimi değiştirdim ve bara geçtim. Kartal çoktan işe başlamış, müşterilerle ilgilenmeye başlamıştı ama keskin bakışları ara ara bir noktaya kayıyordu. Bakışlarını takip edip baktığı yere gözlerimi çevirince beni Ferhat'a götürdüğünü söylediğim Azad'a baktığını gördüm ve pişmanlıkla dudaklarımı büktüm.

Resmen onu gözüne kestirmişti.

Kartal'a söylediğime pişman olsam da bana bugün mesaj gönderenin o olma ihtimaliyle pişmanlığın yanında bir de huzursuzluk hissettim. Nefes'i bırakmış mıydı yoksa hâlâ ellerinde miydi tam bir muammaydı.

Öğrenme isteğiyle kıvrandım ama nasıl soracağım konusunda bir fikrim yoktu. Ayrıca peşimdeki adam olduğunu bildiğimi çaktırmamam gerekiyordu. Sıkıntıyla soludum. Öyle bir olayın içine düşmüştüm ki elim kolum bağlıydı. Hiçbir şey yapamıyordum.

Azad'ın beni fark etmemesi için başımı tam çeviriyordum ki izlendiğimi hissedince bakışlarımı o yöne çevirdim ve ara ara gördüğüm o adamı yine gördüm. En son onu gördüğümde bana sorular sormuş, Kartal da adamı benden uzak durması için uyarmıştı.

Adamın varlığından rahatsız olsam da yeni bir müşteri gelince ona odaklandım. Müşterinin siparişini alıp tam arkamı dönmüştüm ki adamın

sesini duydum. "Burada çalışmaya yeni başladınız sanırım, sizi daha önce hiç görmemiştim."

Başımı yavaşça ona çevirdim. Yüz ifadesi oldukça ilgili görünüyordu. "Evet." dedim ve müşterinin içkisini hazırlamaya başladım.

Lakin adamın soruları bitecek gibi durmuyordu. "Yaşın tutuyor mu, küçük görünüyorsun?"

Adama doğru ters bir bakış attım. "21 yaşıdayım, yeterli mi?"

Müşterinin içkisini verdiğimde adamın güldüğünü duydum. "Kızma hemen, sadece seninle muhabbet etmeye çalışıyorum."

Bu adamın son sözleri oldu. Kartal öfkeli bir tufan misali, yanı başımda gürleyerek esti ve adamın yakalarından tuttuğu gibi bar tezgâhının üzerinden kendi yüzüne doğru çekti.

Kartal'ın gücüne mi, sert tepkisine mi şaşırsam bilemeden Kartal dişlerinin arasından, "Benim seninle kendi şartlarımda muhabbet etmemi istemiyorsan bas git buradan!" Deyince az ilerideki sahneden Eftalya'nın tedirginlikle bize baktığını gördüm. Sadece o da değil, birçok müşterinin bakışları bize dönmüştü.

Kalbimden aşağı korku dolu bir his yayıldı ve tüm bedenimi saran minik titremelerle, "Kartal lütfen." Dediğimde adam da, "Sakin ol delikanlı art niyetim yoktu." Dedi.

Kartal burnundan soluyup sıkıdığı dişlerini birbirinden ayırmadan tiksinti dolu bir sesle meydan okudu. "Sınırımdan uzak dur!"

Adamın yakalarını bırakınca adam üzerini düzelterek devrilen birasına baktı ve başka bir şey demeden bizden uzaklaşmaya başladı.

O günü anımsamaya çalışırken adamın benim bakışlarımı fark eder etmez çıkışa yöneldiğini görünce gözlerim şüpheyle kısıldı. Bu adam kasıtlı olarak sürekli etrafımdaydı. Bıçaklandıktan sonra aralıklı zamanlarda karşıma çıkmış, sonra da kaybolmuştu. En son konuşmaya çalıştığımda da Kartal engeline takıldığı için konuşamamıştı.

Kimdi bu adam ve benden ne istiyordu?

Kartal'a kaçamak bakış attım. Hazır o müşterilerle ilgilenirken adamla konuşabilirdim.

İçimde yeni beliren isteğe kayıtsız kalamayıp, "Kartal hemen geliyorum." dedim ve cevap vermesini beklemeden bar tezgâhından ayrılıp adamın çıktığı kapıya doğru koşar adımlarla ilerledim.

Kartal'ın bakışlarını ona bakmasam bile sırtımda hissediyordum, aynı zamanda Azad denilen adamın da bakışlarını hissediyordum ama

şu an için tek düşündüğüm o adamın kim olduğuydu. Belirsizlik fena halde sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Sürekli çevremde bir şeyler olup bitiyordu ve ben cevabı olmayan sorulardan fazlasıyla yorulmuştum.

Barın önüne çıkınca bakışlarımı hızlıca etrafımda gezdirdim fakat kahretsin ki adam ortalıkta yoktu. Hâlbuki çok çabuk arkasından çıkmıştım lakin kuş olup uçmuştu sanki.

Yolun karşısında ilerleyen bir adam görünce hızlıca karşıya geçtim. Adama doğru birkaç adım attım fakat adam başını yana çevirir çevirmez o olmadığını görünce peşinden gitmeyi bıraktım.

Hayal kırıklığıyla bedenimi geriye döndürmüştüm ki bir anda Kartal karşıma çıktı. Bu defa irkilmedim çünkü peşimden geleceğini biliyordum. Belki de bu yüzden tanımadığım bir adamın peşinden gidiyordum.

Kartal'ın ise kaşları yine çatıktı ve durumdan hoşnutsuz olduğunu belli ediyordu. Çatık kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. "Nereye gidiyorsun öyle bir anda?"

Bakışlarımı yeniden etrafımda gezdirdim. Hayal kırıklığımı sesime de katarak, "Biriyle konuşmam gerekiyordu." dedim.

"Kiminle?"

Yüzümü buruşturarak Kartal'ın hoşnutsuz yüz ifadesine baktım. Cevabımdan hoşlanmayacağını biliyordum. "Senin geçen sefer kovduğun adam buradaydı. Benimle ne derdi olduğunu öğrenmek için peşinden çıktım ama kaybolmuş." diyerek Kartal'a biraz daha yaklaştım. Arkasından gelen ışık gözlerimi alıyordu.

Kartal bana inanmıyormuş gibi gülmeye başladı. "Metis biz daha bu sabah seninle ne konuştuk? Ben sana güvende kal dedikçe sen sürekli tam tersini yapıyorsun."

Yine başlıyorduk.

Bıkkınlıkla soludum. "Kartal o an sana, o adam burada git peşinden diyemezdin."

"Bu yüzden de kendin gitmeye karar verdin?" Ellerini iki yana açtı. "Bu senin dünyanın değil, birilerini kovalamak senin işin değil, neyini anlamıyorsun?"

Bir an için üzerime sinir dalgasının yayıldığını hissettim ama aynı zamanda buranın kavga etmek için yeri olmadığını da biliyordum. Sesimin doğallığını korumaya çalışarak, "Çünkü sürekli soru işaretlerin olmasından ve hepsinin cevapsız kalmasından yoruldum."

dedim ve yanından geçerek Greendoor'a doğru bir adım attım. "En azından birinin cevabını bulma umuduyla peşinden çıktım, tamam mı?" Kartal'a ters bakış atıp, "Müşteriler bekliyor." diyerek ilerlemeye başladım.

Kartal da hemen peşimden geliyordu. İçeriye girdiğimizde de bu durum değişmedi ve kalabalıktan dolayı aramıza mesafe açılmasına izin vermedi. Sırtım neredeyse göğüs kafesine değmek üzereydi, sert soluklarını başımın üzerinde hissediyordum. Elleri de mengene gibi iki yanımı sarmıştı.

Güvende olmamı istediğinin farkındaydım. Bu konuda haklıydı da ama sürekli bir şey yapamamaktan, gelene razı olmaktan yorulmaya başlamıştım. Bir an önce sona ulaşmak, eski özgür günlerime geri dönmek istiyordum.

Bara geçer geçmez birbirimizle konuşmadan müşterilerle ilgilenmeye başladık. Aslında konuşacak pek bir şeyimiz de yoktu. Kartal da haklıydı ben de... Ortak payda da buluşmamız şu an için zor görünüyordu.

Olanları ya da olabilecekleri düşünmek yerine müşterilere odaklanmaya devam ettim.

Gece uzun ve yoğun geçmişti. Kartal'la da alkolleri konuşmak dışında aramızda muhabbet geçmemişti.

Mesainin bitmesine yakın benim önümdeki kalabalık bitince farklı kokteyller denemeye karar verdim ve birkaç alkolü karıştırıp tadına baktım. Yarattığım tat hoşuma gitmeyince yeni bir deneme daha yaptım.

Çok geçmemişti ki Gürkan'ın sesini duydum. "Bir viski alabilir miyim?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzündeki dostane tavırla beni izlediğini gördüm. Müge'yi görebilmek için yanına baktım fakat yalnızdı. Aynı şekilde gülümsedim. "Hoş geldin."

Gürkan tam başını sallamıştı ki Kartal araya girdi. "Neyle geldin?"

Kartal, Gürkan'ın alkolden sonra araba kullanıp kullanmayacağını öğrenmeye çalışınca Gürkan yakasını silkti. "Taksiyle eve döneceğim anne. Oldu mu, şimdi viski alabilir miyim?"

Kartal ters ters Gürkan'a bakarken bir Gürkan'a bir de elimdeki karışıma baktım. *Yeni bir kurban daha bulmuştum.* Sevimli bir ifade

takınıp tezgâha yaklaştım. "Boş ver viskiyi. Yaptığım kokteyli dene, bence beğeneceksin."

Gürkan şüpheyle elimdeki bardağa baktı. "Sen mi yaptın?" Ardından Kartal'a baktı. "Güvenilir mi?"

Sahte bir kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "O kadar da yeteneksiz değilim, gayet güzel bir kokteyl." Boş bir bardak alıp hem ona hem de kendime doldurdum. "Şeref."

Gürkan'la aynı anda bardakları yudumladığımızda ikimizin de yüzü aynı anda buruştu. Tadı fazlasıyla keskin bir acılığa sahipti. Yine de Gürkan beni bozmak istemedi. "Yani." dedi ve bardaktan bir yudum daha almaya çalıştı.

Hemen müdahale edip elinden bardağı aldım. "Güzel değil, başka deneyeceğim."

Gürkan, "Gerek yok." dese de çoktan yeni bir kokteyle başlamıştım. Hızlıca yeni bir karışım hazırlayıp yine ikimize doldurdum ve Gürkan'ın karşısına geçtim. "Bu defa kesin oldu."

"Az önce de oldu demiştin."

Omzumu silkip, "İlkin günahı olmaz, hadi dene." diyerek ondan önce içtim fakat yine tam anlamıyla olmamıştı. Resmen kokteyllerin miktarlarını unutmuştum.

Gürkan'ın yüzünün buruştuğunu görünce elinden bardağı alıp ardı ardına yeni karışımlar denemeye başladım. Gürkan benden kaçmak istese de izin vermeyip her seferinde yeni karışımlarımı denetiyordum. Kartal da ağzı kulaklarında bizi izliyordu.

Son yaptığım karışımda Gürkan yardım dilercesine Kartal'a baktı. "Oğlum kurtarsana beni, birazdan alkolden zehirleneceğim."

Kartal sırtışını bozmadan daha da tezgâha yaslandı. "Kötülere bir şey olmaz. Belanı buldun işte, daha ne isterim."

Gürkan'la aynı anda Kartal'a kötü kötü baktık. Bu da Kartal'ın keyfini iyice yerine getirdi.

"Doldur Metis." dedi Gürkan hüznü hüznü. "Zehirleneyim de vicdan azabı çeksin bu minik."

Kartal'ı ve Gürkan'ı duymayı bırakıp Kartal'ın daha önce kokteyl için söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Miktarları, hangi alkolü neyle karıştırmam gerektiğini tek tek anımsamaya uğraştım. O sıra Kartal yanıma geldi ve başımın üzerinden öptü. "Yardım ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Hırs yapmıştım, kendim halledecektim. "Hayır teşekkür ederim, hallederim."

Kartal sessiz kalırken anımsadığım bir tarifi bu defa acele etmeden yavaş yavaş düşünce düşünce yapmaya başladım. Sonunda karışımı bitirince bir yudum aldım ve ağzım kulaklarımda sııttım. Tadı harika olmuştu.

Gururla Gürkan'a döndüm. "Bu sefer oldu. Son bir kez bunu dene. Beğenmezsen bir daha asla ısrar etmeyeceğim, serbestsin."

Gürkan eziyetten kurtulmuşçasına rahatlayarak nefesini verdi. "Sonunda." diye mırıldandı ardından uzattığım bardaktan küçük bir yudum aldı. Temkinli olduğu belliydi ama tadı aldıkça yüzünün hatları keyifle yumuşadı ve bu defa daha büyük bir yudum aldı. "İşte bu." Bardağı tek yudumda bitirip bana geri uzattı. "Bir bardak daha alayım."

Şımarık bir tavırla, "Başardım." diyerek bardağını yeniden doldurduğumda Kartal bir kez daha başımın üzerinden öptü. "Gürkan'a bir şey beğendirmek zordur, tebrikler."

Gururum iyice okşanmıştı. Ağzım kulaklarımda kendime de doldurup Gürkan'la birlikte içmeye başladım.

Bir süre sonra Kartal'ın müdahalesiyle içmeyi bıraktık ama artık çok geçti çünkü ikimiz de çakırkeyfi olmuştuk.

Neyse ki mesai bitmişti. Kartal söylene söylene Gürkan'la ikimizi arabaya bindirirken aynı zamanda burnundan soluyordu. Önce Gürkan'ı evine bırakacak sonra da eve geçecektik.

Yolun ya da vaktin nasıl geçtiğini anlayamadım. Sızmadan önce son gördüğüm Gürkan'ın evinin önünde olduğumuz, Kartal'ın da Gürkan'ı arabadan indirışı oldu.

Sonrası tatlı bir karanlık...

1 HAFTA SONRA

Gözlerimi yavaşça araladığımda saat öğlen 12'ye geliyordu. Vücudumda hissettiğim boşlukla bakışlarımı yanıma çevirince Kartal'ın yanımda olmadığını gördüm. Normalde her sabah kollarında onunla sarmaş dolaş uyanırdım ama bu sabah yoktu.

Ayılabilmek için yattığım yerden doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Yorgunluktan ve Kartal'ın beni sürekli çalıştırmaları yüzünden her yanımda ağrıyordu. Dansçı olmama, bedenimin kıvrak

olmasına rağmen Kartal'ın eğitimleri, üzerimden tır geçmiş gibi hissettiriyordu.

Resmen savaşa girecekmişim gibi beni hazırlıyordu.

Küçük bir nefes vererek boynumu gevşetmeye çalıştım. Bugün büyük gündü. Bu gece polisi sözde öldürecek sonra da Kartal'la birlikte örgütün içine girecektik.

Tabii her şey Kartal'ın planladığı gibi giderse...

Birazdan yeniden antrenmana başlayacağımız aklıma gelince yatağın içine gömülüp çarşafı üzerime çektim. Bugün antrenman yapamayacak kadar yorgun hissediyordum.

Odanın kapısı açılınca Kartal'ın geldiğini anladım ve çarşafı daha da başımın üzerine çektim. Kartal keyifli bir sesle, "Günaydın tanrıçam." dedi ama cevap vermedim.

Kartal keyifli ses tonunu bozmadan, "Senin için alışverişe çıktım." deyince başımı çarşafın altından çıkarıp huysuz bir ifadeyle yüzüne baktım. "Yoksa kılıç mı aldın?"

Kartal alayına sırtarak karşılık verdi ve yanıma gelerek dudağımın üzerine öpücük kondurdu. "Sana kıyafet aldım. Kot şortlarla rahat hareket edemiyordun, ben de rahat bir şeyler aldım."

Bir Kartal'a bir de yere bıraktığı poşetlere baktım. Kartal'ın ifadesinde anlamını çözemediğim bir gizem vardı. Gözlerimi kısıp, "Ne ara gittin?" diye sordum.

"Sen uyurken gittim seni de uyandıracaktım ama çok derin uyuyordun, kıyamadım."

"Bütün gün canımı okuduğun için olabilir mi?" Kartal'ın cevap vermesini beklemeden şüphe barındıran hafif bir gülüşle dudaklarımı kıvırdım. "Hem sen benim beden ölçülerimi nerden biliyorsun?"

Kartal dünyanın en saçma sorusunu duyuyormuş gibi baksa da yüzüme, elini göğsümün üzerine tırmandırdı ve göğsümü kavradığı gibi avcunun içinde sıktı. "Her bir zerreni ezberledim." Üzerimdeki tişörtü yukarı sıyrıp göğüslerimi gün yüzüne çıkardı ardından iki göğsümü de ardı ardına emdi. Karşısında kıvranmaya başlayınca da göğüslerimden ayrılıp arsızca sırttı. "Kahvaltımı yaptım. Şimdi de seni doyuralım."

İki göğüs ucumu da düğme gibi kabartmış, bacak arama da bin bir çeşit sızı bahşetmişti. Tehlikeli sulara yüzdüğümü bile bile, "Ben de seni mi emeceğim?" deyince Kartal sitem eder gibi nefes aldı. "Böyle şeyler söyleme. Hele böylesine önemli gecenin öncesinde hiç söyleme.

Zaten zor dayanıyorum, bana hiç yardımcı olmuyorsun yaramaz tanrıçam."

Kartal'la yatakta oyalanmak istesem de vaktimizin olmadığını bildiğim için yüzümü asıp göğüslerimi kapattım. Bu geceye iyice hazırlanmalıydık. Onca antrenmana rağmen polisi gerçekten vurmaktan hâlâ korkuyordum. Ayrıca bu gece bana ya da polise bir şey olma ihtimaline karşı Kartal'a, Türker'in isteğini söylemem lazımdı. Nikâhları haftayaydı ve ben daha onunla konuşmamıştım. Yarın çok geç olabilirdi. "Yardımcı olmaya çalışmıyordum." Yataktan çıkıp doğruca banyoya yöneldim. "Ama sen bana bugün yardımcı olabilirsin."

Kartal arkamdan seslenip, "Ne konuda?" diye sorduğunda sesinde çoktan şüphe filizleri belirmişti.

Adımlarımı durdurup omzumun üzerinden ona baktım. "Bu gece zor bir gece. O yüzden bugün ne istersem kabul edeceksin."

Kartal oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğildi ve tek kaşını soru sorarcasına kaldırdı. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Şu an konuşmanın yeri olmadığı için, "Özel bir isteğim yok, genel olarak söyledim." dedim ve banyoya girmek yerine dolabın önüne ilerledim. İç çamaşırı takımını elime aldıktan sonra üzerimdeki şortu bacaklarımdan sıyırdım. Tişörtü de sıyırmıştım ki Kartal'ın sesini yeniden duydum. "Duşa mı gireceksin?"

Bedenimi ona çevirdim. Üzerimde sadece külot vardı. Kartal'ın bakışları anında çıplak göğüslerime dokunurken, "Evet." dememle Kartal'ın oturduğu yerden kalkıp üzerindeki tişörtü sıyırması aynı anda oldu.

Şaşkınlıkla, "Sen nereye geliyorsun?" diye sorduğumda Kartal çoktan yanıma gelmiş, belimden kavradığı gibi ayaklarını yerden kesmişti. "Seninle birlikte duşa."

Sesli bir şekilde gülmeye başladım. "Kartal vaktimiz yok. Ayrıca orgazm sonrası kaslarım çok gevşiyor, antrenmanda yapamıyorum."

Kartal arzu dolu bir sesle, "Bu tempoya alışacaksın tanrıçam. Bu daha bizim başlangıcımız." dedi ve beni banyoya soktuğu gibi ahşap küvetin içine yerleştirdi. Bir adım sonra gördüğümse külotumu yırtarcasına bacaklarımdan sıyırdığıydı.

Kahvaltıdan sonra Kartal'ın takım olarak aldığı siyah tayt ve siyah büstiyeri giyip aşağıya indim. Kartal da koşmam için beni bekliyordu.

Kartal bedenimi beğeniyle süzerken yüzümü koşacak olmanın verdiği huysuzlukla buruşturarak, "Yine koşacak mıyım?" diye sorduğumda başını sallayıp saatine baktı. "Bu defa yarım saat yeter."

Genelde 1 saat 30 dakika koşturttuğu için şaşkınlıkla yüzüne baktım ama fikrinden vazgeçer diye bakışlarımı hızlıca üzerinden çekip koşmaya başladım. Kartal da yanıma geldi ve bir haftadır yaptığımız gibi yan yana koşmaya başladık.

Yarım saatin sonunda Kartal nefesimi yavaşlatmak için önce biraz yürüttürdü sonra da esneme hareketlerini yaptırtmaya başladı. Biraz olsun kendimi rahatlamış hissetmiştim ki Kartal bu defa nefes bile almama izin vermeden sınav pozisyonu almamı sağladı. "Bugün 20 sınav çekeceksin. Güne böleceğiz, 3 kez 20 tekrar."

Gözlerim kocaman açılırken, "Yuhh!" dedim çıkışarak. "Kartal ben 10 sınavı henüz geçemedim, nasıl 20 çekeceğim?"

"Çekersin, kolların her gün alışıyor. Kas gücünü ve dayanıklılığını arttırmalıyız. Benim yanında olamayacağım anlar olacak, gözümün arkada kalmaması gerek."

Nafile bir çabayla, "Ama 20 çok." dedim, bir umut fikrini değiştirmesi için fakat Kartal ellerini çırpı. "Hadi hadi söylenme, başla." diyerek arkama geçti ve benim sınav çekmeye başlamamla saymaya başladı.

Kollarım her gün sınav çekmekten dolayı titrese de Kartal'ın sesine ayak uydurmaya çalışıyordum fakat bir süre sonra Kartal'ın sesi o kadar keyifli gelmeye başladı ki ters giden bir durum olduğunu fark ederek kendimi yere bıraktım. Aslında yorulduğum için bırakmıştım ama Kartal'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Nefes nefese başımı yerden kaldırıp Kartal'a baktım. Gözlerini diktiği noktada keyifli keyifli sırtıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca popoma baktığını gördüm. İnanamayarak kaşlarımı havalandırdım. "Kartal ne yapıyorsun?"

"Sayı sayıyorum."

"Hayır popoma bakıyorsun."

"Evet buradan bakınca çok seksi duruyor, tayt tüm kıvrımlarını ortaya çıkardı. Kot şort yüzünden rahat rahat göremiyordum, tayt çok iyi oldu."

Açık kalan ağzımı zar zor kapatabildim. "Taytı bu yüzden mi aldın?"

Kartal'ın yüzünde sabah gizemini çözemediğim ifade yeniden belirdi. "Önceliğim rahat etmendi. İkincisi de kendi göz zevkim içindi. Bence ikimize de yarar bir alışveriş oldu."

İçimden geçen tatlı sızıya rağmen gözlerimi kısıp kötü kötü baktım. "Sen iflah olmaz bir sapıksın."

"Ne yapabilirim? Kışın bu kadar güzel olmasaydı." Üzerime eğilip popoma şaplak attı. "Kaytarmak yok, baştan başlıyoruz."

"Hayır, beşte kaldık."

Ama Kartal beni dinlemedi ve yeniden birden saymaya başladı.

Şınav çekmek tahmin ettiğimden daha uzun sürerken nihayet atış poligonuna geçmiştik. Bu antrenmanlar arasında en çok atış poligonunda çalışmayı sevmiştim. İlk başlarda hedefi tutturamazsam da zamanla hedef tutturmayı öğrenmiştim.

Akşamüzeri bara gitmeden önce Kartal'la birlikte yemek yerken Eftalya'yı konuşmanın tam zamanı olduğu için genzimi sahte bir öksürükle temizledim. "Türker her şeyi ayarladı değil mi?"

"Evet yarın öğleden sonra onunla buluşacağım, *sözde* yardımını isteyeceğim."

"Çok şanslısın, Türker gibi güvenilir birine sahipsin. Senin için canını verecek gibi duruyor."

Kartal, rakibine saldırmaya hazır yırtıcı ifadesinde duruşunu dikleştirdi. "Aynı şey onun için de geçerli. Ona dokunanı yakar geçerim."

Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. "Gürkan sizi çok kıskanıyor."

Kartal'ın yırtıcı ifadesi hemen değişti, tebessüm etti ama konuşmadı. Onun sessizliğini fırsat bilip, "Gürkan mı Türker mi?" diye sormuştum ki Kartal yemek yemeyi bırakıp sandalyesine yaslandı. "Türker'le ilgili nereye varmaya çalışıyorsun?"

Kartal'ın bakışlarına hapsolmuş bir şekilde yenilgiyi direkt kabullendim. Yapmaya çalıştığım şeyi anlamıştı. İnkâr etmeye gerek yoktu. "Beni bir kitap gibi okumak zorunda mısın?"

Kartal karanlık bakışlarıyla yüzümün her bir zerresini süzdü. Resmen bakışlarıyla yiyor gibiydi. "O zaman sabahki *ne istersem kabul edeceksin* sözlerin Türker'e dayanıyor. Nikâhlarına mı gitmemi istiyor?"

Kartal'ın duygusuz sesi yüzünden oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Tahmin ettiğim gibi işim zordu. "Evet ama Eftalya için istemiyor, senin için istiyor. Pişman olacağını düşünüyor."

"Pişman olmayacağım ve gitmeyeceğim."

Kartal bıçak keskinliğindeki netliliğiyle konuşmaya son noktayı koyarken yemeğine geri döndü. Sessiz kalıp aynı şekilde yemeğime döndüm. Bir yandan da ne yapacağımı düşünüyordum. Aniden yaşadığım aydınlanmayla kendi üzerimden gitmeye karar vererek, "Ama ben gitmek istiyorum, beni yalnız mı bırakacaksın?" deyince Kartal'ın şaşkın bakışları bana döndü. "Gitmek mi istiyorsun?"

"Evet biricik görümcem evleniyor, bu mutlu gününde ona destek olmalıyım."

Sesim öyle yapmacık çıkmıştı ki dayanamayıp gülmeye başlayınca Kartal da gülümsedi. "Orada sadece huzursuz olacaksın." dediğinde sesi, az önceki gibi sert ve duygusuz çıkmamıştı. Aksine daha ılımandı.

Doğru yolda olduğumun farkındalığıyla, "Sen yanımda olduğun sürece huzursuz olmam." diyerek sözlerine karşı çıktım. "Ayrıca Eftalya'nın ailesi sensin. Her ne kadar kızgın olsan da sana ihtiyacı var, sen de farkındasın. Büyüklük sende kalsın."

Kartal'ın kaşları yeniden çatılırken parmakları da masada gergin bir tempo tutmaya başlamıştı. "Tüm bunları hata yapmadan önce düşünecekti."

"Her insan hata yapar. Önemli olan affedici olabilmek. Biz de birbirimize hatalar yaptık ama sonra affettik."

"Bizim durumumuz farklı aynı şey değil."

Masaya doğru eğilip, "Kartal gurur güzel bir şey ama dozu kaçarsa beraberinde büyük bir pişmanlık ve yıkım getirir. Bence ona son bir şans ver ve o nikâha git. Her şeyin ötesinde Türker'le çok güzel bir dostluğun var. Dostunu, senin elin kolun olan bir adamı böylesine mutlu bir gününde yalnız bırakmak sana yakışmaz." dediğimde sesim planladığının ötesinde oldukça samimi çıkmıştı.

Kartal bana kısa bir bakış attı fakat cevap vermeden yemeğine devam etti. Yine de umut vericiydi. İtiraz etmemişti.

Saatler sonra bara geldiğimizde Kartal her zamankinden daha gergindi. Uyuşturucu aldığımda da gergindi ama bu defa belki silahla polisi vuracağımdan belki de bu işin sonunda geri dönüşü olmayan yola gireceğimden dolayı bu kadar gergindi. Gerçi polis çelik yelek

giyecekti. Kartal ise benimle birlikte defalarca kez antrenman yapmış, nasıl nişan alacağımı, silahı nasıl kullanacağımı tek tek anlatmış, üzerine saatlerce çalıştırmıştı ama yine de ufacık bir hata geri dönülmesi imkânsız işlere yol açabilirdi.

Gitme vaktim gelince Kartal yanıma gelip gerginlikten buz tutmuş ellerimi tuttu. Bakışlarında dile getiremediği kaygı parıltıları vardı. Bulunduğumuz ortamdan ve kameralardan sürekli izlendiğimiz için geceyle ilgili bir şey söylemiyordu ama buraya gelmeden önce her ayrıntıyı defalarca kez konuşmuştuk. Yine bu gece adım adım beni izleyecekti, peşimdeki polisler beni ve Ferhat'ın adamlarını izlerken saniyesinde Kartal'a haber vereceklerdi. Geçen geceden tek farkı bu defa yanımda Ferman olmayacaktı. Dikkat çeker diye Kartal onu istememişti, yakınımda sıradan bir insanmış gibi duran gizli bir polis olacaktı.

Alışveriş yapacağım kişiler de yine içinde sivil polis olan basit bir çeteydi. Seyyar bir oyuncakçıdan ot alacaktım.

Kartal gözlerindeki kaygının ve gerginliğin aksine kadifemsi bir ses tonuyla, "Yarın sana bir sürprizim var." deyince merakla gözlerimi kısıp yarının anlam ve önemini düşündüm. Ya bu geceki olaylı geceden sonra kafamı dağıtmak için uğraşacaktı ya da... Aklıma gelen ihtimalle yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Yarın benim doğum günümdü. Kartal'a doğum günümün ne zaman olduğundan bahsetmemiş olsam da kimliğimdeki seri numaralara kadar ezbere bildiğinden doğum günümün zamanını bildiğinin farkındaydım. Gülümsememi bozmadan, "Ne sürpriziymiş o?" diye sordum.

"Yarın görürsün." dedi Kartal ve keyifsizce soludu. "Oylanmadan bana geri gel. Sen yanımda olmadığın zaman aklımı kaybedecek gibi oluyorum. Kendimde dâhil herkes için tehlikeli oluyorum."

Polisin, sözde ölümüne sebep olduktan sonra bara geri dönecek, Kartal'la birlikte sözde saklanacağımız izbe bir otele gidecektik. Sabahın erken saatlerinde Kartal, Türker'e gidecek planımızı harekete geçirecekti. Türker de Ferhat'ın talimatıyla yerime birini verecek, polise teslim olacaktı. Ben de özgür hayatıma daha doğrusu Ferhat'ın esareti altında yeni hayatıma başlayacaktım. Planın tek sakıncalı yanı, Ferhat'ın kabul etmemesi ve yerime polise verecek birini bulmamasıydı ama Kartal'a göre Türker o adamı kesinlikle ikna edecekti. Zaten

Ferhat'ın polise yakalanmamam için gönderdiği uyuşturucu hediyelere bakıldığında yerime birini bulması kaçınılmazdı.

Kartal'ın yanağına uzandığımda Kartal gözlerini kapattı ve öpüp geri çekilene kadar açmadı. "Merak etme sevgilim, çabuk geleceğim." dedim ve son bir defa gözlerinin içine baktıktan sonra yanından ayrılıp personel odasına girdim. Üzerime havanın sıcaklığına rağmen kapüşonlu ceket geçirip içinde silahın olduğu çantamı alarak çıktım.

Koridordayken birkaç adım atmıştım ki karşıma Azad çıkınca nefesimin kesildiğini hissettim. Beni görünce kaşları şaşkınlıkla havalansa da ifadesini hızlıca değiştirip kayıtsızca bana baktı. Onu görmezden gelerek adımlarımı çıkışa yönlendirdim fakat çelikten farksız sesi durmama sebep oldu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Sakin kalmak için derin nefes aldım ama onun kim olduğunu öğrendikten sonra sakın kalmak çok zordu. "Hep böyle gereksiz sorular mı sorarsın? Güvenliğe hesap vermediğimizi sanıyordum."

Azad önce şaşırdı ardından kaşlarını çattı. "Çalışanlardan sorumluyum, mesai saatleri içinde giriş çıkışları beni ilgilendirir."

Öyle bir yetkisi yoktu. Tek görevi, sürekli beni takip edip Ferhat'a bilgi uçurmasıydı. Bir de bana zarar verenleri kaçırıp öldüresiye dövmekti. Nefes'in kanlı yüzü aklıma gelince yüzümü buruşturmadan edemedim. Görünen o ki ona bir şey söylemeden buradan çıkamayacaktım. "Rahatsızım, ilaç almam gerekiyor. Nöbetçi eczaneye gidip geleceğim."

Aklıma gelen ilk yalanı kayıtsızca söylerken Azad da çıkmamam için ısrarına devam ediyordu. "Ne ilaç gerekiyorsa adamlarımız getirir, gitmenize gerek yok."

Vaktimi almaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu da gerginliğimi iyice arttırıyordu. Canımı sıktığını belli ede ede ona doğru yürüdüm ve tam karşısında durdum. Hatta öyle yaklaşmıştım ki adamın kişisel alanını kendim rahatsız olmama rağmen sinirden işgal etmiştim. "Tanımadığım insanlardan ilaç almıyorum. Eğer bana yardım etmek istiyorsan ne yapacağıma karışma, daha da vaktimi alma!"

Benim aksime Azad kişisel alanını işgal etmemden keyif almıştı ve bakışlarının odağı dudaklarımdı. "Sert kızlara oldum olası zaafım olmuştur. İsteğiniz benim için emirdir, istediğiniz yere gidebilirsiniz."

Hâlâ dudaklarıma bakıyordu ve ben, gözlerini oymamak için kendimi zor tutuyordum. Ondan hızlıca uzaklaşıp kapıdan çıktım.

Adamlarıyla birlikte hemen peşime takılacağını biliyordum. Bile bile yavaşladım. Küçük sirkimizin baş izleyicisinin gösteriyi kaçırmaması gerekti.

Yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettim. Güzergâhım yine sahildi. Daha önce sahilde bu kadar uyuşturucu ticaretinin döndüğünü bilmiyordum. Sık sık polis baskınlarının olmasına rağmen itinayla burayı seçmeleri de ayrı bir ironiydi.

Sahile gelince gözlerim, yakınlarımda olacak polisi aradı. Onun yeri sayesinde hangi oyuncakçıya gideceğimi bilecektim. Birkaç saniye etrafıma bakındıktan sonra fotoğrafta gördüğüm adamı hemen tanıdım. Az ilerisinde seyyar bir oyuncakçı vardı. Oyuncakçının gerisinde de dört tekinsiz adam duruyordu. Adamların tipine bakınca istemsizce ürperdim. Normal şartlarda bile çocuğuma bu adamlardan oyuncak almazdım.

Adımlarımı doğruca oyuncakçıya çevirdim ve ceketimin kapüşonunu başıma geçirdim. Bu defa daha temkinliydim. Ne diyeceğimi iyi biliyordum. Oyuncakların yanına gelince yere çömeldim ve oyuncak ayıların üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

Dört adamdan biri yanıma gelip kaba bir tavırla, "Hoş geldiniz." deyince geçen sefer kullandığım ismi direkt kullandım. "Beni Talat İran gönderdi ve bir ayıcık seçmemi istedi. Hangisini tavsiye edersiniz?"

Adamın bakışları anında değişti ve yanından ayrıldığı adamlara neredeyse uçarak gitti. Bir şeyler söylemeye başlamasıyla birlikte hepsinin bakışları bana döndü. Çok geçmeden liderleri olduğunu tahmin ettiğim başka bir adam, yanıma geldi. "Ne kadar istiyorsun?"

Çöktüğüm yerden ayağa kalktım. "10 gr. Eğer güzelse daimi müşteriniz olurum."

Adam başını sallayıp arkadaki ayıcıkların yanına gitti. Rengi öndekilere göre daha farklıydı. Tam yanıma geri dönmüştü ki hemen dibimde öldüreceğim polis bitti.

İşte sirkimiz şimdi başlıyordu.

Sanki o yanımda değilmişçesine, "Ne kadar?" diye sorunca çetenin lideri susmam için kaş göz işareti yaptı. Yanımdaki polisi, müşteri sanıyordu ve o gitmeden alışverişimizi bitirmeyecekti. Liderin arkasından benimle ilk ilgilenen adam geldi ve polise de aynı kaba tavırla, "Hoş geldiniz." Dedi.

"Oğlum için bir şeyler almak istiyorum."

Çetenin lideri öfkeli bir tavırla, "Ne istiyorsan çabuk seç sonra da bas git!" deyince polis şaşırmış gibi irkildi. "Siz nasıl satıcısınız? Müşterilerinize hep böyle mi davranırsınız?"

Polisin sahte öfkeli sesi ve sözleri, benim harekete geçmem için mesajıydı. Yani taşkınlık yapma sırası bana gelmişti. Çetenin lideri konuşmadan araya girdim. "Neyi bekliyoruz? Ver şu ayıyı, işe geç kalıyorum."

Çetenin lideri sıkıdığı dişlerinin arasından, "Müşteri gitsin vereceğim." deyince polise baktım. Kovulmasına rağmen bilerek oyalanıyor, kararsızmış gibi görünüyordu. Olabildiğince gergin bir tavırla, "Sabaha kadar onun keyfini bekleyemem." dedim ve bile isteye yüksek sesle sanki pot kırıyormuşum gibi, "Ver şu otumu, krize girmek üzereyim!" diyerek elimle ağzımı kapattım.

Çete lideri ve diğerlerinin gözleri korkuyla büyürken gülmemek için kendimi zor tuttum. Resmen ateşle oynuyordum ama şu an tek hissettiğim, sesli bir şekilde gülmekti belki de sinirlerim boşalmak üzereydi.

Yanımdaki polis birden belindeki silahını çıkarınca gülme isteğim hızla silindi. Yüksek sesle, "Ellerinizi kaldırın!" diye haykırdı.

Kartal'ın tembihlediği gibi, "Siktir polismi!" dediğimde diğerleri de bellerinden silahlarını çıkardı ama etraflarını arkalarından bir anda çıkan polisler sardı ve kollarından kavradıkları gibi sırtlarına bastırdılar. Böylece hem silahla beni yaralamalarının önüne geçmiş oldular hem de onlarla oyalanarak bana kaçmam için zaman yarattılar.

Normal şartlarda buradan asla kaçamazdım ama şimdi çeteyle oyalanıyor gibi görünürlerken kaçmam çok kolaydı. İçime güçlü bir nefes çekerek barın zıttı yönüne doğru kaçmaya başladım. Tabii öldüreceğim polis de başka iki polisle birlikte anında peşime takıldı. Diğer polisleri yanında getirme sebebi de onu vurduktan sonra Ferhat'ın adamlarının yanına gidip ölüp ölmediğini kontrol etmelerini engellemek içindi.

Kartal'ın isteği üzerine özellikle yarı aydınlık sokaklarda ilerliyordum. Öyle hızlı koşuyordum ki kendi hızıma şaşırmadan edemiyordum. Aslında polisler bilerek yavaş koşuyorlar, aramızdaki mesafeyi koruyorlardı ama bizi izleyen Ferhat'ın adamlarının bunu anlaması imkânsızdı.

Bir süre ben önde polisler arkamda koşmaya devam ettik. Ne kadar koştuğumuzu bilmiyordum ama polisi vurmam için talimatı yine arkamdaki polislerin vereceğini biliyordum. Etraftaki güvenlikten emin olduktan sonra havaya ateş edecek, ben de dönüp onu vuracaktım.

Başka تنها sokağa daha sapmıştım ki arkamdaki polisler silahlarıyla talimat verince koşmayı bırakıp girdiğim sokağın duvarına sırtımı yasladım. Koşmaktan nefes nefese kalmıştım. Kalbim koşmaktan ve heyecandan göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bedenim, ceketin de etkisiyle ter içinde kalmıştı.

Polislerden biri, "Daha fazla kaçamazsın, teslim ol." diye bağırdığında bir polis otomobilinin sesini duydum. Bir an için kendimi azılı bir suçlu gibi hissettim. Her saniyenin gerçeķi olması için Kartal'ın tüm ayrıntıyı hesapladığı her halinden belliydi.

Gözlerimin önüne Kartal gelince ondan gücümü alarak sakinleşmeye çalıştım. Bu gösteriyi hemen bitirip güvenli kollarına koşmalıydım. Yaslandığım yerden hızlıca doğrulup çantamdan silahı çıkardım ve gizlendiğim gölgeden tam olarak çıkmadan vuracağım polisi görmeye çalıştım. Kartal özellikle yarı karanlıkta kalmamı, bedenimin aksine yüzümün tam olarak görünmemesini istemişti. Böylece Ferhat'ın adamları yerime rahatça birini verebilecekti.

Bana yaklaşan polisi görünce Kartal'ın atış talimatlarında gösterdiği gibi göğsünün ortasına hedef alarak birkaç el ateş açtım. Polis sokak lambasının tam altındaydı ve bu onun göğsünü hedef almamı kolaylaştırmıştı. Polis yere düşerken diğer polisler de anında ateş ederek karşılık verdiler ama hiçbiri bana nişan almamıştı. Kartal özellikle keskin nişancılardan seçmiş, işini şansa bırakmamıştı.

Sırtımı tekrardan duvara geri yasladım. Polisler de ateş etmeye devam ediyordu. Kartal sırf bu yüzden yerimden kıpırdamadan birkaç dakika öyle kalmamı söylemişti. Hareket edeceğim zamanı da polisler söyleyecekti. Polis ateş etmeyi bırakıp bir kez daha, "Teslim ol." deyince mesajı aldım ve aksi yöne doğru koşmaya başladım.

şimdi tek yapmam gereken saklanıyormuş gibi görünerek buradan hızlıca uzaklaşmaktı. تنها sokaktan koşarak çıktım ve arkama bile bakmadan karanlığın içine daldım. Kartal'ın belki de en sevmediği kısmı buydu. Karanlığın ortasında şimdi tek başımaydım, etrafımda beni uzaktan takip edecek polisler dışında hiç kimse yoktu ve olası

tehlikede onlar bana yardım edemedi başımın belaya girme ihtimali fazlasıyla yüksekti.

Koşmaya devam ettim.

Kartal bir saniye bile durmadan koşmamı istiyordu. Aslında beni günlerdir saatlerce koşturtma sebebi de buydu. Bu gece durmadan koşmam için resmen canımı okumuştı.

Şimdi de meyvelerini topluyordum. Belki adrenalinden belki de eğitimlerdendi ama yorulmak aklımın ucundan bile geçmiyordu, tüm gücümle koşuyordum.

Ta ki önümü kesen arabaya kadar...

Kendimi öyle zor durdurdum ki az daha aniden duran arabaya çarpacaktım. Arabanın farları anında kesildi, içinden büyük bir gölge çıktı. "Metis Hanım hemen arabaya binin." diyerek kolumdan yakaladığı gibi beni arabanın içine itti.

Kim olduğunu görememiştim ama sesinden Azad olduğunu anlamıştım. Kapı arkamdan hızlıca kapandı ve Azad da yanıma yerleşti. Araba anında hareket ederken, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkmıştım ki ön taraftan tanıdık bir ses duyunca ruhum, bedenimden çekildi.

"Gecenin bir vakti yalnız başına sokaklarda dolaşırsan kötü adamlarla karşılaşabileceğini daha önce sana söylemiştim."

Oydu... Hemen önümdeki koltukta oturan adam, beni bıcaqlayan Ferhat'ın ta kendisiydi.

Herkes merhaba 🌸

Biz geldik 😊

Nasıl buldunuz?

Ferhat nihayet yeniden geldi.

Neden gelmiş olabilir?

Metis ne yapacak?

Kartal duyunca nasıl tepki verecek 🤔

Şimdilik benden bu kadar.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur. 😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

36. Bölüm "Tehlikenin Ritmi"

Şarkı: Mabel Matiz - Müphem

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

"TEHLİKENİN RİTMİ"

METİS

Korku!

İçime çektiğim nefes kadar yanı başımda olan, dışarı verdiğim nefes gibi benden uzaklaşan kadim duygum. Aynı sirkülasyonda dönüp duran, alıştığımı sandığım ama aslında kaçtığımı fark ettiğim en hassas duygum.

İnsanın belki de en büyük düşmanı kendisiydi. Kabullendiklerimiz, kabullendiğimizi sandıklarımız aslında kendimizi kandırış şeklimizdi. Hazır olmak yerine, hazır olduğumuzu zannetmek duygularımızı ötelemekten ibaret değil miydi? Bu durumda en büyük kötülüğü kendimize biz yapıyor olmuyor muyduk?

Hangisiyle yüzleşmek daha zordu? O an ki gerçeğe mi yoksa daha sonra kendimizi kandırmışlığın idrakıyla mı?

Bence bir rüya görüyor olmalıydım!

Aylar öncesinden zihnime kazınan gecenin başka bir versiyonunu yine görüyor olmalıydım. Aynı korku, aynı belirsizlik, aynı ses, aynı ağır parfüm kokusu...

En ağır da aynı yalnızlık...

Kesinlikle bir rüya görüyor olmalıydım!

O geceyi yeniden görüyor olmalıydım. Bakışlarımı üzerime indirip kıyafetime baktım. O geceki kıyafetler değil, bardan ayrılırken giydiğim kapüşonlu ceket üzerimdeydi. Hâlâ kapüşonu başımdaydı. Silahı taşıdığım çantam omzumdan sarkıyordu.

Hayır....

Bu bir rüya olmalıydı çünkü Kartal yanımda yoktu!

Bir rüya olmalıydı çünkü şu an onun güvenli kolları arasında değil, darağacının ayaklarındaydım!

Rüya olmalıydı çünkü onu son bir kez görmeden ölmek istemiyordum!

Gözlerime dolan yaşlarla önümdeki karanlık koltuğun sırtına bakarken dilimde tek duam, derin bir rüyada olmaktı.

Kulaklarımı, ruhumu içimde donduracak kadar soğuk bir gülüş doldurdu. "Doğum günün kutlu olsun Metis Manas. Hediye olarak sana kendimi getirdim. Aslında gecenin sonunda karşına çıkacaktım ama sen ziyaret saatini öne aldın."

Sesinin soğukluğu kulaklarımdan kalbime düştü. Kalbim buz gibi oldu. Kalbimdeki soğukluğun ayazı dilime vurdu, en ihtiyacım olduğu anda sesimi de kesti. Cevap veremedim. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Avazım çıktığı kadar bağırarak mı, kaçmaya çalışmak mı yoksa susmak mı doğrudu hiç bilmiyordum.

Tek bildiğim hiçbirinin işe yaramayacağıydı. Ne bağırabilirdim ne kaçabilirdim ne de susabilirdim. Dikenli tel gibi etrafımı sarmıştı. Kaçsam sıkacak, sussam batacak, bağırısam kanatacaktı.

Belki de bunların hiçbiriydi. En kötüsünü düşünmek yerine iyimser olmalıydım. Sonuçta canımı yakanın canını yakıyor, polise yakalanmamam için uyuşturucu gönderiyordu. Şimdi de polisten korumak için sadece eve bırakacaktı.

Aptal iyimserliğime göğsümün orta yerine oturan huzursuzluk, alay edercesine güldü. Bu adam benim karşıma kolay kolay çıkmazdı. Bir kez çıkmıştı, o da canımı yakarak varlığını ve gücünü göstermek içindi. Aradan geçen onca zaman sonra şimdi yeniden çıkmıştı. Boşuna değildi. Aynı şekilde canımı yakarak varlığını ve gücünü gösterecekti.

Kaderime razı gelip olacakları beklemekten başka şansım yoktu ama o gece sadece kendim için korkmuştum. Şimdiyse kendimle birlikte korkacağım Kartal vardı. Bana burada bir şey olduğunda... Düşüncelerimi bıçak gibi kesen yeni bir idrak karşısında gözlerim dehşetle büyüdü. Çantamda silah ve telefonum vardı. Silahın seri numarasından polise ait olduğunu öğrenebilirdi. Telefonumda Kartal'ın çipi vardı ve çipi görebilirdi. En kötüsü de Kartal'ın polis olduğunu öğrenebilir, o andan itibaren kıyameti koparırdı.

Kartal öğrenir öğrenmez delirecek, beni almaya gelecekti. Ferhat ise Kartal'ı öldürecekti.

Nefesimle birlikte kanımın da çekildiğini hissettim ve boğazımın gerisinden yırtılmış gibi bir ses çıkardım. "Bırakın beni, inmek

istiyorum!"

Yanındaki şoförü Ferhat'a başını çevirdi ama Ferhat ona bakmadan karşıya bakmaya devam etti. *Bu durmayacağı anlamına mı geliyordu?*

Sorumun cevabı kısa sessizliğin ardından Ferhat'tan geldi. "Kötü adamlardan kast ettiklerimin içinde polisler de var. Polisler kötü ve tehlikelidir, uzak durmak gerekir."

Ferhat'ın nefret dolu sözleri gecedeki amacımı anımsattı bana. Polis öldürdüğüm için ondan yardım isteyecek, onun esareti altında Kartal'la birlikte yaşayacaktım ama planımız bu şekilde değildi. Ayrıca artık bir önemi var mıydı? Silah ve telefon bende olduğu sürece ben onun elinde olduğum sürece Kartal her şeyi yok saymayacak mıydı?

Bile bile ölüme gelecekti.

Arabanın içine sığamadığımı hissettim. Ruhum dolmuş, canımı yakarak bedenimden taşıyordu sanki. Daha fazla gözyaşlarımı tutamadım. "Bırakın beni. Sizi ihbar etmedim, sözünüzü dinledim. Ben... Ben polis öldürdüm." Belki şu an gözyaşlarım polisi öldürdüğüm için akıyor gibi görünüyordu ama aslında Kartal'ın ölmesinden korktuğum için delirmiş gibi ağlıyordum. "Saklanmam lazım, bırakın beni."

Yine aynı soğuk gülüş... "İşte bu yüzden benimle birlikte geliyorsun. Ben adamın boğazını keserken sen beni polise ihbar etmedin. Şimdi sen öldürdün, ben de seni polise ihbar etmeyeceğim. Sana olan borcumu ödeyeceğim."

Ağlamaktan dolayı boğazımın gerisinde acı veren bir düğüm oluşmuştu. Yutkunmaya çalıştığımda adamın sözleri öksürmememe sebep oldu. Aslında Kartal'la istediğimiz buydu. Kartal'ın planı buydu. Türker sözde yardımı istemedi Ferhat çoktan kabullenmişti ama Kartal... Kartal soluğu yanımda aldığı anda her şey bitecekti.

Onu durdurmak mümkün müydü?

Mümkün değildi. Her ne olursa olsun beni almak için gelecekti.

Çantamı sıkıca kavradığımda Ferhat'ın gaddar iradesi, tehlike çanlarının benim için çaldığını haykırdı ve bedenimi ayazda kalmışçasına titretti. "Silahını ver!" diye emretti keskin bir sesle. Emirden ziyade sesi saldırıyor gibi çıkmıştı. Bedenini tam olarak göremesem bile siyah eldiven takılı elini yanındaki boşluğa uzatmıştı.

"Hayır." dedim panik içerisinde. Kartal'ı bu işten nasıl kurtaracağıma dair bir fikrim yoktu. Silah ve telefon bende olduğu

sürece tek yapabileceğim olabildiğince direnmekti.

Azad, sanki Ferhat'a küfür etmişim gibi baktı yüzüme ve sıkığı dişlerinin arasında sıkıca kavradığım çantama uzandı. "Sana fikrini soran olmadı. Bir daha sakın karşı gelmeye cesaret etme!"

Azad normalde benimle sizli bizli konuşurken bu defa aradaki resmiyeti kaldırmış, tehdit boyutuna geçmişti. Ona da karşı gelmekten başka seçeneğim yoktu. "Benim silahım. Kime verip vermeyeceğime ben..." Cümlemi tamamlamadan Azad'ın iri parmakları canımı yakacak şekilde çenemi kavradı. "Sakın dedim!"

Çantayı öyle güçlü çekti ki elimden, bir an parmaklarımı da kopardığımı zannettim ve canımın acıdığını belli ederek elimi salladım. Çantayı benden çektiğinde çenemdeki elini de geri çekmişti. Hızlı bir şekilde silahı çantamdan çıkarıp şarjörünü aldı ardından silahı Ferhat'ın hâlâ açık duran eline uzattı.

Ferhat silahı aldığı anda az öncekine nazaran daha da saldırgan bir sesle konuştu. "Bir daha beni bu kadar bekletirsen bu silahı, beynini dağıtmak için kullanırım Metis Manas. Umarım yeterince açıktır."

Cevap vermek yerine sessiz kaldım. Silahın seri numaraları Kartal için tehlikeydi, onun polis olduğunu anlayıp öldürdükten sonra beynimin dağıtılmış olup olmaması umurumda bile değildi.

Azad elindeki şarjörü ceketinin iç cebine koyduktan sonra çantamdaki telefonumu eline aldı. Çaresizlik içinde gözlerimi kapattım. Karşı koysam da o telefonu ondan geri alamayacaktım.

Azad, "Abi telefonu ne yapalım?" diye sorunca Ferhat aynı soğuk ve gergin tavrını sürdürerek Kartal ile ikimizin ölüm fermanını bir kez daha imzaladı. "Al!"

Gözlerimi geri açıp başımı cama çevirerek akıp giden yolu izlemeye başladım. Gözyaşlarım yeniden akmaya başlamıştı. Nereye gittiğimize dair bir fikrim yoktu. Zaten artık bir önemi de yoktu.

Dakikalar sonra araba durunca başımı, siyah filmlerin gerisinden görünen önünde durduğumuz gazinoya çevirdim. Bu gazinoyu daha önce ne duymuş ne de görmüştüm ama görünüş olarak Greendoor'dan çok daha büyüktü.

Ferhat arabadan inmek yerine yine bize bakmadan Azad'a ithafen, "Aşağı indir, birazdan geliyorum." deyince Azad sadistçe gülümsedi. "Nasıl istersen abi." dedi ve arabadan indiği gibi arkasından dolanıp benim kapımı açtı. "Hadi."

Azad'ın gülümsemesi ayakuçlarıma kadar ürpermeme sebep oldu ve ruhumla beraber kalbimi de sıkkan mengene kendini daha fazla hissettirdi. O gece ki gibi canımı yakacaktı. Bu adama nasıl bir kötölük yapmış olabilirdim bilmiyordum ama yine bir sebepten dolayı beni korkutacak, bedel ödetecekti.

Ferhat'la daha fazla aynı havayı solumak istemediğim için hızlıca arabadan indim. Azad ve başka bir siyah takım elbise giymiş adam yanımda etten duvar örerken Azad, "Şimdi uslu bir kız ol. Sesini çıkarmadan beni takip et." deyince hissettiğim korkudan dolayı ağlamaklı bir sesle fısıldadım. "Bana ne yapacaksınız?"

Azad vahşi diye tabir edebileceğim bir tavırla dudaklarını yaladı. "Doğum gününle beraber aramıza hoş geldin partisi yapacağız."

"O ne demek?"

Azad korkumdan zevk aldığını belli ede ede yırtıcı edasında dişlerini gösterdi. "Birazdan öğreneceksin. Şimdi beni takip et. Sakın hata yapayım deme, bedelini canınla ödersin." diyerek önden ilerlemeye başladı.

Yanımda kalan iri kıyım adama baktım. İlerlemem için başıyla işaret edince sessiz kalıp Azad'ın peşinden ilerledim. Gazinonun büyük kapısından girdiğimizde Greendoor'un dizaynına benzer bir dizayn bizi karşıladı. İçerisi de oldukça kalabalıktı. Müzik son ses çalıyor, insanlar deli gibi eğleniyordu.

Azad merdivenlere sapınca peşinden ilerlemeye devam ettim. Bir kat aşağı indiğimizde uzun bir koridor çıktı önümüze. Yukarıdaki sesler de biraz olsun azalmıştı. Hız kesmeden yürüdük. Yürüdükçe sesler de ışık da iyice azalıyordu, bu da tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu.

Koridorun sonunda yeniden merdiven çıktı ve bir kat daha aşağı indik. Sanki cehenneme iniyorduk. İndikçe hava azalıyor, boğucu bir hal alıyordu. Ayrıca garip, boğuk inleme sesleri kulağıma gelmeye başlamıştı. Seslerden ürktükçe daha fazla dayanamayıp adımlarımı durdurdum. "Nereye gidiyoruz?"

"Soru sorma sadece yürü!"

Yeni bir itiraza hazırlanıyordum ki arkamdaki iri kıyım adam itince yürümek zorunda kaldım ama ters bakmaktan da geri kalmadım. "Yavaş ol hayvan herif!"

Bu adam da aynı sadistlikte gülümsedi. "İlk gelenler hep böyledir, sonra dilleri kesilince akılları başına gelir. Dilinin tadını çıkar ufaklık!"

İstemsizce dilimi korumak istercesine olabildiğince geriye ittim ve sessizce yürümeye devam ettim. Birkaç kapının önünden geçmiştik ki sonunda büyük bir kapının önünde durduk. Diğer kapıların gerisinden inleme sesleri geliyordu ve ne olduklarını öğrenmek dahi istemiyordum.

Azad kapıyı açar açmaz tam da yerin dibine yakışır bir ofis bizi karşıladı. Rutubet ve pas yoğun bir şekilde kokuyordu. İçerideki mobilyalar rutubetten dolayı paslanmış, çürümeye yüz tutmuş, görünüşleri oldukça eskiydi. Ofisi aydınlatan ışık, mobilyaları daha da çirkin göstermek istercesine yarı karanlık yarı aydınlıktı. Ayrıca içerisi buz gibiydi ya da ben gerginlikten dolayı üşüyordum.

Etrafımı incelememi kesen ve olduğum yerde korkuyla sıçramama sebep olan yaralı bir hayvanın sesine benzer bir feryadın, kulaklarımı doldurması oldu.

Korkuyla Azad'a dönünce benim aksime duyduğu sesteki keyif aldığını belli edercesine gözlerini kapattı. "En sevdiğim ses, acı çeken insan sesi."

Kalbim, ağzımdan çıkacakmış gibi çarparken, "N'oluyor?" dedim sesimi de ele geçiren korkuyla.

Azad gözlerini açtı ve son derece normal bir durummuş gibi omzunu silkti. "Patron yanlış yapanların canını alıyor."

Bir an için şaka yaptığını, beni korkutmak için söylediğini düşündüm ama hayır o kadar rahat ve kaygısızdı ki gerçekten de duyduğu seslerden zevk alıyordu ve kesilen feryatlara bakılırsa Ferhat denilen yaratık gerçekten de can alıyordu.

Buradan hemen kaçmayı, arkama bile dönüp bakmadan gitmeyi istedim ve isteğimi gerçekleştirmek için hem bakışlarımı hem de bedenimi kapıya çevirdim fakat o an çıplak göğüs kafesi kan içinde bir adam kapıdan içeriye girdi.

Aşağı yukarı 50 yaşlarındaki adamın yaşına göre oldukça sert duran kaslı bedeni vardı. Bedeninin her yerinde, ten rengi görünmeyecek şekilde siyah dövmele, boynunda da gümüş bir zincir vardı. Çıplak gövdesinden süzülen kan, siyah kumaş pantolonun üzerine akıyordu. Kırarmaya yüz tutmuş saçlarını üç numaraya vurdurmuştu. Alnı ve saçları terden parlıyordu. Yeşil gözleri, ölüm gibi soğuk ve ruhsuz

bakıyordu. Kanlı ellerini yüzüne sürmüş olmalıydı ki kan sakallarının arasına karışmış yüzüne vahşi bir görünüm verdirmişti. Soluk soluğa kalmıştı. Azad'dan bile boyu uzun ve iriydi. Oydu... Karşımda canımı almaya hazır vahşi yaratık gibi duran adam nihayet yüzünü gördüğüm Ferhat'ın ta kendisiydi.

Panik içinde bir adım geriye adımladığımda Ferhat delici gözlerini ok gibi yüzüme sapladı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Cevap vermeme fırsat tanımadan, "Senin canını bağışlayan patronunum. Sen kimsin biliyor musun?" dedi ve yine konuşmama izin vermeden gaddarlık dolu bir sesle sorduğu soruya cevap verdi. "Benim malımsın. Sadece bana ait bir kuklasın. Bu gece sana yeni bir dünya yaratacağım ve sen, iplerinin benim elimde olduğunu bilerek yarattığım dünyada yaşayacaksın. Ben ne dersem onu yapacaksın. Dünyamdan çıkmaya cesaret dahi etmeyeceksin!" Duruşu ve ses tonu o kadar hiddetliydi ki her kelimesinde cüssesi daha da büyüyor, ben de git gide küçülüyormuşum gibi hissediyordum. "Aksi takdirde..." iki adım da yanıma geldi ve dövmeli parmaklarının arasından akan kanlarla birlikte bileğimi kavradığı gibi peşinden sürüklemeye başladı. Bir an için kolumun omzumdan çıkacağını zannettim. Ne adımlarım ne de kolum öfkesine dayanabiliyordu.

O kadar vahşi bir öfkeyle doluydu ki Azad'ın da yanındaki iri kıyım adamın da sesi çıkmıyordu, hatta nefes almaktan bile korkuyorlar gibiydi. Yerlerinden kıpırdamadan beni sürükleyişini izlediler.

Odadan çıkar çıkmaz az önce önünden geçtiğimiz, içeride ne olduğunu öğrenmek bile istemediğim odanın içine girdik. Tıpkı Ferhat'ın odası gibiydi. Arasındaki fark, pas ve rutubet kokusunu bastıran yoğun kan kokusuydu. Mobilyalar yoktu ama boş da değildi. Mobilyaların yerini istiflenmiş cesetler almıştı. Bazısının başı odasının ortasında bazısının kolu bacağı sağda soldaydı. Birkaç kişi de yerde can çekişiyor, inlemeleri yürek parçalıyordu.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim dehşetle büyüdü ve boğazımın gerisinden kuvvetli bir çığlık koptu. Ferhat anında beni yana itti ve omzum duvara çarptı. Ağır kokudan dolayı midem öyle çok bulanmıştı ki duvara çarpmanın etkisiyle midem ağzıma geldi ve dizlerimin üzerine çöker çökmez kusmaya başladım. Hem kusuyor hem de delirmiş gibi ağlıyordum.

Ferhat inleyen adamın yanına gidip yerdeki küçük makineyi aldı ve adamın çıplak sırtındaki yarısı yüzülmüş derisini yüzmeye başladı. Adamın feryadıyla ellerimi kulaklarıma bastırıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Kustuğum için başım da yere doğru eğikti.

"Benim kim olduğumu görüyor musun? Aç gözünü kahpe!"

Ferhat'ın boğuk sesini duymamla saçlarımdan kavranmam aynı anda oldu. Attığım çığlık, adamın çığlıklarına karıştı. Ferhat saçlarımdan tuttuğu gibi yerde can çekişen adamın önüne sürükledi. "Bak!" diye emretti. Dizlerim adamın kanıyla boyanırken Ferhat başımı adamın yüzülen sırtına doğru iyice eğdi. "Dünyamdan çıkmaya cüret edersen, bana ihanet edersen en iyi sonun bu adam gibi olur. Anladın mı?"

Adamın sırtına safra çıkarınca Ferhat saçlarımı sert bir hareketle bırakıp Azad'a haykırdı. "Götürün şunu elini yüzünü yıkasın! Gücsüzlüğü midemi bulandırıyor!"

Koltuk altlarımda Azad'ın ellerini hissettim. Bu defa itiraz edecek ne gücüm ne de dermanım vardı. İtaat ederek onun yardımıyla ayağa kalktım.

KARTAL

Benim var oluş sebebim polis olmaktı. Sanki doğduğum anda bu görev bana biçilmiş, benden ayrılmamak üzere benimle bir bütün olmuştu. Savaşımı benim, kötülük. Nefretimdi. Her nefeste bitmesini istemediğim intikam duygumdu. Belki de en çok, dizginlemeyi başaramadığım fırtınamı tatmin ediyordu polislik. Yönünü kaybeden fırtınam, öfkemdi. Karanlığın en tehlikeli mayası gibi ruhumda daimi mayalanan öfke, polis kimliğimin altında demleniyordu.

Ve şimdi yeniden ruhumda mayalanıyordu öfke fakat bu defa polis kimliğim tatmin edemeyecekti öfkemi. Aksine harlanacak, yakacak, benimle birlikte yok edecekti herkesi.

Etmeliydi de...

Sevdiğim kadın, dünya üzerinde en nefret ettiğim adamın elindeyken etmeliydi.

Keşke onun yerine ben elinde olsaydım.

Keşke onun yerine ben ölümü solusaydım.

Ölümden korkmuyordum. Hiçbir zaman da korkmamıştım. Namluların pusulası gibiydim. Kaç kez canımın yandığını sayamamıştım bile. Belki de bu yüzden seçilmiştim. Deliliğin getirisi

korkusuzluğum yüzünden Ferhat'ın peşine takmışlardı beni. Kaybedecek bir şeyi olmayan, öfkesinin kurbanı gözünü karartan adam...

Kim tahmin edebilirdi ki korkusu olmayan adamı, savunmasız bir kadının korkağa çevireceğini?

Yeni yeni tanışıyordum bu korkak adamlarla. Metis hayatıma girdiği an tanımıştım bu duyguyu. Karşı koymak yerine minnetle kabul etmişim ama bu korkak adamın elinden kadını alındığında nasıl bir yaratığa dönüşeceğini ben bile bilmiyordum.

Telefonu kulağımdan indirirken diğer elimden sıcak bir şeyin aktığını hissettim. Deliliğe bulanık gözlerimi elime indirdiğimde parmaklarımın arasında sıkıttığım kadehin paramparça olduğunu gördüm. Yere akmaya başlayan kana baktım. Yerde biriken kan gibi ruhumdaki karanlık öfke de birikiyor hatta daha hızlı büyüyordu. Damara zerk edilen uyuşturucu hızıyla her zerreme ulaşıyordu sanki. Öfkemde boğulmak üzereydim. Nefes almak gittikçe güçleşiyordu. Etrafımı kopkoyu bir karanlık sarıyordu. Ben olmaktan çıkmak üzereydim, kontrol edilemeyecektim.

Sakin kalabilmek için ciğerlerimin kabullenmekte zorlandığı güçlü bir soluk çektim içime. Metis için, öldürülmemesi için sakın kalmalıydım. Deliren öfkemi kontrol altında tutmak zorundaydım. *Ferhat'ın hamlesi beklediğim hamleydi. Hazırdım şerefsizliğine. Telaşlı ve çaresiz değildim. Öfkem benden büyük hale gelmeye başlayınca dişlerimi sıktım. Sakin olmalıydım. Ama... Kabullenememiştım Metis'in karşısına çıkma ihtimalini. İlk gelişi değildi çünkü. Yine Metis'e görünmeden çekip gider zannetmişim. Kabullenmeyişim, öfkemi yaratığa atılan ok gibi delirtiyordu.*

Öfkemin bendimi aşmak üzere olduğunu fark edince gözlerimi yerde biriken kana kilitledim, durdurulabilir olmak için. Türker bana geldiğinde öğrenmişim Ferhat itinin bu gece geleceğini ama Metis'e söyleyememiştım polis öldüreceğinin arifesinde. Eğer geleceğini öğrenseydi aklı onda kalacak, hata yapma şansı yükselecekti. Belki de polisin gerçekten ölmesine sebep olacak, omuzlarındaki vicdani yükü yaşamaya mahkûm kalacaktı.

Ona bunu yapamazdım. Bu gece polisi öldürüp yanıma geldikten sonra söyleyecektim geldiğini. Gitmeden önce söyleyemezdim. Ferhat itinin, karşısına çıkma ihtimali çok küçük ihtimalken ne onun

geleceğini ne de polisi harcayamazdım. *Sikik bir adam yüzünden hayatını kaydıramazdım.*

Ama o küçücük ihtimali de görmezden gelemedim. O yüzden Metis'in telefonundan cipi almış, kaçak bir silah vermişim ona.

Çıkmamalıydı kadınının karşısına! Onu ellerimle öldüreceğim gün elbet gelecekti ama eğer Metis'in kılına zarar verdiyse o gün, bu gece olacaktı.

Elimdeki cam parçalarını çöpe atıp bedenimi aşağı inen merdivenlere çevirdim. Hayatımın hiçbir evresinde yapmayacağım şeyi yapmak için hızlı adımlarla merdivenlere yöneldim. Ben hayatı boyunca kimsenin köpekliğini yapmayacak bir adamdım ama şimdi yapacaktım. Nefretimi ve öfkemi yutup o piçin ayağına gidecek, bizzat kendi isteğimle köpekliğini yapacaktım.

Tabii Metis'e zarar vermediyse...

Bu gece Metis'in karşısına çıkma ihtimaline karşı yeni bir plan yapmışım. Normalde Türker suikastçı olmamız için anlaşacak, onlar bizi eğitirken zaman kazanacaktık ama şimdi biz yardımını istemeden Metis o piç kurusunun elindeydi. Beni artık almazdı. Ben yokken de ona fuhuş yaptıracaktı. *Sebebini bilmediğim bir gülümseme oturdu öfkeden gerilen yüzüme. Deliliğim kontrolden çıkmak üzereydi. Metis'e dokunduğu an küle çevirene dek sikecektim!*

Bedenimi yırtmak üzere olan öfkemi, Metis'in gözlerini hatırlayarak durdurdum. Onu yanıma aldıktan sonra her şey daha kolaydı. Alana kadar sabretmeliydim. Öfkem, bedenimin sınırına yaslanmış soluklanırken yeni planımı yeniden gözden geçirdim. Aslında hep var olan, sırasını bekleyen bir plandı. Sadece Metis uğruna şekil değiştirecekti. Ferhat'a son darbeyi vurmak için bu işe ilk girdiğimde planı hazırlamıştık. Yeteri kadar hazır olunca devreye girecekti ama şimdi öne almam ve şeklini değiştirmem gerekliydi.

Ünlü bir bürokrat olan Seda Vural ile işbirliği içindeydik. Ferhat'ın azılı düşmanı olan diğer mafyanın yani Tuğrul'un uyuşturucu ticaretine göz yumuyormuş gibi davranıyordu. Ayrıca gerçek olmamasına rağmen birlikteymişiz gibi görüntülerimiz vardı elimde. Müge'yle de sevgili gibi görünmem bu yüzdendi. Çapkın, kadın düşkünü gibi biri görünüp planımı gerçeğe uydurmaktı. Elbet Tuğrul da çökertilecekti ama ilk hedefimiz yılanın başını ezmekti.

Şimdi Seda ile olan bu görüntüleri onun köpeği olmak için kullanacak, karşılığında da Metis'i ondan geri alacaktım. Metis'in yapacağı fuhuştan alacağı paranın daha fazlasını alacağını öğrenince de Metis'ten anında vazgeçecekti.

Metis'e bir an önce gidebilmek için koşar adımlarla merdivenlerden inip gizlice kumar oynanan salona indim. Boşa gidecek bir saniyeye bile tahammülüm yoktu. Kendimi kaybetmekle soğukkanlılığımı korumak arasındaki o ince çizgide gelip giderken boşa giden zaman en büyük düşmanımdı. Kendi şeytanımla dost edinmemi sağlıyordu.

Salona gelince kapıda dikilen iki adamı es geçerek direkt kapıyı açtım. Daha önce içeriye çok servis yaptığım için beni durdurmamışlardı. Eğer durdurmaya kalksaydılar muhtemelen soğukkanlılığımı kaybeder, ortalığı ateşe verirdim.

İçeri girer girmez gözlerim Türker'i aradı. Planımıza göre adamlarıyla poker oynayacak, Metis'in Ferhat tarafından alındığını ondan öğrendiğimi sağlamış olacaktı. Diğer türlü Metis'in peşindeki polisleri ifşalamak, Metis'le beraber hepsinin ölüm fermanını imzalamaktı. Sırf bu yüzden de Metis alınırken müdahale edememişlerdi.

Türker'in bakışları anlık bana kaysa da bakışlarını hızlıca elindeki kartlara çevirdi. Dudaklarının arasında puro vardı. Yüzündeki kayıtsız duruşa rağmen rahatsızlığını net görebiliyordum çünkü bu plandan kesinlikle hoşlanmamıştı. Yine de kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı.

Adımlarımın hızını kesmeden soluğu yanlarında aldım. Oyun oynadığı adamların bakışları bana çevrilse de Türker hâlâ bakmıyordu yüzüme. "Sezgin Bey." dedim sesimin sakın çıkmasını umarak. Ama sakın çıkmadı. Aksine emir verir gibi çıkmıştı.

Türker bakışlarını ağır ağır bana çevirdi ve direkt gözlerimin içine baktı. Görmüştü gözlerimdeki deliliği. Tedirgin oldu ama profesyonel bir hareketle tedirginliğini saklamayı başardı. Dudaklarının arasındaki puroyu parmaklarının arasında kıştırıp ağzından uzaklaştırdı. Yarım bir gülümseme oluştu yüzünde. "Kartal... En sevdiğim barmenim. Bana yeni bir kokteyl mi hazırladın?" Bakışlarını yüzümden çekip karşısındaki adamlara döndü. "Barmenim diye demiyorum ama harika kokteyller hazırlar."

Akan zamanla birlikte yanıyordum sanki. Daha fazla duramayacaktım. Sabrımın tükenmekte olduğunu belli etmek için sesli bir nefes çekince içime, bakışları yeniden bana döndü. Uzatmadı. "Ne istiyorsun?"

Ona doğru sabırsız bir adım attım. "Efendim, bugün Ferhat Bey'in Türkiye'ye döndüğünü duydum. Tüm çalışanları geleceğini konuşuyordu. Bütün gece kendisini bekledim ama henüz buraya gelmedi. Kendisiyle önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor. Ona ulaşmak istiyorum."

Türker bu defa alay eder gibi gülümseyip oyununa döndü. "Böyle bir lüksün olmadığını bilmen gerekiyor. O isterse onunla görüşebilirsiniz. Şimdi bize içki getir!"

Türker'in sert çıkan sesiyle beraber karşısındaki adamlar da alay eder gibi gülümseyip oyuna döndüler.

Sizin oyununuzu da sikeyim içkinizi de!

Türker'in yakasına yapışmamak için ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirdim. Parmak uçlarım hevesle sızlıyordu ama Metis için sakın kalmalıydım.

Türker'e doğru bir adım daha atınca arkasında dikilen iki adamının eli, bellerindeki silahlara gitti. Onlara doğru ters bir bakış atıp, "Tuğrul Karaca hakkında önemli bilgiler edindim. Kendisine ulaştırmak istiyorum." dediğimde Türker sahte bir ilgiyle bana baktı. "O pezevenk hakkında ne öğrenmiş olabilirsin?"

Türker'e, bu gecenin sonunda senin de *belanı sikeceğim* bakışı attıktan sonra kendimi gülümsemeye zorladım. "Ferhat Bey'in hoşlanacağından eminim. Ayrıca elime işine yarayacak bir fırsat geçti. Uzun zamandır bu anı bekliyordum. Şimdi onunla acilen görüşmem gerekiyor."

Türker elindeki kâğıtları ters bir şekilde masaya bırakıp ağır hareketle oturduğu yerden ayağa kalktı. Siyah takım elbise giymiş, siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. "Bana söyle, ben kendisine ulaştırırım."

"Efendim size saygım sonsuz ama bu durum hem benim özel hayatımla ilgili hem de söyleyeceklerimi kimlerin duyması gerektiğine Ferhat Bey'in kendisinin karar vermesinin gerekliliğine inanıyorum."

Türker parmaklarıyla düşünceli bir şekilde çenesindeki sakalları sıvazlarken gözlerinde ıstırap oluştu. Ölmekten korkuyordu. Benim

ölümünden korkmadığımı iyi biliyordu. Hâlâ bana direnmeye çalışıyordu. Geri adım atmayacağımı belli edercesine tek kaşımı kavislendirdince başını sallamak zorunda kaldı. "O zaman birlikte gidelim. Beni arabamda bekle, oyunumu bitirdikten sonra geleceğim."

Oyununu sikeyim Türker!

Başımı belli belirsiz bir hareketle öne eğdim. "Sizi sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

Arkamı dönüp bu defa yavaş adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Buradaki köpek sürüsünü plana dâhil etmek için Türker'in, Metis'i yüksek sesle söylemesini bekliyordum.

"Özel hayat demişken..." dedi Türker ve sesli bir nefes vererek duraksadı. "Burada çalışan bir kız vardı. Neydi adı, senin kız arkadaşın?"

Adımlarımı durdurup bedenimi ona çevirdiğimde yeniden oturduğunu ve kartlarını eline aldığını gördüm. "Metis?" dedim soru sorarcasına. Metis'in adını söylemek kalbimin orta yerine bıçak saplamış gibi acı verdi. "Ne olmuş ona?"

Türker bana bakmadan konuştu, oyununa da başlamıştı. "Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Şu an işinin başında olmamasına atıfta bulunduğunu zannetmiş gibi yapıp, "Ufak bir işi vardı, birazdan işinin başına geçecek." dedim lafı gevelememesini umarak.

Gevelemedi. "Kız arkadaşın şu an Ferhat Bey'in yanında."

Sahte bir şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordum. Bitmeliydi artık bu işkence. Gitmeliydim sevdiğim kadının yanına. Öfkemin soluklanması bitmiş, topladığı gücüyle saldırıya geçmek üzereydi. "O Ferhat Bey'i tanımıyor bile, yanlışınız olmalı."

Türker şeytanı dost edindiğimi henüz fark edemeyip, "Bu gece tanıştılar. Bir suça karışmış, Ferhat Bey de yüce gönüllüğünü konuşturmuş." deyince karşısındaki adamlarla beraber güldü.

"Ne suçu?"

Türker sıkılmış gibi elini gitmem için salladı. "Arabada anlatırım. Şimdi çık git buradan, konsantrasyonumu daha fazla bozma!"

Senin konsantrasyonunu da sikeyim!

Sessiz kalıp kendimi salondan attım ve doğruca kapıda bekleyen arabasına ilerledim. Türker'e en fazla 7 dakika veriyordum. 7 dakika

içinde gelmezse her şeyi göze alıp bu cehennemden siktir olup gidecektim.

Bana asırmış gibi gelen 7 dakikanın sonunda Türker arabaya bindiğinde canını okumamak için kendimi zor tuttum. Şoförü ve korumaları yanındayken ona ters ters bakmaktan başka şansım yoktu ama o da biliyordu baş başa kaldığımız ilk an, üzerinden geçeceğimin.

Türker bana *özür diler* gibi bakarken araba hareket etti ve planımı harekete geçireceğim yolculuğum başlamış oldu.

Yaklaşık yarım saatlik mesafenin sonunda gazinoya geldiğimizde alelacele arabadan inip kapıya yönelince Türker'in engeline takıldım. Korumalarını bizden uzaklaştırmış, kolumu da azarlıyormuş gibi duran bir ifadeyle tutmuştu. "Sakin ol. Eğer o puştun dikine gidersen Metis'i bir daha göremeyebilirsin. Ayrıca burada olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Metis'in burada olmama ihtimali akıl sağlığımın sınırıydı. Sertçe, "Eğer öyle bir hata yaparsa bu gece kendi ellerimle canını alırım!" dedim fakat haklı olduğunu bildiğim için kendimi yeni bir çabayla dizginlemeye çalıştım. *Siktiğimin mantığıyla kalp arasında kalmak berbat bir şeydi.* "Metis hâlâ burada, çıkarılmış olsaydı haberim olurdu."

"Gözlerden uzak çıkışları olabilir, senin evin gibi... O yüzden şimdi geride dur. Ben onunla görüşüp seninle konuşmasını sağlayacağım. Sonra da Metis'i alıp gideceksin. Anlaştık mı? Zorlaştırma."

Cevap vermek yerine sessizce yüzüne bakınca Türker etrafa temkinli bir bakış atıp bana doğru iyice yaklaştı. Büyük bir ihtimalle karşıdan bizi izleyen korumaları, tehdit edildiğimi düşünüyordu. Böyle düşünülmesi işimize gelirdi. Türker sert el kol hareketlerine tezat yalvaran sesiyle, "Amirim lütfen geride dur." diye inledi. "Bu gece sana bir şey olursa bütün ekibinin başı büyük bir belaya girer. Onca emek, mücadele hele ki sona gelmişken... Hepsi mahvolur. Muhtemelen kimse sağ kalmaz ama tüm bunların öteside dostun olarak sana yalvarıyorum. Ölmeni istemiyorum, acını yaşamak istemiyorum. Lütfen bana acı yaşatma. Evleneceğim lan ben, sakın bana düğün hediyesi olarak cesedini verme."

Gerçekten ölmemden korkuyordu ama ölemezdim. Metis'i elinden almadan ölemezdim. O şerefsizi dünya üzerinden silmeden ölemezdim.

Başımı sallayınca Türker rahatlamış gibi nefesini verip önden ilerlemeye başladı. Ben de peşinden gölge gibi ilerliyordum. Metis ne

haldeydi, çok mu korkmuştu, canı yanmış mıydı tüm bunlar, ölüm döşeğindeki hasta gibi can çekişmeme sebep oluyordu.

Rutubet ve kan kokusu dolu koridorları geçtikten sonra büyük bir kapının önünde iki adam görününce zebaninin inine vardığımızı anladım.

Türker bana doğru dönüp tehditkâr bir tavırla diğerlerinin duyabileceği bir sesle, "Ben çağırmadan sakın içeriye gireyim deme!" diyerek kapıyı çalıp içeriye girdi ve beni kapının önündeki iki adamla beraber peşimizden bizimle gelen korumalarla baş başa bıraktı.

Kimse konuşmuyordu. Hepsinin kaşları çatıktı ve ters bakışları benim üzerimdeydi. Ters bakışlarına karşılık verdim. Dışarı çıkmasına izin vermediğim öfkem, kulaklarımı uğuldatıyor, damarlarımı geriyor, içten içe beni eritiyordu ama aynı zamanda dişlerimi de kamaştırıyordu. Saldırmam için hazır hale getiriyordu.

Neyse ki kapı birden açıldı ve kapının gerisinden Azad göründü. Nefretle yüzüne bakarken kapıyı ardına kadar açtı. "Patron seni bekliyor."

Bir adım atmıştım ki kapıdaki güvenliğin biri önümü kesti ve usta el hareketleriyle üzerimde silah olup olmadığını Türker'in korumalarıyla birlikte gelmiş olmama rağmen kontrol etti. Kontrol bittikten sonra geçmeme izin verdiklerinde Azad'ın yanından geçerken adımlarımı durdurup yüzüne meydan okurcasına baktım. Bulduğum ilk fırsatta önce onun hesabını kesecektim. Bu gece Metis'i arabaya zorla bindiren oydu. Metis'e karşı ikinci hatasıydı. İlkini de bıçaklandığı gece yapmıştı.

Azad sadece sırttı. Daha fazla oyalanmadan içeriye girdim. Bakışlarım ilk olarak Metis'i aradı ama kahretsin ki burada değildi. *Kadınım yoktu. Göğsümün içi boşaldı, buz gibi bir karanlık çöktü. Kendi şeytanım memnuniyetle gülümsedi. Kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Gözbebeklerime oturdu. Kendi gözüyle odayı incelemeye başladı.*

Odanın içinde neredeyse bir düzine koruma bulunuyordu. Çoğunun elinde alkol bardakları vardı. Birbirleriyle sohbet havasındaydılar. Türker de masanın önündeki koltukta oturuyor, dizinin üzerindeki ayağını gerginlikle sallıyordu.

Ferhat iti ise sandalyesine yaslanmış, elindeki kadehini yudumluyordu. Yüzünde tehlikeli bir sırıtış vardı. Hemen arkasında ayakta dikilen dört koruması tüm heybetleriyle kıpırdamadan

duruyorlardı. Yüzlerinde en ufak bir duygu yoktu. Dümdüz karşıya bakıyorlardı.

Benim içeriye girişim, fırtına öncesi sessizlik gibi çökmüştü üzerimize. Geçen her saniye fırtınaya götürecekti bizi. Fırtınaysa sonunda kasırgaya dönecekti. Bakışlarımdaki şeytan kasırgayla heveslendi, yeniden Ferhat'ı buldu. *Git!* emri verdi.

Ferhat'a doğru ağır ağır adımlayınca odadaki tüm korumaların elleri silahlarının üzerine yerleşti. Ufacık bir hatamda beni vuracaklardı. Türker'in ayağının hızı arttı.

Bakışlarımı Ferhat'ın gözlerinden çekmedim. Attığım her adımda daha da gerildi. *Umursamadım.* İsteğimi alana dek durmayacaktım. Masaya iyice yaklaştıktan sonra ağır adımlarımı durdurdum.

Arkasındaki koruması boşalan kadehini doldururken Ferhat yaslandığı sandalyesinde doğrulup kollarını masasına yasladı. Meydan okuyarak bakışlarıma karşılık verdi. "Kartal Kant." dedi tehlikeli sırtışını sürdürerek. "Buraya kız arkadaşın için mi geldin?"

Şeytan susmamı istedi. Sessiz kaldım. Sessizce dümdüz baktım gözlerine. Ferhat daha da gerildi. *Gerginliğinden zevk aldım.* Sonunda sesli bir nefes alarak sessizliğime son verdim. "Burada bir emanetim olduğunu az önce öğrendim ama buraya onun için gelmedim."

Bu defa sessiz kalma sırası Ferhat'a geçti ve yüzündeki ifadesini bozmadan kısa bir sessizlikle gözlerimin içine baktı. Aslında mesajı çok netti. *İşime yarayacak bir bilgin yoksa vaktimi aldığın için öldürüleceksin!*

Bir süre daha sessizce baktıktan sonra burnundan gülümseyip sandalyesine geri yaslandı. "Ben de yürek yemiş barmenimiz, sevgilisini polislerden kurtardığım için bana teşekkür etmeye geldi sanmıştım."

Onunla beraber korumaları da gülerken gülümsemeyen tek kişi bendim. Sadece göz teması kuruyordum. "Aslında tam olarak bu yüzden geldim buraya. Artık barmen olmak istemiyorum. Daha yüksek bir rütbe ve de bolca para... Buraya anlaşma yapmak için geldim."

Tereddütsüz ve çelikten farksız sesim, fırtınanın başlayacağını haber ederken Ferhat'ın yüzündeki gülümsemesi silindi, ürkütücü bir hal aldı. Türker de huzursuzca oturduğu yerde kıpırdadı. Ferhat konuşmadan Azad araya girdi. "Abi sesini keseyim mi?"

Ferhat, susması için Azad'a elini kaldırdığında Ferhat'ın gözlerinden bakışlarımı çekip Azad'a baktım. O ise sırtmaya devam ediyordu ve

bakışlarında sesimi kesmek için iştah dolu bir bakış vardı. *Üçüncü hatası. Bir daha hata yapma şansı yoktu.*

"Ölmek mi istiyorsun?" Ferhat'ın yüksek sesine döndüğümde elindeki bardağı da sertçe masaya bıraktı. Karşısında korkudan titrememi bekliyordu ama Azrail'i olduğumdan bihaberdi.

Seni öldürmek istiyorum! İçimdeki arzuya kayıtsız kaldım ve göz temasını sürdürdüm. "Tuğrul Karaca'yı bitirerek seni, daha da zenginleştirmek istiyorum."

Ferhat'ın tek kaşı soru sorarcasına kalkarken şaşkınlığını büyük bir ustalıkla gizlemeyi başardı. "Öt bakalım. Eğer yalan söylediğini anlarsam iki saniyede delik deşik olmanı sağlarım."

"Tuğrul Karaca'nın uyuşturucu filusunun çoğunluğu Seda Vural'ın elinden geçiyor. Seda Vural göz yumduğu için de Türkiye'ye giriş çıkışları kolay oluyor ve yakalanmıyor."

"Sen nereden biliyorsun?"

Geldiğimden beri ilk kez sırttım ama bu daha çok alay ettiğimi gösteriyordu. "Seda Vural'ı yakından tanıyorum. Uzun zamandır birlikteyiz. Bana güvenmesi uzun zamanımı aldı ama güvendikten sonra her sırrımı öğrendim."

Yine ağır bir sessizlik...

Ferhat bana tehlikeli bir sessizlikle baktıktan sonra benim gibi sırttı ve yine benimki gibi alay doluydu. "Ünlü ve evli bürokrat Seda Vural seninle birlikte öyle mi?" Yüzündeki gülümsemesi hızlıca silinirken bakışları adamlarını buldu. "Öldürün şunu! Benimle alay etme cüretinin bedelini ödesin!"

Tüm adamları bu anı hevesle bekliyormuşçasına silahlarını çıkarıp üzerime doğrulturlarken kayıtsız duruşumu bozmadan, "Kanıtım var. Sana da göz yumulmasını sağlarım. Zamanla da Tuğrul Karaca'ya göz yummasının önüne geçerim." deyince adamların durmaları için Ferhat elini kaldırdı. "Kanıtın nerede?"

Yeniden sırttım. Paranın kokusunu alınca yola geleceğini çok iyi biliyordum. Pantolonumun cebinden flash belleği çıkarıp masaya bıraktım ve elimi üzerinden çekmeden Ferhat'a doğru ilerlettim. "Seda Vural tehdit edilmekten hoşlanmaz. Aksine onunla iyi anlaşana oldukça cömert davranır. Bana bir şans ver, seni şimdikinden daha zengin edeyim." Bunları söylemem gerekiyordu çünkü beni öldürüp flashtaki görüntülerle Seda'yı tehdit etmesinin önüne geçmek zorundaydım.

Ferhat'ın tehdit dolu bakışlarının ablukasında elimi geri çektiğimde koruması flashı alıp başka bir korumanın getirdiği bilgisayara taktı. Diğer adamlar da silahları geri kaldırmışlardı.

Flashtaki görüntülerde Seda ile aynı yatakta olduğumuz videolar vardı. Otel odasındaydık. Benim altımda pantolon vardı, üzerim çıplaktı ama yorganın altından pantolonum görünmüyordu. Seda'da da pantolon vardı ve üzerindeki kolsuz tişörtünü yorganla gizliyordu. İkimiz de çıplak gibi görünüyorduk ve sırtlarımız yatak başlığına yaslı, gülerek sohbet ediyorduk. Elbette bu görüntülerden kocasının ve tepedeki amirlerimizin de haberi vardı.

Ferhat görüntüleri izledikten sonra keyiflenmiş gibi bana döndü. "Evli kadınlarla mı yatıyorsun?"

"Evli olup olmadıklarıyla ilgilenmiyorum."

Daha da sırtıttı. "Bacak aralarıyla ilgileniyorum diyorsun öyle mi? Tadı çok mu güzel?"

Odada yine gülüş uğultusu... Piç kurusu Ferhat'la beraber diğer pezevenklerinin de ağızları sulanmıştı. İçimdeki şaha kalkmış şeytana direnerek yüzlerini dağıtmamak için kendimi zor tuttum. "Hem bacak aralarıyla hem de paralarıyla ilgileniyorum. Onunla eskiden çalıştığım bir barda karşılaşmıştık. Benden hoşlanınca bara gidip gelmeye devam etti. Daha sonra da ilişkimiz başladı. Şu anki paramın kaynağı Seda Vural'dan geliyor ama yetmiyor. Daha fazlasını istiyorum. Ne kadar fazlasını alırsam Seda Vural'ı ikna etmem o kadar kolay olacak."

Parayı özellikle vurgulamamın iki sebebi vardı. Birincisi Metis evime gelmeye başladıktan sonra Ferhat'ın adamları nasıl bir evde yaşadığını görmüştü. Bunun altını doldurmak zorundaydım. İkincisi de Metis için değil para için geldiğimi zannetmesi içindi. Böylece Metis'i almam daha kolay olacaktı.

Ferhat'ın yüzünde anlık kararsızlık belirdi. Beni öldürmekle kullanmak arasında gidip geldiği çok belliydi. Sonunda, "Korkusuz bir adamsın. Cesaretine hayran kaldım, o yüzden canını bağışlayacağım ve istediğin rütbeyle parayı vereceğim. Bana yakın çalışacaksın ama önce güvenimi kazanman lazım. Görüntülerin doğru olup olmadığını anlamak için flash bende kalacak. Sen de o sırada bir dizi güvenlik ve fiziksel testten geçeceksin. En basitinden..." dedi ve kısa bir an durakladı. Göz temasını da bozmamıştı. "Adam öldürebilir misin?"

Günlerdir Azad'ın canını yakmak için kolladığım fırsat ayağıma gelmişti. Şimdi bedel ödetme zamanıydı. İçimdeki şeytani serbest bırakınca bakışlarım az ilerimde duran korumaya kaydı. Belindeki silahı rahatça alabileceğim konumdaydı.

Hızlı bir hareketle belinden silahı kaptığım gibi Azad'a doğru dört el ateş ettim. Bunu beklemedikleri için anlık yaşadıkları şokla kimsenin eli silahına gidemedi ve beni durduramadı. Üzerime yeniden silahlar doğrulduğunda ise Azad çoktan acıyla kıvranmaya ve bağırmaya başlamıştı. *Gülümsedim*. Her iki koluna Metis'i kucaklayıp sürüklediği için her iki bacağına da Metis'i, Ferhat'a taşıdığı için delikler açmışım. Bakışlarımı öfkeden kıpkırmızı olmuş Ferhat'a çevirdim. "Ünlü bir bürokratla birlikte olunca kendimi korumak için savunmayı ve silah kullanmayı öğrenmişim. Kısacası sesimi kesmek isteyen yaralarım, kesmeye kalkanı ise öldürürüm!"

Türker'in de gözleri korkuyla açılmıştı ve başını belli belirsiz iki yana sallıyordu. O bile Azad'ı vurmamı beklemiyordu.

Ferhat oturduğu yerden ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve tam karşımda canımı almaya hazır bir halde durdu. Gözleri öfkeden alev saçıyordu. "İki ay müddetin var. İki ay içinde Tuğrul'un uyuşturucu filosu duracak ve benim bütün Türkiye girişlerime göz yumulacak. Ayrıca fuhuş ticaretine de göz yumulacak. Aksi takdirde..." Parmakları sertçe yakamı kavradı, yüzüme yaklaştı. "Kollarından ve bacaklarından zincirlerim. Zincirlediğim her uzvunu her güne böylecek şekilde yavaş yavaş keserim. Daha sonra da kalan yerlerinin derisini canlı canlı yüzerim ama hepsinden önce tüm sevdiklerini tek tek bulurum, edeceğim işkenceleri izletirim. Yalvarışlarını dinletirim, kimsen kalmayana dek ölmene izin vermem!"

Türker'in planımı kabul etmeme sebebi buydu. Tüm dikkatini üzerime çekmişim. Artık Azrail gibi ensemdeydi.

Yeniden gülümsedim.

Beni sertçe geri itip parmaklarını çekti ama karşımda durmaya devam ediyordu. Kıpırdamadım. Göz temasını bir an bile bozmadım. Sadece başımı salladım. "Olmuş bil..." Ellerimi ceplerime yerleştirdim. Nefesim bitmek üzereydi, Metis'i görmeden yeni bir nefes alamazdım. "Ama önce emanetim." Ferhat daha fazla para için bana muhtaçtı. Yeteri kadar bu işten kar elde ettikten sonra ilk işi beni ortadan

kaldırmak olacaktı ama şimdilik ne istersem yapacak, bana katlanacaktı. "Beş dakika içinde emanetim kapıda olsun!"

Ferhat'ın tek kaşı kavislenirken umursamadan arkamı dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladım. Keskin bakışlarını sırtımda hissediyordum. Beni her an vurabilir, Seda'yı tehditle dize getirmek isteyebilirdi ama yapmayacaktı. Devletle muhatap olup işlerinin sakata gelmesini göze alamazdı. Hazır piyonunu yani beni kullanmaktan başka seçeneği yoktu çünkü böyle adamların dini imanı sadece paraydı.

Tam kapıya yaklaşmıştım ki Ferhat'ın nefret dolu sesini duydum. "Kız nerede?"

Adamlardan biri, "En son bıraktığımızda hâlâ kusuyordu." deyince içimdeki şeytan kükredi. Adımlarımı durdurdum, Ferhat'a doğru döndüm. Hemen arkasındaki Türker şiddetle başını iki yana sallıyordu.

Ferhat da ona saldırmak üzere olduğumdan habersiz korumalarına Azad'ı öfkeyle işaret etti. "Götürün şunu!"

Ortalık bir anda adamların hareketlenmesiyle karışırken Türker gitmem için elini salladı ve dudaklarını kıpırdattı. "Metis için çık buradan. Daha fazla onu bekletme. Sana ihtiyacı var. Yalvarırım çık."

Şeytan, Metis'e anında boyun eğdi, odadan hızlıca çıkmama sebep oldu. Metis birazdan kollarımda olacaktı. Ne yaşattıysalar hepsini zihninden silmek için elimden geleni yapacaktım.

Bu gece ikimiz için de dönüm noktasıydı. Benim barmenliğim onunsa barmaidliği sona ermişti. Şimdi gerçekten Ferhat iti için çalışacaktık. Çok kısa bir süre sonra ise Ferhat'ı kendi ellerimle öldürecek, Metis'e gerçek özgürlüğünü geri verecektim. Bu işin sonunda kendimi canımı feda etmem gerekse de..

METİS

Dakikalardır kusmaktan dolayı içim dışıma çıkmış, kendimi hasta gibi hissetmeme sebep olmuştu. Üst üste istiflenmiş cesetler ve yerde yuvarlanan kesik başlar gözümün önüne geldikçe tekrar tekrar kusma isteğiyle doluyordum ama içimde hiçbir şey kalmamıştı artık. Bedenimi de ayaz vurmuşçasına titreme almıştı.

Yüzümü tekrardan yıkayıp aynada yüzüme baktım. Ağlamaktan gözlerimin içi ve burnum kıpkırmızıydı. Saçlarım darmadağın olmuş, dişlerim titremekten birbirine çarpıyordu.

Saçımdaki tokayı çözüp saçlarımı tepemde topuz olacak şekilde yeniden toplamıştım ki kapımın çaldığını duydum. Dışarıdaki adamlardan biri, "Gidiyorsun, çık hadi." deyince içimi yepyeni bir korku sardı. Muhtemelen yine Ferhat'ın yanına götüreceklerdi. İtiraz etmek istiyordum ama konuşmaya halim yoktu. Sessizliği yoldaşım olarak kabul etmiştim. O yüzden sessizce kapıyı açıp beni bekleyen adamların yanına gittim. Bakışlarım ilk olarak Azad'ı aradı ama görünürde yoktu.

Birden yoğun bir umutsuzluğa aynı zamanda büyük bir endişeye kapıldım. Kartal'ın bu saate kadar sessiz kalması ya da gelmemiş olması mümkün değildi. Belki de çoktan gelmişti ve Ferhat, Kartal'ı öldürmesi için Azad'ı görevlendirmişti. Bu yüzden beni almaya Azad değil de başka adamlar gelmişti.

Bedenimdeki titreme arttı, dişlerimin sesi duyulacak şekilde birbirine çarpmaya başladı. Ellerimi kollarıma sardım. Üşüyordum. Korkudan, endişeden, umutsuzluktan çok üşüyordum.

Adamlar bir şey demeden yürüyünce onlarla birlikte çıkışa doğru yürümeye başladım. En üst kata, Ferhat'ın başka ofisine çıkarıldığım için asansöre bindik. Bir an için kendimi vahşi hayvanların olduğu kafeste gibi hissettim. Etrafımdaki etten duvarın, vahşi hayvanlardan farkı yoktu. Gerçi vahşi hayvanlar doğasının getirdiği gibi davranıyorlardı. Bu adamlar ise insanlıktan çıkmışlardı.

Düşüncelerimin eşliğinde aşağı indiğimizde bizi asansör kapısında bekleyen başka bir adam karşıladı. Diğerleri asansörde kalmışlardı. Karşımdaki adam duygusuz bir tavırla çantamı uzattı. O da tek kelime etmedi.

N'oluyordu? Gidişime izin mi veriyorlardı? Yoksa benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaklar mıydı?

Ağır ağır bacaklarımı saran karıncalanma hissiyle beraber, "Ne oluyor?" diye sordum cılız çıkan sesimle. Kusmaktan ve sürekli öğürmekten boğazım resmen tahriş olmuştu.

"Metis!"

Adamın sesinden önce hemen arkamda, bedenimdeki ayazı alıp ruhuma baharı getiren tanıdık ses duydum. Hızlıca arkamı döndüğümde sevdiğim adamın koşar adımlarla bana doğru geldiğini gördüm. Yüzünde kaygının derin çizgileri oluşmuş, gözlerinde anlaşılmaz bir duygu karmaşası vardı.

Doğruca güvenli ve sıcak kollarına koştum. O an, aramızdaki birkaç metrelik mesafe hiç bitmeyecek gibi gelmişti ama sonunda ona kavuştum. Yüzümü sıcacık göğsüne gömdüm. Boğazımın gerisinden hıçkırık koptu. Kontrolümü kaybetmiş gibi ağlamaya başladım. Sanki kötü bir rüyadan Kartal sayesinde uyanmış, kollarında rüyanın etkisinden kurtulmaya çabılıyor gibiydim. "Götür beni buradan." diye inledim hıçkırıklarımın arasında. Neler olduğunu, Kartal'ın hâlâ nasıl yaşadığını ya da Ferhat'ın onun polis olduğunu nasıl öğrenemediğini bilmiyordum. Tek bildiğim gitmek istediğimdi. "Lütfen götür."

Onun da gerginlikten kaskatı olan bedeni hıçkırıklarımı duydukça daha da taş kesildi. Sımsıkı, kollarından almalarından korkuyormuş gibi hapsetti bedenimi. "Şimdi götüreceğim." dedi çatallaşmış sesiyle. "Ama sana bir şey yaptılar mı?" Bir yandan da elleri bedenimde geziyor, herhangi bir hasar olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Kartal'ın, yaşadıklarımı duyduğu an Ferhat'ın karşısına çıkacağını bildiğim için "Kimse bir şey yapmadı. Sadece çok korktum." dedim ondan ayrılarak. "Hemen gidelim buradan."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp çok kısa bir an yüzüme baktı. Gözlerimin içine baktı. Belki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu bilmiyordum ama gördüklerinden hoşlanmamış gibi çatılı kaşlarını daha da çattı ardından arkamda kalan korumaya doğru ters bakış atıp ona doğru yürüdü.

İyice tedirgin oldum. Daha fazla kan görmeden buradan gitmek istiyordum. "Kartal." dedim sesimin ona ulaşmasını umarak. Sesim, içimdeki tedirginliğin ve duygusal boşluğun yansıması gibi çıktı fakat hedefe ulaşmadı.

Kartal ise iri kıyım adamın tam karşısında durdu. Elindeki çantamı sert bir hareketle çekti. Bir şey demedi. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama adama nasıl baktığını az çok tahmin edebiliyordum. Adamın dikleşen duruşuna bakılırsa da Kartal onu bakışlarıyla tehdit ediyordu.

Kısa bir sessiz tehdidin ardından Kartal yanıma gelip belimi kavradığı gibi çıkışa yönlendirdi. Dışarı çıkar çıkmaz hazırda beklettiği taksiye bindirip kendisi de bindikten sonra bedenimi kollarının arasına alıp başımın üzerinden arka arkaya öpmeye başladı. "Çok solgunsun önce hastaneye gidiyoruz, sonra eve geçeriz."

"Gerçekten iyiyim. Lütfen eve gidelim. Sadece sarılmana ihtiyacım var. "

Kartal öyle derin bir nefes çekti ki içine sanki nefes almakta güçlük çekiyor, boğuluyormuş gibiydi. "Yalnız değilsin." dedi ve çenesini boyun girintime sürterek kulağıma doğru iyice yaklaştı. "Bu geceyi unutturacağım sana, hepsi bitecek." Kollarının sıkı tutuşunu bir saniyeliğine bile olsa gevşetmedi. Avcunun içini yanağıma yasladı, hafif bir baskıyla başımı iyice göğsüne gömdü. Elini yanağımdan çekmedi. Dudakları başımı bir kez daha buldu. Burnu saçlarımın arasına karıştı. Farkındaydı varlığına duyduğum ihtiyacın. İtinayla, özenle, aşkla her zerremi sarmalamaya çalışıyordu. "Gürkan'ın evi yolumuzun üzerinde. Onun, bize gelmesini bekleyerek vakit kaybetmek istemiyorum. Önce ona uğrayacağız, o seni muayene edecek sonra eve geçeceğiz."

İtirazlarımın geçersiz olacağını bildiğim için onaylamak zorunda kaldım ve Kartal'ın durumu kontrol altına almasına izin verdim. Saatlerdir korkudan çarpan kalbim, titreyen bedenim güvenli limanında yavaş yavaş sakinlemeye başladı. Yağmur sonrası açan güneş gibi içimi ısıttı. Huzurda kaybolmak için gözlerimi kapattım.

Yaklaşık yarım saat sonra Gürkan'ın evinin olduğu sitenin önüne geldiğimizde taksiden indik. Yol boyunca Kartal'la gece hakkında hiç konuşmamıştık. Ağır sessizliği bölecek bir sürü sorularım vardı ama ne taksicinin yanı ne de benim ruh sağlığım buna müsait değildi. Yine de kendimi gazinodaki halime göre biraz olsun rahatlamış hissediyordum. Ayrıca mide bulantılarım da azalmıştı ama Kartal'a göre sıvı kaybım fazla olduğu için mutlaka serum almalıydım.

Taksinin hareket etmesiyle birlikte Kartal'ın parmakları saçlarıma şefkatle karıştı ve beni kendine doğru çekti. Alnı alnıma yaslandığında nefesi de nefesime karışmıştı. "Çok... çok korktum." dedi titreyen bir sesle. Sesi, acı ve pişmanlık doluydu. Büyük bir yıkımın eşiğinde can çekişiyor gibiydi. Göğüs kafesi ağır ağır hareket etti. "Kalbimin daha önce böyle sıkıştığını hiç hatırlamıyorum. Bu sancı... Sanırım kalp krizi gibi." Alnımdan ayrılıp gözlerimin içine baktı. Sitenin yüzüne vuran ışığı, yüzündeki hüznü içimi yakacak şekilde ortaya çıkardı. "Sensizlikten kriz geçiriyordum. Her anı işkence doluydu." Çektiği acı, gözlerini dipsiz bir çukura dönüştürdü. "Sen ölemezsin." Kısık sesi,

dalından kopan bir yaprak gibi hüznle aramıza süzüldü. "Ölecek biri varsa o ben olurum ama sen olamazsın."

Boğazımın gerisinde çözölmeye hazır hıçkırık umutsuzca çırpındı. Bu gece ölüme defalarca kez şahit olmuş, ölümle terbiye edilmişim. Daha fazla ölüm kelimesini duymak istemiyordum.

Titreyen elimi kaldırıp yanağına dokunmaya çalıştım fakat birden Kartal'ın bakışları sertçe değışti. "Siktir!" diye bağırmasıyla beni ileriye itmesi aynı anda oldu ve üzerime kalkan gibi çökerek yere düşmemizi sağladı.

Bir an sonra duyduğum ses ise kurşun sesleriydi.

Herkeser merhaba ❀

Biz geldik😊😊

Finalimize son iki bölüm kaldı. Ayy hiç ama hiç sevmeyeceksiniz bence😊
Mendilleri hazırlayın😊😊

Gelelim bölümümüze.

Bölümü ve Kartal'ı nasıl buldunuz?

Kartal ve Metis'i bundan sonra farklı ve zor günler bekliyor. İşler iyice çığırından çıkacak.

Bir sonraki bölümde bana kızmak yok şimdiden anlaşalım😊

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur.😊😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum❀

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın👉

37. Bölüm "İki Can Bir Veda"

Şarkı: Çağan Şengül & Emre Aydın - Yansın

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

"İKİ CAN BİR VEDA"

METİS

Sessizlik...

Herhangi bir ses duyamıyordum veya bir acı hissetmiyordum. Silah sesleri mi kesilmişti yoksa vurulup ölmüş müydüm?

Ya da belki de şoka girmiştim.

Tek bildiğim yoğun bir karanlığın içinde kaybolduğumdu. Kalbim hiçlikle kaplanmıştı.

Etrafımdaki karanlığı dağıtan Kartal'ın bağırmaktan çatlamış sesi oldu. "İyi misin?" Üzerimdeki ağırlık kalktı ama eli göğüs kafesimin üzerine yerleşti, benim kalkmama izin vermedi. "Hangi piç kurusunun işi bu?"

Kartal'ın öfkeli sesini duymamla beraber sanki ruhum olduğum ana geri çekildi, sırtımın orta yerinde bir acı hissettim. Gözlerimi araladım. Sitenin önüne park edilen bir aracın arkasında yerde yatıyordum. Sırtım yere çarpmanın etkisiyle acıyordu. Başımın altında da Kartal'ın eli vardı. Yere düşerken başımın çarpmaması için elini koymuştu. Muhtemelen eli parçalanmıştı.

Kartal'ın elini görebilmek için başımı kaldırmaya çalıştım fakat Kartal yine izin vermedi. "Kıpırdama, boynun hasar almış olabilir."

Benimle buluşan gözlerinde bambaşka bir duygunun geçtiğini gördüm ama ne olduğunu adlandıramadım. *Nefret, kin, hurs, tehditkâr bir şey?*

İtiraz edercesine, "İyiyim." dedim fakat beni durduran başka bir şey vardı. Kötü bir his... Kalbimi tehdit eden yakıcı bir his... Çözmek istedim, ne olduğunu anlamak... Odaklandım ve o an, Kartal'ın beni saran kollarının titrediğini hissettim.

Sebebini görmek için gözlerimi çevirince kollarının ve omzunun kanadığını gördüm. *Vurulmuştu.* İçimi korkuyla beraber yıkım yaratacak kadar suçluluk kapladı. "Vurulmuşsun, kanıyor."

Kartal'ın bakışları önce kollarına ardından bacaklarına indi. "Sadece sıyırdı ama sen boynunu hareket ettirme."

Bakışlarını takip ettim ve o an bacaklarındaki kanı gördüm. Kalbimdeki suçluluk, sancı yaratarak göğsüme yayıldı, nefesimi kesti. Soluk alamıyormuş gibi çırpındım ve Kartal'ın engeline rağmen kalkmayı başardım. "Asıl sen iyi misin?" Ellerimle, delirmiş gibi sırtını ve göğsünü aradım. "Başka bir yerinden vuruldun mu? İyi misin Kartal, hemen doktora gidelim."

Kartal durmam için ellerimi tuttu, yüzüne bakmamı sağladı. Yüzü öfkeden ve çektiği acıdan dolayı kaskatıydı ama ona rağmen şefkatle gözlerimin içine bakıyordu. "Vurulmadım sadece sıyrıklar var."

Dolan gözlerimin eşliğinde ellerimi kurtarıp başımın altındaki eline baktım. Derisi soyulmuş, parçalanmış, kan içindeydi. Benim canım yanıyormuş gibi bir acı kapladı elimi, kolumu, her yerimi... Üzerine eğilip öpmeye çalıştım ama Kartal elini geri çekti. "Dudakların kan olur."

Kan olup olmaması umurumda değildi ama Kartal'ı izin vermeyeceğini biliyordum. Saygı duymaktan başka şansım yoktu. Ayrıca enfeksiyon kapmaması için de öpmemem en doğrusuydu. Çaresizce baktım gözlerinin içine. "Ferhat mı bizi vurmak istedi?"

Kartal'ın çatılı kaşları daha da derinleşti. "İhtimal vermiyorum ama birazdan öğreneceğim. Eğer oysa..." dediğinde yanıma sitenin güvenliği geldi. Muhtemelen çevrenin güvenliğinden emin olduktan sonra dışarı çıkmışlardı. Ellerinde silahları vardı. Yüzlerinde de korku... "İyi misiniz? Vuruldunuz mu?"

Kartal sertçe, "İyiyiz." dedi ve çöktüğü yerden kalktı. Hâlâ arabanın yanından kalkmama izin vermiyordu. Sadece sırtımı arabaya yaslamıştı. Olası yeni bir saldırıya karşı beni korumaya çalışıyordu. Keskin bakışları da etraftaydı.

Kartal etrafı incelerken Kartal'ın yaralı bedenine baktım. Beyaz tişörtünün özellikle omuz kısmı kan içindeydi. Aynı kan izleri kollarında ve bacaklarında da vardı. Pantolonu ile gömleği kurşunlardan dolayı yırtık içindeydi. Yaralarına ve olanlara rağmen

şakin görünüyordu ama barut gibi olduğunu biliyordum. Patlaması için ufacak bir kıvılcım yeterdi.

Güvenlikten biri, "Hemen polise haber veriyorum." deyince Kartal'ın sert bakışları ona döndü. "Gerek yok." dedi dümdüz bir sesle. "Ben haber veririm."

Yoldaki boş kovanlara ve materyallere doğru yürüdü ardından telefonunu çıkardı. Bizim duyamayacağımız şekilde bir şeyler dedikten sonra yeniden telefonla birini aradı.

Telefonu kapattıktan sonra etrafın güvenliğinden emin olmuş olmalıydı ki yanıma geldi ve boynuma dikkat ederek oturduğum yerden beni kaldırdı. "Boynunu çok hareket ettirmeden." dedi gözleri boyun hareketlerimi izlerken. Bir avcının bakışıyla takip ediyordu hareketlerimi, aynı zamanda yeni doğmuş bir bebeğe dokunur gibi dokunuyordu elleri tenime.

"Ambulans çağıralım." dedi diğer güvenlik.

Kartal başını *hayır* dercesine salladı. "Arkadaşım doktor." Elini belime sardı ve benimle birlikte yürümeye başladı. "Şakin kovanlara ellemeyin, parmak izi olmaması lazım. Şimdi polis gelecek."

Kartal otoriter sesiyle olayı o kadar kontrol altına almıştı ki güvenlik, onun polis olduğunu bilmemesine rağmen boyun eğmişti. Mesleği kusursuzca duruşuna dikiliydi.

Sitenin kapısının önüne gelince kapıda birden Gürkan ve Müge belirdi. İkisinin de yüzü endişeden gerilmişti. Gürkan'ın gözleri korkuyla Kartal'ın kanlı omzuna kaydı. "Yine mi vuruldun lan?"

"Ben iyiyim." Bakışları önce bana kaydı. "Metis'in boynu hasar almış olabilir, onunla ilgilen. Olay yeri geliyor, onları görmem lazım." Sonra bakışları Müge'ye döndü. "Silahın yanında mı?"

"Yanımda amirim."

"Metis sana emanet. Eve güvende girmesini sağla."

"Peki amirim."

Kartal'ın ellerimden kayıp gitmesinden korkarcasına sımsıkı sarıldım bileğine. "Olmaz, gidemezsin. Ya yeniden gelirlerse? Ya bu kez gerçekten vurulursan? Lütfen Kartal sen de bizimle gel." Korkum sesime de yansımıştı. Sanki Kartal kumdu ve korkum, ellerimin arasından aktığı gerçeğinin çaresizliğinde yankılanıyordu.

Kartal kendini gülümsemeye zorlayıp dağılmış saçlarımı sağ omzumun üzerine topladı. "Olay yeri gelene kadar silahlardan

çıkanları korumak zorundayım. Kimsenin çıplak elle ellemediğinden emin olmalıyım. Kriminal laboratuvarına gidecek. Ayrıca suçlular çoktan kaçtı, polisin geleceği bilindiği için bir daha dönmeye cesaret edemezler. Dönselerdi az önce dönerlerdi ama artık dönmezler. Birazdan geleceğim."

Yanımdan ayrılmasını hiç istemesem de başımı sallamaktan başka şansım yoktu. Müge koluma girince Kartal boynuma dikkat ederek alnımdan öptü ve yanımdan ayrıldı. Hemen yürümeye başladık. Sanki dinleniyormuşuz gibi ne Gürkan ne de Müge kimse konuşmuyordu. Tek yaptığımız kodlanmış gibi yürümekti. Sadece Kartal'ın dediğini yapıyorduk.

Birkaç adım daha atmıştık ki sitenin içindeki ışığa rağmen önümün karardığını hissettim. Biraz da başım dönüyordu. Sanırım bu gece ruhuma fazla ağır gelmişti. Ferhat'la yaşadığım korku, istiflenmiş başı kopuk cesetler, derisi yüzülen adam ve sorasında yaşadığımız kurşunlanma.

Bedenimde herhangi bir yara yoktu, iyiydi ama ruhum karanlıktan çıkmak için çabalıyordu. Çabaladıkça da daha da karanlığa batıyordu. Bu da görüş alanıma yansıyor, dünyamı sallandırıyor.

Adımlarım çarpıklaşıncı Müge, "İyi misin?" diye sordu.

Adımlarımı durdurdum. Soluklanmadan yürüyebileceğimi sanmıyordum. "Biraz başım dönüyor."

Gürkan temkinle bana döndü. "Başını çarptın mı?"

"Kartal elini başımın altına koymuş. Canım yanmadı. Başımda bir şey yok."

"Hiç belli olmaz. Beyin tomografisi çekilmen lazım, boynuna da bakılması lazım. Ayrıca Kartal sürekli kustuğunu söyledi. Sıvı kaybın var." Ellerini saçlarının arasından geçirip bir gerçeği yeni idrak etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Biz ne yapıyoruz ya? Evimde olacak işler değil bunlar. Hemen hastaneye gidiyoruz."

Müge, Gürkan'ı onaylarcasına başını salladı. "Benim aracım la gidelim, güvenli."

Muhtemelen aracı Kartal'ın ki gibi kurşungeçirmezdi.

Gürkan, "Metis daha fazla hareket etmesin, ben aracı alıp hemen geliyorum. Bekleyin burada." dedi ve koşarak yanımdan ayrıldı.

Müge de bilincimi kontrol etmek amacıyla benimle konuşmaya başladı. Beni strese sokmayacak, sanki kötü şeyler yaşamamışım gibi

havadan sudan hatta keyifli diyebileceğim sorular sormaya başladı. Soğukkanlılığını öyle güzel koruyordu ki hayran kalmamak elde değildi.

Bir anda polis siren sesleri dolunca Müge gülümsedi. "Amirim olay yeri gelene kadar bölgedeki ekibi çağırmış anlaşılan. Nöbeti onlara devredecek. Seni yalnız bırakamadı."

Gülümsemek istedim ama içimdeki hevesizlik galip geldi, dudaklarım kıvrılmadı. "Asıl onun hastaneye gitmesi lazım. Her yeri kan içinde."

"Gürkan onu bırakmaz zaten. Amirim yaralıyken nasıl ciddileştiğini görmem lazım." Yeniden sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Bilirsin Gürkan eğlenceli biridir, kolay kolay hayatı ciddiye almaz, bunu çevresine yansıtır. Türker amirimi de ciddiyetsizliği yüzünden sürekli kızdırır. Bir gün Türker amirimin yanındayken Kartal amirim yaralanmıştı. Gürkan o an, o kadar ciddileşti her zamanki halinden o kadar farklı bir Gürkan oldu ki Türker amirim ağzı açık onu izlemişti."

Müge'yi şaşkınlıkla dinlerken Kartal koşarak içeri girdi. Bizi görür görmez kaşları endişeyle çatıldı. "Ne oldu, neden buradasınız?"

Kartal'a cevap veremeden Gürkan arabayla yanımıza geldi. Kartal'ı sakinleştirmek istercesine hızla araya girdim. "Önemli bir şey yok. Gürkan hastaneye gitmemizi istiyor."

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan arabadan inen Gürkan'a baktı. "Bir sorun mu var?"

"Tedbir amaçlı. İkinizin de sağlam kontrolden geçmesi gerekiyor." Arabanın arka kapısını açtı. "Binin hemen, daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Metis önce sen bin ve yat. Kartal sen de her ihtimale karşı şok pozisyonu almasını sağla."

Müge'nin dediği gibi Gürkan'ın hem yüzünde hem sesinde şaşırtıcı şekilde kayıtsız bir katılık vardı. İyiydim, şok pozisyonu almamı gerektirecek bir durum yoktu ama itiraz ederek ya da kendimi açıklamaya çalışarak vakit kaybetmek istemiyordum. Oyalanmadan arabaya binip dediği gibi uzandım. Endişelerim kendim için değil, Kartal'ın hâlâ kanayan yaraları içindi. Enfeksiyon kapmadan önce gitmemiz gerekiyordu.

Dakikalar sonra hastaneye geldiğimizde hızlıca kontroller geçtik. Benim tomografi sonuçlarım iyi çıkmıştı. Sadece sıvı kaybım için serum takılmıştı. Bu da itiraf etmem gerekirse daha iyi hissetmeme

sebepe olmuştı. Kartal'ın ise yaralarına pansuman yapılmış, eli sarılmıştı.

Gürkan ve Müge başında serumun bitmesini beklerken Kartal da Türker'le telefonda konuşuyordu. Telefonu kapatıp kasvetli bakışlarını üzerime çevirdi. "Ferhat iti değil."

Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. "O değil mi ama o zaman kim?" Cümlemi tamamladığımda sorunun cevabını da aslında bulmuştum. Acı acı gülümsedim. "Yangını çıkaran kişiyle aynı kişi."

Kartal'ın gözlerinde hiddetin belli olduğu bir ışık parladı. "Elbet bulacağım." diye tısladı ant içer gibi. "Bulduğumda da döl yataklarını kurutmazsam!" Elleri yumruk haline geldiğinde çene kasları da bir anda gerildi ama sonra karşısında ben olduğumu yeni idrak etmiş gibi durdu, sakın kalmak için küçük bir nefes verdi. "Sıradan biri değil. Korunuyor ve gizleniyor. Ama kim, neden koruyor bilmiyorum."

Şüpheler gözlerimi kısıtı. "Barda sürekli karşımıza çıkan adam olabilir mi?"

Kartal öfkeyle burnundan soludu. "O gece peşine adam taktım ama izini kaybettirdi. O olabilir de olmayabilir de ." Gözlerinde aynı hiddet ışığı yeniden parladı, yüzü karardı ve git gide azalan bir sabırla ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Etrafında çok tuhaf bir oyun dönüyor. İpin bir ucunu yakalasam diğeri elimde kalıyor, asla sonuca götürmüyor."

Uzandığım yerden koluma dikkat ederek oturma pozisyonu aldım. Polisçilik oynamak gibi bir niyetim yoktu ama aklımdan geçenleri de söylemekten kendimi alamıyordum. "Belki de Ferhat, Türker'den şüphelendi ve bu geceki silahlı saldırıyı ondan gizledi." Durumu anlamıyormuşum gibi başımı yana yatırdım. "Sonuçta bizi hemen bırakması sence de tuhaf değil mi?"

Kartal'ın yüzünden anlamını çözemeyeceğim kadar ifade geçti. O süre zarfında sessiz ve hareketsiz kaldı sadece gözlerimin içine baktı. Nedenini bilmediğim bir şekilde tenime iğneler batmış gibi bir acı hissettim. *Aslında farkındaydım.* Bana söyleyeceği bir şey vardı ve o her neyse belli ki canımı acıtacaktı.

Sonunda, "Anlaşma yaptım." dedi ağır bir nefes eşliğinde. "Yanında kalsaydın sana fuhuş yaptıracaktı. Senin fuhuştan getireceğin paranın daha fazlasını vadedince senden vazgeçti. *Şimdilik.* O yüzden o olamaz.

Ferhat'ın tek bir amacı var, o da daha fazla para. İnsanların sırtından para kazanmak. Paraya tapıyor."

Ben bir şey diyemeden Müge araya girdi. "Aslında tüm olayların temeli, uyuşturucuya dayanıyor çünkü uyuşturucu beraberinde fuhuş, hırsızlığı ve cinayeti getiriyor. Günümüzde birçok kadının fuhuşa batma sebebi de bu. Önce uyuşturucuya başlatılıyor, uyuşturucular çok pahalı. Bunun için ciddi paraya ihtiyaç var. Para bulamadıktan bir süre sonra mecburen ya fuhuş batağına giriyor ya da hırsızlık yapmak, cinayet işlemek zorunda kalıyor. Polise yakalanmamak için de tüm bunların kurtuluşu yine Ferhat'mış gibi görünüyor. Ferhat'ın sana uyuşturucu gönderme sebebi de buydu. Uyuşturucuya başlaman işine geldi, bir süre sonra paran bitecek ona gidecektin. Ona gitmen için önüne yollar açacaktı ki Tanya bunun en basit örneği. O da uyuşturucu karşılığı seni fuhuşa başlatacaktı. Tek derdi sırtından daha fazla para kazanabilmek. Amirim de bunu farklı bir yolla halletti."

Kartal, Müge'yi onaylarcasına başını sallarken kaşlarını merakla çatıldı. "Ne anlaşması? Ne yolu?"

Gürkan oturduğu yerden ayaklandı. "Siz baş başa konuşsanız daha iyi olur. Biz gidelim." Kartal'ın yanından geçerken omzuna yavaşça vurdu. "Bol şans dostum."

Kartal ona ters ters bakmakla yetinirken Müge de Kartal'ın karşısına geçti. "Amirim arabanızı Barış getirdi, kapının önünde."

Kartal belli belirsiz tebessüm etti. "Sağ ol."

Müge selam verir gibi başını eğip bana döndü. "Tekrardan geçmiş olsun, sonra görüşürüz."

Zoraki tebessüm ettim. Kartal'ın diyeceklerinden dolayı o kadar gerilmiştim ki bir an önce baş başa kalıp en kötüsünü duymak istiyordum. "Görüşürüz."

Onlar odadan çıkar çıkmaz oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. "Kartal neler oluyor?"

Kartal çok kısa bir an yüzümü süzdü. Bakışları ise...

Söyleyeceklerinden korkuyor muydu?

Yanıma gelip yatağa oturdu ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Burnumun üzerinden şefkatle öptükten sonra bir elini saçlarıma ucuna yerleştirdi. Parmakları saç uçlarımı okşarken, "Bu gece için özür dilerim." dedi yoğun bir pişmanlık içinde.

Neden pişmanlık hissettiğini ya da özür dilediğini anlamamıştım. Belirsizlik de nefesimi kesecek kadar kuvvetli olmaya başlamıştı. Gerildim ve bunu Kartal'a belli etmekten çekinmedim. "Neden özür diliyorsun, n'oluyor?"

"Ferhat'ın gelişine ve seni alıp götürüşüne o an müdahale edemeyecek olsam da en azından hazırlıklı olmanı sağlayabilirdim ama korkup hata yapmandan çekindim."

Kartal iyice kafamı karıştırıyordu. "Nasıl hazırlıklı olmamı sağlayabilirdin?" Birden kalbim sıkıştı, gözlerim yeni bir gerçekle açıldı. "Yoksa geleceğinden haberin var mıydı?"

Ağır ağır başını sallarken parmak uçları yanağıma tırmandı. Bu defa yanağımı okşamaya başladı. İtiraf etmem gerekirse gerilmeme rağmen hassas dokunuşları bir yandan sakinleşmemi sağlıyor, gerginlikten alev alan bedenimin üzerine bir gölge gibi uzanıyordu. "Vardı ama senin karşına çıkma ihtimali çok düşüktü. Normalde çıkmazdı sadece ihtimaldi. Sırf bir ihtimal yüzünden kafanı karıştırmak, seni korkutmak istemedim. Tam da polis öldürmek gibi tehlikeli bir işe kalkmışken hata yapma olasılıklarını en aza indirmek istedim. Geldikten sonra söyleyecektim. Özür dilerim."

Böyle bir itirafı kesinlikle beklemiyordum. Neden bilmiyorum ama bu itiraf karşısında kalbim kırılmış gibi hissediyordum yine de tepki vermek için erkendi. *Ya da doğru muydu?*

Kartal gözlerindeki tedirginliğin yansımasıyla beni delip geçerken bir tepki vermemi bekledi. *Veremezdim.* Kırgın hissetsem de sebebini anlayabildiğim için veremezdim. Sessiz kalınca Kartal ciddi bir sesle konuşmaya devam etti. "Yine de o ihtimali göz ardı edemezdim. Telefonundaki cipi aldım ve sana kaçak silah verdim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, aldığım nefesi kısa bir anlığına tuttum. Bunun için Kartal'a kızmalı mıydım kızmamalı mıydım bilmiyordum. Bildiğim, emin olduğum tek bir şey varsa o da Kartal'ın beni düşündüğü, iyiliğim için hareket ettiğiydi. O yüzden kızmak anlamsızdı. İrice açılan gözlerim yenilgiyle gölgelendi. "Ne kadar hazırlıklı da olsam o adamı gördüğümde aynı korkuları hissedecektim. Belki silah ya da telefon için endişelenmeyecektim ama aynı tiksinti aynı nefret devam edecekti. O zaten benim için gelmiş, bana kendini bir şekilde gösterecekmiş. Hiçbir şey yapmasam bile karşısında put gibi de dursam o bana gövde gösterisini yapacaktı. Öldürdüğü adamları

gösterecekti. Bana gücünü göstermek istiyor. Konuşursam, karşı gelirim neler yaşayabileceğimi her defasında göstermeye çalışıyor."

Sanki etrafımızda görünmez kara bulutlar vardı. Kartal sinirlendikçe odayı sarıyor, üzerimize çöküyor, ikimizi de boğuyor gibiydi. Kartal beni dinlerken hissettiğim tam olarak buydu. "Çok az kaldı." dedi dişlerini sıkarak. İntikam arzusuyla yanan yüzü, kana bulanmış gibi karardı. "Seninle olan derdi neymiş öğrenmeme çok az kaldı. Şimdi ona çok yakınım, öğrenmem daha kolay olacak." Duraksadı. O duraksayınca kara bulutların gölgesi geri çekildi. Garip bir gizemle gözlerimin içine baktı. "Artık Greendoor'da çalışmayacağız."

"Nasıl yani? Polis öldürdüğüm için mi?"

"Hayır. Senin yerine biri ayarlandı. Kendi köpeklerinden birini polise verecek. Türker'e çok fazla güveniyor, tam da beklediğim gibi bu işle ilgilenmesi için Türker'i görevlendirmiş. Şimdi göstermelik ifaden alınacak. Gözaltına bile alınmayacaksın."

Kartal'ın parmakları, yanağımdan aşağı indi, kalbimin üzerinde durdu. "Ama bilmem gereken bir şey daha var." Parmağını geri çekip avuç içini kalbime bastırdı. "Burayla inanmana ihtiyacım var."

Merakla, "Neler oluyor?" diye sorduğumda artık duyacağım her şeye hazırlıklıydım.

Daha kötü ne olabilirdi ki?

Kartal tedirginlikle, "Seda Vural'ı tanıyor musun?" diye sordu ardından plandan ve bu gece Ferhat ile aralarında geçen anlaşmadan bahsetti.

Duyduklarım karşısında ruhumun bedenimden çekildiğini hissettim. Uğursuz bir ürpertiyle doldum. Kartal yine benim için kendi ideolojisinden vazgeçmiş, Ferhat'ın pis işi için *bizzat* çalışacaktı.

Kartal gözlerindeki derinlikle gözlerime kenetlenirken, "Gerçekten hayatımda senden başka kadın yok. O videonun öncesi sığınakta. Eve gider gitmez sana da izleteceğim. Yemin ederim hayatımda ve kalbimde senden başka kadın yok. Yatağımı paylaştığım tek kadın sensin." dedi, sesi korku doluydu.

Kartal'ın beni aldattığı ya da yalan söylediği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bir kez o hataya düşmüştüm ama bana olan sevgisini gördükten sonra bir daha aynı hataya düşemezdim. Sıcacık

gölümşedim. "Aksini düşünmedim. Hele ki gözlerimin içine böyle aşkla bakarken, hayatım uğruna ölümü göze alırken hiç düşünmedim. "

Korkusunu ve tedirginliğini almak için aniden dudaklarını kavradım, ağzıma iyice bastırarak öpmeye başladım.

Kartal ilk başta böyle bir hamle beklemediği için tepkisiz kaldı hatta çok kısa bir süre öpülmenin tadını çıkardı, rahatlamıştı. Bedeni gevşedi ardından daha fazla dayanamayıp karşılık verdi.

Ertesi sabah gözlerimi Kartal'ın yüzüme sürekli bıraktığı öpücüklerle araladım. Her ne kadar hastanede aldığım ilaçlardan sonra eve geldiğimizde hemen derin bir uykuya dalsam da gecenin ilerleyen saatlerinde rüyamda sürekli Ferhat'tan kaçmış, önüme çıkan cesetlerden dolayı çılgık çılgığa uyanmıştım. Neyse ki Kartal yanımdaydı ve her çılgılığında kolları arasında beni sakinleştirip yeniden uyutmayı başarmıştı.

"Günaydın güzel tanrıçam."

Gerinerek gülümşedim. "Günaydın sevgilim." diyerek saate baktım. Saat öğleden sonrayı çoktan geçmişti.

Kartal gülümseme de dikkatli bakışları üzerimdeydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Dün gece benden fazla hasar alan oydu. Hem ruhen hem de bedenem yaralı olan oydu. Bir de kendi derdimle onu daha fazla üzmem istemiyordum. "Çok uyumuşum." dedim gülümsememi sürdürerek ve elimi midemin üzerine yerleştirdim. "Biraz da acıkmış hissediyorum."

Kartal dudaklarımın üzerine ufak bir öpücük kondurdu. "Bunu iyi bildiğim için sana kahvaltı hazırladım." Oturma pozisyonu almamı sağladıktan sonra kucığıma yatak masasını yerleştirdi ve kahvaltıda en çok yemeği tercih ettiğim yiyeceklerle dolu tepsiyi masaya bıraktı. "Seni beslemek istiyorum."

Yarı şaşkınlık yarı hoşnutlukla yüzüne baktım. "Abartma istersen, kendim yiyebilirim."

Kartal çatala batırdığı tulum peynirini dudaklarımla buluşturdu. "Aksini iddia etmedim ama benim canım seni beslemek istiyor. İzin var mı?"

Yüzümdeki gülümseme daha da genişledi. Muhtemelen Kartal hem doğum günüm için hem de dün gece yaşananlardan sonra biraz olsun beni şımartmak istiyordu. Peyniri çiğnerken bakışlarımı sarılı kollarında gezdirdim. "Canın yanıyor mu?"

Kartal zeytine uzandığında aynı zamanda başını hafifçe iki yana salladı. "Yanmıyor."

Burun kıvırdım. "Yanıyor deseydin yaralarından öpecektim."

Kartal birden çatalı bıraktı ve elini omzunun üzerine bastırıp acı çekiyormuş gibi inledi. "Kolum tutmuyor, o kadar ağrıyor ki dayanamıyorum."

Kartal'ın kıvranırları karşısında dayanamayıp sesli bir şekilde gülmeye başladım. "Berbat bir oyuncusun."

Muzip bakışları gözlerime tırmandı. "Bana dokunman için her türlü bahanenin ardına saklanırım."

Sözlerinin ağırlığıyla içimi garip bir hüznün kapladı. *Ona yeterince dokunmuyor muydum? Beklediği kadar sevgimi gösteremiyor muydum?* Uzanıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, okşamaya başladım. Tatlı bir sesle, "Bahanelere ihtiyacın yok." diyerek savundum kendimi. "Ama neler yapabileceğini görmek isterdim, sana daha az mı dokunsam?"

"Hasta olup yataklara mı düşmemi istiyorsun?"

Saçlarını hızlıca karıştırdım. "Bugün abartma günündesin."

Kartal dudaklarıma yaklaşıp sıcak dudaklarını yavaşça sürttü. "Bence şunu kabul etmelisin. Bana dokunsan da dokunmasan da beni her türlü tahrik etmeyi başarabiliyorsun. En azından dokunduğunda teselli bulabiliyorum ama dokunmazsan boşalamamanın verdiği ağrıdan dolayı yataklara düşebilirim."

Gözlerimi kısıp Kartal'ın dudaklarını sertçe ısırdım. "Arsız sapık."

Kartal tatlı tatlı gülümseyerek geri çekilip beni beslemeye devam etti.

Kahvaltıdan sonra havuzda vakit geçireceğimizi zannetsem de Kartal elimi tuttu ve müzik odasının arkasındaki odaya doğru ilerlemeye başladı. O oda Kartal'ın, ses kaydımı dinlediği ve o ana şahit olduktan sonra onunla barıştığım odaydı.

"Neden o odaya gidiyoruz?"

Kartal adımlarının hızını yavaşlatmadan gülümsedi. "Orası bundan sonra senin."

"Benim mi?"

Kartal cevap vermek yerine odanın kapısının önünde durup bedenini bana çevirdi. "Ashnda bu akşam için sana sürpriz yapmak

istiyordum ama dayanamadım. Doğum günü hediyesi şimdiden vermek istiyorum."

Heyecanımı belli etmekten çekinmeyerek, "İçeride mi?" diye sorunca Kartal kapıyı açtı ve beni içeri soktu.

Odaya girdiğimde az daha küçük dilimi yutuyordum. Daha önce gördüğüm odayla alakası yoktu. Kartal burayı resmen dans stüdyosuna çevirmişti. Duvarlarının tamamı ayna ve akustik duvar paneli ile kaplıydı. Zemin; düşmelere ve yaralanmalara karşı güvenli döşemeyle kaplanmış, rengi siyahtı. Tavanda akustik asma tavan panelleri bulunuyordu. Oda led mor ışıklarla aydınlatılmıştı. Bir köşesine müzik sistemi kurulmuştu.

Ağzım açık bir halde dans stüdyosuna bakarken Kartal kulağıma eğilip, "Doğum günün kutlu olsun tanrıçam." dedi ve köprücük kemiğimin üzerinden öptü. Öpücüğü sıcacıktı.

Tenimi saran sıcaklığa minnetle boyun eğerken açık ağzımı güçlükle toplayıp hayranlıkla, "Kartal bu... Burası çok güzel olmuş." diye fısıldadım.

"Beni burada affettin. Burada bana yeniden nefes verdin, hayat verdin. Ben de sana tutkunu olduğun dansınla burada hayat vermek istedim."

İçimdeki hoş bir his, kalbimi kelebeklendirdi. Ağzım kulaklarımda boynuna atlayıp sınıksı sarıldım. "Hayatımda aldığım en değerli hediye. Beni nasıl mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin."

"Bir kulun olarak seni mutlu ve tatmin edebilmek en büyük arzum tanrıçam."

Kartal'ın boynundan ayrılışım da aramızdaki mesafeyi açmadım. Sabırsız bir merakla yüzünü süzdüm. Burayı nasıl dans stüdyosuna çevirdiğini merak ediyordum. "Bütün gün birlikteyiz, eve girip çıkana da görmedim. Burayı nasıl bu hale getirdin?"

Kartal kendinden emin bir tavırla sırıttı. "Bir şirketle anlaştım. Birkaç saat içinde kurup gittiler." Yüzünü buruşturuyor gibi yapsa da fikrinden çabuk vazgeçti. "Baraka'ya gittiğin ve karakolluk olduğun gün yapıldı."

Kartal'ın yüzünü buruşturmak isteme sebebini şimdi anlamıştım. Anlaşılan o gün Tanya'nın yakalaması için onu taşlığa götürürken Kartal da bana dans stüdyosu kurdurmak için uğraşıyormuş. Kartal'a üzgün olduğumu belli edercesine bakmıştım ki yaşadığım anlık

aydınlanmayla durdum. "Ama sen o gün amirlerinle görüşmek için gitmemiş miydin?"

"Gitmiştim ama işim kısa sürdü. Ben de sen yokken halletmek istedim, tabii sonra Türker'den aldığım telefonla her şey değişti."

Suçlu suçlu bakışlarımı kaçırdığımda Kartal'ın kolundaki saate gelen bildirim kurtarıcı oldu. Kartal bakışlarını saatine çevirdi ve keyifli ifadesi anında silindi. "Eftalya geliyor. Dün geceki silahlı saldırıyı öğrenmiş olmalı." Elimden tutup geriye dönerken bakışlarını garaj kapısına dikti. "Odaya çıkmanı istesem çıkar mısın?"

Muhtemelen Eftalya dün gecedan dolayı -haklı olarak- yine beni suçlayacak, Kartal'ı tehlikeye attığım için bana kızacaktı ama suçlamalarından korkmuyordum ve ondan kaçmayacaktım. "Hayır."

Kartal gülümseyerek, "Ben de öyle tahmin etmiştim." deyince şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl yani, odaya çıkmam için ısrar etmeyecek misin?"

Başını olumsuzca sallayıp gizemli bakışlarını gözlerime kenetledi. "Kazanamayacağımı bildiğim savaşımlara girmeme kararı aldım ve inadin, kazanamayacağım en büyük savaşım."

"Güzel." dedim sırtımdan ve boşta kalan elimle sırtına arka arkaya yavaşça vurdum. "Öğreniyorsun koçum bu işi."

Kartal kaşlarını kaldırarak bana bakınca kahkahamı tutamadım. Bu sefer ısırma sırası Kartal'daydı ve üzerime eğilip burnumun ucundan ısırırdı.

Çok geçmeden Eftalya'nın arabası içeri girdi. Bakışları ilk olarak Kartal'ı buldu. Korku ve tedirginlikle Kartal'a bakıyordu. Bir an bakışlarında Rüya yangında zehirlendiğinde hissettiklerimi gördüm. Aynı korku aynı tedirginlik... İnsanın ailesi olarak gördüğü kişiyi kaybetme noktasına geldiğinde demek ki hisleri de ortak oluyordu.

Eftalya arabasından indi ve koşarak yanımıza gelip direkt Kartal'ın boynuna atladı. Titreyen sesiyle, "Vurulduğunu duydum, iyi misin?" diyerek ondan ayrıldı, sarılı kollarına tek tek baktı. "Çok korktum, dünyam başıma yıkıldı sandım."

Kartal onun aksine dümdüz sesle karşılık verdi. "İyiyim, ufak sıyrıklar."

Eftalya yeniden sarılıp başını yaralı olmayan omzuna gömdü. "Sen benim yaralı çocukluğumdan tutunduğum tek sağlam dalımsın, sana bir şey olursa yapamam, dayanamam."

Kartal'ın yüzü acıyla buruşsa da kolları iki yanında sarkıyor, Eftalya'nın sarılmasına karşılık vermiyordu. Kartal'a kaşlarını kaldırıp başımı iki yana salladım ve kollarını işaret edip sadece dudaklarımı hareket ettirdim. "Bence artık uzatma ve onu da üzme, sarılmalısın."

Kartal sanki kendi içindeki savaşa son vermek için bunu duymayı, bu desteği bekliyormuş gibi içini çekerek sarılınca Eftalya'dan boğuk bir çığlık koptu, daha da Kartal'ın kollarına sığındı. Kartal'a gülümseyerek başparmağımı kaldırdım ve yanlarından sessizce uzaklaşıp onları baş başa bıraktım. Nedense omuzlarımdan yük kalkmış, hafiflemiş gibi hissediyordum.

Kapının önünde Zeus'u görünce onu kucakladığım gibi onunla beraber içeri girdim. Burnumu küçük başına gömüp usulca öptüm. "Zeus Efendi sanırım kardeşleri barıştırdık."

Garaj kapısı birden açılınca bedenimi cam duvara çevirdim, içeriye Gürkan'ın arabasının girdiğini gördüm. Yanında Müge de vardı. Kartal mı çağırmişti yoksa nasıl olduğumuzu görmek istedikleri için mi gelmişlerdi bilmiyordum ama Eftalya'dan dolayı hissettiğim gerginliğin üzerine ilaç gibi gelmişlerdi.

Müge arabadan inip Eftalya'yı görünce şaşkınlıkla ona baktı. Eftalya da onu görünce önce şaşırsa da ardından gülümseyip ona doğru ilerlemeye başladı. Yüzünde sıcak, samimi bir gülümseme vardı ve kucaklaşmalarına bakılırsa uzun bir süredir görüşmemiş gibiydiler. Bildiğim kadarıyla çok samimi iki yakın arkadaşları. Onlara baktıkça bunumun direği özlemle sızladı. Rüya'yı, onunla geçirdiğim zamanları haddinden fazla özlemiştim. Neyse ki 1 hafta sonra ben de kaşımdaki ikili gibi onunla görüşebilecektim.

Kartal da yanlarına giderken onlara bakmaktan vazgeçtim. Muhtemelen eskiden birlikte çok fazla vakit geçiriyorlardı. Türker de onlara katılıyor, birlikte eğleniyorlardı.

Zeus'la ilgilenmeye devam ederken arkamda Kartal'ın varlığını hissettim. Göremesem bile yaklaştıkça burnuma dolan kokusu ve odayı kaplayan varlığı gölge gibi üzerime çöküyordu. Arkamdan sarılıp başımın üzerinden öptü. "Müge'nin sana bir sürprizi varmış."

Kartal bedenimi yeniden kapıya doğru çevirdiğinde Müge'nin elinde pasta olduğunu ve üzerindeki mumların yandığını gördüm. Samimi bir tebessümle yüzüme bakıyordu. Yanında da aynı tebessümle Gürkan

vardı. Onların biraz gerisinde de kapının hemen girişinde Eftalya vardı. İçeri girmekle girmemek arasında kaldığı çok belliydi.

Müge, "İyi ki doğdun Metis." diyerek yanıma geldiğinde Gürkan da, "Doğum günün kutlu olsun." dedi.

Bu küçük sürprizi asla beklemiyordum hem şaşırmış hem de fazlasıyla mutlu olmuştum. "Teşekkür ederim." dedim ağzım kulaklarımda ve üflemem için uzatılan pastanın mumlarını üflemeden önce gözlerimi kapattım. Kartal'ın elleri hâlâ belimdeydi. Zaten dileğimde belliydi. Tek bir dileğim vardı, o da Kartal'la sonsuza dek beraber olmaktı. Gözlerimi açıp Kartal'a baktıktan sonra mumları üfledim.

Gürkan hevesle, "Hemen pastayı kesip yiyebilir miyiz?" dediğinde Kartal sırtıttı. "Ben de Gürkan ne zaman atak yapacak diyordum." Gürkan'ı işaret ederek bana döndü. "Benim doğum günümde de bana sürpriz yapmak istemiş ve pastayla gelmiş ama pastanın yarısı yoktu. Bil bakalım neden?" Gürkan'a doğru ters bir bakış atıp yeniden bana döndü. "Yolda gelirken yemiş."

Şaşkınlıkla Gürkan'a baktım. "Ciddi misin?"

Gürkan omzunu silkti. "Çikolatalı pasta zaafım."

Duyduklarıma inanamayarak Gürkan'a gülerken Eftalya kapının gerisinden seslendi. "Doğum günün kutlu olsun Metis. Ayrıca..." Derin, kederli bir iç çekti. "Dün gece yaşananlardan dolayı adına üzgünüm, geçmiş olsun. Ben artık gitsem iyi olacak, sonra görüşürüz."

Müge ile Gürkan pastayı kesmek için çoktan mutfak tezgâhına ilerlemişlerdi. "Teşekkür ederim." diyerek onları işaret ettim. "Bize katılmak ister misin? Pasta epey büyük."

Eftalya bir bana bir de Kartal'a baktı. Kartal başını yavaşça eğince belli belirsiz tebessüm etti. "Olur."

Eftalya ağır ağır içeri girdi ve doğruca Müge'nin yanına ilerledi, muhtemelen gergin hava dağılana kadar Müge'nin yanında olmak kendini iyi hissettirecekti. Ona bakmayı bırakıp Kartal'a döndüm. "Barıştınız mı?"

"Uzatmamaya karar verdim."

Gülümseyerek yanaklarına uzandım ve sıkarak iki yana salladım. "Ne sevgilisine ne de kuzenine kıyamazmış."

Kartal ters ters yüzüme bakınca parmak uçlarımda uzanıp yanağından öptüm. "Hadi yanlarına gidelim yoksa Gürkan benim

hakkımı da yiyecek."

Kartal da gülümsedi ve birlikte yanlarına gittik. Gerçekten de Gürkan pasta daha tabaklara servis edilmeden yemeye başlamış, Müge'nin gazabıyla karşılaşmıştı. Eftalya ise başta çekingen dursa da ilerleyen saatlerde iyice rahatlamış, onu tanıdığım ilk günlerdeki gibi olmuştu. İtiraf etmem gerekirse onun bu hallerini özlemiştim. O dobra ve eğlenceli kadın resmen geri gelmişti.

Günün sonunda evden ayrılırken de haftaya olacak olan düğününe bizzat davet etmişti. Eftalya'ya olan kırgınlığım devam etse de Kartal'ın o düğüne gitmesi benim kırgınlığımın çok daha ötesindeydi. Kartal'ın geçmişe dair bir pişmanlık yaşamasını ya da içinde ukde kalmasını istemiyordum. Kalmaması için de elimden geleni yapacaktım

1 HAFTA SONRA

Aradan geçen bir haftaya rağmen bizi kimin kurşunladığı hâlâ bulunamamıştı. Kartal gecesini de gündüzünü de bu işe ayırmış, sabahlara kadar balistik raporları incelemiş ama bir türlü sonuca ulaşamamıştı. Bense ona ayak bağı olmamak için tüm vaktimi bana yaptırdığı dans stüdyosunda geçirmiş, eski formumu iyi kötü yakalamıştım.

Greendoor'la ise ilişigimiz tamamen kesilmişti. Ferhat'ın gözetiminde yepyeni bir yola girmiştik ama henüz bizimle iletişime geçmemişti. Ne planlıyordu bilmiyordum ama onu bir daha görmek istemediğimi çok iyi biliyordum.

Kartal'ın kurşungeçirmez arabasını kafenin önüne park edip doğruca içeri girdim. Kartal kurşunlandığımızdan beri yalnız dışarı çıkmama ısrarla karşı çıkıyor, nereye gidersem benimle birlikte geliyordu ama bugün Rüya ile buluşacağım için onu zor da olsa ikna edebilmeyi başarmıştım. Tabii Kartal peşimdeki korumaların sayısını artırmıştı sadece o da değil Ferhat da arttırmıştı. Onları göremiyordum ama Kartal'ın korumaları onları da gözetlediği için artan sayılarından haberdar olmuştuk. Kısacası şu an için kıymetli bir hazine gibi korunuyordum.

Kapıdan içeri girer girmez gözlerim Rüya'yı aradı ve onu görmemle gözlerimin dolması aynı anda oldu. Öyle çok özlemiştim ki sanki yıllardır görüşmüyormuşuz gibi hasretle dolmuştum. Koşar adımlarla yanına ilerledim.

Rüya'nın yüz ifadesinde de aynı özlem aynı hasret vardı ve tıpkı benim gibi gözleri dolmuştu. Birbirimize sıkıca sarıldık, bir süre birbirimizi bırakmadık.

Sonunda etrafımızdaki bakışlardan rahatsız olup ayrıldığımızda, "Çok özledim." dedim burnumu çekerek.

Rüya da gözüaltlarını silerek sandalyesine yeniden oturdu. "Ben de çok özlemişim." Bedenimi süzüp birden kaşlarını çattı. "Zayıfladın mı sen?"

Kâbus gibi geçen geceden sonra uzun bir süre iştahımı bulamamış, Kartal'ın zorlamasıyla zar zor yemek yemiştım. Gülümsedim. "Hayır, aynı kilomdayım. Sadece anaçlığın yüzünden beni zayıf görüyorsun."

Haklıydım da. Rüya sadece dost değil aynı zamanda beni sahiplenene bir anne, bir abla, bir kardeş gibiydi.

Rüya biraz daha bedenimi süzdü, sonunda çatılı kaşlarını düzeltti. "Doğru olabilir."

Çantamı masaya bırakıp sandalyeye otur oturmaz ellerine uzandım. "Bırak şimdi beni. Sen neler yaptın, Yamaç konusunda aileni nasıl ikna ettin?"

Garson siparişlerimizi almak için masamıza gelince birbirimizden ayrıldık. Rüya iki haftalık süreçte ailesini, yanına taşınmak konusunda ikna edememiş olsa da Yamaç'tan onlara bahsetmiş, ailesinin onayını almıştı.

Garson yanıımızdan ayrılınca keyifle içini çekti. "Zor oldu ama başardım. Biliyorsun Yamaç eve geldi, bizimkilerle tanıştı." Otuz iki dişini gösterecek şekilde sırttı. "Adamda resmen şeytan tüyü var, kendisini babama sevdirdi. Muhtemelen önümüzdeki ay aileler tanışacak."

Rüya'nın babasının soğuk silueti gözlerimin önüne gelince şaşkınlıkla, "Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Evet." dedi Rüya, ellerini masum bir çocuğun sevincinde çırparak. "Sana telefonda söylemek istemedim."

Kalbim bir kuş hafifliğinde mutlulukla çırpınırken tekrardan ellerine uzandım. "Şu ana kadar duyduğum en güzel haber, çok mutlu oldum. Hak etmişsiniz."

"Bunu en kısa zamanda kutlamalıyız hem Yamaç ile Kartal'ın iyice kaynaşmasını istiyorum." Cilveli cilveli göz kırptı. "Bacanak sayılırlar."

Kartal şu sıralar dışarıda herhangi bir şey yapmamızı istemiyordu. En azından peşimdeki adam bulunana kadar evden dışarı çıkmamızı istemiyordu. Rüya'nın evine ailesinden dolayı gidemezdik. Yamaç'ın evini de Ekin'den dolayı göze alamazdım, her an ortaya çıkıp huzurumuzu kaırabilirdi. En makul Kartal'ın eviydi ama Kartal'ın evi de barmen maaşıyla aıklamayacağım kadar büyük ve lkst. Geriye bir tek Kartal'ın dağ evi kalıyordu, onu da Kartal güvenli değil diye istemiyordu fakat bir şekilde ikna etme yolu bulabilirdim. Sonuçta orada kalmamızı istemiyordu, biz de kalmayacaktık. Sabah gidecek, akşamüzeri dönecektik. "Kesinlikle bacanaklar ve bir an önce kaynaşsalar iyi olur."

"O zaman bir akşam önce yemeğe gidelim oradan sonra da eğlenceye gidelim."

Saldırıya uğradığımı ve peşimdeki tehlikeyi ondan saklayamazdım. Burnumu hoşnutsuzlukla kıvrıp sandalyeme yaslandım. "Bilmem gereken bir şey var."

Rüya tedirginlikle yüzüme baktı. "N'oldu?"

Rüya'ya üstü kapalı olanları anlatabilmek için daha önceden provasını yaptığım şekilde konuşmaya başladım. "Geçen akşam birileri Kartal'la üzerimize kurşun yağdırdı."

Rüya birden, "Ne?" diye haykırınca herkes bize dönüp baktı.

Yaslandığım yerden doğrulup elimle susması için işaret yaptım. "Hiştt sessiz ol. Polis kim olduğunu henüz bulamadı ama yangını çıkaran kişi ya da kişilerle aynı kişi olduğunu düşünüyor. O yüzden Kartal bir süre evden çıkmamı istemiyor, burada bile fazla duramayacağım ne seni ne de burada oturanları tehlikeye atmak istemiyorum. Kutlamayı da dışarıda değil evde yaparız. Kartal'ın bir dağ evi varmış, onu ikna edebilirsem orada bir şeyler yapabiliriz hem bu sıcak havalarda dağa çıkmak hepimize nefes aldırır."

Garson siparişlerimizi bırakırken masaya da sessizlik çöktü. Rüya ise gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Garson gider gitmez, "Sen şaka mısın? Gerçekten yeniden öldürülmeye mi alışıldın?" diye fısıldadı.

Resmen hayatımın rutini haline gelmişti. "Maalesef."

"Kesin seni bıçaklayan adamın işidir."

Aksine Ferhat beni korumak için koruma sayısını arttırmıştı ama bu detayı şu an için ona söyleyemezdim. Belki de bunlar bitince Rüya'ya

tüm gerçeği olduğu gibi anlatabilirdim. Kahvemi dudaklarımla buluşturdum. "O olduğunu sanmıyorum ama o da olabilir, sonuçta kim olduğu bulunamadı."

Rüya şüpheyle gözlerini kısıtı. "E sen o adam yüzünden polise gitmekten korkuyordun artık polis korkunu yendin mi?"

Her sabah güne bir polisin koynunda uyanıyor, günü yine onun koynunda bitiriyordum. İçimi çekerek gülümsedim. "Kartal polislerle görüşüyor ayrıca beni bıçaklayan adamı hiç ihbar etmedim. Bu saatten sonra da ihbar etmeyeceğimi bilir." Konuyu değiştirmek için omzumu silktim. "Neyse daha fazla tatsız konulardan konuşmayalım zaten vaktim az. Bir ay sonra ilk elememiz var, Nur'la konuştum. Erva'nın yerine birini bulmuş. Baraka'da çalışmaya başladılar bile ama ben malum sebeplerden dolayı gidemiyorum, senin gidip beni idare etmeni istiyorum. Yakında size dâhil olacağım."

Rüya başını sallamakla yetinse de kaçan keyfi bir süre sonra ısrarcı muhabbetim yüzünden yeniden yerine geldi ve gelecek elemelerden keyifle konuşmaya başladık.

Kafeden ayrıldıktan sonra doğruca eve geldim. Kartal da Eftalya ve Türker'in düğünü için yardıma gitmişti fakat işi olmasına rağmen yaşadığını neredeyse dakika başı kontrol etmiş, yokluğumda bir türlü huzur bulamamıştı ve açıkçası bu durum canımı fazlasıyla yakmıştı. Ölüm öyle çok burnumun dibine girmişti ki Kartal'ın tek düşündüğü beş dakika sonra yaşayıp yaşamayacağımdı.

Düşüncelerim eşliğinde garaj kapısından içeri girdiğimde Kartal beni garajda karşıladı. Yüzümü görene kadar rahatlamayacağını biliyordum ama böyle yaşayamazdı, acilen peşimdeki adamı bulmalıydı.

Kapımı açar açmaz iyi olup olmadığını anlamak için ilk olarak bedenimi inceledi. Bakışlarının değdiği her noktada gerginlikten kasılan yüzü ve bedeni gevşiyordu.

Gözümün önünde daha fazla eziyet çekmesine dayanamadım ve gülümseyerek korkusunu almaya çalıştım, kollarımı boynuna doladım. Sımsıkı sarıldı bana, öyle şefkatle sarmalıyordu ki içindeki paniğini iliklerime kadar hissettirmişti. "Bir daha bense bir yere gitme olur mu? Şu adam bulunana kadar gitme. Zaman resmen düşman gibi eziyet etti."

Kartal'ın kollarından çıkıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudağının üzerinden öptüm. "Biliyorsun, Rüya gelmemiş olsaydı gitmezdim ama onu çok özlemiştim." Kartal'ın gözlerinin içine bakarken kutlama mevzusu aklıma geldi. Doğru mu yapıyordum bilmiyordum ama Rüya için önemli bir durumu geçiştirmek istemiyordum. Aklımla kalbim farklı yönler'e koşturuyordu, orta yolu bulamıyordum. Yine de bildiğim bir şey varsa o da dışarıda olmadığımız sürece güvende olduğumuzdu. "Ama bundan sonra Rüya ile buluşurken yanımda sen de olursun. Senin yanımdayken daha güvende oluruz."

Kartal başta tereddüt etse de sonunda başını salladı. "Olurum. Sizi rahatsız etmem, hiç sesimi çıkarmam."

Yanlış anlamıştı. Dayanamayıp sesli güldüm. "Öyle değil. Sen, ben, Rüya ve Yamaç. Rüya'nın ailesi senin tahmin ettiğin gibi Yamaç'a onay vermiş, hatta önümüzdeki ay aileleri tanışabilirmiş. Biz de bunu birlikte kutlayalım dedik."

Kartal'ın çatılmak için hali hazırda bekleyen kaşları anında görevini yerine getirdi. "Şu an olmaz, o adamlar bulunana kadar olmaz."

"Ne zaman bulunacağı belli değil ki. Hem dışarıda kutlama yapmayacağız eğer kabul edersen senin dağ evinde yapacağız."

"Orası da güvenli değil."

"Ama dışarıdan daha güvenli ayrıca kalmayacağız. Sabah gider akşam döneriz. Araban güvenli. Evde de sen olacaksın. Zaten silahlısın. Eminim ev de güvenlik açısından boş değildir."

Kartal olumsuzca başını salladı. "Burası kadar güvenli değil, buraya gelsinler."

Bu defa başımı ben olumsuzca salladım. "Burayı açıklamamız çok zor. Rüya senin polis olduğunu bilmiyor, aileni bilmiyor. Barmenlik olayını açıklayamayız, en azından şimdilik açıklayamayız. Ona söylediğim bütün yalanları anlar." Dudaklarımı hüznle büktüm. "Rüya'yı kaybetmek istemiyorum."

Kartal sessizce yüzüme baksa da sonunda keyifsiz bir ifadeyle içini çekti. "Bilmiyorum duruma bakarız."

İşte bu... Kartal'ı ikna etme yoluna girmiştim.

Parmaklarımı tişörtünün yaka kısmından içeri kaydırıp gözlerinin içine odaklandım. "Hem benim canım ne zamandır mangal çekiyor.

Sen şikâyetçi değil miydin yemek yemiyorum diye, orada mangal yapabiliriz."

Kartal başını geriye çekip kızgınlıkla yüzümü süzdü. "Neden canının mangal istediğini söylemedin? Burada istediğin kadar yapardım."

Yanlış yoldan girmiştım, planım bu değildi. Kızdırmak istememiştım. Şimdiden pişman olmuştım.

Düşünmeden, "Kafam dalgındı, aklıma söylemek gelmedi." dedim, söylediğim yalandan tiksindircesine.

Kartal bedenini döndürdü ve elimden tuttuğu gibi garajdan çıkıp eve doğru ilerlemeye başladı. "Hemen hazırlıyorum."

Şimdi mi?

"Hayır." diyerek onu durdurmaya çalıştım. "Ne mangalı? Birazdan Eftalya'nın düğüne gideceğiz hem ben kafede yedim karnım tok. İstesem de yiyemem."

Kartal hoşnutsuzca baksa da ondan etkilenmemeye çalışıp yürümeye devam ettim. Bir işi elime yüzüme bulaştırmakta üzerime yoktu. "Biz mangalı Rüya'larla birlikte yaparız."

"Önce o evi temizletmem gerekiyor. Günleri bulabilir."

"Tamam, sen ne zaman hazırlatırsan o zaman gideriz."

Kartal oflarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve hazırlanmak için onunla birlikte yatak odasına çıktım. Bizi almaya Ferman gelecekti ve Türker'in bize geldiği çıkışı kullanıp evden gizlice çıkacaktık çünkü Ferhat'ın adamlarının Türker'in evine gittiğimizi görmemeleri gerekiyordu. Gerçi Türker tıpkı Kartal'ın evi gibi sığınaklı ve güvenli yeni bir ev yaptırmış, Eftalya ile birlikte orada yaşayacaktı.

O evden Ferhat'ın haberi yoktu. Türker sürekli gizli giriş ve çıkışları kullanacaktı. Böyle bir hayat yaşamak onun için çok zor olmalıydı. Kendi evine istediği gibi girip çıkamayacaktı. Ayrıca Eftalya ile evlendiğinden de kimsenin haberi olmayacaktı. Bunun sebebi de Eftalya'nın güvenliğiydi. Neyse ki bu durum kısa süreliydi. En kısa zamanda Ferhat ortadan kaldırılacak herkes özgürlüğüne kavuşacaktı.

Düşüncelerimin eşliğinde aynadaki yansımama baktım. Siyah renginde, mat saten, kısa bir elbise giymiştım. Tamamı kapalı yaka kısmında küçük bir fiyonk vardı, aynı fiyonk sırt dekoltesinin hemen altında da vardı. Ayakkabı olarak ise nude renginde topuklu, açık bir

ayakkabı tercih etmiştim. Saçlarımı da sırt dekoltemden dolayı topuz yapmışım.

"Kıskanılacak bir güzelliğin var." Kartal beni görünce ufak bir ıslık çaldı ve sakallarını sırtıma sürttü. "Gitmek yerine evde mi kalsak?"

Sakallarının yerini ıslak dudakları aldı ve dekoltem boyunca ufak öpücükler kondurdu. Sıcak dokunuşları tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Aynadan ona bakmaya devam ettim. Siyah kumaş bir pantolon giymiş, kavruk tenine çok yakışan beyaz bir gömlek giymişti. Gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvrırmıştı. Siyah kravatı da kash göğüs kafesine ayrıca heybet katmış, bakışlarımı daha da göğüs kafesine odaklanmama sebep olmuştu.

Kartal beni dokunuşlarıyla bense onu bakışlarımla yiyordum. Yine ateşle barut moduna geçmiştik ve biraz daha evden çıkmazsak soluğu yatakta alacaktı.

Kartal'dan uzaklaşarak aynanın önündeki parfümümü elime aldım ve bedenimi Kartal'a çevirdim. "Bir kadın en çok öpülmek istediği yere parfüm sıkarmış." Parfümü, Kartal'ın dikkatli bakışlarının altında gözlerimi ondan ayırmadan önce kulaklarımın arkasına sonra kollarıma daha sonra da bacaklarıma sıktım. En sonunda da başımın üzerinden tüm bedenime sıktım. "Yani ben her yerimden öpülmek istiyorum."

Kartal'ın parmakları anında kravatına gitti ve hızlıca gevşetip boynundan çıkarmaya başladı. Ne yapmaya çalıştığını idrak edince panikleyerek yanına gidip onu durdurdum. "Aklından bile geçirme, Ferman bizi dakikalardır bekliyor."

Kartal'ın büyük elleri belimi sardı. "Kimse umurumda değil, tek umurumda olan tenin. Sadece öpmek istiyorum."

Parmaklarımı kravatına götürüp yeniden sıktım. "Gelince öpersin, şimdilik sadece özle." Kravatını ayarlayınca elinden tuttum ve çıkışa çekiştirdim. "Acele et."

Kartal da homurdanarak çekiştirmelerime izin verdi. Kapıdan çıkmayacağımız için doğruca sığınağa indik. Zemin ikiye ayrıldığında Kartal benden önce içeri girdi. Topuklu ayakkabılarımdan dolayı demir merdivenlere binmem zor olduğu için belimden kavradığı gibi beni de aşağıya çekti. Merdivenlerden indiğimizde kucağından da inmiştim. Türker'in geldiği giriş çıkışları merak ediyordum ve birazdan öğrenecektim.

Kartal zemini kapatır kapatmaz önümüzdeki demir kapının şifresini girdi ve doğruca geniş koridora girdik. Kapının arkamızdan kapanmasıyla birlikte birkaç adım atmıştık ki Kartal sağ tarafımızdaki boş gri duvarın önünde durdu, avuç içini birkaç kez yüzeye sürttü. O an küçük kare şeklinde bir yer açıldı. Ağzım açık bakarken Kartal sırtarak tuşları girdi ve önümüzdeki duvar yana kayarak önüme yeni bir koridor açıldı. Ürpererek bir adım geriledim. "Yok artık burada bir kapı mı vardı?"

Kartal sırtışını bozmadan beni yeni koridora çekti. "Türker için."

Yeni girdiğimiz koridor diğer koridora nazaran daha dardı, aydınlatması da daha azdı fakat uzunluğu neredeyse on katıydı ve git git bitmiyordu. Koridorun sonunda yeni bir kapıdan geçip kapıyı kapattık.

Kapattığımız kapıya baktığımda onun da bir kapı olduğunu söylemem çok zordu çünkü kapıdan eser kalmamıştı. Küçük bir mağaranın içindeydik ve kapı taştan duvara dönmüştü. Çıkışın önündeki merdivenler de Kartal'ın evinden indiğimiz gibi demirden değil taştandı ve etrafını otlar sarmıştı. Daha genişti ayrıca yüksek değil aşağı yukarı beş altı basamaktı.

Mağaradan çıktığımızda kendimizi ormanda bulduk. Az ileride Ferman daha önce hiç görmediğim bir arabayla bizi bekliyordu. Muhtemelen güvenlikten dolayıydı. Doğruca arabaya ilerledik. Ferman bizi tüm samimiyetiyle karşılarken sessiz bir şekilde Türker'in yeni evine doğru yol almaya başladık. Düğünde orada olacaktı ve konukların tamamı onların kimliklerini bilen polislerden ibaret olacaktı. Sıkı bir güvenlik önlemi alınmıştı. Garip bir şekilde bu sıkı güvenlik önlemi, huzursuz hissetmeme sebep olmuştu.

Ayrıca birkaç hafta öncesine kadar polislerden korkuyla kaçarken bu defa kendi rızamla polis inine girecektim. Bu hem tuhaf hem de kusursuz bir ironiydi.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde garaj kapısından evin bahçesine girdik. Bakışlarımı ilerideki tek tük misafire çevirdim. Havuz başındaki masaların etrafını sarmışlar, kimisinin elinde kadeh vardı kimisinin de atıştırmalık... Kendi masalarındaki insanlarla koyu muhabbete dalmışlardı. Henüz gelen kişi sayısı azdı. Ortalıkta Türker ya da Eftalya da görünmüyordu.

Arabadan iner inmez nereden çıktığını anlamadığım bir şekilde Türker yanımda bitince irkilmeden edemedim. Gizlilik resmen adamın üzerine sinmişti. "Hoş geldiniz." diyerek dostane bir tavırla Kartal'a kolunu attı. Fermana bir baş hareketiyle yanımdan hızlıca ayrılıp arkadaş grubuna ilerledi. Muhtemelen amirlerinin yanında durmaktansa kendi arkadaş grubuyla olmak daha rahat hissettiriyordu.

Türker, Kartal'dan ayrılınca bana dönüp, "Bu inatçı keçiye buraya getirdiğin için teşekkür ederim güzel kız." dediğinde Kartal sertçe omzunu sıktı. "En azından bu gece kaşınma."

Türker, Kartal'ın elinin altından profesyonel bir hareketle kurtulup önümüzden ilerlemeye başladı. Sırtıttığından emindim. "Hadi içeri girelim. Gürkan ve Müge de yeni geldi, Eftalya'nın yanındalar."

Türker'in peşinden ilerleyip içeriye girdik. Dedigi gibi Müge ve Gürkan, Eftalya'nın yanındaydılar ve Gürkan'ın elinde ikramlıklar doluydu. Müge, Eftalya ile sohbet ediyor Gürkan ise sadece yiyordu.

Kartal gülümseyerek başını iki salladı ve yürümeye devam etti. Yanlarına vardığımızda Eftalya, Kartal'a döndü, doğruca gözlerinin içine baktı. Aralarında sessiz bir konuşma geçiyor gibiydi. Sessizlik uzadı, uzadı... Kimseden ses çıkmadı. Sonunda Kartal, "Çok güzel olmuşsun." diyerek aralarındaki mesafeyi kapattı ve başının üzerinden öptü. "Harika görünüyorsun."

Balık kesim, uzun kuyruklu, full dantel bir gelinlik giymişti. Öyle zarif görünüyordu ki beğenmemek imkânsızdı.

Eftalya'nın iç çekişi kulaklarımızı doldurdu. Gözleri de dolmuştu. Sımsıkı sarıldı ve fısıldayarak, "Teşekkür ederim." dediğinde Müge de bana sarıldı. "Çok güzel görünüyorsun."

Aynı şekilde karşılık verdim. "Sen de çok güzel olmuşsun."

Müge'den ayrıldığımda Kartal ile Eftalya da ayrılmıştı. Eftalya bana doğru tereddütle yaklaştı. "İyi ki geldin."

Ne olduğunu anlamadan sarılınca Kartal ile Türker'in dikkatli bakışlarının altında ben de ona sarıldım. "Bir içim su olmuşsun."

"Teşekkür ederim."

Eftalya ile birbirimizden Gürkan'ın sesiyle ayrıldık. Sözlerinin hedefi Kartal'dı. "Benim miniğimin karizmasını da es geçmemek lazım, yakıyorsun adamım." Kartal'ın arkasına iki kez sertçe vurdu.

Eftalya sahte bir kızgınlıkla, "Yavaş, ciğerlerini söktün." deyince Türker araya girdi. "Dağ gibi adam o. Ona bir şey olmaz değil mi güzel kız?" Onun sözlerinin hedefi de bendim.

Kartal, Türker'e ters bir bakış atıp işaret parmağını üzerine doğrulttu. "Bir daha Metis'e güzel kız dersen..."

Kartal sözlerini tamamlayamadan Gürkan sahte bir şaşkınlıkla, "Neden demesin yoksa sen Metis'i güzel bulmuyor musun?" diyerek bana döndü. "Metis, Kartal seni çirkin buluyormuş."

"Pes! Senden korkulur." dedi Müge, ağzı açık kalmıştı. Türker ise kahkahaya boğulmuştu. Dayanamayıp gülümsediğimde Eftalya da bana katıldı.

Kartal kaşlarını çatıp ellerini tehditkâr bir tavırla ceplerine yerleştirdi. "Günlerdir silahlı saldırının failini bulamanın birikimi var üzerimde ve bu birikimi, boşaltmaya ihtiyacım var. İlk hanginizden başlayayım?"

Türker anında Eftalya'nın eline uzandı. "Yeni evleniyorum, bana dokunmayın." diyerek Eftalya ile uzaklaşmaya başladı.

Gürkan da Müge ile birlikte kaçarken Kartal kendini savunmak istercesine gözlerimin içine baktı. "Seni gerçekten güzel buluyorum. Sadece başkasından duymaktan hoşlanmıyorum."

Gülümsedim. "Biliyorum."

Kartal homurdanarak, "ikisinin de benden çekeceği var." dediğinde bir kez daha gülümseyerek onu onayladım. "Biliyorum."

Sonunda Kartal da gülümsedi ve burnumun ucundan öptü. "Hadi biz de çıkalım."

Dışarı çıktığımızda etrafın kalabalıklaştığını gördük. Neredeyse her masa dolmak üzereydi. Eftalya ve Türker her masaya gidiyor, tebrikleri kabul ediyordu.

Oyalanmadan Müge ve Gürkan'ın olduğu masaya ilerledik. Fermanların olduğu masa ise Müge'lerin masanın hemen yanındaydı. Ferman geldiğimizi fark edince bakışlarını bana çevirdi ve belli belirsiz bir tebessüm etti. Aynı şekilde gülümseyip yürümeye devam ettim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde eğlence tam anlamıyla başlamış, müziğin sesi artmıştı. Kartal bir ara Gürkan'la birlikte diğer taraftaki masaya gidince Müge'yle baş başa kaldık. Kısa sohbetin ardından pistteki Eftalya ile Türker'i izlerken bakışlarım Kartal'a takıldı.

Gerçekten de Gürkan'ın dediği gibi karizmatik duruyordu. Hatta fazlasıyla seksi.

Kartal'a bakarak alt dudağımı ısırduğım da Kartal onu izlediğimi anlamış gibi bana baktı ve dudağımı dişlediğimi görür görmez sırttı. O an aklıma dudak okuyabildiği gelince onunla oynamayı istedim. Dudaklarımı kıpırdatarak, "Seni öpmek istiyorum, önce dudaklarını sonra da göğsünü ve karnını." dememle Kartal'ın dudaklarındaki gülümsemesinin silinmesi aynı anda oldu.

Sadece dudaklarımı hareket ettirerek bile onu etkilemek kadınlık gururumu okşamaya yetmişti. Hevesle devam ettim. "Ellerimi teninde gezdirmek, seni dakikalarca okşamak istiyorum."

Kartal'ın eli kravatına gitti ve ağır ağır gevşetti. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kıvrınması çok hoşuma gitmişti. Dudaklarımın kontrolünü yeniden sağlayınca, "Beni öpmeni istiyorum. Her yerimi öpmeni, göğüslerimi ve bacak aramı okşamayı istiyorum." dedim.

Kartal derin bir nefes aldı ve masadakilere bir şey söyledikten sonra doğruca yanıma geldi. Sırttım fakat o gülümsemek yerine, "Gel benimle." dedi ve elimden tuttuğu gibi peşinden sürüklemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

Kartal cevap vermek yerine yürümeye devam etti. İçeri girince de hızını kesmeden ilerledi. Nihayet önümüze çıkan bir kapıdan içeri girince oranın banyo olduğunu gördüm. Kartal kapıyı kilitler kilitlemeyi dudaklarımı kavradı. Bedenim arzuyla dolarken neye uğradığımı şaşırtacak kadar ateşli ve sabırsızca öpüyordu, darbelerine karşılık vermek oldukça güçlü hatta imkânsız...

Sonunda benden koptuğunda nefes nefeseydi. "Tanrıçam." dedi fısıldayarak ve bedenimi çevirip sırtımı göğüs kafesine yasladı. Kendi de duvara yaslanmıştı. "Arzunuz benim için ihtiyaçtır." İki eli de elbisemin altından içime girdi. Bir eli göğüs ucuma ulaşırken diğer eli de külotumun içinden kadınlığıma ulaştı. "Bakın burada ne varmış? Gerçekten de beni isteyen yaramaz bir ıslaklık."

Bedenim Kartal'ın öpücüklerine karşı oldukça duyarlıydı ve dudaklarıma dokunduğu her an ateşi bacak arama düşüyordu. Yine de utanmanın önüne geçemedim. Yanaklarım utançla kızarıırken

ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Kartal ne yapıyorsun? Şimdi biri fark edecek, rezil olacağız."

"Kimse gelmeye cesaret edemez."

Kartal'ın parmağı göğüs ucuma tatlı bir eziyete başladığında kadınlığımdaki parmağı da ileri geri hareket etmişti. "Ah!" diye sessiz bir inilti koptu dudaklarımın arasından. Nafile çırpınışlarım keskin bir kesintiye uğradı. Ondan kaçmak istesem de tatlı darbelerine karşı koyamayacak gibiydim. "Dur!" dedim nefes nefese ama tam tersi durmasını istemiyordum. *Daha da hızlanması için ne yapmalıydım?* "Burada olmaz, ah!"

"Durmamı istediğinden emin misin?"

"Emi..." Kartal'ın parmağı tam noktaya temas etmiş, sesimi kesmeye yetmişti. Arsızca sırtı ama sesi çoktan alev almıştı. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Birden solukları hızlandı. Kalçama yaslanan sertliği de ne kadar tahrik olduğunu gösteriyordu. Sertliğini hissetmek bile başımı döndürmeye yetmişti. Gerilen parmakları da cabasıydı. İlkel dürtüm kontrolümün dışına çıktı. Aç bir alev topuna döndüm. Yanmak ve yakmak istiyordum.

Başımı omzuna yaslayınca Kartal'ın ıslak dudakları tahrik edici bir tavırla yanağıma sürtündü. "Ateş gibi yanıyorsun."

Haklıydı, içimde bin bir şimşek çakıyor, her tarafıma ateş saçılıyordu. Dizlerim de titremeye başlamıştı. Düşmemek için Kartal'ın pantolonunu sıkıca kavradım. Buruşturduğumun farkındaydım ama şu an sonuçlarını düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmişim. Bir an önce sonuca ulaşmak içimdeki ateşi söndürmek istiyordum. "Bu yaptığın... Ahh!" dedim inleyerek ve kalçamı sertliğine bastırdım. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunu evde yapmalıydık, kendimi sıkmak yerine özgürce zevkten çığlık atmalıydım. "Bu yaptığına hainlik denir."

Ses tonumdaki daha fazlasını istediğimi belli eden yakarış, Kartal'ı şehvetle inletti. "Başlatan sendin, ben de bitiriyorum." Kulak mememi ısırarak emdi. "Hadi bebeğim, ikimizi de mutlu et. Kendini bırak."

Sırtım yay gibi gerildi. İçimdeki titreşim, şehvet dolu sesi ve arsız dokunuşlarıyla damarlarımda patladı. Arka arkaya inledim. Her darbesi, zevk dalgalarıyla sınıra itiyor, doruğa ulaştırıyordu.

Sonunda sert darbesi nefesimi kesti ve bedenim kaskatı kesildi. Kartal ılık atacağımı bildiği için benden hızlı davranıp gsmdeki elini dudaklarımın üzerine kapattı. Böylece boğuk bir inleme döküldü dudaklarımın arasından ve beni orgazmın kollarına bıraktı.

Sarsılmaya başladığımda onunla birlikte yere kmemi sağladı ve kolları arasında kısa bir süre sakinlememi bekledi.

Ama ben sakinleşmek istemiyordum aksine tekrarını istiyordum. Arka arkaya aynı şekilde tekrarını istiyordum. Yakalanma korkusuyla yaşadığım orgazm ölümcül derecede zevkli gelmişti.

Soluklarımı toparlayabildiğimde Kartal, tekrarını istediğimden habersiz alnımın üzerinden öptü. "Toparlanıp gel, kapının önünde bekliyor olacağım."

Yüzüne kötü kötü bakıp alt dudağını dişlerimin arasına aldım. "Bir daha."

Kartal'ın kaşları şaşkınlıkla havalansa da bakışlarında ilkel bir ışık yandı. "İşte benim kadınımdı." dedi bakışlarına eş bir sırtışla ve arzumu yerine getirmek için parmakları bir kez daha klotumdan içeri kaydđ.

3 GÜN SONRA

Hayatında en mutlu olduğu anlar ne zaman diye sorulsa sanırım bu soruya en rahat verebileceğim cevap, sevdiğim insanlarla bir arada geçirdiğim vakitler derdim. Mangal yapan Kartal'la Yamaç'a bakarken iim kıpır kıpırdı. Kartal'ı nihayet ikna etmiş, Rüya'larla birlikte dağ evine gelmiştik. İki katlı neredeyse tamamı ahşaptan yapılmış ev oldukça otantik duruyordu. Geniş bir bahçesi vardı ve ev yüksek ağaçlarla gizleniyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Rüya elindeki salata tabağını önüme bıraktı.

nce salataya ardından tam karşıma oturan Rüya'ya baktım. Ashında sorduğu sorunun cevabını biliyordu çünkü onun gözlerinde de aynı ifade vardı. "Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim. En sevdiğim insanlarla bir aradayım."

Rüya içini çekerek başını salladı. "Seninle vakit geçirmeyi zlemişim." Sesi, samimi bir zlem doluydu.

"zerimdeki sıkıntılar bir geçsin, daha fazla vakit geçireceğiz."

"Hl bir haber yok mu? Kim olduğu belli değil mi?"

Kartal'a doğru kısa bir bakış attım. Sonuca yaklaştığını hissediyordum ama emin olmadan bana bir şey söylemeyeceğini biliyordum. O yüzden onu ısrarcı sorularımla boğmayı bırakmıştım.

Zaten iki gündür gülen yüzü sona yaklaştığını belli ediyordu. "Ne yazık ki belli değil."

Rüya tek kaşını kaldırarak, "Nefes olabilir mi? Sonuçta onu tekinsiz bir adamla görmüştük." deyince irkilmeden edemedim. Nefes ve yanındaki adam en son Ferhat'ın adamları tarafından ölesiye dövülmüşlerdi. Bir daha benimle uğraşacaklarını pek sanmıyordum. "Onun bana olan nefreti en fazla canımı sıkacak kadar. Öldürmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Senin iki düşmanın var. Biri Nefes diğeri de seni bıçaklayan adam. Ben de Nefes'in seni öldürmek isteyeceğine pek ihtimal vermiyorum geriye sadece o adam kalıyor."

Aslında üç düşmanım vardı ama üçüncünün kimliği şu an için belli değildi. Huzursuzluğumu belli etmemek için omzumu silktim. "Polis yakın zamanda bulacak gibi. Kim olduğunu öğrenmemiz uzun sürmez."

Kartal elindeki et tabağıyla masaya gelince ikimiz de sustuk. Kartal'ın arkasından da Yamaç elinde tabakla geldi ve birlikte keyifli bir yemek yemeye başladık. Yemeğin sonunda da kahve eşliğinde sohbete devam ettik.

Gitme saati gelince ise içimi büyük bir hüznü kapladı. Tüm günü Rüya ile geçirmek geçmiş anılarımı tek tek anımsatmış, ondan ayrılmak istemememe sebep olmuştu. Buruk bir tebessümle sıkıca sarıldım. "En kısa zamanda tekrarlayalım."

"Evet tekrarlayalım. Haftaya da bir şeyler yapalım."

"Olur." Rüya'dan ayrılıp Yamaç'a sarıldım. "Rüya sana emanet."

Yamaç gülümseyip başını salladı. Kartal'la da vedalaştıktan sonra arabalarına bindiler. Yolu bilmedikleri için gelirken arkalı önlü gelmiştik, şimdi yine aynı şekilde gidecektik. Arabaya bindikten sonra Kartal hareket etti, Rüya'lar da hemen peşimize takıldı.

Biraz yol aldıktan sonra Kartal'ın eline uzanıp üzerine dudaklarımı bastırdım. "Bugün için teşekkür ederim sevgilim, sayende Rüya ile harika bir gün geçirdim."

Kartal'ın göğüs kafesi aldığı nefesle ağır ağır hareket etti. "Buraya gelmeyi istemiyordum ama Rüya ile birlikteyken gözlerin bir başka bakıyor, seni daha fazla öyle görmek istiyorum. O yüzden bundan sonra ne zaman istersen ne kadar sık istersen kabul."

Mutluluktan mideme kramp girince midemdeki baskıyı gülümseyerek örtbas etmeye çalıştım. "Harika bir adamsın."

Kartal'ın parmakları bileğimin iç kısmını tatlı tatlı okşadı. "Tek derdim güven içinde mutlu olman. Bir şekilde bunu sağlayacağım." Sesi de en az dokunuşu gibi sıcak ve güven vericiydi.

Dayanamayıp elinin üzerinden bir kez daha öptüm. "Bu süreç geçici. Eninde sonunda bir sonuca ulaşacaksın. Ondan sonra çok daha rahat olacağız. Ben yine dans ekibimin başına döneceğim. İlk elemeye az kaldı, çalışmalarını sıklaştırmam lazım. Hazırlattığın dans stüdyosu sayesinde çalışabiliyorum ama ekiple çalışmak çok başka. Eski düzeni kurmam lazım."

Kartal fark edilmesi zor bir hareketle dudağını kıvrıdığında başını da öne eğdi. "Bir iz buldum. Onun üzerinden gidiyorum. Kim olduğunu öğrenmek üzereyim."

Heyecanlanarak, "Gerçekten mi?" diye sorunca Kartal yeniden başını salladı ama yüzü duygularını saklayan gizemli bir maskeye dönmüştü. Kesin sonuca varmadan bir şey anlatmayacağını bildiğim için daha fazla soru sormadım ve keyifli yolun tadını çıkarmaya başladım. Yolun eşsiz bir manzarası vardı. Yan tarafı uçurum olan dar ve kavisli yol her ne kadar ürpertici olsa da karşımdaki yemyeşil manzara yola inat insanı tam anlamıyla büyüleyordu.

Çok geçmeden telefonum çalmaya başlayınca Yamaç'ın aradığını gördüm. "Yamaç arıyor." diyerek telefonumu açtığımda Rüya'nın çekingen sesini duydum. "Metis çok özür dilerim ama telefonum evde kalmış, en son mutfak tezgâhına bırakmıştım sanırım orada unutmuşum."

Kartal'a baktım. "Rüya telefonunu evde unutmuş."

"Tamam, ileride dönüş var. Oradan geri dönelim."

Kartal'ın söylediklerinin aynısını Rüya'ya söylemiştim ki Kartal birden, "Sikeyim!" diye bağırarak camları hızlıca kapattığında kulaklarımı silah sesleri doldurdu. Hemen arkamızdan son sürat gelen bir aracın içindeki tanıdık sima üzerimize kurşun yağdırıyordu.

Büyük bir korku okyanusunun içini düşmüş gibi çırpınmaya başladım. Tam yanımdan geçerken yavaşlayan Ekin, kana susamış gibi haykırarak üzerimize ölüm yağdırıyordu. Saçları darmadağındı, üzerindeki gömleği parçalanmış gibi iki yana saçılmıştı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir delilik vardı. Öfkenin deliliği bedeniyle

bir bütün olmuş, yok etmeye hazır bir canavara dönüştürmüştü onu sanki.

Elinde ilk kez silah görüyordum. Bu kadar profesyonel kullanması, üzerime dalga gibi çarparak zehirlenmişim gibi tüm bedenimi sarstı. Midem büyük bir çalkantıyla bulandı. Kulaklarım silah seslerinin uğursuzluğuyla uğuldadı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Kartal'ın ne ara frene bastığını ne ara arabayı durduğunu fark etmemiştim bile. Küfürlerini duyuyordum ama algılayamıyordum. Elinde silahı vardı ama camları açamadığı için kullanamıyordu, kullanamadıkça daha da deliriyordu. Elindeki telsize bağırıyordu. Çırpınışlarını görüyordum ama tepki veremiyordum, anlamıyordum. Tek odak noktam Ekin'di. Ağır çekimdeymişiz gibi yüzündeki öfkesi, gözlerindeki nefreti, silahı profesyonelce kullanışı zihnime kazınıyordu. Hayatıma girdiği ilk günkü tatlı çocuktan şimdi canavara dönüşen Ekin'e çaresizce bakıyordum.

İlişkimiz boyunca ve sonrasında birçok hatası olmuştu ama şimdi bambaşka bir boyutta beni kedere sürüklüyordu.

"Hayırrrrr!"

Kartal'ın güçlü yakarışı kulaklarımı doldurunca olduğum ana mıknatıs gibi çekilip bizden uzaklaşan Ekin'e bakmayı bıraktım ve Kartal'a baktım. Korkuyla dikiz aynasından arkaya bakıyor, emniyet kemerini parçalar gibi çıkarmaya çalışıyordu.

Kalbimin orta yerine büyük bir korku hançerle saplandı, nefesimi kesecek kadar güçlü bir sancı yayıldı. Başımı geriye çevirip ne olduğunu görecektim fırtınada yönünü kaybeden bir kuş gibi yere çakıldı.

Çatırtı sesi...

Davetsiz gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken titreyerek başımı geriye çevirdiğimde dünyam büyük bir çığlıkla üzerime yıkıldı. Dibine kadar koyu bir keder iliklerime kadar yerleşti. Rüya'nın; kız kardeşimin, annem yerine koyduğum dostumun, sırdaşımın, canımın diğer yarısının alnının ortasında büyük bir kırmızılık vardı, başı geriye düşmüştü ve Yamaç'ın göğüs kafesi ve boynu kan içindeydi. Onun da başı yanındaki cama yashydı, boynunda delik vardı. Araçları alevler içinde kalmıştı, *patlamak üzereydi*.

Yürek dağlayan bir çığlık sesi duydum. Muhtemelen benim çığlığımdı. Kartal çoktan arabadan inmiş, yangın söndürme tüpüyle

arabaya koşuyordu.

Korku, şaşkınlık, acı yumak gibi birbirine dolandığında üzerimdeki kemeri nasıl söktüğümü bilemeden arabadan fırladım. Arabanın alevleri daha da yükseldi, Kartal geri çekilmek zorunda kaldı. Başımı kızgınlıkla iki yana salladım. *Rüya ve Yamaç'ı oradan çıkarırsak hastaneye götürebilirdik, iyileşebilirlerdi.*

Kalbimde yanan umut ışığına sıkıca tutundum ve görüşümü perdeleyen yaşlara aldırmadan arabalarına doğru koştum. Sert kollar beni yolun ortasında yakaladı. Kolları iterek kurtulmaya çalıştım. "Rüyaaaa!" diye bağırdım. "Alacağım seni oradan, dayan lütfen."

Kahrolası kollar bedenimi mengene gibi sarıp sert bir göğse yasladı. "Onlara yardım edemeyiz. Uzaklaşmak zorundayız, araba patlayacak!"

Vücudum acıdan gerildi, kederle zonkladı. Tek yoldaşım öfke gibi hissediyordum. Göğsümden buram buram öfke yayılıyordu. "Bırak beni!" diye çıktım. "Rüya'nın bana ihtiyacı var."

Tüm gücümle çırpındım. Beni saran bedenle birlikte yana sarsıldık ama kollar benden daha inatçıydı. Bırakmıyor aksine arabadan git gide uzaklaştırıyordu, hatta koşuyordu. Hıçkırıkları ve kurtulma çığlıkları boğazımı yaktı. Arabadaki yangın içimde de çıktı, içten içe küle döndürmeye başladı.

Yanıyordum, acıdan iliklerime kadar yanıyordum. Hiç sönmeyecek bir ateşin içine düşmüştüm.

Büyük bir çığlık attım.

Çığlıklarımın arasından Kartal'ın kederli sesini duydum. "Onlara yardım edemeyiz, onlar... Onlar öldü."

Bu bir yalandı. Rüya ölemezdi.

"Yalan söylüyorsun!" diye haykırdım fakat boşluğa çekilen bedenim bana ihanet etti.

Çırpınışlarım durdu, çırpınışlarımla birlikte sanki kalbim de durdu. Bir daha asla gitmeyecek keder, aç gözlülükle kalbimdeki yaşamı emdi. Kendi çaresizlik inlemelerimi duydum, büyük bir hiçlik bana kucak açtı.

Rüya'yı ve Yamaç'ı kurtarmalıydım.

Gücümün son kırıntılarını kullanarak hiçliğe sırtımı döndüm ve yeniden arabaya doğru hıçkırarak hamle yaptım. Rüya ile birlikte aldığımız arabanın tamamı devasa bir alev topuna dönmüştü. Beni

uzaklaştıran adımlar durdu. Kollar hâlâ tutuyordu ama adımlar hareket etmiyordu. Dizlerim boşaldı. Kollarla birlikte yere çöktüm.

Rüya!

Damarlarımda kan değil acı ve keder dolanıyordu. Aldığım her nefesle canım acıyordu. Başım da dönüyordu ama Rüya için ayağa kalkmak zorundaydım, onu oradan almalıydım.

Ayağa kalkmaya yeltendiğimde karşımdaki araba büyük bir gürültüyle patladı. Uzakta olduğumuz için bizi etkilememişti ama Rüya ve Yamaç...

Rüya'nın adını haykırarak avazım çıktığı kadar attığım çığlık birkaç saniye sürdü. Ardından peşe peşe saniyeler süren çığlıklarım, yakarışlarım, feryatlarım gökyüzüne karıştı. Karışıkça kalbime keskin bir kasvet vurdu. Ruhum suçlulukla parçalandı.

Hayattaki tek dostum benim yüzünden ölmüştü. Katili ben olmuştum.

Ciğerim yanıyordu.

Acıdan boğuluyordum.

Ruhumun içi boşalıyordu.

Hayatım bitmişti.

Sonrası yoğun bir karanlık...

Herkes merhaba 🌸

Biz geldik 😊

Ama kötü geldik.

Bir sonraki bölüm final ama ikinci kitabın finali. Kısa bir ara vereceğim. Amacım o arada biraz bölüm biriktirmek. Daha sonra da bir aksilik olmazsa üçüncü yani son kitaba başlayacağım.

Gelelim bölümümüze.

Başı keyifli sonu çok kötüydü. O yüzden nasıldı diye sormayacağım.

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur. 😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum 🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın 🤝

38. Bölüm "2. Kitap Final~Gam Rüzgarları"

Şarkı: Şebnem Ferah - Hoşça kal"

Yorumlarınız ve destekleriniz benim için çok önemli. Sizin sayenizde büyüyüyoruz. Oy vermeyi unutmayınız♡

!! Bölüme geçmeden önce minik duyurumu burada yapmak istiyorum çünkü çoğunuz, altta yazdıklarımı okumuyor. Bu bölüm sonrası araya çekiliyorum ve tam olarak ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Sebebine gelince itiraf etmem gerekirse yorum hevesizliğiniz enerjimi ve benim de hevesimi söndürdü. Başlarda bu durumdan etkilenmeyeceğimi düşünüyordum ama her seferinde gördüğüm hevesizlik sonunda etkilenmemi sağladı. Neredeyse çoğunuzda yeni bölüm için heyecan yok varsa da göstermiyorsunuz. Kimse beklemiyor gibi geliyor. Bu durumlar da ister istemez enerjimi emiyor, modumu düşürüyor.

Yazmayı çok seviyorum o yüzden bırakmayacağım ama hevesimi ve enerjimi geri bulunca geleceğim.✿

!!Uyarı: Bölüm şiddet ve tetikleyici unsurlar içerir. !!

2. KİTAP FİNAL ~GAM RÜZGARLARI"

KARTAL

Adına acı denilen şey, topladığı ezici kederleri peşinden sürüyerek dehşet bir boşluk oluşturur insanın yüreğinde. Her keder vakti gelince bir bir oturur boşluğun kenarına. Yıkım getirdiği yaşlı gözlerden aldığı güçle gülümser boşluğa. Görevini layıkıyla yapmanın şerefini taşır omuzlarında. Vakit kaybetmeden demirden siyah bir bilyeye dönüşür, bırakır kendini boşluğa. Süzülür bir yağmur damlası gibi varoluşun özüne. Demlenir harabesinde payına düşen gam rüzgârlarıyla.

Her demir bilye yavaşça birikir insanın harabesinde. Ağırlığı gittikçe yük olur, gebe bırakır yepyeni kişiliğe. Gam rüzgârları dolaşır ruhunda, bir şiirin muhteşem dizeleri gibi sıralanır kişiliğinin tam ortasına. Bağlanır yüreğinin öznesine, kurtulmasını bilene.

Kâinattaki mutluluğun tezadıdır acı çekmek, aydınlığı yok eden karanlık gibi.

Ne diyor Genç Werther'in Acıları'nda Goethe, "Nasıl oluyor da insanı mesut eden bir şey aynı zamanda felaketinin de kaynağı oluyor?"

Gerçekten nasıl oluyor?

Nasıl oluyor da böylesine mutlu bir gün büyük bir felaketle sonuçlanıyor?

Ey Yüce Yaradan, ey Tanrı, ey Allah... Yardım et bana, nasıl alırım sevdiğim kadının kederini? Nasıl toplarım enkazında biriktirdiği bilyeleri? Rengârenk boyadığım günleri siyaha dönüyor şimdi.

Üç acımasız gün... Ruhuyla birlikte bedenini de söndürmüştü sanki. Cansız elleri umutla sarıldı Gürkan'ın ellerine. "Yalvarırım yardım et." diye inledi yine ve yeniden. "Ruhum acıyor. Bir şey yap, dayanamıyorum al acımı benden."

Fiziksel acı, duygusal acı... Hangisini çekmek daha zordu? Fiziksel acısını ilaçla alabilirdik ya ruhunun acısını? Hangi ilaç çare olurdu yarasına? Zaman, devrilen kum saatiydi artık, bir daha hiç akmayacaktı.

Metis, çatlamış boğazından kopardığı çığlıkla yüzünü bir kez daha yırtmaya çalışınca sıkıca tuttum ellerini. Hapsettim göğsüme ıslak yüzünü. İlk sinir krizi geçirdiği gün kesmişim tırnaklarını. Artık yüzünü yırtamıyordu ama kabuk bağlamaya çalışan yaralarını yeniden kanatıyordu. İçim gibi...

"Hemşire!" diye bağırdı Gürkan. Yine sakinleştirici yapılacak, uyutulacaktı acısının hafifletilmesi için.

Çırpınışları durmayınca yara bere içindeki ıslak yüzünü avuçlarımla arasına aldım, yüzüme bakmasını sağladım. Gözleri korkunç bir boşluğun yansıması gibiydi. Mutluluğa dair ne varsa hepsi çekilmiş, sonu olmayan bir uçuştu göz bebekleri. Görmüyordu beni, benim payıma düşense mutluluk orucuydu şimdi. "Sevgilim, gözlerime bak." dedim sesimi duyurabilme telaşı içinde. Umutsuzluk; kör bir hançer olmuş, göğsümü zonklatıyordu. "Şimdi hemşire gelecek, acın denecek. Yanımdayım, hepsi bitecek."

Metis'in, "Bitmeyecek." yakarışı ruhumu acıyla kavururken yakarışlarına hıçkırığı da karıştı. "Rüya bir daha asla geri gelmeyecek. Benim yüzümden öldü. Kardeşimin katili oldum."

Keder, aç bir yaratığın kusursuz iştahıyla süzüldü pencereden içeri. Saldı köklerini akmaya çalışan hayata düşman gibi. Hayat kaybetti,

keder büyüttü zaferini. Oda, Metis'in kederiyle yankılandığında Eftalya titreyen sesiyle, "Sigara içmeye çıkıyorum." dedi Müge'ye ve koşar adımlarla kapıdan çıktı. Üç gündür hem Eftalya hem Müge hem de Gürkan, Metis'i bir an olsun yalnız bırakmamışlar, acısına ortak olmaya çalışmışlardı.

Gür sesim, kedere boyun eğdi iki nefes arasından çıkan nefesten öteye gidemedi. Kedere direndim. Metis'e kendimi duyurabilmek için onun hıçkırığından daha yüksek bir sesle kapanmayacağını bildiğim yarasına merhem olmaya çalıştım. "Senin bir suçun yok, kimsenin katili olmadın."

İki masum can, kana susamış bir cani tarafından acımasızca katledilmişti ondan beklenmeyecek bir profesyonellikte. Şaşırmaya fırsat kalmadan peşine polisleri taksam da anında yer yarılıp içine girmişti.

Nasıl sorusunun cevabıysa daha şaşırtıcıydı! Beni yepyeni bir karmaşıklığa sürüklemişti.

Metis başını şiddetle iki yana salladı. "Hepsi benim suçum. Dağ evini ben söyledim, oraya gitmemizi ben istedim. Rüya ve Yamaç benim yüzümden öldü." Yeni bir çığlık attığında hemşire odaya girdi. Metis'in çırpınışlarını durdurmak için kollarımın arasına hapsedtim.

Hemşire bizden uzaklaştığında Metis, "Uyumak istemiyorum!" diyerek kollarımın arasından kurtulmaya çalıştı. "Rüya'nın yanına gideceğim, özür dileyeceğim." Çırpınışları bir anda durdu ve gerçeği yeni idrak ediyormuş gibi bağırmaktan kısılan sesiyle, "Nereye gömdünüz onu?" diye sordu. Gerçek, sırtını kırbaçlıyormuş gibi iki büklüm oldu. "Gömdünüz mü gerçekten? Ona toprağın altına girmek yakışmaz ki. O... Onun hayalleri vardı."

Yeni bir çığlık daha odayı doldururken yüzünü yırtmaya yeltenince sadece nefes almasına imkân verecek şekilde sımsıkı hapsedtim kucağımda. Güzel yüzü her seferinde kan içinde kalıyordu. Gürkan ise Müge'nin yanına giderek onu kollarının arasına aldı ve hüznle bize bakmaya başladı.

Metis'in durumunu birlikte psikiyatri doktoruyla görüşmüş, yaşadıklarını anlatmıştık. Doktorun gözlemlerinden sonra da travma sonrası stres bozukluğu tanısı konulmuştu. Üst üste yaşadığı sıkıntıları, korkuları ve kayıpları sebep olmuştu şu anki durumuna. Özellikle de Rüya'nın kaybı kendine duyduğu öfkeyi arttırmış, fiziksel olarak

kendini cezalandırma ihtiyacını doğurmuştu. Suçluluk duygusunu, canını yakarak bastırmaya çalışıyordu.

Metis kollarımın arasında hıçkırarak ağlamaya devam ederken ilaç nihayet etkisini gösterdi, yavaş yavaş hıçkırıkları kesik nefeslere dönüştü. Nefesleri düzene girdiğinde uyuduğunu anladım, özenle yatağına yatırıp alnından öptüm. Kısık çıkan sesinden dökülen kelimeleri, göğsümün ortasına ağır bir taş gibi oturdu. "Onlar evlenecekti, Kartal." diye inledi ve kapalı ıslak kirpiklerinden acısı yanaklarına doğru süzüldü.

Yanaklarındaki yaşları dudaklarımla silmeye çalıştım. Üç gün sonra adımları ilk kez söylemiş, benim kim olduğumun idrakına varmıştı. Belki bu iyiye işaretti fakat perişan hali karşısında kalbim, ruhum, bedenim acıyla kavruluyordu ama hiçbir şey yapamıyordum. Ne kadar çabalasam da yarasına merhem olamıyordum. Sevdiğim kadının, avuçlarımla arasında soluşunu izlemekten öteye geçemiyordum.

Ellerimi yenilgiyle yüzümden geçirdim. Hayatım boyunca böylesine bir ıstırap yaşadığımı hatırlamıyordum.

Gürkan, Müge'den ayrılıp yanıma geldi ve dostane bir tavırla omzumu sıktı. "Üç gündür yemek yemiyorsun, doğru dürüst uyumuyorsun, perişan haldesin. Daha fazla direnemezsin. Tamam, yemek yeme ama izin ver, bedenini toparlamak için serum takayım."

"Metis bu haldeyken istemiyorum, o iyi olana kadar hiçbir şey istemiyorum."

Gürkan bu defa yenilgiyi kabul etmedi, sabırla direndi. "Metis'in sana ve enerjine ihtiyacı var, dağılmış bir adamın ona faydası olmaz. Sen iyi olacaksın ki onu ayakta tutabileceksin. Hem..." Duraksadı, aklımdan bir saniye bile çıkarmadığım pezevengi, kelimelerin peşinden zihnime bir kez daha sürükledi. "Hem o adamı bulmak için de güce ihtiyacın var, inat etme artık."

İçimi saran nefret bedenimi titrettiğinde bacaklarımla bana ihanet etmemesi için arkamdaki koltuğa çöktüm ve ağrıyan başımı durdurmak amacıyla başımı ellerimin arasına aldım. Rüya ve Yamaç'ın ölümü kadar beni sarsan bir şey daha varsa o da Ekin denilen piçin Ferhat'ın azılı düşmanı olan diğer mafyanın yani Tuğrul Karaca'nın oğlu olduğunu öğrenmem oldu. Uyuşturucu filosunu durdurmak için Ferhat'ın Seda Vural'ı da kullanarak benimle anlaşma yaptığı adamın oğlu...

Ekin yani gerçek ismiyle Cihangir Karaca, Tuğrul Karaca'nın herkesten sakladığı oğluydu. Tüm bağlantılarımı kullanarak Ekin'in gerçek kimliğini ve kimin oğlu olduğunu çözmüştüm ama hangi cehennemin dibine girdiğini henüz çözememiştim. Onu da çözecektim... Gerekirse kapı kapı dolaşacak, girdiği delikte gebertecektim fakat öncesinde onu canlı ele geçirmem gerekiyordu çünkü bütün sorularımın cevabı onda vardı.

Saçlarımı sertçe sıktım. Ferhat iti yetmiyormuş gibi şimdi de Tuğrul piçinin Metis'in peşinde olduğunu öğrenmiştim. Birbirine düşman iki büyük mafya Metis'in peşindeydi.

Avazım çıktığı kadar haykırmamak için kendimi güclükle tuttum. Kimdi Metis? Neden iki mafya da peşindeydi? Delirmenin tam eşiğindeydim.

"Takıyorum serumu, tamam mı?"

Gürkan'ın endişeli sesi beni olduğum ana geri getirdi. Bir ona bir de perişan halde uyuyan sevdiğim kadına baktım. Gürkan haklıydı. Metis'in bana ve enerjime fazlasıyla ihtiyacı vardı. Gürkan'a dönüp başımı sallamakla yetindim.

METİS

Tepemdeki güneş yüzümü kızdırınca gözlerimi araladım ve masmavi gökyüzüne bakmaya başladım ama parlak güneş bakmama izin vermedi, başımı yana çevirmek zorunda kaldım. Her yanım pembe güllerle doluydu, kokuları ruhuma dinginlik veriyordu. Derince kokuları soluyup nerede olduğumu görmek için ellerimden destek alarak oturma pozisyonu aldım. Bakışlarımı yavaşça etrafımda gezdirdim. Gözümün değdiği her yerde pembe güller vardı, sanki pembe gül okyanusuna düşmüş gibiydim. Kuşların mutlu cıvıltısı kulaklarımı dolduruyordu, uzaklardan da şelale sesi geliyordu.

Şelaleye gitmek için büyük bir hevesle dolunca oturduğum yerden kalkıp sese doğru adımlamaya başladım. Benim adımlamam güllerin üzerindeki kelekleri harekete geçirdi, bir bir havalandılar. Onlara gülümsedim.

Her adımında parmak uçlarım güllere değiyordu. Onlara zarar vermeyecek şekilde üzerlerine sürterek ilerlemeye devam ettim.

Tenimle beraber ruhum da sıcacık oldu, huzurla doluyordu. İçim sebepsiz heyecandan dolayı kıpır kıpırdı.

Birkaç adım daha atmıştım ki adımlarımı durdurup şelalenin nerede olduğunu görebilmek için gözlerimi kısıtım. Az ilerideki şelale tüm

coşkusuyla dökülüyordu. Suyun kenarında pembe elbise giymiş genç bir kadın oturuyordu. Ayakları suyun içindeydi. İleri geri hareket ettiriyordu.

Yeniden adımlamaya başladım. Kıza yaklaştıkça onun Rüya olduğunu gördüm. Neden pembe gül okyanusunun içinde olduğumu ve Rüya'nın pembe elbise giydiğini şimdi anlamıştım. Rüya'nın en sevdiği renk pembeydi. Anlaşamadığımız tek konu onun pembeye olan düşkünlüğüydü. Evimizin birçok yerinde pembe aksesuar mevcuttu hatta yoğun ısrarından dolayı televizyonun arkasındaki duvarı da birlikte pembeye boyamıştık.

Yavaş adımlarımı hızlandırıp ona doğru koşmaya başladım fakat etrafımın güzelliğine ve civıltısına rağmen içimi yoğun bir korku sardı. Yaklaştıkça onu kaybetmekten bir daha görememekten çok korkuyordum.

Ya da beni görünce benden korkmasından veya kaçmasından deli gibi korkuyordum.

Tam olarak hangisinden daha çok korktuğumu bilmiyordum, tek bildiğim hızlandıkça korkunun boyumdan büyük hale geldiği idi.

Rüya'nın tam arkasına gelince duvara çarpmış gibi durdum. Soluk soluğa kalmıştım. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Sadece titriyordum. Ona dokunamazsam, sarılamazsam çıldıracakmış gibi hissediyordum.

"Sen mi geldin?" dedi Rüya bebek saçı gibi yumuşacık bir sesle ve başını geriye çevirip güzel yüzüyle korku dolu yüzüme baktı. Baktıkça kaşlarını çattı. Benden gidecek sandım. Kalbim korkuyla zonkladı.

"Niye üzgünsün sen? Yüzün çökmüş, gözaltların şişmiş. Çok ağladığında böyle olur yüzün. Soluk soluğa da kalmışsın. Yine acını dans ederek atmaya çalıştın değil mi?"

Kaçmamasının verdiği rahatlamayla birlikte dolan gözlerimin eşliğinde dizlerimin üzerine çöküp ayaklarımın üzerine oturdum ve onunla aynı hizaya geldim.

Rüya'nın şimdiki isyanı, Kartal'la ayrıldıktan sonraki ana götürdü beni.

"Günlerdir kendine ettiğin eziyetten bıktım! Bu böyle olmaz, buna bir an önce son vermezsen hastanelik olacaksın."

Rüya'nın sesini duyunca terden birbirine yapışan kirpiklerimin ardından ona baktım. Ters bir ifadeyle bedenimi süzüyordu. Umursamaz bir ifadeyle omzumu silktim. "Bir şey olmaz."

"Bok olmaz!" Rüya sinirli sinirli yanıma geldi ve tepemde dikilip bakışlarıyla bedenimi işaret etti. "Yemek yemiyorsun, doğru dürüst

uyumuyorsun sadece dans ediyorsun. Aynaya baktın mı hiç? Kilo verdin resmen!"

Yattığım yerden dikkatlice Rüya'nın öfkeli ama aynı zamanda endişeli yüzünü inceledim. Kartal o gece gittikten sonra büyük bir ağlama krizine girmiş, o saatten itibaren de bir daha hiçbir damla gözyaşı akıtamamıştım. İçimdeki acıyı dansla atabildiğimi fark etmiştim. O yüzden de sadece dans ediyordum. Yemiyor, içmiyor, uyumuyor sadece dans ediyordum. Dans provaları dışında günlerimi, saatlerimi Baraka'da tek başıma geçiriyordum. Bu da her geçen gün Rüya'nın endişesini arttırıyordu ama yapamazdım. Dans etmeyi bırakamazdım. Bıraktığım an Kartal'ın hayatımdan çıktığı gerçeğinin ve yarattığı boşluğun, dehşet veren bir ıstırapla bedenimi sarsacağını biliyordum. Dans etmeyi bıraktığım an ağlayacağımı çok iyi biliyordum. Sahte bir gülümsemeyle dudaklarımı gerdim. "Buradan bakınca çok uzun boylu görünüyorsun."

Rüya gözlerini devirip ayağıyla omzumu hafifçe dürttü. "Sana küfür etmek istemiyorum ama şansını zorlama. Kalk hadi yemeğe gidelim, çok açım."

Bu defa gözlerini devirme sırası bendeydi. "Oradan bakınca benim buradan kalkıp dışarıda yemek yemeğe gidebilecek bir halim var gibi mi görünüyor? Eve gider gitmez duş alıp yatacağım."

Rüya anında karşı çıktı fakat bu defaki çıkışı diğer günlere nazaran daha sertti. "Mümkün değil! Yemek yemeden asla yatamazsın! Önce ölümü çiğnemen lazım."

Anlaşılan o ki Rüya bu gece zoru oynamakta kararlıydı. Bıkkınlıkla soluyup yattığım yerden dirseklerimin yardımıyla doğrulmaya çalıştım. "Abartma istersen."

"Asıl abartan sensin." dedi Rüya ve ellerini, avuçlarının arasında kalmış tozu temizlermiş gibi birbirine sürttü. "Tamam, bugünden itibaren Kartal'ın yası bitti. Bir karar alıyoruz ve geçen sonbahardaki halimize geri dönüyoruz. Mutlu, eğlenceli, dolu dolu geçen günlerimize yani."

Rüya, Kartal'ın adını anınca dansla söndürmeye çalıştığım ciğerlerimdeki yangın, feryat figanla yeniden alev aldı. Onun gidişiyle birlikte ömürlük bir yasa girmiş gibi hissediyordum. Hiç bitmeyecek, sonu gelmeyecekti. Onu andıkça kıyım hissine yenilecektim.

İçimdeki yangın, zehir olup boğazıma dayandı ve yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Sen git, ben biraz daha dans edeceğim."

Rüya karşıma geçip ayağa kalkmam için elime uzandı. "Olmaz eğer benimle gelmezsen..." İşaret parmağı ile kapının kenarını işaret etti. "Oraya oturur, açlık grevine girerim. İnadımı biliyorsun."

Rüya'nın kararlı ifadesine baktım. Gözlerindeki ifadesi gerçekten de dediğini yapacağını söylüyordu. Boğazıma dayanan zehirden dolayı kurumaya başlayan gırtlığımı yutkunarak ıslatmaya çalıştım. Önümde iki seçeneğim vardı. Ya burada kalarak onu üzecektim ya da onunla yemeğe giderek zehir zemberek gelecek o lokmaları yiyecektim.

Burnumu çekip titreyen elimi ona uzattım. "Kalk hadi yemeğe gidelim, çok açım. Günlerdir yemek yemiyorum, aç yatmamdan hoşlanmazsın. Lütfen benimle gel, gidelim buradan."

Rüya elime dikkatlice baktıktan sonra önce şelaleye ardından pembe güllere baktı. "Gelemem, burası benim yerim."

Başımı iki yana salladım. "Eğer benimle gelmezsen ben de burada kalıp açlık grevine girerim."

Rüya sıcacık gülümsedi. "Sen buraya ait değilsin, gitmek zorundasın."

Boğazımdaki düğüm canımı yakınca iki gözümünden de aynı anda yaşlar süzüldü. "Sensiz gitmek istemiyorum. Sen olmadan nasıl iyi olunur bilmiyorum, sana yalvarıyorum benimle gel. Hem girmemiz gereken bir dans yarışması var, birlikte yapacağımız bir sürü planımız var."

Rüya yeniden bir elime bir de etrafına baktı. "Üzgünüm Metis, bundan sonra her şeyi bensiz yapmak zorundasın."

Havadaki elim yenilgiyle yere düştü. "Yapamam Rüya, n'olursun beni bir kez daha sensiz bırakma. Çok canım yanıyor, acıdan delirmek üzereyim."

"Neden acı çektiğini biliyorum. Yoksa o yüzden mi çok ağladın?"

Sabırsızca, "Evet." diyerek onu onayladım ve dizlerimin üzerinde ona iyice yaklaştım. Kuşların civıltısı ve şelale sesleri kulaklarımızı dolduruyordu. Tepemizde birkaç pembe kelebek uçuşuyor, güllerin kokusu burnumuza doluyordu.

Temkinli bir şekilde yerde duran eline uzandım. Ateş kadar sıcaktı. Elini geri çekmesinden korkarcasına sıkıca tuttum. "Özür dilerim, seni o dağ evine hiç götürmemeliydim. Kutlama yapmak için erkendi. Bilseydim götürmezdim, tek isteğim seni mutlu edebilmektir, canını yakmak istemedim. Seni Yamaç'la ayırmayı hiç istemedim. Siz evlenecektiniz, hepsi benim

yüzümden. Çok özür dilerim. Şimdi izin ver hatamı telafi edeyim, seni buradan götüreyim."

Rüya bir kez daha sıcacık gülümsedi. "Biz Yamaç'la hiç ayrılmadık ki yine birlikteyiz ama seninle gelemem."

Rüya'nın sözleri etrafındaki cennetteymişim hissi veren atmosferi yavaşça bulanıklaştırdı. Korkuyla elini iki elimle kavradım. "Sensiz gitmek istemiyorum o zaman izin ver, ben burada kalayım. Yine birlikte olalım."

"Olmaz, gitmen gerekiyor."

Beni istemiyordu, bana kızgın ve kırgın olduğu için beni yanında istemiyordu. Etraf ile birlikte Rüya da bulanıklaşınca boğazımdan büyük bir hıçkırık koptu. "Yalvarırım beni affet Rüya. Yanında kalayım, ne istersen yaparım. Seni mutlu etmek için elimden geleni yaparım. Her şey için çok özür dilerim, n'olur beni bırakma."

Hem Rüya hem de bulunduğum yer birden ortadan kayboldu, buz gibi bir karanlığın ortasında tek başıma kaldım.

Gözlerimi korkuyla açınca soğuk ve beyaz tavan gözlerimin önüne tüm iticiliğiyle serildi. Kalbimin çırpınışlarının arasında büyük bir acı vardı. O acı tüm bedenimi yakıyordu. Bedenim yangın yeriydi. Kederden ruhum sarhoş olmuştu, kontrolümü kaybetmiştim.

Gözlerimden akan yaş dudaklarımdan ağzımın içine sızarken başımı yana çevirdim. Odada Kartal'dan ve benden başka kimse yoktu. Kartal'ın kolunda serum vardı, oturduğu koltukta uyuyordu.

Rüya'yı yeniden görebilme umuduyla gözlerimi hızlıca kapattım ve onu gördüğüm rüyaya odaklanmaya çalıştım. Saliseler saniyeleri, saniyeler dakikaları kovaladı ama ne yaparsam yapayım bir türlü uyuyamıyordum ve Rüya'yı göremeyecek olmak aklımın sınırında gelgitler yaparak beni tamamen aşındırıyordu.

Ama ben Rüya'yı görmeliydim. Ondan özür dilemeliydim. Neredeydi mezarı? Burada mıydı yoksa memleketinde miydi? Yamaç'la birlikte mi gömmüşlerdi?

Zihnimi, zehirli bir sarmaşık gibi kuşatan soruların ağırlığı karşısında omuzlarım dünyanın tüm yükünü taşıyormuşçasına çöktü. Ağzımdan çıkacak feryadı bastırmak için avuç içimi ağzıma bastırdım. Duygularıma yenilmemeliydim. Yenilirsem Kartal'ı uyandırır, Rüya'ya gidemezdim. Güvenliğimden emin olmadığı için beni buradan çıkarmazdı. Hele ki ailesinin sürekli mezarında olacağını bildiği için adımımı attırmazdı.

Ayrıca bir daha kimseyi peşimden sürüklememeliydim. Bir daha hiç kimse yanımda bile yürümemeliydi. O yüzden Rüya'ya gidebileceğim başka bir yol bulmalıyım. Bu yol da ailesinden geçiyordu.

Evlerine gitsem mezarının yerini söylerler miydi ya da kızlarının odasına girip eşyalarına dokunmama izin verirler miydi?

Elbette, izin vermezlerdi... Haklıydılar da. Lanetli bir yaratıktan farkım yoktu, ne Rüya'yı ne de ona ait herhangi bir şeyi hak etmiyordum.

Midem büyük bir tiksintiyle bulandı.

Hayatımda ilk kez kendimden tiksiniyor, midemin bulanmasına sebep oluyordum.

Kendimden nefret ediyordum.

Canımı yakma arzusu parmak uçlarımda zonklayınca parmaklarımı minnetle yanaklarıma bastırdım fakat canım yanmamıştı. Parmaklarımı hızlıca geri çekip tırnaklarıma baktım. Yoktu, kesilmişti. Buna sebep olduğunu tahmin ettiğim adama çevirdim bakışlarımı. Pencereden süzülen güneş ışığı sırtına vuruyor, yorgun yüzüne gölge düşürüyordu. Uyuyor olmasına rağmen kaşları çatıktı. Kusursuz uzunluktaki kirpikleri alıp verdiği nefesleri yüzünden titriyordu. Dağ evine giderken giydiği kıyafetlerini değiştirmişti.

İçimde kopkoyu bir huzursuzluğun kıpırdadığını hissettim. Ona haber vermeden gittiğim için bana çok kızacaktı ama Rüya'nın mezarına gidip onunla konuşamazsam da keder okyanusunda boğulup gidecektim.

Korkunç bir çaresizlik üzerime sis gibi çöktü, odadaki hava ağırlaştı. Görünmez eller, boğazıma dolandı. Ellerden kurtulmak için işe yaramaz tırnaklarımı boğazıma bastırdım ama kahretsin ki yarattığım hafif acı ne çaresizliğimi bastırabiliyordu ne de ihtiyacım olan havayı bana veriyordu. Hiçbir acı içimdeki keder yangını söndürmüyordu.

Bakışlarımı yeniden kesik tırnaklarıma çevirdim. Bana verdikleri acıdan daha fazlasını hak ediyordum ve tırnaklarıma baktıkça bana o acıyı, onların veremeyeceğinin farkındalığını yaşıyordum.

Kendi kendime yarattığım hiçbir acı, içimdeki yangına bir damla su bile dökemeyecekti.

Zihnimin karanlık köşesinden bir düşünce cılız bir mum ışığında bana el salladı. Ona doğru adımladıkça ışığı parladı, zihnimden ruhumun içine attı. Gözlerim yepyeni bir idrakla ışıldadı. "Tabii ya."

diye fısıldadım Kartal'ın duyamayacağı bir cansızlıkla. Kendime verdiğim fiziksel hasar, acımı dindirmeye yetmiyordu ama Rüya'nın anne ve babasının bana vereceği hasar bir nebze olsun acımı azaltabilirdi.

Kendi düşüncemi onaylarcasına başımı salladım. Özellikle de Rüya'nın babası bana istediğim zararı verirdi. Bana duyduğu öfke benimkiyle eşti ve Rüya için hak ettiğim zararı yalnızca o bana verebilirdi.

Düşüncemi gerçekleştirmek için hevesle yatakta doğruldum ve kolumdaki serumu çekip çıkardım. Çıkan kana ve hissettiğim acıya gülümseyip parmak uçlarımda dolaba yöneldim. Üzerimdeki önlükle ve çıplak ayakla hastaneden çıkarsam anında yakalanılır, odaya geri döndürülürdüm. Şu an için tek dileğim dolapta giyecek bir şey olmasıydı.

Kartal'a kısa bakış atıp sessizliğe özen göstererek dolabı açtım. Yarım bir tebessüm tekrar misafir oldu dudaklarıma. O kara günde üzerimde olan kıyafetlerim, özenle katlanmış bir şekilde duruyordu. Bu kıyafetler üzerimdeyken bana eziyet etmeleri çok daha iyi olacaktı. Kıyafetleri hızlıca alıp dolabın kenarındaki spor ayakkabılarımı da alıp banyoya girdim. Sabırsız bir hızla üzerimi değiştirdikten sonra banyodan çıktım.

Kartal hâlâ uyuyordu. Normalde uykusu hafifti, şimdiye çoktan uyanması gerekirdi ama anlaşılan günlerdir uykusuzdu ve biraz da ilaçların etkisiyle oldukça derin uyuyordu.

Kapıya doğru tam yaklaşmıştım ki Rüya'nın ailesinin şu an yaşadıkları evi bilmediğim gerçeği duvara çarpmışım gibi beni duraklattı. Rüya için buraya yeni taşınıyorlardı ve ben adresleri henüz bilmiyordum.

Yüzümü yırtma histerisi göğsümden yükselirken ailesine telefonla ulaşma fikri aklıma geldi. Histerim deniz köpüğü gibi hemen söndü. Düşünce şelalesinde oradan oraya savruluyordum ve her bir düşünce elimde kaygan bir yılan gibiydi.

Telefonumu görmek için bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ama görünürde yoktu. Hatırladığım kadarıyla en son Rüya ile telefonla konuşurken elimden kayıp düşmüştü. Muhtemelen telefonum arabadaydı. Bakışlarımı bu defa Kartal'ın üzerine çevirdim. Arabanın anahtarı cebindeyse onu oradan almam imkânsızdı, kesin uyanırdı.

Kartal'ın her an uyanmasından ya da herhangi birinin odaya girmesinden dolayı yoğun bir panik kalbimi yoklarken Kartal'ın hemen yanındaki dolabın üzerinde cüzdanını, cüzdanının üzerinde de arabanın anahtarını görünce az daha sevinç çılgılığı atacaktım. Şans benden yanaydı.

Ayakkabılarımın ses çıkarma ihtimalinden çekinerek ayağımdan çıkardım ve parmak uçlarımda dolabın yanına ilerledim. Kalbim ağzımda atıyordu. İlk kez Kartal'ın uyanmasından korkuyordum. Anahtarı avuç içime hapsettikten sonra ayakkabılarımı da alıp vakit kaybetmeden odadan dışarı attım kendimi.

Hızlı adımlarla koridoru aşmaya çalıştım. Kimseye yakalanmak istemiyordum. Hastaneden çıkıp doğruca otoparka yöneldim. Tahmin ettiğim gibi Kartal'ın arabası otoparktaydı. Kapıyı açıp direkt oturduğum koltuğa baktım ama görünürde telefonum yoktu. Yere düşme ihtimalinden dolayı koltuğun altına eğildim ve bingo! Telefonum yerdeydi.

Telefonumu yerden alıp doğruca rehberine girdim ve o an, başıma balyoz darbesi yemiş gibi sarsıldım. İkisinin de numarası yoktu çünkü son yaşananlardan sonra onları rehberimden silmiştim. Sinirden gözlerim dolunca telefonu yere fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Ailesine ulaşmam artık imkânsızdı. Onların bana gelmesini, hesap sormasını beklemem lazımdı ama büyük bir ihtimalle Kartal onları asla karşıma çıkarmayacaktı.

Asla vicdanımı rahatlatamayacaktım, asla acımı dindiremeyecektim!

Yine de pes etmek istemiyordum. Rüya için acı çekmek, onun ölümüne sebep olduğum için işkence görmek istiyordum. Zihnimi yeni çözümler bulma arzusu kaplarken Rüya'nın telefonu aklıma geldi. Telefonu dağ evinde kalmıştı ve ailesinin numarası onda vardı. Yapmam gereken tek şey o eve gitmek ve henüz Kartal telefonu oradan almadıysa onu almaktı. Sonra her şey çok daha kolaydı.

Hızlıca arabaya döndüm. Kartal o gün evi kilitledikten sonra anahtarı vites kolunun arkasındaki boşluğa bırakmıştı. Telefonum yerde olduğuna göre anahtar da orada olmalıydı. Yanılmadığımı anlamam uzun sürmedi. Ne yerdeki telefonuma ne evin anahtarına ne de arka koltuğa bıraktığım çantama dokunulmuştu. Bu da demek oluyordu ki bayıldıktan sonra Kartal beni direkt hastaneye getirmiş,

günlerdir benimle birlikte o da buradan ayrılmamıştı. Kısacası Rüya'nın telefonu hâlâ evdeydi.

Anahtarı aldıktan sonra arka koltuktaki çantamı da alıp doğruca taksilere yöneldim. Kartal'ın arabasıyla gidersem peşimdeki polislerin Kartal'a haber vereceklerini ve beni anında durduracaklarını biliyordum. O yüzden en mantıklısı kapının önündeki taksilerden biriyle gitmekti. Ayrıca dakikalardır arabanın yanında olmama rağmen Kartal'ın henüz yanıma gelmemiş olması peşimdeki polislerin geçici olarak görevlerinden azat edildiklerini gösteriyordu. Günlerdir hastanede yattığımdan ve buradan Kartalsız çıkamayacağımdan peşimdeki polislerin nöbet tutması gereksizdi.

Bulduğum ilk taksiye binip dağ evini tarif etmeye başladım. Kalbimin deli gibi atmasına rağmen içimde büyük bir boşluk vardı ve bu boşluğu ancak Rüya'nın ailesinin vereceği fiziksel acı doldurabilirdi.

Düşüncelerimin eşliğinde derin bir nefes verip yanı başımda akıp giden yola baktım. Gözlerim bulanıktı. Tıpkı düşüncelerim gibi... Rüya'nın hayatta olmadığı gerçeği her saniye dayanılmaz hale geliyordu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu yük sırtımda şiddetli bir suçluluk kamburu oluşturmuştu. Gittikçe büyüyordu, büyüdükçe aklım, ruhum, kalbim tek bir noktaya odaklanıyordu. Onun için acı çekmek...

Yol boyunca çektiğim boşluk Rüya ile Yamaç'ın vurulduğu yere gelince sonsuz bir uçuruma döndü. O günün anıları taze bir kesik gibi için için içime kanadı. Kendi yarattığım kan gölünde nefes alamadım. Kalbime ömürlük kök salan acı, vücudumu karıncalaştırdı. Boğazımdaki spazm çeneme vurdu, ayaz vurmuş gibi titretti.

Ağlamakla çığlık atmak arasında gidip gelsem de taksi şoförünün korkup beni burada bırakmasından çekindiğim için gözlerimi sıkıca kapattım ve içimden şarkı söylemeye başladım. Bir yandan da öne arkaya hafifçe sallanıyordum.

Tırnaklarım yanaklarımın üzerine gitti. Canımı istediğim kadar yakmayacağını bilsem de sertçe aşağı kaydardım. Yapabilirdim... Çığlık atmadan ya da ağlamadan bu anla başa çıkabilirdim.

"Hanımefendi iyi misiniz? Yanaklarınız kanıyor."

Taksi şoförünün tedirgin sesiyle gözlerimi aralayıp dikiz aynasından bana bakan gözlerine baktım. Yola bakmaya, nerede olduğumuzu görmeye henüz cesaretim yoktu. "İyiym. Güneş alerjim var, kaşıdıkça

kanıyor." Yalanımı uzatmamak için muhabbetimizi bitirdim. "Biraz daha hızlı sürebilir misiniz?"

Taksi şoförü başını sallamakla yetindi. Bense karanlık dünyama geri döndüm ama bu defa ellerimin kontrolünü sağladım sadece şarkımı söylemeye devam ettim.

Dakikalar sonra dağ evine geldiğimizde şoföre kapıda beklemesini söyleyerek bahçeye girdim. Bahçeye girmemle birlikte telefonum çalmaya başlayınca arayan kişiye baktım. Kartal arıyordu, muhtemelen delirmişti ama açmayacaktım. Zaten burada işim çok kısıydı, telefonu alıp buradan sonsuza dek ayrılacaktım.

Telefonu meşgule alıp çantama geri bıraktım ve evin kapısını açtım.

Kapıyı ardına kadar açık bırakıp doğruca mutfığa girdim ve telefonu aramaya başladım fakat Rüya'nın dediği gibi telefon tezgâh üzerinde değildi. Bir anda kalbim sıkıştı.

Kartal birilerine aldırması olabilir miydi?

Belki de Eftalya'da da yedek anahtar vardı, eve gelip telefonu almıştı. Sonuçta ortada bir cinayet vardı ve telefon, polisin elinde olmalıydı.

Alnıma sertçe vurdum. Nasıl da bunu düşünememiştim?

Düşünme yetim sadece acı çekmeye yönelik çalışıyordu. Tek istediğim acı çekmekti ve bu uğurda her şeyi yapabilirdim. O yüzden evin her yerini aramadan buradan gitmeyecektim, belki de Rüya yerini yanlış hatırlıyordu. Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldim. İlk olarak yukarıdaki lavabodan başlayacaktım.

Merdivenleri tırmanıp lavabonun olduğu koridora yönelmiştim ki pencereden bahçeye giren eli silahlı Ekin'i görünce başımdan aşağı kaynar suların döküldüğünü hissettim.

Yangını çıkaran oydu. Kartal'la üzerimize iki kez kurşun yağdıran oydu. Şimdi de yarım bıraktığı işi tamamlamak için gelmişti.

Burnumun direği sızlarken şiddetle başımı iki yana salladım. Beni öldürecekti ama ben ölemezdim, ölürsem acı çekemezdim. Ruhum hiçbir zaman aydınlığa çıkamazdı.

Benim cezamı Ekin değil, Rüya'nın ailesi kesmeliydi. Rüya'nın başına gelenlerden ben sorumluyksam bana bir tek onun ailesi eziyet edebilirdi. Bir başkasının edeceği eziyet, vereceği zarar hiçbir işe yaramayacaktı. O yüzden şartlar ne olursa olsun Ekin bugün beni asla bulmamalıydı.

Ama ne yazık ki eve giriş kapısını açık bırakmıştım!

Koşarak merdivenleri inip doğruca kapıya yöneldiğimde Ekin'i biraz ileride, yüzündeki korkunç gülümsemesiyle gördüm. Korkudan dizlerim boşalsa da yenilmedim ve koşmaya devam ettim.

Ekin ise istifini ve hızını hiç bozmadı. Kapıyı kapatacağımı bilmesine rağmen aynı hızda yürümeye devam etti. Bu da daha da paniklememe sebep oldu. Hızlıca kapıyı kapatıp kilitlediğimde telefonum yeniden çalmaya başladı. Yine Kartal arıyordu. Telefonumu kulağıma götürüp onun konuşmasına izin vermeden panikle, "Ekin geldi, elinde silah var. Ben... Ben dağ evindeyim." deyince telefonda çok kısa bir an sessizlik oldu.

Sonra birden solukları değişti. Sonunda da, "Siktir!" diye haykırdığını duydum. Haykırışında öyle büyük bir korku vardı ki onun korkusu kendi korkumu tüm ihtişamıyla ezdi. Bedenimi ürpertti. Yine de çabuk toparlanıp korkusunu dizginlemeyi başardı. "Yoldayım, birazdan orada olacağım. Ben gelene kadar saklan. Üst kata çık. Sakın yatak altına ya da dolaplara girme. İlk bakacağı yerler orası olacaktır."

Panik duygumla başa çıkmaya çalışarak titreyen bacaklarıma komut verip bu defa merdivenlerden koşar adımlarla yukarı çıktım. "Kapıyı kilitledim, yine de içeri girebilir mi?"

Kartal'ın yenilgiyle titreyen sesi kulaklarıma doldu. "Kapıyla uğraşmayacak bile. Camı kıracak, güvenli değil derken kast ettiğim buydu. Ev henüz hazır değildi."

Kartal'a cevap vermeden kapının zili çaldı ardından Ekin'in alayla yankılanan sesi duyuldu. "Sevgilim ben geldim, aç kapıyı. Yoksa beni özlemedin mi?"

Kalbimin gümbürtüsü Ekin'in sesini bastırdı, korkumla baş başa bıraktı. Kalbimde kıyıya çarpan haşin bir dalga gibi korku vardı. Çarptıkça kalbimi deliyordu. Git gide delik büyüyor, korkuya yeniliyordum. Cesaret ise şu an için tanımını ezbere bildiğim bir kelimedenden ibaretti. O duyguyu hiç tatmamışım gibiydi... Güçlkle yutkundum. "Nereye saklanacağım?"

"İlk önce en baştaki odaya bakacak sonra önüne çıkan diğer odalara tek tek bakacak. Koridorun sonundaki banyoya gir. Oranın kapısını kapatırsan orada olduğunu anlar. O yüzden ardına kadar açık bırakıp kapının arkasında kal ama hepsinden önce benim yatak odama gir. Dolabının içinde, kıyafetlerin arkasındaki kasada silahım var. Şifreyi

söyleyeceğim. Silahı aldıktan sonra banyo kapısının arkasında saklan. Acele et."

"Silah mı? Ya o panikle onu öldürürsem?"

"Kendini korumak zorundasın. Ne olursa olsun silahı kullanmaktan çekinme. Kendini koruyabileceğini biliyorum. Hadi şimdi silahı al ve saklan ama sakın telefonu kapatma. Her saniye nefesini duymak istiyorum."

Kartal'ın yatak odasına doğru koşarken Ekin'in sesini yeniden duydum. "Hadi ama bebeğim, beni uğraştırmadan aç kapıyı. Bak ben sana gelmek için peşindeki tüm adamları öldürdüm. Bu durum Ferhat abimizi biraz kızdıracak ama sana değer sevgilim. Aç kapıyı."

Ferhat abimizi mi? Ekin, Ferhat'ı ve peşimdeki adamlarını biliyor muydu?

Şaşkınlıktan kesilen nefesimi güçlükle toparlayıp, "Ekin, Ferhat'ı biliyor. Buraya gelirken peşimdeki adamlarını öldürmüş." dediğimde Kartal'ın şaşırmasını beklemem de o yine, yenilgiyle soludu. "En başından beri her şeyi biliyormuş çünkü Ekin sandığın kişi aslında Cihangir Karaca'ymış. Sana o gün anlattığım Ferhat piçinin en büyük düşmanı olan Tuğrul Karaca'nın oğluymuş."

"Ne!" Yüksek çıkan sesim odayı doldurduğunda elimle dudaklarımın üzerini kapattım ve tam o anda büyük bir gürültüyle önce silah sesini ardından camın kırılma sesini duydum. Korku tüm uzuvlarımı ele geçirdi, kontrolümü kaybettim. Gözyaşlarım anında yanaklarımdan süzüldü. Ellerim sıtma geçirircesine titredi, dişlerim birbirine çarptı.

Kartal da tuzağa düşürülen vahşi bir hayvanın korkunç öfkesi gibi bir sesle bağırdı. "Camı kırdı değil mi? Sikeyim böyle işi! Siktiğimin arabası niye daha hızlı gitmiyor!" Bağırışlarının arasından hızlı bir şekilde kasanın şifresini söyledi. Bir yandan da diğer telefonundan polislere ve Türker'e talimatlar yağdırıyordu.

Titreyen parmaklarımla güçlükle kasayı açıp silahı aldım, süngüsünü çektikten sonra parmak uçlarımda kapıya yaklaştım. Ekin yukarı çıkmadan kendimi bir an önce banyoya atabilmeliydim.

"Metis iyi misin?" Sessizliğim Kartal'ı panikletmiş olmalıydı ki inlemeye yakın sesi kulaklarımı tırmaladı.

Fısıltıyla, "Hâlâ yatak odasıdayım, şimdi banyoya geçeceğim." dedim.

"Dikkatli ol, kendini korumaya almadan odadan çıkma."

Kartal'a, "Tamam." demiştim ki aşağıdan Ekin'in sesini duydum.

"Bebeğim saklambaç oynama zamanı değil, bugün seninle yeniden tanışacağız. Hadi elma dersem çık, armut dersem çıkma. Elma..." Ekin'in gülme sesi kulaklarımı doldururken yatak odasından çıktığım gibi banyoya girip direkt kapının arkasına geçtim. Yere çöktüm.

Ekin de konuşmaya devam ediyordu. "Biliyor musun benim adım Ekin değil, asıl adım Cihangir. Cihangir Karaca... Tanıdık geldi mi?"

Ekin, Kartal'ın az önce söylediklerinin aynısını söylüyordu. Onu dinlemeyi bırakıp yine fısıltıyla, "Banyoya geldim, dediğin gibi kapının arkasına geçtim." dediğimde Kartal, "Bundan sonra konuşma, sesinden seni bulabilir. Sadece nefesini duyayım, bana yeter." diyerek çaresizlik ve acı karışımı bir sesle inledi.

Göğsümden yükselen umutsuzlukla soludum. Aslında Kartal da biliyordu o bana gelemeden Ekin'in beni bulacağını. Sadece biraz olsun onu oyalayarak zaman kazanmaya çalışıyordu. Böylece bir umut, beni öldürmeden yetiştirebilecekti.

Konuşmamamı istemesine rağmen bir daha söyleyememe ihtimalime karşı titreyen sesimle, "Seni seviyorum Kartal." diye fısıldadım. "Burada olduğum için, hayatına girdiğim günden beri sana acıdan başka bir şey getiremediğim için çok özür dilerim."

"Bana veda etme!" dedi Kartal dişlerini sıkarak. Ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Aynı zamanda vurma sesi de kulaklarımı doldurmuştu. Muhtemelen direksiyona vurmuştu. Çaresizliğin acısında çırpınıyordu. "Sakin, aklından bile geçirme! Beni sevdiğini yüzüme söylemene ihtiyacım var. Her gün, her dakika, her saniye... Ayrıca boşuna özür dileme, orada olduğun için cezayı keseceğim. Güzel yüzüne bu defa boyun eğmeyeceğim."

Acıyla gülümsedim. "Gerçekten çok seviyorum."

Ekin ise Kartal'la yaptığımız sessiz vedadan habersiz benimle alay etmeye devam ediyordu. "Tanıdık gelmemiştir çünkü kimse bilmiyordu. Kimliğim..." Güldü. "Kötü adamlar yüzünden saklanıyordu. En kötü adam da kim biliyor musun? Ferhat Eroğlu. O adam çok kötü ve o değer verdiği sevgilin Kartal iti, seni onun barında çalıştırıyor. O adamın seni bıçaklamasına rağmen seni orada çalıştırıyor çünkü seni sevmiyor. O, Ferhat'ın adamı ve sırf sana yakın olmak için seninle birlikte. Neden hiç Greendoor'a gelmediğimi

düşündün mü? Orası Ferhat'a ait olduğu için giremiyordum. Kartal'ı da adamı diye öldüremiyorduk. Birbirlerimizin adamlarını öldürmek demek aramızda savaş başlatmak demektir. Sıradan bir adam olsaydı çoktan parçalarına ayrılmıştı. O yüzden sadece huzursuzluk çıkarıp sizi ayırmaya çalıştım."

Ekin'in sesine eş zamanlı olarak elim bıçak yarasının üzerine kapandı. "Ahh!" diyerek küçük bir nida koptu dilimden. "Ferhat'ın beni bıçakladığını biliyor."

"Tahmin etmiştim." dedi Kartal sakinliğini korumaya çalışarak. Daha doğrusu beni korkutmamak için kendini sakin kalmaya zorluyordu. "Hâlâ aşağıda mı?"

"Evet." dediğimde Ekin'in merdivenlerdeki ayak seslerini duydum.

Yukarı çıkıyordu!

Üzerime yepyeni korku dalgası çarparken Ekin, "O adam seni neden bıçakladı biliyor musun?" deyince nefesimi tuttum. Aylarca sebebini öğrenmek için can attığım sorunun cevabını Ekin'den öğrenmek üzereydim. "Babama gözdağı verebilmek için, peşini bırakmazsa seni acımadan öldürebileceğini göstermek için. O adamın kötülüğünü görüyor musun? Başka birine gözdağı vermek için seni acımadan bıçakladı. Ama en güzel tarafı ne biliyor musun?"

Keyifli bir ıslık çaldı. "Ferhat'ın adamlarının içinde adamımız var, senin o gün bıçaklanacağını öğrenmiştim. Müdahale etmesin diye babama söylemedim ve o gece bilerek seni almaya gelmedim. Sırf bıçaklanasın diye. Böylece günlerce eve kapanacaktın, ben de senin yüzünü görmeyecektim."

Ekin'in zehirli sözleri, kulaklarımda dehşet bir uğultu yarattı, gözlerim şokla aralandı. Kekeleyerek, "Ferhat beni Ekin'in babasına gözdağı vermek için bıçaklamış, peşimi bırakması için uyarıymış." dediğimde aynı şaşkınlığı Kartal'ın sesinde de duydum ve de nefret dolu öfkesini. "Böyle işin amına koyayım ben. Bu nasıl bir saçmalık? Aklım almıyor neden o itler için bu kadar önemlisin?"

Kartal'ın sesini bastıran Ekin'in yeni itirafı oldu. "Çok bahtsız bir kızsın Metis. Hayatındaki hiçbir erkek seni sevmedi. Orhan da Kartal da ben de... Hepimizin senden çıkarı vardı. Seni sadece kullandık."

Ekin; Kartal ve kendinin yanı sıra babamdan da bahsediyordu. İtirafı canımı yaksa da Kartal'ın kimliğini bilmemesi bir nebze olsun

rahatlamamı sağladı. Kartal'ı, Ferhat'ın barında çalıştığı için adamı sanıyordu.

"Seni hiç sevmedim Metis. Aksine senden hep tiksindim. Elini tutmak bile midemi bulandırıyor. Bana dokunmaman ve seninle baş başa kalmamak için sürekli bahaneler arıyordum ama o pezevenk sevgilini kızdırmak da hoşuma gitmiyor değildi. Onu kızdırmak için seni öpmek midemi bulandırmasına rağmen eğlenceli geliyordu."

Bir an Ekin'in karşısına çıkmamak için kendimi zor tuttum. Madem beni sevmiyor, benden tiksiniyordu neden ayrılmamıştı? Neden ayrılmaya kalktığımda işleri yokuşa sürmüştü?

Beni düşüncelerimden çıkaran yine onun zehirli sözleri oldu. "Huzurunuzu bozmak için Orhan'ı çağıran bendim. Evinde Kartal'ın olduğu gün özellikle kapınıza sürükledim. İkinize de küfürler etmesini, sana vurmasını istedim çünkü sevgilin vahşi bir hayvan. Orhan'a saldıracak, dövecekti. Dediğim gibi de oldu. Kartal, Orhan'la kavga edince akşamına Orhan'ı öldürdüm. O kavgadan sonra onu Kartal'ın öldürdüğünü düşünmeni istedim ama sen ne yaptın?" Birden bağırdı. "Ondan ayrılmadın. Salaksın kızım sen, senin yüzünden boş yere öldü zavallı."

Doğru mu duyuyordum yoksa aklım bana oyun mu oynuyordu artık bilmiyordum. Zar zor çıkan sesimle, "Babamı Ekin öldürmüş, senin öldürdüğünü düşünmem için babamı o öldürmüş." diyerek silahı kucağıma bırakıp elimle ağzımı kapattım ve Kartal'ın ne dediğini duyamadan telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Hıçkırıklarımı duymasını istemiyordum. Yeterince ona acı yaşatmışım.

Ekin'in ayak sesleri de daha yakından gelmeye başlamıştı. Muhtemelen Kartal'ın dediği gibi yatak odasına girmişti çünkü dolabın kapak sesleri geliyordu. Yeniden silahı elime aldım.

Dolabın kapağı sertçe çarpılırken, "Dans etmekten nefret ediyorum!" diye bağırdı Ekin. Git gide az önceki sakinliğini kaybediyor, öfkesine yenik düşüyor gibiydi. "Sırf babam zorladığı için gittiğin üniversiteye kayıt yaptırmak zorunda kaldım. Sonra da bok varmış gibi dans kulübüne üye oldun. Sana yakın olmak için oraya da girdim. Benim işim adam öldürmek, karı gibi dans etmek değil! Beni dans ettirdiğin için senden daha da nefret ettim. O aptal arkadaşlarına katlandım. Hele Rüya... En az senin kadar ondan da nefret ettim. Çoğu zaman, dilini kesmemek için kendimi zor tuttum. O gün onu öldürmek

için elime fırsat geçince özellikle beynine nişan aldım. Çok zevkliydi ölümünü izlemek."

Silahı tutan elim bu defa korkudan değil, öfkeden titriyordu. Karşıma çıkmak aynı şekilde beynini dağıtmak istiyordum.

Kartal'ın da sürekli beni teselli etmeye çalışan sesini duyuyordum. Yolun az kaldığını, birazdan yanımda olacağını söylüyordu. Ekin'in ya da benim sesimi duyamıyordu ama nefesimi duymak onun için umut vadediyordu.

Ekin'in bu defa hüzünlü gelen sesi, Kartal'ı dinlemeyi bırakmamı sağladı. "Ama Yamaç iyi çocuktı, temizdi. Bir tek onu sevmiştim fakat Rüya'nın acısına katlanmasının zor olacağını bildiğim için onu da öldürdüm çünkü sevdiğini kaybetmenin acısını çok iyi bilirim. O yüzden Yamaç'a da bilerek nişan aldım."

Aman ne vefalı arkadaş!

Ekin'in ayak sesleri daha yakından gelince elimdeki silahı daha sıkı tuttum. Karşıma çıkar çıkmaz düşünmeden onu vuracaktım.

Ekin'in sesindeki hüznün de köpük gibi çabucak sönmüş, öfkeli haline geri bürünmüştü. "Aslında iyi kızdın, sana katlanabilirdim ama taparcasına sevdiğim başka kadın vardı. Saçının teline dokunulsa dünyayı yakacağım bir kadın vardı hayatımda ve sen onu çok iyi tanıyordun."

Ekin benimle birlikteyken aslında birlikte olduğu başka kadın mı varmış?

Dolap sesleri daha yakından gelmeye başladığında Kartal'ın odasının yanındaki odada olduğunu anladım. Birden vurma sesi gelince de olduğum yerde korkuyla irkildim. Muhtemelen dolaba yumruk atmıştı. "Taptığım kadın Erva'ydı. Evlenecektik, sen ortaya çıkmasaydın biz şu an evli olacaktık ama senin yüzünden babam seninle evlenebilmem için beni peşine taktı. Babamdan da nefret ediyorum, çok yakında o şerefsizi de geberteceğim."

Ekin ve Erva sevgili miydi?

O ikisi birbirinden nefret ediyor gibi davranırken aslında sevgili miydi?

Biz hep yan yanaydık ve Erva hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Ama neden?

Aldığım nefes boğazımda takılı kalınca boğazımda büyük bir yangın başladı. Dalgalar halinde bedenime yayıldı, canımı acittikçe acı başımı döndürdü. Yere çökmüş olmasaydım muhtemelen çoktan yere

yıgılırdım. "Erva ile Ekin sevgiliymiş." diye fısıldadım Kartal'a. "Hastanede ziyaret ettiğimiz kız."

Kartal bir şeyler söyledi ama Ekin'e öyle bir odaklanmışım ki Kartal'ın ne dediğini anlamadım.

O sıra Ekin'in alayla güldüğünü duydum. "Erva da senden nefret ediyordu. Bu yüzden Nefes'i kullandı. O salak kız seni o kadar çok kıskanıyordu ki Erva'nın maşası oldu, sürekli çaktırmadan kışkırtarak üzerine saldı. Yanında gördüğün adam da benim adamım. Nefes'le takılmasını istedik, böylece daha rahat kullanabiliyorduk. Açıkçası Nefes seninle uğraştıkça çok eğleniyorduk."

Bence kâbusun tam ortasıdaydım çünkü bunun başka hiçbir açıklaması olamazdı!

"Sana evlenme teklifi ettiğimde de babam zorlamıştı. Sırf bu yüzden babamla büyük kavga ettik. Erva bu konuşmaya şahit olmuş. Babama sözümü geçiremeyeceğini anlayınca seni benim yerime öldürmek istedi. Evinizi yakan oydu. Babam bunu duyunca Erva'yı uyarmak amacıyla araba kazası yaptırdı. Bütün kemiklerinin kırılmasına sebep oldu şerefsiz! Günlerce yaralarını sarıp acısını almaya çalıştım."

Çılgılık atmamak için elimi kanatacak kadar ısırduğımda hızlanan soluklarım Kartal'ı endişelendirdi. "Noldu, yaklaştı mı?"

Öyle çok gözyaşım akıyordu ki hıçkırmamak çok zordu. Titremelerim fısıltıma karıştı. "Ekin'in babası, benimle evlenmesi için Ekin'e baskı yapıyormuş. Bunu engellemek için de yangını Erva çıkarmış, bu yüzden kaza yaptırılmış. Cezalandırılmış."

Ekin'in itirafı sayesinde gözlerim yeni bir idrakla açıldı. Kartal'la hastaneye ikinci kez gittiğimizde Erva'nın apar topar hastaneden taburcu edilme sebebi muhtemelen buydu. Ekin onu hastaneden almıştı.

Ekin'in sesli iç çekişi bir rüyadan uyanırmışım gibi olduğum ana getirdi. Garip bir şekilde inlemesi keder doluydu. Acı çekiyordu. Belli ki en az benim kadar o da acı çekiyordu. Erva'nın kazası yüzünden mi yoksa başka bir şey daha mı vardı?

Zihnimde oradan orada atlayan sorularıma çatallı çıkan sesiyle yanıt oldu. "Erva seni yok etmeyi kafasına koymuştu. Geçen gün silahlı saldırıya uğramanı da o sağladı. Adam tutmuş, bana söyleseydi engel olurdu ama kahretsin ki benden de sakladı." Birden sesi titredi. Acıyla, kederle, ıstırapla... "Babam bunu duyunca Erva'yı... Taptığım

kadını acımadan tek kurşunla öldürdü. Cesedini önüne attı." Aniden, o anı tekrar yaşıyormuş gibi ruhunun yandığını belli eden bir yakarış kopardı. Onun yakarışı benim kulaklarımı çınlattı.

Ve o an intikam yemini etti. "O senin yüzünden öldü! Sen olmasaydın şu an kollarımda olacaktı. Hayatımı, geleceğimi, her şeyimi mahvettin! Seni de mahvedeceğim. Ferhat'ın peşine taktığı adamlardan biri, bizim adamımız. Babam, Erva'nın cesedini önüne attığında intikamını alacağıma dair söz verdim ve hemen nerede olduğunu öğrendim. Direkt yola çıktım. Sizi çabuk buldum. O an seni öldürmeyi her şeyden çok istesem de o lanet şansın bir kez daha yüzüne güldü ama bugün gülmeyecek. Seni parça parça etmeden bırakmayacağım!"

Sanırım bayılacaktım. Daha fazla duyduklarımı kaldıracak gücüm yoktu. Son bir direnişle, "Bizi kurşunlatan Erva'yımış, bu yüzden Ekin'in babası tarafından öldürülmüş." dememle saçımdan tutulup banyonun ortasına atılmam aynı anda oldu.

Ağızımdan kopan çığlık Ekin'in elime tekme atmasıyla acı dolu bir feryada döndü. Telefon da elimden fırlamıştı.

"Beni öldürebileceğini mi düşündün sürtük!" Ekin, çeneme tekme atınca çenem yarıldı, anında göğüs kafesime kan aktı.

Silahını üzerime tutarak yere düşen telefonumu eline aldı. "Demek sevdiceğine dedikodumu yapıyordun ha?" Telefonumu kulağına götürdü. "Selam ortak... Merak etme, sevgilimiz benim elimde, güvende. Onu öldürmek için sabırsızlanıyorum... Şıştt şıştt sakın ol, sen gelene kadar bekleyeceğim, gözünün önünde öldüreğim ama işkence de edeceğim haberin olsun. Ne kadar erken gelersen işkencesi o kadar çabuk biter."

Kartal ne dediyse iyice keyiflenerek gülmeye başladı. "Ağızına öyle küfürler hiç ama hiç yakışmıyor çok ayıp." diyerek yüzündeki keyifli ifadesini bozmadan karnıma sertçe tekme savurdu.

Bu defaki çığlığıma anında öksürüklerim karıştı.

Ekin'in gülüşü kahkahaya döndü. "Ooo çok sert küfürler ediyorsun ortak ama az önceki tekmesini sen küfür ettiğin için yedi. Yerinde olsam daha sakın olurdum."

Gözüm, kapının önüne savrulan silaha kaydı. Ekin'e doğru kaçamak bir bakış attım, hâlâ Kartal'la eğleniyordu. Silahı, ona belli etmeden alabilirsem onu vurabilirdim.

Yerde yavaşça sürünerek silaha doğru gitmiştim ki aniden boğazıma bıçağın soğuk ucu battı. Bakışlarımı korkuya Ekin'e çevirdim. Telefonu kapatmış neresinden çıkardığını bilmediğim bıçağıyla boynumu tehdit ediyordu. "Kendini akıllı sanan zavallılardansın Metis." Elini boynumdan çekmeden yerdeki silaha uzandı ve pantolonun bel kısmına yerleştirdi. "Polis öldürmüşsün etkileyici ama beni öldürmek o kadar kolay değil."

Boynumdaki bıçağı tenimden ayırmadan göğsümün altına kadar sürterek indirdi, elinin hareketini durdurarak gözlerimin içine baktı. Dudakları, hızlı soluklarımın eşliğinde yukarı kıvrıldı ve birden midemin üzerinden yana doğru derin bir kesik atarak bıçağı çekti. "Tanıdığın hiçbir adama benzemem, hele ki sevdiğim kadının ölümüne sebep olduysan..."

Tenimle birlikte üzerimdeki tişört de yırtılmış, kopkoyu kan akmaya başlamıştı. Elektrik çarpmış gibi bir hisle titreyerek boğuk bir çığlık atıp elimi yaranın üstüne kapattım. "Ben sebep olmadım, beni öldürmeye çalışmasaydı ölmeyecekti. Benim suçum yok."

Yanağıma inen sert tokatla neye uğradığımı şaşırıırken Ekin kolumdan tuttuğu gibi karşısına dikti. "Bir daha onun hakkında konuşursan dilini parçalara ayırıp sana geri yuttururum." demesiyle kaşımın üzerine kafasını indirmesi aynı anda oldu ardından beni yere savurdu.

Dengemi kaybedip direkt yüz üstü yere düştüm. Kaşımdan ve göğsümün altından akan kan zemini kırmızıya boyamaya başlamıştı. Yüzüme aldığım ardı ardına darbelerden ve bıçak yarası yüzünden hafif bir baş dönmesi yokladı. Kendimi bırakmakla direnmek arasında gidip geldim ama henüz bırakmak için erkendi. En azından Rüya'nın intikamını iyi kötü almalıydım. Rüya için direnmeliydim.

Ekin beni çevirir çevirmez yüzüne yumruğumu geçirdim.

Ekin böyle bir darbe beklemediği için afallasa da çabuk toparlandı ve kaçmama izin vermeden üzerime çökerek boğazımı kavradı. "Pezevenk sevgilin gelmeden seni öldüreyim mi istiyorsun?" Boğazımı iyice sıktı ve başımı hafifçe kaldırarak yere çarptı. Acı dolu bir nida koptu dilimden. Bir kez daha anlık bir baş dönmesi yaşadım ama bu defa baş dönmeme gözlerimin önünün kararması da eşlik etti.

Ekin'in sesini zar zor algıladım. "Ama ona ölümünü izletmek istiyorum, o yüzden hemen öldürmeyeceğim."

Ekin'in gözü öyle bir dönmüştü ki Kartal'ın onu öldürme ihtimalinin olduğunu bile bile korkmadan sabırsız bir hevesle onu bekliyordu. Kaybedebileceği her şeyi kaybetmiş, korkusuz bir yaratığa dönmüştü ve tek arzusu beni öldürmektir, beni öldürdükten sonra Kartal'ın onu öldürüp öldürmemesi umurunda bile değildi.

Ekin başımı çarpmak için bir kez daha kaldırdığında önce ellerime komut vererek yüzünü tırmaladım ardından bacaklarıma komut vererek onu tekmelemeye başladım ve sonunda üzerimden attım. Acılarım olmasına rağmen ayağa kalmayı başarıp banyonun çıkışına koştum.

Kapıdan çıkarken saçlarımdan yakalandım. Yüzümü kapıya çarpacakken kollarımı kapıya yaslayarak engel oldum. Baskısına direnip ayağına sertçe bastım. Dişlerinin arasından, "Orospu." dediğinde üzerimdeki baskısının gevşemesiyle birlikte ona doğru geri dönerek elimin tersini yüzüne savurdum. Yüzü geriye gitti, dudağını patlatmıştı.

Parmağını patlayan dudağının üzerine gitmesini fırsat bilerek banyodan fırladım ve koridor boyunca merdivenlere doğru koştum. Ekin de hemen arkamdaydı. İstese silahla vurabilirdi ama Kartal gelmeden kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynayacaktı.

Merdivenlerin başına geldiğinde yeniden yakalandım, beni direkt aşağı itti. Birkaç basamak yuvarlanmışım ki can havliyle merdiven korkuluklarına tutunmayı başardım. Basamakların sivri kenarları bedenime iğne gibi batmıştı. Tüm sinir uçlarım acıyla zonkluyordu ama acıyı düşünerek zaman kaybetmek istemiyordum. Buradan hemen kaçmam gerekiyordu. Acıyı geri plana itmeye çalışırken Ekin'in gözlerinin ışıldadığını gördüm. Bakışları, iki basamak üzerinde uzanan bacağımdaydı. Psikopatça gülümseyip tüm gücüyle hızlı bir şekilde baldırıma basınca koridoru önce çatırtı sesi ardından feryat dolu çığlığım doldurdu.

Bacağıma kırmıştı!

Gözyaşları sicim gibi boşaldı. Daha fazla acıya direnemeyecektim. Hıçkırarak ağlamaya başladım.

Ekin ise beni merdivenlerden itmek için üzerime eğilince son anda ona sıkıca tutunup onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Birbirimize geçmiş bir halde merdivenlerden aşağı yuvarlandık.

Sonuna geldiğimizde ikimiz de yerde acıyla inliyorduk. "Ulan orospu, şimdi seni gebertmezsem!"

Gözyaşlarımın arasında, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum. Sesim, nefesim, bedenim her yerim acıdan titriyordu ve niye tüm bunları yaşadığımı hiç bilmiyordum. Suçum neydi, neden aylardır acı çekiyordum? "Size ne yaptım? Baban, Ferhat benden ne istiyor?"

"Babanın aldıklarını."

Babamın aldıklarını mı?

Dünyanın en saçma cevabını duyuyormuşum gibi Ekin'in yüzüne bakakaldım. "Ne?"

Ekin'in dudaklarına eşlik eden psikopatça gülümsemesiyle birlikte yerden kalkmaya yeltendiğini görünce aynı şekilde kalkmaya çalıştım ama bedenim bana artık itaat etmiyordu. Acı tüm uzuvlarıma, her zerreme nehir gibi akmıştı. Yolun sonuna geldiğimin farkındaydım. Yine de titreyen kollarımdan destek alarak kalkmaya çalıştım ve Ekin'in kırdığı cama doğru süründüm.

Ekin de yerden kalkıp topallayarak yanıma geldi. Silahları, düştüğümüzde belinden savrulmuştu ama birini almayı başarmış, tepemde dikiliyordu. Silahı başımın üzerine doğrultup hevesle dudaklarını yaladı. Yüzünde büyük bir mutluluk, amaca kavuşmanın gururu vardı. "Ama artık geri alamayacaklar. İkisinin de yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum." Soluklanmaya çalışıp bakışlarını yüzümde arsızca gezdirdi. "Yakın arkadaşına kavuşma vaktin geldi, cehennemde görüşmek üzere."

Gerçekten de yolun sonuna gelmiştim ama gerçeği bilmeden ölmek istemiyordum. "Babam onlardan ne aldı?"

Ekin'in yüzüne sabırsızlığını belli eden öfke yayıldı, uzatmak istemiyordu. Tek istediği cesedimdi. "Güle güle Metis."

Ekin tetiği çekmeden önce gözlerimi kapattım ve tam o anda büyük bir gürültü koptuğunu duydum. Gözlerimi hızlıca araladığımda Kartal'ın kırık camdan içeri girdiğini ve Ekin'in üzerinde olduğunu gördüm. Birlikte yere düşmüşlerdi. Ekin'in üzerime doğrulttuğu silah bizden uzağa savrulmuştu.

Kartal'ın bakışları anlık bana kaydı, yüzümün kan içindeki halini görünce çatılı kaşlarını iyice çatarak Ekin'e döndü ve ardı ardına yumruklamaya başladı. Ekin de bıçağını çıkarıp Kartal'ın kolunu boylu boyunca kesti.

Kartal'ın bıçak acısını hissetmiş gibi göğsümün altındaki kesik sızladı, acıyla inledim. Ekin yeni bir hamle daha yaparken Kartal dirseğiyle Ekin'in bıçak tuttuğu kolunun üzerine bastırdı. Öyle sert bastırıyordu ki Kartal'ın boynundaki damarları gün yüzüne çıkmıştı. Ekin de ona direndiği için zorlanmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Sonunda Ekin galip geldi ve Kartal'ı üzerinden atmayı başardı. Yerden kalktığı gibi elindeki bıçakla Kartal'a saldırdı.

Kartal da hızlıca ayağa kalktı ve Ekin'in bıçak darbelerinden kendini korumaya başladı. Muhtemelen onun da silahı üzerinden düşmüştü ya da bilinçli olarak onu kullanmıyordu. Ekin her seferinde bıçakla üzerine saldırıyor, Kartal da yumruklarıyla onun darbelerini savurmaya çalışıyordu.

Ekin yaptığı son darbeye Kartal'ın omzuna bıçağı sapladı. Kartal acı çektiğini belli eden bir ses çıkardı. Ekin bıçağı çeker çekmez Kartal'a yeni bir darbe daha yapmaya çalışırken Kartal onu yakaladı ve yüzünü duvara çarptı ardından bıçağı alarak Ekin'in elini duvara sapladı. Bu defa odayı Ekin'in acı feryadı doldurdu.

Kartal, onun sırtını ve belini yumruklamaya devam ederken Ekin bıçağı elinden çıkarıp kendini geri itti ve Kartal'la birlikte geriye düştüler. Kartal'ın üzerinden kalkar kalmaz Kartal tekmesini yüzüne doğru savurdu. Ekin yüzüne aldığı darbeye afallarken Kartal yerden kalkıp üzerine saldırdı ve Ekin'i bu defa dolaba çarptı.

Ekin ise ondan kurtulmak için dirseklerini ardı ardına Kartal'ın karnına geçirmeye çalışıyordu.

Bakışlarımı hızlıca etrafta gezdirdim. Kartal'ın ya da Ekin'in silahını görebilirim bu arbedede fark edilmeden silahı alıp Ekin'i vurabilirdim. Gözüme ilk olarak kan içindeki bıçak takıldı ama benden çok uzaktı. Silahsa biraz ilerimdeki koltuğun hemen altında duruyordu.

Heyecan içinde Kartal'la Ekin'e baktım.

Ekin, Kartal'ın yüzüne dirseğini geçirir geçirmez Kartal'ın elinden kurtuldu ve aralarında karşılıklı dövüş yeniden başladı. Yumruklar, tekme havada uçuşuyordu. Ekin'in beni fark etmesi imkânsızdı.

Bedenimdeki alev alev yanan acıyı görmezden gelmeye çalışarak tüm gücümle koltuğa doğru sürünmeye başladım. Yumruk ve tekme sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Eninde sonunda biri galip gelecekti ve bu kişinin Ekin olma ihtimaline karşı acele etmeliydim. Yaşadığım korku

ve heyecan, adrenalın patlaması yaşamama sebep olmak üzereydi. Belki de yaşıyordum. Bedenimdeki onca hasara ve acıya rağmen bu kadar hızlı sürünmemin başka açıklaması olamazdı.

Koltuğun yanına geldiğimde Ekin'in acı dolu feryadı tekrar kulaklarıma dolunca hızlıca onlara baktım. Kartal, onun kolunu ters bir acıyla sırtına doğru bükmüş, kırmıştı. Ekin'in sırtına dirseği geçirince Ekin yere düştü. Kartal da onu yüz üstü çevirip üzerine çıktı, arka arkaya başını yere çarptı. Ekin'in yüzü kan içindeydi, başının altından da kan, su sızıntısı gibi yana doğru akıyordu.

Sonunda açık gözleri kapandı.

Ya ölmüştü ya da bayılmıştı!

Kartal da benim gibi düşünüyor olmalıydı ki onu bırakıp üzerinden kalktı. Kalkmasıyla sendelemesi aynı anda oldu. Bana döndü, onun da yüzü, kolları ve omzu kan içindeydi ama çektiği onca acıya rağmen gözlerinde müthiş bir rahatlama, teselli vardı. Sarılmak için can attığı her halinden belliydi. Bana doğru hızlı ama topallayarak geldi. "İyi misin?"

Gözyaşlarımin arasında başımı olumsuzca sallayıp titreyen ellerimle kırık bacağımı tuttum. Artık acıya teslim olabilirdim. "O... O öldü mü?"

"Gebermesini her şeyden çok istesem de cevaplarımı almadan öldürmeyeceğim, şimdilik bayıldı."

Kartal önümde diz çöküp bacağıma baktığında odayı iki el silah sesi doldurdu. Sesin nereden geldiğini anlamak için korkuyla etrafıma bakınca az daha aklımı yitiriyordum. Ekin yattığı yerden silahına sürünmüş, bize doğru ateş etmişti.

Panikle Kartal'a baktım. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri... Gözleri o kadar tuhaf bakıyordu ki... "Kartal." dedim korkuya karışan fısıltımla. Şoktan mı yoksa onu kaybetme korkusundan mı bilmiyordum ama sesim çıkmıyordu. Dehşetle ürperdim. "Kartal bir şey söyle."

O an bir kez daha silah sesi duyuldu. Kartal elektrik çarpmış gibi acıyla irkildi.

Ekin onu sırtından vurmuştu!

Muhtemelen Kartal'ın onu bırakması için bayılma numarası yapmıştı çünkü Kartal'ın bir an önce bana gelmek istediğini biliyordu.

Kartal'ın zaafını biliyordu.

Ve zaafi Kartal'ın sonu olmuştu!

Boğazımı patlatacak kadar yüksek sesle çığlık attım. Hayatım boyunca bu kadar yüksek sesle bağırdığımı hiç hatırlamıyordum. Yeni bir çığlık daha boğazımı yırtarken çığlığın sonunda, "Kartal sakın! Aç gözlerini!" diye acıyla haykırıp onu sarsmaya başladım. Kartal tüm ağırlığıyla üzerime düştü, ağırlığına direnemeyip onunla birlikte geriye düştüm.

Ekin de Azrail gibi tepemize dikilmiş gaddarlıkla gülüyordu. "Yanlış plan yapmışım. Kartal'a ölümünü izletmek istiyordum ama asıl eğlencesi senin onun ölümünü izlemenmiş." Silahı üzerimize doğrultup Kartal'ın başına nişan aldı. "İşimi garantiye almasını severim, ölmeme ihtimaline karşı."

Önce kardeşim dediğim kişiyi öldürdün, şimdi de sevdiğim adamı...

Ateşli bir hastalık geçiriyormuşum gibi bedenim öfkeden titredi. İntikam alma arzusu ruhumda filizlendi, her zerreme aç bir hayvan gibi saldırdı. Minnetle kabullendim zehirli karanlığı, açtım göğsümü. Süzüldü sabırsızlıkla içeri, saplandı kalbime. İyiliğe, acımaya dair ne varsa hepsini yuttu. İntikam arzusuyla yanan simsiyah bir kalbe dönüştürdü.

Az önceki gibi korkmuş, acı çeken ya da şok içindeki Metis gibi değil, yoğun bir öfke ve buz gibi nefretle baktım Ekin'in yüzüne. Bakışlarımdan etkilenmiş olmalıydı ki kaşları hafifçe havalandı. Şaşkınlığını fırsat bilip elimi hızlıca koltuğun altına atarak silahı aradım. Acele etmeliydim, ondan önce tetiği çekmeliydim.

Ekin, koltuğun altındaki silahtan habersiz korkmuş ve acı çeken halimi bir kez daha görebilmek için aynı gaddar gülümsemesini takındı. "Şimdi beyni üzerine dağılacak, biraz ağlamana izin verdikten sonra da senin beynini dağıtacağım."

Silah elime geçer geçmez dudaklarım soğuk bir gülümsemeyle gerildi. "Yerinde olsam bundan o kadar emin olmazdım. Cehennemdeki sürtük sevgiline benden selam söyle!"

Silahı yukarı kaldırdığım gibi kaşla göz arasında tetiği çektim. Tıpkı Kartal'ın öğrettiği gibi...

Ekin böyle bir hamle beklemediği için kılını bile kıpırdatamazken alınının ortasında kocaman bir delik açıldı, anında yere yığıldı.

Ölmüştü.

Onu öldürmüştüm.

Ben bugün acımadan ve bir saniye bile tereddüt etmeden bir insan öldürmüştüm.

Ama sevdiğim adamı da kalbimle beraber sonsuzluğa gömmüştüm.

Herkese merhaba 🌸

Sezon finaliyle geldim👁👁

Nasıldı?

Tüm gizemler ortaya çıktı.

Ne düşünüyorsunuz?

Ekin aslında çok aşık bir adamdı. Bazen yorumlara neden Ekin'le Metis öpüşmüyor, neden yatmıyorlar, neden illa bakire yazıyorsun tarzı yorumlar geliyordu ama sebebi Metis'i bakire yazmaya çalışmam değil, Ekin'in Erva'ya olan aşkıydı. Ben oraya sürekli öpüştüler, yattılar, kalktılar desem siz sezon finalini okurken Ekin'in Erva için bu kadar delirdiğine inanmayacaktınız, bu bölüm saçma gelecekti.

Ekin aşık ama korkak bir adamdı. Babasından çok korkuyordu, sözünden çıkamıyordu. Ta ki Erva'yı kaybedene dek. Onu kaybedince gözü döndü. Bir önceki bölümde delirmiş gibi hali bu yüzdendi.

Erva ise Ekin'in korkaklığını bildiği için ipleri eline almak istedi ama bu durum sonu oldu. Ekin'in babasını hafife alması hataydı.

Ekin, Greendoor'a hiç gidemedi çünkü girmesi yasaktı. O yüzden bir defasında Nefes'i gönderdi oraya. Yine Nefes, Metis'e Kartal ve Müge'yi el ele gördüğünü söylediğinde söyleten kişi Ekin'di. Ayrılmaları için yapmıştı. Kartal'ı, Ferhat'ın adamı sandıkları için de Ekin ya da babası öldüremiyordu. Kartal, Greendoor'da çalışarak farkında olmadan bir nevi kendini korumaya almış oldu.

İlk bölümlerden hatırlarsınız belki. Metis'in ekiple yapacağı dans provaları sürekli saçma sebeplerle Nefes ya da Erva yüzünden iptal oluyordu. Yarışmayı kazanamamışlar diye Erva'nın küçük oyunlarıydı bunlar. Hatta bir ara Metis bunu düşünmüştü ama Erva aklına hiç gelmemişti.

Ha son bir şey daha. Metis birinci kitabın sonlarında Erva ile Ekin'i dans partneri yapmıştı, Ekin'in ettiği evlilik teklifi yüzden. İşte o zaman Ekin ve Erva çok mutlu olmuşlardı.

Gelelim asıl çiftimize👁👁

Metis'e sorumsuzca davrandığı için kızdığınızı biliyorum ama onun son dönemde yaşadıklarını göz önünde bulundurursak bu gayet normal. Tüm

belirtiler travma sonrası stres bozukluğu yaşadığını gösteriyor. Kendisi büyük bir boşlukta, rüzgar nereye eserse oraya çeviriyor yönünü. Çok fazla kayıplar yaşadı, bıçaklandı, sürekli tehdit edildi, korku içinde yaşadı, defalarca ölümden döndü. Birkaç ay öncesine kadar sıradan hayat yaşayan biri için bu kadar hızlı geçişler ister istemez sağlıklı düşünmesinin önüne geçti.

Hatta hayatında Kartal olmasaydı ve onu bu kadar sevmeseydi muhtemelen Metis akut dissosiyatif kişilik bozukluk yaşayacaktı. Onu hayatta tutan ve aklını kaybetmemesine sebep olan Kartal'ın sevgisi.

Kartal... Benim, sevmekten bir saniye bile vazgeçmeyen ve her seferinde üzerine daha da ekleyerek seven güzel kalpli cesur adamım. Hayal ürünü olman çok adaletsizlik ☹

Şimdilik benden bu kadar. Yeni sezonda buluşmak dileğiyle.

Psikolojik tanılar, doğru yönlendirmeler, bilgiler ve tüm yardımların için canım MrsKoukouvagia teşekkür ederim. İyi ki varsın♥

Dilerim bol yorumlu bir bölüm olur. 😊

Desteklerinizi ve oylarınızı bekliyorum🦋

Aşkla kalın, sevgiyle nefes alın🤞